BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON

DUNE
CASA ATREIDES

Dune: Casa Atreides

Dedicăm această carte mentorului nostru, Frank Herbert, o personalitate fascinantă și complexă, ca și minunatul univers pe care l-a creat.

Mulțumiri

Lui Ed Kramer, pentru că a fost puntea ce ne-a adus laolaltă.

Lui Rebecca Moesta Anderson, pentru imaginația ei debordantă, pentru ideile pe care ni le-a dat si pur si simplu, pentru munca grea de a face acest roman cît mai bun cu putintă.

Lui Jan Herbert, fiindcă ne-a îngăduit să continuăm munca la acest proiect în decursul unei călătorii întreprinse în Europa, cu ocazia aniversării căsătoriei, și pentru multe, multe altele.

Lui Pat LoBrutto, editorul nostru de la Bantam Books, care ne-a ajutat să ne concentrăm, astfel încît această carte să nu sufere de lipsa limpezimii.

Lui Robert Gottlieb si lui Matt Bialer de la Agenția William Morris; lui Mary Alice Kier si Anne Cottle de la CineLit Representation, pentru încrederea și devotamentul cu care ne-au sustinut, recunoscînd potențialul acestui proiect.

Lui Irwyn Applebaum și Nita Taublib de la Bantam Books, pentru entuziasmul cu care au sprijinit această amplă întreprindere.

Lui Penny și lui Ron Merritt, al căror sprijin entuziast a făcut posibilă realizarea acestui proiect.

Lui Beverly Herbert, pentru ideile și contributiile editoriale la cărtile din seria *Dune* scrise de Frank Herbert.

Lui Marie Landis-Edwards, pentru încurajări

Celor ce alcătuiesc The Herbert Limited Partnership: David Merritt, Byron Merritt, Julie Herbert, Robert Merritt, Kimberly Herbert, Margaux Herbert și Theresa Shackelford.

Multumiri aparte se cuvin adresate celor de la WordFire, Inc.: Catherine Sidor, care a muncit din greu ore în sir pentru pregătirea si revizuirea manuscrisului, și Sarah Jones, pentru ajutorul dat în aducerea a numeroase documente si manuscrise vechi la o formă utilizabilă.

Si, desigur, milioanelor de fani devotati ai universului *DUNE*, care au contribuit la menținerea romanului original în culmea popularității, vreme de trei decenii și jumătate.

CASA ATREIDES

Mesaj transmis conglomeratului comercial galactic Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles" (CHOAM) de către Ghilda Spațială:

Sarcina noastră specifică pe parcursul acestei misiuni neoficiale a fost aceea de a cerceta lumile nelocuite pentru a găsi o sursă de mirodenie, prețiosul melanj de care imperiul depinde în asemenea măsură. Anexăm dări de seamă privind expedițiile navigatorilor nostri, care au cercetat sute de planete. Deocamdată însă, nici una nu a fost încununată de succes. Singura sursă de melanj din universul cunoscut rămîne Arrakis, planeta desertică. Ghilda, CHOAM-ul si celelalte entități care depind de mirodenie vor fi nevoite să se supună în continuare monopolului Harkonnen.

Cu toate acestea, explorarea teritoriilor îndepărtate, în căutarea unor noi sisteme planetare si noi resurse, a dat si alte roade. Hărtile orbitale si rapoartele detaliate anexate pe cristale riduliene vor constitui, cu siguranță, o sursă de venituri importantă pentru CHOAM.

Întrucît Ghilda si-a îndeplinit contractul conform specificațiilor asupra cărora am convenit, solicităm CHOAM-ului depunerea sumei cuvenite drept plată la sediul oficial al Băncii Ghildei de pe Junction.

Majestății sale Imperiale, Împăratul Padisah Elrood al IX-lea, cîrmuitor al Universului Cunoscut:

Din partea credinciosului său supus, Baronul Siridar Vladimir Harkonnen, guvernator al planetei Arrakis, conducător al Casei Harkonnen si stăpînitor al planetelor Giedi Prime, Lankiveil și al planetelor aliate.

Sire, fie-mi îngăduit încă o dată să-mi afirm devotamentul cu care vă slujesc pe planeta deșertică Arrakis. Recunosc cu rusine că, vreme de șapte ani de la moartea tatălui meu, incompetentul meu frate vitreg Abulurd a permis scăderea producției de mirodenie. Pierderile de echipament au crescut, în vreme ce exportul a scazut la cote abisale. Avînd în vedere dependența de melanj a imperiului, această reducere a cantităților de mirodenie s-ar fi putut solda cu consecinte dezastruoase. Vă asigur că familia mea a acționat cu fermitate pentru remedierea nefericitei situatii: Abulurd a fost eliberat din funcția de guvernator și exilat pe planeta Lankiveil. Titlul nobiliar i-a fost retras, dar este posibil ca, în viitor, el să solicite recunoasterea sa drept guvernator districtual.

Acum, că am preluat personal supravegherea planetei Arrakis, îngăduiti-mi să vă garantez că voi folosi toate mijloacele ce-mi stau la dispoziție — bani, devotament si o mînă de fier — pentru ca producția de mirodenie să atingă sau să depășească nivelurile record atinse anterior.

După cum ați poruncit cu atîta înțelepciune, mirodenia trebuie să curgă!

Melanjul este esenta financiară a activităților CHOAM-ului. Fără mirodenie, Cucernicele Maici Bene Gesserit nu si-ar putea exercita isprăvile în materie de observare și control a evolutiei umane, navigatorii Ghildei n-ar putea deslușì căile sigure prin spatiu si miliarde de cetăteni ai imperiului ar muri din pricina întreruperii bruste a ratiei de drog. Orice imbecil știe că o asemenea dependență de o singură marfă deschide calea abuzurilor. Sîntem cu toții în pericol.

CHOAM, Analiza economică a fluxurilor de mărfuri

Zvelt si musculos, baronul Vladimir Harkonnen se aplecă spre pilotul ornitopterului. Privea încordat, cu ochii negri ca tăciunele, prin hubloul de stiplaz, adulmecînd pietrișul si nisipul atotprezente.

Soarele alb al planetei Arrakis pîrjolea nisipurile fără sfîrsit peste care zbura topterul blindat. Priveliștea dunelor încinse alergînd pe dedesubt îi ardea retina. Atît cerul, cît și nisipurile erau golite de culoare. Nimic nu oferea vreun răgaz ochiului omenesc.

Un adevărat infern.

Baronul își dori să se fi aflat acum în mediul familiar, complex și civilizat, al intens industrializatei Giedi Prime, planeta-capitală a Casei Harkonnen. Chiar și blocat aici, ar fi găsit cu siguranță ceva mai bun de făcut la cartierul general al familiei din Carthag, distracții menite să-i satisfacă gusturile extrem de exigente.

Recoltarea mirodeniei avea însă prioritate. În orice împrejurări. Mai ales atunci cînd era vorba de o captură de amploarea celei raportate de iscoadele sale.

În cabina strîmtă a topterului, baronul se întinse cu gesturi sigure, ignorînd rafalele puternice ale curenților de aer. Aripile mecanice ale topterului băteau ritmic aerul, precum acelea ale unei viespi. Pielea neagră a pieptarului i se mula pe pectoralii care, în mod vizibil, nu duceau lipsă de exercițiu. La cei patruzeci și cinci de ani ai săi, baronul avea o înfățișare dură, dar era categoric arătos. Părul auriu-roșcat îi fusese tuns și pieptănat potrivit unor indicații precise, astfel încît să-i accentueze chipul acvilin. Avea tenul fin, pomeții înalți și bine dăltuiți. Mușchii puternici ieseau în relief pe gît și pe maxilar, gata să-i deformeze chipul într-o expresie încruntată sau într-un zîmbet aspru, în funcție de împrejurări.

— Mai e mult? întrebă el, privindu-l pieziș pe pilotul care vădea semnele unei abia disimulate nervozități.

— Locația e situată în inima deșertului, stăpîne. Sînt semne că ar fi unul dintre cele mai bogate zăcăminte de mirodenie descoperite vreodată.

Aeronava oscilă puternic, zguduită de curenții termali provocați de un afloriment de rocă vulcanică neagră. Pilotul înghiți în sec și se concentră asupra comenzilor ornitopterului.

Baronul se relaxă în fotoliu, încercînd să-și stăvilească nerăbdarea. Se bucura din cale-afară că noul zăcămînt era departe de ochii iscoditori ai imperialilor sau ai agenților CHOAM-ului, care-ar fi putut ține evidențe stînjenitoare. Nu era nevoie ca ramolitul de împărat Elrood al IX-lea să știe chiar totul despre producția de mirodenie a Harkonnenilor de pe Arrakis. Cu ajutorul unor rapoarte cenzurate cu grijă, a unor registre contabile atent falsificate, ca să nu mai vorbim de spăgi, baronul intenționa să dezvăluie supraveghetorilor din afară doar atît cît îi convenea lui să se afle.

Își șterse cu dosul palmei sudoarea de pe buza de sus, apoi ajustă climatizarea topterului pentru a spori umezeala din aer și a coborî temperatura din cabină.

Stresat de ideea că are în grijă un pasager atît de important și de imprevizibil, pilotul forță motoarele pentru a mări viteza. Verifică proiecția cartografică de pe consola de comandă și scrută contururile deșertului ce se întindea în zare cît vedeai cu ochii.

Pentru că examinase el însuși proiecțiile cartografice, baronul își manifestase nemulțumirea față de lipsa detaliilor. Cum se putea aștepta cineva să se orienteze în blestemata asta de lume deșertică? Cum era cu putință ca una dintre lumile vitale pentru stabilitatea economică a imperiului să fi rămas practic necartografiată? Era, iată, o nouă gafă a nevolnicului său frate vitreg, Abulurd.

Dar Abulurd fusese îndepărtat, iar conducerea era acum în mîinile baronului. *Acum, cînd Arrakisul îmi aparține, voi avea grijă să fac ordine aici.* De îndată ce avea să se întoarcă la Carthag, avea să-și pună oamenii la treabă pentru întocmirea unor măsurători și hărți noi, dacă blestemații de fremeni n-aveau să-i ucidă iarăși pe exploratori și să distrugă reperele cartografice.

De patruzeci de ani, această lume aridă devenise oarecum fieful Casei Harkonnen, o favoare politică acordată prin bunăvoința împăratului și cu binecuvîntarea CHOAM-ului, puternicul conglomerat comercial. Deși sălbatic și deloc plăcut, Arrakis se număra printre perlele coroanei imperiale, datorită neprețuitei substanțe pe care o furniza.

Cu toate acestea, la moartea tatălui baronului, Dmitri Harkonnen, bătrînul împărat, ca urmare a cine știe cărei deficiențe mentale, acordase frîiele puterii blegului de Abulurd, care reușise, în nici șapte ani, să decimeze producția de mirodenie. Profiturile scăzuseră vertiginos, iar Abulurd pierduse controlul, nereușind să țină piept contrabandiștilor și sabotorilor. Dizgrațiat, neghiobul fusese azvîrlit din funcție și trimis, fără nici un titlu oficial, pe Lankiveil, unde nici măcar el nu putea să

afecteze activitățile tradiționale de exploatare a balenelor cu blană de acolo.

De îndată ce-i fusese încredințată functia de guvernator, baronul Vladimir Harkonnen se hotărîse să schimbe lucrurile pe Arrakis. Avea să-și pună propria lui amprentă, făcînd uitate greșelile din trecut și hotărîrile nesăbuite ale fratelui său vitreg.

În întregul imperiu, Arrakis — o gaură a iadului pe care mulți ar fi considerat-o o pedeapsă, nu o răsplată — era singura sursă cunoscută a melanjului de mirodenie, o substanță mai valoroasă decît cel mai prețios dintre metale. În această lume aridă, melanjul valora mai mult decît echivalentul greutății sale în apă.

În lipsa mirodeniei, călătoriile spatiale eficiente ar fi fost imposibile... iar fără călătoriile spațiale, însuși imperiul s-ar fi prăbușit. Mirodenia prelungea viața, sporea rezistenta la boli și adăuga vigoare existenței. Baronul, care se număra printre utilizatorii moderați ai mirodeniei, îi savura din plin efectele. Desigur, faptul că melanjul de mirodenie crea o dependență feroce contribuia la menținerea unor prețuri extrem de ridicate...

Topterul blindat survola acum un lant muntos pîrjolit, care arăta ca o falcă spartă, plină de dinți cariați. În depărtare, baronul deslusi un nor de praf întinzîndu-se pe cer ca o nicovală.

— E praful stîrnit de operațiunile de recoltare, stăpîne.

Ca niște vulturi porniți în căutarea prăzii, topterele de atac crescură din punctele negre de la orizont și începură să le dea ocol, amenințătoare. Sistemul de comunicații emise un semnal sonor, iar pilotul se grăbi să transmită semnalul de identificare. Apărătorii plătiți — mercenari avînd ordinul de a ține la distantă observatorii nedoriți — se rotiră îndepărtîndu-se și luară pe cer poziții de protecție.

Cîtă vreme Casa Harkonnen reușea să păstreze iluzia progresului si a profitului, nu era nevoie ca Ghilda Spațială să cunoască amănunte privind fiecare filon desco-

perit. Același lucru era valabil și pentru CHOAM, și pentru împărat. Baronul va păstra o parte din mirodenie pentru sine, adăugînd-o rezervelor sale imense.

După atîția ani de bîjbîială din partea lui Abulurd, dacă baronul obținea chiar și *jumătate* din ceea ce era posibil, CHOAM-ul și imperiul aveau să observe o uriașă îmbunătățire. Dacă aceștia erau mulțumiți, nu aveau să observe veniturile sale suplimentare substanțiale, nu vor suspecta niciodată depozitele sale secrete de mirodenie. Era o stratagemă care ar fi putut deveni foarte periculoasă, o dată descoperită... însă baronul avea ac de cojocul eventualilor curioși.

Pe măsură ce se apropiau de norul de praf, baronul scoase binoclul și focaliză oleobiectivul. Puterea acestuia îi îngăduia să observe fabrica de mirodenie la lucru. Cu picioarele sale gigantice și capacitatea enormă de depozitare, monstrul mecanic era extrem de costisitor — și valora fiecare solar cheltuit pentru întreținerea sa. Brațele excavatoare răscoleau pulbere de culoarea scorțișoarei, nisip cenușiu și așchii de cremene, scormonind suprafața deșertului pentru a cerne melanj aromat.

În jurul fabricii, unități mobile brăzdau deșertul deschis, cufundînd sonde sub suprafață, colectînd mostre, trasînd o hartă a extinderii filonului de mirodenie din nisip. Deasupra, mașinării grele purtate de ornitoptere-gigant dădeau tîrcoale exploatării, așteptînd. Pe margine, aparatele de supraveghere străbăteau nisipurile, în căutarea cutelor prevestitoare ale semnelor de vierme. Un singur vierme-gigant de nisip de pe Arrakis putea înghiți cu totul întreaga exploatare.

— Stăpîne, șeful echipei de lucrători vrea să vă vorbească, rosti pilotul, întinzîndu-i comunicatorul.

— Sînt baronul.

Apoi, acoperindu-și o ureche pentru a-l auzi mai bine pe interlocutor, adăugă:

— Vreau ultimele date. Cît ați găsit pînă acum?

Șeful de echipă, aflat undeva dedesubt, la nivelul nisipurilor, răspunse morocănos, enervant de indiferent față de importanța celui cu care vorbea.

— De zece ani lucrez în echipele de recoltare a mirodeniei, iar filonul ăsta-i mai bogat decît orice mi-a fost dat să văd vreodată. Problema e că-i îngropat adînc. De regulă, știți, mirodenia e la suprafață, descoperită de intemperii. De data asta, filonul e extrem de concentrat, dar...

Baronul așteptă doar o clipă.

— Da, ce-i?

— Se petrece ceva ciudat aici, domnule. Adică... o reacție chimică. Am detectat o scurgere de dioxid de carbon, un soi de bulă de gaz. Combina sapă prin straturile superficiale de nisip ca să ajungă la mirodenie, dar sînt și vapori de apă.

— Vapori de apă!

Așa ceva nu se mai pomenise pe Arrakis, unde umiditatea din aer era aproape inexistentă, chiar și în zilele cele mai bune.

— S-ar putea să fi dat peste un strat acvifer străvechi, domnule. Îngropat, poate, sub o lespede de stîncă...

Baronul nu si-ar fi imaginat niciodată că ar fi putut găsi apă curgătoare în subsolul Arrakisului. Se gîndi imediat la posibilitatea exploatării unei surse de apă, prin vînzarea acesteia către populație. Lucru ce avea să-i supere cu siguranță pe negustorii de apă, care deveniseră oricum prea plini de propria lor importanță.

Vocea de bas a baronului tună:

— Crezi că apa contaminează în vreun fel mirodenia?

— N-aș putea să vă spun, domnule, răspunse seful de echipă. Mirodenia e ciudată, asta-i sigur, dar n-am mai văzut un filon ca ăsta. Nu pare... tocmai în regulă.

Baronul se uită spre pilotul topterului:

— Contactează-i pe pîndari. Vezi dacă au descoperit vreun semn de vierme.

— Nici un semn, stăpîne, anunță pilotul, ascultînd rapoartele pîndarilor. Baronul observă broboane de sudoare pe fruntea pilotului.

— De cît timp e aici combina?

— De aproape două ore standard, domnule.

Venise rîndul baronului să se încrunte. Cu siguranță, un vierme ar fi trebuit să-și facă aparitia pînă acum...

Fără să vrea, pilotul uitase deschis comunicatorul. De la sol, vocea morocănoasă a șefului de echipă confirmă în difuzor:

— Niciodată n-am avut atîta timp la dispoziție. Viermii vin întotdeauna peste noi. Întotdeauna. Vă spun, se întîmplă ceva acolo, dedesubt. Nivelul de gaze creste întruna. Se simte mirosul în aer.

Trăgînd adînc în piept aerul reciclat din cabină, baronul detectă mirosul de scortișoară al melanjului brut recoltat din deșert. Ornitopterul urma o traiectorie circulară, păstrînd o distanță de cîteva sute de metri față de combina principală.

— Am detectat vibratii în adîncuri, un soi de rezonanță. Nu-mi place ce se întîmplă, domnule.

— Nu ești plătit ca să-ți placă, replică sec baronul. Crezi că e un vierme de adîncime?

— Nu cred, domnule.

Baronul cercetă estimările transmise de combină. Cantitatea adunată îl ameți de-a dreptul.

— Excavația asta a produs în două ore cît toate celelalte la un loc într-o lună întreagă.

Începu să bată darabana cu degetele pe coapsa stîngă.

— Cu toate acestea, domnule, aș sugera să ne pregătim de plecare si să abandonăm locul. Am putea pierde...

— Categoric nu, căpitane! spuse baronul. Nu-i nici urmă de vierme și ați strîns pînă acum o încărcătură aproape întreagă. Putem chema un transportor să-ți aducă o combină goală, dacă ai nevoie. N-am de gînd să abandonez o avere în mirodenie pe baza unor simple

bănuieli, doar pentru că devii tu nervos... pentru că ai un *sentiment* de neliniște. E ridicol!

Cînd șeful de echipă încercă să-și argumenteze punctul de vedere, baronul i-o reteză:

— Căpitane, dacă esti cumva un laș care tresare la prima adiere de vînt, ți-ai gresit meseria și nu te afli în slujba Casei potrivite! Dați-i înainte!

Baronul închise comunicatorul și își notă în gînd să-l înlocuiască pe omul ăsta cît mai curînd cu putință.

Transportoarele pluteau pe deasupra, gata să ridice combina și echipa de lucru de îndată ce apărea un vierme. Dar de ce întîrziau oare viermii? Întotdeauna protejau mirodenia.

Mirodenie. Baronul îi simți gustul pe limbă și-și linse buzele.

Învăluită în superstiții, substanța rămăsese o necunoscută, o variantă modernă a cornului de inorog. Arrakis era destul de inospitalieră pentru ca nimeni să nu fi descifrat încă misterul originii melanjului. În întregul imperiu, nici un explorator sau prospector nu găsise melanj pe nici o altă planetă și nici nu reușise nimeni să sintetizeze un substitut, în ciuda secolelor de încercări. Atîta vreme cît Casa Harkonnen deținea guvernarea pe Arrakis și, în consecință, controlul asupra întregii producții de mirodenie, baronul nu dorea cîtuși de puțin să se realizeze un înlocuitor sau să fie găsită o altă sursă.

Echipele de experți ai desertului localizau mirodenia, iar imperiul o folosea — dincolo de asta, detaliile erau lipsite de importanță. Cei care lucrau cu mirodenia erau în permanență expuși riscurilor; exista întotdeauna pericolul ca un vierme să atace prea devreme, ca un transportor să se defecteze, ca o combină să nu fie ridicată la timp. Furtunile de nisip se iscau uneori cu o repeziciune imprevizibilă. Rata pierderilor de vieți și echipament ale Casei Harkonnen ar fi putut părea înfri-

coșătoare... dacă valoarea mirodeniei n-ar fi compensat din plin prețul plătit, în sînge sau în bani.

În timp ce ornitopterul dădea ocol huruind, într-un ritm constant, baronul contemplă spectacolul industrial care se desfășura sub ochii săi. Soarele pîrjolea carcasa prăfuită a combinei. Pîndarii continuau să colinde aerul, iar vehiculele de teren goneau pe dedesubt, luînd mostre.

Încă nici o urmă de viermi. Fiecare clipă sporea cantitatea de mirodenie recoltată. Lucrătorii aveau să fie răsplătiti cu prime — cu excepția sefului de echipă — iar Casa Harkonnen se va îmbogăți și mai mult. Registrele puteau fi aranjate mai tîrziu.

Baronul se întoarse către pilot.

— Anunță cea mai apropiată bază. Să trimită încă un transportor si o combină. Filonul ăsta pare inepuizabil.

Apoi, coborînd glasul, adăugă:

— Dacă n-a apărut încă nici un vierme, s-ar putea să mai fie timp pentru...

Șeful de echipă chemă din nou, transmițînd pe o frecvență universală, după ce baronul își închisese propriul receptor.

— Domnule, senzorii indică o crestere a temperaturii în adînc — o schimbare dramatică! Se întîmplă ceva acolo, o reacție chimică. Iar una dintre echipele de la sol a dat peste un cuib plin de păstrăvi de nisip.

Baronul mormăi, furios pe omul care transmitea pe un canal necodat. Dacă spionii CHOAM-ului ascultau? În plus, cui îi păsa de păstrăvii de nisip? Creaturile gelatinoase din adîncul nisipurilor erau la fel de nesemnificative precum mușchiul care bîzîie în jurul unui cadavru de mult descompus.

Își jură că nevolnicul șef avea să capete mai mult decît eliminarea din echipă și tăierea de la primă. *Ticălosul ăsta las fusese probabil ales de Abulurd.*

Baronul observă siluetele mărunte ale vehiculelor de teren alergînd prin nisip, ca niște furnici înnebunite de

vapori de acid. Se grăbeau către combină. Un om sări din vehiculul lui plin de praf și se cățără spre trapa deschisă a masivei mașinării.

— Ce fac acolo? Își abandonează posturile? Coboară, să vedem ce se întîmplă!

Pilotul înclină ornitopterul și coborî, asemeni unui gîndac amenințător, înspre nisipuri. Dedesubt, oamenii se ferira, tușind și scuipînd în timp ce încercau să-și tragă filtrele pe față. Doi se împiedicară în nisipul alunecos. Alții alergau cît îi țineau picioarele spre combină.

— Aduceți transportorul! Aduceți transportorul! strigă cineva.

Pîndarii raportară imediat:

— Nu sînt semne de vierme.

— Încă nimic.

— De-aici, totul e liber, adăugă al treilea.

— De ce vor să fie evacuați? întrebă baronul, ca și cum pilotul ar fi știut.

— Se întîmplă ceva! strigă șeful de echipă în difuzor. Unde-i transportorul? Avem nevoie de el imediat!

Pămîntul se cutremură. Patru muncitori se clătinară si se prăbușiră în nisip înainte de a fi reușit să ajungă la rampa combinei.

— Priviți, stăpîne!

Pilotul arătă în jos, cu glasul plin de groază. Baronul își mută privirile de la fricoșii de muncitori și văzu nisipul tremurînd peste tot în jurul exploatării, vibrînd ca membrana unei tobe.

Combina de mirodenie se răsturnă, alunecă pe o parte. O falie se deschise în nisip, si întreg locul începu să se umfle, ridicîndu-se în aer ca o bulă de gaz într-un vulcan noroios de pe Salusa.

— Scoate-ne de-aici! strigă baronul. Pilotul rămase încremenit pentru o fractiune de secundă, iar baronul își repezi mîna stîngă cu viteza unui bici, izbindu-l cu putere în obraz.

— Mișcă-te!

Pilotul apucă comenzile topterului și le trase, înălțînd brusc topterul. Aripile articulate se zbăteau cu furie.

Dedesubt, umflătura care deforma suprafața deșertului atinse apogeul — apoi explodă, azvîrlind combina, echipele mobile și tot ce se mai afla la sol. O erupție uriașă de nisip izbucni spre cer, purtînd cioburi de piatră și mirodenie portocalie volatilă. Fabrica-mamut fu sfărîmată în bucăți, care se împrăștiară ca niște zdrențe într-o furtună Coriolis.

— Ce naiba s-a întîmplat acolo?

Ochii întunecați ai baronului se căscaseră neîncrezători la vederea amplorii dezastrului. Atîta mirodenie prețioasă, înghițită într-o secundă! Tot echipamentul distrus! Pierderea de vieți omenești conta mai puțin, în afara costurilor irosite cu pregătirea echipei.

— Țineți-vă bine, stăpîne! strigă pilotul, încleștîndu-și mîinile pe comenzile topterului.

Suflul exploziei îi izbi cu forța unui baros. Ornitopterul blindat se dădu peste cap în aer, iar aripile băturâ în gol. Motoarele gemură, încercînd să mențină echilibrul. Fire de nisip izbiră cu viteză mare hublourile de plaz. Înecate de praf, motoarele tușiră rău-prevestitor. Aeronava începu să piardă altitudine, coborînd către suprafata în fierbere a deșertului.

Pilotul urlă ceva de neînțeles. Cu mîinile încleștate pe centura de siguranță, baronul vedea solul apropiindu-se ca talpa unei cizme venind să-i strivească.

Ca șef al Casei Hakonnen, fusese convins că avea să moară de mîna unui asasin trădător... dar să cadă pradă unei catastrofe naturale imprevizibile — i se părea de-a dreptul hilar.

În cădere, văzu nisipul despicîndu-se ca o rană purulentă. Praful și mirodenia brută erau supte spre adîncuri, răscolite de curenții de convecție și de reacțiile chimice. Filonul bogat de melanj care existase aici pînă în urmă cu cîteva clipe se preschimbase într-o gură flămîndă, gata să-i înghită.

Însă pilotul, care păruse cam distrat si nevolnic în timpul zborului, arătă brusc concentrare si hotărîre. Degetele îi alergau între comenzi, încercînd să se folosească de curenți, trecînd de pe un motor pe celălalt pentru a elimina praful din supapele de alimentare.

În sfîrșit, ornitopterul reveni la orizontală, stabilizîndu-se, și porni să zboare la înălțime redusă peste cîmpia de dune. Pilotul nu-si putu stăpîni un oftat sonor, de ușurare.

În deschizătura formată în straturile de nisip, baronul distinse acum forme translucide, lucioase, care colcăiau ca viermii dintr-un hoit: păstrăvi de nisip, gonind spre locul exploziei. În curînd aveau să sosească și viermii gigantici. Era imposibil ca monstrii să reziste tentației.

Oricît ar fi încercat, baronul nu putea înțelege mirodenia. Nici în ruptul capului!

Topterul urcă, ducîndu-i spre pîndari si transportoare, care fuseseră luate prin surprindere. Nu reușiseră să recupereze înainte de explozie fabrica si prețioasa sa încărcătură, iar baronul nu putea să dea vina pe nimeni — el însuși le dăduse ordin să păstreze distanța.

— Mi-ai salvat viața, pilotule. Cum te cheamă?

— Kryubi, domnule.

— Ei bine, Kryubi... ai mai văzut vreodată așa ceva? Ce s-a întîmplat de fapt? Ce a provocat explozia?

Pilotul inspiră adînc.

— I-am auzit pe fremeni vorbind despre ceva numit... *eruptie de mirodenie.*

Chipul pilotului părea împietrit, de parcă groaza îl preschimbase în ceva mult mai puternic.

— Se spune că asemenea erupții se petrec numai în adîncul desertului, unde prea puțini le pot vedea.

— Cui îi pasă ce spun fremenii? strîmbă din nas baronul, gîndindu-se la băștinașii jegoși care hoinăreau în marele desert. Toată lumea a auzit de eruptiile de miro-

denie, dar nimeni n-a văzut vreodată una. Superstitii tîmpite!

— Da, dar superstițiile au de obicei un miez de adevăr. Fremenii văd multe în deșert...

Baronul admira sinceritatea interlocutorului său, în conditiile în care Kryubi îi cunoștea, cu sigurantă, temperamentul impulsiv si răzbunător. Poate că ar fi fost o idee inspirată să-l avanseze...

— Ei spun că eruptiile de mirodenie sînt o reacție chimică explozivă, urmă Kryubi, provocată probabil de acumularea unor mari cantități de pre-mirodenie sub stratul de nisip.

Baronul cîntări în minte cele aflate; nu putea să conteste ceea ce văzuse cu propriii ochi. Într-o bună zi, poate că cineva avea să înțeleagă adevărata natură a melanjului si să evite dezastrele de acest fel. Deocamdată însă, cum rezervele de mirodenie păreau să fie inepuizabile pentru cei dispusi să-și dea osteneala, nimeni nu-si bătuse capul cu o analiză detaliată. La ce bun să piardă vremea cu teste, cînd în deșert bogăția aștepta doar să fie adunată? Baronul deținea monopolul exploatării planetei Arrakis — dar acest monopol se baza pe ignorantă.

Scrîșni din dinți, conștient că, de îndată ce vor fi revenit la Carthag, avea să fie obligat să se descarce, să-și elibereze tensiunea înăbușită cu ajutorul „amuzamentelor", poate mai violent decît intenționase inițial. De astă dată, va trebui să caute un candidat mai special — nu unul dintre amanții săi obișnuiți, ci o persoană care, ulterior, n-avea să-i mai fie de nici un folos. În felul ăsta, nu trebuia să-si înfrîneze instinctele.

Privind în jos, se gîndi: *Nu va mai fi nevoie să ascund de împărat locul ăsta.* Îl vor înregistra, îl vor trece pe lista descoperirilor si vor atesta distrugerea echipamentului și a echipei. Nu mai era nevoie de falsificarea rapoartelor. Bătrînul Elrood va fi nemulțumit, iar Casa Harkonnen va trebui să suporte pierderile financiare.

În timp ce pilotul dădea un ocol, supraviețuitorii din echipa de exploatare evaluară pagubele de la sol si raportară pierderile de oameni, echipamente si mirodenie. Baronul simți furia fierbîndu-i în vine.

Blestemat fie Arrakisul! gîndi. *Blestemată fie mirodenia si blestemată fie-ne dependența de ea!*

Noi sîntem generalisti. Nu se pot trage linii clare de demarcație între problemele la scară planetară. Planetologia e o știință asemănătoare cu un mozaic.

PARDOT KYNES, Tratat privind refacerea mediului pe Salusa Secundus după holocaust

Pe planeta imperială Kaitain, clădirile imense atingeau cerul. Sculpturi magnifice și arteziene opulente mărgineau bulevardul pavat cu cristal, alcătuind o priveliște de vis. Cineva putea sta ore întregi doar ca să se uite.

Pardot Kynes nu apucă decît în treacăt să admire spectacolul urban, în timp ce garda regală îl conducea spre palat. Soldații n-aveau timp pentru curiozitatea unui simplu planetolog, iar minunățiile orașului păreau a-i lăsa indiferenți. Misiunea lor era să-l escorteze pînă în uriașa sală boltită a tronului, fără pic de întîrziere. Împăratul Universului Cunoscut nu putea fi lăsat să aștepte de dragul curiozității turistice.

Membrii escortei lui Kynes purtau uniforme gri cu negru, impecabil de curate, ornate cu trese și medalii. Fiecare nasture și fiecare podoabă era lustruit cu grijă, fiecare panglică fusese pliată și călcată. Cincisprezece sardaukari din suita atent selecționată a împăratului îl înconjurau ca o armată.

Cu toate acestea, splendoarea lumii-capitală îl copleșise pe Kynes. Se întoarse spre soldatul aflat cel mai aproape de el și-i spuse:

— De regulă, îmi petrec timpul răscolind prin țărînă sau bălăcindu-mă prin mlaștinile vreunei planete unde nimeni n-ar vrea să calce vreodată...

Nu mai văzuse niciodată (si nici măcar nu-și imaginase) ceva asemănător, în locurile sălbatice și depărtate de civilizație pe care le studiase.

Soldatul nu catadicsi să-i răspundă provincialului înalt și zvelt. Sardaukarii erau antrenați pentru a deveni mașini ucigașe, iar nu parteneri de conversație.

— M-au spălat și m-au frecat, de-am pierdut vreo trei straturi de piele, apoi m-au îmbrăcat ca pe-un nobil.

Kynes pipăi stofa fină a vestonului albăstriu-închis și adulmecă mirosul săpunului pe pielea sa aspră. Avea fruntea înaltă, iar părul nu prea des, de culoarea nisipului, era pieptănat drept, spre spate.

Escorta îl conduse cu pași repezi pe un șir parcă nesfîrșit de trepte din piatră lustruită. Balustradele erau decorate cu filigran de aur și pietre semiprețioase care luceau discret.

Kynes se adresă soldatului din stînga sa:

— Mă aflu pentru întîia oară pe Kaitain. Pun pariu că, lucrînd tot timpul aici, voi nici măcar nu mai observați priveliștea asta minunată.

Își însoți spusele cu un zîmbet discret, însă nici de data asta nu avu parte de vreun răspuns.

Kynes era un expert recunoscut în ecologie, geologie și meteorologie, cu specializări suplimentare în botanică și microbiologie. Pasionat, îi plăcea să deslușească misterele unor lumi întregi. Oamenii însă — ca acești soldati, de pildă — rămîneau, de cele mai multe ori, o enigmă pentru el.

— Kaitain e cu mult mai... confortabilă decît Salusa Secundus, urmă el. Am crescut acolo, știi. Am fost si pe Bela Tegeuse, și e aproape la fel de rău, mereu întuneric si pustiu, cu cei doi sori pitici...

Într-un tîrziu, Kynes întoarse capul și se mulțumi să murmure, mai mult pentru sine:

— Împăratul Padișah m-a chemat din celălalt capăt al Galaxiei. Tare-aș vrea să aflu de ce!

Nici unul dintre însoțitorii săi nu se osteni să-i dea vreo explicație.

Escorta trecu pe sub o arcadă largă din rocă vulcanică roșiatică, purtînd semnele vădite ale unei vechimi extreme. Kynes ridică privirea și ochiul său exersat de geolog recunoscu de îndată roca masivă, rară: o străveche arcadă din lumea devastată pe nume Salusa Secundus.

Se întrebă la ce bun ar fi păstrat cineva o asemenea relicvă de pe austera planetă unde Kynes își petrecuse atîția ani, o lume-pușcărie cu un ecosistem distrus. Își aminti însă imediat, simțindu-se ca un prost pentru că uitase acest lucru, faptul că Salusa fusese odinioară capitala imperiului, în urmă cu milenii... înainte ca dezastrul să fi schimbat totul. Fără îndoială, Casa Corrino adusese aici arcada păstrată intactă ca amintire a trecutului său glorios. Ori poate că era un soi de trofeu, menit să arate puterea familiei imperiale de a învinge chiar și adversari capabili să distrugă planete întregi?

În clipa în care escorta de sardaukari păși pe sub arcada de lavă, pătrunzînd în splendidul palat, se auzi o fanfară de alămuri pe care Kynes nu reuși să le identifice. Nici măcar în copilărie nu se simțise atras de muzică sau de celelalte arte. La ce i-ar fi folosit, cînd erau atîtea de învățat despre științele naturii?

Înainte de a pătrunde el însuși sub acoperișul încrustat cu giuvaere al imensei clădiri, Kynes ridică privirea pentru a scruta, încă o dată, cerul senin, de un albastru perfect.

În timpul călătoriei spre Kaitain, într-unul dintre compartimentele de protocol ale unei nave a Ghildei, Kynes încercase să afle tot ce putea despre planeta-capitală. Pînă acum, nu-și aplicase niciodată talentul de a înțelege tainele unei planete la o lume civilizată. Kaitain fusese minunat planificată și amenajată cu bulevarde mărginite de copaci, arhitectură splendidă,

grădini bine irigate, straturi de flori... si multe, multe altele.

Potrivit rapoartelor imperiale oficiale, pe Kaitain era mereu cald, o climă mereu temperată. Furtunile erau necunoscute. Nici un nor nu păta cerul albastru. Inițial, crezuse că aceste informații erau doar propagandă turistică, dar cînd naveta împodobită a Ghildei coborîse spre suprafață, observase flotila de sateliți meteorologici, dotați cu tehnologie de modificare a climei care — prin forță brută — transforma Kaitain într-un loc pașnic și senin.

Desigur, era posibil ca inginerii meteorologi să constrîngă clima să fie așa cum cineva, cu nesăbuință, hotărîse că era optim. O făceau însă pe propriul risc, creînd un mediu care ducea, în cele din urmă, la boli ale mintii, trupului si spiritului. Familia imperială n-ar fi putut înțelege asemenea argumente. Ei continuau să se relaxeze sub cerul însorit, să se plimbe la umbra arborilor irigați din plin, ignorînd catastrofa ecologică care, cu siguranță, stătea gata să se dezlănțuie, chiar sub ochii lor. Ar fi fost o adevărată provocare să rămînă pe această planetă să studieze efectele — dar Kynes se îndoia că acesta era motivul pentru care împăratul Elrood al IX-lea îl convocase aici...

Soldații din escortă îl călăuziră în adîncurile palatului plin de ecouri, trecînd pe lîngă statui si picturi clasice. Uriașa sală de audiențe a împăratului ar fi putut sluji drept arenă pentru luptele de gladiatori din vechime. Pardoseala ei se întindea ca o cîmpie lustruită, multicoloră, de pătrate de piatră — fiecare de pe o altă planetă a imperiului. Pe măsură ce imperiul se extindea, se adăugau alcovuri și aripi noi.

Funcționarii de la curte roiau de colo colo, în haine care-ti luau ochii și cu penaje sclipitoare, etalînd țesături cu fire de metale prețioase. Ducînd tot felul de documente, se ocupau de afaceri inexplicabile, se grăbeau la întîlniri, șoptind între ei de parcă nimeni altcineva nu înțelegea adevăratele lor îndeletniciri.

În această lume a politicienilor, Kynes se simțea străin; i-ar fi preferat oricînd sălbăticia. Desi splendorile din jur îl fascinau, ducea dorul singurătății, al peisajelor neexplorate, al misterelor faunei și florei stranii. Locul ăsta aglomerat avea să-i dea o migrenă peste nu prea multă vreme.

Sardaukarii îl conduseră de-a lungul unei promenade luminate de candelabre prismatice, cu pași apăsați, ritmați, sunînd ca răpăitul unor arme de foc. Pașii șovăitori ai lui Kynes ofereau singura disonantă.

În fața sa, pe un piedestal din cristal verde-albăstriu, se afla Tronul Leului de Aur, sculptat dintr-un bloc masiv și translucid de cuarț de Hagal. Iar pe tron era cocoțat bătrînul însuși — Elrood Corrino al IX-lea, cîrmuitor imperial al Universului Cunoscut.

Kynes îl măsură din priviri. Împăratul era înspăimîntător de slab, vîrsta înaintată îl transformase într-un schelet viu, cu un cap mare pe gîtul subțire. Înconjurat de un asemenea lux incredibil și de bogății uluitoare, vîrstnicul împărat părea oarecum nesemnificativ. Ar fi fost însă de-ajuns un pocnet al degetelor sale cu încheieturi groase, pentru ca planete întregi să fie condamnate la anihilare, laolaltă cu miliardele lor de locuitori. Elrood ocupa Tronul Leului de Aur de aproape un veac și jumătate. Cîte planete număra oare imperiul? Peste cîți alți oameni domnea acest om? Kynes se întrebă cum putea cineva să calculeze atîta informație.

În timp ce era condus la baza piedestalului, Kynes îi zîmbi nesigur împăratului, apoi înghiți în sec, își plecă privirea și se înclină adînc. Nimeni nu se ostenise să-l instruiască în privința protocolului care trebuia respectat, iar el nu era obișnuit cu manierele si convenientele sociale. În nări îi ajunse o vagă aromă de scorțișoară, caracteristică melanjului de la o halbă de bere de mirodenie pe care împăratul o ținea pe o măsuță lîngă tron.

Un paj făcu un pas înainte, se înclină scurt în directia comandantului escortei de sardaukari, apoi se întoarse

către împărat și anunță, cu glas tunător, în galach, limba oficială a imperiului:

— Planetologul Pardot Kynes!

Kynes înălță umerii, încercînd să stea drept. Se întrebă la ce slujea această introducere gălăgioasă, de rău augur, cînd împăratul știa cu siguranță cine era cel din fața sa — altfel de ce l-ar mai fi chemat? Se întrebă, de asemenea, dacă era cazul să salute, dar se hotărî, în ultimul moment, să aștepte, lăsîndu-i pe cei de la Curte să hotărască mersul evenimentelor.

— Kynes, i se adresă bătrînul împărat cu o voce răgușită ce purta amprenta prea multor ani de porunci răstite. Ne-ai fost recomandat cu multă căldură. Consilierii noștri au studiat mai mulți candidati, iar tu ai fost cel ales. Ce părere ai despre asta?

Împăratul se aplecă înainte, ridicînd din sprîncene, iar pielea frunții i se încreți adînc, pînă în creștetul capului.

Kynes mormăi șovăitor ceva despre onoarea care i se făcuse prin această alegere. Apoi își drese glasul și rosti întrebarea care îl frămînta:

— Dar, Maiestate, *pentru ce* am fost ales?

Elrood chicoti și își reluă poziția relaxată.

— E o adevărată plăcere să întîlnești un om mai preocupat de satisfacerea propriei curiozități decît de rostirea de vorbe frumoase sau de codoșlîcul pe lîngă lipitorile și bufonii ăștia!

Cînd zîmbea, fața lui Elrood se întindea, estompînd întrucîtva ridurile. Tenul său avea o nuanță cenușie, pergamentoasă.

— Raportul spune că ai crescut pe Salusa Secundus si ai scris lucrări complexe si definitorii despre ecologia acestei planete.

— Da, sire, ăăă... Maiestatea Voastră. Părinții mei erau funcționari și au fost repartizati să lucreze la închisoarea imperială de acolo. Eram doar un copil pe-atunci si i-am însoțit...

În realitate, Kynes auzise zvonuri cum că ori mama, ori tatăl său căzuseră în dizgrația lui Elrood și că, drept pedeapsă, fuseseră transferați pe planeta-închisoare. Pentru tînărul Pardot Kynes însă, pustietatea de pe Salusa Secundus fusese de-a dreptul fascinantă. După ce încheia cursurile cu profesorii, își petrecea majoritatea timpului în sălbăticia pîrjolită, făcîndu-și însemnări, studiind buruienile, insectele și puținele animale îndeajuns de rezistente ca să fi supraviețuit holocaustului atomic din vechime.

— Mda, înțeleg, urmă Elrood. Ulterior, părinții tăi au fost transferați în altă parte.

— Da, sire, pe Harmonthep, încuviință Kynes.

Împăratul continuă, deloc interesat de precizarea planetologului.

— Mai tîrziu, ai revenit pe Salusa din proprie voință, nu-i așa?

— Ei bine, ăăă... mai aveam multe de învățat despre Salusa, răspunse Kynes, ridicînd din umeri stînjenit.

Kynes petrecuse ani întregi de unul singur în pustietate, încercînd să descifreze misterele climei si ale ecosistemului. Odată, fusese chiar urmărit de tigri Laza și supraviețuise. Mai tîrziu, publicase un amplu tratat ce descria anii petrecuți pe Salusa Secundus, deschizînd astfel căi noi pentru înțelegerea a ceea ce devenise superba planetă-capitală a imperiului de odinioară, acum abandonată.

— Dezolarea sălbatică a acelor locuri mi-a stimulat interesul pentru ecologie. E cu mult mai interesant să studiezi o lume... distrusă. E greu să afli ceva interesant într-o lume prea civilizată.

Auzind comentariul vizitatorului său, Elrood izbucni în rîs și-si roti privirea, asa că și alti curteni chicotiră, la rîndul lor.

— Cum ar fi Kaitain, de pildă?

— Sînt sigur că se găsesc multe lucruri interesante si aici, sire, se grăbi să-i răspundă Kynes, sperînd că nu comisese o impolitețe de neiertat.

— Bun răspuns! tună Elrood. Consilierii mei au ales omul potrivit, Pardot Kynes!

Neștiind cum să reacționeze și ce s-ar fi cuvenit să spună, planetologul se înclină stingaci.

După anii petrecuți pe Salusa Secundus, se îndreptase spre ținuturile mlăștinoase ale întunecatei Bela Tegeuse, apoi spre alte planete care-i stîrniseră interesul. Putea trăi din ceea ce-i ofereau resursele locului aproape oriunde. Nevoile sale erau puține. Pentru el, era mai important să poată culege date stiintifice, să cotrobăie și să descopere secretele proceselor încă neexplicate din mediul natural.

De astă dată, îi fusese stîrnită curiozitatea. Ce, oare, atrăsese atenția împăratului însusi?

— Fie-mi îngăduit să vă întreb din nou, Maiestate... care vă sînt intențiile în privința mea? Desigur, voi fi fericit să vă slujesc așa cum vă va fi dorința, se grăbi el să adauge.

— Tu, Kynes, esti considerat un adevărat cititor de lumi, un om capabil să analizeze ecosisteme complexe, pentru a le struni în folosul imperiului. Te-am ales pentru a merge pe planeta-desert Arrakis ca să-ți exerciti magia acolo!

— Pe Arrakis! exclamă Kynes, nereusind să-și stăpînească uimirea — și, da, *plăcerea* — stîrnite de o asemenea perspectivă. Din cîte știu, fremenii nomazi băștinași o numesc Dune.

— Oricare i-ar fi numele, planeta aceea e una dintre cele mai neplăcute și totuși, cele mai importante lumi din imperiu, replică Elrood, ușor iritat. După cum desigur știi, Arrakis e singura sursă de melanj de mirodenie.

Kynes încuviință.

— M-am întrebat dintotdeauna de ce nu s-a descoperit niciodată mirodenie pe alte planete. Si de ce nimeni n-a înțeles cum se formează melanjul și filoanele de mirodenie?

— *Tu* vei face asta pentru noi, replică apăsat împăratul. Era și timpul, aș spune...

Kynes își dădu seama dintr-o dată că poate depășise limita bunei-cuviințe și ezită o clipă. Se afla în cea mai mare sală a tronului dintr-un milion de lumi, iar el chiar purta o conversație cu împăratul Elrood al IX-lea. Curtenii aveau privirile atintite asupra sa, unii cu neplăcere, alții de-a dreptul îngroziți și, în sfîrsit, altii cu o încîntare răutăcioasă, anticipînd pedeapsa severă care trebuia să urmeze din clipă în clipă.

Foarte curînd însă, Kynes se trezi gîndindu-se la peisajul nesfîrsit al nisipurilor de eroziune, la dunele maiestuoase și la monstruosii viermi de nisip, pe care, pînă acum, le văzuse doar în filmocărti. Dînd uitării minora lipsă de tact, răsuflă adînc și așteptă detalii privind noua însărcinare.

— Înțelegerea secretului mirodeniei este de o importantă vitală pentru viitorul imperiului. Pînă în prezent, nimeni n-a cheltuit timp sau bani pentru a-i dezvălui misterele. Lumea consideră Arrakisul drept un izvor nesecat de bogăție, fără să le pese de mecanisme sau de detalii. Gîndire superficială!

Împăratul făcu o pauză.

— Asta este provocarea căreia va trebui să-i faci față, Pardot Kynes. Din acest moment, te numim planetolog imperial oficial pe Arrakis.

Făcînd această declarație, Elrood se uită în jos, la bărbatul între două vîrste, cu chipul ars de soare si bătut de vînturi, și-l evaluă în sinea lui. Observă imediat că Pardot Kynes nu era o ființă complexă: pe chip i se citeau limpede toate emoțiile și înclinatiile. Consilierii curții indicaseră că Pardot Kynes era complet lipsit de ambiții sau de obligații de natură politică. Era interesat doar de munca sa și de înțelegerea ordinii naturală a lucrurilor. Nutrea o fascinație copilărească fată de locurile străine și fată de mediile aspre. Avea să-și ducă la bun sfîrsit misiunea cu un entuziasm fără margini, iar răspunsurile lui aveau să fie cinstite.

Elrood își petrecuse prea mult din viata sa politică înconjurat de sicofanți afectati, de lingăi descreierați care

spuneau doar ceea ce credeau ei c-ar vrea să audă. Bărbatul acesta necioplit, lipsit de orice îndemînare socială, nu făcea parte din specia lor.

Acum era mai important ca oricînd să înțeleagă ce se ascundea în spatele mirodeniei, pentru a putea spori eficiența operațiunilor de exploatare, cu adevărat vitale. După cei șapte ani de guvernare ineptă ai lui Abulurd Harkonnen, după recentele accidente și erori făcute de baronul Vladimir Harkonnen, împăratul se temea de o strangulare în producția și distribuirea melanjului. Mirodenia *trebuia* să curgă...

Ghilda Spațială avea nevoie de cantități uriașe de mirodenie pentru a umple cuvele etanse ale navigatorilor săi mutanți. El însuși și toți cei ce alcătuiau clasa conducătoare a imperiului aveau nevoie de doze zilnice de melanj, tot mai mari, pentru a-si mentine vitalitatea și a-și prelungi viața. Comunitatea Bene Gesserit avea nevoie de mirodenie în antrenamentele viitoarelor Cucernice Maici. Mentații foloseau melanjul pentru a-și spori capacitatea de concentrare.

Însă, deși dezaproba multe dintre recentele decizii brutale luate de baronul Harkonnen, Elrood nu putea să preia, pur și simplu, Arrakisul. După decenii de manipulări politice, Casa Harkonnen fusese însărcinată să guverneze Arrakisul, luînd astfel locul Casei Richese.

De mai bine de o mie de ani, funcția de guvernator al Arrakisului fusese o favoare imperială acordată unei familii anume, care putea stoarce bogățiile din nisip timp de cel mult un secol. De fiecare dată cînd fieful își schimba stăpînii, curtea imperială era bombardată de rugăminți și solicitări de favoruri. Sprijinul Landsraadului implica multe obligații, iar unele dintre acestea erau teribil de împovărătoare pentru Elrood.

Deși era împărat, puterea sa se baza pe un echilibru atent și instabil de alianțe cu diverse forțe, incluzînd Casele Majore și Minore ale Ladsraad-ului, Ghilda Spațială, precum și atotcuprinzătoarele consorții comerciale

asemeni CHOAM-ului. Alte forțe erau chiar mai greu de suportat, dar preferau să rămînă în umbră.

Trebuie să distrug acest echilibru, gîndi Elrood. *Afacerea asta a Arrakisului a durat prea mult.*

Împăratul se aplecă spre Kynes, care, era gata să explodeze de bucurie și entuziasm. Chiar *vroia* să meargă pe planeta-deșert. Cu atît mai bine!

— Află tot ce poti despre Arrakis și transmite-mi în mod regulat rapoarte privind cercetările tale. Vom solicita Casei Harkonnen să-ți acorde tot sprijinul de care vei avea nevoie!

Deși cu siguranță nu vor fi încîntati ca un observator imperial să-si bage nasul în treburile lor...

Instalat de curînd în functia de guvernator planetar, baronul Harkonnen depindea încă de bunăvoința împăratului.

— Îți vom pune la dispoziție tot ce va fi necesar pentru călătorie. Fă o listă și dă-i-o șambelanului meu. De îndată ce ajungi pe Arrakis, vom solicita Harkonnenilor să-ți ofere ceea ce vei considera de cuviință.

— Nevoile mele sînt modeste, spuse Kynes. Ochii și mintea îmi sînt de-ajuns...

— Așa o fi, dar nu te sfii să-i ceri baronului ceva mai mult de-atît, zîmbi Elrood, apoi îi făcu semn planetologului că audiența se încheiase. Împăratul observă vioiciunea pașilor lui Kynes, în timp ce acesta părăsea sala tronului.

Să nu-ți faci masină după chipul mintii omului.

Porunca supremă a Jihadului Butlerian,
aflată în Biblia Catolică Portocalie

„Suferința este marele dascăl al oamenilor", recitară la unison actorii vîrstnici aflați pe scenă. Deși erau oameni simpli din orasul de la poalele Castelului Caladan, repetaseră îndelung pentru reprezentația anuală cu Piesa Casei. Costumația le era plină de culoare, chiar dacă nu complet autentică. Decorurile — fațada palatului lui Agamemnon si curtea pietruită — arătau un realism bazat doar pe entuziasm și pe cîteva imagini dintr-o filmocarte despre Grecia antică.

Lunga piesă a lui Eschil continua de o bună bucată de vreme. Spectatorii se încălziseră, iar aerul era închis. Scena și rîndurile de scaune erau luminate discret de licurigloburi, dar torțele și focurile aprinse în jurul actorilor adăugau atmosferei din clădire o aromă aparte.

Deși liniștea era departe de a se fi înstăpînit, sforăiturile bătrînului duce amenințau să se facă auzite pînă și de către comedianți.

— Tată, trezește-te! sopti Leto Atreides, înghiontindu-l ușor în coaste pe ducele Paulus. Piesa n-a ajuns nici la jumătate...

Paulus tresări și se îndreptă de spate în fotoliul din lojă, scuturîndu-și firimituri imaginare de pe pieptul larg. Umbrele se jucară o clipă pe chipul îngust, brăzdat de semnele timpului, si pe barba căruntă. Purta uniforma

neagră a Atreizilor, împodobită cu un șoim roșu pe partea stîngă a pieptului.

— Oricum, nu fac altceva decît să stea și să pălăvrăgească, fiule, mormăi ducele, mijind ochii spre scenă, unde corul bătrînilor nu se mișca prea mult. De altfel, am văzut-o în fiecare an.

— Asta nu contează, dragul meu Paulus! Se uită oamenii la noi! interveni mama lui Leto, așezată de cealaltă parte a ducelui.

Doamna Helena, îmbrăcată într-o rochie elegantă ce contrasta cu tenul ei măsliniu, urmărea cu atenție litania gravă a corului grecesc.

— Urmărește cu atenție contextul. La urma urmei, e vorba de istoria familiei tale, nu de a familiei mele!

Leto își privi amuzat părinții, știind că istoria familiei mamei sale, născută în Casa Richese, era la fel de plină de grandoare și decădere precum aceea a Atreizilor. Casa Richese se prăbușise de la înălțimea unei profitabile „epoci de aur" pînă în abisul slăbiciunii sale economice prezente.

Casa Atreides pretindea că-și avea rădăcinile în fiii anticului Atreu, pe Vechea Terra, cu mai bine de douăsprezece mii de ani în urmă. În prezent, familia adoptase pe deplin această lungă istorie, în ciuda numeroaselor incidente tragice și dezonorante pe care le conținea. Ducii Atreides instituiseră tradiția reprezentației anuale a tragediei clasice a lui Agamemnon, cel mai faimos dintre fiii lui Atreu, unul dintre comandanții de oști care cuceriseră Troia.

Cu părul negru ca tăciunele și fața îngustă, Leto Atreides semăna mult cu mama sa, deși moștenise nasul acvilin al tatălui său și profilul lui de șoim. Oarecum stînjenit de hainele de gală, tînărul urmărea cele ce se întîmplau pe scenă, aducîndu-și aminte destul de vag de realitatea istorică îndepărtată în timp si spațiu ce constituia contextul piesei. Autorul antic contase pe înțelegerea de către public a referințelor ezoterice. Agamemnon fusese un mare comandant de oști într-unul

dintre războaiele legendare ale istoriei omenirii, cu mult înainte de crearea mașinilor gînditoare care aduseseră omenirea în sclavia de care avea să o elibereze Jihadul Butlerian.

Pentru întîia oară, la cei paisprezece ani ai săi, Leto simțea povara legendelor apăsîndu-i pe umeri și reușea să se regăsească în chipurile personalităților ce aparțineau trecutului de dincolo de stele al familiei sale. Într-o bună zi, avea să-i urmeze tatălui său, devenind la rîndul său parte a istoriei Atreizilor. Evenimentele îi măcinau deja copilăria, transformîndu-l într-un bărbat — vedea asta limpede.

— Mai bună-i soarta celor neînsemnați, intonă corul bătrînilor. Mai bună decît de-a jefui orașe, mai bună decît cea de-ascultător supus...

Înainte de a porni la asaltul Troiei, Agamemnon își sacrificase propria fiică, pentru a-și asigura vînturi prielnice din partea zeilor. Înnebunită de durere, soția sa, Clitemnestra, își petrecuse cei zece ani ai absenței soțului său plănuind răzbunarea. Acum, după bătălia finală a Războiului Troian, focurile aprinse de-a lungul coastei vesteau celor de-acasă victoria.

— Tot ce-i interesant se petrece în afara scenei, bombăni Paulus, care nu prea avea stofă de critic dramatic. Ducelui îi plăcea să trăiască intens fiecare clipă, storcînd-o de experiențe și împliniri. Prefera să-și petreacă timpul alături de fiul său ori de oștenii săi credincioși.

— Stau cu totii în fața decorului, așteptînd să se întoarcă Agamemnon...

Paulus detesta lipsa de acțiune. Îi repeta întruna fiului său că pînă și o hotărîre proastă e de preferat nehotărîrii. Leto era aproape sigur că, dintre personajele piesei, bătrînul duce simpatiza cu marele general, un om pe potriva gusturilor sale.

Corul bătrînilor își coborî glasurile, Clitemnestra iesi din palat pentru a-si rosti discursul, iar bătrînii continuară. Un vestitor, care debarcase, chipurile, de pe o

navă, își făcu aparitia pe scenă, sărută pământul și începu să recite un lung monolog.

— Agamemnon, rege măret! Te-așteaptă meritatul bun-venit, căci ai nimicit oștile troienilor și-ai sters de pe fața pământului cetatea lor! Altarele dușmanului zac în ruine, zeii i-au abandonat, iar ogoarele lor nu mai rodesc...

Război și dezastre — cuvintele îl purtară pe Leto cu gîndul la zilele tinereții tatălui său, cînd acesta condusese armatele împăratului, înăbușind sîngeroasa rebeliune de pe Ecaz, căutînd aventuri împreună cu prietenul său Dominic, acum conte al Casei Vernius pe planeta Ix. În clipele pe care le petrecea alături de Leto, bătrînul duce vorbea adesea cu drag despre acele vremuri.

În penumbra lojei, Paulus căscă adînc, fără să-și ascundă plictiseala. Doamna Helena îl săgetă cu o privire iritată, apoi își îndreptă din nou atenția către scenă, recompunîndu-si pe chip zîmbetul placid, în caz că o privea cineva. Leto se strîmbă compătimitor către tatăl său, iar acesta îi făcu cu ochiul. Ducele și sotia sa își jucau rolurile si se complăceau în ele.

În sfîrsit, victoriosul Agamemnon sosi triumfal pe scenă într-un car, însoțit de amanta sa luată ca pradă de război, profetesa pe jumătate nebună Casandra. Prefăcîndu-se iubitoare si devotată, Clitemnestra se pregătea între timp să-si întîmpine soțul.

Bătrînul Paulus se pregăti să-și lărgească gulerul uniformei, dar Helena îi dădu iute mîna la o parte. Zîmbetul ei nu se clinti nici o clipă.

Observînd acest ritual pe care ai săi îl repetau deseori, Leto zîmbi în sinea sa. Mama lui se lupta mereu să mentină ceea ce ea numea „simțul decentei", în timp ce bătrînul ei soț nu dădea doi bani pe formalități. Deși tatăl său îl învătase o sumedenie de lucruri despre politică și despre știința conducerii, doamna Helena era cea care-și învătase fiul bunele maniere și cunoștintele religioase.

Fiică a familiei Richese, doamna Helena Atreides provenea dintr-o Casă Mare care își pierduse parte din prestigiu și putere în urma înfrîngerilor în competițiile economice și a intrigilor politice. După ce fusese alungată de la guvernarea planetei Arrakis, familia Helenei își salvase ceva din respectabilitate datorită alianței matrimoniale aranjate cu Atreizii; cîteva dintre surorile sale fuseseră măritate, la rîndul lor, cu membrii altor Case.

În ciuda diferențelor strigătoare la cer dintre ei, bătrînul duce îi mărturisise cîndva lui Leto că o iubise cu adevărat pe Helena în primii ani ai căsniciei lor. Dragostea se erodase o dată cu trecerea timpului, iar ducele avusese mai multe amante, poate chiar și copii nelegitimi, deși Leto era singurul său moștenitor oficial. Cu trecerea deceniilor, între cei doi soți se iscase o dușmănie mocnită, o prăpastie de netrecut. De-acum, căsătoria lor era strict politică.

— M-am însurat din rațiuni politice, fiule, spusese ducele. Nici n-ar fi trebuit să mă gîndesc la altceva. În postura noastră, căsătoria e o unealtă. Nu merită să strici totul, amestecînd iubirea în așa ceva.

Leto se întreba uneori dacă Helena îl iubise vreodată pe tatăl său, sau dacă nu cumva ceea ce iubise ea erau titlul și poziția lui. În ultimul timp, părea a-și fi asumat rolul de îngrijitoare regală, fiind preocupată mereu ca el să fie prezentabil și elegant. La urma urmei, propria sa reputatie depindea, în egală măsură, de felul în care arăta soțul ei.

Pe scenă, Clitemnestra își întîmpină soțul, întinzîndu-i dinainte covoare de purpură, pentru ca picioarele lui să nu atingă țărîna. Agamemnon pătrunse în palat cu mare pompă, în sunet de fanfare. Amuțită de groază, Casandra refuză să-l urmeze. Prevestise propria ei moarte și uciderea generalului, dar, cum era de așteptat, nimeni nu-i dădea ascultare.

Pe căi diplomatice atent cultivate, mama lui Leto menținea contactul cu alte Case puternice, în vreme ce

ducele Paulus era preocupat să întărească legătura cu oamenii de rînd de pe Caladan. Atreizii își conduceau supușii punîndu-se în slujba lor si însusindu-și doar o parte corectă din profiturile afacerilor familiei. Erau o familie avută, dar cu măsură — si niciodată în detrimentul cetățenilor.

În piesă, cînd Agamemnon se pregătea să se îmbăieze, trădătoarea lui sotie îl înfășură într-o robă purpurie și îl înjunghie, aceeași soartă fiindu-i rezervată și amantei sale prezicătoare.

— Pe zei! Lovitura aceasta-mi va aduce moartea! răsună din culise glasul lui Agamemnon.

Bătrînul Paulus ricană și se aplecă spre fiul său.

— Am ucis destui oameni pe cîmpul de luptă, dar n-am auzit ca vreunul să spună asta!

Helena îi făcu semn să tacă.

— Apărati-mă, zei! Încă o lovitură! Mi-e moartea aproape! strigă vocea lui Agamemnon.

În timp ce publicul părea absorbit de tragedie, Leto încercă să analizeze cele văzute și felul în care se legau de viața lui. La urma urmei, era moștenirea familiei.

Clitemnestra își recunoscu crima, invocînd răzbunarea pentru sacrificiul sîngeros al fiicei sale, pentru dezmățul lui Agamemnon sub zidurile Troiei și pentru că acesta, cu nerușinare, o adusese pe Casandra, amanta sa, în căminul conjugal.

— Mărite rege, nemărginită-i dragostea ce ți-am purtat-o, iar lacrimile noastre nu vor avea sfîrșit. Păianjenul te-a-nfășurat în pînza-i nevăzută, de moarte-aducătoare...

Leto simți un nod în stomac. Casa Atreides comisese fapte oribile în trecutul îndepărtat. Dar familia se schimbase în timp, bîntuită poate de spectrele trecutului. Ducele era un om de onoare, respectat în Landsraad și iubit de poporul său. Leto nădăjduia să-i semene, atunci cînd avea să-i vină rîndul să conducă Casa Atreides.

Ultimele replici ale piesei fură rostite, iar actorii ieșiră în avanscenă, înclinîndu-se în fața notabilităților

politice și din domeniul afacerilor, cu toții îmbrăcați elegant, potrivit rangurilor lor.

— Mă bucur că s-a terminat, oftă Paulus, când licuriglobu-rile principale se aprinseră în sala de spectacol.

Ducele se ridică în picioare și sărută mîna soției sale, înainte ca, împreună, să părăsească loja regală.

— Scuză-mă acum, draga mea. Am ceva de discutat cu Leto. Așteaptă-ne în sala de recepții.

Înainte de a porni pe coridorul vechiului teatru clădit din lemn și piatră, Helena îi aruncă fiului ei o privire. În ochii ei se putea citi că știa exact despre ce anume voia Paulus să-i vorbească lui Leto, dar se supuse fără să comenteze tradiției arhaice potrivit căreia, când bărbații aveau de discutat „lucruri importante", femeile trebuiau să-și vadă de ale lor, în altă parte.

Negustori, industriași și alți localnici de vază umplură în curînd coridorul, sorbind vin caladanian sau ronțăind aperitive.

— Pe-aici, băiete, spuse bătrînul duce, luînd-o pe un pasaj din spatele scenei.

Tatăl si fiul trecură pe lîngă două santinele în uniforma Atreizilor, care luară poziție de drepți și salutară. Urcară apoi cu un ascensor la etajul al patrulea, ajungînd într-un salon elegant dichisit. Licurigloburi din cristal de Balut pluteau în aer, răspîndind o lumină caldă, portocalie. Odinioară, această încăpere slujise drept cabină unui legendar actor caladanian. Acum era folosită în exclusivitate de către Atreizi si consilierii lor cei mai apropiati, pentru întîlniri de taină.

Leto se întrebă de ce-l adusese tatăl său în acest loc.

După ce închise ușa în urma sa, Paulus se așeză într-unul dintre fotoliile cu suspensie si-i făcu semn fiului său să se așeze pe cel din fața lui. Tînărul se conformă, ajustînd comenzile fotoliului astfel încît ochii lui să se afle la același nivel cu ai tatălui său. Leto făcea asta doar atunci cînd erau singuri. Chiar si mama sa ar fi considerat o asemenea comportare nepotrivită și lipsită de respect. În schimb, bătrînul duce socotea îndrăzneala si

vioiciunea fiului său o reflectare amuzantă a felului în care fusese el însusi în tinerețe.

— Ai crescut, Leto, începu Paulus, scoțînd o pipă ornamentată dintr-un compartiment ascuns în brațul fotoliului. A venit vremea să cunoști mai mult decît propria-ți ogradă. Prin urmare, te trimit pe Ix, la studii.

Îl măsură din priviri pe tînărul cu părul negru, care semăna atît de mult cu mama sa, dar al cărui ten era mai deschis decît al acesteia. Avea o față îngustă, cu trăsături puternice, iar ochii îi erau de un cenusiu închis.

Ix! Inima lui Leto începu să bată mai tare. *Planeta masinilor... Un loc ciudat, străin.* Întregul imperiu se folosea de incredibila tehnologie și de inovațiile acestei lumi, dar puțini din afară fuseseră vreodată acolo. Leto se simți dezorientat, de parcă s-ar fi aflat pe puntea unei nave în furtună. Tatăl său adora să-i facă astfel de surprize, pentru a-i testa reacțiile într-o situație neprevăzută.

Ixienii păstrau un secret desăvîrșit în jurul operațiunilor lor industriale. Se zvonea că, uneori, acestea se aflau la limita legalității și că anumite aparate pe care le produceau ar fi fost la un pas de violarea interdicțiilor Jihadului Butlerian referitoare la mașinile gînditoare. *De ce mă trimite tata într-un astfel de loc? De ce nu m-a întrebat nimeni?*

O robo-masă se ivi din podea alături de Leto, cu un pahar de cidru rece. Gusturile tînărului erau bine cunoscute, la fel cum era limpede că ducele n-avea să-și dorească nimic, în afară de pipă. Leto sorbi din băutura acrișoară, plescăind încîntat din buze.

— Vei studia acolo vreme de un an, potrivit tradiției Caselor aliate, urmă Paulus. Viața pe Ix ți se va părea foarte diferită de traiul bucolic de acasă. Încearcă să înveți cît mai mult din această experiență.

Ducele își privi pipa, gînditor. Era sculptată din lemn de jacaranda de pe Elacca, iar striațiile ei ce sclipeau discret în lumina licuriglobului contrastau cu negrul de tăciune al fondului.

— Ai fost și tu acolo, nu-i asa? zîmbi Leto, amintindu-și. L-ai vizitat pe tovarășul tău de arme, Dominic Vernius...

Paulus atinse butonul de combustie al pipei, aprinzînd tutunul aromat — în realitate, o algă aurie bogată în nicotină. Trase adînc în piept și exhală fumul albăstrui.

— Am fost de multe ori pe Ix, încuviință el. Ixienii sînt o societate închisă și n-au încredere în străini. Prin urmare, va trebui să treci printr-o mulțime de filtre de securitate, vei fi interogat si suspus unor investigații amănunțite. Ei sînt conștienți că o cît de mică relaxare a acestui regim sever le-ar putea fi fatală. Sînt destule Case, majore și minore deopotrivă, care rîvnesc la ceea ce au ixienii.

— În primul rînd, Casa Richese, observă Leto.

— Să nu-i pomenești de asta mamei tale. În prezent, Richese e doar o umbră a ceea ce era odinioară, fiindcă Ix a cîștigat războiul economic total. Ixienii sînt maeștri ai sabotajului industrial și ai furtului de patente. Richesienii nu mai sînt în stare decît să producă eventual copii ieftine, lipsite de orice inovație, continuă ducele, pufăind din pipă.

Leto cîntări comentariile tatălui său, care erau cu totul noi pentru el. Ducele suflă fumul, umflîndu-și obrajii și zbîrlindu-și barba.

— Din respect pentru mama ta, băiete, am filtrat informațiile pe care le-ai învățat. Casa Richese a însemnat o pierdere *extrem* de tragică. Bunicul tău, contele Ilban Richese, avea o familie numeroasă și-și petrecea mai mult timp în preajma odraslelor sale decît supraveghindu-și interesele de afaceri. Deloc surprinzător, copiii lui au crescut exagerat de răsfățați, iar averea familiei s-a risipit în mare măsură.

Leto încuviință, atent ca întotdeauna la spusele tatălui său. Însă știa deja mai mult decît își imagina Paulus; ascultase în secret holoînregistrări și vizionase filmocărți lăsate din neatenție la îndemîna lui de către profesori. Acum își dădea seama că poate aceste neatenții fuseseră

intenționate, fiind menite să-i aducă treptat la cunostință istoria familiei mamei sale, putin cîte puțin.

Alături de interesul său firesc în ceea ce privea Casa Richese, Leto fusese intrigat în egală măsură de Ix. Cîndva concurentul industrial al Casei Richese, Casa Vernius îi supraviețuise ca superputere tehnologică. Familia conducătoare de pe Ix era una dintre cele mai bogate din imperiu... iar el avea să studieze acolo!

Tatăl său îi întrerupse firul gîndurilor.

— Partenerul tău de instruire va fi prințul Rhombur, moștenitorul titlului nobiliar al Casei Vernius. Sper să vă înțelegeți bine, sînteți cam de aceeași vîrstă.

Prințul de Ix. Leto se posomorî în gînd. Spera că acesta n-avea să fie un răsfățat antipatic, asemeni numerosilor moștenitori ai familiilor puternice din Landsraad pe care-i fusese dat să-i cunoască. Măcar de-ar fi fost o prințesă, nu un print, una care să-i semene, la chip și siluetă, fiicei bancherului Ghildei pe care o cunoscuse luna trecută la Balul Solstițiului Mareelor...

— Și... cum e acest prinț Rhombur? vru să afle Leto.

Paulus izbucni în rîs, amintindu-și, fără îndoială, de o viață de picanterii.

— Păi, nu prea știu. A trecut cam mult timp de cînd nu i-am mai vizitat pe Dominic și pe soția sa, Shando. Ah, Shando! adăugă el, zîmbind de parcă și-ar fi amintit o glumă. A fost odinioară concubină imperială, dar Dominic i-a furat-o de sub nas bătrînului Elrood, rîse Paulus, impertinent. Acum, Shando si Dominic au un fiu... și-o fiică. O cheamă Kailea.

Zîmbind misterios, ducele continuă:

— Vei avea multe de învățat, fiule. Peste un an, vă veți întoarce amîndoi să studiați pe Caladan, un schimb de experiență. Veți merge la fermele de orez pundi din mlaștinile ținuturilor de jos de pe continentul sudic. Veți locui în bordeie și veți munci pe cîmpurile de orez. Veți călători sub mări într-o cameră Nells și vă veți scufunda în căutare de nestemate de corali.

Zîmbi și-l strînse de umăr pe Leto.

— Sînt lucruri care nu pot fi învățate din filmocărți și stînd închis într-o încăpere!

— Asa e, tată.

Încruntîndu-se, Leto adulmecă mirosul dulceag, cu un ușor iz de iod, răspîndit de pipa tatălui său. Nădăjduia că fumul din încăpere avea să-i ascundă expresia. Această schimbare neașteptată a modului său de viață nu-i era foarte pe plac. Respecta însă hotărîrea tatălui său, deoarece învățase pe pielea sa că bătrînul duce știa ce vorbea și că tatăl său nu-și dorea decît să-l vadă călcîndu-i pe urme.

Ducele se lăsă pe spate, relaxîndu-se, iar fotoliul antigravitațional oscilă ușor.

— Observ că nu ești din cale-afară de încîntat, dar vreau să știi că experiențele acestea vor fi vitale pentru tine și pentru fiul lui Dominic. Aici, pe Caladan, veți învăța amîndoi cel mai mare secret al nostru: cum cultivăm loialitatea supușilor noștri, de ce, spre deosebire de ixieni, putem avea încredere deplină în oamenii pe care îi conducem.

Vocea lui Paulus devenise gravă de-acum, iar din ochi îi dispăruse orice urmă de amuzament:

— Fiule, tine minte un lucru mai important decît tot ce-ai putea învăta într-o lume industrializată: oamenii sînt mai importanti decît masinile.

Era un adagiu pe care Leto îl auzise des; fraza aceasta făcea parte din tatăl său; pentru el, era aproape la fel de importantă ca și respiratia.

— De-aceea luptă soldații nostri atît de bine...

Paulus se aplecă spre Leto, risipind fumul pe care îl expirase.

— Într-o zi, băiete, vei fi duce, patriarh al Casei Atreides și membru respectat al Landsraadului. Vocea ta acolo va fi egală cu cea a tuturor conducătorilor Caselor Majore. E o mare răspundere.

— Am să-i fac față, tată.

— Sînt convins de asta, Leto... dar n-ar strica să te mai relaxezi. Oamenii își dau seama imediat cînd nu ești

fericit. Iar cînd ducele e nefericit, poporul e nefericit. Lasă încordarea să treacă prin tine; în felul acesta, nu te va afecta. Si... distrează-te mai mult! adăugă Paulus, dojenitor.

Distracție! Leto se gîndi din nou la fiica bancherului Ghildei, își imagină șoldurile ei pline și sînii obraznici, buzele ei umede și senzuale, privirea atîtătoare pe care i-o aruncase...

La urma urmei, poate că nu era chiar atît de serios precum îl vedea tatăl său.

Sorbi din nou din paharul cu cidru, lăsînd aroma acrisoară să i se risipească lent pe limbă.

— Tată, cum se face că, în ciuda loialității tale dovedite și a faptului, bine știut de toată lumea, că Atreizii sînt mereu credincioși aliaților lor, ixienii se încăpățînează să ne supună acelor nesfîrșite interogatorii de care vorbeai mai devreme? Crezi că un Atreides, în pofida a tot ceea ce este învățat să fie, ar putea deveni vreodată un trădător? Am putea oare deveni asemeni... asemeni Harkonnenilor?

Bătrînul duce se strîmbă.

— Au fost vremuri cînd nu ne deosebeam chiar atît de mult de ei, dar încă nu e momentul potrivit pentru ca tu să afli despre acestea. Aminteste-ti de piesa pe care am urmărit-o, îl atenționă el. În imperiu, lucrurile se schimbă. Aliantele se fac si se desfac mereu, după bunul plac al unora sau al altora.

— Asa o fi, dar nu si aliantele *noastre.*

Paulus întîlni privirea hotărîtă a fiului său, apoi întoarse capul, urmărind perdeaua de fum izvorîtă din vatra pipei sale. Leto oftă. Ar fi vrut să afle atît de multe lucruri, cît mai repede cu putință. Adevărurile îi erau însă servite cu linguriță, în porții mici, ca fursecurile de la petrecerile simandicoase ale mamei sale. Afară se auzeau glasuri, un du-te vino continuu. Sala și scena erau pregătite pentru o nouă reprezentație a povestii lui Agamemnon. Actorii se odihneau, își primeneau costumele, în așteptarea publicului.

Acum, stînd în acest salon alături de tatăl său, Leto se simti, mai mult ca niciodată, bărbat în toată firea. Poate că data viitoare cînd vor mai ajunge aici, îsi va aprinde și el o pipă. Ori poate că în pahar se va afla o băutură mai tare decît cidrul. Paulus îl privi si se simți invadat de un sentiment de mîndrie.

Leto îi zîmbi tatălui său și încercă să-și imagineze cam ce-ar fi însemnat să fie el însuși ducele Atreides. Imediat îl năpădi însă o senzatie teribilă de vinovăție. atunci cînd realiză că, pentru ca el să poarte inelul cu pecetea ducală, ar fi trebuit ca, mai întîi, tatăl său să moară. Nu-și dorea acest lucru si se bucura că acea clipă n-avea să vină prea curînd. Mai mult chiar, era prea departe în viitor ca să merite să se gîndească la asta.

Ghilda Spatială: un pilon al triadei care veghează la respectarea Marii Convenții. Ghilda a fost cea de-a doua școală de modelare mentală si psihică întemeiată după Jihadul Butlerian (vezi Bene Gesserit).
Momentul instituirii monopolului Ghildei în domeniul transportului spatial si în cel bancar este considerat drept punct de începere al Calendarului Imperial

Terminologia Imperiului

De la înălțimea Tronului Leului de Aur, împăratul Elrood al IX-lea privi iritat spre bărbatul lat în umeri si exagerat de încrezător aflat la baza podiumului, cu unul dintre bocanci, probabil murdar, pe prima treaptă. Plesuv precum o bilă de marmură, contele Dominic Vernius se purta și acum asemeni unui erou de război, popular și plin de decoratii. deși zilele acelea trecuseră de mult. Elrood se îndoia că-si mai amintea cineva de zilele de glorie ale contelui.

Sambelanul imperial Aken Hesban se strecură iute lîngă vizitator si, pe un ton răstit, îi ordonă lui Dominic să-si retragă piciorul ofensator. Hesban avea chipul palid, iar gura îi era încadrată de mustățile lungi și atîrnate în jos. Ultimele raze de soare ale după-amiezii desenau rîuri de aur pe pereți, pătrunzînd prin ferestrele prismatice înguste.

Contele Vernius de pe Ix își retrase piciorul, așa cum i se poruncise, dar continuă să-l fixeze cordial pe Elrood. Stema ixiană, o spirală în violet și arămiu, decora gulerul tunicii lui Dominic. Desi Casa Corrino era cu mult mai

puternică decît familia conducătoare de pe Ix, Dominic avea obiceiul detestabil de a-l trata pe împărat ca pe un egal, de parcă trecutul lor comun — bun și rău, deopotrivă — l-ar fi scutit de îndeplinirea formalităților. Șambelanul Hesban era cu totul împotriva unor asemenea maniere.

Cu decenii în urmă, Dominic condusese legiunile imperiale în războaiele civile; de-atunci, nu se putea spune că arătase, măcar o dată, respect pentru împărat. Căsătorindu-se pentru a patra oară, dintr-un capriciu de moment, cu Habla, Elrood comisese o greșeală politică majoră, iar liderii Landsraadului fuseseră obligați să facă uz de forța militară pentru a impune stabilitatea. Casa Vernius de pe Ix se numărase printre acești aliați, la fel ca și Atreizii.

Acum, Dominic zîmbea pe sub mustața-i extravagantă și-l privea pieziș pe Elrood. Bătrînul împărat nu-și cucerise tronul prin fapte mari și nici datorită generozității sale. Gaylord Vernius, unchiul lui Dominic, avusese o vorbă: „Cînd ești născut pentru a conduce, trebuie să dovedești că meriți puterea, prin propriile-ți fapte. Dacă nu ești în stare de asta, nu-ți rămîne decît să te dai la o parte. A nu o face ar însemna să dovedești că-ți lipsește conștiința."

Dominic astepta nerăbdător ca Elrood să vorbească, bîțîindu-se de pe un picior pe altul, pe pardoseala din piatră lustruită, fiecare pătrat fiind, se spunea, adus de pe una din cele un milion de lumi ale imperiului. *Un milion de lumi? Nu, e cu neputință să fie atît de multe, dar n-as vrea, nici în ruptul capului, să fiu eu cel însărcinat să le numere*, gîndi Dominic.

Șambelanul îl măsură cu o privire atît de acră de parcă n-ar fi mîncat decît mere pădurețe. Contele Vernius nu era însă dispus să se lase intimidat. Refuza să cerșească lămuriri privind motivele convocării sale. Se încăpățîna să tacă, privindu-l cu zîmbetul pe buze pe bătrînul împărat. Zîmbetul și strălucirea din ochii lui Dominic păreau a indica faptul că acesta cunoștea

destule secrete intime despre bătrîn, mai multe chiar decît îi dezvăluise Shando. Bănuiala aceasta îl enerva la culme pe Elrood, o simțea asemenea înțepăturii usturătoare a unui spin de pe Elacca.

Undeva, în dreapta, Dominic întrezări o mișcare. În penumbra unei arcade, desluși silueta învesmîntată în negru a unei femei. Era una dintre vrăjitoarele Bene Gesserit. Chipul îi era parțial ascuns de gluga robei. Cunoscute drept negustătoare de secrete, maicile Bene Gesserit erau mereu aproape de centrele de putere, urmărind totul, dorind să manipuleze tot.

— N-am să te întreb dacă-i adevărat sau nu, Vernius, rosti într-un tîrziu împăratul. Sursele mele nu mă înșeală; prin urmare, știu prea bine c-ai făcut acest lucru îngrozitor! Tehnologia ixiană! Ha!

Se prefăcu a scuipa printre buzele-i pergamentoase. Dominic nu se lăsă impresionat; Elrood își suprestimase dintotdeauna eficiența gesturilor melodramatice.

Dominic continua să zîmbească, arătîndu-și dantura perfectă.

— Nu știu să fi comis nici un fel de „lucru îngrozitor", sire. Dacă nu mă crezi, întreabă-ți dreptvorbitoarea, adăugă el, arătînd din cap spre femeia Bene Gesserit învesmîntată în straie întunecate.

— Simplă semantică... nu face pe prostul, Dominic!

Acesta nu răspunse, obligîndu-l pe împărat să-și formuleze explicit acuzația. Elrood pufni, imitat imediat de către șambelan.

— La naiba! Noul tău proiect de transspațial va permite Ghildei, cu blestematul ei de monopol asupra transporturilor spațiale, să încarce *cu șaisprezece la sută mai mult* la fiecare transport!

Dominic se înclină, fără a-și șterge de pe chip zîmbetul blajin.

— De fapt, sire, am reușit să majorăm creșterea la optsprezece procente. E vorba de o îmbunătățire substanțială față de proiectul anterior, care nu include doar o nouă carcasă, ci și o tehnologie a scuturilor mai ușoară

si care ocupă mai puțin loc. De aici rezultă creșterea eficienței. Este însăși esența inovațiilor ixiene, care a dat Casei Vernius măretia pe care si-a cîstigat-o de-a lungul secolelor.

— Modificările acestea vor permite Ghildei să reducă numărul de zboruri necesare pentru a transporta o cantitate dată de încărcătură.

— Bineînțeles, sire, zîmbi Dominic, privindu-l pe bătrîn de parcă l-ar fi compătimit pentru incredibila-i prostie. Creșterea capacității transspatialelor va duce, e logic, la scăderea numărului de zboruri necesare pentru a transporta o anumită cantitate de marfă. E o dependență inversă proporțională.

— Conte Vernius, noul vostru proiect va cauza pierderi severe Casei Imperiale, interveni Aken Hesban, strîngîndu-și în pumn eșarfa distinctivă a rangului său de parc-ar fi fost o batistă. Mustățile-i lungi păreau colții unei morse.

— Mda, pe termen scurt, presupun că îngrijorarea înălțimii voastre ar putea părea întemeiată, *Sire*, spuse Dominic, fără a catadicsi să-l privească pe șambelan.

Taxele imperiale erau calculate pe baza numărului de zboruri efectuate, iar nu în funcție de cantitatea transportată. Prin urmare, reproiectarea transspațialelor ar fi avut drept rezultat o diminuare considerabilă a veniturilor Casei Corrino.

Dominic îsi desfăcu brațele vînjoase și pline de cicatrici, într-un gest conciliant.

— Dar cum ai vrea să tinem în loc progresul științei? Ix n-a încălcat în nici un fel limitele impuse de Marea Revoltă. Iar Ghilda Spațială și Landsraadul sînt de partea noastră.

— Așadar, ai pus la cale toate acestea, stiind că mă vei înfuria?

Elrood se aplecă, iar poziția sa pe tronul masiv îl făcea să semene, mai mult ca oricînd, cu un vultur gata să se repeadă asupra prăzii.

— Ei, haide, sire! rîse Dominic, încercînd să domolească suspiciunile împăratului. Sentimentele personale n-au nimic de-a face cu progresul tehnologiei.

Elrood se ridică de pe tron. Mantia oficială atîrna pe trupul lui scheletic precum zdrențele pe o sperietoare de ciori.

— Stii prea bine, Vernius, că nu pot renegocia cu Ghilda sistemul de impozitare pentru a taxa transporturile pe cantitate...

— Iar eu nu am cum să schimb legile simple ale economiei și comerțului, replică Dominic Vernius, scuturînd din capul său plesuv. Apoi ridică din umeri: E vorba doar de afaceri, Elrood.

Funcționarii curții încremeniră, auzind cu cîtă familiaritate i se adresase contele împăratului.

— Măsoară-ți cuvintele, îl avertiză sambelanul.

Dominic îl ignoră însă și continuă:

— Noul proiect va influența viața multor oameni, dar mai ales în sens pozitiv. Am urmărit doar să facem un pas înainte, pentru a sluji cît mai bine interesul clientului nostru, Ghilda Spațială. Costul unui transspațial nou depășește produsul anual al celor mai multe dintre sistemele planetare ce alcătuiesc imperiul.

Elrood îl măsură, de la înăltimea tronului.

— Poate c-a venit timpul ca administratorii mei să inspecteze amănunțit uzinele tale, rosti el, cu o undă de amenințare în glas. Potrivit rapoartelor ce mi-au fost aduse la cunoștință, se pare că savanții de pe Ix intenționează să pună la punct, în secret, mașini gînditoare care ar viola preceptele Jihadului. De asemenea, am auzit plîngeri privind felul în care sînt tratați muncitorii suboizi. Nu-i asa, Aken?

Șambelanul se grăbi să încuviinteze.

— Ba da, Înălțimea Voastră.

— N-au existat astfel de zvonuri, chicoti Dominic, dar din glas îi dispăruse siguranta de adineauri. Nimeni nu poate dovedi așa ceva.

— Din păcate, rapoartele în cauză au fost anonime și, ca urmare, n-au fost înregistrate oficial. Împăratul își împreună degetele cu unghii lungi și zîmbi, încîntat: Da, cred c-ar fi bine să organizăm o inspectie neanuntată pe Ix, iar asta, cît mai curînd, înainte ca tu să apuci să-ti avertizezi oamenii, iar dovezile incriminatoare să fie ascunse...

— Potrivit unui tratat secular dintre Landsraad si Casa Imperială, nu ai dreptul să te amesteci în treburile interne ale planetei Ix, protestă Dominic, iritat de-acum, dar încercînd să-și păstreze calmul, măcar în aparență.

— Nu-mi amintesc să fi semnat un astfel de tratat, deși sînt împărat de foarte multă vreme, bombăni Elrood, privindu-și distrat unghiile.

— L-a semnat tatăl tău, iar tu esti obligat să-l respecți.

— Am puterea de a semna sau rupe tratate. Se pare că nu-ti dai seama că sînt *Împărat* Padișah si că pot să fac tot ce doresc.

— În privința asta, Landsraadul va avea un cuvînt de spus. Fii sigur de asta, *Roody*.

Dominic regretă imediat că folosise porecla și își dori să-și poată retrage cuvintele, dar era prea tîrziu.

Turbat de furie, împăratul sări în picioare și, cu o mînă tremurîndă, îl amenintă pe Dominic:

— Cum îndrăznești?!

Sardaukarii din gardă luară poziția de luptă, îndreptîndu-și armele spre contele Vernius.

— Dacă insiști în ceea ce privește inspecția, mă voi opune și voi formula o plîngere oficială la tribunalul Landsraadului, rosti Dominic, cu un gest disprețuitor. N-ai cum să cîștigi o astfel de dispută, si știi prea bine lucrul ăsta. Se înclină scurt și se retrase cîțiva pași, adăugînd: Sînt extrem de ocupat, sire. Cu îngăduința ta, am să mă retrag.

Elrood îi aruncă o privire ucigașă. Diminutivul folosit de Dominic îl înfuriase peste măsură. *Roody*. Amîndoi știau că doar una dintre fostele concubine ale împăratului,

frumoasa Shando, avusese permisiunea de a-l folosi. Iar acum, aceasta era soția lui Vernius.

După rebeliunea de pe Ecaz, împăratul Elrood îl decorase pe tînărul și curajosul Dominic, acordîndu-i permisiunea de a-și extinde fieful în întreg sistemul Alkaurops. La invitația lui Elrood, tînărul conte Vernius petrecuse mult timp la curtea imperială. Prezența unui erou de război „dădea bine" la banchetele imperiale și la diversele ocazii festive. Inimosul Dominic devenise o figură foarte populară, un oaspete binevenit si un tovarăș plin de voie bună la petreceri.

Cu acest prilej însă, Dominic o întîlnise pe Shando, una dintre numeroasele concubine ale împăratului. La vremea respectivă, Elrood nu era căsătorit. Cea de-a patra sotie a sa, Habla, murise cu cinci ani în urmă, iar împăratul avea deja doi urmași de sex masculin (deși cel vîrstnic, Fafnir, avea să moară otrăvit chiar în acel an). Împăratul continua să-si întrețină o suită întreagă de femei superbe, dar o făcea mai mult de ochii lumii, căci Shando si celelalte concubine nu prea aveau ocazia să treacă pragul iatacului lui Elrood.

Între Dominic și Shando se înfiripase o relație primejdioasă, dar cei doi reușiră să-și ascundă dragostea vreme de mai multe luni. După cinci ani de zile în care, practic, o ignorase, era limpede că Shando nu mai prezenta interes pentru Elrood. Atunci cînd ea solicită să fie eliberată de îndatoriri, avînd intenția să părăsească Curtea Imperială, Elrood, deși oarecum nedumerit de cererea ei, încuviință. Ținea la ea și nu vedea nici un motiv să-i refuze o cerere atît de ușor de îndeplinit.

Celelalte concubine îi spuseseră lui Shando că era nebună să renunțe la viața îmbelșugată pe care o dusese, dar ea se săturase de bogăție și răsfăț. Își dorea o căsnicie adevărată și voia să aibă copii. Desigur, Elrood n-ar fi fost dispus nicicînd s-o ia de soție.

Imediat ce Shando fu eliberată de îndatoririle imperiale, Dominic Vernius se căsători cu ea, fără fast și ceremonii, dar potrivit tuturor prevederilor legii.

Aflînd că fosta sa concubină era dorită de altcineva, orgoliul masculin al lui Elrood îl făcuse să se răzgîndească — dar era prea tîrziu. De-atunci îi purta pică lui Dominic. Se simțea încornorat și se temea că Shando avea să-i dezvăluie soțului ei secrete de alcov.

Roody.

Vrăjitoarea Bene Gesserit, care pînă atunci stătuse în umbra tronului, se retrase cîțiva pași, în spatele unei coloane de granit pestriț de Canidar. Dominic nu reuși să-și dea seama dacă femeia era încîntată sau nemulțumită de turnura pe care o luaseră evenimentele.

Străduindu-se să nu pară grăbit, Dominic păși încrezător pe lîngă cordonul sardaukarilor și ieși pe holul de acces. Ar fi fost de-ajuns un singur semn al lui Elrood, pentru ca soldații acestuia să-l execute fără să crîcnească.

Dominic grăbi pasul.

Bărbații din familia Corrino erau cunoscuți pentru impulsivitatea lor. În nenumărate ocazii, aceștia fuseseră nevoiți să-și răscumpere cu bani grei reacțiile pripite. Uciderea capului Casei Vernius în cursul unei audiențe imperiale ar fi putut fi o reacție pripită de acest fel — dacă, în acest caz, n-ar fi fost implicată și Ghilda. Ix beneficia în prezent de favorurile Ghildei, care adoptase cu entuziasm planurile noii astronave; iar Ghildei nu i se puteau opune nici măcar împăratul și brutalii săi sardaukari.

Era un paradox, dacă lua în considerare forța militară a Casei Corrino. Ghilda nu poseda o armată proprie, și nici armament de vreun fel. Însă, în absența Ghildei și a navigatorilor ei capabili să vadă căile sigure prin hiperspațiu, n-ar fi existat călătoriile spațiale, sistemul bancar interplanetar — și nici imperiul lui Elrood. De la o clipă la alta, Ghilda își putea retrage favorurile, abandonînd armatele la suprafața planetelor și punînd astfel capăt campaniilor militare. Și la ce i-ar fi folosit lui Elrood sardaukarii dacă ar fi fost blocați pe Kaitain?

Dominic ajunse în sfîrșit la poarta principală a palatului imperial și, înainte de a trece pe sub arcada de lavă salusanã, fu supus unei verificări de către trei soldați din gardă.

Din nefericire, protecția Ghildei nu-l scutea de asemenea neplăceri.

Dominic avea prea puțin respect pentru bătrînul împărat. Încercase să-și ascundă disprețul pe care-l nutrea față de pateticul cîrmuitor a un milion de lumi, dar greșise atunci cînd îl considerase a fi doar un om ca oricare altul, un fost amant al soției sale. Dacă era scos din sărite, Elrood putea să anihileze planete întregi cu un singur semn. Iar împăratul era răzbunător din fire. Ca toți cei din familia Corrino, de altfel.

Am legăturile mele, gîndi Elrood, în timp ce-și privea adversarul îndepărtîndu-se. *Aș putea mitui unii dintre lucrătorii care construiesc componente pentru transspațialele alea perfecționate... deși s-ar putea să fie destul de dificil din moment ce se spune că muncitorii suboizi n-au minte. Dar nu-i nimic, prietene Dominic, am să găsesc eu pe alții pe care i-ai dat la o parte sau i-ai ignorat. Lovitura va veni de unde nici nu te-aștepți.*

Cu ochii minții, Elrood o revăzu pe frumoasa Shando și retrăi momentele cele mai intime pe care le petrecuse cu ea, în urmă cu decenii. Cearșafuri purpurii din mătase merh, un pat uriaș, licurigloburi a căror lumină abia pîlpîia, un fum aromat. Ca împărat, ar fi putut avea orice femeie din imperiu — iar el o alesese pe Shando.

Timp de doi ani, chiar și-n vremea cînd soția sa Habla mai era încă în viață, Shando îi fusese concubina favorită. Era micuță și fragilă, părea o păpușă de porțelan, și, în anii petrecuți pe Kaitain, învățase să-și pună în valoare înfățișarea; dar Elrood știa că, dincolo de aparența fragilității, se ascundea un caracter puternic si foarte mult bun-simț. Shando îi șoptise „Roody" în ureche atunci cînd o invitase în iatacul său și tipase sălbatic în momentele de culme a pasiunii.

În amintire, îi auzi limpede glasul. *Roody... Roody... Roody...*

Fiind născută din părinți de rînd, Shando nu era potrivită pentru a-i deveni soție. De fapt, această variantă nici măcar nu fusese pusă vreodată în discuție. Conducătorii Caselor regale nu se căsătoreau decît arareori cu concubinele lor; un împărat n-o făcea niciodată. Tînărul Dominic, cu lingușeli și promisiuni, o convinsese pe Shando să-și ceară libertatea, să-l tragă pe sfoară pe Elrood, iar apoi o luase cu sine pe Ix si, în taină, o luase de soție. Întreg Landsraadul se mirase la vremea aceea de alegerea lui dar, în ciuda scandalului, cei doi rămaseseră împreună pînă în ziua de azi.

Iar Landsraadul, în ciuda solicitărilor lui Elrood, refuzase să facă ceva în privința asta. În definitiv, Dominic se căsătorise cu fata, în vreme ce împăratul nu avusese intenția aceasta, nici măcar pentru o clipă. Totul fusese conform legii. În ciuda geloziei sale meschine, Elrood nu putea susține că fusese înșelat.

Dar Dominic Vernius îi cunoștea porecla intimă. Ce altceva îi mai dezvăluise Shando sotului ei? Nesiguranța îl măcina pe Elrood ca un parazit de pe Poritrin.

Pe mini-ecranul monitorului conectat la sistemul de securitate de la încheietura mîinii, împăratul îl urmări pe Dominic pînă la poarta principală. Aici, razele palide ale scannerului de protecție — o altă mașinărie sofisticată produsă pe Ix — îi cercetară fiecare centimetru pătrat al corpului.

Ar fi putut transmite un semnal discret, iar sondele scanner-ului ar fi actionat fulgerător asupra minții celuilalt, transformîndu-l într-o legumă. *O creștere neasteptată a tensiunii din rețea... un accident teribil...* Ar fi fost culmea ironiei ca Elrood să se folosească de-un scanner ixian pentru a-l ucide pe contele de Ix...

Ah, cît și-ar fi dorit să o poată face! Dar nu acum. Nu era momentul încă, s-ar fi născut întrebări stînjenitoare, poate chiar s-ar fi deschis o anchetă. O răzbunare ca aceasta necesita subtilitate și planuri atent

concepute. Iar victoria finală avea să fie, astfel, mai satisfăcătoare.

Elrood închise monitorul și ecranul se întunecă.

De lîngă tronul masiv, șambelanul Aken Hesban nu-l mai întrebă pe împărat de ce zîmbește.

Cea mai importantă dintre functiunile ecologiei este înțelegerea consecintelor.

PARDOT KYNES, Ecologia planetei Bela Tegeuse, Raport inițial către Casa Imperială

Deasupra orizontului drept ca o lamă, atmosfera vibra în culorile pastelate ale răsăritului. Vreme de-o clipă doar, Arrakisul încremeni parcă, iar lumina caldă inundă peisajul arid... un potop brusc de strălucire și de căldură crescîndă. Soarele alb se înalță deasupra orizontului fără vreo lucire prevestitoare în aerul uscat.

Ajuns în sfîrșit pe planeta-desert, Pardot Kynes trase adînc aer în piept înainte de a-și aminti să-și protejeze nasul si gura cu masca, pentru a preveni pierderea excesivă de umiditate. Pletele-i rare, de culoarea nisipului, fluturau în bătaia unei brize ușoare. Se afla pe Arrakis de numai patru zile și simțea încă de pe-acum că această pustietate ascundea mai multe taine decît ar fi putut pătrunde într-o viată întreagă.

Ar fi preferat să fie lăsat să-și vadă de ale sale, să hoinărească de unul singur de-a curmezișul Marelui Bled, cu instrumentele la îndemînă, cercetînd compoziția rocilor vulcanice și studiind procesul de stratificare a dunelor.

Cu toate acestea, atunci cînd Glossu Rabban, nepotul baronului și potențialul urmaș al acestuia la conducerea Casei Harkonnen, își anunțase intenția de a merge în adîncul deșertului pentru a vîna unul dintre

legendarii viermi de nisip, Kynes realizase imediat că nu putea să rateze o astfel de ocazie.

Ca simplu planetolog, om de știință, iar nu războinic, se simtea oarecum în plus printre ceilalți membri ai expeditiei. Soldații Harkonnen căraseră din fortificația centrală o mulțime de arme si explozibili. Urcară cu toții într-un transportor de trupe condus de un individ pe nume Thekar, care susținea că odinioară locuise într-un sat din deșert. Acum era negustor de apă la Carthag. Deși nu părea dispus să recunoască, aducea a fremen; nici unul dintre Harkonneni nu părea a fi observat acest amănunt.

Rabban nu avea un plan concret pentru a lua urma vreuneia dintre uriasele tîrîtoare. Nu avea de gînd să meargă la o exploatare de mirodenie, unde oamenii săi ar fi stat în drumul muncitorilor. Avea ambitia să urmărească si să ucidă bestia cu forțe proprii. În acest scop, luase cu sine tot armamentul care-i căzuse în mînă și se baza pe talentul său instinctiv pentru distrugere.

Cu cîteva zile mai devreme, Kynes ajunsese pe Arrakis la bordul unei navete diplomatice, aterizînd la marginea orașului murdar, în ciuda faptului că era destul de nou. Dornic să pornească la treabă cît mai curînd, își prezentase scrisorile imperiale de acreditare in fața baronului însusi. Bărbatul zvelt și roșcat studiase atent actele, apoi verificase autenticitatea sigiliului imperial. Își mușcase buzele groase și, pe un ton morocănos, promisese că avea să coopereze, cu o singură conditie:

— N-am nimic împotrivă, atîta timp cît nu stai în calea celor care lucrează cu adevărat.

Kynes se înclinase.

— Nu-mi doresc nimic altceva decît să fiu singur și să nu încurc pe nimeni, domnule baron.

Își petrecuse primele două zile în oraș, cumpărînd echipament pentru deșert, discutînd cu locuitorii din satele de la periferie, încercînd să afle cît mai multe despre legendele desertului, despre obiceiurile localnicilor,

despre misterele ce se cereau explicate. Înțelegînd pe deplin importanța echipamentului de mîna întîi pentru supravietuirea în deșert, Kynes cheltui o sumă substanțială pentru a obține un distrai cît mai bun, o parabusolă, aparatură pentru distilarea apei și instrumente fiabile pentru înregistrarea observațiilor sale.

Se spunea că în adîncul pustiului trăiau numeroase triburi ale enigmaticilor fremeni. Kynes și-ar fi dorit să poată sta de vorbă cu acestia, pentru a întelege cum reușeau să smulgă cele necesare supraviețuirii într-un mediu atît de ostil. Însă puținii fremeni întîlniți în Carthag păreau reticenți și se îndepărtau în grabă de îndată ce li se adresa.

Lui Kynes nu-i plăcea prea mult orasul în sine. Casa Harkonnen înălțase cartierul general aici în urmă cu patru decenii, cînd, în urma manipulărilor Ghildei, obținuse drept cvasi-fief Arrakisul. Orașul Carthag fusese construit de-a valma, în grabă, cu risipă de forță de muncă, fără pic de finețe sau atenție acordată detaliilor. Rezultatul era o mulțime de clădiri greoaie, clădite din materiale substandard, cu scopul evident de a fi funcționale. Eleganța le lipsea cu desăvîrsire.

Carthag nu părea să *aparțină* acestui loc; arhitectura și amplasamentul orașului îi agresau simțul estetic. Kynes poseda abilitatea înnăscută de a discerne țesătura intimă a unui ecosistem, felul în care părțile acestuia se îmbinau firesc. Această aglomerare de populație era greșit alcătuită și amplasată, asemenea unei răni pe suprafața planetei.

Avanpostul sud-vestic, Arrakeen, era un oraș cu trăsături primitive care crescuse lent, într-un ritm natural, la poalele unei bariere muntoase numită Scutul de Piatră. Poate c-ar fi fost mai bine dacă Kynes s-ar fi dus mai întîi acolo. Cerintele politice îl obligaseră însă să-și stabilească baza aproape de conducătorii planetei.

Ca o compensație, avea acum ocazia de a participa la căutarea unuia dintre uriașii viermi de nisip.

Topterul masiv care îi avea la bord pe Rabban și pe partenerii lui de vînătoare decolă și, foarte curînd, Kynes avu prilejul să vadă pentru întîia oară adevăratul deșert. Scrută prin hubloul de plaz relieful accidentat al pustiului de dedesubt. Experiențele trăite în alte regiuni desertice îi permiteau să identifice tiparele dunelor, dispunerea lor șerpuită și curbele acestora, dezvăluind ochiului format informații privind curenții de aer dominanți, schimbările direcției vîntului în funcție de anotimpuri și forța furtunilor de nisip. Amprente ale capriciilor vremii, ridurile de la suprafața planetei erau o adevărată comoară. Kynes își lipi fața de hubloul de plaz, încîntat. Nici unul dintre pasagerii transportorului nu părea a fi însă cîtuși de puțin interesat.

Soldații Harkonnen erau agitați, încălziți peste măsură în uniformele albastre, greoaie din cauza armurii. Armele li se ciocneau unele de altele si de podea, umplînd cabina topterului de zgomot. Cu toții păreau vădit neliniștiți din pricina lipsei scuturilor personale, dar era lucru știut că prezența scuturilor si a cîmpurilor Holtzmann generate de acestea ar fi întărîtat viermii de nisip, provocîndu-le o frenezie ucigașă. Astăzi, Rabban voia să ucidă cu mîna lui.

Glossu Rabban, în vîrstă de douăzeci și unu de ani, era fiul fostului guvernator al planetei. Se asezase lîngă pilot și căuta țintele pe întinderea de nisip. Era lat în umeri, tuns scurt, avea un glas tunător și un temperament năvalnic. Ochii de un albastru palid contrastau cu fața puternic bronzată. Părea să facă tot posibilul pentru a se deosebi de tatăl său.

— Vom vedea urma de vierme de aici, din aer? întrebă el.

Călăuza Thekar se aplecă spre Rabban de pe locul din spatele acestuia.

— Nisipurile sînt înșelătoare și maschează trecerea viermilor. Adesea, aceștia se deplasează la adîncimi mari. Practic, vezi viermele doar atunci cînd iese la suprafață, gata de atac.

Kynes era numai ochi și urechi. Si-ar fi dorit să-și poată nota toate aceste detalii, dar acum nu era momentul potrivit pentru însemnări.

— Și-atunci, cum vom da de urma viermilor? Din cîte-am auzit, deșertul colcăie de ei.

— Nu-i chiar atît de simplu, stăpîne Rabban, răspunse Thekar. Viermii cei mari își au teritoriile lor, unele dintre ele întinzîndu-se pe sute de kilometri pătrați. Între hotarele acestora, vînează și ucid tot ce întîlnesc.

Începînd să-și piardă răbdarea, Rabban se întoarse spre Thekar, iar pe chipul ars de soare i se citea furia.

— Si de unde vom ști cînd vom fi intrat pe teritoriul unui vierme?

Thekar zîmbi, iar privirea lui păru a se pierde în depărtare.

— Întreg deșertul e teritoriul lui Shai-Hulud.

— *Al cui*?! Nu-mi mai răstălmăci întrebările!

Kynes era gata să jure că Rabban avea să-l pocnească pe omul deșertului.

— Sînteți pe Arrakis de-atîta vreme si nu știți nici măcar atît, stăpîne Rabban?! Fremenii consideră marii viermi de nisip drept zei și îi numesc, cu un termen colectiv, Shai-Hulud.

— Asadar, astăzi vom ucide un zeu! exclamă Rabban, iar soldații îi răspunseră cu urale. Se întoarse apoi, brusc, spre Thekar: Voi pleca spre Giedi Prime peste două zile și trebuie să iau cu mine un trofeu. Vînătoarea de azi *trebuie* să reușească!

Giedi Prime, repetă în gînd Kynes. *Planeta ancestrală a Casei Harkonnen. Măcar în privinta lui nu va mai trebui să-mi fac griji, după ce va fi plecat...*

— Veți avea parte de-un trofeu, stăpîne, promise Thekar.

— În privința asta, n-am nici o îndoială, replică Rabban, pe un ton amenințător.

Așezat singur în spatele cabinei transportorului, înfofolit în echipamentul de deșert, Kynes se simțea nelalocul său între acești oameni. Nu împărtășea cîtuși

de puțin ambițiile glorioase ale nepotului baronului. Însă, dacă această „excursie" avea să-i ofere prilejul de a vedea mai de aproape unul dintre monstri, putea să-i economisească luni întregi de eforturi solitare.

Rabban privi în față, prin hubloul frontal. Ochii săi oblici erau mărginiți de pliuri groase de piele. Sorbi din ochi deșertul ca și cum ar fi cercetat o delicatesă pe care se pregătea să o mănînce, ignorînd cu totul frumusețea pe care Kynes o descoperise în peisaj.

— Am un plan, pe care îl vom pune în aplicare după cum urmează...

Rabban se întoarse spre oamenii săi și deschise sistemul de comunicații, astfel încît să fie auzit și de cei aflați în ornitopterele de observație care zburau în formație în jurul transportorului. Survolau acum o întindere de nisip aparent fără margini. Valurile dunelor de dedesubt arătau ca niste riduri pe pielea unui bătrîn.

— Aflorimentul stîncos de acolo va fi baza noastră, urmă Rabban, citind apoi coordonatele locului cu pricina. Se află la aproximativ trei sute de metri de locul în care vom coborî scurt, pentru a-l lăsa pe Thekar să instaleze aparatul pe care-l numește toboșar. Apoi ne vom înălța și vom ateriza la adăpost, pe stînci, unde viermele nu poate ajunge.

Călăuza ridică privirea, surprinsă.

— Mă veți coborî acolo? rosti el. Dar, stăpîne, nu pot să...

— Chiar tu mi-ai sugerat ideea, replică sec Rabban, apoi se adresă din nou soldatilor: Thekar susține că dispozitivul acesta inventat de fremeni va atrage un vierme. Vom planta unul, la un loc cu destul explozibil cît să-i vină de hac bestiei, în momentul în care își va face apariția. Thekar, tu vei rămîne în urmă, pentru a amorsa explozibilul și a declanșa toboșarul. Vei avea timp suficient pentru a străbate întinderea de nisip pînă la adăpostul stîncilor, lîngă noi, înainte de sosirea viermelui. Nu-i așa? încheie Rabban cu un rînjet mieros.

— Eu... Se pare că n-am de ales, bîlbîi Thekar.

— Chiar de n-ai izbuti să ajungi pînă la stînci, viermele se va îndrepta probabil spre toboșar, în primul rînd. Explozibilul îl va termina înainte ca el să apuce să te ia în colimator.

— Asta mă linisteste pe deplin, stăpîne, bombăni Thekar.

Ascultîndu-l pe Rabban vorbind despre toboșar, Kynes își propuse să obțină un astfel de dispozitiv creat de fremeni. Si-ar fi dorit să-l poată urmări mai îndeaproape pe băștinas alergînd de-a curmezisul nisipurilor, în încercarea de a nu atrage atenția „Bătrînului Deșertului" prin vibrațiile provocate de pașii săi. Planetologul păstră însă tăcerea, preferînd să evite a fi băgat în seamă de Rabban, sperînd că tînărul Harkonnen, iute la mînie, nu avea să-l silească să i se alăture, la propriu, lui Thekar.

În compartimentul rezervat pasagerilor din partea posterioară a topterului, batorul — comandantul de pluton — și subordonații săi trecură în revistă arsenalul de care dispuneau și își aleseră armele pe care le considerau potrivite: pușile cu laser. Apoi fixară încărcături explozive pe tija mecanismului adus de Thekar. *Un toboșar.*

Privind mai cu atenție, Kynes deduse că acesta era un simplu dispozitiv cu arc, menit să producă vibrații puternice, de mare rezonanță. Odată înfipt în nisip, toboșarul avea să-și trimită semnalele adînc sub nisipuri, atrăgînd atenția lui „Shai-Hulud".

— Imediat ce vom fi aterizat, ai tot interesul să armezi explozibilul cît mai repede, îi spuse Rabban lui Thekar. Motoarele ornitopterelor vor atrage cu siguranță un vierme, înainte chiar ca tu să-ți pui în funcțiune jucăria.

— Știu prea bine asta, stăpîne, îngăimă Thekar, al cărui ten măsliniu căpătase o nuanță cenușie, sub influența groazei provocate de ceea ce avea să urmeze.

Trenul de aterizare al ornitopterului atinse fugar nisipul, stînind un nor fin de praf. Trapa se deschise și

Thekar, avînd întipărită pe chip o expresie hotărîtă, apucă toboșarul și sări afară, aterizînd cu picioarele depărtate. Întoarse capul și privi lung spre aeronavă, apoi își îndreptă atenția spre îndoielnicul hotar dincolo de care avea să se afle în siguranță, reprezentat de stîncile de care îl despărțeau aproximativ trei sute de metri.

Batorul îi întinse explozibilii nefericitului om al deșertului, în timp ce Rabban le făcea semn să se grăbească.

— Sper că n-ai să ajungi mîncare pentru vierme, prietene! rîse el.

Trapa nici nu apucase să se închidă, cînd pilotul trase de mansă, ridicînd topterul si lăsîndu-l pe Thekar singur în mijlocul nisipurilor.

Kynes și soldații Harkonnen se repeziră la tribord, în jurul hublorilor de plaz, pentru a urmări acțiunile disperate ale călăuzei. În pustietatea ce-l înconjura, Thekar păru a se metamorfoza într-o altfel de ființă umană, adaptată la condițiile aspre de mediu.

— Nu vă supărați, cam de cît explozibil e nevoie pentru a ucide un vierme? întrebă Kynes, curios.

— Thekar are la dispoziție mai mult decît va fi necesar, îl lămuri batorul. I-am lăsat destul explozibil pentru a șterge de pe fața pămîntului un cartier întreg.

Kynes își îndreptă din nou atenția spre cele ce se petreceau dedesubt. În vreme ce aeronava se ridica, Thekar se așternuse cu febrilitate la treabă, clădind o movilă din pachețelele de explozibil și armîndu-le cu filamente de shiga. Kynes putea distinge luminițele de semnalizare ale detonatoarelor, clipind la unison. Uscățivul Thekar își înfipse apoi toboșarul în nisip, la un pas de grămada ucigașă, cu un gest plin de mînie, de parcă ar fi înfipt un tăruș ascuțit în inima desertului.

Topterul transportor se roti si porni în linie dreaptă spre aflorimentul stîncos unde marele vînător Rabban avea să aștepte în siguranță sosirea viermelui. Thekar

declanșă mecanismul de semnalizare al toboșarului și, fără să mai piardă timpul, o luă la fugă.

În ornitopter, soldații începură să parieze în privința șanselor acestuia de supraviețuire.

Cîteva secunde mai tîrziu, aeronava ateriză lin pe stînca neagră, brăzdată de crevase, ce aducea cu un recif în mijlocul oceanului de nisip fin. Pilotul decuplă motoarele, iar trapele topterului se deschiseră. Rabban își dădu oamenii la o parte, dornic să fie cel dintîi care avea să coboare pe stînci. Soldații îl urmară, înghesuindu-se pe urmele sale. Kynes își aștepta răbdător rîndul și, în cele din urmă, coborî și el prin spate.

Gărzile își ocupară posturile și îndreptară lentilele binoclurilor asupra siluetei îndepărtate a fugarului. Rabban stătea drept, cu pușca laser de mare putere în mînă, deși Kynes nu reuși cu nici un chip să-și imagineze la ce avea să-i folosească arma în asemenea împrejurări. Nepotul baronului Harkonnen privi prin lunetă și aerul încins la valurile și mirajele efemere. Își luă drept reper toboșarul ale cărui țăcănituri puteau fi auzite pînă la ei, precum și grămada întunecată de explozibil.

Unul dintre topterele de escortă, care se roteau la mare înălțime deasupra lor, anunță că era posibil să fi zărit semnul viermelui, la aproximativ doi kilometri spre sud.

În mijlocul deșertului, Thekar alerga din răsputeri, stîrnind jerbe de nisip. Pornise țintă spre insula de stîncă, dar mai avea minute bune pînă cînd să ajungă la adăpost.

Kynes îl urmărea cu atenție, intrigat de ritmul ciudat al înaintării călăuzei. Pașii lui Thekar erau inegali, salturile alternînd cu pași mici și repezi. De departe. părea un gîndac cuprins de spasme. Era oare această fugă dezordonată conformă unui tipar aritmic, menit să înșele simțurile unui vierme ce s-ar fi apropiat? Să fi fost o tehnică specială, pe care toți călătorii în deșert erau nevoiți să o deprindă? Și, în caz afirmativ, cine-ar

fi putut să-l învețe și pe Kynes rostul și mecanismul ei? Voia să știe tot ce era cu putință despre locul acesta, despre băștinași, despre viermi, despre mirodenie și despre dune. Curiozitatea sa era mai presus de misiunea dată de împărat; din momentul în care Pardot Kynes se implica într-un proiect, întrebările fără răspuns deveneau dușmanul său cel mai aprig.

Grupul aflat la adăpost își continuă așteptarea; timpul trecea greu. Soldații se apucaseră să pălăvrăgească. În depărtare, călăuza își continua ciudata alergare, apropiindu-se puțin cîte puțin. Încordat, Kynes simțea straturile suprapuse ale distraiului sugînd picăturile de sudoare care-l năpădiseră.

Îngenunche și se apucă să studieze roca întunecată de sub picioare. Lava bazaltică conținea orificii erodate, formate în urma bulelor de gaz emanate din roca topită; ici-colo, bazaltul era brăzdat de vinișoare de piatră mai puțin dură, asupra căreia legendarele furtuni Coriolis de pe Arrakis lăsaseră urme adînci.

Luă un pumn de nisip și-l lăsă să i se prefire printre degete. Așa cum se așteptase, grăuntele de nisip erau particule fine de cuarț ce sclipeau în lumina aspră a soarelui; uniformitatea lucirii lor era întreruptă arareori de fulgi de culoare neagră, probabil urme de magnetită.

În alte părți, observase cum nisipul se colora în ruginiu, sau alterna nuanțe de bronz, portocaliu sau coral, probabil din cauza amestecului cu diverși compuși oxidați. Diferența de culoare se datora poate, în unele cazuri, depozitelor de melanj, dar Kynes nu avusese, pînă în acel moment, ocazia să vadă cum arăta un filon neprocesat de mirodenie. *Nu încă.*

În sfîrșit, topterele aflate la pîndă deasupra confirmară apropiarea unui vierme. Era un exemplar mare, ce se mișca repede.

Soldații săriră în picioare. Privind în zare, Kynes observă cum nisipul se vălurea, de parcă un deget imens s-ar fi mișcat prin straturile superioare ale dunelor,

tulburîndu-le liniștea. Dimensiunea fenomenului îl surprinse.

— Viermele! strigă batorul. Se apropie din flancul nostru!

— Se îndreaptă direct spre Thekar! răcni Rabban, cu un rînjet crud întipărit pe chip. Călăuza noastră se află exact între vierme și toboșar. Ce ghinion! exclamă el, iar pe chip i se așternu expresia unei altfel de nerăbdări.

Chiar și de la această distanță, Kynes putu să-l vadă pe Thekar sprintînd, dînd uitării înaintarea ciudată de pînă atunci, în clipa în care văzu valul de nisip ridicat de viermele care se apropia de el cu o viteză amețitoare. Deși nu-i putea distinge trăsăturile, Kynes își imagina cu usurință expresia disperării care i se zugrăvea pe chip omului deșertului, în acele clipe.

Apoi, cu hotărîrea resemnată care urmă disperării, Thekar se opri și se întinse pe nisip, nemișcat, cu privirile ațintite spre cer. Se ruga, poate, lui Shai-Hulud.

De îndată ce vibrațiile pasilor călăuzei încetară, bubuitul îndepărtatului tobosar păru a se auzi cu intensitatea unei fanfare imperiale. *Bum, bum, bum.* Viermele se opri vreme de o clipă, apoi își schimbă direcția de înaintare, îndreptîndu-se direct spre mormanul de explozibili.

Rabban ridică din umeri, acceptînd cu nonsalanță dezamăgirea provocată de pierderea spectacolului morții lui Thekar.

Kynes auzea limpede fîsîitul subteran al nisipurilor dizlocate de înaintarea monstrului. Viermele se apropia, ca atras de un magnet invizibil. La o anumită distantă de tobosar, se cufundă în adîncul nisipurilor, făcu o voltă și se ridică să înghită prada care îl atrăsese si-l întărîtase cu larma ei — dacă aceasta fusese cu adevărat reacția instinctivă trăită de leviatanul orb.

Cînd se înălță, gura viermelui se deschise atît de larg încît ar fi putut înghiți o navă spațială cu totul. Se ridică sus, sus de tot, iar maxilarele flexibile se deschiseră

precum petalele unei flori. Într-o fracțiune de secundă, așchia neagră a toboșarului și toată grămada de explozibili se făcură nevăzute. Dinți de cristal sclipeau ca tot atîția țepi ascuțiți dispuși în spirală pe circumferința abisului fără fund al gurii.

Deși se afla la trei sute de metri distanță, Kynes distinse zimții de piele întărită de pe spinarea viermelui, care alcătuiau o armură menită să protejeze creatura în timpul înaintării subterane. Viermele înghiți momeala-capcană și începu să se onduleze, gata să se afunde din nou în adîncul deșertului.

Rabban rînji diabolic și luă în mînă declanșatorul. Briza fierbinte îi biciuia fața cu grăunțe infime de nisip. Apăsă pe un buton.

Un bubuit îndepărtat zgudui deșertul, distrugînd echilibrul precar al liniilor de contur ale dunelor. Explozii în lant sfîșiară măruntaiele viermelui și îi despicară pîntecele si segmentele armurii.

Cînd praful deflagratiei începu să se aseze, Kynes văzu că monstrul încă se mai zvîrcolea, ca o balenă cu blană aruncată de furtună pe uscat.

— Creatura asta are mai bine de două sute de metri lungime! exclamă Rabban, entuziasmat de succesul vînătorii.

Soldații izbucniră în urale. Rabban se întoarse si-l bătu pe umăr pe Kynes, cu o forță care aproape că-i dizloca umărul.

— *Asta* trofeu, planetologule! Am de gînd să iau viermele ăsta cu mine, pe Giedi Prime.

Nebăgat în seamă de nimeni, Thekar sosi în sfîrsit pe stînci, asudat și gîfîind. Privi în urmă, la viermele care-și trăia ultimele clipe în depărtare, pe nisip, cu mintea asaltată de sentimente contradictorii.

Cînd zbaterile viermelui încetară, într-un tîrziu, Rabban porni spre uriașul cadavru în fruntea oamenilor săi. Soldații alergau, strigîndu-și bucuria. Kynes, nerăbdător să examineze mai de aproape uimitorul specimen, se grăbi să-i urmeze.

Cîteva minute mai tîrziu, gîfîind la rîndul său, Kynes stătea, mut de uimire, în fața a ceea ce mai rămăsese din bătrînul vierme. Pielea solzoasă era încrustată cu pietris, care sporea rezistenta la frecare a învelisului bătătorit. Printre segmentele dizlocate de explozie se zăreau însă și petece de piele fragedă, rozalie. Gura deschisă a viermelui părea un puț de mină căptusit cu pumnale de cristal.

— Iată! Aceasta e cea mai de temut creatură de pe această planetă mizerabilă! strigă Rabban. Iar eu am ucis-o!

Soldații priveau cu prudență, de la o distanță de cîtiva metri, neîndrăznind încă să se apropie. Kynes se întrebă cum avea de gînd nepotul baronului să-și poarte spre casă trofeul. Însă, cunoscînd ideile extravagante ale Harkonnenilor, nu se îndoia că Rabban avea să găsească în cele din urmă o cale.

Planetologul se întoarse si descoperi că, desi epuizat, Thekar li se alăturase. În ochi i se întrezărea o lucire argintie, vădind parcă arderea unei flăcări ascunse. Apropierea de moarte și priveliștea zeului fremen al deșertului, ucis de explozibilul Harkonnenilor, reusiseră oare să-i schimbe radical felul în care vedea lucrurile?

— Shai-Hulud, șopti el; apoi se întoarse spre Kynes, simțind în el, poate, o gîndire înrudită: E unul dintre cei vechi. Unul dintre cei mai bătrîni viermi...

Kynes făcu un pas înainte, dornic să examineze mai îndeaproape pielea încrustată cu pietre, segmentele armurii, si se întrebă dacă avea să i se ofere ocazia să disece și analizeze acest extraordinar specimen. Cu siguranță, Rabban n-avea să se împotrivească! La nevoie, Kynes avea să invoce misiunea pe care i-o încredințase împăratul pentru a-l îndupleca. Dar, ajuns la un pas de cadavru, observă că pielea bătrînului vierme lucea stins, tremurînd abia perceptibil. Bestia murise, asta era sigur, nu era vorba nici de reactii reflexe ale conexiunilor nervoase... și totuși, stratul exterior al pielii vibra ușor, părînd a se topi!

Sub privirile uimite ale lui Kynes, o ploaie de celule translucide, plate, se prelinse pe suprafața pielii monstrului, de parcă solzi abia vizibili s-ar fi desprins, căzînd pe nisip, unde se făceau nevăzuti.

— Ce se întîmplă? urlă Rabban, vînăt de furie.

Sub ochii săi, viermele părea că se evaporă. Pielea se preschimba în solzi de forma unor amibe care, tremurînd ca o piftie, erau absorbiti pe loc de nisipul fierbinte. Bătrînul leviatan se întorcea în adîncul nisipurilor.

În cele din urmă, din uriașul stîrv rămaseră doar scheletul coastelor cartilaginoase și dinții de-un alb lăptos. Apoi chiar si aceste ultime rămășițe se prăbușiră, dizolvîndu-se în bălți gelatinoase pe care nisipul le absorbi hulpav. Soldații Harkonnen se retraseră cîțiva pași, pînă la o distantă pe care o considerau a fi sigură.

Kynes avu impresia că asistase la un mileniu de putrefacție în spațiul cîtorva secunde. Entropie accelerată. Deșertul înfometat părea nerăbdător să înghită orice urmă, orice dovadă a faptului că omul reușise să înfrîngă un vierme de nisip.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît dezamăgirea neputinței de a diseca un cadavru lăsa loc încîntării provocate de acest straniu fenomen. Cît de complex era, în mod cert, ciclul vieții si al mortii acestor magnifice ființe! Mai avea atît de multe de învățat despre Arrakis...

Rabban fierbea de furie. Muschii gîtului îi erau încordați ca niște cabluri de oțel bine întinse.

— Trofeul meu! urlă el.

Își încleștă pumni si, întorcîndu-se brusc, îl izbi pe Thekar în plină figură, trimițîndu-l la pămînt. Pentru o clipă, Kynes fu convins că nepotul baronului avea să-l ucidă pe băștinaș, dar, din fericire, Rabban își îndreptă imediat furia asupra ultimelor rămăsite ale viermelui de nisip, grămăjoare de gelatină tremurîndă care se dizolvau rapid în nisipul răscolit de explozie.

După un potop de blesteme, în privirea amenințătoare a lui Rabban se ivi o hotărîre de nestrămutat.

Pielea arsă de soare a chipului său își pierdu vinețiul furiei, recăpătîndu-si culoarea normală.

— Cînd mă voi întoarce pe Giedi Prime, am să găsesc un vînat mai satisfăcător decît cel de-aici!

Cu aceste cuvinte, care-l făcuseră parcă să dea uitării tot ce era legat de viermele de nisip, Rabban întoarse spatele oamenilor săi si porni țanțoș spre ornitopter.

Observă-i pe supraviețuitori și învață de la ei.

Dicton Bene Gesserit

Dintre milioanele de lumi pe care se spunea că le-ar avea imperiul, tînărul Duncan Idaho nu cunostea decît una singură: Giedi Prime, o lume scăldată în petrol, industrializată pînă la extrem si acoperită cu structuri artificiale; o lume a unghiurilor drepte, a metalului si a fumului. Harkonnenii nu concepeau ca lumea lor să arate altfel. La cei opt ani ai săi, asta era tot ce știa Duncan despre lume.

Dar pînă și aleile întunecate si noroioase de-acasă i s-ar fi părut, în aceste momente, o priveliste de vis. După luni de zile petrecute în închisoare, alături de restul familiei sale, Duncan se întreba dacă avea să mai părăsească vreodată uriasul lagăr din Baronia. Mai mult chiar, nu stia dacă avea să apuce să împlinească nouă ani, desi aniversarea sa nu era prea departe. Își trecu mîna prin părul negru si cret, simtindu-l umed de sudoare.

Continuă să alerge. Vînătorii se apropiau...

Duncan se afla în subteranele orasului-închisoare, ar potera era pe urmele sale. Se aplecă si se strecură prin tunelurile înguste de întreținere; se simtea aidoma micii rozătoare tepoase pe care-o primise în dar de mama sa, cînd împlinise cinci ani. Pe coate si în genunchi, se strecura cu greu prin puțurile de aerisire si prin tevăria putind a mucegai. Aici, adultii îmbrăcati armuri masive, căptusite, n-aveau să-l dibuiască. Își

zdrelea coatele de pereții de metal, înghesuindu-se în locuri în care, în mod normal, nici un om n-ar fi avut cum să pătrundă.

Băiatul își jurase să nu-i lase pe Harkonneni să-l prindă — nu azi, în orice caz. Detesta jocurile lor, refuza ideea de a fi jucăria sau animalul de casă al cuiva. Se orienta doar după instinct si după miros; adulmecă o briză stătută și intui directia circulatiei aerului.

Pe măsură ce alerga, auzea ecouri ale fugii disperate a celorlalți copii prizonieri. În principiu, erau considerati tovarășii săi de echipă, dar eșecurile anterioare îl învățaseră să nu se mai bizuie pe cei ale căror talente nu se puteau compara cu ale sale.

Își jurase că de data asta avea să le scape urmăritorilor; dar era constient că nu se putea elibera pe deplin. În acest mediu controlat, echipele de vînători aveau să sfîrșească prin a-i da de urmă, iar urmărirea avea să reînceapă. Ei numeau asta „antrenament". Pentru ce, nu reușise niciodată să afle.

Duncan încă mai simțea dureri în partea dreaptă a pieptului, reminiscențe de data trecută. De parcă ar fi fost un trofeu de vînătoare, torționarii săi îi introduseseră corpul rănit într-o mașinărie de reparare a țesuturilor si de regenerare a pielii. Durerile de coaste persistau, dar starea generală se îmbunătățise în fiecare zi. Pînă astăzi...

În umăr îi implantaseră un emițător-locator. Duncan n-avea cum să scape cu adevărat din această metropolă a sclavilor. Baronia era o construcție megalitică din plastotel și armături blindate, înaltă de 950 de etaje și cu o lungime de 45 de kilometri, fără nici o deschidere la nivelul solului. Din acest motiv, găsea întotdeauna destule locuri în care să se ascundă, în timpul jocurilor Harkonnenilor, dar libertatea îi rămînea inaccesibilă.

Harkonnenii aveau mulți prizonieri și imaginau mereu noi metode sadice pentru a-i determina să coopereze. Dacă Duncan reușea să iasă învingător din acest antrenament, dacă reușea să-i evite pe vînători îndeajuns

de mult timp, gardienii săi îi promiseseră că el si familia sa aveau să se poată întoarce la viata dinainte. Tuturor copiilor le promiseseră acest lucru. Cei antrenați aveau nevoie de-un scop, de un premiu pentru care să lupte.

Parcurgea, mînat de instincte, pasajele secrete, încercînd să-si estompeze zgomotul pasilor. Nu foarte departe în urma sa, auzi pocnetul unei pusti paralizante, țipătul ascutit al unui copil și apoi sunetul sinistru al zbaterilor altuia, doborît la rîndul său.

Cei prinși erau maltratati de vînători; uneori se alegeau doar cu o bătaie, alteori rezultatul se materializa în răni serioase; asta depindea doar de numărul celor aflați în „antrenament". Nu era un simplu joc de-a v-ați ascunselea. Pentru victime, cu siguranță, era departe de-a fi un joc...

În ciuda vîrstei sale fragede, Duncan stia prea bine că viata și moartea aveau un preț. Harkonnenilor nu le păsa cîți dintre micii aspiranți sufereau pe parcursul sedințelor de antrenament. Așa se jucau ei... Duncan înțelegea distracțiile pline de cruzime. Mai văzuse gesturi asemănătoare, la copiii cu care împărtea celula: rupeau aripile insectelor sau azvîrleau în foc puii de rozătoare. Harkonnenii si soldații lor erau un soi de copii-adulți, dispunînd însă de resurse mai mari, de o imaginație mai bogată si de mult mai multă viclenie.

Fără zgomot, Duncan dibui o scară de acces ruginită si începu să urce pe pipăite, fără să piardă timpul cugetînd dacă era bine sau nu ceea ce făcea. Secretul era să se comporte neasteptat, să se ascundă în locuri în care urmăritorilor le-ar fi fost greu să ajungă. Treptele scării, purtînd urmele trecerii timpului, îi zgîriau palmele.

Această secțiune a vechii Baronii era încă funcțională. Cablaje și tuburi suspensoare șerpuiau prin structura de rezistență asemeni unor găuri de vierme, în linii drepte, curbate lin sau frînte în unghiuri ascutite. Tot acest spațiu era terenul ideal pentru un soi de cursă cu obstacole, un loc în care soldații Harkonnen puteau

să tragă în voie asupra prăzii, fără teama de-a aduce avarii importante structurii de rezistență.

Undeva, deasupra, pe unul dintre coridoarele principale, auzi pași grei, clămpănit de bocanci pe metal, zvonul abia perceptibil al comunicațiilor prin căști, apoi un strigăt. Un țiuit undeva în apropiere îi dădu de știre că soldații îl găsiseră cu ajutorul implantului locator.

Laserele loviră tavanul de deasupra sa, topind stratul de metal. Duncan dădu drumul scării și se lăsă să cadă liber. Un soldat înarmat apăru în deschizătura tăiată de arma laser și-l arătă cu degetul. Ceilalți deschiseră focul, la rîndul lor, iar scara se prăbuși, urmînd aceeasi traiectorie cu băiatul.

Ateriză pe fundul unui puț, iar scara căzu peste el. Își mușcă buzele pentru a nu urla de durere. Un tipăt i-ar fi ajutat pe urmăritori să-l localizeze. Dar nu-i putea evita la nesfîrșit, din pricina implantului emițător, care pulsa de undeva din umărul său. Cum era cu putință ca cineva să-i înfrîngă pe Harkonneni în acest joc?

Se sili să se ridice în picioare și o luă la fugă frenetic, dorința sa de libertate fiind parcă tot mai nestăvilită. Spre dezamăgirea sa, tunelul îngust din fundul puțului se deschidea într-un pasaj mai larg. Asta nu era bine. Cu cît era mai larg tunelul, cu atît creșteau șansele ca adulții să-l poată urmări.

Din urmă se auziră strigăte, zgomot de pași alergînd, apoi un geamăt curmat scurt. În principiu, vînătorii ar fi trebuit să folosească arme paralizante. Se făcuse însă tîrziu, vînătoarea se prelungise peste așteptări și, prin urmare, aproape toți ceilalți fuseseră prinși. Miza crescuse, iar vînătorilor nu le plăcea să piardă.

Duncan trebuia să supraviețuiască. Trebuia să fie cel mai bun. Dacă se lăsa ucis, n-avea să-și mai revadă mama. Dacă însă supraviețuia și reușea să-i învingă pe ticăloși, poate că familia sa avea să-și recapete libertatea... măcar în măsura în care libertatea le era îngăduită supușilor civili ai Harkonnenilor, aici, pe Giedi Prime.

Cunoscuse cîțiva copii care reușiseră să-i înfrîngă pe vînători; acestia dispăruseră curînd după aceea. Dacă era să dea crezare anunțurilor gardienilor, învingătorii si familiile lor fuseseră eliberați din infernul Baroniei. Duncan nu văzuse nici o dovadă în acest sens si ar fi avut destule motive să pună la îndoială ce spuneau Harkonnenii. Își dorea însă din tot sufletul ca, măcar de astă dată, ei să fi spus adevărul. Nu era dispus să renunțe la această ultimă speranță.

Nu înțelegea nici acum care era motivul pentru care ai săi fuseseră aruncați în închisoare. Cît de grav puteau gresi niște funcționari guvernamentali neînsemnați, încît să merite o astfel de pedeapsă. Își amintea doar că, de azi pe mîine, o viață relativ tihnită se preschimbase în cosmarul sclaviei. Acum, tînărul Duncan era obligat aproape în fiecare zi să fugă si să lupte pentru a supravietui... pentru a-și salva familia. Și, pe zi ce trecea, devenea tot mai îndemînatic în acest joc.

Ținea minte acea ultimă după-amiază petrecută în viata normală; se aflau pe peluza atent întreținută a unei terase superioare din Harko City — unul dintre putinele parcuri suspendate tolerate de autorități. Plantele din grădina publică erau atent îngrijite și fertilizate, căci vegetației nu-i pria deloc solul impregnat de reziduuri al planetei stoarse de vlagă în urma exploatării nepăsătoare a tuturor resurselor.

Părinții lui Duncan și alți cîțiva membri ai familiei jucau un joc de peluză, țintind cu mingi automotoare diverse puncte din iarbă, în vreme ce mecanismele interne, cu entropie ridicată, ale mingilor determinau salturi aleatorii ale acestora. Băiatul observase cît de diferite, de seci și de pline de reguli erau jocurile adulților, în comparație cu zbenguiala lipsită de griji a prietenilor săi.

În apropiere, o tînără urmărea jocul. Avea părul de culoarea ciocolatei, un ten închis și pometi înalți, dar expresia întepată și privirea severă îi ascundeau frumusețea altminteri remarcabilă. N-o știa decît din

vedere; se numea Janess Milam și lucra împreună cu părinții săi.

În timp ce urmărea jocul adulților, ascultînd concertul de rîsete, Duncan îi zîmbise femeii și spusese, amuzat:

— Se antrenează pentru vremea cînd vor fi bătrîni.

Lui Janess îi erau însă indiferente atît persoana lui Duncan, cît și opinia sa. Îl repezise, trimițîndu-l la plimbare.

În lumina cețoasă a soarelui de după-amiază, Duncan continuase să urmărească jocul, dar străina îi stîrnise curiozitatea. Părea încordată. Privea adesea peste umar, de parcă ar fi așteptat ceva.

Cîteva clipe mai tîrziu, trupele Harkonnen invadaseră parcul si îi arestaseră pe părinții lui Duncan, pe el, pe un unchi și doi dintre verii săi. Intuitia îi șoptea lui Duncan că Janess fusese la originea arestării lor, dar habar nu avea care fusese motivul. Nu o mai revăzuse, iar el și ai săi erau în închisoare de o jumătate de an...

Undeva deasupra, o trapă se deschise cu un fîșîit. Doi urmăritori în uniforme albastre își făcură aparitia, îl localizară imediat si izbucniră în rîs, triumfători. Duncan porni orbește înainte, făcînd salturi în zigzag. O descărcare a puștii cu laser ricoșă din peretele armat, lăsînd o urmă similară cu cea a unui trăznet pe peretele coridorului.

Duncan adulmecă mirosul întepător de ozon al metalului topit. Ar fi fost de-ajuns ca o singură descărcare să-l atingă pentru a fi ucis. Îi urî pe vînători pentru rîsetele lor; se simtea ca o jucărie în mîinile unor copii sadici.

Alți doi vînători își făcură aparitia dintr-un pasaj, la numai un metru în fata sa, dar Duncan era prea rapid pentru ei. În prima clipă, cei doi nu-l recunoscură, iar reactia le fu încetinită de surpriză. Duncan izbi cu putere în genunchiul unuia dintre soldați, apoi se năpusti în el, dîndu-l de perete, și sprintă printre cei doi vînători înmărmuriți.

Cel lovit se clătină, apoi trase un urlet, atunci cînd o descărcare laser trecu razant pe lîngă el.

— Încetează focul, idiotule! Ai de gînd să ne ucizi?!

Duncan fugea cum nu mai fugise niciCînd, pe deplin conștient că picioarele sale de copil nu-i permiteau să întreacă niște adulți antrenați pentru a lupta. Dar refuza să se predea. Nu-i stătea în fire.

Drept înainte zări lumini puternice la o intersecție de coridoare. Apropiindu-se, descoperi că, de fapt, tunelul în care se afla nu intersecta un altul, ci se deschidea într-un tub suspensor, un puț cilindric avînd în centru un cîmp Holtzman. Trenuri-ghiulea levitau prin tub fără a întîlni rezistență, făcînd legătura între diverse sectoare ale uriașului oraș-închisoare.

Cursa lui Duncan se sfîrșea aici. Nu exista nici o ușă laterală, nici un fel de pasarelă ocolitoare. Soldații se iviră aproape, cu pușile ridicate. Se întrebă dacă avea să fie împușcat și în cazul în care ar fi hotărît să se predea. *Probabil că da*, își spuse, *prea i-am stîrnit.*

Cîmpul suspensor pîlpîia în centrul puțului, la un pas de el. Cunostea vag efectele acestuia. Era însă singura soluție, n-avea unde să se ducă, iar alternativa era fie o pedeapsă cruntă, fie chiar moartea, în cazul în care soldații ar fi pus mîna pe el.

Încolțit, Duncan se întoarse și privi cîmpul suspensor. Inspiră adînc, pentru a-și face curaj, și se avîntă în golul luminat de energia cîmpului.

Părul său negru și creț flutură în cădere. Strigă, iar sunetul emis se afla undeva la jumătatea drumului între un urlet disperat și un chiot de ușurare. Dacă avea să moară aici, măcar avea să moară liber!

Apoi cîmpul Holtzmann îl învălui, oprindu-i brusc căderea. Cu stomacul făcut ghem și aruncat în cutia toracică, Duncan se simți prins în firele unei retele invizibile. Pluti liber, atîrnînd în centrul neutru al cîmpului. Forța acestuia era capabilă să poarte greutatea trenurilor ghiulea dintr-un punct într-altul al imensei

Baronii. Era firesc ca greutatea sa să fie de-a dreptul neînsemnată.

Îi zări pe soldați repezindu-se spre marginea platformei, răcnind furioși la adresa lui. Unul dintre ei îl amenință cu pumnul, iar alți doi își îndreptară armele asupra sa.

Duncan dădu din mîini, încercînd să se miște, ca și cum ar fi înotat în cîmp.

Cu un strigăt alarmat, unul dintre soldați zvîrli deoparte arma laser a tovarășului său. Duncan își aminti de efectele de coșmar produse de intersecția dintre o rază laser și un cîmp Holtzman: se producea astfel o explozie similară cu cea a armelor atomice interzise.

Prin urmare, soldații își ațintiră puștile paralizante asupra lui și deschiseră focul.

Duncan se răsuci în aer. Deși îi lipsea punctul de sprijin necesar pentru a se deplasa, zbătîndu-se le oferea vînătorilor o țintă mobilă, mai dificil de atins. Jeturile paralizante se arcuiră în jurul său, deviate de forța cîmpului.

În îmbrățișarea strînsă a cîmpului Holtzman, percepu totuși modificarea presiunii aerului, semn al deplasării unei mase mari prin tunel. Se roti în aer și văzu luminile trenului-ghiulea ce se apropia vertiginos. *Iar el se afla chiar în centrul cîmpului!*

Duncan începu să se agite cu disperare. Reuși să se îndepărteze de centru, către marginea opusă a zonei de levitație, departe de soldați. Acestia continuau să tragă, dar schimbarea presiunii aerului le devia și mai mult loviturile, obligîndu-i să-și ajusteze tirul la fiecare apăsare pe trăgaci.

Dedesubt, se aflau platformele altor coridoare ce se deschideau spre puț și rampe care duceau în străfundurile Baroniei. Dacă reușea să scape din capcana cîmpului, poate că avea să reușească să ajungă pe una dintre ele.

Un jet paralizant trecu la cîțiva centimetri de el, amorțindu-i în treacăt umărul invadat parcă de un milion de înțepături de insectă.

Duncan reuși în sfîrșit să se desprindă din cîmp si căzu cu fața în jos. Zări la timp platforma, întinse mîna rămasă validă si apucă balustrada. Trenul-ghiulea trecu vuind la cîțiva centimetri de el, cît pe ce să-l agațe.

Nu căzuse îndeajuns de mult încît să capete viteză. Cu toate acestea, smucitura opririi bruște fu cît pe ce să-i smulgă mîna din încheietură. Se chinui să se ridice pe platformă și porni înainte prin tunel. Nimeri însă într-o fundătură fără ieșire, o alveolă cu pereți de metal. Nu se vedea nici o ieșire. Singura trapă de acces fusese închisă ermetic și sigilată. Lovi zadarnic cu pumnii în ea. N-avea cum să scape de aici.

Apoi și accesul dinspre platformă îi fu tăiat, odată cu închiderea unei uși culisante. Era prizonier în alveola de metal armat. Totul se sfîrșise.

Cîteva clipe mai tîrziu, soldații desigilară trapa. În privirile lor, furia se amesteca cu admirația. Resemnat, Duncan așteptă ca unul dintre ei să ridice arme și să-l împuște.

Cînd colo, căpitanul vînătorilor zîmbi și spuse:

— Felicitări, băiete. Ai cîștigat.

Duncan reveni în celula în care se aflau părinții săi, epuizat. Mîncară împreună, meniul fiind același ca în fiecare zi: o pastă de cereale, turte uscate și batoane proteice. Hrana era îndestulătoare din punct de vedere nutritiv, dar era fie lipsită de gust, fie, culme a perversității, avea un gust oribil. Deocamdată, gardienii nu-i spuseseră mare lucru, în afară de faptul că „reusise". Asta nu putea însemna decît că în curînd aveau să fie liberi. În suflet, speranța îi reîncolți.

Celula era murdară, în ciuda eforturilor făcute de părinții săi pentru a păstra măcar aparența curățeniei. Nu aveau însă o mătură, o cîrpă ori săpun, iar apa pe

care o primeau era prea puțină pentru a-și permite s-o risipească pentru spălat.

În lunile care trecuseră de la sosirea în lagăr, Duncan urmase sedinte succesive de „antrenamente" tot mai aspre, mai violente, în vreme ce ai lui erau ținuți deoparte, fără să li se dea nimic de făcut. Fiecare dintre ei primise un număr de identificare, dar, cu excepția lui Duncan, n-aveau nici o altă ocupație în afară de a... sta: nici un fel de muncă, nici o formă de distracție. Nu puteau decît să aștepte o eventuală schimbare a sentinței, dar si acest lucru îi umplea de teama că ar fi putut fi o schimbare în rău.

De astă dată, plin de mîndrie, Duncan le istorisi cu febrilitate părinților săi cum își păcălise urmăritorii, chiar dacă aceștia erau cei mai buni dintre copoii Harkonnen. Nici un alt copil nu reușise în acea zi să scape, dar Duncan era convins că izbînda lui avea să fie de-ajuns pentru a le aduce libertatea.

Din clipă în clipă aveau să vină să le dea drumul. Încercă să-și imagineze cum aveau să stea cu toții împreună, din nou, admirînd cerul înstelat al primei nopți de libertate.

Tatăl își admira fiul, mîndru nevoie-mare, dar mamei îi venea greu să creadă că visele copilului aveau să se împlinească. Avea destule motive să nu se încreadă în promisiunile Harkonnenilor.

Nu după mult timp, luminile din tavan clipiră, apoi cîmpul de forță de la intrarea în celulă își pierdu opacitatea, deveni transparent și, în cele din urmă, se deschise. Un grup de gardieni în uniforme albastre îl însotea pe căpitanul care condusese vînătoarea. Bătăile inimii lui Duncan se întețiră: *Au venit să ne elibereze?*

Dar zîmbetul căpitanului nu prevestea nimic bun.

Bărbații în uniforme se dădură la o parte grăbiți, pentru a-i face loc unui bărbat lat în umeri, cu buze groase și mușchi proeminenți. Avea fața arsă de soare și tenul aspru, ca și cum ar fi petrecut mult timp departe de înnegurata Giedi Prime.

Tatăl lui Duncan sări în picioare, apoi se înclină respectuos:

— Stăpîne Rabban!

Ignorînd prezența părinților, Rabban îl căută din priviri pe tînărul cu fața rotundă, antrenat de oamenii săi.

— Căpitanul mi-a spus că tu ești cel mai bun dintre băieți, i se adresă el lui Duncan.

Păși în celulă, iar gardienii se înghesuiră să i se alăture. Rabban rînji, amuzat.

— Ar fi trebuit să-l vedeți la antrenamentul de azi, stăpîne, spuse căpitanul. N-am mai avut niciodată un exemplar atît de capabil.

Rabban încuviință din cap.

— Numărul 11368... Ți-am urmărit progresul, am vizionat niște holoînregistrări de la vînătorile la care ai participat. Cum ți-s rănile? Sper că nu e nimic prea grav. Ești tînăr, ai să te vindeci repede. Un licăr malițios i se ivi în ochi: Mai ai destul potențial pentru distracție. Să vedem cum te vei descurca împotriva mea.

Se întoarse și, înainte de-a ieși, porunci:

— Vino cu mine la vînătoare, băiete. Acum!

— Numele meu e Duncan Idaho, replică pe un ton sfidător băiatul. Nu sînt un număr oarecare.

Glasul îi era ascuțit, dar denota un curaj care îi uimi chiar și pe părinții săi. Surprinși, soldații se întoarseră pentru a-l privi lung. Duncan ridică privirea spre mama sa, căutînd sprijin și încurajare; cînd colo, ea îi făcu semn să tacă.

Cu mișcări smucite, Rabban înșfăcă o armă laser din mîinile gardianului aflat alături. Fără să clipească, descărcă o încărcătură letală în pieptul tatălui lui Duncan. Forța loviturii îl trînti pe acesta de perete. Cadavrul nici nu apucase să atingă solul, cînd Rabban schimbă direcția armei și pulverizâ capul mamei lui Duncan.

Copilul urlă. Părinții săi se prăbușiră la pămînt aproape concomitent — două grămezi de carne arsă, lipsită de viață.

— Acum nu mai ai nume, 11368, spuse Rabban. Vino cu mine!

Gardienii îl apucară de mîini, nelăsîndu-i măcar răgazul de a se apleca asupra părinților săi. Nu-l lăsară să-i plîngă nici măcar o clipă.

— Oamenii mei te vor pregăti pentru următoarea rundă de distractie. Am nevoie de o vînătoare pe cinste...

Gardienii îl tîrîră pe Duncan, care se zbătea și urla, departe de celula în care zăceau părinții săi. Se simțea mort pe dinăuntru, cu excepția flăcării înghețate a urii care-i crestea în piept, pîrjolind si ultimele rămășițe ale copilăriei sale.

Poporul trebuie să fie convins că domnitorul său este mai măreț decît el, altfel de ce l-ar urma? Mai presus de orice, un conducător trebuie să fie un bun actor, oferind supușilor săi pîinea și circul de care aceștia au nevoie.

DUCELE PAULUS ATREIDES

Săptămînile de pregătiri pentru plecarea spre Ix trecură ca un fum, în timp ce Leto se străduia să acumuleze amintiri cît pentru un an întreg, întipărindu-și în minte imaginile planetei strămoșilor săi. Aveau să-i lipsească aerul umed și sărat al Caladanului, diminețile cețoase și muzica divină a furtunilor de după-amiază. Cum ar fi putut o planetă stearpă, plină de mașini, să se compare cu toate acestea?

Dintre numeroasele palate și vile de vacanță de pe planeta acoperită de ape, castelul Caladan, cocoțat în vîrful unei faleze, deasupra mării, era locul de care Leto se simțea cel mai legat. Aici se afla și sediul principal al guvernului. Într-o zi, cînd avea să-și pună pe deget inelul ducal cu pecete, avea să devină cel de-al douăzeci și șaselea duce Atreides care avea să conducă Caladanul din acest loc.

Mama sa, doamna Helena, își petrecea timpul învîrtindu-se în jurul său, văzînd prevestiri rele în fiecare clipă si citîndu-i pasaje pe care le considera importante din Biblia Catolică Portocalie. Ideea de a se despărți de fiul ei pentru un an o umplea de îngrijorare, dar nu putea să se opună fățis ordinelor ducelui. Era mereu

încruntată, iar Leto realiză că îngrijorarea ei era cauzată de decizia lui Paulus de a-l trimite pe Ix, iar nu în altă parte.

— Ix e un cuib de vipere infestat cu tehnologie dubioasă, îi repeta ea, de cîte ori era convinsă că tatăl lui nu-i putea auzi.

— Ești sigură că părerea ta nu vine de la faptul că Ix e principalul rival al Casei Richese, mamă? întrebă el într-o zi.

— Nicidecum! Casa Richese se bizuie pe tehnologie veche, verificată atent, care nici măcar nu se apropie de limitele impuse de lege. Nimeni n-a pus vreodată la îndoială conformitatea richesiană cu preceptele impuse de Jihad.

Îl privi lung, cu ochii ei plini de asprime, care, pe neașteptate, se umplură de lacrimi. Îi mîngîie umărul. Crescuse mult în ultima vreme, astfel încît erau aproape de aceeași înălțime.

— Leto, Leto... N-aș vrea să-ți pierzi inocența acolo. Sau sufletul... Sînt atît de multe lucruri în joc...

Mai tîrziu, în timp ce se aflau cu toții la cină în sufrageria castelului, savurînd o fiertură de pește și biscuiți, Helena îl imploră din nou pe bătrînul duce să-l trimită pe Leto altundeva. Paulus rîse cu poftă ascultîndu-i argumentele. Însă, văzînd că ea se încăpățîna să nu-i dea dreptate, sfîrși prin a se înfuria.

— Dominic mi-e cel mai drag prieten! Pentru numele lui Dumnezeu, fiul nostru n-ar putea găsi nicăieri un mentor mai bun!

Inițial, Leto încercase să se concentreze asupra mîncării, însă, în cele din urmă, sfîrși prin a susține punctul de vedere al tatălui său.

— Vreau să merg acolo, mamă! spuse el, punîndu-și lingura deoparte. Apoi repetă expresia preferată a mamei sale: Asa se cuvine!

De-a lungul vieții lui Leto, Paulus luase numeroase decizii cu care Helena nu fusese de acord: își trimisese

fiul să muncească alături de țărani, îl luase cu sine la întîlnirile cu cetățenii de rînd, îl lăsase să se împrietenească cu fiii pescarilor și îl sfătuise să nu se sfiască niciodată să-și murdărească mîinile. Leto era de-acum capabil să înțeleagă înțelepciunea care dictase aceste decizii; într-o bună zi, avea să fie el însuși duce, conducătorul acestor oameni. Helena găsea mereu motive pentru a obiecta, cel mai adesea citînd versete din Biblia Catolică Potocalie pentru a-și justifica opiniile.

Mama sa nu era răbdătoare din fire și nu își manifestase niciodată căldura față de unicul ei fiu. Era însă mereu preocupată de menținerea unor aparențe perfecte la întîlnirile importante și cu ocazia ieșirilor în public. Propria înfățișare era obiectul predilect al atenției sale și declara frecvent că nu-și dorea alt copil. Creșterea lui Leto și conducerea gospodăriei ducale îi ocupa și așa mult prea mult din prețiosul timp care ar fi putut fi petrecut cu studierea Bibliei Catolice Portocalii și a altor texte religioase. Era cît se poate de evident că Helena consimțise să aibă un fiu mînată de simțul datoriei față de Casa Atreides, iar nu din dorința de a crește și alinta un copil.

Nu era de mirare, în aceste condiții, că bătrînul duce căuta compania altor femei mai puțin mofturoase.

Uneori, noaptea, de dincolo de ușile masive din lemn de tek de pe Elacca, Leto auzea certurile zgomotoase dintre tatăl și mama sa. Dar doamna Helena protesta în zadar față de trimiterea fiului lor pe Ix; ducele Paulus era cel care hotăra în numele Casei Atreides. Cuvîntul său avea putere de lege, în Castel și pe întregul Caladan, oricît ar fi încercat soția sa să-i schimbe opiniile.

Așa e mai bine.

Leto era conștient că mariajul părinților săi fusese aranjat, o tranzacție între două case ale Landsraadului, menită să satisfacă pretențiile familiilor importante din imperiu. Din partea Casei Richese, aflată în declin, fusese o acțiune disperată; pe de altă parte, Casa Atreides

avea să aibă mult de cîștigat în cazul în care grandoarea de odinioară a Casei care deținuse pînă nu demult supremația tehnologică ar fi revenit. În plus, bătrînul duce se bucurase de numeroase concesii și recompense, fiindcă acceptase să ia de soție una din numeroasele fiice ale Casei Richese.

— Într-o Casă nobilă, romantismul nu-si are locul; doar clasele inferioare își pot permite luxul de a se lăsa conduse de reacții hormonale, afirmase doamna Helena, în timp ce-i explica fiului său politicile mariajului.

Leto era constient că o soartă similară îi era rezervată și lui. În această privință, și tatăl său era de aceeași părere, ba chiar era mai radical în a o exprima.

— Care-i regula de bază a Casei noastre? întreba mereu ducele, iar Leto era nevoit să o repete, cuvînt cu cuvînt:

— Să nu te căsătorești niciodată din dragoste, căci asta va aduce ruina Casei tale.

La paisprezece ani, Leto nu fusese niciodată îndrăgostit cu adevărat, deși îi fusese dat să cunoască fiorul pasiunii. Tatăl său îl încuraja să flirteze cu fetele din sat, să se zbenguie cu cele pe care le găsea atrăgătoare, cu conditia să nu facă niciodată vreo promisiune. Leto se îndoia că, în calitatea sa de moștenitor al Casei Atreides, avea să aibă vreodată prilejul să se îndrăgostească, cu atît mai puțin de femeia cu care, în cele din urmă, avea să se căsătorească...

Într-o bună-zi, cu o săptămînă înaintea datei la care era programată plecarea lui Leto, tatăl său îl apucă pe după umăr și-l luă cu sine în plimbarea de dimineață, moment cînd își făcea o datorie din a saluta personal pe fiecare dintre servitori. Apoi, ducele coborî în orașul de pescari de la poalele castelului, însoțit doar de cîțiva soldați, pentru a face el însuși cumpărăturile si, mai ales, pentru a-și întîlni supusii. Paulus își lua adesea fiul în aceste iesiri. iar Leto le considera minunate.

Afară, sub cerul de un albastru palid, ducele izbucnea ușor în rîs, iar buna sa dispoziție era molipsitoare. Oamenii de rînd se bucurau să-l vadă printre ei pe inimosul lor conducător. Leto și tatăl său parcurseră împreună aleile bazarului, trecînd pe lîngă tarabele cu pește proaspăt și legume, pentru a inspecta apoi zona superbelor tapiserii țesute din fibre de ponji toarse cu mîna. Paulus Atreides cumpăra adesea podoabe ori talismane pentru soția sa, mai ales după cîte-o ceartă, deși ducele nu prea părea a cunoaște gusturile soției sale îndeajuns încît să găsească lucruri care să-i facă acesteia plăcere cu adevărat.

În fața unei tarabe cu stridii, bătrînul duce se opri brusc și privi spre cerul împestrițat cu nori; îi venise o idee pe care-o considera strălucită. Își privi fiul și un zîmbet larg îi lumină fața bărboasă.

— Fiule, e nevoie de-un spectacol grandios înaintea plecării tale. Trebuie să facem din acest prilej o zi memorabilă pentru întregul Caladan.

Leto se abținu cu greu să nu scrîșnească din dinți. Nu era prima oară cînd tatălui său îi venea o idee năstrușnică, și știa că nu se va da în lături de la nimic pentru a o vedea pusă în aplicare.

— La ce v-ați gîndit, domnule? Si cum pot eu să vă fiu de ajutor?

— Nimic deosebit, fiule. Vreau doar să anunț o mare sărbătoare în onoarea fiului și moștenitorului meu.

Îl prinse de mînă pe Leto și i-o ridică, de parcă ar fi anunțat triumful într-o luptă, iar vocea lui tunătoare se făcu auzită, acoperind zarva mulțimii.

— Vom organiza o luptă cu tauri, o fiesta ca pe vremuri, pentru tot poporul. Va fi o zi de sărbătoare pentru întregul Caladan, iar festivitățile vor fi transmise prin holoproiecție pe tot globul!

— Cu tauri salusani? întrebă Leto, iar în minte îi apăru imaginea fioroaselor bestii cu spinarea crestată,

cu fruntea acoperită de o pădure de coarne si cu ochii fațetați.

În copilărie, Leto se strecurase adesea în grajduri pentru a admira mostruoasele animale. Seful grajdurilor, Yresk, unul dintre vechii slujitori richesieni ai mamei sale, era cel care pregătea taurii pentru luptele pe care Paulus le organiza cu diferite prilejuri.

— Bineînțeles, veni răspunsul ducelui. Si, ca de fiecare dată, mă voi lupta eu însumi cu taurii. Făcu un gest larg cu mîna, de parcă ar fi desfășurat o capă imaginară, și adăugă: Oasele mele bătrîne au încă destulă agilitate pentru a mă ajuta să mă feresc de loviturile unui astfel de monstru greoi. Am să-i cer lui Yresk să-mi pregătească un taur... sau ai prefera să-l alegi chiar tu, fiule?

— Credeam că nu mai ai de gînd să faci așa ceva, spuse Leto. A trecut aproape un an de cînd...

— Cum de-ți trece prin cap asa ceva?

— Consilierii tăi, tată, spuneau că e mult prea riscant. Nu acesta e motivul pentru care ai lăsat pe alții să lupte cu taurii în locul tău?

Bătrînul duce izbucni în rîs.

— Aiurea! M-am ținut departe de arenă dintr-un singur motiv: taurii au avut o perioadă proastă, a fost, din cîte-am înțeles, o anomalie genetică ce i-a făcut să nu merite adusi în luptă. De-acum însă, lucrurile s-au schimbat, iar taurii care sînt crescuți în acest moment sînt mai buni decît oricînd. Yresk spune că sînt pregătiți să lupte. Si eu sînt pregătit!

Își luă fiul de după umeri si adăugă:

— Ce ocazie mai bună am putea găsi pentru o corrida de toros, decît plecarea fiului meu? Vei participa și tu la lupta cu tauri, pentru întîia oară. Mama ta nu mai poate spune că ești prea tînăr pentru asa ceva.

Leto încuviință șovăielnic. Hotărîrea tatălui său nu mai putea fi schimbată, o dată ce-si propusese ceva. Se

consolă la gîndul că Paulus era bine antrenat și că avea să poarte un scut defensiv.

Avusese ocazia să mai lupte cu adversari umani, în timp ce purta un scut defensiv, așa încît stia care erau avantajele și limitele acestuia. Un scut era capabil să blocheze proiectilele pornite dintr-o armă și orice lovituri îndeajuns de rapide. Lama unui pumnal, mînuită cu o viteză aflată sub pragul critic, putea să penetreze însă scutul. Iar un taur salusan, cu coarnele-i ascuțite, se mișca îndeajuns de încet încît să poată penetra chiar și cel mai atent reglat scut.

Înghiți în sec, întrebîndu-se cum arătau taurii cei noi, îmbunătățiți genetic. Lui Leto, taurii cei vechi, care îi fuseseră arătați de meșterul Yresk, i se păruseră îndeajuns de periculosi — ca dovadă, uciseseră trei matadori...

Entuziasmat de noua sa idee, ducele Paulus făcu publică vestea chiar acolo, în mijlocul bazarului, cu ajutorul sistemului de amplificare al pieții. Auzind vestea, oamenii aflați în bazar izbucniră în urale, entuziasmați atît de ideea spectacolului în sine, cît și de perspectiva zilei de odihnă și de sărbătoare pe care acesta avea să o prilejuiască.

Leto era convins că mama sa avea să fie cu totul împotriva ideii ca soțul ei să lupte cu taurii, asistat de fiul lor. Dar Leto era sigur și că obiecțiile mamei n-aveau să reușească decît să-l întărîte și mai mult pe bătrînul duce și să-i întărească hotărîrea.

Arena din Plaza de Toros strălucea în lumina soarelui amiezii. Tribunele vaste erau pline de lume, atît de multă încît părea să alcătuiască un covor pestrit. Ducele nu ceruse niciodată vreo plată celor veniți să-i urmărească perfomanțele din arenă; era mult prea mîndru de ele și-i plăcea la nebunie să se dea în spectacol.

Stindarde enorme în culorile Casei Atreides străjuiau arena, iar din difuzoare răsuna muzică de fanfară.

Stîlpii de sustinere a tribunelor fuseseră decorați cu emblemele cu cap de șoim ale Atreizilor, proaspăt revopsite pentru acest eveniment. Mii de buchete de flori fuseseră culese de pe cîmpiile din jurul orașului și decorau acum conturul arenei — o sugestie deloc subtilă prin care ducele dădea de înțeles că-i făcea plăcere să vadă ringul acoperindu-se de flori de fiecare dată cînd ucidea un taur.

În umbra tribunelor, într-unul din vestiarele rezervate matadorilor, Paulus se gătea, asteptînd nerăbdător lupta. Leto stătea alături și privea afară, la mulțimea nerăbdătoare.

— Tată, mă neliniștește riscul pe care ți-l asumi. N-ar trebui să faci asa ceva... În orice caz, n-ar trebui să te expui în asemenea măsură, doar de dragul meu.

Bătrînul duce ridică din umeri, indiferent la cele spuse de fiul său.

— Leto, fiule, trebuie să înțelegi că pentru a cîstiga loialitatea celor pe care îi guvernezi nu-i de-ajuns să semnezi hîrtii, să aduni impozite si să participi la reuniunile Landsraadului.

Netezi capa stacojie și se admiră într-o oglindă, gînditor.

— Caladanul trebuie să producă maximum de venituri, în raport cu resursele sale. De oamenii acestia depinde realizarea acestui obiectiv. Iar ei trebuie să dea tot ce pot si să nu-si facă un scop exclusiv din cîstigul financiar, ci și din glorie si onoare. Dacă, din întîmplare, Casa Atreides ar trebui să intre din nou în război, oamenii acestia ar fi gata să-și verse sîngele pentru mine. Si-ar pune viața în joc pentru a apăra stindardul nostru.

Adăugă, pe alt ton:

— Vrei, te rog, să-mi strîngi armura?

Leto apucă legăturile de la spate ale pieptarului din piele întărită, le strînse și verifică soliditatea nodurilor. Păstră tăcerea, dar încuviință din cap la spusele tatălui său, în semn că întelesese.

— Ca duce, trebuie să ofer și eu ceva, să dovedesc că sînt vrednic de loialitatea lor. Scopul corridei nu e doar amuzamentul, și ci necesitatea de a demonstra că sînt un bărbat puternic, pe măsura rangului meu. Că am statura unui erou, a unuia binecuvîntat de Dumnezeu pentru a-i conduce. Si nu pot să demonstrez asta decît dacă îmi asum niste riscuri. Actul conducerii nu este unul pasiv.

Paulus îsi verifică centura-scut și zîmbi în barbă:

— „Nimeni nu-i de-ajuns de bătrîn pentru a nu avea de învătat", cită el. E o replică din piesa despre Agamemnon. Voiam să-ți demonstrez că nu întotdeauna dorm atunci cînd maică-ta crede asta.

Thufir Hawat, maestrul de arme cu chip impenetrabil, se alătură ducelui. Ca un mentat loial ce era, nu încerca să-și convingă stăpînul să ia altă hotărîre. În schimb, se grăbea să-i dea sfaturi, șoptindu-i lui Paulus caracteristicile aparte pe care le sesizase la nou-sosiții tauri salusani mutanți.

Leto știa că mama sa se va afla în loja ducală Cu siguranță, va fi îmbrăcată în ținuta ei de zile mar., cu robe suprapuse și văluri colorate, jucîndu-si rolul în fața poporului. În noaptea trecută, din nou, dincolo de ușile dormitorului răsunaseră discutii aprinse; în cele din urmă, Paulus își redusese soția la tăcere cu o poruncă răstită. Apoi plecase la culcare, să se odihnească în vederea zilei obositoare ce avea să urmeze.

Ducele își îmbrăcă pelerina tivită cu verde, apoi își luă armele care aveau să-l ajute să înfrîngă taurul sălbatic: banderilele și o suliță *vara* lungă, cu vîrful înmuiat în neurotoxină. Thufir Hawat sugerase posibilitatea ca taurul să fie ușor tranchilizat, pentru a-i domoli întrucîtva elanul, însă ducele iubea prea mult provocarea primejdiei, pentru a accepta un adversar amortit de droguri.

Paulus fixă activatorul pe laterala centurii-scut și declanșă cîmpul protector. Era numai un semi-scut,

menit să-i protejeze un flanc. Pentru celălalt flanc, ducele avea să folosească capa strident colorată numită *muleta.*

Paulus se înclină în fața fiului său, apoi în fața lui Thufir Hawat, iar apoi a antrenorilor care asteptau la iesirea spre arenă.

— E timpul să înceapă spectacolul!

Leto îl privi făcînd o voltă și, cu mîndria unei păsări angrenate în ritualul de împerechere, păși țanțos în spațiul deschis al arenei. La aparitia sa, spectatorii izbucniră în urale ce-ar fi acoperit pînă si cel mai fioros muget al unui taur salusan.

Leto rămase la adăpostul baricadei, clipind des din pricina strălucirii soarelui orbitor. Zîmbi urmărind turul lent al arenei efectuat de tatăl său. Ducele își flutura capa, făcea cu mîna spectatorilor si se înclina în fața mulțimii entuziaste. Sentimentele de admirație, chiar de dragoste, pe care oamenii le nutreau fată de viteazul său tată, îi umplură de căldură inima lui Leto.

În vreme ce aștepta la umbra baricadei, Leto își făgădui să studieze cu atenție triumful tatălui său, pentru ca, într-o bună zi, să se poată el însusi bucura de respectul si devotamentul ce-i erau rezervate acestuia. Triumful de astăzi avea să fie doar unul în lunga listă a victoriilor tatălui său, încercă Leto să se îmbărbăteze. Fără să vrea, simțea înțepătura îngrijorării. Prea multe se puteau schimba într-o fracțiune de secundă, prea multe depindeau de o licărire a scutului, de o lovitură rapidă de corn ascuțit, de tropotul copitelor unui taur...

Se auzi un sunet de trîmbițe, iar glasul crainicului anuntă detaliile pentru *corrida de toros* ce stătea să înceapă. Ducele Paulus își flutură mănusa în direcția porților largi, blindate, aflate în capătul opus al arenei.

Leto își schimbă locul, mutîndu-se sub o altă arcadă, pentru a vedea mai bine. N-avea să fie o luptă aranjată;

tatăl său își punea în joc viața, fără nici o umbră de ezitare.

Grăjdarii țesălaseră bestiile feroce, iar starostele lor, Yresk, alesese el însuși taurul care avea să ia parte la *corrida* din acea zi. Ducele se declarase satisfăcut de animalul ales, convins că ferocitatea lui avea să fie pe placul mulțimii. Abia aștepta să-l înfrunte.

Poarta grea se deschise cu un scîrțîit strident al balamalelor suspensoare, iar taurul salusan se repezi afară, scuturîndu-și capul masiv, împodobit cu coarne multiple, orbit de lumina prea puternică. În ochii segmentați, turbarea lucea feroce. Solzii de pe spinarea creaturii mutante răspîndeau reflexe irizate, contrastînd puternic cu creasta neagră.

Ducele Paulus fluieră prelung și-si flutură capa.

— Vino încoace, prostovane! strigă ducele, iar spectatorii izbucniră în rîs.

Întorcîndu-se lent în direcția din care fusese interpelat, taurul îsi plecă fruntea și fornăi prelung. Leto observă că tatăl său nu declansase scutul protector. Paulus plesni din capa colorată, în încercarea de-a atrage atenția bestiei. Taurul salusan scumă cu copita solul nisipos al arenei, apoi porni la atac. Leto fu ispitit să strige, pentru a-și avertiza tatăl. Uitase oare acesta să activeze scutul? Cum ar fi putut supraviețui atacului, în absența protecției acestuia?

Taurul își rată cu puțin ținta, iar Paulus roti grațios capa, transformată într-o țintă alternativă. Coarnele încîrligate sfîșiară partea inferioară a țesăturii colorate. În timp ce taurul se străduia să-și redreseze traiectoria, bătrînul duce îi întoarse spatele, emfatic, expunîndu-se, pe deplin încrezător în viteza sa de reacție. Se înclină ironic la adresa multimii; apoi, îndreptîndu-se de mijloc, declanșă scutul protector cu gesturi calme, calculate.

Taurul atacă din nou. De astă dată, ducele își folosi spada pentru a-l înțepa, mai mult în joacă, printre solzii groși care îi încadrau creasta, după care, cu o răsucire

rapidă, îl rănì ușor, dar dureros, în lateral. Imaginea pestriță a adversarului se reflectă multiplu în ochii creaturii.

Un nou asalt.

Se miscă prea repede pentru a putea penetra scutul, gîndi Leto. *Însă, de îndată ce va obosi și-si va încetini goana, taurul poate deveni mult mai periculos...*

Lupta continua, iar Leto observă că tatăl său făcea tot posibilul pentru a-i potența spectaculozitatea, jucîndu-se cu nervii spectatorilor, atîțîndu-le simțurile. Bătrînul duce ar fi putut ucide fiara în orice clipă, dar amîna momentul culminant, pentru a-l savura pe de-a-ntregul.

Avînd în vedere reacțiile spectatorilor, Leto era convins că despre lupta aceasta avea să să vorbească ani de-a rîndul de-acum încolo. Pescarii și muncitorii din orezării duceau vieți monotone, dominate de munca grea. Sărbătoarea din această zi avea să le întipărească pe vecie în minți imaginea măreață a ducelui lor. *Mai tineti minte de ce era în stare bătrînul Paulus, în ciuda vîrstei lui?* aveau să-si spună ei.

În cele din urmă, oboseala începu să-si facă efectul asupra bestiei. Ochii îi erau injectati de sînge, fornăitul îi devenea din ce în ce mai greoi, vădind epuizarea care se instala, pe măsură ce fluidul vital i se prelingea din rănile multiple în nisipul arenei. Ducele Paulus înțelese că venise vremea să pună capăt luptei, care dura de aproape o oră. Desi era năclăit de sudoare, reusea să-si mentină înfățișarea regală, iar gesturile nu trădau nici urmă de osteneală, tot asa cum hainele îi erau la fel de impecabile ca la intrarea în arenă.

În lojă. doamna Helena continua să-și miște alene evantaiul, aparent netulburată, dar privirea îi era atîntită asupra spectacolului din arenă.

Taurul salusan era de-acum asemenea unei masini apucate de streche, un monstru lansat la atac, în a cărui armură brună existau prea puține fisuri. În vreme ce

bestia se repezea asupra omului cu o forță înspăimîntătoare, ducele fentă, cu un salt la stînga, apoi se întoarse brusc, în timp ce taurul trecea pe alături, și-și azvîrli deoparte capa. Apucă sulița cu ambele mîini și, cu toată puterea, lovi din lateral. Lovitură impecabilă, o execuție ca la carte. Lama pătrunse printre solzii crestei, la intersecția dintre oasele craniului și spinare, secționînd țesuturile și străpungînd simultan creierele duale ale creaturii. Era cea mai dificilă, dar si mai sofisticată cale pentru a ucide un taur salusan.

Taurul încremeni la jumătatea unui pas, expiră greoi, mugi surd și... se prăbuși, mort. Ca o astronavă sfărîmată, cadavrul rămase nemișcat pe nisip.

Asezîndu-si piciorul pe capul plin de coarne al taurului, ducele Paulus se opinti și smulse lama însîngerată dintre solzi, aruncînd-o cît colo. Își scoase sabia din teacă și o ridică deasupra capului, rotind-o în semn de triumf.

Ca unul, toți spectatorii săriră în picioare, urlînd, chiuind și aplaudînd. Își fluturară steagurile, smulseră florile din ghivecele care decorau tribunele și le aruncară în arenă, scandînd la unison numele ducelui.

Încîntat de reacția publicului, patriarhul Casei Atreides zîmbi larg și se roti, desfăcîndu-și pelerina, astfel încît spectatorii să-i poată admira silueta stropită de sînge. Era eroul mulțimii, finețurile nu-si mai aveau rostul.

Multe minute mai tîrziu, cînd uralele se mai potoliră, ducele îsi ridică spada si lovi de mai multe ori cu sete, desprinzînd capul taurului de trup. Înfipse lama însîngerată în nisip și, cu ambele mîini, prinse capul încornorat si-l ridică.

— Leto! strigă el, privind peste umăr, iar glasul său tunător se făcu auzit în fiece ungher din Plaza de Toros. Leto, fiul meu, vino aici!

În umbra arcadei, Leto ezită o clipă, apoi păși în lumină. Cu capul sus, porni înainte pe nisipul scurmat de copitele fiarei, pentru a se alătura tatălui său. Mulți-

mea izbucni din nou în urale, salutîndu-i cu entuziasm aparitia.

Bătrînul duce se întoarse si îndreptă craniul plin de sînge al taurului în directia din care se ivise fiul său.

— Iată-l pe Leto Atreides! vesti el multimii, cu glas bubuitor. El este viitorul vostru duce!

Aplauzele și uralele nu mai conteneau. Leto apucă unul din coarnele taurului și, împreună cu tatăl său, înfătisară mulțimii capul bestiei înfrînte, trofeul din care picături de sînge gros continuau să cadă, pătînd nisipul cenusiu.

Ascultîndu-si numele rostit de miile de oameni din tribune, Leto simti un gol adînc în stomac si, pentru întîia oară, se întrebă dacă aceasta era senzatia trăită de adevăratii conducători.

Nkee: otravă cu actiune lenta care se acumuleaza în glandele suprarenale; este una dintre cele mai perfide toxine permise de acordul de pace al Ghildei si de restrictiile Marii Convcntii. (a se vedea Razboiul de Asasini)

Manualul Asasinului

—Mmmm... Împăratul n-o să moara în veci, Shaddam.

Măruntel, cu ochii mari si o fată de nevăstuică, Hasimir Fenring stătea fată în fată cu vizitatorul său, prințul mostenitor Shaddam, aflat de cealaltă parte a consolei de joc.

— Oricum, nu va muri îndeajuns de curînd încît tu să te poti bucura de tron.

Privirea aspră a lui Fenring era atintită asupra mingii-scut, care încremeni într-o locatie de punctaj minim. Mostenitorul tronului imperiului era vădit nemultumit de performanta sa. Cei doi erau prieteni apropiați de cînd se stiau, iar Fenring stia exact cum să-i distragă atentia în momentul hotăritor.

Din camera de jocuri a luxosului apartament al lui Fenring, Shaddam putea să vadă luminile Palatului Imperial stăpînit de tatal său, lucind pe-o culme cu pante blînde, la aproximativ un kilometru distantă. Cu ani si ani în urmă, Fenring îl ajutase să scape de fratele său mai vîrstnic, Fafnir; cu toate acestea, Tronul Leului de Aur nu părea deloc mai aproape.

Shaddam iesi pe balcon si inspiră adînc.

La treizeci și ceva de ani, prințul moștenitor era un bărbat cu trăsături puternice, o bărbie proeminentă si un nas acvilin; părul roșcat îi era tuns scurt, iar pomada cu care fusese impregnat dădea impresia că purta o cască. În chip ironic, semăna izbitor cu busturile vechi de-un veac ce-l înfățișau pe tatăl său, sculptate în primele decenii ale domniei lui Elrood.

Era seara devreme, iar două dintre cele patru luni ale Kaitainului atîrnau aproape de orizont, dincolo de giganticul edificiu imperial. Glisoare silențioase traversau cerul calm al înserării, urmărite de stoluri de păsări cîntătoare. Erau clipe cînd Shaddam simțea nevoia să evadeze departe de sălile largi ale palatului.

— Au trecut o sută treizeci și șase de ani de cînd Elrood e Împărat Padișah, continuă Fenring, cu vocea-i nazalizată. Iar tatăl său a condus imperiul, la rîndul lui, vreme de mai bine de-un veac. Îți dai seama, hmmm? Tatăl tău a urcat pe tron cînd avea doar nouăsprezece ani, iar tu ai aproape de două ori pe-atîta.

Ochii mari ai bărbatului cu chip prelung se îndreptară asupra prietenului său:

— Chiar nu te deranjează?

Shaddam nu-i răspunse, încăpățînîndu-se să nu-și desprindă privirea de linia orizontului. Ar fi fost timpul să revină la joc... dar el și tovarășul său aveau acum alte jocuri de pus la cale, mult mai importante.

După atîția ani de cînd îi stătea în preajmă, Fenring știa prea bine că moștenitorul tronului nu era capabil să se gîndească la probleme complexe cîtă vreme nu-si încheia jocurile începute. *Prea bine, să punem asadar capăt jocului...*

— E rîndul meu, anunță Fenring.

Ridică o tijă de pe laterala globului-scut sclipitor care-i aparținea și străpunse cîmpul scutului, punînd în mișcare un disc interior care se rotea în jurul propriei axe. Mișcarea sa declanșă plutirea mingii negre, în centrul cîmpului. Exact în momentul potrivit, Fenring

retrase tija, iar mingea căzu în receptaculul oval care purta însemnul celui mare ridicat punctaj.

— La naiba, Hasimir, iar ai jucat perfect, spuse Shaddam, revenind de pe balcon. Sper ca măcar atunci cînd voi deveni împărat să ai bunul simț de-a pierde în fața mea.

Ochii lui Fenring luciră ironic. Deși era un eunuc genetic, incapabil să procreeze din pricina malformațiilor sale congenitale, era considerat unul dintre cei mai periculoși luptători din imperiu, ferocitatea sa încăpățînată făcînd din el un egal al celui mai valoros sardaukar.

— *Cînd* vei deveni împărat?

Fenring si prințul moștenitor împărtășeau atît de multe secrete, încît nici unul dintre ei nu s-ar fi gîndit să-i ascundă celuilalt ceva.

— Shaddam, tu ai auzit ce spuneam adineauri, hmmm? oftă Fenring, iritat. Ai treizeci și patru de ani si stai degeaba, așteptînd să-ți capeți mostenirea de drept. Elrood ar putea să mai trăiască încă vreo trei decenii. E un burseg croit dintr-o bucată și, la cîtă bere de mirodenie dă pe gît, nu m-aș mira să ne îngroape pe-amîndoi.

— La ce bun să mai vorbim despre asta? spuse Shaddam, jucîndu-se cu comenzile mingii-scut, dornic să-și ia revanșa. Am aici tot ce-mi trebuie.

— Și ai de gînd să te joci pînă cînd vei fi devenit boșorog? Credeam că-ți dorești mult mai mult de-atîta, hmmm?! Credeam că vrei să-ți împlinești destinul de conducător al Casei Corrino.

— Mda... Și, în definitiv, ce-ți pasă ție dacă eu îmi împlinesc sau nu *destinul*? întrebă Shaddam, plin de amărăciune.

— Nu-ti face griji în privința mea.

Mama lui Fenring urmase antrenamentul surorilor Bene Gesserit, înainte de-a intra în serviciul imperial, în calitate de însoțitoare a celei de-a patra soții a lui

Elrood. Îl crescuse asa cum se cuvine, pregătindu-l pentru fapte mărete.

Dar Hasimir Fenring era de-a dreptul dezgustat de atitudinea prietenului său. La un moment dat, spre sfîrsitul adoloescentei, Shaddam părea mult mai nerăbdător să revendice tronul imperial. Chiar îl încurajase pe Fenring să-i otrăvească fratele mai vîrstnic, pe prințul Fafnir, care avea atunci patruzeci și șase de ani și aștepta nerăbdător, la rîndu-i, să moștenească tronul.

Trecuseră cincisprezece ani de la moartea lui Fafnir, dar bătrînul vultur nu dădea semne că ar fi fost pe moarte. Elrood ar fi putut avea măcar bunul-simț de a abdica, lăsîndu-i locul fiului său! Între timp, Shaddam își pierduse entuziasmul de odinioară și își petrecea timpul bucurîndu-se din plin de privilegiile pe care i le conferea rangul său. Ce-i drept, puține erau lucrurile ce-i erau refuzate unui prinț moștenitor al imperiului. Dar Fenring voia mai mult... pentru prietenul său și pentru sine.

Shaddam privi încruntat spre tovarășul său. Mama prințului moștenitor, Habla, își abandonase la scurtă vreme singurul fiu dăruit de Elrood în grija însoțitoarei sale, Chaola Fenring, care-i fusese si doică. Din copilărie, Shaddam și Fenring discutaseră la nesfîrșit despre ce avea să se întîmple atunci cînd cel dintîi avea să moștenească Tronul Leului de Aur. Împăratul Padisah Shaddam al IV-lea...

Astfel de conversatii își pierduseră de mult farmecul pentru Shaddam. Realitatea atîtor ani de asteptare zadarnică își pusese amprenta asupra sa. Speranțele și entuziasmul său se preschimbaseră în apatie. De ce să *nu* petreacă zilele jucînd minge-scut?

— Ești un ticălos, spuse Shaddam. Hai să-ncepem o partidă nouă.

Ignorînd sugestia tovarășului său, Fenring decuplă consola.

— Poate că sînt... Dar în imperiu sînt prea multe chestiuni de o importanță crucială care necesită atenție, iar tu știi la fel de bine ca și mine că tatălui tău puțin îi pasă. Dacă un director de companie si-ar conduce afacerile așa cum tatăl tău conduce imperiul, ar fi demis imediat. Gîndește-te la scandalul din CHOAM, de pildă, cu contrabanda de pietre tămăduitoare.

— Ah, da! Aici ai dreptate, Hasimir, oftă Shaddam, întristat.

— Niște impostori care au cutezat să se declare de viță regală: un duce, o ducesă... la naiba, o familie întreagă de falși nobili a dispărut de sub nasul tatălui tău. Ce-a păzit el? Acum, s-au făcut nevăzuți, pe vreo planetă din afara sferei de influență a imperiului. Așa ceva n-ar fi trebuit să fie îngăduit! Gîndește-te ce profituri a pierdut sistemul Buzzell și cele înconjurătoare! Unde i-a fost mintea lui Elrood?

Shaddam își întoarse privirea. Nu-i plăcea să-și bată capul cu problemele serioase ale imperiului. Complicațiile de acest fel îi dădeau dureri de cap. Avînd în vedere că tatăl său era viguros și lucid, cel puțin în aparență, detaliile de acest fel i se păreau lipsite de importanță.

Fenring insistă.

— După cum merg lucrurile, nu vei avea șansa de-a repara situația prea curînd. O sută cincizeci și cinci de ani și-o sănătate de fier! Înaintea lui, Fondil al III-lea a ajuns la o sută șaptezeci și cinci! Care-a fost cel mai longeviv împărat din dinastia Corrino?

Încruntat, Shaddam își îndreptă privirea spre aparatul de joc.

— Știi prea bine că nu-mi pasă deloc de lucrurile astea, nici măcar profesorii n-au reușit să mi le bage în cap.

Fenring îl împunse cu degetul.

— Ascultă-mă pe mine, Elrood va ajunge pînă la două sute de ani! Ai o problemă serioasă, amice... dacă

n-o să vrei să mă asculți! adăugă el, ridicînd cu subînțeles din sprîncenele subțiri.

— Aha, presupun că iar ți-a venit vreo idee inspirată de *Manualul asasinilor*! Ai grijă cui dezvălui informații de-astea, ți-ar putea aduce o grămadă de necazuri.

— Cei care ezită nu vor ajunge niciodată departe. Noi doi, Shaddam, avem însă un viitor măreț! Gîndește-te la cîte posibilități s-ar ivi... în cazul în care, pur ipotetic vorbind... Ai ceva împotriva folosirii otrăvurilor? Funcționează negreșit și nu-l afectează decît pe cel vizat, exact așa cum cere Marea Convenție. Nu există victime colaterale, nu se pierd venituri de nici un fel și nu se distruge nici o proprietate transmisibilă prin moștenire. Simplu și elegant.

— Otrăvurile se folosesc în asasinatele dintre Case, nu pentru ceea ce ai tu în minte.

— Dar nu te-a deranjat cînd m-am ocupat de Fafnir, hmmm? Acum ar avea vreo șaizeci de ani și încă ar mai aștepta să simtă gustul vieții la înălțimea tronului. Vrei să aștepți și *tu* pînă la o vîrstă asemănătoare?

— Oprește-te! ceru Shaddam, iritat. Nici să nu te gîndești la așa ceva! Ar fi o nedreptate!

— Și ție ți se pare că-i drept să-ți fie refuzat ceea ce ți se cuvine prin naștere? Ce fel de împărat ai mai fi, dacă n-ai ajunge să-ți exerciți puterile decît atunci cînd vei fi tu însuți semi-senil, ca tatăl tău? Ia aminte la ce s-a întîmplat pe Arrakis! Pînă am apucat să-l înlocuim pe Abulurd Harkonnen, producția de mirodenie a fost grav afectată. Abulurd habar n-avea cum să mînuiască biciul, iar muncitorii nu-l respectau. În schimb, acum, baronul e mereu cu biciul în mînă, iar moralul mucitorilor e la pămînt, ceea ce duce la înzecirea cazurilor de dezertare și de sabotaj. Dar nu Harkonnenii poartă vina pentru toate astea, ci tatăl tău, Împăratul Padișah, cu deciziile sale luate fără discernămînt.

Pe un ton mai scăzut, Fenring completă:

— Pentru stabilitatea imperiului, se cuvine să treci la fapte!

Shaddam ridică privirea spre tavan, căutînd posibili ochi-spioni sau vreun dispozitiv de ascultare, deși știa că Fenring își scotocea întruna apartamentul pentru a elimina astfel de posibilități.

— Te-ai gîndit la o otravă anume? Ipotetic vorbind, desigur...

Își îndreptă din nou privirea dincolo de luminile orașului, către Palatul Imperial. Structura impunătoare a acestuia părea un graal legendar, un scop cu totul de neatins.

— Probabil ceva cu acțiune lentă, hmmm? În felul acesta, Elrood ar părea că îmbătrînește în mod natural. Nimeni nu va intra la bănuieli, cîtă vreme împăratul e deja atît de bătrîn. Lasă totul în seama mea. În calitate de viitor împărat, n-ar trebui să-ți bați capul cu astfel de detalii... N-am fost eu dintotdeauna cel care a acționat în interesul tău?

Shaddam își mușcă buzele. Nimeni din întregul imperiu nu-l cunoștea mai bine decît Fenring. Era oare cu putință ca vechiul lui prieten să i se întoarcă vreodată împotrivă? Posibil... deși Fenring știa prea bine că Shaddam era calea cea mai apropiată pentru a-l aduce la putere. Cum să-și păstreze controlul asupra ambițiosului său prieten, cum să-i anticipeze mișcările — aceasta era adevărata provocare.

Însuși împăratul Elrood al IX-lea, pe deplin conștient de talentul de ucigaș al lui Hasimir Fenring, se folosise de acesta într-o serie de operațiuni clandestine, toate încununate de succes. Mai mult chiar, Elrood bănuia care fusese rolul jucat de Fenring în asasinarea prințului moștenitor Fafnir, dar se ferise să acționeze; la urma urmei, acestea erau căile prin care se realiza, dintotdeauna, politica imperială. De-a lungul anilor, Fenring ucisese cel puțin cincizeci de bărbați și cam o duzină de femei, o parte dintre victime, de un sex sau

altul, fiind trecute prin asternutul lui Elrood. Fenring era mîndru că putea să ucidă cu aceeași eficiență privindu-și victima în ochi, ca si atunci cînd o lovea pe la spate.

Erau momente cînd Shaddam își dorea să nu-l fi cunoscut niciodată pe sîcîitorul Fenring. Atunci n-ar mai fi fost silit să facă alegeri dificile, la care nici nu voia să se gîndească. Poate c-ar fi trebuit să se despartă de partenerul de leagăn încă din clipa în care învățase să facă primii pași. Era în pericol în orice clipă, în prezența unui asasin de un asemenea calibru, ca să nu mai vorbim de faptul că tovărășia lui se putea dovedi compromitătoare, în anumite situații.

Cu toate acestea, Fenring îi era prieten. Erau atrasi unul de altul, într-un fel ciudat; chiar discutaseră despre ceea ce-i lega, fără a reuși însă să definească acel *ceva* misterios. Deocamdată, lui Shaddam i se părea mai ușor să accepte prietenia lui Fenring — spera că acesta era cuvîntul potrivit pentru relația lor — decît să încerce să rupă legătura. O ruptură s-ar fi putut dovedi periculoasă...

Aproape de urechea lui, Shaddam auzi un glas care-i curmă șirul gîndurilor.

— Coniacul vostru preferat, prințe.

Privind într-o parte, Shaddam îl zări pe Fenring oferindu-i o porție zdravănă de coniac kirana, fumuriu închis.

Acceptă băutura, dar o privi bănuitor, rotind paharul. Mai era ceva de altă culoare, ceva care nu se amestecase prea bine? Își plimbă nasul pe deasupra buzei paharului, inhalînd aroma ca un cunoscător — deși încerca de fapt să detecteze vreo substanță chimică străină. Brandy-ul mirosea normal. Însă Fenring ar fi avut grijă de asta. Era un om subtil și perfid.

— Pot scoate adulmecătorul dacă vrei, dar nu trebuie să te temi de otravă din partea mea, Shaddam, spuse Fenring cu un surîs enervant. Pe de altă parte, cu tatăl tău e cu totul altă poveste...

— A, da... O otravă cu acțiune lentă, zici? Bănuiesc că ai deja în minte o substanță. Cît va mai trăi tatăl meu după ce începi? Adică, dacă ne hotărîm s-o facem?

— Doi ani, poate trei. Destul de mult ca degenerarea să pară naturală.

Shaddam înălță bărbia, încercînd să-și ia un aer regal. Avea pielea parfumată, părul roșu pomădat și netezit spre spate.

— Înțelegi că pot lua în considerare o asemenea idee trădătoare numai pentru binele imperiului — ca să evit calamitățile continue provocate de tatăl meu.

Un surîs viclean apăru la colțurile gurii, pe fața de nevăstuică a lui Fenring.

— Desigur!

— Doi sau trei ani, cugetă Shaddam. Destulă vreme ca să mă pregătesc pentru responsabilitățile coplesitoare ale guvernării, presupun... în timp ce tu te ocupi de unele dintre cele mai neplăcute treburi ale imperiului.

— Nu-ți bei paharul de brandy, Shaddam?

Shaddam întîlni privirea dură a ochilor prea mari și simți teama trecîndu-i ca un fior de gheață pe șira spinării. Era amestecat prea adînc în toată afacerea ca să nu aibă încredere în Fenring acum. Trase, tremurînd, aer în piept și sorbi din băutura aromată.

Trei zile mai tîrziu, Fenring se strecura ca o fantomă printre scuturile și adulmecătoarele de otrăvuri din palat și se oprea la capul împăratului adormit, ascultîndu-i murmurul liniștit al sforăitului.

Nici o grijă în tot universul...

Nimeni altcineva n-ar fi putut ajunge în dormitorul atît de bine păzit al bătrînului împărat. Dar Fenring avea metodele sale: o mită ici, un program măsluit colo, o concubină chipurile bolnavă, un ușier care se uită în altă parte, șambelanul trimis cu o sarcină urgentă... Mai făcuse asta de multe ori, în așteptarea inevitabilului. Toată lumea din palat se obișnuise cu Fenring

furișîndu-se prin preajmă și îl cunosteau prea bine ca să îndrăznească să pună prea multe întrebări. Acum potrivit aprecierii sale atît de exacte încît l-ar fi făcut mîndru chiar și pe un mentat, avea la dispoziție trei minute. Patru, cu puțin noroc...

Destul ca să schimbe cursul istoriei.

Cu aceeași sincronizare perfectă pe care-o arătase la jocul de minge-scut, ca și în cursul repetițiilor sale pe manechine și pe două servitoare ghinioniste de la magaziile bucătăriilor, Fenring încremeni pe loc și așteptă, numărînd respirațiile victimei sale, ca un tigru Laza gata să sară. Într-o mînă legăna un ac lung, fin ca un fir de păr, în timp ce în cealaltă ținea un tub-de-ceață. Bătrînul Elrood zăcea pe spate, arătînd ca o mumie, cu pielea ca de pergament bine întinsă pe craniu.

Îndrumat cu mînă sigură, tubul-de-ceață se apropie. Fenring număra în minte, așteptînd... Într-o pauză dintre respirațiile lui Elrood, Fenring apăsă pe mînerul tubului și pulverizâ un anestezic puternic în fața bătrînului. Nu apăru nici o schimbare vizibilă la Elrood, dar Fenring știa că neuro-paralizantul își făcuse efectul instantaneu. Apoi avu loc împunsătura. Acul subțire ca firul de păr, care se ghida singur, se strecură în nasul bătrînului, prin cavitățile sinusurilor, pînă în lobul frontal al creierului. Fenring așteptă nu mai mult de o secundă pentru a elibera bomba chimică cu ceas, apoi retrase acul. În cîteva secunde, totul era gata. Fără nici o urmă și chiar fără pic de durere. Imposibil de detectat. acționînd pe mai multe niveluri, mașinăria internă fusese pusă în mișcare. Minusculul catalizator avea să crească și să-și facă sinistra treabă, precum prima celulă putredă într-un măr.

De fiecare dată cînd împăratul avea să-și consume băutura preferată — bere de mirodenie — propriul său creier avea să elibereze doze infime de otravă catalitică în sînge. Astfel, o componentă obișnuită a dietei bătrînului va fi convertită chimic în otravă chaumurky, care

se administra de obicei în băuturi. Mintea i se va degrada treptat... o metamorfoză care va fi foarte plăcut de privit.

Lui Fenring îi plăcea la nebunie să fie subtil.

Kwisatz Haderach: „Calea cea scurtă". Aceasta e eticheta aplicată de către Bene Gesserit necunoscutului pentru care căutau o solutie genetică: un mascul Bene Gesserit ale cărui puteri mentale organice vor uni spațiul si timpul.

Terminologia Imperială

Era din nou o dimineață friguroasă. Micul soare alb-albastru Laoujin trăgea cu ochiul peste acoperișurile de teracotă, risipind ploaia.

Cucernica Maică Anirul Sadow Tonkin își ținea gulerul robei negre strîns împotriva vîntului îngreunat de umezeală care biciuia dinspre sud și îi umezea părul castaniu cu nuanțe de bronz, tuns scurt. Pașii grăbiți o purtau peste pietrele de pavaj ude, direct către intrarea arcuită a clădirii administrative a Bene Gesserit.

Era în întîrziere și alerga, chiar dacă nu era potrivit pentru o femeie de condiția ei să fie văzută grăbindu-se ca o școlăriță rosie în obraji. Maica Superioară și consiliul ales așteptau în sala canonicatului pentru o întîlnire ce nu putea începe fără Anirul. Numai ea avea în minte proiectiile genetice complete ale Comunității Maicilor și întreaga cunoaștere provenită din Cealaltă Memorie.

Întinsul complex al Școlii Maicilor de pe Wallach IX era baza operațiunilor Bene Gesserit pe tot cuprinsul imperiului. Acolo fusese ridicat istoricul prim sanctuar al Comunității, datînd din zilele începuturilor marilor școli ale mintii umane de după Jihadul Butlerian.

Unele dintre clădirile din cadrul enclavei educaționale erau vechi de mii de ani și reverberau pline de fantome și de amintiri; altele fuseseră construite în secole mai recente, în stiluri atent gîndite să se potrivească celor originale. Înfățișarea bucolică a complexului Scolii Maicilor ascundea unul dintre primele precepte ale Comunității: vizibilitate minimă, conținut maxim. Trăsăturile lui Anirul erau prelungi si înguste, făcîndu-i fața să semene cu a unei căprioare, însă în ochii ei mari se vedea profunzimea mileniilor.

Structurile din stuc și lemn, combinații ale stilurilor arhitecturale clasice, aveau țigle de sienit vîrstate cu scheni si ferestre fumurii oblice, concepute să concentreze lumina și căldura naturală emanate de soarele cel mic. Străzile și aleile simple, înguste, în tandem cu aparența pitoresc-arhaică a enclavei educaționale, ascundeau complexitătile subtile și încărcata istorie predate înăuntru. Trufașii vizitatori nu s-ar fi arătat impresionați, dar Comunității Maicilor nu-i păsa de asta nici cît negru sub unghie.

Pe întreaga întindere a imperiului, surorile Bene Gesserit nu ieșeau în evidentă, dar întotdeauna le găseai în zonele vitale, înclinînd echilibrul politic în punctele cruciale, privind, dînd din coate, atingîndu-și propriile teluri. Era mai bine cînd alții le subestimau; Maicile întîmpinau astfel mai puține piedici.

Cu toate deficiențele și dificultățile de suprafață, Wallach XI rămînea locul perfect de dezvoltare a mușchilor psihici de care aveau nevoie Cucernicele Maici. Complexul stup de structuri și muncitori ai planetei era prea valoros, prea adînc înfipt în istorie și tradiție ca să fie înlocuit. Da, în alte lumi mai primitoare exista o climă mai caldă, dar orice adeptă care nu putea îndura aceste conditii nu-si afla locul printre încercările, mediul dur și hotărîrile deseori dureroase cu care se confrunta o adevărată Bene Gesserit.

Ținîndu-si sub control respirația accelerată, Cucernica Maică Anirul urcă scările clădirii administrative alunecoase din pricina ploii, apoi se opri pentru a arunca o privire în urmă, asupra pieței. Stătea dreaptă, înaltă. dar simțea greutatea istoriei si a memoriei apăsînd-o... iar pentru o Bene Gesserit, între acestea două diferențele erau foarte mici. Vocile generațiilor trecute răsunau în Celalte Memorii, o cacofonie de înțelepciune. experiență și păreri la-ndemîna tuturor Cucernicelor Maici, și-n mod special puternică la Anirul.

În locul acela, prima Maică Superioară, Raquella Berto-Anirul — după care-și luase și Anirul numele — ținuse legendarele sale discursuri în fața unei Comunități aflate încă în fasă. Raquella dăduse nastere unei noi școli dintr-un grup de adepte disperate si maleabile. ce încă resimțeau durerea a secole întregi petrecute sub jugul mașinilor gînditoare.

Ti-ai dat seama ce puneai în miscare, cu atîta timp în urmă? se întrebă Anirul. *Cîte intrigi, cîte planuri... cît de multe lucruri ai legat de o singură speranță secretă.* Uneori, prezența ascunsă a Maicii Starețe Raquella chiar îi răspundea de dinăuntru. Nu însă și astăzi.

Accesînd multitudinea de memorii ale vieților îngropate în psihicul ei, Anirul știa care era treapta exactă pe care stătuse ilustra sa înaintașă, și putea auzi cu precizie cuvintele acelea de demult. Un fior îi trecu pe șira spinării, făcînd-o să se oprească locului. Chiar dacă tînără la ani și cu pielea netedă, înlăuntrul ei sălășluia Vechimea, asa cum sălășluia si-n toate Cucernicele Maici aflate-n viață — numai că-n ea, vocile vorbeau mai tare. Era linistitor să ai la-ndemînă o mulțime de amintiri care să-ti ofere sfaturi la vreme de nevoie. Te-mpiedica să faci greșeli nesăbuite...

Însă Anirul avea să fie acuzată de neatenție și de întîrziere nemotivată dacă nu ajungea la întîlnire. Unii spuneau că era mult prea tînără să fie Maică Kwisatz, dar Celelalte Memorii îi dezvăluiseră mai multe decît

oricărei alte Maici. Înțelegea mai bine decît celelalte Cucernice Maici prețioasa căutare genetică, veche de milenii întregi, a lui Kwisatz Haderach, fiindcă vietile trecute îi dezvăluiseră ei totul, ascunzînd în același timp amănuntele majorității celorlalte Bene Gesserit.

Ideea unui Kwisatz Haderach fusese visul Comunității de mii și mii de ani, conceput în întunecoase întîlniri subterane chiar înaintea victoriei Jihadului. Bene Gesserit aveau multe programe genetice menite să selecteze și să sporească diverse caracteristici ale omenirii, si nimeni nu le înțelegea pe toate. Liniile genetice ale proiectului mesia fusese secretul cel mai bine păzit ale istoriei înregistrate a imperiului, atît de bine, de fapt, încît nici măcar vocile din Celelalte Memorii nu voiau să-i divulge amănuntele.

Dar lui Anirul, acestea îi spuseseră întreaga stratagemă, iar ea pricepuse toate implicatiile. Cumva, ea fusese aleasă drept Maică Kwisatz a acestei generații, paznicul celui mai important țel al Bene Gesserit.

Notorietatea si puterea nu-i scuzau însă întîrzierea la întîlnirea sinodului. Mulți încă o considerau tînără si impetuoasă.

Deschizînd o ușă grea, acoperită cu hieroglife într-o limbă pe care numai Cucernicele Maici și-o aminteau, intră într-un foaier unde alte zece Maici, îmbrăcate toate în robe de aba, negre și cu glugă, la fel ca a ei, stăteau adunate într-un grup. Un murmur scăzut de discuții umplea aerul dinăuntrul clădirii anodine. *Comorile pot fi ascunse într-un înveliș sters si nepretențios*, spunea un popular dicton Bene Gesserit.

În timp ce trecea prin mijlocul lor ca un înotător despicînd apa, celelalte Maici se dădură la o parte din fața lui Anirul. Chiar dacă avea un trup înalt și cu oase mari, ea reușea să insufle grație mișcărilor sale... însă nu era deloc ușor. Susotind cînd Anirul intră în sala octogonală a canonicatului, locul de întîlnire a conducerii străvechiului ordin, Maicile strînseră rîndurile în

spatele ei. Pașii făcură podelele roase să pîrîie, iar usa se închise cu un oftat, zăvorîndu-se în urmă.

Bănci din lemn alb de Elacca mărgineau încăperea bătută de timp; pe una dintre ele ședea Maica Superioară Harishka, ca o adeptă de rînd. Trăgîndu-se dintr-o familie mixtă, prin venele căreia curgea sîngele mai multor ramuri ale omenirii, Maica Superioară era acum bătrînă și gîrbovită, cu ochi negri, migdalați, ce se uitau atenți de sub gluga neagră.

Maicile trecură de-o parte și de alta a sălii și se așezară pe băncile albe, goale, așa cum făcuse Maica Superioară. Imediat, foșnetul de robe încetă și nu mai vorbi nimeni. Undeva, bătrîna clădire scrîsni. Afară. burnița cădea în cortine tăcute, estompînd lumina alb-albastră a soarelui.

— Anirul, aștept raportul tău, spuse într-un tîrziu Maica Superioară, cu o urmă de iritare în glas, din pricina întîrzierii.

Harishka se afla în fruntea întregii Comunități, însa Anirul avea deplina autoritate de a lua hotărîri în privinta *proiectului*.

— Ne-ai promis rezumatul și proiecțiile tale genetice.

Anirul își luă locul în mijlocul încăperii. Deasupra, un tavan boltit se întindea ca o floare spre partea de sus a vitraliilor gotice de stiplaz; în fiecare ochi de geam. panourile conțineau blazoanele de familie ale marilor conducătoare ale Ordinului de-a lungul istoriei.

Înfrîngîndu-si nervozitatea, Anirul inspiră adînc si reprimă multitudinea de voci dinăuntrul ei. Multora dintre surorile Ordinului Bene Gesserit nu avea să le placă ceea ce urma ea să spună. Chiar dacă vocile vietilor trecute îi ofereau alinare și susținere, era pe cale să-și exprime propria evaluare a situației și trebuia să o respecte cu tărie. De asemenea, trebuia să fie absolut sinceră; Maica Superioară era în stare să simtă și cea mai slabă undă de amăgire. Maica Superioară observa

totul, iar acum ochii ei migdalați scăpărau de așteptare, în egală măsură ca si de nerăbdare.

Anirul își drese glasul și-si acoperi gura cînd își începu raportul într-o șoaptă direcționată, ce ajunse la urechile tuturor celor din încăperea etanș închisă, dar nicăieri altundeva. Nimic nu scăpă în aerul înconjurător ca să fie surprins de vreun dispozitiv ascuns de ascultare. Toate știau de munca ei, însă le oferi totusi detaliile, sporind importanta anunțului pe care-l avea de făcut.

— Mii de ani de reproduceri atente ne-au adus mai aproape ca niciodată de țelul nostru. Vreme de nouăzeci de generații, încă dinainte ca luptătorii butlerieni să ne fi condus spre libertate de sub dominația mașinilor gînditoare, noi, cele din Confreria de Maici, am plănuit să ne creăm propria armă. Propria noastră superființă care va lega laolaltă, cu mintea sa, spațiul și timpul...

Cuvintele ei continuară să curgă. Celelalte Bene Gesserit nu se foiră, chiar dacă părură plictisite de rezumatul standard pe care-l făcea ea proiectului. *Foarte bine, o să le dau ceva ca să le retrezesc speranțele.*

— Cu dansul ADN-ului, am ajuns la concluzia că mai avem de parcurs cel mult trei generații pînă la reușită.

Pulsul îi crescu.

— Curînd, vom avea propriul nostru Kwisatz Haderach!

— Ai grijă cînd vorbesti despre acest secret al tuturor secretelor, o preveni Maica Superioară, însă încîntarea ei nu putea fi ascunsă de fermitatea glasului.

— Am grijă de fiecare aspect al programului nostru, Maică Superioară, ripostă Anirul pe un ton cumva prea aprig.

Se stăpîni, își păstră fața îngustă inexpresivă, însă celelalte observaseră deja scăparea. Vor urma multe murmure despre nesăbuința, tinerețea si nepotrivirea ei pentru un rol atît de important.

— Din pricina asta sînt atît de sigură de ceea ce trebuie să facem. Mostrele de gene au fost analizate. toate posibilitățile au fost proiectate. Calea e mai clară acum ca niciodată.

Atît de multe Maici lucraseră înainte pentru atingerea acestui țel incredibil, iar acum era de datoria ei să administreze ultimele hotărîri în privința reproducerii și să supravegheze nașterea și creșterea unui nou copil de sex feminin care, conform tuturor probabilităților, avea să fie bunica lui Kwisatz Haderach însuși.

— Cunosc numele celor din urmă perechi genetice, anunță Anirul. Indexul împerecherilor indică faptul că acestea vor oferi cea mai mare probabilitate de reușită.

Făcu o pauză, savurînd atenția deplină pe care i-o ofereau celelalte.

Pentru orice persoană neavizată, Anirul părea a nu fi nimic altceva decît o Cucernică Maică de rînd, cu nimic deosebită de celelalte, nici grozav de talentată, nici înzestrată în vreun fel anume. Dar Bene Gesserit se pricepeau să păstreze secretele, iar viitoarea Maică Kwisatz era unul dintre cele mai mari.

— Avem nevoie de-o anumită linie genetică a unei Case străvechi. Aceasta ne va oferi o fiică — pentru noi, echivalentul mamei Fecioarei Maria — care trebuie apoi să ia perechea pe care i-o alegem. Aceștia doi vor fi bunicii, iar vlăstarul lor, tot o fiică, își va primi educația aici, pe Wallach IX. Această femeie Bene Gesserit va deveni mama lui Kwisatz Haderach al nostru, un prunc ce va fi crescut de noi, sub control absolut.

Anirul rosti ultimele cuvinte într-un suspin prelung și se gîndi la imensitatea celor pe care le spusese.

Încă vreo cîteva decenii, si uluitoarea naștere era posibil să aibă loc în timpul vieții lui Anirul! Trimițîndu-și gîndul înapoi prin tunelurile Celorlalte Memorii, ținînd în mînă canavaua timpului care se întinsese drept pregătire pentru eveniment, Anirul își dădu

seama cît era de norocoasă să trăiască atunci, în perioada aceea de timp. Predecesoarele ei stăteau într-un șir spectral înlăuntrul mintii ei, privind și așteptînd cu sufletul la gură.

Cînd neasemuitul program genetic avea să dea în cele din urmă roade, Bene Gesserit nu va mai trebui să rămînă o prezență subtilă, manipulatoare, în politica imperiului. Totul urma să le aparțină, iar arhaicul sistem feudal galactic se va prăbuși.

Chiar dacă nu vorbi nimeni, Anirul simți preocupare în ochii năprasnici ai Maicilor, adăpostind o îndoială pe care nici una dintre ele nu îndrăznea s-o transpună în cuvinte.

— Și care e această linie genetică? întrebă Maica Superioară.

Anirul nu ezită și se îndreptă de spate.

— Trebuie să avem o fiică a... baronului Vladimir Harkonnen.

Citi surprinderea pe fețele lor. Harkonnenii? Aceștia făcuseră parte din toate programele de procreare, desigur — toate Casele Landsraadului făceau parte din ele — însă nimeni nu și-ar fi închipuit că mîntuitorul Bene Gesserit va ieși din sămînța unui asemenea om. Ce prevestea o respectiva descendență pentru Kwisatz Haderach? Dînd nastere unui supraom din coastă de Harkonnen, putea spera Bene Gesserit să-l controleze?

Toate aceste întrebări — și multe altele — trecură de la o soră la alta, fără a se auzi un sunet sau măcar o șoaptă directă. Anirul văzu asta cu claritate.

— Cum știți, spuse ea într-un tîrziu, baronul Harkonnen este un om periculos de viclean si un manipulator. Chiar dacă putem fi sigure că are idee despre numeroasele programe genetice ale Bene Gesserit, planul nostru nu poate fi dat în vileag. Totusi, trebuie să găsim o cale ca el s-o însămînțeze pe una dintre surorile alese de noi fără să-i spunem de ce.

Maica Stareță își adună pungă buzele încrețite.

— Preferințele sexuale ale baronului se îndreapta exclusiv spre bărbați si băieti. Nu va manifesta nici un interes pentru acceptarea unei femei ca amantă — mai cu seamă pentru una împinsă spre el de către noi!

Anirul încuviintă sobru din cap.

— Aptitudinile noastre de seducere vor fi mai puternice ca niciodată.

Aruncă o privire provocatoare spre puternicele Cucernice Maici aflate la fata locului.

— Dar nu am nici o îndoială că, apelînd la toate resursele Bene Gesserit, vom găsi o cale de a-l constrînge

Ca reactie la strictul tabu Butlerian îndreptat împotriva masinilor care îndeplinesc functii mentale, o serie de scoli au dezvoltat fiinte umane îmbunătătite, care să includă majoritatea functiilor îndeplinite înainte de computere. Printre scolile cheie care-au apărut în urma Jihadului se numără Bene Gesserit, cu intensa lor pregătire mentală si fizica, Ghilda Spatială, cu abilitatea precognitivă de-a găsi o cărare sigură prin faldurile spatiului, si Mentații, ale căror minți ca de computer sînt în stare de extraordinare acte de judecată.

Tratatul asupra mintii al lui Ikbhan, Volumul I

Pe cînd se pregătea să plece de acasă pentru un an ntreg, Leto încerca să-și păstreze încrederea în sine. ~ ia că era un pas important pentru el, si înțelegea notivul pentru care tatăl său alesese Ix ca loc de studiu. nsă tot avea să-i fie teribil de dor de Caladan.

Aceasta nu era prima călătoria a tînărului moștenitor ducal într-un alt sistem stelar. Leto și tatăl său xploraseră lumile multiple Gaar si planeta învăluită ceată Pilargo, de unde se credea că proveneau calaanienii primitivi. Acelea fuseseră mai mult niște ieșiri, ste interesante excursii turistice.

Totusi, perspectiva unei absente atît de îndelungate, -i doar de unul singur, îl făcea să se îngrijoreze mai mult ecît se asteptase. Nu îndrăznea însă s-o arate. *Într-o ună zi, voi fi Duce.*

Îmbrăcat în straiele Casei Atreides, Leto stătea alături de bătrînul duce la Spatioportul Municipal Cala, asteptînd o navetă care avea să-l poarte la un transspațial

al Ghildei. La picioarele sale pluteau două valize cu suspensie.

Maică-sa îi propusese să ia cu el slujitori, cufere de marfă pline cu veșminte si podoabe, dar si rezerve din gustoasa mîncare caladaniană; ducele Paulus, pe de altă parte, rîsese și îi explicase cum, atunci cînd era de vîrsta lui Leto, supraviețuise luni întregi pe cîmpul de luptă doar cu cîteva lucruri într-un rucsac. Totusi, insistase ca Leto să ia unul dintre cuțitele traditionale de pescuit caladaniene, într-o teacă pe care s-o poarte în spate.

Luîndu-i partea tatălui său, ca de obicei, Leto alesese să împacheteze numai strictul necesar. Pe deasupra, Ix era o planetă industrială bogată, nu o sălbăticie; nu avea să sufere multe privațiuni în timpul ședерii acolo.

Cînd se afla în văzul lumii, doamna Helena făcea față hotăririi cu o grație stoică. Acum stătea lîngă grupul pe picior de plecare, îmbrăcată cu o rochie elegantă și o capă sclipitoare. Chiar dacă știa că mama lui se temea sincer pentru el, doamna Atreides nu avea să afișeze niciodată altceva decît cea mai perfectă expresie publică.

Ajustînd oleobiectivele binoclului tatălui său, Leto își ridică privirea de la culorile pastelate, schimbătoare, ale răsăritului, către vestigiile nopții. Printre stele se mișca o luminită scînteietoare. Cînd atinse butonul de apropiere, lumina crescu pînă ce Leto recunoscu transspațialul aflat pe orbită joasă, împrejmuit de ceața scăpărătoare a sistemului de apărare.

— Îl vezi? întrebă Paulus, stînd lîngă umărul fiului său.

— E-acolo, cu scuturile activate la maximum. Se tem de un atac militar? Aici?

Avînd în vedere consecințele politice si economice atît de severe, Leto nu-și putea imagina că cineva ar ataca o navă a Ghildei. Chiar dacă Ghilda Spațială nu avea forță militară proprie, putea — prin retragerea serviciilor de transport — să paralizeze orice sistem solar. Iar cu elaboratele ei mecanisme de supraveghere, Ghilda putea să depisteze și să identifice pe nechibzuiții

atacatori, apoi să trimită mesaje împăratului, care, la rîndul lui, conform tratatului de ajutor reciproc, avea să-i trimită pe Sardaukarii imperiali.

— Nu subestima niciodată tacticile disperării, puștiule, spuse Paulus, dar altceva nu mai adăugă.

Din cînd în cînd, îi spusese fiului său povesti despre atacurile trîmbițate împotriva unor popoare anume, situații create artificial în trecut pentru a nimici dușmanii împăratului sau ai Ghildei.

Leto își spuse că, dintre toate lucrurile pe care le lăsa în urmă, cel mai mult îi va lipsi înțelepciunea tatălui său, scurtele si instructivele lecții pe care i le dădea bătrînul duce pe nepusă masă.

— Imperiul funcționează mai presus de niște simple legi, continuă Paulus. O fundație la fel de puternică este rețeaua de alianțe, favoruri și propagandă religioasă. Credințele sînt mai puternice decît faptele.

Leto se uită prin cerul dens la magnifica navă îndepărtată și se încruntă. Deseori, era greu să distingă adevărul de ficțiune...

Urmări cum apare o fărîmă portocalie sub imensul aparat de pe orbită. Culoarea deveni o dîră de lumină descendentă care, curînd, căpătă forma unei navete plutind deasupra cîmpului de aterizare Cala. Patru pescărusi albi băturâ din aripi, zbătîndu-se în curenții de aer iscati de coborîrea navetei, apoi o luară tipînd către faleze.

În jurul navetei, un scut scăpără scurt și se stinse. De-a lungul gardurilor spațioportului, fanioanele filfîiră în bătaia brizei sărate de dimineată. Naveta, o aeronavă albă în formă de glonte, pluti peste pistă către platforma de îmbarcare pe care stăteau Leto și părinții lui, separați de garda de onoare. O mulțime de privitori și simpatizanți fluturau din mîini și strigau de pe marginea cîmpului de aterizare. Aeronava atinse platforma si în fuzelaj se deschise o usă.

Mama lui Leto se apropie să-și ia rămas-bun, îmbrățișîndu-l fără nici un cuvînt; amenintase că pur și simplu

va urmări plecarea dintr-un turn al Castelului Caladan, însă Paulus o convinsese să n-o facă. Mulțimea își scandă și-și strigă uralele de rămas-bun; ducele Paulus și doamna Helena stătură ținîndu-se de mînă și le răspunseră cu acelasi gest.

— Ține minte ce ți-am spus, fiule, zise Paulus, referindu-se la sfaturile pe care i le dăduse băiatului în ultimele zile. Învață de la Ix, învață din *toate*.

— Dar folosește-ti inima ca să stii ce-i adevărat, adăugă mama sa.

— Întotdeauna, răspunse el. O să-mi fie dor de amîndoi. O să fac în așa fel încît să fiți mîndri de mine.

— Deja sîntem mîndri, băiete.

Bătrînul păși în spate spre escorta solemnă a gărzii. Schimbă cu fiul său saluturile Atreides — o palmă deschisă dusă la tîmplă — si toți soldații făcură la fel. Apoi, Paulus făcu un pas în față si-l îmbrățișă pe Leto din toată inima. Cîteva clipe mai tîrziu, naveta robo-pilotată se ridică în aer, îndepărtîndu-se de falezele negre, de marea agitată si de lanurile umbrite de nori ale Caladanului. Înăuntrul ei, Leto sedea într-un scaun de pluș în salonul de observare, uitîndu-se afară prin hublou. Cînd aeronava ajunse în întunecimea indigo a spațiului, văzu insula metalică a transspatialului Ghildei, pe a cărui suprafață se reflecta lumina soarelui.

La apropierea lor, în partea inferioară se căscă o gaură neagră. Leto inspiră adînc și imensa navă înghiți naveta. Își imagină ceea ce văzuse cîndva într-o carte-film despre Arrakis, un vierme de nisip înghitind o combină de mirodenie. Metafora îl neliniști.

Naveta alunecă lin în portul de acostare al unei nave-pasager Wayku ce atîrna într-o dană, înăuntrul calei cavernoase a transspațialului. Leto debarcă, cu valizele plutind în urma sa, si se hotărî să facă așa cum îl învățase tatăl lui.

Învață din toate. După ce timiditatea îi fu risipită de curiozitatea plină de hotărîre, Leto urcă o scară spre sala de așteptare principală a pasagerilor, unde găsi un

loc pe o bancă de lîngă fereastră. Alături sedeau doi negustători de pietre-de-apă, discuția lor alertă fiind pigmentată cu elemente de jargon. Bătrînul Paulus voise ca Leto să învețe să se descurce singur. Așa că, pentru a spori valoarea experienței, Leto călătorea ca un pasager de rînd, fără vreun însemn special, fără pompă sau slujitori, fără nimic menit să dea de veste că era fiul ducelui.

Mama lui fusese îngrozită.

La bordul navei, negustătorii ambulanți wayku, purtînd ochelari întunecați și căști de radiocomunicații petrecute pe după urechi, treceau de la un pasager la celălalt, vînzînd confecții si băuturi parfumate la prețuri exorbitante. Leto alungă cu un gest iritat un vînzător stăruitor, chiar dacă fierturile picant-sărate și betele de carne friptă miroseau delicios. Din căștile omului se auzea murmurul unei melodii; vedea capul, umerii și picioarele acestuia miscîndu-se în ritmul muzicii ce i se insinua în craniu. Wayku își făceau meseria, se îngrijeau de clienti, dar reuseau si să trăiască în propria lor cacofonie senzoriala; preferau universul lăuntric oricărui spectacol pe care-l puteau trăi în afară.

Această aeronavă de transport în masă, operată de Wayku sub contract cu Ghilda, purta pasageri de la un sistem la altul. Casă Mare căzută în dizgratie, ale cărei planete fuseseră toate distruse în cel de-al treilea război Coalsack, Wayku erau acum un fel de țigani și trăiau ca nomazi la bordul transspațialelor Ghildei. Chiar dacă străvechii termeni ai capitulării împiedicau membrii rasei lor să pună piciorul pe orice planetă a imperiului, Ghilda, din motive nedeclarate, le oferise adăpost. Vreme de generații, Wayku nu manifestaseră nici un interes în a trimite petiții împăratului pentru a-i amnistia sau a revoca gravele restricții sub care fuseseră pusi.

Uitîndu-se pe geamul salonului, Leto văzu cala slab luminată a transspațialului, un spațiu gol atît de mare, încît acea navă de pasageri era, prin comparație, chiar mai mică decît un grăunte de orez pundi în stomacul

unui pește. Vedea tavanul, departe deasupra capului, însă nu și pereții aflați la distanță de kilometri întregi. Alte nave, mari și mici, erau așezate în cală: fregate, remorchere, navete, gabare și monitoare blindate. Stive strînse laolaltă de „cutii de lansare" — containere nepilotate concepute să arunce materiale direct din orbita joasă pe suprafata unei planete — atîrnau alături de trapele exterioare.

Regulile Ghildei, gravate pe cristale riduliene agățate pe peretele principal al încăperii, le interziceau pasagerilor să părăsească izolarea navei lor. Prin ferestrele alăturate, Leto prinse frînturi de imagini ale pasagerilor dinăuntrul altor nave — un mozaic de rase îndreptîndu-se spre toate părtile imperiului.

Marinarii de punte Wayku își terminaseră prima rundă de serviciu, iar pasagerii așteptau. Călătoria prin spațiul vălurit nu dura mai mult de o oră, însă pregătirile pentru plecare necesitau uneori zile întregi.

În cele din urmă, fără absolut nici o veste, Leto detectă un tors vag, catifelat, ce părea să vină de departe. Îl simțea în fiecare mușchi al corpului.

— Probabil că ieșim, spuse el, întorcîndu-se spre negutătorii de pietre-de-apă, care păreau neimpresionați.

După cît de repede îi evitară privirea și după preocuparea cu care îl ignorară, Leto își spuse că aceștia trebuiau să-l considere un țărănoi neșcolit.

Într-o cameră izolată din partea de sus a navei, un navigator al Ghildei ce înota într-un rezervor de combustibil saturat cu melanj începu să cuprindă spațiul cu mintea. Își închipui și țesu un pasaj sigur prin materia spațiului vălurit, transportînd transspațialul și cele dinlăuntrul său pe o mare distantă.

În timpul cinei, cu o seară în urmă, în sala de mese a Castelului, mama lui Leto se întrebase cu voce tare dacă navigatorii încălcau în vreun fel interdicția interacțiunii mașină-om impusă de Jihadul Butlerian. Știind că Leto avea să pornească în curînd spre Ix, cu riscul coruperii morale, făcuse cu inocență această

presupunere, în timp ce ciugulea o bucată de pește fript în suc de lămîie. Deseori folosea cel mai rezonabil ton cînd dădea glas provocatoarelor sale declarații. Efectul fusese precum acela al aruncării unui bolovan într-un iaz cu apă liniștită

— O, prostii, Helena! izbucnise Paulus, ștergîndu-și barba cu un șervețel. Unde ne-am afla fără navigatori?

— Numai faptul că te-ai obișnuit cu un lucru, nu face ca acel lucru să fie bun, Paulus. Biblia Catolică Portocalie nu spune nimic despre moralitate cum că a fi legată de confortul personal...

Înainte ca tatăl său să se poată opune, Leto intervenise:

— Credeam că navigatorii pur și simplu văd calea, calea cea sigură. Generatoarele Holtzman propulsează, de fapt, nava spațială.

Se hotărîse să adauge un citat pe care și-l amintea din Biblie:

— „Stăpînul suprem al lumii materiale este mintea umană, iar animalele de pe cîmpii și mașinile din orașe trebuie să-i fie pe veci subordonate."

— Desigur, scumpul meu, spusese mama sa, renunțînd la subiect.

Acum, Leto nu sesiză nici o schimbare senzorială cînd intră în spațiul vălurit. Înainte să-si dea el seama, transspațialul ajunse într-un alt sistem solar — Harmonthep, potrivit graficului de transport.

O dată ajuns acolo, Leto trebui să astepte preț de încă cinci ore cît cargoboturile și navetele intrară și ieșiră din cala transspațialului, la fel ca și transportoarele și chiar o superfregată. Apoi, nava Ghildei se puse din nou în mișcare, vălurind spațiul spre un nou sistem solar — Kirana Aleph, de data aceasta — unde ciclul se repetă încă o dată.

Leto trase un pui de somn în compartimentele pentru dormit, apoi ieși ca să cumpere două bețe de carne friptă și o ceașcă revigorantă de stee. Helena și-ar fi dorit să fi fost escortat de gărzile Casei Atreides, însă

Paulus insistase că nu exista decît o cale pentru ca fiul său să învețe să-si poarte singur de grijă. Leto primise un plan de acțiune și instrucțiuni, și promisese să facă întocmai.

În cele din urmă, cu ocazia celei de-a treia opriri, un marinar de punte Wayku îi comandă lui Leto să coboare trei punți și să urce la bordul unei navete automate. Marinarul era o femeie cu trăsături aspre, îmbrăcată într-o uniformă țipătoare și nu părea să aibă chef de discuții. Căștile ei zăngăneau pline de sunetele înfundate ale unei melodii.

— Asta este Ix? ceru să afle Leto, întinzînd mîinile spre valizele sale suspensoare. Cînd se mișcă, acestea îl urmară.

— Ne aflăm în sistemul Alkaurops, spuse ea.

Ochii nu i se vedeau din cauza ochelarilor întunecați.

— Ix este a noua planetă. Tu cobori aici. Am aruncat deja la sol cutiile de lansare.

Leto făcu asa cum i se ceruse, croindu-si drum spre naveta indicată, cu toate că-si dorea să fi fost mai bine pus în gardă si să i se fi dat mai multe informatii. Nu știa cu exactitate ce trebuia să facă, o dată ce avea să ajungă pe acea lume puternic industrializată, dar bănuia că-l va întîmpina contele Vernius sau, cel puțin, că va trimite vreun fel de comitet de primire.

Inspiră adînc si încercă să nu-si lase neliniștea să ajungă la cote prea mari.

Naveta robo-pilotată tîsni afară din cala transspațialului spre suprafața unei planete brăzdate de munți, nori si gheață. Naveta automată funcționa potrivit unui set limitat de instrucțiuni, iar conversația nu se afla în repertoriul ei de caracteristici. Leto era singurul pasager la bord, aparent singurul călător ce se îndrepta spre Ix. Planeta mașinilor primea cu bucurie puțini vizitatori...

Cînd se uită însă pe hublou, Leto încercă o senzație de lesin, avînd impresia că ceva nu mersese bine. Naveta Wayku se apropia de platoul unui munte înalt, cu păduri

alpine în văi adăpostite. Nu văzu nici o clădire, nici una dintre marile structuri, nici complexele manufacturiere la care se așteptase. În aer nu plutea nici un fir de fum, nu exista nici un oraș în zare, nu se zărea absolut nici un semn de civilizație...

Aceasta să fie lumea puternic industrializată de pe Ix? Se uită în jur, încordîndu-se, pregătit să se apere. Să fi fost trădat? Ademenit acolo și abandonat?

Naveta se opri pe o cîmpie stearpă, presărată cu bolovani de granit pătați și cu mănunchiuri mici de flori albe.

— Iată locul unde coborîți, domnule, anunță robo-pilotul cu o voce de sintetizator.

— Unde ne aflăm? ceru să știe Leto. Eu trebuie să ajung în capitala planetei Ix.

— Iată locul unde coborîți, domnule.

— Răspunde-mi!

Tatăl său ar fi folosit o voce tunătoare ca să smulgă un răspuns de la masinăria aceea stupidă.

— Asta nu poate fi capitala planetei Ix. Uită-te doar în jur!

— Aveți zece secunde să părăsiți nava, domnule, sau veți fi scos afară cu forța. Ghilda operează conform unui orar strict. Transspațialul este deja pregătit să pornească spre următorul sistem.

Înjurînd în barbă, Leto își înghionti bagajele plutitoare și păși pe suprafața plină de pietriș a planetei. În cîteva secunde, nava albă, sub formă de glonte, se ridică în aer și se micșoră pînă ce ajunse un vîrf de ac de lumină portocalie pe cer, înainte să dispară complet din vedere.

Cele două valize ale sale pluteau lîngă el și un vînt cu miros curat îi ciufuli părul. Leto era singur.

— Hei? strigă el, dar nu-i răspunse nimeni.

Tremură cînd se uită la culmile zimțate ale munților presărați cu zăpadă și gheață sticloasă. Caladan, în principal o lume oceanică, avea foarte puțini munți care

să se apropie de grandoarea acestora. Însă el nu venise acolo ca să vadă munți...

— Hei! Sînt Leto Atreides, de pe Caladan! strigă. E cineva pe-aici?

O senzație neplăcută îi strînse pieptul ca într-un cleste. Se afla departe de casă, într-o lume necunoscută, fără nici o posibilitate de a afla unde anume se găsea în universul necuprins. *Măcar... aceea era planeta Ix?* Vîntul vioi era rece si tăios, însă cîmpia deschisă rămase înfiorător de tăcută. O tăcere apăsătoare plutea în aerul rarefiat.

Își petrecuse toată viața ascultînd cîntecul de leagăn al oceanului, tipetele pescărusilor si zarva sătenilor. Aici nu vedea nimic, nici un comitet de primire, nici o urmă de așezare umană. Lumea părea neatinsă... goală.

Dacă am fost abandonat aici, va reuși cineva să mă găsească?

Norii deși ascundeau cerul, cu toate că, printr-o ruptură a plafonului, el vedea un îndepărtat soare albastru. Tremură din nou și se întrebă ce să facă, unde să meargă. Dacă avea să fie duce, trebuia să învețe să ia hotărîri.

Lapovița începu să cadă mărunt.

Penelul istoriei l-a înfățișat pe Abulurd Harkonnen în cea mai nefavorabilă lumină. Judecat după standardele fratelui său vitreg mai mare, baronul Vladimir, și ale propriilor lui copii Glossu Rabban și Feyd-Rautha Rabban, Abulurd a fost un cu totul alt fel de om. Trebuie, totuși, să judecăm frecventele descrieri ale slăbiciunii, incompetenței și hotărîrilor sale nesăbuite în lumina eșecului final al Casei Harkonnen. Deși exilat pe Lankiveil și despuiat de orice putere adevărată, Abulurd și-a asigurat o victorie neegalată de nimeni altcineva din marea sa familie: a învățat cum să se bucure de propria viață.

Enciclopedia Landsraad a Marilor Case, ediția post-Jihad

Chiar dacă Harkonnenii erau formidabili dușmani în arena manipulărilor, subterfugiului și dezinformării, surorile Bene Gesserit erau *maestre* incontestabile.

Pentru a atinge următorul pas al grandioasei lor strategii genetice, plan ce fusese conceput cu zece generații înaintea prăbușirii mașinilor gînditoare, Comunitatea avea nevoie să găsească un mijloc de presiune care să-l facă pe baron să cedeze voinței lor.

Nu le luă mult să găsească punctul slab al Casei Harkonnen.

Prezentîndu-se drept o nouă slujitoare de casă, pe friguroasa și vîntoasa planetă Lankiveil, tînăra maică Bene Gesserit Margot Rashino-Zea se infiltră în anturajul lui Abulurd Harkonnen, fratele vitreg mai tînăr al baronului. Frumoasa Margot, aleasă personal de însăși Maica Kwisatz Anirul, fusese educată în arta spionajului și a culegerii de informații, a conectării

diverselor frînturi de date disparate pentru a construi o imagine mai largă.

Cunoștea de asemenea șaizeci si trei de moduri de a ucide o ființă umană, nefolosind altceva decît degetele de la mîini. Comunitatea se străduia din greu să-si păstreze aparența de adunare de intelectuale contemplative, dar avea și luptătoarele ei. Maica Margot se număra printre cele mai bune.

Locuința lui Abulurd Harkonnen se afla pe o limbă neregulată de pămînt, care se întindea în largul apei adînci, mărginite de îngustul fiord Tula. Conacul de lemn era înconjurat de un sat de pescari; fermele înaintau în adîncul uscatului pe văile înguste si stîncoase, dar mare parte din rezerva de hrană a planetei provenea din marea înghețată. Economia Lankiveil-ului se baza pe bogata industrie a balenelor cu blană.

Abulurd locuia la baza unor munți plini de torente și ale căror vîrfuri rareori se vedeau printre îndepărtații nori cenusii ca otelul și prin ceața persistentă. Clădirea principală și satul din jur erau lucrul cel mai apropiat de capitală, pe care-l putea oferi această lume de frontieră.

Deoarece străinii erau puțini, Margot se îngriji să nu fie observată. Era mai înaltă ca mulți dintre nativii îndesați si musculosi, asa încît se deghiză aplecîndu-se puțin de spate. Își căni părul blond ca mierea și-l tunse scurt și tepos, după felul preferat de mulți dintre săteni. Pielea palidă si netedă si-o tratâ cu chimicale, zbîrcind-o și dîndu-i o nuanță întunecată. Luă chipul si asemănarea localnicilor si cu toții o acceptară fără nici un preget. Pentru o femeie instruită de Comunitate, era ușor să ascundă aparențele.

Margot nu era decît una dintre multele spioane Bene Gesserit trimise în numeroasele locuri detinute de Harkonneni, unde aceștia îsi măsluiau pe furiș toate registrele de contabilitate. Baronul nu avea nici un motiv să bănuiască în acel moment o asemenea cercetare — avusese foarte puține legături cu Comunitatea — dar, dacă avea să fie descoperită vreuna dintre spioanele lor,

omul acela costeliv și rău n-ar fi avut nici o reținere să o tortureze pentru a primi explicații. Din fericire, își spunea Margot, orice Bene Gesserit bine antrenată își putea face inima să stea în loc cu mult timp înainte ca durerea s-o forțeze să dezvăluie vreun secret.

Prin tradiție, Harkonnenii era înclinați spre manipulare și tăinuire, însă Margot știa că va găsi necesarele dovezi incriminatoare. Chiar dacă alte maici susținuseră ideea unei cercetări mai apropiate de inima operațiunilor Harkonnen, Margot încheiase prin a spune că Abulurd avea să fie victima perfectă. La urma urmei, fratele vitreg mai mic al familiei Harkonnen condusese, vreme de șapte ani, operațiunile de exploatare a mirodeniei de pe Arrakis; trebuia să dețină niște informații... Dacă era nevoie să fie ascuns ceva, era foarte probabil ca baronul s-o facă fără știrea nimănui, chiar acolo, sub nasul lui Abulurd.

De îndată ce surorile Bene Gesserit aveau să descopere cîteva dintre greșelile Harkonnenilor și să dețină o dovadă a indiscrețiilor financiare ale baronului, urmau să se afle în posesia armei de santaj atît de necesare pentru continuarea programului lor genetic.

Îmbrăcată ca o săteancă indigenă, în lînă si blănuri, Margot se strecură în marea casă rustică de pe docuri. Structura era una înaltă, construită din lemn masiv, vopsit în negru. Șemineurile din fiecare cameră umpleau aerul cu fum de răsină, iar licurigloburile reglate pe galben-portocaliu făceau tot posibilul să imite lumina soarelui.

Margot făcea curățenie, ștergea praful, ajuta la bucătărie... si căuta registre financiare! Două zile la rînd, amabilul frate vitreg al baronului îi dăduse binete, zîmbindu-i primitor; nu observase absolut nimic nelalocul lui. Încrezător, el părea prea puțin preocupat de propria-i siguranță si le permitea localnicilor si străinilor să se plimbe nestingheriti prin camerele principale si prin apartamentele pentru oaspeti din conacul său, chiar și în apropierea persoanei sale. Avea păr blond

încărunțit, lung pînă la umeri și o față ridată, rumenă. înseninată de un continuu zîmbet cu jumătate de gură. Se spunea că fusese favoritul tatălui său Dmitri, care-l încurajase să preia proprietățile Harkonnen... dar Abulurd făcuse atît de multe alegeri proaste, luase atît de multe hotărîri în functie de oameni și nu de nevoile afacerii, încît asta îi adusese ruina.

Purtînd hainele călduroase și înțepătoare ale celor de pe Lankiveil, Margot își ținu ochii verzi-cenușii în pămînt, ascunși în spatele unor lentile care-i făceau să pară căprui. S-ar fi putut înfățișa sub forma unei frumuseți cu păr de aur și se gîndise, de fapt, să-l seducă pe Abulurd și să ia pur și simplu informațiile de care avea nevoie, dar renunțase la plan. Bărbatul părea pe veci devotat îndesatei și înfloritoarei sale soții din partea locului, Emmi Rabban, mama lui Glossu Rabban. Se îndrăgostise de ea cu mult timp în urmă pe Lankiveil, se căsătorise cu ea spre exasperarea tatălui său și-o purtase cu el dintr-o lume în alta de-a lungul haoticei sale cariere. Abulurd părea insensibil la ispitele oricărei alte femei în afară de ea.

În schimb, Margot se folosi de simplul farmec și de inocenta tăcută ca să cîstige acces la mărturiile financiare scrise, la catastifele prăfuite și la magazii. Nu o luă nimeni la întrebări.

Cu timpul, profitînd de orice ocazie secretă, găsi ceea ce-i trebuia. Folosind tehnici de memorare fulger deprinse pe Wallach IX, Margot scană teancurile de cristale riduliene gravate și absorbi coloane întregi de numere, declarații de transport, liste de echipament retras din uz sau trimis spre folosință, pierderi dubioase, stricăciuni provocate de furtuni.

În camerele alăturate, grupuri de femei eviscerau și curățau de piele pești, tocau ierburi, decojeau rădăcini și fructe acre pentru cazanele aburinde cu tocană de pește, pe care Abulurd și soția sa o serveau tuturor servitorilor. Insistau să mănînce aceleași mîncăruri, la aceleași mese ca și muncitorii lor. Margot își termină

scanarea cu mult înaintea ca apelul de chemare la masă să răsune în camerele marii locuințe...

Mai tîrziu, singură, în vreme ce asculta urletul furtunii de afară, revăzu datele în gînd și studie rapoartele de producere a mirodeniei din timpul stăpînirii lui Abulurd pe Arrakis și recentele convenții cu CHOAM puse la dosar de către baron, împreună cu cantitățile de melanj făcute să dispară de pe Arrakis de diversele organizații contrabandiste.

În mod normal, ar fi lăsat datele de-o parte pînă ce echipe întregi de surori ar fi avut ocazia să le analizeze. Însă Margot voia să descopere ea însăși răspunsul. Prefăcîndu-se că doarme, se cufundă asupra problemei în spatele pleoapelor, abandonîndu-se, căzînd într-o transă profundă.

Cifrele fuseseră manipulate cu pricepere, dar, după ce Margot dădu la o parte măștile si ecranele subțiri, găsi răspunsul. O Bene Gesserit îl putea vedea, dar se îndoia că sfătuitorii financiari ai împăratului sau contabilii CHOAM ar fi observat înșelătoria.

Numai dacă nu le era arătată cu degetul.

Ceea ce descoperi ea sugera o gravă subraportare a producției de mirodenie către CHOAM si împărat. Fie Harkonnenii vindeau melanjul în chip ilicit — puțin probabil, fiindcă lucrul acesta putea fi cu ușurință depistat — fie adunau în secret rezerve proprii.

Interesant, își spuse Margot, ridicînd din sprîncene. Deschise ochii, se duse la fereastra zăbrelită și se uită afară, la mările de metal lichid, apoi la valurile ondulate prinse în gîtul de sticlă al fiordurilor, la norii negri de nepătruns ce pluteau deasupra parapetelor zigzagate de stîncă. În depărtarea sumbră, balenele cu blană trimiteau spre cer un înfiorător cîntec țiuit.

În ziua următoare, își rezervă un loc pe următorul transspațial al Ghildei. Apoi, renunțînd la deghizare, călători cu un transportor plin cu blană de balenă procesată. Se îndoia că cineva de pe Lankiveil îi observase sosirea ori plecarea.

Patru lucruri nu pot fi ascunse — dragostea, fumul, un stîlp de foc și un om care traversează cu pași mari cîmpia largă.

Zicală fremena

Singur în deșertul tăcut și sterp — exact așa cum trebuia să fie. Pardot Kynes descoperi că lucra mai bine doar cu gîndurile lui, așa avea destul timp să cugete. Ceilalți oameni îi distrăgeau prea mult atenția, și puțini erau aceia care se puteau concentra la fel ca el sau care erau animați de același elan.

În calitate de planetolog imperial pe Arrakis, avea nevoie să absoarbă cu fiecare por al ființei sale imensul peisaj. O dată ce intra în starea mentală potrivită, putea chiar *simți* pulsul unei lumi. Acum, stînd în vîrful unei formațiuni rugoase, de rocă negru cu roșu, care se înălța din bazinul înconjurător, bărbatul costeliv și bătut de intemperii se uită țintă în ambele direcții, la necuprinsul lumii. Deșert... cît vezi cu ochiul, deșert...

Monitorul hărții sale numea lanțul muntos Bordura de Vest. Altimetrul său susținea că cele mai înalte piscuri depășeau cu mult șase mii de metri... și totuși el nu vedea nici urmă de zăpadă sau ghețari, absolut nici un semn de precipitație. Pînă și cele mai roase vîrfuri ale munților de pe Salusa Secundus, arse de armele atomice, fuseseră acoperite cu zăpadă. Dar aerul de aici era atît de uscat, încît apa de suprafață nu putea supraviețui sub nici o formă.

Kynes se uită spre sud, peste oceanul de nisip, către deșertul necuprins cunoscut sub numele de Cîmpia

Funebră. Nu era nici o îndoială că geografii ar fi putut găsi destule repere ca să catalogheze peisajul în alte subsecțiuni, fiecare cu numele ei — însă puțini erau oamenii care se aventuraseră acolo și se mai întorseseră. Acesta era domeniul viermilor. Nimeni nu avea cu adevărat nevoie de hărți.

Uimit, Kynes își aminti de vechile hărți de navigație din primele zile ale Vechii Terra, cu misterioasele lor zone neexplorate însemnate simplu: „Aici sînt monștri". *Da*, își spuse el, amintindu-și cum vînase Rabban incredibilul vierme de nisip. *Într-adevăr, aici sînt monștri.*

Expus în vîrful coamei zimțate a masivului Bordurii, își scoase dopurile nazale ale distraiului și-și frecă locul dureros de pe nas, unde îl jena necontenit filtrul. Apoi îndepărtă masca de pe gură ca să poată trage adînc în plămîni o gură de aer din acela uscat, arzător. Din instrucțiunile de supravietuire în desert, știa că nu trebuie să se expună inutil unei asemenea pierderi de apă, însă Kynes avea nevoie să inspire aromele și vibrațiile Arrakisului, avea nevoie să simtă bătaia inimii planetei.

Simti miros de praf încins, subtila salinitate a mineralelor, diferitele gusturi ale nisipului, ale lavei stinse si ale bazaltului. Aceasta era o lume în care lipseau cu desăvîrsire miasmele jilave ale vegetației fie crescînde, fie putrezinde, în care lipsea orice iz ce-ar fi putut trăda ciclul vieții și al morții. Numai nisip și piatră, și iarăși nisip...

La o cercetare mai atentă însă, pînă și cel mai aspru deșert freamătă de viață, de plante specializate, de animale si insecte adaptate la un ecosistem ostil. Îngenunche să examineze ungherele umbrite din stîncă, micile găuri unde s-ar fi putut aduna și cel mai-slab abur de rouă a dimineții. Acolo, lichenii se tineau strînși de suprafata grunjoasă a pietrei.

Cîteva cocoloașe dure reprezentau dejectiile unui rozător mic, poate un șoarece-cangur. Insectele își puteau face casă acolo, la o altitudine mare, împreună cu un pic de iarbă suflată de vînt și buruieni aspre și

solitare. Pe terasele verticale, pînă și liliecii se adăposteau și ieșeau în amurg ca să vîneze fluturi de noapte și musculițe. Din cînd în cînd, observa pe cerul albastru, smălțuit, o pată întunecată care trebuia să fi fost un șoim sau o pasăre prădătoare. Unor animale atît de mari, trebuia să le fie deosebit de greu să supraviețuiască...

Cum supraviețuiesc atunci fremenii?

Le văzuse siluetele prăfuite plimbîndu-se pe străzile satelor, însă oamenii deșertului erau retrași, își vedeau de ale lor, apoi dispăreau. Kynes observă că sătenii „civilizați" îi tratau diferit, dar nu era limpede dacă asta era din pricina venerației sau a disprețului. *Bunele maniere vin de la oraș*, spunea o veche zicală fremenă, *înțelepciunea din deșert.*

Potrivit cîtorva răzlețe însemnări antropologice pe care le găsise, fremenii erau vestigiile unui străvechi popor rătăcitor, zensunniții, sclavi tîrîți dintr-o lume în alta. După ce fuseseră eliberați — sau poate că fugiseră — din captivitate, încercaseră vreme de secole întregi să-și găsească un cămin, dar fuseseră persecutați oriunde se duceau. În cele din urmă, ajunseseră să se așeze acolo, pe Arrakis — și, cumva, înfloriseră.

O dată, cînd încercase să-i vorbească unei fremene care trecea pe lîngă el, femeia îl țintuise cu uimitorii ei ochi albastru-în-albastru, cu albul înghițit complet de indigoul dependenței totale de mirodenie. Imaginea aceasta îi alungase toate din gînd întrebările și, înainte să apuce să-i mai spună ceva, fremena plecase deja, strîngîndu-și mantia jubba, franjurată, peste distrai.

Kynes auzise zvonuri că întregi centre de populație fremenă erau ascunse în bazine și-n contraforturile Scutului de Piatră. Să trăiești departe de pămînt, cînd pămîntul însuși oferea atît de puțină viață... cum reușeau s-o facă?

Kynes mai avea multe de învățat despre Arrakis, și credea că fremenii îl puteau ajuta să învețe. Asta dacă reușea să-i găsească...

În Catharg-ul murdar și amorf, Harkonnenii se feriseră să-l doteze pe incomodul planetolog cu echipament extravagant. Încruntîndu-se la pecetea Împăratului Padișah de pe actele de rechiziție ale lui Kynes, șeful de depozit îl autorizase să ia haine, un distilcort, o trusă de supraviețuire, patru litrugene de apă, cîteva provizii și un ornitopter uzat, pentru o singură persoană, cu un rezervor lărgit de combustibil. Aceste lucruri erau suficiente pentru cineva precum Kynes, care nu cunoștea luxul. Lui nu-i păsa de înfloriturile formale și de amabilitățile nefolositoare. Era mult mai preocupat de problema înțelegerii planetei Arrakis.

După ce verifică modelele de furtuni prevăzute și vînturile dominante, Kynes porni cu ornitopterul în direcția nord-est, intrînd adînc în inima terenului muntos care împrejmuia regiunile polare. Fiindcă latitudinile de mijloc erau ocupate de deșerturile pîrjolite, majoritatea așezărilor umane erau concentrate în jurul zonelor muntoase.

Pilotă vechiul topter, ascultînd zumzetul puternic al motoarelor și fîlfîitul aripilor mobile. De la înălțime și de unul singur — acesta era cel mai bun mod de a observa priveliștile de jos, de a obține o perspectivă largă a accidentelor și tiparelor geologice, a coloritului stîncilor, a canioanelor...

Prin geamurile din față, zgîriate de nisip, vedea albii uscate și defileuri, scurgeri aluvionare divergente din vremea unor inundații ancestrale... Unii dintre pereții abrupți ai canioanelor păreau să fi fost săpați prin eroziunea apei, ca și cum o sîrmă puternic încinsă ar fi brăzdat straturile solului. O dată i se păru că vede, tremurînd în depărtare pe valurile mirajului creat de căldură, o cîmpie scînteietoare, acoperită cu sare cristalizată, care-ar fi putut foarte bine să fie fundul unei mări uscate. Dar cînd zbură în direcția aceea, nu reuși s-o găsească...

Kynes ajunse la convingerea că pe planeta aceea se găsise cîndva apă. Multă apă. Dovezile erau acolo, orice planetolog le putea vedea. Dar unde dispăruse oare?

Cantitatea de gheață din calotele polare, nesemnificativă, era adunată de negustătorii de apă si transportată în orașe, unde era vîndută la suprapreț. Calotele cu siguranță nu conțineau destul lichid înghețat ca să explice dispariția oceanelor și a rîurilor. Să fi fost oare apa distrusă sau dusă cumva de pe planetă... ori nu făcea decît să se ascundă cine știe unde?

Kynes zbură mai departe, ținîndu-si ochii deschiși și căutînd, căutînd fără-ncetare. Scriind cu sîrg în jurnal, consemnă fiecare lucru interesant pe care-l observă. Avea să-i ia ani întregi ca să adune suficiente informații pentru un tratat bine documentat, dar în ultima lună transmisese deja împăratului două rapoarte de activitate obișnuite, doar ca să arate că-si făcea treaba ce i se dăduse. Înmînase aceste rapoarte unui curier imperial și unui reprezentant al Ghildei, unul în Arrakeen, celălalt în Carthag. Dar nu avea nici o idee dacă Elrood sau sfătuitorii săi le citiseră măcar...

Kynes se rătăcea în cea mai mare parte a timpului. Hărțile și releveele sale erau jalnic de incomplete sau absolut gresite, lucru care-l nedumeri. Dacă Arrakis era singura sursă a melanjului — care, prin urmare, făcea din această planetă una dintre cele mai importante din imperiu — de ce era atît de prost cartografiat teritoriul ei? Dacă Ghilda Spațială ar fi instalat cîtiva sateliți cu rezoluție mare, multe probleme și-ar fi găsit rezolvarea... Dar nimeni nu părea să cunoască răspunsul.

Pentru țelurile unui planetolog însă, a se rătăci nu era sursa unei îngrijorări ieșite din comun. La urma urmei, era un explorator, ceea ce-i cerea să rătăcească fără un plan și fără o destinație anume. Chiar si cînd ornitopterul începu să hîrîie, merse mai departe. Motorul cu propulsie ionică era puternic si aparatul vechi se descurca destul de bine, chiar si în rafalele puternice

si în curenții ascendenți, cu aer cald. Avea destul combustibil, cît să-i ajungă săptămîni în șir.

Kynes își amintea prea bine anii pe care-i petrecuse pe nemiloasa Salusa, încercînd să înțeleagă catastrofa care-o ruinase cu secole în urmă. Văzuse imagini străvechi, știa cît de frumoasă fusese cîndva fosta capitală a lumii. Dar în sufletul său avea să rămînă pe vecie iadul care era acum..

Ceva distrugător se petrecuse si aici, pe Arrakis, însă nu rămăsese nici un martor și nici o dovadă a acelui dezastru străvechi. Nu credea că era vorba de un cataclism atomic, chiar dacă soluția aceasta ar fi fost ușor de formulat. Străvechile războaie dinainte și din timpul Jihadului Butlerian fuseseră devastatoare, transformaseră întregi sisteme solare în moloz și praf.

Nuu... Acolo se întîmplase cu totul altceva!

Alte zile, alte hoinăreli.

Pe o culme stearpă și tăcută, la jumătatea drumului în jurul planetei, Kynes se cățără în vîrful unui pinten stîncos. Aterizase cu topterul pe o șa plată, presărată cu bolovani, apoi urcase pe jos panta, croindu-și repede drum, cu echipamentul zornăindu-i în spinare.

În stilul prozaic al primilor cartografi, acest braț curbat de stîncă care alcătuia o barieră între Ergul Habanya la est și marea afundătură a Depresiunii Cielago la vest fusese pe vecie numit Scutul Fals de Vest. Se hotărî că acela avea să fie un loc potrivit unde să-și ridice un avanpost de culegere de date.

Simțind osteneala în coapse si auzind ticăitul distraiului supus la prea multe încercări, Kynes știu că probabil transpira din greu. Chiar și așa, costumul absorbea și recicla toată umezeala corporală, iar el era într-o formă bună. Cînd nu se mai putu abține, trase o dușcă de apă călduță prin tubul de lîngă gît, apoi continuă să urce anevoie panta accidentată. *Cel mai bun loc unde să păstrezi apa este în propriu-ți corp*, spunea înțelepciunea convențională fremenă, potrivit vînzătorului

ambulant de la care-si cumpărase echipamentul. Era obisnuit de pe-acum cu distraiul lipicios; îi devenise un al doilea strat de piele.

Pe culmea stîncoasă — la aproximativ o mie două sute de metri înăltime, potrivit altimetrului său — se opri la un adăpost natural format de un dinte rupt de rocă dură. Acolo, îsi instală statia meteorologică portabilă. Dispozitivele analitice ale acesteia aveau să înregistreze viteza și direcția vîntului, temperatura, presiunea barometrică și fluctuațiile umiditătii relative.

Pe tot cuprinsul globului, statii de testare biologică vechi de secole fuseseră ridicate cu mult înainte ca proprietățile melanjului să fi fost descoperite. Pe-atunci, Arrakis nu era altceva decît o planetă uscată, întru nimic remarcabilă, cu foarte puține resurse trebuincioase — neprezentînd interes pentru nimeni, în afară de cei mai disperati dintre coloniști. Multe dintre acele statii de testare căzuseră pradă stricăciunilor, neîngrijite, unele chiar date uitării.

Kynes se îndoia că informatiile primite de la acele statii ar fi de prea mare încredere. Pentru moment, avea nevoie de datele pe care i le puteau oferi propriile sale instrumente. Cu ajutorul unui ventilator mic, un dispozitiv de esantionare a aerului înghiti o mostră atmosferică si scuipă informatiile structurale: 23 procente oxigen, 75,4 procente nitrogen, 0,023 procente dioxid de carbon, pe lîngă alte urme de gaze.

Kynes găsi cifrele cît se poate de bizare. Perfect respirabil, desigur, si exact ce te-ai astepta de la o planetă normală cu un ecosistem înfloritor. Dar în acel tărîm pîrjolit, acele presiuni partiale ridicau întrebări imense. Fără mări sau furtuni, fără mase de plancton, fără un învelis vegetal... de unde venea oxigenul? Nu avea absolut nici o logică.

Singurele forme de viată indigene de mari dimensiuni pe care le cunoștea erau viermii de nisip. Era posibil să existe atît de multe astfel de ființe, încît metabolismul lor chiar să aibă un efect cuantificabil asupra

alcătuirii atmosferei? Misuna oare vreo formă bizară de plancton chiar în nisipuri? Zăcămintele de melanj se știa că au o componentă organică, dar Kynes nu avea habar care ar fi putut fi sursa ei. *Există vreo legătură între iermii aceia lacomi și mirodenie?*

Arrakis era o înșiruire de mistere ecologice.

O dată pregătirile încheiate, Kynes se întoarse, vrînd să plece din locul perfect pentru stația sa meteorologică. Apoi își dădu seama cu o bruschețe uluitoare că unele părți ale aparent naturalului alcov din vîrful acelei culmi izolate fuseseră *modificate intenționat.*

Se aplecă de spate, uimit, și-și plimbă degetele peste crestăturile dure. *Trepte săpate în stîncă!* Mîini omenești făcuseră asta nu cu mult timp în urmă, creînd o cale ușoară de acces spre acel loc. Un avanpost? Un loc de supraveghere? O stație fremenă de observare?

Pe șira spinării i se prelinse un fior, purtat de-un fir de transpirație pe care distraiul îl bău cu lăcomie. Chiar și așa, simti un val de emoție, fiindcă fremenii înșisi i-ar fi putut deveni aliați — un popor călit, care urmărea aceleași lucruri ca și el, aceeasi nevoie de înțelegere și de îmbunătățire...

Pe cînd Kynes se întoarcea în jurul lui în acel loc deschis, căutînd cu febrilitate pe cineva sau ceva, se simți expus.

— Hei! strigă el, dar nu-i răspunse decît tăcerea deșertului.

Ce legătură să fie între toate acestea? se întrebă retoric. *Si ce stiu — dacă stiu ceva — fremenii despre asta?*

Cine poate sti dacă Ix a mers prea departe? Își ascund instalatiile, își tin muncitorii înrobiți și pretind dreptul la discreție. În asemenea împrejurări, cum ar putea să nu fie tentați să păsească dincolo de restricțiile Jihadului Butlerian?

CONTELE ILBAN RICHESE, al treilea apel către Landsraad

„Folosește-ți resursele și folosește-ți mintea", îi spusese mereu bătrînul duce. Acum, pe cînd stătea singur și tremura, Leto se arăta interesat de amîndouă.

Își contemplă rînjetul si neașteptata singurătate pe suprafața sălbatică a planetei Ix — sau orice ar fi fost locul acela. Fusese abandonat acolo din întîmplare sau din trădare? Care era varianta cea mai rea? Ghilda ar fi trebuit să păstreze o înregistrare a locului unde fusese depus atît de neceremonios. Tatăl lui și soldații Casei Atreides se puteau mobiliza să-l găsească dacă el nu avea să-și facă aparitia la destinația cuvenită — dar cît timp le va lua? Cît de mult putea el supravietui acolo? Dacă Vernius se afla în spatele acestei trădări, contele îi va anunța măcar dispariția?

Leto încercă să fie optimist, dar știa că putea trece mult timp pînă să-i vină ajutoare. Nu avea mîncare, nu avea haine călduroase, nu avea nici măcar un adăpost portabil. Trebuia să se ocupe singur de problema aceasta.

— Hei! strigă el din nou.

Pustietatea vastă îi însfăcă vorbele și le împrăstie pînă ce nu mai rămase nimic, fără a se deranja măcar să le trimită înapoi ecoul.

Se gîndi să se aventureze mai departe în căutarea vreunui punct de referință sau a unei așezări, dar se hotărî să rămînă locului pentru moment. Apoi, recapitulă în minte obiectele pe care le adusese în valize, incercînd să-si imagineze ce-ar putea să folosească pentru a trimite un mesaj.

Brusc, de lîngă el, dintr-un desiș albastru-verzui de plante țepoase luptîndu-se să supraviețuiască în tundră, se auzi un fosnet. Speriat, Leto sări în spate, apoi se uită mai îndeaproape. Asasini? Un grup avînd intenția să-l ia captiv? Recompensa pentru un moștenitor ducal ar putea aduce un munte de solari... dar și mînia lui Paulus Atreides.

Scoase cuțitul de pescuit cu lamă curbată din teaca de la spate și se pregăti de luptă. Inima îi bubui cînd încercă să-și dea seama de dimensiunea pericolului, să se pregătească într-un fel. Un Atreides nu se dădea în lături de la o vărsare de sînge necesară.

Ramurile și frunzele ascuțite se mișcară, apoi se depărtară pentru a scoate la iveală o bucată rotundă de plaz, amplasată pe pămînt. Cu un zumzet mecanic, un tub transparent ieși de sub suprafața acesteia, părînd cît se poate de nelalocul lui în peisajul sălbatic.

Înăuntrul tubului transparent stătea un tînăr bondoc, surîzînd într-un călduros semn de bun-venit. Avea părul blond și neascultător, aparent zbîrlit în pofida atentei pieptănături; purta pantaloni militari largi și-o cămașă de camuflaj în culori schimbătoare. Fața sa palidă și senină împrumutase unghiurile blînde ale unei fețe de bebeluș. Pe umărul stîng al străinului atîrna un rucsac mic, asemănător cu cel pe care-l ținea Leto în mînă. Părea să aibă cam aceeași vîrstă cu fiul ducelui.

Tubul transparent ascendent se opri și în el se deschise o ușă curbată. Mîinile și fața lui Leto fură mîngîiate de-o pală de aer cald. Fandă, pregătit să atace cu cuțitul de pescuit, chiar dacă nu-si putea închipui că străinul acela inofensiv era un ucigaș.

— Tu trebuie să fii Leto Atreides, așa-i? întrebă tînărul.

Vorbea în galach, limba oficială a imperiului.

— Ar trebui, deci, să începem cu o zi de plimbare?

Ochii cenusii ai lui Leto se îngustară si se atintiră asupra spiralei ixiene violet cu arămiu ce împodobea gulerul băiatului. Încercînd să-și ascundă imensa ușurare și să păstreze o aparentă de profesionalism, chiar de suspiciune, Leto clătină din cap si coborî vîrful cutitului, pe care străinul se prefăcuse a nu-l observa.

— Eu sînt Rhombur Vernius. Eu... ăă... am crezut că ai vrea să te întinzi puțin înainte să ne ducem jos. Am auzit că-ți place să stai afară, desi mie, unul, îmi place mai mult sub pămînt. Poate după ce-o să petreci puțin timp cu noi, o să te simți ca acasă în orașele noastre cavernă. Ix este într-adevăr cît se poate de frumos.

Se uită în sus la nori și la lapovița din înalt.

— O, oare de ce plouă? Iaduri purpurii, urăsc să mă aflu în medii imprevizibile!

Rhombur clătină din cap a dezgust.

— Le-am spus celor de la controlul meteorologic să-ți ofere o zi caldă, însorită. Scuzele mele, printe Leto... dar vremea asta-i pur și simplu prea mohorîtă pentru mine. Ce zici să coborîm în Marele Palat?

Surprinzîndu-se bătînd cîmpii, Rhombur aruncă înăuntrul liftului cilindric ambele rucsacuri si bagajele plutitoare al lui Leto.

— Mă bucur să te-ntîlnesc, în sfîrsit. Tata vorbește despre Atreides în sus, Atreides în jos, de-atîta timp... O să învătăm împreună o vreme, probabil arbori genealogici și politica din Landsraad. Eu sînt al optzeci si șaptelea în ordinea succesiunii la Tronul Leului de Aur, dar cred că tu te situezi și mai sus decît mine.

Tronul Leului de Aur. Marile Case erau ordonate conform unui elaborat sistem CHOAM-Landsraad si în cadrul fiecărei Case se afla o sub-ierarhie avînd la bază principiul primogeniturii. Poziția lui Leto era într-adevăr simțitor superioară celei a prințului ixian — pe

filiera mamei sale el era de fapt strănepotul lui Elrood al IX-lea, pe filiera uneia dintre cele trei fiice cu cea de-a doua soție a sa, Yvette. Însă diferența era neînsemnată; împăratul avea mulți strănepoți. Nici el, nici Rhombur nu aveau să ajungă vreodată împărați. Leto socotea că titlul de duce al Casei Atreides îi va oferi destule provocări.

Tinerii își strînseră mîinile pe jumătate, cum era salutul în imperiu, împletindu-și vîrfurile degetelor. Prințul ixian purta pe mîna dreaptă un inel cu piatră-de-foc și Leto nu simti nici o bătătură întărită.

— Am crezut că n-am nimerit unde trebuia după ce-am aterizat, spuse Leto, lăsîndu-și în sfîrșit stînjeneala și confuzia să iasă la lumină. Am crezut c-am fost abandonat pe-o planetă nelocuită. Asta e cu adevărat... Ix? Planeta mașinilor?

Arătă cu degetul spre piscurile spectaculoase, spre zăpadă și stînci, spre pădurile întunecate.

Amintindu-și ce-i spusese tatăl său despre înclinația ixienilor pentru siguranță, Leto observă ezitarea lui Rhombur.

— Oh... ăă... o să vezi. Încercăm să nu ieșim prea mult în evidență.

Prințul îi făcu semn să intre în tub și ușa de plaz se închise cu un zăngănit. Plonjară prin ceea ce păru a fi un kilometru de stîncă. În tot acest timp, cu calm, Rhombur continuă să vorbească.

— Datorită naturii operațiunilor noastre tehnice, Ix are nenumărate secrete și mulți dușmani, cărora le-ar plăcea să ne distrugă. Încercăm să ne ținem acțiunile și resursele ascunse de ochi iscoditori.

Cei doi tineri trecură printr-un fagure luminiscent de material artificial, apoi intrară într-un gol mare de aer, unde iesi la iveală o imensă lume-grotă, un tărîm de basm adăpostit adînc sub scoarța planetei.

Coroane masive de grinzi grațioase de susținere își făcură apariția, legînd o retea rombică de coloane atît de înalte, încît nu li se vedeau bazele. Capsula cu pereți

din plaz continuă să coboare, plutind liberă pe un mecanism suspensor ixian. Podeaua transparentă a capsulei îi lăsa lui Leto nelinistitoarea impresie că se prăbușea prin aer cu picioarele înainte. Se tinu de balustrada laterală, în vreme ce valizele plutitoare săltau în jurul lui.

Deasupra, văzu ceea ce părea a fi un cer ixian înnorat și soarele alb-albăstrui ce se uita pe furiș. Proiectoare ascunse pe suprafața planetei transmiteau imagini meteorologice în timp real pe ecranele cu rezoluție mare ce acopereau tavanele de stîncă.

Această enormă lume subpămînteană făcea pînă si interiorul unui transspațial al Ghildei să pară minuscul. Atîrnînd din tavanul cavernei de piatră, Leto văzu construcții inversate geometric, aidoma unor stalactite de cristal locuite, legate între ele prin pasarele și tuburi. Aeronave în formă de lacrimă goneau fără nici un zgomot prin tărîmul subteran, zburînd printre structuri și suporți. Funiculare suspendate ce transportau oameni treceau dintr-o parte în alta, lăsînd în urmă dîre de culori sclipitoare.

Departe, jos, pe podeaua cavernei pietroase, observă un lac și niște rîuri — toate aflate adînc sub pămînt si ferite de ochii străinilor.

— Vernii, spuse Rhombur. Capitala noastră.

Cînd capsula se furișă printre clădirile-stalactite, Leto reuși să distingă automobile, autobuze și un sistem aerian de transport prin tub. Se simțea ca și cînd s-ar fi aflat înăuntrul unui fulg de nea.

— Clădirile voastre sînt incredibil de frumoase, spuse el, cu ochii cenușii absorbind toate detaliile. Întotdeauna am crezut că Ix este o lume industrială gălăgioasă.

— Noi... ăă... încurajăm impresia asta pentru străini. Am descoperit materiale structurale ce sînt nu doar plăcute din punct de vedere estetic, dar și extrem de ușoare si de rezistente. Locuind aici, sub pămînt, sîntem deopotrivă protejați și ascunși.

— Și asta vă permite să păstrați suprafața lumii într-o stare virgină, sublinie Leto.

Prințul de Ix se uită la el ca și cînd nici măcar nu se gîndise la un astfel de avantaj.

— Nobilii și administratorii locuiesc în clădirile-stalactite superioare, continuă Rhombur. Muncitorii, supraveghetorii de schimb și toate echipele de suboizi locuiesc jos, în furnicar. Toată lumea muncește pentru prosperitatea Ix-ului.

— Mai sînt alte nivele și sub oraș? Locuiesc oameni la o adîncime și mai mare?

— Ei bine, nu oameni adevărați. Sînt *suboizi*, spuse Rhombur, alungînd ideea cu o fluturare de mînă. I-am creat anume cu scopul de a trudi fără să se plîngă. Un adevărat triumf al ingineriei genetice. Nu știu ce ne-am face fără ei.

Compartimentul lor plutitor trecu pe lîngă poteca unui tub transportor și continuă să urmărească linia — întoarsă cu susul în jos — a orizontului. Pe cînd se apropiau de cel mai spectaculos dintre palatele cu tavan răsturnat, o imensă structură angulară atîrnînd suspendată ca o catedrală arhaică, Leto întrebă:

— Presupun că mă așteaptă inchizitorii voștri?

Ridică bărbia și se pregăti pentru calvar.

— N-am mai suferit pînă acum o scanare mentală profundă.

Rhombur rîse de el.

— Pot... ăă... aranja o examinare cerebrală, dacă vrei cu adevărat să te supui rigorilor.

Prințul ixian îl studie pe Leto cu încordare.

— Leto, Leto, dacă n-am fi avut încredere în tine încă de la început, nu ți s-ar fi permis niciodată accesul pe Ix. Siguranța s-a... ăă... schimbat mult pe-aici din zilele tatălui tău. Nu da ascultare tuturor poveștilor întunecate, sinistre, pe care le răspîndim despre noi. Sînt menite doar să-i sperie pe curioși.

Capsula se așeză în sfîrșit pe un balcon ramificat, construit din lespezi întrepătrunse, și Leto simți un

dispozitiv de reținere intrînd sub ei. Încăperea începu să se miște lateral către o clădire din plaz armat.

Leto încercă să nu lase să i se vadă ușurarea care-l cuprinsese.

— Prea bine... Îți respect judecata.

— Si eu voi face la fel, cînd vom fi pe planeta ta. Apă, și pești, si ceruri largi... Sunete caladaniene... uf, *minunat*!

Tonul său spunea exact contrariul.

Membri ai personalului Casei, îmbrăcați în livrele alb cu negru, ieșeau în șiruri din clădirea de plaz armat. Formînd o coloană ordonată de-o parte și alta a potecii tubului, bărbații și femeile în uniformă luară rigid poziția de drepti.

— Acesta este Marele Palat, spuse Rhombur, unde servitorii noștri îți vor îndeplini toate dorințele. Dat fiind că ești singurul vizitator la ora aceasta, s-ar putea să ai parte de ceva răsfăț.

— Toți oamenii aceștia sînt aici doar ca să mă servească... pe mine?

Leto își aminti de vremurile cînd trebuise să curețe de solzi si să eviscereze peștii pe care-i prindea, dacă voia să mănînce.

— Ești un demnitar important, Leto. Fiul unui duce, prietenul familiei noastre, un aliat al Landsraadului. Te aștepți la mai puțin?

— De fapt, eu provin dintr-o Casă fără cine știe ce avere, de pe o planetă unde singura atracție este cea a pescarilor, a recoltatorilor de pepeni paradan plutitori si a fermierilor de orez pundi.

Rhombur rîse, cu un hohot prietenesc.

— Oh, mai esti si modest pe deasupra!

Urmați de bagajele plutitoare, tinerii urcară umăr la umăr trei scări largi, elegante, pînă înăuntrul Marelui Palat.

Uitîndu-se de jur împrejur în holul central, Leto observă candelabrele de cristal ixian, cele mai frumoase din tot imperiul. Cupe și vaze din cristal împodobeau

mese din plaz marmorat și, de-o parte și alta a unui birou de recepție negricios, se aflau statuile din lapisjad în mărime naturală a contelui Dominic Vernius și a soției sale, doamna Shando Vernius. Leto recunoscu cuplul regal din holofotografiile pe care le văzuse.

Servitorii în uniformă intrară înapoi în clădire și își ocupară locurile, așteptînd instrucțiuni de la superiori. De cealaltă parte a holului, ușile duble se deschiseră si apăru însuși Dominic Vernius, lat în umeri si chel, părînd un fel de spiriduș ieșit dintr-o lampă. Purta o tunică argintiu cu auriu, fără mîneci, tivită cu alb la guler. O elice ixiană, purpuriu cu arămiu, îi împodobea pieptul.

— Ah, deci acesta este tînărul nostru vizitator! făcu Dominic cu o bună-dispoziție tunătoare.

Liniile de laba gîștei deveniră linii de rîs în jurul ochilor lui căprui-deschis. Constituția sa facială arăta în mare ca aceea a fiului său Rhombur, doar că grăsimea i se așezase în pliuri și cute roșcovane, iar mustața neagră, stufoasă, oferea un cadru izbitor dinților albi. Contele Dominic era cu cîțiva centimetri mai înalt ca fiul său. Trăsăturile contelui nu erau înguste si dure, ca ale descendentilor Atreides și Corrino, însă proveneau dintr-un neam ce fusese deja străvechi la vremea Bătăliei de la Corrin.

În urma lui, venea soția sa Shando, fosta concubină a împăratului, îmbrăcată într-o rochie de gală. Trăsăturile ei fin cizelate, nasul delicat si pielea catifelată insuflau prezenței sale o frumusețe regală, ce ar fi strălucit pînă si în cele mai ponosite vesminte. Arăta subțire și delicată la prima privire, însă avea un caracter puternic și hotărît.

Lîngă ea, fiica lor, Kailea, părea să încerce să-și eclipseze pînă și mama, într-o rochie din brocart de culoarea levănticii, ce-i scotea în evidență părul arămiu-închis. Arăta puțin mai tînără ca Leto, dar mergea concentrată, cu o grație studiată, de parcă nu îndrăznea să renunțe la aerul oficial și la aparențe. Avea sprîncene

subțiri și arcuite, ochi de smarald uimitori și o gură generoasă, ca de pisică, deasupra unei bărbii înguste. Cu un zîmbet abia vizibil, Kailea execută o reverență amplă și perfectă.

Leto clătină din cap și răspunse la fiecare prezentare, încercînd să-și ia privirea de la fiica lui Vernius. Executînd cu repeziciune mișcările învățate de la mama sa, Leto desfăcu pecetea de pe una dintre valizele sale și scoase o cutie acoperită cu pietre prețioase, una dintre comorile familiei Atreides. Ținînd-o în mîini, se ridică în picioare.

— Pentru domnia-ta, lord Vernius. Această cutie conține lucruri unice de pe planeta noastră. Am un dar și pentru doamna Vernius.

— Excelent, excelent!

Apoi, nerăbdător parcă din pricina ceremoniei prea lungi, Dominic acceptă darul și făcu semn unui servitor să vină să-l ia.

— Voi admira conținutul ei în seara asta, cînd voi avea mai mult timp.

Își frecă palmele mari. Omul acela ar fi părut la locul lui mai degrabă în atelierul plin de fum al unui fierar sau pe un cîmp de bătălie decît într-un palat dichisit.

— Așadar, ai călătorit bine spre Ix, Leto?

— Fără evenimente importante, sire.

— Ah, cea mai bună călătorie.

Dominic rîse din toată inima.

Leto zîmbi, nefiind sigur cum să-i facă o impresie bună acestui om. Își drese glasul, stînjenit să-și mărturisească preocupările și grijile.

— Da, sire, doar că, atunci cînd m-a lăsat Ghilda pe planeta dumneavoastră și-am văzut peste tot numai sălbăticie, am crezut că am fost abandonat.

— Ah! L-am rugat pe tatăl tău să nu-ți pomenească de asta — mica noastră farsă. Am făcut la fel și cu el, cu prilejul primei lui vizite aici. Trebuie să-ți fi închipuit că ești pierdut...

Dominic radia de plăcere.

— Pari destul de odihnit, tinere. La vîrsta ta, decalajul spațial nu te prea afectează. Ai plecat de pe Caladan acum... să zicem, două zile?

— Mai puțin de-atît, sire.

— Uimitor cît de repede pot traversa transspațialele distanțe atît de mari. Absolut incredibil! Și îmbunătățim proiectul acestora, dînd posibilitatea fiecărei nave să transporte o încărcătură și mai mare!

Vocea sa bubuitoare făcea ca realizările menționate să pară și mai grandioase.

— Construcția celui de-al doilea transspațial se va încheia mai tîrziu astăzi, un alt triumf pentru noi. O să-ți arătăm toate modificările pe care le-am făcut, încît să le poți învăța, ca parte a uceniciei tale aici...

Leto zîmbi, dar își simțea deja capul pe punctul de-a exploda. Nu știa cîte alte informații mai putea absorbi. Pînă cînd avea să se sfîrșească anul de ucenicie, urma să fie o cu totul altă persoană.

Există arme pe care nu le poți ține în mînă. Le poți ține numai în minte.

Dicton Bene Gesserit

Naveta Bene Gesserit coborî pe partea întunecată a planetei Giedi Prime, aterizînd în bine păzitul spațioport din Harko City, chiar înainte de miezul nopții, ora locală.

Preocupat de ceea ce blestematele alea de vrăjitoare voiau de la el, acum că se întorsese acasă din iadul deșertic de pe Arrakis, baronul se duse în balconul blindat al fortăreței Harkonnen ca să privească luminile navei care se apropia.

În jurul său, turnurile monolitice din plaz și oțel trimiteau lumini orbitoare în întunericul mînjit de fum. Trotuarele si drumurile erau protejate de acoperișuri din tablă ondulată și de garduri filtrante pentru a apăra pietonii de reziduurile industriale și de ploaia acidă. Cu ceva mai multă imaginație și atenție la detalii în timpul construirii lui, Harko City ar fi putut fi eclatant. În schimb, orașul arăta chinuit.

— Am informațiile pe care le vreți, baroane, spuse o voce nazală dar ascuțită, în spatele lui, apropiindu-se ca un asasin.

Speriat, baronul se întoarse, îndoindu-și brațele cu mușchi puternici. Se încruntă. Silueta sfrijită, înfășurată în robă, a mentatului său personal, Piter de Vries, stătea în cadrul intrării în balcon.

— Să nu te mai furișezi niciodată în spatele meu, Piter. Te tîrăști ca un vierme.

Comparația îi aduse în gînd expeditia de vînătoare în deșert a nepotului său, Rabban, și stînjenitoarele ei rezultate.

— Harkonnenii omoară viermii, să știi.

— Așa am auzit și eu, răspunse de Vries sec. Dar, uneori, a te mișca în tăcere este cea mai bună cale de a dobîndi informații.

Un zîmbet strîmb apăru pe buzele pătate cu roșu din cauza sucului sapho, de culoarea coacăzelor, pe care-l beau mentații pentru a-și spori abilitățile. Mereu în căutarea plăcerilor fizice, curios să experimenteze noi patimi, baronul încercase el însuși sapho, dar îl găsise amar și scîrbos.

— Au sosit o Cucernică Maică și suita ei, spuse de Vries, înclinînd din cap spre luminile navetei. Cincisprezece Maici si adepte, împreună cu patru bărbați gardieni. N-am putut detecta nici o armă.

De Vries fusese antrenat ca mentat de Bene Tleilax, vrăjitorii genetici care produceau unele dintre cele mai bune computere umane din imperiu. Însă baronul nu-și dorise o simplă mașinărie de procesat date cu creier uman — voise un om calculat și inteligent, cineva care să poată nu numai înțelege și evalua urmările mașinațiunilor Harkonnen, ci și să-și folosească imaginația venală pentru a-l ajuta pe baron să-și atingă țelurile. Piter de Vries era o creație specială, unul dintre infamii „mentați strîmbi" tleilaxu.

— Dar ce *vor*? bombăni baronul, cu ochii ațintiți la naveta așezată pe sol. Vrăjitoarele alea par ale naibii de încrezătoare venind aici...

Soldații săi în uniforme albastre mărșăluiră ca o haită de lupi, înainte ca vreunul dintre pasageri să iasă din navă.

— Le-am putea distruge într-o clipă, cu unul dintre sistemele de apărare cele mai slabe ale Casei.

— Bene Gesserit au armele lor, baroane. Unii spun că ele însele sînt arme.

De Vries ridică un deget slab în aer.

— Nu-i niciodată un gest înțelept să-ți atragi mînia Comunității.

— Știu asta, idiotule! Asadar, care-i numele Cucernicei Maici și ce vrea?

— Gaius Helen Mohiam. Cît despre ce vrea... Comunitatea ei a refuzat să spună.

— La naiba cu ele și cu secretele lor, mormăi Baronul, întorcîndu-se pe călcîie în balconul împrejmuit de plaz.

Porni cu pași mari pe coridor pentru a întîlni echipajul navetei.

Piter de Vries zîmbi în urma lui.

— Cînd vorbește o Bene Gesserit, deseori o face în ghicitori si aluzii, dar cuvintele ei ascund și mult adevăr. Nu trebuie decît să-l scoți la suprafață.

Baronul răspunse cu un mormăit adînc, fără a se opri. Curios peste poate și el, Piter îl urmă.

Pe drum, mentatul își trecu în revistă cunoștințele despre vrăjitoarele cu robe negre. Bene Gesserit se ocupau cu numeroase programe genetice, ca si cum ar fi cultivat oameni pentru scopurile lor obscure. Conduceau, de asemenea, unul dintre cele mai mari depozite de informații din imperiu, folosindu-și bibliotecile complexe pentru a privi marile mișcări de oameni, pentru a studia efectele acțiunilor unei singure persoane asupra politicii interplanetare.

Ca mentat, lui de Vries i-ar fi plăcut să pună mîina pe acel depozit de cunoștințe. Cu un asemenea tezaur de date putea face calcule și proiecții fundamentale — suficiente poate să dărîme Comunitatea însăși.

Însă Bene Gesserit nu îngăduiau nici unui străin să intre în arhive, nici măcar împăratului însuși. Prin urmare, nici măcar un mentat nu avea multe lucruri pe care să-și bazeze calculele. De Vries nu putea decît bănui care erau intențiile vrăjitoarei abia sosite.

Comunității Bene Gesserit îi plăcea să manipuleze în secret politica și societățile, așa încît puțini oameni să poată urmări tiparele exacte ale influenței. Cu toate acestea, Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam știa cum să plănuiască și să execute o intrare spectaculoasă. Cu roba-i neagră foșnind, flancată de doi gardieni bărbați îmbrăcați imaculat și urmată de suita sa de adepte, intră cu pași mari în holul de primire al străvechii fortărețe Harkonnen.

Șezînd la un birou din plaz negru lucios, baronul aștepta s-o primească, însoțit de mentatul său „strîmb", care stătea deoparte, împreună cu cîțiva gardieni aleși pe sprînceană. Pentru a arăta totalul său dispreț și lipsa de interes fața de acești vizitatori, baronul purta o robă lălîie, de toate zilele. Nu pregătise nici o gustare, nici o fanfară, absolut nici o ceremonie.

Foarte bine, își spuse Mohiam, *poate că e mai bine oricum ca întîlnirea asta să rămînă privată.*

Cu o voce puternică și fermă, ea se prezentă, apoi se apropie cu un pas, lăsîndu-și suita în urmă. Avea o față simplă care exprima forță, mai degrabă decît delicatețe — nici urîtă, dar nici atractivă. Din profil, nasul ei, întru nimic remarcabil din față, era vizibil prea lung.

— Baroane Vladimir Harkonnen, Comunitatea mea are de discutat afaceri cu tine.

— Nu mă interesează să fac afaceri cu vrăjitoare, spuse baronul, odihnindu-și bărbia puternică pe încheieturile degetelor. Ochii săi negri, ca de păianjen, scrutau adunarea, măsurînd fizicul și aspectul exterior al gărzilor bărbați. Degetele mîinii sale libere băteau agitate un ritm pe coapsă.

— Totuși, vei asculta ce am de spus.

Vocea ei era una de fier.

Văzînd furia impetuoasă crescînd înăuntrul baronului, Piter de Vries păși în față.

— Trebuie să-ți amintesc, Cucernică Maică, unde te găsești? Nu te-am invitat noi să vii aici.

— Poate că eu ar trebui să-ți amintesc *ție*, se răstea la mentat, că putem face o analiză amănunțită a tuturor activităților Harkonnen de producere a mirodeniei pe Arrakis — echipamentul folosit, forța de muncă cheltuită în comparație cu recolta de mirodenie raportată efectiv CHOAM-ului și în dezacord cu propriile noastre proiecții precise. Orice discrepanță trebuie să fie cît se poate de... revelatorie.

Ridică din sprîncene.

— Am făcut deja un studiu preliminar, bazat pe rapoarte de primă mînă de la... — zîmbi — sursele noastre.

— Vrei să spui *iscoade*, răbufni baronul cu indignare.

Femeia își dădu seama că baronul își regretase cuvintele de-ndată ce le rostise, căci ele îi dezvăluiau vinovăția.

Baronul se ridică în picioare, încordîndu-si mușchii brațelor, dar — înainte să poată respinge insinuarea lui Mohiam — de Vries interveni:

— Poate că ar fi mai bine dacă am da întîlnirii acesteia un caracter personal, numai între Cucernica Maică și baron? Nu are rost să transformăm o discuție simplă într-un mare spectacol... și într-o filă de dosar.

— Sînt de acord, spuse Mohiam repede, oferindu-i mentatului strîmb o privire de aprobare. De ce nu ne retragem în apartamentul tău, baroane?

El se bosumflă, cu buzele generoase formînd un trandafir întunecat.

— De ce să duc o vrăjitoare Bene Gesserit în apartamentul meu privat?

— Fiindcă nu ai de ales, spuse ea pe o voce joasă, dură.

Șocat, baronul meditä la îndrăzneala ei, apoi rîse în hohote.

— De ce nu? Mai teatrali de-atît nu putem fi...

De Vries se uită la amîndoi printre gene. Își reexamina propunerea, analizînd în gînd date, calculînd probabilități. Vrăjitoarea reacționase prea repede la idee. *Voia*

să fie singură cu baronul. De ce? Ce-avea ea de făcut între patru ochi?

— Dați-mi voie să vă însoțesc, baroane, spuse de Vries, pășind deja țanțoș către ușa ce avea să-i ducă prin holuri și tuburi suspensoare spre locuința particulară a baronului.

— Problema aceasta e mai bine să rămînă între baron și mine, spuse Mohiam.

Baronul Harkonnen se oțărî.

— Nu dai tu ordine oamenilor mei, vrăjitoareo! rosti el pe un ton jos, amenințător.

— Care sînt dispozițiile tale, atunci? întrebă ea, cu impertinență.

Urmă o clipă de ezitare, apoi baronul încuviință:

— Îți accept cererea de audiență particulară.

Mohiam înclină capul într-o plecăciune abia vizibilă, apoi aruncă o privire în urmă, la adeptele și gărzile sale. De Vries surprinse o tresărire a degetelor femeii, un fel de semnal vrăjitoresc.

Ochii ei ca de pasăre îi țintuiră pe ai săi și de Vries își veni în fire doar cînd ea-i spuse:

— Un lucru poți face, mentatule. Fii atît de bun încît să te asiguri că însoțitorii mei sînt bine primiți și hrăniți, căci n-o să avem timp de stat la taclale. Trebuie să ne întoarcem numaidecît pe Wallach IX.

— Fă-o, spuse baronul Harkonnen.

Cu o privire disprețuitoare la adresa lui de Vries, de parcă acesta ar fi fost ultimul servitor din imperiu, Mohiam îl urmă pe baron afară din hol...

Cînd intrară în apartamentul său, baronul fu mulțumit să observe că-și lăsase hainele murdare una peste alta într-un colț. Mobila era în dezordine și cîteva pete roșii de pe perete nu fuseseră suficient răzuite. Voia să sublinieze faptul că vrăjitoarea nu merita un tratament mai bun sau o primire pregătită cu grijă.

Punîndu-și mîinile în șoldurile înguste, își îndreptă umerii și-și ridică bărbia fermă.

— Prea bine, Cucernică Maică, zi ce vrei. N-am timp pentru alte jocuri de cuvinte.

Mohiam afișă un zîmbet discret.

— Jocuri de cuvinte?

Știa că Harkonnenii înțelegeau nuanțele politicii... poate că nu Abulurd cel cumsecade, dar cu siguranță baronul și sfătuitorii săi.

— Foarte bine, baroane, spuse ea simplu. Comunitatea are nevoie de linia ta genetică.

Se opri, bucurîndu-se de expresia șocată de pe chipul lui aspru. Înainte ca el să poată îngăima un răspuns, îi explică unele părti atent alese din scenariu. Ea însăși nu cunoștea amănuntele sau motivele; știa doar să se supună.

— Stii, fără îndoială, că de mulți ani Bene Gesserit au încorporat în Comunitatea lor importante linii genealogice străvechi. Surorile noastre reprezintă întregul spectru al umanității nobile, avînd în rîndurile lor trăsăturile dorite ale majorității Caselor Mari și Mici din Landsraad. Avem chiar si cîteva reprezentante, descendente de multe generatii, ale Casei Harkonnen.

— Si vreti să vă îmbunătățiți componenta Harkonnen? întrebă baronul, cu băgare de seamă. Despre asta-i vorba?

— Înțelegi perfect. Trebuie să concepem un copil cu tine, Vladimir Harkonnen. O fiică!

Baronul făcu un pas în spate, clătinîndu-se, apoi chicoti, ștergîndu-si în același timp o lacrimă de bucurie de la ochi.

— Va trebui să căutați în altă parte, atunci. Eu n-am copii, și nici nu e prea probabil să am vreodată. Procesul de procreare în sine, implicînd femeia, mă dezgustă.

Cunoscînd prea bine preferințele sexuale ale baronului, Mohiam nu răspunse. Spre deosebire de mulți alți nobili, el nu avea moștenitori, nici măcar nelegitimi, ascunși undeva, în populația planetară.

— Cu toate acestea, vrem o fiică Harkonnen, baroane. Nu o moștenitoare, nici măcar o pretendentă, așa

că nu trebuie să-ți faci griji din pricina vreunei... ambiții dinastice. Am studiat cu grijă familia si amestecul dorit este destul de caracteristic. Trebuie să mă inseminezi pe mine!

Sprîncenele baronului se ridicară și mai mult.

— De ce, pentru toate lunile imperiului, aș vrea să fac asta?

Își plimbă privirea în sus și-n jos pe corpul femeii, disecînd-o, măsurînd-o. Mohiam avea o apariție destul de banală, cu fața lungă, cu părul castaniu subțiat — nimic remarcabil. Era mai în vîrstă ca el, aproape de sfîrsitul anilor fertili.

— Mai ales cu tine?

— Bene Gesserit determină lucrurile astea pe baza proiecțiilor genetice, nu a vreunei atracții fizice reciproce.

— Ei bine, refuz.

Baronul se întoarse cu spatele si-si încrucisă bratele pe piept.

— Pleacă! Ia-ți micile tale sclave și pleacă de pe Giedi Prime!

Mohiam se uită la el preț de cîteva momente, absorbind detaliile apartamentului în care se aflau. Folosind tehnici de analiză Bene Gesserit, află multe lucruri despre baron și despre personalitatea sa, după felul cum își întreținea acel culcuș parfumat, un spatiu ce nu era dichisit și decorat pentru ochii vizitatorilor oficiali. Afișa, fără să știe, o bogăție de informații despre sinele său lăuntric.

— Dacă asta e dorința ta, baroane..., spuse ea. Următoarea oprire a navetei mele va fi pe Kaitain, unde avem deja programată o întîlnire cu împăratul. Biblioteca mea personală de date de pe navă conține copii ale tuturor dosarelor care dovedesc activitățile tale de stocare a mirodeniei pe Arrakis, precum și mărturii ale modului cum ți-ai măsluit în chip voit producția, pentru a-ți ascunde depozitele particulare de ochii CHOAM și ai Casei Corrino. Analiza noastră preliminară conține suficiente informații pentru ca Ghilda să înceapă un

control la scară mare al activităților tale și să fii revocat din temporara funcție de conducător al CHOAM...

Baronul se holbă la Mohiam. Un impas, nici unul dintre ei se clintea. Dar el văzu în spatele ochilor femeii adevărul vorbelor rostite. Nu se îndoia că vrăjitoarele își folosiseră diabolice metode intuitive ca să determine cu exactitate ce făcuse el, cum îl dusese de nas pe Elrood al XI-lea, fără știrea acestuia. Mai știa si că Mohiam nu ar fi ezitat să-și pună în practică amenințarea.

Copii ale tuturor dosarelor... Nici măcar distrugerea acelei nave nu ajuta la ceva. Infernala Comunitate, în mod evident, avea copii și-n altă parte.

Bene Gesserit probabil că aveau material de șantaj și împotriva Casei Imperiale Corrino, poate chiar informatii stînjenitoare despre importantele, dar clandestinele afaceri ale Ghildei Spațiale și ale puternicului CHOAM. Material pentru negocieri... Comunitatea se pricepea să afle slăbiciunile potențialilor dușmani.

Baronul ura situația fără ieșire în care-l pusese, dar nu putea face nimic în privința asta. Vrăjitoarea îl putea distruge cu un singur cuvînt și, în cele din urmă, tot avea să-l forțeze să-i cedeze sămînța neamului său.

— Ca să fac lucrurile mai ușoare, am capacitatea de a-mi controla funcțiile corpului, spuse Mohiam cu un ton rezonabil. Pot ovula cînd doresc și-ți pot garanta că treaba asta neplăcută nu va trebui repetată. Dintr-o singură întîlnire cu tine, pot garanta nașterea unui copil-fată. Nu trebuie să-ți mai faci vreodată griji că ne vom reîntîlni...

Bene Gesserit întotdeauna plănuiau cu un pas înainte, rotițe înăuntrul altor rotițe, și nimic nu era atît de limpede cum părea în ceea ce le privea. Baronul se încruntă, gîndindu-se la posibilități. Cu ajutorul acestei fiice pe care și-o doreau atît de tare, voiau oare vrăjitoarele — în pofida tăgadei lor — să creeze un moștenitor legitim si să pretindă Casa Harkonnen în generația următoare? Asta era absurd. Îl creștea deja pe

Rabban pentru această poziție, și nimeni nu putea pune decizia la îndoială.

— Am...

Dibui după cuvinte.

— Am nevoie de-o clipă să mă gîndesc și trebuie să-mi consult consilierii!

Cucernica Maică Mohiam aproape că-și dădu ochii peste cap auzind această cerere, dar i-o acceptă, făcînd un gest spre baron să nu se grăbească. Aruncînd în lături un prosop pătat cu sînge, se tolăni pe divan ca să aștepte în tihnă.

În ciuda personalității sale josnice, Vladimir Harkonnen era un bărbat atrăgător, bine construit, cu trăsături plăcute: păr roșcovan, buze groase, frunte bine conturată... Totusi, Bene Gesserit inculcase în toate surorile credința fermă că relațiile sexuale erau o simplă unealtă de manipulare a bărbaților și de obținere a progeniturii care să se adauge la rețeaua genetică a Comunității. Cu toate acestea, îi provoca mare plăcere să-l aibă pe baron la degetul mic, să-l poată forța să-i dea ascultare...

Cucernica Maică se lăsă pe spate, închise ochii și se concentră asupra fluxului și refluxului de hormoni din trup, asupra activităților lăuntrice ale sistemului său de reproducere, pregătindu-se...

Stia care avea să fie răspunsul baronului.

— Piter! Baronul alerga pe culoare: Unde-i mentatul meu?

De Vries ieși dintr-un coridor alăturat, unde intenționase să folosească găurile de observare ascunse, pe care le făcuse în încăperile particulare ale baronului.

— Aici sînt, baroane, spuse el, apoi sorbi dintr-o fiolă mică.

Gustul de sapho îi declanșă reacții în creier, aprinzîndu-i neuronii, zgîndărindu-i capacitățile mentale.

— Ce-a cerut vrăjitoarea? Ce pune la cale?

Baronul se roti, găsind în sfîrșit o țintă potrivită pentru furia sa.

— Vrea s-o inseminez! Scroafa!

S-o insemineze? își spuse de Vries, adăugînd aceasta la banca sa de date. Cu o viteză sporită reconsideră problema.

— Vrea să poarte o fiică a mea! Îți vine să crezi? Știe și de rezervele mele de mirodenie!

De Vries se afla în transa mentatică. *Fapt: Baronul nu va avea niciodată copii în nici un alt mod. Detestă femeile. Pe deasupra, din punct de vedere politic, e prea atent ca să-si răspîndească sămînța la întîmplare.*

Fapt: Bene Gesserit deține pe Wallach IX înregistrări genetice amănunțite, numeroase planuri de procreare, ale căror rezultate sînt deschise la interpretări. Avînd un copil al baronului — o fiică și nu un fiu? — ce-ar putea spera vrăjitoarele să realizeze?

Există oare vreun punct slab — sau avantaj — în genele Harkonnen pe care ele să-si dorească să-l exploateze? Vor să facă asta pur si simplu fiindcă o consideră pedeapsa cea mai umilitoare pe care i-o pot aplica baronului? Dacă-i asa, cu ce a ofensat baronul, personal, Comunitatea?

— Numai gîndul, și mă dezgustă! Să mă-mperechez cu iapa aia..., mîrîi baronul. Dar sînt aproape nebun de curiozitate. Oare ce-ar putea vrea Comunitatea?

— Nu pot face o proiecție, baroane. Date insuficiente.

Baronul păru gata să-l lovească pe de Vries, dar se abținu.

— Nu-s armăsarul de prăsilă al Bene Gesserit-ului!

— Baroane, spuse de Vries cu calm, dacă într-adevăr dețin informații despre activitățile tale de stocare a mirodeniei, nu-ți poți permite ca asta să se afle. Chiar dacă ar juca la cacealma, reacția ta fără-ndoială că le-a spus deja tot ce aveau nevoie să știe. Dacă dau probe Kaitain-ului, împăratul își va aduce sardaukarii aici ca să extermine Casa Harkonnen și să instaleze o altă Casă Mare în locul nostru pe Arrakis, așa cum au făcut cu

Richese înainte de noi. Lui Elrood i-ar plăcea asta, fără-ndoială. El și CHOAM își pot retrage oricînd contractele de pe orice proprietate a ta. Ar putea chiar să dea Arrakis si producția de mirodenie, să zicem, Casei Atreides... numai ca să-ți facă în ciudă.

— Atreides!

Baronului îi venea să scuipe.

— Nu-mi voi lăsa niciodată proprietățile să cadă în mîinile lor.

De Vries știa că lovise coarda potrivită. Vrajba dintre Harkonneni si Atreides începuse în urmă cu multe generații, în timpul tragicelor evenimente ale Bătăliei de la Corrin.

— Trebuie să faci ce-ți cere vrăjitoarea, baroane, spuse el. Bene Gesserit au cîștigat această rundă a meciului. Prioritate: să protejezi averea Casei, drepturile asupra mirodeniei și depozitele ilicite...

Mentatul zîmbi.

— Și să te răzbuni mai tîrziu!

Baronul era cenușiu, cu pielea dintr-o dată pătată.

— Piter, începînd din clipa asta vreau să începi să stergi dovezile și să risipești rezervele. Împrăștie-le în locuri în care nimeni să nu se gîndească să le caute!

— Și pe planetele aliaților nostri? N-as recomanda asta, baroane. E prea complicat s-o facem. Aliațele se schimbă...

— Prea bine.

Ochii săi negri, ca de păianjen, se aprinseră.

— Pune cea mai mare parte pe Lankiveil, chiar sub nasul nătîngului meu frate vitreg. Nu-l vor bănui niciodată pe Abulurd de complicitate.

— Da, baroane. O idee foarte bună.

— Sigur că-i o idee bună!

Se încruntă, se uită în jur. Gîndul la fratele său vitreg îi aminti de iubitul lui nepot.

— Unde-i Rabban? Poate că vrăjitoarea poate folosi sperma lui în schimb.

— Mă-ndoiesc, baroane, spuse de Vries. Planurile lor genetice sînt de obicei specifice.

— Ei bine, oricum, unde-i băiatul? Rabban!

Baronul se roti pe călcîie și păși pe coridor, căutînd parcă ceva sau cineva pe care să-l urmărească.

— Nu l-am mai văzut de-o zi întreagă.

— E plecat într-o altă vînătoare prostească de-a lui. sus, la Stația Gărzii Forestiere.

De Vries își reprimă un zîmbet.

— Ești singur aici, baroane, și cred c-ar fi mai bine să te întorci în dormitor. Ai o datorie de îndeplinit...

Regula de bază e aceasta: Nu susține niciodată slăbiciunea; întotdeauna susține puterea.

Cartea Azhar a Bene Gesserit, Compilatia Marilor Secrete

Crucișătorul ușor plana peste un ținut pustiu și întunecat, nemarcat de luminile orasului sau de smogul de pe Giedi Prime. Singur într-un refugiu din pîntecele aeronavei, Duncan Idaho se uita printr-un hublou de plaz cum imensitatea închisorii Baroniei rămînea în urma lor ca o băsică geometrică, viermuind de oameni chinuiți și fără libertate.

Cel putin părinții săi nu mai erau prizonieri. Rabban îi omorîse, numai ca să-l înfurie pe el si să-l convingă să lupte. În ultimele cîteva zile de pregătiri, furia lui Duncan crescuse exponențial.

Pereții de metal ai calei inferioare a crucisător ului erau acoperiți cu o dantelă de chiciură. Duncan era amorțit, cu inima grea, cu nervii reduși la tăcere din cauza șocului, cu pielea înfășurîndu-l ca o pătură insensibilă. Motoarele vibrau prin planșeele podelei. Pe punțile de sus, auzea echipa neliniștită de vînători tîrîndu-și picioarele în armurile lor căptușite. Bărbații purtau arme cu lunetă de urmărire. Rîdeau si spurovăiau, pregătiți pentru jocul de seară.

Rabban era si el acolo, sus.

Pentru a-i oferi tînărului Duncan ceea ce ei numeau „o sansă echitabilă", echipa de vînătoare îl înarmase cu un cuțit tocit (spunînd că nu voiau să se rănească singur), o lanternă și o bucată scurtă de frînghie: tot

ce-i trebuia unui copil de opt ani ca să scape de-o diviz de vînători Harkonnen profesionisti, aflați pe terenul lor binecunoscut...

Sus, într-un scaun cald si moale, Rabban zîmbea la gîndul copilului îngrozit si furios din cală. Dacă Duncan Idaho acela ar fi fost mai mare si mai puternic, ar fi fost la fel de periculos ca orice animal. Pustiul era tare. pentru cît era de mic, Rabban trebuia să recunoască asta. Felul în care scăpase de elita antrenorilor Harkonnen în măruntaiele Baroniei era admirabil, în special trucul acela cu tubul suspensor.

Crucișătorul zbură departe de orașul-închisoare. departe de zonele industriale îmbibate cu petrol, spre o rezervă naturală aflată pe un teren înalt, un loc cu pini întunecati și pereți de gresie abrupti, pesteri, stînci si pîraie. Sălbăticia aceea artificială adăpostea pînă si cîteva exemplare de animale sălbatice îmbunătățite genetic, prădători fiorosi la fel de doritori de carne fragedă de băiat ca și vînătorii Harkonnen înșiși.

Crucisătorul coborî pe o pajiste presărată cu bolovani; puntea se înclină într-un unghi strîns, apoi îsi reveni cînd stabilizatorii echilibrară nava. Rabban trimise un semnat de la cingătoarea de control de la brîu.

Ușa hidraulică din fața băiatului fosni, eliberîndu-l din cușcă. Aerul răcoros de noapte îi întepă obrajii. Duncan se gîndi să dea pur și simplu buzna afară. Putea să alerge si să-si caute refugiu printre pinii desi. O dată ajuns acolo, putea să se îngroape sub cetina lor maronie, uscată și să alunece într-o toropeală protectoare.

Dar Rabban voia ca băiatul să alerge și să se ascundă, și știa că nu putea ajunge foarte departe. Pentru moment, Duncan trebuia să acționeze cu un instinct temperat de inteligență. Nu era timpul pentru o miscare neașteptată, nesăbuită. Nu încă.

Duncan va aștepta pe crucisător pînă ce-i vor explica vînătorii regulile, cu toate că-și dădea destul de bine seama ce trebuia să facă. Era o arenă mai mare, un

traseu mai lung, mize mai mari... dar, în esență, acelasi joc pentru care se antrenase în orașul-închisoare.

Trapa de sus se deschise în spatele lui, ca să scoată la iveală două forme cu halouri vagi: o persoană pe care-o recunoscu drept conducătorul vînătorii din Baronia și bărbatul lat în umeri care-i omorîse pe mama si pe tatăl lui Duncan. *Rabban.*

Ferindu-și privirea din calea luminii neașteptate, băiatul își îndreptă ochii obișnuiți cu întunericul spre pajiștea largă și spre umbra deasă a copacilor cu ace negre. Era o noapte înstelată. Durerea îl săgetă pe Duncan prin coaste, rămășiță a antrenamentului dur de dinainte, dar încercă să n-o ia în seamă.

— Stația Gărzii Forestiere, îi spuse conducătorul vînătorii. Ca o vacanță în sălbăticie. Bucură-te de ea! Asta-i un joc, băiete — te lăsăm aici, îți dăm un avantaj, după care pornim la vînătoare.

Ochii i se îngustară.

— Nu face nici o greșeală însă. Acum e altceva decît ședintele de antrenament din Baronia. Dacă pierzi, vei fi omorît și căpătîna ta împăiată se va alătura celorlalte trofee de pe perete ale stăpînului Rabban.

Lîngă el, nepotul baronului îi zîmbi lui Duncan cu buzele lui groase. Rabban tremura de surescitare și anticipare, iar chipul ars de soare i se îmbujoră.

— Și dacă scap? întrebă Duncan, cu o voce ascuțită.

— N-o să scapi, răspunse Rabban.

Duncan nu stărui. Oricum, dacă insista pentru un răspuns, bărbatul pur și simplu l-ar fi mințit. Dacă reușea să scape, trebuia doar să-și facă propriile reguli.

Îl aruncară pe pajistea acoperită de chiciură. Nu avea decît haine subțiri și niște pantofi scîlciați. Frigul nopții îl lovi ca un ciocan.

— Rămîi în viață cît de mult poți, băiete, strigă Rabban din ușa crucișătorului, trăgîndu-se înăuntru cînd vuietul motoarelor își spori tempoul. Fă-mă să am parte de-o vînătoare bună. Ultima pe care-am avut-o a fost foarte dezamăgitoare...

Duncan rămase nemișcat pînă cînd nava se ridică în aer și porni vîjîind către un avanpost situat într-o cabană păzită. De acolo, după cîteva pahare de tărie, echipa de vînătoare avea să iasă și să-și hăituiască prada.

Poate că Harkonnenii se vor juca puțin cu el, bucurîndu-se de exercițiul sportiv... sau poate că în momentul cînd îl vor prinde, le vor fi înghețat oasele pînă la măduvă și vor tînji după o băutură caldă, asa că pur și simplu își vor folosi armele ca să-l taie în bucăți cu prima ocazie.

Duncan alergă spre adăpostul copacilor...

Chiar și după ce lăsă pajiștea în urmă, picioarele sale lăsau urme clare de iarbă înghețată culcată la pămînt. Se freca de crengi grele de brad, deranja mormanele de ace moarte pe cînd se împleticea tîrîndu-se în sus, către aflorimentele zimțate de gresie.

În raza lanternei, văzu aburii reci ai respirației iesindu-i pe nări si pe gură, ca niște bătăi ale inimii. Urcă un taluz, îndreptîndu-se spre cei mai abrupți pereți stîncoși. Cînd ajunse la stînci, le prinse cu ambele mîini, săpînd locașuri cu degetele în roca sedimentară sfărîmicioasă. Acolo, cel puțin, nu avea să lase multe urme de pași, chiar dacă pe terase fuseseră aduse de vînt petice de zăpadă veche, cristalină, ca niște dune mici.

Aflorimentele ieșeau din perete, santinele deasupra covorului de copaci. Vîntul și ploaia săpaseră în stînci găuri și șanturi, unele mari abia cît să-și facă rozătoarele cuiburi, altele destul cît să adăpostească un om în toată firea. Împins de disperare, Duncan se cățără pînă ce abia mai respira de epuizare.

Cînd ajunse în vîrful unei stînci cu straturile de rocă la vedere, brun-roșcate în raza lanternei sale, se lăsă pe călcîie și se uită în jur, observînd împrejurimile sălbatice. Se întrebă dacă vînătorii deja porniseră. Nu aveau cum să fie departe în urma lui.

Animalele urlau în depărtare. Stinse lanterna pentru a se ascunde mai bine. Vechile răni de la coaste și spate îl ardeau de durere, iar partea de sus a brațului

îi zvîcnea, acolo unde era implantat dispozitivul de urmărire.

În spatele lui, se ridicau alți pereți stîncoși — fantomatici, înalți si abrupți, presărați cu caneluri și terase, împodobiți cu copaci răvășiți ca niste favoriți respingători, crescuți dintr-o rană a obrazului. Era cale lungă, foarte lungă, pînă la cel mai apropiat oraș, pînă la cel mai apropiat spațioport.

Stația Gărzii Forestiere. Mama lui îi povestise despre rezervatia aceasta izolată, un loc preferat de vînătoare al nepotului baronului. „Rabban e atît de crud fiindcă simte nevoia să demonstreze că nu seamănă cu tatăl lui", spusese ea odată.

Băiatul petrecuse mare parte din cei aproape nouă ani ai vieții sale înăuntrul unor clădiri uriașe, inhalînd doar aer reciclat încărcat cu lubrifianți, solvenți și chimicale sleite. Nu stiuse niciodată cît de rece putea deveni planeta aceea, cît de înghețate puteau fi nopțile... sau cît de limpezi erau stelele.

Deasupra, cerul era o boltă de un întuneric nesfîrșit, plină de mici stropi luminoși, un vîrtej de găurele ce străpungeau depărtările galaxiei. Acolo, în depărtare, navigatorii Ghildei își foloseau mințile pentru a conduce, printre stele, transspațiale mari cît un oraș întreg.

Duncan nu văzuse niciodată o navă a Ghildei, nu părăsise niciodată Giedi Prime — și acum se îndoia că o va mai face vreodată. Locuind într-un oraș industrial, nu avusese niciodată vreun motiv să învețe poziția stelelor de pe cer. Dar, chiar dacă ar fi cunoscut punctele cardinale sau ar fi recunoscut constelațiile, tot n-ar fi avut unde să meargă...

Stînd pe stîncă, în frigul tăios, Duncan își cercetă lumea, uitîndu-se în depărtare. Se ghemui și-și strînse genunchii la piept ca să-și păstreze căldura corpului, deși încă mai tremura.

În zare, unde terenul înalt cobora într-o vale împădurită către silueta clară a clădirii adăpostului păzit, văzu un sir de lumini, licurigloburi săltărețe ca o

procesiunea de zîne. Grupul de vînători, încălziți si bine înarmați, îi adulmeca urmele fără mare grabă. *Se distrau.*

Din acea poziție favorabilă, Duncan se uită si asteptă, înfrigurat și deznădăjduit. Trebuia să se hotărască, dacă mai voia să trăiască. Ce să facă? Unde să meargă? Cine să aibă grijă de el?

Pistolul cu laser al lui Rabban nu mai lăsase nimic din fața mamei lui care să poată fi sărutat, nimic din părul ei care să poată fi mîngîiat. Nu-i va mai auzi niciodată vocea spunîndu-i „scumpul meu Duncan".

Acum, Harkonnenii voiau să-i facă și lui același lucru, si nu putea împiedica asta. Nu era decît un băiat cu un cuțit teșit, o lanternă și o frînghie. Vînătorii aveau dispozitive de urmărire richesiene, armuri călduroase și arme puternice. Îl depășeau numeric cu zece la unu. Nu avea nici o șansă...

Ar fi fost mai ușor dacă se mulțumea să șadă acolo și să-i aștepte să vină. Într-un tîrziu, dispozitivele de urmărirea aveau să-l găsească, urmărind inexorabil semnalul emis de dispozitivul implantat în brațul său... Așa, le putea refuza plăcerea sportului, le putea strica distracția. Predîndu-se, arătîndu-și extremul dispreț față de distracțiile lor barbare, putea cîștiga cel puțin o mică victorie; singura pe care și-o putea adjudeca.

Sau Duncan Idaho putea riposta, putea încerca să-i rănească pe Harkonneni chiar în timp ce-l vînau. Mama și tatăl lui nu avuseseră ocazia să lupte pentru viețile lor, dar Rabban îi oferea *lui* această șansă.

Rabban îl credea doar un băiat neajutorat. Vînătorii credeau că doborîrea unui copil le va oferi un soi de distracție.

Se ridică în picioarele-i amorțite, își scutură hainele și se opri din tremurat. *Nu mă las doborît asa*, se hotărî el, *numai ca să le arăt, numai ca să le dovedesc că nu-și pot rîde de mine.*

Se îndoia că vînătorii purtau scuturi individuale. Probabil nu credeau că aveau nevoie de o asemenea protecție, nu împotriva unuia de teapa lui.

Mînerul cuțitului părea tare și aspru în buzunarul său, inutil împotriva unei armuri cît de cît bune. Dar putea face altceva cu lama, ceva dureros de necesar. Da, va lupta... din toate puterile lui.

Tîrîndu-se pe pantă în sus, cățărîndu-se de la o stîncă la un copac doborît, păstrîndu-și echilibrul pe grohotiș, Duncan își croi drum spre o gaură goală din peretele zgrunțuros de gresie. Evită să calce pe insulele de zăpadă, mergînd pe pămîntul înghețat bocnă ca să nu lase urme evidente.

Implantul de urmărire avea să-i aducă direct la el, indiferent unde ar fi fugit.

Deasupra gurii de peșteră, o proeminență a peretelui aproape vertical de stîncă îi oferea o a doua oportunitate: bucăți de gresie desprinse, acoperite cu licheni, bolovani grei. Poate că reușea să-i miște din loc...

Duncan se tîrî înăuntru adăpostului oferit de peșteră, unde descoperi că nu era cîtuși de putin mai cald. Doar mai întuneric. Deschiderea era destul de joasă încît un om în toată firea să trebuiască să intre tîrîș; altă cale de ieșire nu exista. Pestera aceea nu-i putea oferi mare protecție. Trebuia să se grăbească.

Stîng acolo pe vine, aprinse lanterna cea mică, își dădu jos cămașa pătată și scoase cuțitul. Simți umflătura implantului de urmărire în carnea brațului superior stîng, în spatele tricepsului.

Deja îi amorțise pielea din pricina frigului, mintea îi era încetoșată de socul împrejurărilor. Dar cînd împunse cu cuțitul, simți vîrful acestuia cum intră în mușchi, incendiindu-i nervii. Închizînd ochii într-un gest reflex de rezistență, tăie mai adînc, împungînd și împingînd vîrful lamei.

Se holbă la peretele întunecat al pesterii, văzu umbre scheletice reflectate de lumina palidă. Mîna sa dreaptă se mișca mecanic, ca o sondă ce excava micul dispozitiv de urmărire. Durerea se retrase într-un colț slab luminat al conștiinței sale.

În cele din urmă, dispozitivul de urmărire țîșni afară, o bucată însîngerată de metal micro-construit căzînd cu un clinchet pe podeaua murdară a peșterii. Tehnică sofisticată de pe Richese... Clătinîndu-se de durere. Duncan ridică o piatră ca să spargă implantul. Apoi. gîndindu-se mai bine, lăsă piatra la loc jos și duse micul dispozitiv adînc în întuneric, unde să nu-l poată vedea nimeni.

Era mai bine să lase detectorul acolo. Ca momeală.

Tîrîndu-se iarăși afară, Duncan luă o mînă de zăpadă granulată. Pe terasa de gresie palidă căzură picături roșii. Așează zăpada peste sîngele ce-i siroia din umăr și răceala ascuțită înăbuși durerea. Apăsă tare peste rană, pînă ce zăpada rozalie i se topi printre degete. Mai luă o mînă, nemaipăsîndu-i de urmele evidente pe care le lăsa în zăpadă. Oricum, Harkonnenii aveau să ajungă acolo.

În sfîrșit, zăpada opri sîngerarea.

Apoi, Duncan se ridică împleticit în picioare și se îndepărtă de peșteră, avînd grijă să nu lase nici un semn al direcției în care mergea. Văzu luminile săltărețe din vale despărțindu-se; membrii echipei de vînătoare, cățărîndu-se pe peretele de stîncă, aleseseră trasee diferite. Deasupra vîjîia un ornitopter înnegrit.

Duncan merse cît de repede putu, dar avu grijă să nu mai verse nici un pic de sînge. Rupse fîșii din cămașă ca să-și lege rana deschisă, lăsîndu-si pieptul gol și expus la frig, apoi își trase haina zdrențuită înapoi peste umeri. Poate că prădătorii din pădure vor simți mirosul coclit de sînge si-l vor vîna de foame, nu dintr-o pornire sportivă. Asta era o problemă la care nu voia să se gîndească deocamdată.

Cu pietricele desprinse de pe pantă rostogolindu-se în jurul său, merse înapoi pînă ce ajunse la streașina de deasupra fostului său adăpost. Instinctul îi spunea să fugă orbește cît de departe îl țineau picioarele. Dar se sili să se oprească. Așa era mai bine. Se lăsă pe vine

în spatele bolovanilor grei, desprinsi de stîncă, îi încercă pentru a-si verifica forța si se dădu în spate ca să aștepte.

Nu peste mult timp, primul vînător ajunse la gura pesterii. Înveșmîntat în armura umflată de suspensor, vînătorul îndreptă în față un pistol cu laser. Se uită în jos, la dispozitivul portabil, perechea implantului de urmărire richesian.

Duncan își ținu respiratia, rămase nemișcat, fără să clintească din loc nici o pietricică. Sîngele îi desena o linie încinsă pe brațul stîng, în jos.

Vînătorul se opri în fața deschizăturii din stîncă, observînd zăpada răvășită, petele de sînge, impulsul luminos de pe ecranul dispozitivului său de urmărire. Cu toate că Duncan nu putea vedea fața bărbatului, știa că vînătorul purta pe ea un rînjet de triumf disprețuitor.

Îndreptînd pistolul cu laser spre deschizătura din fața sa, vînătorul se aplecă la pămînt, îndoindu-se țeapăn în apărătoarea sa căptușită pentru piept. Tîrîndu-se pe burtă, intră pe jumătate în întuneric.

— Te-am găsit, băiețas!

Folosind tălpile și puterea mușchilor de la picioare, Duncan aruncă peste margine un bolovan acoperit de licheni. Apoi se duse la al doilea si-l lovi tare, împingîndu-l spre povîrnișul abrupt. Amîndouă pietrele căzură greoi, rostogolindu-se prin aer.

Auzi sunetul impactului si un trosnet. Un scrîșnet dezgustător.

Apoi icnetul si gîlgîitul bărbatului de jos...

Duncan se tîrî spre margine și văzu că unul dintre bolovani căzuse într-o parte, ricoșînd și rostogolindu-se pe panta abruptă, prinzînd avînt si luînd, o dată cu el, bucăți de pietris.

Celălalt bolovan izbise ceafa vînătorului, zdrobindu-i coloana vertebrală chiar si prin căptușeala protectoare, doborîndu-l la pămînt ca un ac ce împunge un specimen de insectă.

Duncan coborî icnind si alunecînd. Vînătorul era încă în viață, dar paralizat. Picioarele îi zvîcneau, făcîndu-i

carîmbul cizmelor să se lovească de solul înghețat. Duncan nu se mai temea de el.

Strecurîndu-se înăuntrul peșterii pe lîngă corpul mătăhălos, îmbrăcat în armură, Duncan îndreptă raza lanternei spre ochii sticloși, încă plini de uimire, ai vînătorului. Ăsta nu era un joc. Stia ce-i vor face Harkonnenii, văzuse deja ce le făcuse Rabban părintilor săi.

Acum, Duncan va juca după regulile lor.

Vînătorul aflat pe moarte murmură către el ceva ininteligibil. Duncan nu ezită. Cu ochii întunecați și pleoapele apropiate — nu mai erau ochii unui copil — se aplecă înainte. Cuțitul se furișă sub maxilarul bărbatului. Vînătorul se agită, ridicînd din bărbie parcă a acceptare, mai degrabă decît a sfidare — și lama boantă îi tăie pielea și tendonul. Sîngele îi țîșni din jugulară cu destulă forță să stropească totul în jur înainte să formeze o baltă închisă la culoare si lipicioasă pe podeaua peșterii.

Duncan nu putea pierde vremea gîndindu-se la ce făcuse, nu putea aștepta ca trupul vînătorului să se răcească. Dibui printre obiectele de la centura bărbatului, găsi o trusă mică de prim-ajutor și un baton de proteine. Apoi smulse arma cu laser din mîna încleștată a mortului. Folosindu-i patul, zdrobi dispozitivul de urmărire richesian mînjit cu sînge, transformîndu-l în fărîme de metal. Nu mai avea nevoie de el ca momeală. Urmăritorii îl puteau vîna acum folosindu-și doar intuiția.

Credea că s-ar putea chiar să le facă plăcere această provocare, o dată ce aveau să-și potolească furia.

Duncan se tîrî afară din peșteră. Arma cu laser, aproape la fel de mare ca și el, zăngăni cînd o tîrî în urma lui. Jos, coloana de licurigloburi a echipei de vînătoare se apropia.

Acum, mai bine înarmat si nutrind speranta unui succes improbabil, Duncan o rupse la fugă în noapte.

Multe elemente ale imperiului cred că detin puterea supremă: Ghilda Spațială cu monopolul asupra transportului interstelar, CHOAM cu șireangul lor economic, Bene Gesserit cu secretele lor, mentații cu controlul proceselor mentale, Casa Corrino cu tronul, Casele Mari și Mici din Landsraad cu întinsele lor domenii. Vai nouă, în ziua cînd una dintre aceste factiuni se hotărăste să-si demonstreze punctul de vedere.

Contele Hasimir Fenring, Mesaje de pe Arrakis

Leto avu abia o oră să se odihnească și să se învioreze în noul său apartament din Marele Palat.

— Oh, scuze că te grăbesc, spuse Rhombur intrînd cu spatele prin usa glisantă în coridorul cu pereți de cristal, dar asta-i ceva ce n-ai vrea să ratezi. Îți ia luni de zile să construiești un transspațial. Dă-mi un semn cînd ești gata să mergem pe puntea de observare.

Încă tulburat, dar din fericire singur pentru cîteva momente, Leto scormoni prin bagaje și făcu o inspecție superficială a încăperii sale. Se uită la lucrurile atent împachetate, cu mult mai multe decît ar fi avut el nevoie vreodată, inclusiv zorzoane, un teanc de scrisori de la mama lui si o Biblie Catolică Portocalie cu dedicație. Îi promisese că va citi versete din ea în fiecare seară.

Se uită în gol, gîndindu-se la cît timp îi va trebui numai să se simtă ca acasă — *un an întreg departe de Caladan* — și lăsă totul acolo unde era. Va avea timp să facă toate astea mai tîrziu. *Un an pe Ix...*

Obosit după lunga călătorie, cu mintea încă năucită de ciudățenia apăsătoare a acelei metropole subpămîntene,

Leto își dădu jos cămașa comodă și se întinse pe pat. Abia dacă reuși să încerce salteaua și să-și umfle perna, cînd Rhombur bătu în ușă.

— Haide, Leto! Grăbeste-te! Îmbracă-te și hai să... ăă... luăm un transportor.

Încă luptîndu-se să-și vîre brațul în mîneca stîngă, Leto îl întîlni pe celălalt tînăr în hol...

Un tren rapid îi duse printre clădirile răsturnate, spre periferia orașului subpămîntean, după care o capsulă ascensoare îi lăsă la al doilea nivel al clădirilor înțesate cu domuri de observare. După ce coborî, Rhombur își croi drum cu coatele prin mulțimile de oameni adunate în balcoane și la ferestrele mari. Îl prinse pe Leto de braț; împreună, trecură pe lîngă gărzile lui Vernius, apoi pe lîngă spectatorii adunați la fața locului. Fața prințului era îmbujorată si se întoarse repede către ceilalți aflați acolo.

— Cît e ceasul? S-a-ntîmplat deja?

— Nu încă. Mai sînt zece minute.

— Navigatorul e pe drum. Cabina lui este escortată chiar acum pe platformă.

Bîiguind mulțumiri și scuze, Rhombur își conduse însoțitorul nedumerit spre o fereastră mare de metasticlă, aflată în peretele înclinat al galeriei de observare.

În capătul opus al încăperii se deschise o altă ușă și mulțimea se dădu la o parte din calea a doi tineri cu păr negru — gemeni identici, după cum arătau. Mici de statură, aceștia o flancau pe sora lui Rhombur, Kailea, ca o escortă plină de mîndrie. În putinul timp scurs de cînd o văzuse Leto ultima oară, Kailea reușise cumva să se schimbe într-o altă rochie, mai putin înzorzonată, dar la fel de frumoasă. Gemenii păreau amețiți de prezența ei, iar Kailea părea să se bucure de atenția lor lingusitoare. Le zîmbi amîndurora și-i conduse spre un loc bun la fereastra de observare.

Rhombur îl trase pe Leto lîngă ei, mult mai interesat de priveliște decît de cei din mulțime. Uitîndu-se în jur, Leto bănui că toți oamenii de acolo trebuiau să

fie demnitari importanți, de un fel sau altul. Se uită atent în jos, încă neînțelegînd ce se petrecea.

Un spatiu gol imens se pierdea în depărtare, acolo unde tavanul grotei se întîlnea cu orizontul. Jos, văzu un transspațial în dimensiune naturală, o navă de mărimea unui asteroid, asemănătoare celei care-l transportase de pe Caladan pe Ix.

— Asta e cea mai mare... ăă... fabrică de pe tot Ix-ul, spuse Rhombur. E singura cală din imperiu aflată pe o planetă și care e destul de mare să adăpostească un transspațial întreg. Toți ceilalți folosesc docuri cómplet utilate în spațiu. Aici, într-un mediu terestru, siguranța si eficiența chiar și a unei construcții la scară mare o fac foarte avantajoasă din punctul de vedere al costurilor.

Strălucitoarea navă nouă umplea canionul subteran. Pe partea ei dorsală, cea mai apropiată, sclipea un evantai de desene decorative. Pe fuzelaj, figura o elice ixiană violet cu arămiu, împletită cu marele semn alb în formă de 8 al Ghildei Spațiale, simbolizînd infinitul înăuntrul unui cartuș convex rotunjit.

Construită pe loc, adînc sub pămînt, nava spațială se odihnea pe un mecanism suspensor de ancorare, care ridica ambarcațiunea astfel încît imense camioane de teren să se poată plimba pe sub carenă. Muncitori suboizi în uniforme argintiu cu alb scanau fuzelajul cu dispozitive portabile, executînd munci de rutină. În timp ce echipele de ucenici verificau nava Ghildei, pregătind-o pentru zbor în spațiu, șiruri de lumini dansau în jurul centrului industrial — bariere energetice menite să respingă oaspeți nepoftiți.

Macaralele și suporturile suspensoare arătau ca niște mici paraziți ce se tîrau pe carena transspațialului, însă cele mai multe masinării erau îngrămădite lîngă peretii înclinati ai încăperii, date la o parte... pentru o *lansare*? Leto nu credea că era posibil. Mii de muncitori mișunau la sol într-o schemă statică, îndepărtînd

resturile și pregătind terenul pentru plecarea incredibilei nave.

Zumzetul asistenței din camera de observare crescu, iar Leto simți că era pe cale să se întîmple ceva. Observă numeroase ecrane și imagini transmise de sistemele de comunicare. Uimit de spectacol, întrebă:

— Dar... cum o scoți afară? O navă de mărimea asta? Deasupra, tavanul e de piatră și toți pereții par solizi!

Unul dintre gemenii cu fețe nerăbdătoare de lîngă el îl privi de sus, cu un zîmbet încrezător.

— Așteaptă și-o să vezi...

Cei doi tineri identici aveau ochi mult depărtați, pe niște fețe aproape pătrate, expresii încordate, frunți încrețite; erau cu cîțiva ani mai mari ca Leto. Pielea lor palidă era o consecință inevitabilă a vieții trăite sub pămînt.

Aflată între ei, Kailea își drese glasul și-și privi cu reproș fratele.

— Rhombur? spuse ea, aruncînd o privire către gemeni și spre Leto. Uiți de bunele maniere...

Rhombur își aminti brusc de obligațiile sale.

— O, da! Acesta este Leto Atreides, moștenitor al Casei Atreides de pe Caladan. Iar acestia doi sînt C'tair și D'murr Pilru. Tatăl lor este ambasadorul ixian pe Kaitain, iar mama lor este bancher al Ghildei. Locuiesc într-o aripă a Marelui Palat, așa că s-ar putea să-i mai întîlnești.

Tinerii făcură o plecăciune la unison si părură să se apropie și mai mult de Kailea.

— Ne pregătim pentru examenele Ghildei în următoarele cîteva luni, spuse C'tair, unul dintre gemeni. Sperăm să pilotăm un vas ca acela într-o bună zi.

Capul său negru se înclină spre imensul vas de dedesubt. Kailea se uită la amîndoi cu o sclipire de îngrijorare în ochii ei verzi, de parcă nu era prea sigură de ideea că odată și odată vor deveni navigatori.

Leto fu mișcat de scînteierea și de zelul pe care le văzu în ochii adînci, căprui, ai tînărului. Celălalt frate

era mai puțin sociabil și părea să fie interesat numai de activitățile de dedesubtul lor.

— Iată că vine cabina navigatorului, remarcă D'murr.

Jos, un container negru și masiv plutea pe o cărare liberă, purtat de suspensoare industriale.

Prin tradiție, navigatorii Ghildei își mascau înfățișarea, ascunzîndu-se în nori groși de gaz aromat. Se credea în general că procesul prin care deveneau navigatori îi transforma în ceva diferit de-o ființă umană, ceva mai evoluat. Ghilda nu spunea nimic, nu căuta să confirme sau să infirme aceste speculații.

— Nu văd nimic înăuntru, spuse C'tair.

— Poate, dar acolo se află un navigator. Îl simt.

D'murr se aplecă înainte atît de concentrat, încît părea c-ar fi vrut să zboare prin geamul de observare din metasticlă. Cînd amîndoi gemenii o ignorară, atenți la nava de jos, Kailea se întoarse spre Leto și-i întîlni privirea cu ochi scînteietori de smarald.

Rhombur făcu un gest spre nava de sub ei și își continuă comentariul rapid.

— Tatăl meu e încîntat de modelele astea noi de transspațiale cu sarcină utilă sporită. Nu știu dacă ai studiat istoria, dar transspațialele erau la început de... ăă... fabricație richesiană. Ix și Richese au concurat între ele pentru contracte cu Ghilda dar, treptat, noi am cîștigat, implicînd în proces toate aspectele societății noastre: ăă... subvenții, mobilizări, impozite, orice a fost nevoie. Pe Ix, nu facem lucrurile de jumătate.

— Am auzit că sînteți și maeștri la sabotaj industrial și la manipularea legii brevetelor, spuse Leto, amintindu-și ce-i spusese mama sa.

Rhombur clătină din cap.

— Minciuni spuse de Casele geloase. Iaduri purpurii, noi nu furăm idei sau brevete — am purtat numai un război tehnologic împotriva Casei Richese și l-am cîștigat fără să tragem un singur glonț. Dar le-am dat lovituri mortale, la fel de sigur ca și cum am fi folosit bombe atomice. Era o competiție între noi și ei. Cu o

generație în urmă, și-au pierdut dreptul de administrare a Arrakisului cam în același timp cînd au pierdut și întîietatea în domeniul tehnologic. O proastă conducere de familie, bănuiesc.

— Mama mea e richesiană, spuse Leto cu duritate.

Rhombur se îmbujoră, profund stînjenit.

— O, îmi pare rău. Am uitat.

Se scărpină în părul blond, ciufulit, numai ca să aibă ce face cu mîinile.

— Nu-i nimic. Nu purtăm ochelari de cal, spuse Leto. Știu despre ce vorbiți. Richese încă există, dar la o scară mult mai mică. Prea multă birocrație și prea puține inovații. Mama n-a vrut niciodată să mă ducă acolo, nici măcar să-i vizitez familia. Prea multe amintiri dureroase, presupun, chiar dacă, din cîte bănuiesc, spera că, măritîndu-se cu tata, va reuși să readucă bogăția pe Richese.

Jos, containerul în care se afla misteriosul navigator intră într-un orificiu din partea din față a transspațialului. Cabina neagră, lustruită, dispăru în imensitatea vasului, ca un tînțar absorbit în gura unui pește mare.

Cu toate că era mai tînără ca fratele ei, cînd vorbi Kailea, vocea ei păru mai calculată.

— Noul program de transspațiale va fi pentru noi cel mai profitabil din toate timpurile. Din contractul ăsta ne vor curge sume mari în conturi. Casa Vernius va primi douăzeci și cinci la sută din toți solarii pe care Ghilda Spațială îi economisește în prima decadă.

Copleșit, Leto se gîndi la activitățile mărunte de pe Caladan: recoltarea orezului pundi, bărcile care descărcau încărcătura de pe nave... și uralele devotate pe care le scoseseră oamenii după lupta bătrînului duce cu taurul.

Sirene stridente răsunară din difuzoarele instalate peste tot în imensa peșteră. Jos, asemenea piliturii de fier mișcîndu-se după liniile cîmpului magnetic, muncitorii suboizi părăseau prin toate părțile nou-construitul transspațial. Dintr-o parte în alta a orașului din

plafon, luminile clipeau la marile ferestre de observare ale turnurilor-stalactite. Leto putea zări siluete minuscule lipite de geamuri îndepărtate.

Cînd spectatorii din jurul lor fură reduși la tăcere, Rhombur rămase alături de Leto.

— Ce-i? întrebă Leto. Ce se-ntîmplă acum?

— Navigatorul va scoate nava de-aici, spuse geamănul C'tair.

— O va scoate de pe Ix ca să-și poată începe drumurile, adăugă D'murr.

Leto se uită țintă la tavanul de piatră, barieră impenetrabilă a unei cruste planetare, și știu că asta era imposibil. Auzi un zumzet vag, abia perceptibil.

— Nu-i greu să pilotezi un astfel de aparat și să-l duci afară — ăă... cel puțin, nu pentru unul dintre *ei*.

Rhombur își încrucișă brațele la piept.

— E mult mai ușor decît să duci un transspațial înapoi, *înăuntrul* unui spațiu închis ca ăsta. Numai un timonier de primă mînă poate face asta.

În vreme ce Leto se uita, ținîndu-și răsuflarea exact la fel ca și ceilalți spectatori, transspațialul pîlpîi, deveni neclar — apoi dispăru cu totul.

Aerul dinăuntrul imensei grote reverberă într-o bubuitură puternică, datorată bruștei dislocări de volum. Clădirea de observare fu străbătută de un cutremur, iar lui Leto îi răsună un pocnet în urechi.

Grota era acum goală, un vast spațiu închis fără urmă de transspațial, doar echipamente rămase în urmă și un tipar de urme decolorate pe podea, pe pereți si tavan.

— Amintește-ți cum conduce un navigator nava, spuse D'murr, văzînd confuzia lui Leto.

— Curbează spațiul, spuse C'tair. Transspațialul acela n-a trecut cîtuși de puțin *prin* roca scoarței planetei Ix. Navigatorul a mers pur și simplu de aici... la destinație.

Cîtiva membri ai audienței aplaudară. Rhombur păru nespus de mulțumit cînd făcu un gest spre spațiul acum gol, de jos, ce se întindea cît vedeai cu ochii.

— Din clipa asta, avem loc să începem să construim încă unul!

— Pură economie!

Kailea se uită la Leto, apoi își întoarse privirea cu falsă modestie.

— Nu pierdem nici o clipă...

Concubinele sclave permise tatălui meu de acordul dintre Bene Gesserit si Ghildă nu puteau, desigur, naste un succesor regal, însă intrigile erau permanente și insuportabile in asemănarea lor. Am devenit experte, mama, surorile mele si cu mine, în evitarea subtilelor unelte ale mortii.

Din „În Casa tatălui meu" de Printesa Irulan

Încăperile unde învăta printul mostenitor Shaddam în palatul imperial erau destul de mari ca să adăpostească un sat întreg în alte lumi. Cu un dezinteres total, moștenitorul Casei Corrino stătea dus pe gînduri în fata masinii-profesor, în timp ce Fenring îl privea.

— Tata încă vrea să mai stau la scoală, ca un copil!

Shaddam se încruntă la beculetele si mecanismele rotitoare ale masinii.

— În timp ce eu ar trebui să fiu deja însurat... Ar trebui să am deja un mostenitor imperial!

— De ce? rîse Fenring. Ca tronul să poată sări peste o generatie si să treacă direct la fiul tău, cînd atinge vîrsta potrivită, hmm?

Shaddam avea treizeci si patru de ani si se afla parcă la distantă de o viată de tronul imperial. De fiecare dată cînd bătrînul bea o gură de bere de mirodenie, activa si mai multă otravă secretă — însă n'kee lucra de luni încheiate si singurul rezultat părea să fie un comportament tot mai irational. De parcă de-asa ceva ar fi avut ei nevoie!

Chiar în dimineata aceea, Brood îl dojenise pe Shaddam că nu dădea mai multă atentie studiului

„Priveste și învață!" — una dintre supărătoarele expresii ale tatălui său, — „Descurcă-te măcar o dată la fel de bine ca Fenring!"

Din copilărie, Hasimir Fenring urmase cursurile împreună cu prințul moștenitor. În aparență, îi oferea tovărășie lui Shaddam, în vreme ce de fapt culegea informații despre intrigile si politica de la curte. La studiu, Fenrig se descurca întotdeauna mai bine ca prietenul său de viță regală; devora orice frîntură de informație care-l putea ajuta să-și îmbunătățească pozitia.

Mama lui, Chaola, o doamnă de onoare cu fire interiorizată, se așezase într-o casă liniștită si trăia din pensia imperială după moartea celei de-a patra soții a împăratului, Habla. Crescîndu-i pe cei doi băieti împreună, în timp ce o servea pe împărăteasa Habla, Chaola îi oferise lui Fenring ocazia de-a deveni mult mai mult — de parcă așa ar fi plănuit ea lucrurile.

În ultima vreme, Chaola se prefăcea că nu înțelege ce face fiul ei la Curte, cu toate că era educată de Bene Gesserit. Fenring era și el destul de viclean ca să știe că mama sa înțelegea mult mai mult decît lăsa să se presupună poziția ei, si că multe planuri și scheme genetice se desfășuraseră fără stirea lui.

Acum, Shaddam scoase un geamăt nefericit si își întoarse fața de la mașină.

— De ce nu poate creatura aia bătrînă să moară pur și simplu și să facă lucrurile mult mai ușoare?

Își acoperi gura, alarmat brusc de izbucnirea pe care-o avusese.

Fenring măsura cu pasul încăperea cea lungă, uitîndu-se în sus la stindardele Landsraadului. Era de așteptat ca printul mostenitor să stie culorile si stemele fiecărei Case Mari și Mici, însă Shaddam nu reușea nici măcar să-si amintească numele tuturor familiilor.

— Ai răbdare, prietene... Toate la timpul lor!

Într-unul dintre alcovuri, Fenring aprinse un bețișor de tămîie cu aromă de vanilie și inhală adînc fumul.

— Între timp, învață despre lucrurile importante pentru domnia ta. Vei avea nevoie de astfel de informații în viitorul apropiat, hmm?

— Nu mai scoate sunetul ăla, Hasimir. E deranjant.

— Hmm?

— Mă enerva în copilărie și știi că mă enervează și-acum. Încetează!

În camera alăturată, în spatele ecranelor care-ar fi trebuit să fie de izolare, Shaddam îsi auzea tutorele chicotind; răsună apoi sunetul unor haine foșnind, cearșafuri dîndu-se la o parte, pielea frecîndu-se de piele. Tutorele își petrecea după-amiezile împreună cu o femeie mlădioasă și cumplit de frumoasă care fusese instruită în arta sexului, ajungînd în Clasa Experților. Shaddam îi dăduse fetei ordinele pe care trebuia să le execute, iar farmecele ei îl țineau pe tutore la distanță, așa încît el și cu Fenring să poarte discuții particulare — lucru destul de greu într-un palat plin de ochi iscoditori si de urechi ciulite.

Tutorele nu stia însă că fata era menită lui Elrood ca dar, un adaos perfect pentru haremul său. Această mică stratagemă îi oferea prințului mostenitor o măciucă mare cu care să-l ameninte pe supărătorul lui profesor. Dacă afla vreodată împăratul...

— Să înveți să manipulezi oamenii e o parte importantă a cîrmuirii, îi spunea deseori Fenring după ce îi sugera cîte o idee. Atîta lucru, cel puțin, înțelesese și Shaddam. *Cîtă vreme prințul mostenitor îmi ascultă sfatul*, își spunea Fenring, *s-ar putea totusi să devină un conducător destul de priceput.*

Ecranele afișau statisticile seci ale resurselor comerciale, exporturile principale ale planetelor importante, imagini holografice ale fiecărui produs existent, de la cea mai frumos vopsită blană de balenă, la tapiserii ixiene sonice relaxante... viță-de-cerneală, fibre shiga, fabuloase obiecte de artă de pe Ecaz, orez pundi si bălegar de catîr. Totul se revărsa din mașina-profesor ca un izvor al înțelepciunii scăpat de sub control. de

parcă Shaddam ar fi trebuit să știe și să țină minte toate amănuntele. *Dar la asta erau buni consilierii și experții!*

Fenring se uită în jos la ecran.

— Dintre toate lucrurile din imperiu, Shaddam, care crezi tu că-i cel mai important, hm-m-m-m?

— Și tu esti acum tutorele meu, Hasimir?

— Mereu, răspunse Fenring. Dacă vei ajunge un împărat excelent, toți oamenii vor avea de cîstigat... inclusiv eu!

Patul din camera alăturată scotea sunete ritmice, care-ți risipeau gîndurile.

— Pacea și liniștea sînt cele mai importante lucruri, bodogăni Shaddam răspunsul.

Fenring lovi cu o cheie în mașina-profesor. Mecanismul păcăni, zdrăngăni, bîzîi. Apăru imaginea unei planete deșertice. Arrakis... Fenring se furișă pe bancă, alături de Shaddam.

— Melanjul de mirodenie... Ăsta-i cel mai important lucru. Fără el, imperiul s-ar nărui.

Se aplecă în față și degetele-i sprintene zburară peste butoane, făcînd să apară imagini ale activităților de recoltare a mirodeniei pe planeta desertică. Shaddam se uită la un film în care un uriaș vierme de nisip distrugea o mașină de recoltare în mijlocul pustiului.

— Arrakis este singura sursă de melanj cunoscută în univers.

Fenring strînse pumnul și lovi cu un bubuit puternic pe tăblia de plaz marmorat a mesei.

— Dar *de ce*? Cu toți exploratorii si prospectorii imperiali și cu imensa recompensă pe care o oferă Casa Corrino de generații întregi, de ce n-a găsit nimeni mirodenie altundeva? La urma urmei, cu un miliard de lumi în imperiu, trebuie să mai existe și *altundeva*.

— Un miliard?

Shaddam strîmbă din buze.

— Hasimir, știi bine că asta-i numai o hiperbolă. Ultima numărătoare pe care am văzut-o vorbește de un milion sau cam așa ceva...

— Un miliard, un milion, care-i diferența, hmmm? Ceea ce vreau să spun e că dacă melanjul este o substanță ce se găsește în univers, trebuie să-l găsim în mai mult de un singur loc. Ai aflat de planetologul pe care tatăl tău l-a trimis pe Arrakis?

— Desigur, Pardot Kynes. Din clipă-n clipă, așteptăm încă un raport de la el. Au trecut cîteva săptămîni de la ultimul.

Ridică fruntea, plin de mîndrie.

— Mi-am făcut o datorie din a le citi imediat ce sosesc!

Din camera laterală se auziră icnete și chicote, mobile grele mișcîndu-se din loc, ceva răsturnîndu-se cu o bufnitură. Shaddam își îngădui un zîmbet subțire: concubina era într-adevăr bine instruită!

Fenring își roti ochii mari, apoi se întoarse la mașina-profesor.

— Fii atent, Shaddam. Mirodenia e vitală și totuși producția, în întregul ei, este controlată de o singură Casă, pe o singură lume. Amenințarea unei reduceri sau stagnări a productiei este imensă, cu toată supravegherea din partea imperiului și toată presiunea exercitată de CHOAM. Pentru stabilitatea imperiului, avem nevoie de o sursă mai bună de melanj. Dacă e necesar, va trebui să-l creăm pe cale sintetică. Nu văd altă alternativă...

Se întoarse spre prințul moștenitor, cu ochii negri scînteindu-i.

— ...Decît una care să se afle sub controlul nostru!

Lui Shaddam îi plăceau discuțiile de felul ăsta, mult mai mult decît lecțiile de rutină din programul profesorului.

— A, da! O alternativă la melanj ar schimba complet centrul de greutate al balanței de putere în imperiu, nu-i așa?

— Exact! Asa cum stau lucrurile acum, CHOAM, Ghilda, Bene Gesserit, mentații, Landsraadul, chiar și Casa Corrino, toate se luptă pentru productia si

distribuția de mirodenie pe o singură planetă. Dar, dacă ar exista o alternativă, una care să se afle doar în mîinile Casei Imperiale, familia ta ar deveni o familie de adevărați împărați, nu doar niște marionete sub controlul altor forțe politice...

— Nu sîntem marionete, se răsti Shaddam. Nici măcar ramolitul de taică-meu!

Aruncă o privire nervoasă în tavan, de parcă acolo s-ar fi ascuns niște ochi-spion, chiar dacă Fenring executase deja scanări temeinice de căutare a aparatelor de observare.

— Ăă..., fie-i viața lungă!

— Cum spui tu, prințul meu, zise Fenring fără să cedeze măcar un singur milimetru. Dar dacă punem roțile în mișcare acum, vei culege toate foloasele, atunci cînd tronul îți va aparține...

Începu să se joace cu mașina-profesor.

— Privește și învață! spuse el într-un falsetto scîrțîit, ce imita pronunția greoaie a lui Elrood.

La auzul sarcasmului, Shaddam chicoti.

Mașinăria afișă scene ale înfăptuirilor industriale ixiene, toate invențiile si modificările noi ce fuseseră produse în timpul profitabilei domnii a Casei Vernius.

— De ce crezi tu că ixienii nu se pot folosi de tehnologia pe care-o au ca să găsească o alternativă la mirodenie? întrebă Fenring. Li s-a cerut de nenumărate ori să analizeze mirodenia și să găsească o altă opțiune pentru noi, și cu toate astea își pierd vremea cu mașinăriile lor de navigare și cu ceasornicele lor idioate. Cine are nevoie să cunoască ora exactă pe vreo planetă a imperiului? Cu ce sînt mai importante lucrurile astea decît însăși mirodenia? Casa Vernius, în ceea ce te privește, e un eșec total.

— Mașina asta de predare este ixiană. Enervantul model nou de transspațial este ixian. La fel e și mașina ta de teren ultra-performantă și...

— N-are nici o legătură, replică Fenring. Nu cred că Vernius își investeste vreo resursă tehnologică în

rezolvarea problemei alternativei la mirodenie. Pentru ei nu-i o prioritate de vîrf!

— Atunci, tata ar trebui să le ofere o îndrumare mai fermă...

Shaddam își prinse mîinile la spate și încercă să pară imperial, îmbujorat de-o indignare forțată.

— Cînd voi fi împărat, voi avea grijă ca anumiți oameni să-și înțeleagă prioritățile. O, da, voi hotărî personal ce este mai important pentru imperiu și pentru Casa Corrino.

Fenring dădu ocol masinii-profesor, ca un tigru Laza în căutarea prăzii. Apucă o curmală zaharisită dintr-o fructieră așezată cu discreție pe o măsuță laterală.

— Bătrînul Elrood a făcut declarații asemănătoare cu multă vreme în urmă și totusi pînă acum n-a dat urmare nici uneia.

Flutură palma cu degete lungi.

— O, la început le-a cerut ixienilor să cerceteze problema. A oferit și o recompensă mare pentru crice explorator care-ar fi găsit chiar și urme de premirodenie pe vreo planetă necartografiată...

Azvîrli curmala în gură, își linse degetele lipicioase și înghiți fructul neted și dulce.

— Încă nu s-a ivit nimic.

— Atunci, tata ar trebui să crească recompensa, zise Shaddam. Nu se străduieste destul de tare!

Fenring își studie unghiile atent tăiate, apoi își ridică ochii imensi ca să-i întîlnească pe ai lui Shaddam

— Sau să fie vorba de faptul că Elrood al IX-lea nu e dispus să ia în calcul toate alternativele necesare?

— E incompetent, dar nu complet prost. De ce-ar face asta?

— Să presupunem că cineva i-ar propune să folosească... Bene Tleilax, de exemplu? Ca singură soluție posibilă?

Fenring se sprijini de un stîlp de piatră, ca să observe reacția lui Shaddam.

O undă de dezgust străbătu chipul prințului mostenitor.

— Mîrșavii tleilaxu! De ce-ar dori cineva să lucreze cu ei?

— Fiindcă ei ar putea oferi răspunsul pe care-l cauți.

— Glumești, probabil! Putem avem încredere în vreo vorbă de-a lor?

Își readuse în minte imaginea rasei cu piele cenusie, păr uleios și statură pitică, ochii lor ca niște mărgele, nasurile teșite și dinții ascuțiți. Se țineau deoparte, izolîndu-și planetele centrale, săpînd intenționat șanțuri sociale în care să se poată bălăci.

Bene Tleilax erau însă adevărați vrăjitori într-ale geneticii, dispuși să folosească metode neortodoxe și atroce din punct de vedere social, făcînd negoț cu carne vie și moartă, cu reziduuri biologice. În misterioasele și totuși puternicele lor cuve axlotl puteau crește clone din celule vii și ghola din cele moarte. Tleilaxu erau înconjurați de-o aură alunecoasă, schimbătoare. *Cum îi poate lua cineva în serios?*

— Gîndește-te la asta, Shaddam. Nu sînt tleilaxu experți în chimie organică și mecanică celulară, hm-m-m? pufni Fenring. Prin rețeaua mele de iscoade am aflat că Bene Tleilax, cu tot dezgustul cu care-i privim, au dezvoltat o nouă tehnică. Eu însumi am anumite... îndemînări tehnice, să știi, și cred că această metodă tleilaxu poate fi aplicată si în producția de melanj artificial... propria noastră sursă.

Își ațintì ochii sclipitori de pasăre în ochii lui Shaddam.

— Sau nu ești dispus să iei în calcul toate alternativele, si-l lasi pe tatăl tău să păstreze controlul?

Shaddam se foi, ezitînd să răspundă. Ar fi preferat în schimb un joc de minge-scut. Nu-i plăcea să se gîndească la piticii ăia; fanatici religioși, Bene Tleilax erau extrem de secretoși și nu invitau musafiri. Nepăsători la felul în care îi priveau alte lumi, își trimiteau reprezentanții să observe și să încheie înțelegeri la cele mai înalte nivele pentru produse unice de bioinginerie. Zvonurile spuneau că nici un străin nu văzuse vreodată o

femeie tleilaxu. Niciodată! El credea că trebuie să fie extraordinar de frumoase... sau incredibil de urîte!

Văzîndu-l pe prințul moștenitor cum tremură, Fenring arătă spre el cu degetul.

— Shaddam, să nu cazi în aceeași capcană ca și tatăl tău. Ca prieten și sfătuitor personal, e de datoria mea să investighez oportunități inedite, hm-m-m-m-ah? Lasă de-o parte asemenea sentimente si gîndește-te ce victorie ar fi dacă planul reușește — o victorie asupra Landsraadului, a Ghildei, a CHOAM-ului și a uneltitoarei Case Harkonnen. Cît de amuzant e, dacă te gîndești că toate itele pe care le-au tras Harkonnenii ca să cîștige Arrakisul, după căderea Casei Richese, au fost în zadar?!

Vocea i se înmuie, devenind de o chibzuință infinită.

— Ce contează că trebuie s-avem de-a face cu tleilaxu? Atîta vreme cît Casa Corrino sparge monopolul asupra mirodeniei și creează o sursă independentă?

Shaddam se uită la el, întorcîndu-se cu spatele la mașina-profesor.

— Ești sigur de asta?

— Nu, nu sînt sigur, se răsti Fenring. Nimeni nu poate fi sigur, pînă cînd nu se întîmplă. Dar trebuie cel putin să ne gîndim, să dăm ideii o șansă. Dacă n-o facem noi, o va face altcineva... pînă la urmă. Poate chiar Bene Tleilax. Trebuie să facem asta pentru propria noastră supraviețuire!

— Ce-o să se-ntîmple cînd va auzi tata de asta? întrebă Shaddam. N-o să-i placă ideea.

Bătrînul Elrood nu putuse niciodată gîndi cu propriul lui cap, iar otrava lui Fenring începuse deja să-i fosilizeze creierul. Împăratul fusese întotdeauna un pion patetic, mutat de colo-colo de forțele politice. Poate că vulturul cel senil încheiase deja o înțelegere cu Casa Harkonnen ca aceasta să mențină controlul producției de mirodenie. Pe Shaddam nu l-ar fi surprins să afle că tînărul și puternicul baron îl îmbrobodise pe bătrînul Elrood. Casa Harkonnen avea o avere fabuloasă, iar mijloacele ei de influență erau nenumărate.

I-ar fi plăcut să-i îngenuncheze.

Fenring își așeză mîinile în șolduri.

— Pot realiza tot ce-am zis, Shaddam. Am legături. Pot aduce aici un reprezentant al Bene Tleilax fără să știe nimeni. El ne poate prezenta cazul în fața Curții Imperiale — apoi, dacă tatăl tău îl refuză, s-ar putea să reușim să aflăm cine controlează tronul... urmele vor fi proaspete. Hmm-ah, să-i dau drumul?

Prințul mostenitor se uită în spate la mașina-profesor care, evident, continua să predea unui învățăcel inexistent.

— Da, da, sigur, răspunse el nerăbdător, acum că ajunsese la o hotărîre. Să nu mai pierdem timpul. Si termină cu sunetul ăla.

— Îmi va lua ceva timp să pun toate lucrurile cap la cap, dar investiția va merita.

Din camera alăturată se auzi un geamăt ascuțit; apoi, un țipăt subțire de extaz care deveni din ce în ce mai puternic, pînă ce păru că și pereții se vor nărui.

— Tutorele nostru trebuie c-a învățat cum să-și satisfacă animălutul favorit, remarcă Shaddam, încruntîndu-se. Sau poate că ea se preface.

Fenring rîse și clătină din cap.

— Asta n-a fost ea, prietene. A fost vocea lui.

— Mi-aș dori să stiu ce fac acolo, zise Shaddam.

— Nu-ți face griji. Totul se înregistrează pentru mai tîrziu. Dacă scumpul tău tutore cooperează și nu ne face probleme, o să ne uităm la casetă doar ca să ne distrăm. Dacă însă ne face greutăți, o să așteptăm pînă ce tatăl tău o va primi pe concubina asta ca să se joace cu ea... și atunci îi vom arăta împăratului Elrood cîteva dintre imaginile astea.

— Și tot o să primim ceea ce vrem, spuse Shaddam.

— Exact, prințe.

Pe parcursul muncii sale, planetologul are acces la multe resurse, date și proiecții. Totuși, cele mai importante unelte ale lui sînt ființele umane. Numai cultivînd instruirea ecologică în rîndul oamenilor înșiși poate el salva o planetă întreagă.

Pardot Kynes, „Pledoarie pentru Bela Tegeuse"

Pe cînd aduna însemnări pentru următorul său raport către împărat, Pardot Kynes întîlni dovezi din ce în ce mai vizibile ale unor subtile manipulări ecologice. Îi bănuia pe fremeni. Cine altcineva putea fi răspunzător acolo, în pustiurile de pe Arrakis?

Îi deveni limpede că oamenii deșertului trebuiau să fie prezenți într-un număr mult mai mare decît își închipuiau administratorii Harkonnen — și că fremenii aveau propriul lor vis... însă planetologul din el se întreba dacă aceștia aveau cumva și un *plan* prin care să-l îndeplinească.

Cufundat în enigmele geologice și ecologice ale acestei lumi deșertice, Kynes ajunse la convingerea că îi era la îndemînă să insufle viață acelor nisipuri arse de soare. Arrakis nu însemna doar bulgărele mort care părea să fie la suprafață, ci și o sămînță capabilă de o creștere magnifică... dacă mediul primea îngrijirea cuvenită.

Harkonnenii, cu siguranță, n-aveau să depună nici un pic de efort. Cu toate că erau guvernatori planetari aici de zeci de ani, baronul și echipa sa capricioasă se comportau ca și cînd ar fi fost niște oaspeți destrăbălați, neinteresați de vreo investiție pe termen lung pe Arrakis. Ca planetolog, Kynes putea vedea semnele mai

mult decît evidente: Harkonnenii prădau lumea, luau cît mai mult melanj cît mai repede posibil, fără a se gîndi deloc la viitor.

Mașinațiunile politice, precum și fluxurile și refluxurile puterii puteau schimba alianțele ușor și repede. În cîteva decenii, fără-ndoială, împăratul avea să predea controlul operațiunilor cu mirodenie unei alte Case Mari. Harkonnenii nu aveau nimic de cîștigat dacă făceau pe Arrakis investiții pe termen lung...

Mulți dintre locuitori erau și ei dezrădăcinați: traficanți, negustători de apă, comercianți care puteau să-și ridice cu ușurință taraba și să zboare spre o altă lume, spre o altă așezare prosperă. Nimănui nu-i păsa de starea planetei — Arrakis era doar o resursă care trebuia exploatată, apoi abandonată.

Kynes credea că fremenii s-ar putea să aibă, totuși, o altă concepție. Se spunea că locuitorii izolați ai deșertului sînt aprigi în felul de-a fi. Pe parcursul îndelungatei lor istorii, rătăciseră dintr-o lume într-alta, fuseseră asupriți și subjugați, înainte să-și facă un cămin pe Arrakis — o planetă pe care ei o numeau, încă din vremuri străvechi, Dune. Oamenii acestia aveau cele mai mari interese aici. Ei aveau să îndure consecințele provocate de exploatatori.

Dacă Pardot Kynes reușea să-și atragă ajutorul fremenilor și dacă existau atît de multi asemenea oameni misterioși pe cît bănuia el, schimbările puteau avea loc la scară globală. O dată ce acumula mai multe informatii despre modelele meteorologice, compozitia atmosferei și fluctuațiile sezoniere, putea elabora un program realist, un plan de joc care va modela în cele din urmă Arrakisul sub forma unei planete pline de verdeață. Se putea face!

Trecuse deja o săptămînă de cînd își concentrase activitățile în preajma Scutului de Piatră, un imens lanț muntos ce împrejmuia regiunea Polului Nord. Majoritatea locuitorilor se stabiliseră pe terenuri apărate de stînci, unde, bănuia el, viermii nu puteau ajunge.

Pentru a vedea peisajul de aproape, Kynes alese să călătorească într-o mașină de teren de o singură persoană. Hoinări pe la baza Scutului de Piatră, făcînd măsurători și adunînd specimene. Măsură înclinatia straturilor de roci, ca să determine tulburările geologice care dăduseră naștere unei asemenea bariere muntoase.

Cu multă răbdare și după studii amănunțite, putea găsi chiar și straturi fosile, bucăți de calcar cu moluște pietrificate sau chiar creaturi oceanice primitive, din trecutul mult mai jilav al planetei. Pînă acum, dovada subtilă a existenței apei primordiale era suficient de limpede pentru un ochi exersat. Descoperirea unui astfel de vestigiu criptozoic, însă, avea să fie piatra de temelie a tratatului său, dovada incontestabilă a bănuielilor sale...

Într-o dimineață, devreme, Kynes își conducea masina de teren pe rotile, lăsînd urme pe materialul sfărîmicios, căzut din zidul muntelui. În acea zonă, toate satele, de la cel mai mare si pînă la cea mai sărăcăcioasă asezare, erau atent însemnate pe hărți, fără-ndoială pentru ca Harkonnenii să-si poată impune taxele și să-i exploateze la maximum pe locuitori. Era o ușurare ca măcar aici să aibă hărți precise...

Se trezi în apropierea unui loc numit Tolba Vînturilor, sediul unui post de pază și al unor dormitoare ale Harkonnenilor aflați într-o alianță instabilă cu locuitorii deșertului. Kynes merse mai departe, zgîlțîit la fiecare pas de terenul accidentat. Fredonînd în surdină, își lăsă ochii să rătăcească în susul versanților. Zumzetul motoarelor îi servea drept cîntec de leagăn și astfel se pierdu în gînduri.

Apoi, ajungînd în vîrful unei movile și ocolind un colt de stîncă, fu uimit să întîlnească o mică bătălie disperată. Șase soldați musculosi, bine antrenați si îmbrăcati în uniformă completă Harkonnen, apărați de scuturi individuale, țineau în mîini arme albe de ceremonie, pe care le foloseau ca să se joace cu trei tineri fremeni pe care-i încolțiseră.

Kynes opri brusc mașina de teren. Deplorabila scenă îi amintea cum urmărise odată un tigru Laza bine hrănit, jucîndu-se cu un șobolan rîios, un șobolan de pămînt de pe Salusa Secundus. Tigrul, satisfăcut, nu mai avea nevoie de carne, dar îi făcea pur și simplu plăcere să se joace de-a prădătorul; prinsese între cîteva pietre rozătorul îngrozit, zgîriindu-l cu ghearele lungi, curbate, despicînd în trupul său răni dureroase, însîngerate... răni ce intenționat nu erau mortale. Cît se uitase Kynes prin oleobiectivele puternice, tigrul Laza lovise șobolanul de pămînt vreme de mai multe minute. La sfîrșit, plictisit, tigrul retezase pur și simplu, dintr-o singură mușcătură, capul creaturii, după care plecase agale, lăsînd cadavrul mîncătorilor de stîrvuri.

Prin contrast, cei trei tineri fremeni opuneau mai multă rezistență decît șobolanul de pămînt, dar nu aveau decît niște cuțite simple și distraie, fără vreun scut sau armură. Locuitorii deșertului nu aveau nici o șansă împotriva abilităților de luptă și a armelor soldaților Harkonnen.

Dar nu se dădeau bătuți...

Fremenii apucară de jos pietre ascuțite și le aruncară cu o precizie mortală, dar proiectilele ricoșară în scuturile pîlpîitoare, fără să producă nici o stricăciune. Harkonnenii rîseră și se apropiară și mai mult.

Ascuns vederii, Kynes coborî din mașina de teren, fascinat de acel tablou. Își potrivi distraiul, slăbind chingile ca să aibă mai multă libertate de mișcare. Se asigură că masca facială era la locul ei, dar nu ermetic închisă. În clipa aceea, nu știa dacă să observe de la distanță, cum făcuse cu tigrul Laza, sau să ofere cumva o mînă de ajutor.

Soldații Harkonnen îi depășeau numeric pe fremeni în proporție de doi la unu, iar dacă totuși Kynes venea în ajutorul tinerilor, era foarte probabil să se trezească fie rănit, fie acuzat de intervenție ilegală de către oficialii Harkonnen. Un planetolog imperial, aflat în misiune, nu avea voie să se amestece în treburile locului!

Ridică mîna spre lama armei de la șold. Pentru orice eventualitate, era pregătit, dar spera să nu asiste la mai mult de un schimb furios de insulte, amenințări întețite si poate o îmbrînceală care să se încheie cu o simplă ranchiună și cîteva vînătăi.

Caracterul confruntării se schimbă însă într-o clipă — și Kynes își dădu seama cît de naiv fusese: nu era vorba de un simplu joc de hărțuială, ci de o încleștare de o seriozitate mortală. Harkonnenii erau porniți să ucidă!

Cei șase soldați intrară în acțiune, cu tăișurile scăpărînd și scuturile pulsînd. Tinerii fremeni ripostară. În cîteva secunde, unul dintre băștinași era la pămînt, cu sîngele înspumat țîșnindu-i dintr-o arteră retezată de la gît.

Kynes fu cît pe ce să strige, dar își înghiți cuvintele cînd furia îi înroși vederea. Pe drum, își făcuse planuri grandioase de a-i folosi pe fremeni ca resursă, un adevărat popor al deșertului cu care putea schimba idei. Visase să-i adapteze ca o mare forță de lucru pentru sclipitorul său plan de transformare ecologică. Ei aveau să-i fie aliați voluntari, asistenți entuziaști...

Iar acum, Harkonnenii ăia prostănaci încercau — fără vreun motiv aparent — să-i omoare muncitorii, uneltele cu care intentiona să reformeze planeta! Nu putea îngădui un asemenea lucru.

Pe cînd al treilea membru al bandei lor zăcea pe nisip, sîngerînd de moarte, ceilalți doi fremeni, doar cu niște cuțite primitive, albastru-lăptoase si fără scuturi, atacară cu o furie sălbatică ce-l ului pe Kynes.

— Taqwa! strigară ei.

Doi Harkonneni căzură la acel atac surpriză, dar ceilalți patru camarazi rămași nu se grăbiră să le vină în ajutor. Sovăitori, soldații în uniforme albastre se apropiau de tineri...

Indignat de nedreptatea grosolană a Harkonnenilor. Kynes reacționă din instinct. Se furișă din spate spre banditi, mișcîndu-se repede și-n tăcere. Activîndu-și

scutul personal, scoase din teacă sabia pentru auto-apărare, cu lamă scurtă și vîrf despicat — o armă antiscut, otrăvită.

În anii petrecuți pe Salusa Secundus, învățase cum să lupte cu ea și cum să ucidă. Părinții săi lucraseră într-una dintre cele mai infame închisori ale imperiului, iar mediul cercetărilor de zi cu zi ale lui Kynes îi cerea deseori să se apere împotriva unor prădători puternici.

Nu scoase nici un strigăt de luptă, căci asta ar fi spulberat elementul surpriză. Kynes își ținea arma jos. Nu era cine știe ce îndrăznet; doar hotărît. Animat parcă de o forță străină de persoana care îl manevra, vîrful săbiei lui Kynes trecu încet prin scutul individual al soldatului Harkonnen cel mai apropiat, apoi împinse cu putere și se ridică, trecînd prin carne, cartilagii și oase. Lama pătrunse sub cutia toracică a omului, îi perforă rinichii și-i despică șira spinării.

Kynes scoase cuțitul și se răsuci pe jumătate spre stînga, înfigînd cuțitul între coastele celui de-al doilea soldat Harkonnen, care tocmai se întorcea spre el. Scutul încetini pentru o clipă lama otrăvită dar, cînd soldatul se zbătu, Kynes împinse vîrful adînc în carnea moale a abdomenului său, tăind din nou în sus.

Astfel, doi Harkonneni fuseseră răniți mortal si se zvîrcoleau înainte ca cineva să scoată vreun țipăt. Acum, la pămînt erau patru luptători, inclusiv cei omorîți de fremeni. Restul bătăușilor Harkonnen rămași se holbară, șocați de această turnură a evenimentelor, apoi răcniră, stîrniți de îndrăzneala nerușinată a străinului cel înalt. Schimbară între ei semnale de luptă și se despărțiră, cu ochii mai mult la Kynes decît la fremeni, care așteptau într-o postură feroce, pregătiți să lupte și cu unghiile, dacă era nevoie.

Apoi, fremenii săriră din nou spre atacatorii lor. Repetară strigătul de luptă:

— Taqwa!

Unul dintre cei doi soldați Harkonnen rămași în viață își repezi sabia spre Kynes, însă planetologul se

mișcă repede acum, încă furios si plin de sîngele primelor două victime. Întinse mîinile în sus, strecurînd cuțitul prin scut, și aproape că-i tăie gîtul atacatorului. O lovitură de maestru! Soldatul scăpă sabia și se prinse de beregată, într-o încercare zadarnică de a opri curgerea sîngelui.

Al cincilea Harkonnen se prăbuși la pămînt.

Pe cînd cei doi luptători fremeni îsi îndreptau răzbunarea împotriva singurului dușman rămas în picioare, Kynes se aplecă deasupra tînărului fremen grav rănit și-i vorbi:

— Stai liniștit. O să te ajut...

Tînărul pierduse deja o mare cantitate de sînge, vărsat pe pămîntul plin de pietriș, însă Kynes avea la cingătoare o trusă de prim-ajutor. Aplică un plasture de sutură pe tăietura neregulată, apoi folosi fiole hipodermice cu plasmă gata pregătită și stimulente puternice pentru a ține victima în viață. Îi luă tînărului fremen pulsul, la încheietura mîinii. Un ritm cardiac stabil...

Abia acum văzu Kynes profunzimea rănilor si fu uimit că tînărul nu sîngerase mai mult. Fără îngrijiri medicale, ar fi murit în cîteva minute. Totusi, Kynes era uluit că tînărul supraviețuise atîta vreme. *Sîngele acestui fremen se coagulează cu o eficiență extraordinară.* Un alt lucru de notat în memorie — o adaptare pentru a supraviețui, reducînd pierderea de lichide în cel mai uscat dintre deșerturi?

— Aaah!

— Nu!

Auzind aceste strigăte de durere și teroare, Kynes ridică privirea. Folosind vîrfurile cuțitelor, fremenii îi scoseseră ochii din orbite soldatului Harkonnen rămas în viață. Apoi, începuseră să-l jupoaie de viu, cu meticulozitate, desfăcînd de pe carne fîșii de piele roz, pe care le depozitau în săculețele etanșe de la șold.

Acoperit de sînge, Kynes se ridică icnind în picioare. Văzîndu-le cruzimea, acum că raportul de forțe se schimbase, începu să se întrebe dacă făcuse bine ceea

ce făcuse. Fremenii erau ca niște animale sălbatice si se lăsaseră cuprinși de frenezie. Aveau să încerce acum să-l omoare și *pe el*, în ciuda ajutorului pe care li-l dăduse? În fond, pentru tinerii aceia disperați, era complet străin...

Îi urmări și așteptă, iar cînd tinerii își terminară înfiorătoarea tortură, îi privi în ochi și-și drese vocea, înaintea să vorbească limba imperială, galach.

— Numele meu este Pardot Kynes, planetolog imperial detașat pe Arrakis.

Se uită în jos, la pielea-i mînjită de sînge și se hotărî să nu întindă mîna în semn de salut. În cultura lor, era posibil ca gestul să-i fie interpreteze greșit.

— Sînt foarte bucuros să vă cunosc. Întotdeauna mi-am dorit să-i cunosc pe fremeni...

E mai usor să fii îngrozit de-un dusman pe care-l admiri.

THUFIR HAWAT,
mentat si Comandant al Securității Casei Atreides

Ascuns în spatele pinilor deși, Duncan Idaho stătea în genunchi pe acele moi de pe jos, simțind în sfîrșit puțină căldură. Aerul rece de noapte estompa parfumul de rășină al cetinei mereu verde, însă acolo cel puțin era la adăpost de suflul tăios al vîntului. Se îndepărtase destul de mult de peșteră, încît să poată face o pauză și să-și recapete suflul, măcar pentru o clipă.

Știa însă că vînătorii Harkonnen nu se vor odihni. Trebuie că se simțeau și mai excitați acum, că le omorîse un tovarăș de hăituială. *S-ar putea*, își spuse el, *să le placă și mai mult vînătoarea.* În special lui Rabban...

Duncan deschise trusa de prim-ajutor pe care-o furase de la hăitașul doborît și scoase o cutie mică de unguent piele-nouă, pe care-l întinse peste tăietura de la umăr, unde acesta se întări formînd o crustă organică. Înfulecă apoi un baton proteic și dosi ambalajele în buzunare.

Folosind raza lanternei, se apucă să studieze arma cu laser. Nu mai trăsese niciodată cu așa ceva, dar îi văzuse pe paznici și pe vînători folosind-o. Și-o sprijini de brațe și umblă la mecanismele și butoanele ei de control. Ținînd țeava cu gura în sus, încercă să înțeleagă ce trebuia să facă. Avea nevoie să învețe, dacă urma totuși să lupte.

Cu o bruscă descărcare electrică, o rază albă incandescentă țîșni spre crengile de sus ale pinilor. Acestea izbucniră în flăcări, pîrîind si pocnind. Bucăti fumegînde de ace mereu verzi căzură în jurul lui, ca o ninsoare roșie, încinsă.

Scîncind, aruncă arma din mîini și se tîrî în spate. Dar o apucă din nou, înainte să uite ce combinație de butoane apăsase. Trebuia să-și amintească si să stie cum să le folosească...

Flăcările din copaci scăpărau ca un foc de semnalizare, eliberînd fuioare de fum albicios. Neavînd altceva de pierdut acum, Duncan trase din nou, de data asta țintind, doar ca să fie sigur că poate folosi arma cu laser ca să se apere. Pușca, greoaie, nu era construită pentru un băiețel, mai cu seamă nu pentru umărul și coastele lui care-l dureau și zvîcneau, dar o putea folosi. Trebuia s-o folosească!

Știind că Harkonnenii vor veni călăuziți de lumina flăcărilor, Duncan o rupse la fugă, părăsind copacii, în căutarea altui ascunziș. Din nou, se îndreptă spre un teren mai ridicat, mergînd de-a lungul coastei, în asa fel încît să poată să observe licuriglobulile risipite ale echipei de vînătoare. Stia exact unde se aflau oamenii, exact cît de aproape.

Dar cum puteau fi atît de proști, se întrebă el, *încît să-si dea în vileag poziția?* O prea mare încredere în forțele proprii... ăsta să le fie defectul? Dacă era așa, poate că-i era de folos. Harkonnenii se așteptau să joace după regulile lor — apoi, la momentul potrivit, să se facă mic și să moară. Duncan avea să-i dezamăgească însă.

Poate că de data aceasta vom juca după regulile mele...

Grăbindu-se, evită să calce pe zăpadă și se feri de ierburile fosnitoare. Totuși, atenția pe care le-o acordă urmăritorilor îl făcu să nu vadă adevăratul pericol. Auzi în spate și deasupra un trosnet de rămurele uscate,

fosnetul unor tufișuri, apoi clămpănitul unor gheare pe piatra goală, însoțit de-un icnet greoi, aspru.

Si nu era nici pe departe un vînător Harkonnen — ci un prădător din pădure care tocmai îi adulmecase sîngele!

Alunecînd, se opri locului și se uită în sus, căutînd în umbră niște ochi sclipitori. Dar nu se întoarse spre aflorimentul sterp de deasupra, pînă ce nu auzi un soi de gîlgîit. În lumina stelelor, deslușì silueta musculoasă, ghemuită, a unui ogar sălbatic, cu blana de pe spate zbîrlită ca niste pene, cu buzele răsucite scotîndu-i la iveală colții ascuțiți de carnivor. Ochii lui imenși stăteau ațintiți asupra prăzii: un băiat cu piele fragedă...

Duncan se tîrî în spate și trase o salvă laser cu arma. Prost țintită, raza nu trecu nici măcar prin apropierea creaturii, ci pulverizà pietrele desprinse din stînca de dedesubtul ogarului. Prădătorul scheună și mîrîi, trăgîndu-se înapoi. Duncan trase din nou, de data aceasta făcîndu-i o gaură neagră, sfîrîitoare, în pulpa dreaptă. Cu un răcnet strident, creatura dispăru în întuneric, urlînd și lătrînd.

Tărăboiul ogarului si scăpărările armei cu laser aveau să-i atragă cu siguranță pe hăitașii Harkonnen. Duncan porni la drum sub lumina stelelor, alergînd din nou...

Cu mîinile în șold, Rabban se uită la cadavrul vînătorului luat prin surprindere la intrarea în pesteră. Furia îl cuprinse din cap pînă-n picioare — dar, în același timp, și o satisfacție crudă: copilul acela prefăcut îl ademenise pe un bărbat într-o cursă... Foarte ingenios! Toată armura hăitasului nu-l salvase de-un bolovan rostogolit și apoi de-un pumnal teșit, înfipt în gît. Lovitura de grație!

Rabban fierse la foc mic, preț de cîteva momente. încercînd să priceapă dimensiunea provocării. Simtea miasma acră a morții pînă și-n frigul noptii. Asta-și dorea el, nu-i așa? — o *provocare!*

Unul dintre ceilalti hăitași se tîrî prin deschizătura joasă și-și plimbă raza lanternei prin peșteră. Lumină dîrele de sînge și dispozitivul richesian de urmărire, acum zdrobit.

— Aici e motivul, milord. Țîncul și-a scos singur dispozitivul de urmărire!

Vînătorul înghiți, nesigur parcă dacă era bine să continue.

— Deștept băiatul ăsta! Bună pradă...

Rabban privi fix măcelul, pret de cîteva momente; arsura soarelui din timpul zilei încă-i mai întepa obrajii. Apoi rînji, încet, și-n cele din urmă izbucni într-un hohot puternic de rîs.

— Un copil de opt ani ne-a scos din joc un soldat, folosindu-se numai de imaginație si de cîteva arme rudimentare!

Rîse din nou. Afară, ceilalți membri ai echipei așteptau nesiguri, scăldați în lumina licuriglobului or săltărețe.

— Un băiat ca ăsta e croit pentru vînătoare, declară Rabban,; apoi înghionti cadavrul hăitașului cu carîmbul cizmei. Iar nătărăul ăsta n-a meritat să facă parte din echipa mea... Lăsați-i corpul să putrezească aici... Lăsați-l pradă fiarelor!

Apoi, doi dintre cercetași văzură flăcări în copaci și Rabban arătă cu degetul.

— Acolo! Probabil că puștiul încearcă să-și încălzească mîinile.

Rîse din nou și, în sfîrșit, restul echipei de vînătoare chicoti împreună cu el.

— Noaptea asta începe să fie palpitantă.

Din locul înalt unde se afla, Duncan privi în depărtare, dincolo de cabana păzită. O lumină puternică se aprinse și se stinse, urmă o pauză, apoi, cincisprezece secunde mai tîrziu, se aprinse și se stinse din nou. Un fel de semnal, fără nici o legătură cu vînătorii Harkonnen,

departe de cabană și de stație și de orice așezare umană apropiată...

Duncan se întoarse curios. Lumina se aprinse, apoi se stinse. *Cine să mai fie pe-aici?*

Stația Gărzii Forestiere era o rezervație folosită strict în folosul membrilor familiei Harkonnen. Oricine era prins trecîndu-i hotarul fără autorizație era omorît pe loc sau folosit ca pradă, într-o vînătoare viitoare. Duncan privi lumina aceea chinuitoare, aprinzîndu-se și stingîndu-se. Era clar un mesaj... *Cine să-l trimită?*

Inspiră profund, se simți mic, dar îndrăzneț, într-o lume foarte mare și ostilă. Nu avea unde altundeva să meargă, nu avea nici o altă șansă. Pînă acum, scăpase de vînători... dar asta nu putea dura la nesfîrșit. Curînd, Harkonnenii aveau să aducă forțe suplimentare — ornitoptere, detectoare de viață, poate chiar și animale de vînătoare care să urmărească mirosul de sînge de pe cămasa sa, așa cum făcuse ogarul acela sălbatic.

Duncan se hotărî să-și croiască drum spre misteriosul semnalizator si să spere în ce era mai bine. Nu-și putea închipui că va găsi pe cineva care să-l ajute, dar nu renunțase la speranță. Poate că va găsi o cale de evadare, un vehicul în care să se strecoare clandestin.

Dar, mai întîi, va întinde încă o capcană vînătorilor. Avea o idee, ceva ce urma să-i surprindă, și părea destul de simplă. Dacă reușea să mai omoare cîțiva dușmani, sansele de scăpare creșteau.

După ce studie rocile, petele de zăpadă si copacii, Duncan alese cel mai bun loc pentru cea de-a doua ambuscadă a sa. Aprinse lanterna și îndreptă raza spre sol, așa încît nici un ochi sensibil să nu observe, în depărtare, vreo sclipire care să-l dea de gol.

Urmăritorii nu se aflau cu mult în urma sa. Din cînd în cînd, în tăcerea adîncă, auzea cîte o împușcătură înfundată, vedea licurigloburile ca niște licurici ale echipei de vînătoare luminîndu-le drumul prin pădure. în vreme ce hăitașii încercau să anticipeze cărarea pe care avea s-o apuce vînatul.

În clipa aceea, Duncan *vroia* ca ei să poată anticipa încotro avea s-o apuce... dar niciodată nu aveau să ghicească ce intenționa el să facă. Îngenunchind lîngă troianul de zăpadă afinată și deosebit de moale, introduse lanterna în zăpadă și o împinse cît de adînc putu. Apoi își retrase mîna.

Lumina se reflecta în zăpada albă, ca apa ce se împrăștie într-un burete. Cristale mici de gheață o reflectau, o amplificau; troianul însusi strălucea ca o insulă fosforescentă în luminișul întunecat.

Îndreptînd arma cu laser în față, pregătit să tragă, se duse cu pași tîrșîiți înapoi, în ascunzișul copacilor. Se așeză pe perna din ace de brad, atent să nu ofere nici o țintă vizibilă, apoi își odihni țeava armei cu laser pe o piatră mică, proptind-o în poziție de tragere.

Așteptînd.

Vînătorii veniră, cum era de așteptat, și Duncan simti că rolurile li se inversaseră: acum, el era vînătorul si ei erau vînatul. Aținti arma în directia lor, cu degetele încordate pe trăgaci. În cele din urmă, grupul intră în luminiș. Uimiți să găsească un troian luminos, se adunară în jurul său, încercînd să-si dea seama ce era, ce anume-i făcuse prada lor.

Doi dintre hăitasi rămaseră cu spatele la troian, bănuind un atac dinspre pădure. Alții stăteau cu siluetele profilate în lumina aceea fantomatică; niște ținte perfecte — exact așa cum sperase Duncan.

În partea din spate a echipei, recunoscu un bărbat zdravăn, cu înfățișare impunătoare. *Rabban!* Duncan se gîndi la felul cum pieriseră părinții săi, amintindu-si mirosul cărnii lor arse — și apăsă trăgaciul.

Dar, în clipa aceea, unul dintre cercetași pași în fața lui Rabban să-i dea raportul. Raza trecu prin armura sa, arzînd și fumegînd. Bărbatul îsi ridică brațele în lături și scoase un țipăt bezmetic.

Reacționînd cu o viteză fulgerătoare pentru trupul său masiv, Rabban sări într-o parte, atunci cînd raza străbătu pieptul protejat al vînătorului, topindu-l, și

sfîrîi în troianul de zăpadă. Duncan mai declansă o salvă, nimerind un alt hăitaș profilat pe zăpada strălucitoare. Apoi, soldații rămasi începură să tragă cu frenezie în copaci, prin întuneric.

Duncan tinti apoi licuriglobulile ce-și tot schimbau poziția. Spărgîndu-le unul după celălalt, îsi lăsă nefericitii urmăritori singuri în bezna bîntuită ici-colo de flăcări. În vreme ce restul echipei se grăbea să ajungă la adăpost, el mai doborî încă doi bărbați.

Cu încărcătura pustii laser scăzînd continuu, băiatul se tîrî în spatele culmii unde-și organizase atacul, după care o rupse la fugă din toată puterea spre semnalul licăritor pe care-l văzuse... Orice-ar fi fost, era cea mai bună șansă a sa!

Harkonnenii aveau să fie buimăciți și dezorganizati pentru cîteva clipe și nespus de suspiciosi pentru mai multă vreme. Constient că mai avea o ultimă ocazie, Duncan renunță la orice măsură de precauție. Alergă, alunecînd, pe deal în jos, lovindu-se de pietre, dar neavînd timp să simtă durerea zgîrieturilor si a vînătăilor. Nu-si putea pierde urma în timp util, de aceea nici nu încerca să și-o piardă...

Undeva, în urma lui, pe cînd sporea distanta dintre ei, auzi urlete, mîrîituri înfundate și strigătele vînătorilor. Îl ataca o haită de ogari sălbatici aflați în căutare de pradă rănită! Duncan își ascunse un zîmbet și continuă să alerge spre lumina intermitentă. Acum o vedea drept în față, lîngă marginea pădurii din rezervatie.

Se apropie în sfirsit, păsind ușor spre micul luminiș. Dădu peste un topter tăcut, o aeronavă de mare viteză ce putea lua la bord mai mulți pasageri. Semnalul luminos clipea în vîrful aparatului de zbor — însă Duncan nu văzu nici țipenie de om.

Așteptă în liniște cîteva momente, apoi părăsi cu grijă umbrele copacilor si se apropie. Să fi fost oare nava abandonată? Lăsată acolo pentru el? Sau vreun fel de capcană întinsă de Harkonneni? Dar de ce-ar face asa ceva? Ei îl vînau deja...

Ori poate avea, totusi, un salvator misterios?

Duncan Idaho înfăptuise o mulțime de lucruri în seara aceea și era deja obosit, uluit de cît de multe se schimbaseră în viața sa. Însă nu avea decît opt ani și nu știa cum se pilotează aeronava aceea, chiar dacă era singura lui cale de scăpare. Totuși, era posibil să găsească provizii înăuntru, niste mîncare, o altă armă...

Se sprijini de fuzelaj, cercetînd zona, fără a scoate nici un sunet. Trapa era deschisă, invitîndu-l parcă, însă în misterioasa navă era întuneric. Dorindu-și să mai fi avut încă lanterna, înaintă cu precauție și sondă umbrele dinaintea lui cu țeava puștii cu laser.

Apoi, din umbrele navei ieșiră niște mîini care-i smulseră arma înainte ca el să apuce să clipească măcar. Cu degetele înțepîndu-l, cu carnea zdrelită, Duncan se clătină, înfrînîndu-și un strigăt.

Persoana dinăuntrul navei aruncă arma cu laser pe planșeele punții, unde aceasta zăngăni, apoi țîsni afară, ca să-l prindă pe băiat de mîini. Niste palme aspre îi strînseră rana de la umăr si-l făcură să icnească de durere.

Duncan lovi din picioare si se zbătu, apoi ridică privirea si văzu o femeie cu fața suptă, cu părul de culoarea ciocolatei și pielea negricioasă. O recunoscu imediat: *Janess Milam*, cea care stătuse lîngă el în timpul jocurilor de la curte... chiar înainte ca soldatii Harkonnen să-i captureze părinții si să trimită întreaga familie în orașul-închisoare al Baroniei.

Femeia aceea îl trădase Harkonnenilor!!!

Janess îi puse palma peste gură, înainte ca el să poată striga și-i prinse capul într-o priză puternică. Nu avea cum scăpa.

— Al meu esti, zise, vocea ei fiind o șoaptă aspră.

Îl trădase din nou.

Considerăm diferitele lumi drept rezervoare de gene, surse de învățături și de învățători, izvoare ale posibilului.

Analiza Bene Gesserit, Arhivele Wallach IX

Baronului Vladimir Harkonnen nu-i erau străine faptele dezgustătoare. Totuși, a fi obligat să accepte această întîlnire îl deranja mai mult decît orice altă situație potential periculoasă în care îi fusese dat să se afle. Era descumpănit.

Si, pe deasupra, această Cucernică Maică era atît de calmă, de sigură de sine! Tulburat, își expedie gărzile si consilierii, scăpînd de orice posibilă iscoadă infiltrată în măreața citadelă Harkonnen. *Unde-i Rabban, cînd am nevoie de el? La vînătoare!* Se întoarse îmbufnat în apartamentul său, pregătit, în măsura în care se putea considera astfel. Simți un nod în stomac. Furia îi adusese pe frunte broboane de sudoare. Trecu pe sub boltele arcuite ale intrării, trăgînd în urma sa draperiile grele. Poate că dacă ar fi stins si licuriglobурile si s-ar fi prefăcut că avea de-a face cu altceva...

Intrînd în încăpere, baronul descoperi usurat că vrăjitoarea nu se despuiase si nu se cuibărise ademenitoare în asternuturile răvășite, asteptîndu-i venirea. Era în picioare, complet îmbrăcată, o soră Bene Gesserit cu aer perfect oficial. Însă un surîs superior, care te smintea, îi curba buzele. Baronul ar fi vrut să reteze acel zîmbet cu un instrument tăios. Inspiră adînc, uluit că această vrăjitoare îl putea face să se simtă atît de neajutorat.

— Tot ce-aș putea să-ți ofer este un flacon cu sperma mea, zise, încercînd să fie cît se putea de grosolan, păstrînd astfel controlul situației. Impregnează-te singură! Asta ar trebui să fie de-ajuns pentru a-ți atinge scopurile... Își înălță ferm bărbia. Voi, Bene Gesserit, va trebui să vă mulțumiți doar cu atît!

— Dar nu-i cu putință. baroane, rosti Cucernica Maica, asezîndu-se pe divan. Cunosti rigorile noastre. Nu sîntem tleilaxu, să ne creștem progeniturile în cuve. Noi, Bene Gesserit, trebuie să nastem prin metode naturale, fără nici un artificiu, pentru motive pe care nu ești capabil să le înțelegi.

— Sînt capabil să înteleg multe, mîrîi baronul.

— Nu, nu și așa ceva.

Oricum, nu se asteptase ca mutarea lui de sacrificiu să funcționeze.

— Dacă tot vă trebuie sînge Harkonnen, ce-ai zice de nepotul meu, Glossu Rabban? Sau chiar mai bine, ce-ai spune de tatăl lui, Abulurd? Du-te la Lankiveil și poti avea cu el cîti copii vrei tu. Nici nu va trebui să te muncești atît de mult...

— De neacceptat, glăsui Mohiam. Îl fixă cu o căutătură rece, printre pleoapele aproape închise. Trăsăturile ei erau terne, fața palidă și neclintită.

— Nu sînt aici ca să negociez, baroane. Am ordinele mele. Trebuie să mă întorc la Wallach IX purtînd în pîntece copilul tău.

— Dar... ce-ar fi dacă...?

Vrăjitoarea ridică mîna.

— Ți-am explicat foarte limpede ce se va întîmpla dacă refuzi. Decizia îți apartine, dar te vom folosi oricum.

Apartamentul său privat devenise, dintr-o dată, un loc străin și primejdios. Își îndreptă umerii, își încordă bicepsii... Desi era un bărbat bine făcut, cu trup vînjos si dotat cu reflexe rapide, singura lui șansă de scăpare părea să presupună luarea la pumni a acestei femei, încercînd astfel s-o aducă la ascultare. Știa însă destule despre abilitățile de luptă ale Bene Gesserit, în special

despre metodele lor ciudate, oculte... si simți un ghimpe de îndoială cînd se întrebă dacă el ar fi fost învingătorul unei asemenea confruntări.

Ea se ridică si traversă încăperea fără nici un zgomot, apoi se așeză țeapănă pe marginea patului nefăcut si pătat al baronului.

— Dacă te consolează cu ceva, nu voi simti mai multă plăcere în acest act decît tine...

Contemplă trupul bine facut al baronului, umerii lui largi, pectoralii pietroși si abdomenul supt. Pe figura lui se citea o expresie trufașă, izvorîtă din obîrsia nobilă. În alte circumstanțe, Vladimir Harkonnen ar fi putut trece drept un amant acceptabil, precum instructorii cu care Bene Gesserit o cuplaseră pe Mohiam în toti anii cînd rămăsese însărcinată.

Născuse deja opt fiice pentru școala Bene Gesserit, toate crescute departe de ea, pe Wallach IX sau pe alte planete ce serveau drept locuri de instructie. Mohiam nu încercase niciodată să urmărească evoluția lor. Nu aceasta era calea Surorilor. Nici fiica ei si a baronului Harkonnen nu va avea parte de o altă soartă...

La fel ca alte Surori bine antrenate, Mohiam avea capacitatea de a-si controla cele mai intime functii ale trupului. Pentru a putea deveni Cucernică Maică, trebuise să-și modifice procesele biochimice ale trupului, luînd o otravă care altera spectrul constiinței. Transmutînd înlăuntrul ei drogul ucigător, trecuse pe drumul lăuntric dintre ecourile lungii sale genealogii, devenind capabilă să vorbească cu toate femeile din spita sa, să acceadă la zgomotoasele vieti interioare ale Celeilalte Memorii.

Își putea pregăti pîntecul, putea ovula după voie, putea chiar să aleagă sexul copilului din momentul în care spermatozoidul si ovulul se uneau. Bene Gesserit voiau o fată de la ea, o fiică Harkonnen, iar Mohiam le-o va dărui, așa cum i se ceruse.

Avînd însă numai informații limitate despre diferitele programe de eugenie, Mohiam nu întelegea de ce

Bene Gesserit aveau nevoie de această combinație specială de gene, de ce fusese tocmai ea aleasă să aducă pe lume copilul si de ce nici un alt Harkonnen nu ar fi putut produce un urmas viabil pentru planurile Bene Gesserit... Pe de altă parte, își făcea doar datoria. Pentru ea, baronul era numai o unealtă, un donator de spermă care trebuia să-și joace propriul rol.

Mohiam își ridică rochia neagră si se lăsă pe spate în pat, ridicînd capul pentru a-i arunca bărbatului o privire.

— Hai, baroane, să nu mai pierdem vremea. În fond, e atît de puțin important... Își lăsă privirea să-i poposească între picioare.

Pe cînd el se înrosi de furie, ea continuă cu glas moale:

— Am capacitatea de a-ti mări plăcerea sau de a o omorî. În ambele cazuri, rezultatele sînt aceleași, în ceea ce ne privește... Îi zîmbi cu buzele ei subțiri. Mai gîndește-te și la rezervele ascunse de melanj pe care le vei putea păstra fără știrea împăratului. Vocea i se înăspri. În caz contrar însă, încearcă să-ți imaginezi și ce-i va face bătrînul Elrood Casei Harkonnen, atunci cînd va afla că l-ai înșelat în tot acest timp...

Încruntat, baronul se încurcă în robă și se îndreptă spre pat. Mohiam închise ochii și murmură o binecuvîntare Bene Gesserit, o rugăciune pentru a se calma și pentru a se concentra asupra activității trupești și a metabolismului interior.

Baronul era mai degrabă îngrețoșat decît excitat. Nu putea suporta să privească trupul dezgolit al lui Mohiam. Din fericire, își păstrase majoritatea veșmintelor pe ea, așa cum făcuse și el. Îl mîngîie cu degetele pînă cînd intră în erecție, iar el își ținu ochii închiși în timpul întregului act mecanic. În spatele pleoapelor strînse, nu avu de ales decît să fantazeze despre cuceririle sale anterioare, despre durere și putere, despre orice i-ar fi putut întoarce mintea de la actul revoltător și murdar al împreunării dintre bărbat și femeie.

Nu era, în nici un caz, un act de dragoste, doar un ritual obosit între două trupuri, executat cu scopul de a face schimb de material genetic. Pentru nici unul dintre ei nu însemna nici măcar sex...

Dar Mohiam obținu ceea ce-si dorea.

Piter de Vries se mișcă pe furiș, fără zgomot, în spatele ferestrei sale private de observare, cu un singur sens. Ca mentat, învătase să alunece ca o umbră, să vadă fără a fi văzut... O veche lege a fizicii pretindea că simplul act al observării modifică parametrii. Dar, ca oricare alt mentat bine pregătit, stia cum să observe lucruri importante rămînînd invizibil, ascuns celor care constituiau obiectul observației sale.

De Vries urmărise adesea prin gaura cheii escapadele sexuale ale baronului. Uneori, actele respective îl dezgustau, alteori îl fascinau și, mai rar, îi dădeau mentatului idei proprii.

Acum își ținea ochii lipiți de micile găuri de observatie, absorbind detaliile, în timp ce baronul era obligat să se împreuneze cu vrăjitoarea Bene Gesserit. Își privea stăpînul amuzat, veselindu-se de neplăcerea evidentă a bărbatului. Nu-l mai văzuse niciodată pe baron atît de dezumflat. Oh, și cît își dorea să fi avut timp să pună la punct aparatura de înregistrare, să se bucure de priveliște ori de cîte ori ar fi vrut...!

În clipa în care ea-și exprimase doleantele, de Vries prevăzuse rezultatul inevitabil. Baronul se comportase ca un pion perfect, prins fără scăpare în capcană, fără nici o șansă de a alege. *Dar de ce?*

Nici măcar cu îndrăzneala sa de mentat, de Vries nu putea pricepe ce voiau Surorile de la Casa Harkonnen sau de la odraslele sale. Desigur, manipulările genetice nu erau atît de spectaculoase. Deocamdată însă, Piter de Vries savura spectacolul...

Multe inventii au îmbunătătit selectiv anumite talente sau abilități, accentuînd un aspect sau altul. Dar nici o realizare nu a atins măcar complexitatea sau adaptabilitatea minții umane.

Tratatul lui Ikbhan asupra Mintii, Volumul II

Pe o latură a podelei din imitație de piatră a sălii de antrenament din Marele Palat ixian, Leto zăcea gîfîind lîngă căpitanul gărzii, Zhaz. Instructorul de luptă era un bărbat ciolănos, cu părul castaniu, aspru, cu sprîncene groase și o barbă tăiată pătrat. La fel ca și elevii săi, Zhaz nu purta cămașă, numai o pereche de pantaloni scurți, bej, de antrenament. Izul de transpirație și metal încins plutea persistent în aer, în pofida eforturilor unui aparat pentru reîmprospătarea atmosferei. Ca în majoritatea dimineților, instructorul își petrecea mai mult timp privind decît luptînd. Lăsa în schimb automatele să-i facă toată treaba...

După terminarea lecțiilor sale obișnuite, lui Leto nu-i displăcea schimbarea de ritm, exercițiul fizic, provocarea. Pînă acum se complăcuse în rutină pe Ix, petrecînd — e-adevărat! — ore de antrenament fizic și mental cu ajutorul echipamentelor sofisticate, dar găsind vreme si pentru vizitarea facilităților tehnologice și instruirea în filosofia afacerilor. Entuziasmul lui Rhombur îl încîntase, desi adesea trebuia să-i explice printului ixian conceptele dificile. Rhombur nu era deloc încet la minte, doar... putin desprins de orice chestiuni practice.

În fiecare a treia dimineață, tinerii își părăseau sălile de curs și lucrau pe podeaua de antrenament automatizată. Lui Leto îi plăceau exercițiul si revarsarea de adrenalină, în vreme ce Rhombur si instructorul de lupte păreau să considere asta doar o cerință demodată, adăugată programei numai din pricina amintirilor războinice ale contelui Vernius.

Leto si căpitanul cu părul aspru îl priveau pe solidul print Rhombur izbind cu sulita aurită un manechin de luptă, agil si care reacționa la fiecare miscare a lui. Zhaz nu se lupta personal cu elevii săi. Credea că dacă el și trupele sale de securitate își făceau treaba, nici un membru al Casei Vernius nu va avea nevoie să se coboare vreodată la barbara luptă corp la corp. El dădea însă o mînă de ajutor la programarea robotilor de luptă care învățau singuri.

În poziție de repaus, manechinul de luptă, de statura unui om, semăna cu un ovoid de culoarea cărbunelui, neted, fără brațe, picioare sau chip. O dată ce lupta începea, mecanismul ixian scotea un set de membre rudimentare si lua diferite forme, în funcție de datele transmise de scanerul său, care-i indica cea mai bună metodă de a-si înfrînge adversarul. Pumni de otel, cabluri din flexotel si alte surprize puteau fi aruncate din orice punct al corpului său. Chipul lui mecanic putea să dispară cu totul sau să-și schimbe expresia, din apatică, menită să-l păcălească pe adversar, într-o căutătură feroce, cu ochii injectați, sau chiar într-una de bucurie diabolică. Automatul reactiona si-și modica atitudinea, învățînd pas cu pas.

— Amintește-ti, nici un tipar repetitiv, îi strigă Zhaz lui Rhombur. Barba lui se avîntă ca o lopată dincolo de bărbie. Nu-l lăsa să te ghicească!

Prințul se feri cînd două săgeți boante trecură pe lîngă capul său. Un cuțit azvîrlit de automat, prin surprindere, lăsă o pată de sînge pe umărul tînărului. Chiar si rănit, Rhombur pară lovitura, apoi atacă, iar Leto fu

mîndru de colegul lui de sînge regal, căruia nu-i scăpase nici un țipăt.

În mai multe rînduri, Rhombur îi ceruse sfaturi sau chiar critici la adresa stilului de luptă. Răspunzîndu-i cu sinceritate, Leto ținea însă cont că el nu era instructor profesionist — și nici nu voia să dezvăluie prea multe din tehnicile de luptă ale Casei Atreides. Rhombur putea învăța toate astea de la Thufir Hawat, maestrul spadasin al bătrînului duce.

Vîrful spadei Prințului atinse un punct slab pe corpul întunecat al manechinului și acesta căzu „mort".

— Bravo, Rhombur! strigă Leto.

Zhaz dădu din cap.

— E mult mai bine.

Leto se luptase de două ori cu automatul în acea zi, învingîndu-l de fiecare dată, la nivele de dificultate mai ridicate decît cele folosite de prințul Rhombur. Cînd Zhaz întrebase cum dobîndise Leto asemenea pricepere, tînărul Atreides nu dezvălui prea multe, nedorind să se fălească. Dar acum avea prima dovadă directă că metodele de antrenament Atreides erau superioare, în pofida gradului înfricoșător al inteligenței manechinului. Antrenamentul lui Leto includea pumnale, cuțite, lansatoare de proiectile paralizante lente și scuturi individuale. Thufir Hawat era un instructor mult mai periculos și mai imprevizibil decît ar fi putut aspira să fie vreodată orice mecanism automat de luptă.

Tocmai cînd Leto își ridica arma și se pregătea pentru următoarea rundă, ușile liftului se deschiseră și intră Kailea, sclipind datorită bijuteriilor si veșmintelor confortabile din metalofibre, a căror croială părea să fi fost proiectată să arate splendid, mai ales în intimitate. Ținea în mînă un toc și un blocnotes înregistrator ridulian. La vederea băieților, sprîncenele i se arcuiră cu o prefăcută surprindere.

— Oh, iertați-mă, venisem să arunc o privire la designul manechinului...

Fiica lui Vernius se delecta de obicei cu preocupări intelectuale și culturale, studiind afacerile și artele. Leto nu se putu abține să n-o urmărească din priviri. La răstimpuri, ochii ei păreau aproape gata să flirteze cu el, dar de cele mai multe ori îl ignora cu o asemenea intensitate, încît Leto bănui că și fata simțea aceeași atracție ca și a lui.

În timpul petrecut la Marele Palat, Leto își încrucișase drumurile cu Kailea în sala de mese, pe terasele deschise de observație, în încăperile bibliotecii... Îi răspunsese cu crîmpeie de conversație stîngace. În afară de sclipirile ademenitoare din ochii ei verzi, Kailea nu-i dăduse nici o încurajare deslusită, dar nu se putea opri să nu se gîndească la ea.

E doar o copilă, își spunea Leto, *jucîndu-se de-a marea doamnă*. Cumva, totuși, nu reușea să-și convingă imaginația să creadă asta. Kailea avea convingerea totală că era hărăzită unui viitor măreț, altul decît traiul în subteranele din Ix. Tatăl ei — erou de război — era capul uneia dintre cele mai bogate Case Mari, iar mama fusese suficient de frumoasă încît să devină concubină imperială. La rîndul său, fiica avea o minte excelentă pentru afaceri. Pentru Kailea Vernius existau, în mod evident, o mulțime de posibilități.

Ea își concentră întreaga atenție asupra ovoidului cenusiu, neclintit.

— L-am convins pe tata să lanseze pe piață noul nostru model de automate de luptă.

Studie mașina acum nemiscată, dar — cu coada ochiului — îl privi pe Leto, observîndu-i profilul energic și nasul acvilin, regal.

— Ale noastre sînt mai bune decît orice dispozitiv de luptă — adaptabile, versatile si capabile să învețe singure. Este adversarul cel mai apropiat de om, care-a fost proiectat de la Jihad încoace!

El se înfioră, gîndindu-se la toate avertismentele pe care i le dăduse mama sa. În acest moment, ar fi

îndreptat un deget acuzator și ar fi dat din cap cu satisfacție. Leto se uită spre ovoidul întunecat.

— Vrei să spui că obiectul ăsta are creier?

— Pe toți sfinții și păcătoșii, vorbești cumva de o încălcare a restricțiilor de după Marea Revoltă? răspunse căpitanul Zhaz, total surprins. „Nu-ti vei face o mașină după asemănarea minții umane"...

— Avem... ăăă... mare grijă cu asta, Leto, zise Rhombur, folosind un prosop purpuriu ca să-și șteargă transpirația de pe ceafă. Nu-i nici un motiv de îngrijorare.

Leto nu se lăsă.

— Păi, dacă automatele scanează oamenii, dacă-i citesc, așa cum spui tu, cum procesează informațiile? Nu o fac folosind o minte computerizată? Nu este vorba doar de un dispozitiv adaptativ. Învață și-si pregătesc atacurile...

Kailea scrise cîteva notițe pe înregistratorul ei de cristal și-și ajustă unul dintre pieptenii de aur, din părul arămiu întunecat.

— Există multe zone obscure, Leto, dar dacă facem pașii cu atentie, Casa Vernius va fi gata să obtină un profit ametitor.

Își trecu vîrful degetului peste buzele curbate.

— Totuși, ar fi mai bine să testăm terenul, lansînd mai întîi cîteva exemplare fără marcă pe piata neagră.

— Nu te mai osteni, Leto, zise Rhombur, evitînd un subiect atît de incomod. Din părul lui ciufulit șiroia sudoarea, iar pielea îi era rosie din cauza efortului. Casa Vernius are echipe întregi de mentați și de consilieri juridici care studiază litera legii.

Se uită spre sora lui, căutînd încurajare. Ea încuviință, cu un aer absent.

Într-unele dintre ședintele de instruire de la Marele Palat, Leto aflase despre disputele interplanetare legate de patente, despre micile chichițe legale și despre subtilele căi de eludare a legii. Ajunseseră oare ixtienii la un mod total diferit de folosire a unităților mecanice pentru procesarea datelor, una care să nu reînvie

temerile legate de mașinile gînditoare, cele care subjugaseră omenirea pentru atîtea veacuri? Nu vedea cum ar fi putut crea Casa Vernius un automat de luptă autoinstruit, reactiv și adaptabil, fără să fi păsit într-un fel oarecare pe calea încălcării legilor Jihadului.

Dacă mama sa ar afla una ca asta, l-ar aduce înapoi acasă de pe Ix, indiferent ce-ar spune tatăl său...

— Să vedem cît de grozav e acest produs, zise Leto, luîndu-si arma si întorcîndu-se cu spatele spre Kailea. Îi simți privirile poposind pe umerii săi dezgoliți, pe muschii gîtului. Zhaz se trase nepăsător de-o parte ca să privească.

Leto îsi trecu sulita dintr-o mînă într-alta si alergă pe podea. Adoptînd o pozitie clasică de luptă, invocă nivelul de dificultate strigînd către forma ovoidală, întunecată:

— Sapte punct doi-patru!

Cu opt diviziuni mai mult decît înainte...

Automatul refuză să se miste.

— E prea mult, zise maestrul de antrenament, împingîndu-si în față maxilarul acoperit de barba pătrătoasă. Am dezactivat nivelele superioare, sînt prea periculoase.

Leto se încruntă. Instructorul de luptă nu voia să-și provoace prea mult elevii, nici să riște mai mult decît niste contuzii usoare? Thufir Hawat ar fi rîs în hohote.

— Încerci să o impresionezi pe domnisoară, tinere Atreides? Ai putea fi ucis.

Întorcîndu-se spre Kailea, văzu că fata îl privea cu o expresie amuzată si — în același timp — provocatoare. Ea se aplecă repede spre blocnotesul ridulian și mai scrise cîteva cifre. El se înroși, simțind fierbinteală în obraji.

Zhaz se întinse, apucă un prosop moale de pe rastel și-l aruncă înspre Leto.

— Sedința de instrucție s-a terminat. Distracțiile de acest soi nu sînt bune pentru antrenamentul tău si pot duce la răniri grave.

Se întoarse spre prințesă.

— Domnișoară Kailea, vă cer să evitați terenul de antrenament atunci cînd Leto Atreides luptă cu manechinele noastre. Zburdă prea mulți hormoni pe-aici...

Maestrul de lupte nu putea ascunde faptul că situația îl amuza. Adăugă:

— ...iar prezența dumneavoatră ar putea fi mai periculoasă decît orice dușman!

Trebuie să facem pe Arrakis un lucru nemaiîncercat vreodată pe o întreagă planetă. Trebuie să folosim omul ca pe o forță ecologică constructivă — inserînd forme de viață adaptate la terraformare: o plantă ici, un animal colo, un om dincolo — pentru transformarea ciclului hidrologic, pentru a construi un alt tip de peisaj.

Raport al planetologului imperial PARDOT KYNES, către Împaratul Padisah ELROOD IX (netrimis)

Cînd tinerii fremeni mînjiți de sînge îi cerură lui Pardot Kynes să-i însoțească, acesta nu știa dacă era oaspetele sau prizonierul lor. Oricum, perspectiva îl intriga. În sfîrșit, avea ocazia să ia contact nemijlocit cu misterioasa lor cultură.

Unul dintre tineri îl cără cu rapiditate si eficiență pe tovarășul său rănit la micul vehicul de teren al lui Kynes. Ceilalți fremeni deschiseră compartimentele de colectare din spate și azvîrliră afară toate probele geologice adunate cu atîta trudă de Kynes, pentru a face loc. Planetologul era mult prea uluit ca să protesteze; în afară de asta, nu avea intenția de a-i irita pe acești oameni despre care voia să afle cît mai mult.

În cîteva clipe, înghesuiră în containere cadavrele soldaților Harkonnen, fără îndoială pentru cine știe ce scopuri oculte. *Poate fi o profanare rituală a dușmanilor lor?* Respinse posibilitatea, foarte redusă, ca tinerii să fi vrut, pur și simplu, să înhumeze cadavrele. *Ascund oare trupurile de teama represaliilor?* Nici asta nu părea probabil, nu se potrivea cu puținul pe care-l auzise

despre fremeni. *Sau acești oameni ai deșertului îi țineau pentru resurse, extrăgînd apa din țesuturi?*

Apoi, fără să întrebe, fără să mulțumească sau să facă vreun comentariu, primul dintre fremenii cei aspri puse mîna pe vehicul, cu pasagerul rănit și cu cadavre cu tot, și demară rapid, împrăștiind nisip și nori de praf în toate părțile. Kynes îl privi îndepărtîdu-se, cu tot cu trusa sa de supraviețuire în deșert, cu hărțile, dintre care multe pregătite chiar de el.

Se pomeni singur, doar cu cel de-al treilea tînăr — paznic ori prieten? Dacă acești fremeni intenționau să-l abandoneze fără provizii, avea să fie mort nu peste multă vreme. Dac-ar fi reușit să se orienteze, ar fi izbutit să se întoarcă în satul Windsack pe jos, însă, în decursul peregrinărilor sale, nu acordase prea mare atenție locurilor unde erau situate centrele populate. *Ghinion final pentru un planetolog imperial*, se gîndi el.

Ori poate că tinerii pe care-i salvase voiau altceva de la el. Din pricina noilor sale vise hărăzite viitorului planetei Arrakis, Kynes voia cu disperare să-i cunoască pe fremeni si căile lor neortodoxe. Era limpede că acești oameni constituiau un secret valoros, ascuns de ochii imperiali. Se gîndi că l-ar fi întîmpinat mai cu entuziasm, o dată ce le-ar fi împărtășit ideile.

Tînărul fremen rămas se folosi de o mică trusă de reparații pentru a acoperi o crăpătură în țesătura de pe piciorul distraiului, apoi i se adresă:

— Vino cu mine!

Se întoarse spre un perete de rocă dezgolită, aflat la mică distanță.

— Urmează-mă, sau vei muri aici!

Îi aruncă peste umăr o privire întunecată. Pe fața lui apăru o expresie de veselie aspră și un zîmbet răutăcios, atunci cînd adăugă:

— Crezi că Harkonnenilor le va trebui mult pînă să caute să se răzbune pentru morții lor?

Kynes se grăbi spre el.

— Așteaptă! Nu mi-ai spus numele tău...

Tînărul îl privi cu o căutătură ciudată; avea ochi albastru-în-albastru, culoare datorată depedenței îndelungate de mirodenie, și o piele tăbăcită care-l făcea să pară mult mai bătrîn decît era.

— Are vreun sens să ne prezentăm? Fremenii stiu deja cine ești...

Kynes clipi.

— Păi... tocmai v-am salvat viața, ție și tovarășilor tăi. Asta nu contează deloc pentru oamenii voștri? În majoritatea societăților, așa s-ar întîmpla.

Tînărul păru încurcat, apoi se resemnă.

— Ai dreptate. Ai făurit un legămînt de apă între noi. Mi se spune Turok. Acum trebuie să plecăm.

Legămînt de apă? Kynes își zăgăzui întrebările și o luă pe urmele companionului său.

În distraiul său uzat, Turok se cățără pe stînci, spre pereții verticali. Kynes se tîrî pe lîngă bolovanii căzuți, alunecînd, cu pasii nesiguri. Numai cînd se apropiară, planetologul observă o discontinuitate în straturile geologice, un filon care despica piatra veche, înăltată deasupra solului, formînd o fisură mascată de praf și de coloritul șters.

Fremenul se strecură în interior, străpungînd umbra cu iuțeala unei sopîrle de desert. Curios si temîndu-se să nu se rătăcească, Kynes îl urmă cu mișcări rapide. Spera că va avea ocazia să întîlnească mai mulți fremeni si să învețe cît mai multe despre ei. Nu mai pierdu vremea să se întrebe dacă nu cumva Turok îl conducea intr-o capcană. Ce rost ar fi avut? Tînărul l-ar fi putut ucide afară, cu mare usurintă.

Turok se opri în umbra răcoroasă, dîndu-i lui Kynes un răgaz să-l ajungă din urmă. Arătă spre anumite locuri de pe peretele de lîngă el.

— Acolo, acolo și acolo!

Fără să mai aștepte să vadă cît de bine îi fusese înteles gestul, tînărul păși pe fiecare dintre locurile indicate, puncte de sprijin aproape invizibile pentru mîini si picioare. Se avîntă pe versant, iar Kynes îsi

dădu toată silința să-l imite. Turok părea că se joacă întruna cu el, încercîndu-l.

Dar planetologul îl surprinse. Nu era nicidecum vreun birocrat umflat de apă, nici vreun împiedicat care să se bage unde nu-i fierbe oala... Călător prin unele dintre cele mai aspre lumi ale imperiului, se menținuse în formă.

Kynes tinu pasul cu tînărul, cătărîndu-se în urma lui, folosindu-se de vîrfurile degetelor pentru a-si ridica trupul tot mai sus. La cîteva clipe după ce tînărul fremen se oprise și se așezase pe o margine îngustă de stîncă, Kynes luă loc lîngă el, încercînd să nu gîfîie.

— Inspiră pe nas și expiră pe gură, zise Turok. Filtrele tale sînt mult mai eficiente în acest fel.

Dădu din cap, cu o undă de admirație.

— Cred că s-ar putea să străbați, în cele din urmă, drumul pînă la sietch.

— Ce este un sietch? întrebă Kynes.

Recunoștea, vag, vechea limbă chakobsa, dar nu studiase nici arheologia și nici fonetica. Le considerase întotdeauna irelevante pentru cercetările sale științifice.

— Un loc secret, de retragere în siguranță — acolo locuiesc ai mei.

— Vrei să spui că e casa ta?

— Casa noastră este desertul.

— Sînt nerăbdător să vorbesc cu poporul tău, zise Kynes, apoi continuă, incapabil să-și stăpînească entuziasmul: Mi-am format unele opinii despre lumea asta și am făcut un plan care s-ar putea să vă intereseze, să-i intereseze pe toti locuitorii de pe Arrakis.

— Dune, zise tînărul fremen. Numai imperialii și Harkonnenii numesc acest loc Arrakis...

— Bine, atunci Dune, răspunse Kynes.

În adîncimea stîncilor din fața lor, aștepta un bătrîn fremen cu părul cărunt, cu un singur ochi — orbita stîngă, nefolositoare, fiind acoperită de o bucată de o piele vineție și încrețită. Naib al sietchului Scutului

Roșu, Heinar își pierduse și două degete într-un duel cu cristaiul, în anii tinereții sale. Dar supraviețuise — pe cînd adversarii săi, nu.

Heinar se dovedise un lider sever, dar competent, al poporului său. O dată cu trecerea anilor, sietchul său prosperase, populația nu scăzuse, iar rezervele de apă ascunse creșteau la fiecare ciclu al lunilor.

În pestera-infirmerie, două femei în vîrstă se ocupau de Stilgar cel nesăbuit, tînărul rănit adus cu mașina de teren doar cu cîteva clipe mai înainte. Bătrînele verificară bandajul medical aplicat de străin și-i adăugară propriile lor leacuri. Cele două cotoroanțe se consultară una cu alta, apoi dădură din cap spre conducătorul sietchului.

— Stilgar va trăi, Heinar, spuse una dintre ele. Ar fi fost o rană mortală, dacă n-ar fi fost îngrijită imediat. Străinul l-a salvat!

— Străinul a salvat un smintit nesocotit, zise naibul, privind spre tînărul întins pe pat.

Vreme de cîteva săptămîni, la urechile lui Heinar ajunseseră tot soiul de relatări despre un străin curios. Acum, omul, Pardot Kynes, era adus în sietch pe o cale ferită, prin pasajele săpate în stîncă. Actiunile străinului erau uluitoare. Un slujbaș imperial omorînd Harkonneni?!...

Ommun, tînărul fremen care-l adusese pe însîngeratul Stilgar înapoi în sietch, astepta nerăbdător în umbra pesterii, lîngă prietenul său rănit.

— Ce era să facem, Heinar? se arătă Ommun surprins. Am avut nevoie de mașina lui ca să-l car pe Stilgar pînă aici.

— Ai fi putut să iei mașina de teren a acestui om și toate lucrurile lui și să fi dat apa lui tribului, glăsui naibul cu o voce scăzută.

— Încă mai putem face asta, se răsti una dintre femei, imediat ce Turok îl aduce aici.

— Dar străinul a luptat si a ucis Harkonneni! Noi trei am fi fost morți dacă nu ar fi apărut, atunci cînd

a făcut-o, insistă Ommun. Nu se spune că dusmanul dușmanului meu îmi este prieten?

— N-am încredere si nici măcar nu înțeleg cui îi este acesta loial, răspunse Heinar, încrucișîndu-și pe piept brațele musculoase. Știm, desigur, cine e. Străinul provine din tagma imperiului, se spune că e planetolog. Rămîne pe Dune pentru că Harkonnenii sînt siliți să-l lase să-și facă treaba, dar acest Kynes răspunde numai în fața împăratului însusi... dac-o fi așa. Mai sînt și alte întrebări fără răspuns în ceea ce-l privește...

Obosit, Heinar se așează pe o bancă din piatră, cioplită pe o parte a zidului. O tapiserie colorată, țesută din fibre de mirodenie, atîrna peste deschizătura peșterii, oferind un grad limitat de intimitate. Locuitorii sietchului învățau destul de repede că intimitatea se afla în minte, nu în mediu.

— Voi vorbi cu acest Kynes ca să aflu ce vrea de la noi, de ce a apărat trei tineri proști și neglijenți împotriva unui inamic cu care n-avea nimic de împărțit! Apoi, voi aduce această chestiune în fața Consiliului Bătrînilor, să-i lăsăm pe ei să decidă. Trebuie să luăm hotărîrea cea mai potrivită pentru sietch...

Ommun înghiți în sec din greu, amintindu-si cu cîtă hotărîre luptase omul numit Kynes împotriva soldatilor nemiloși. Dar degetele sale poposiră pe punga din buzunarul său, numărînd acverigile, însemne de metal care măsurau singura lui bogăție acumulată în trib.

Dacă bătrînii vor decide uciderea planetologului, atunci el, Turok și Silgar își vor împărți bogăția apei între ei, împreună cu lucrurile care aparținuseră celor șase Harkonneni masacrați.

Cînd Turok îl conduse, într-un tîrziu, prin deschizăturile păzite ale peșterii, trecînd de sigiliul unei uși și pătrunzînd în sietchul propriu-zis, Kynes văzu că locul era ca o peșteră a minunilor nesfîrșite. Aromele răspîndite în aer erau dense, bogate, sugerînd umanitatea: mirosuri ale vieții, ale unei populații dintr-un mediu

închis, mirosuri ale meșteșugurilor, mirosuri de bucătărie, de deseuri ascunse cu grijă și chiar ale morții exploatate chimic. Își confirmă, absolut detașat, suspiciunea că tinerii fremeni nu luaseră cadavrele Harkonnenilor uciși pentru cine știe ce mutilări rituale, ci pentru apa conținută în trupurile lor. Altfel, s-ar fi risipit.

Kynes presupusese că atunci cînd va descoperi, în sfîrșit, vreuna dintre așezările ascunse ale fremenilor, aceasta va fi ceva primitiv, un loc aproape jalnic prin lipsa amenajărilor. Dar aici, în această grotă cu pereți despărțitori, cu pesteri laterale, tuburi de lavă și tuneluri întinse prin munți ca un furnicar, Kynes putu vedea că oamenii deșertului trăiau în condiții austere, dar confortabile. Locuințele puteau rivaliza cu cele aflate la dispoziția oricărui funcționar Harkonnen din orașul Carthag. În plus, erau mult mai naturale.

Pe cînd Kynes îl urma pe tînărul său ghid, atenția îi era atrasă de la o priveliște fascinantă la alta. Covoare țesute cu îndemînare acopereau porțiuni din podea. Încăperile laterale erau ocupate de perne și mese joase, făcute din metal și piatră lustruită. Articolele de lemn prețios, adus din afara planetei, erau foarte puține și păreau străvechi: un vierme de nisip sculptat si un joc pe care nu-l putuse identifica, avînd o tablă și niște piese ornamentate, din fildeș sau os.

Vechi mașinării recirculau aerul din sietch, nelăsînd să scape nici o adiere de umezeală. Adulmeca peste tot dulceața înțepătoare a mirosului ca de scorțișoară al rezervelor brute de mirodenie, răspîndindu-se ca tămîia, de-abia reușind să mascheze mirosul înțepător al trupurilor nespălate, înghesuite în locuri închise.

Auzea femei vorbind, vocile unor copii și plînsetul unui bebeluș, toate estompate cu discreție. Fremenii vorbeau între ei, privindu-l cu suspiciune pe acest străin condus de Turok. Unii dintre cei mai în vîrstă îi adresau zîmbete răutăcioase, care-l îngrijorau într-o oarecare măsură pe planetolog. Pielea lor părea aspră și tăbă-

cită, stoarsă de orice surplus de apă; fiecare pereche de ochi care-l priveau erau de un albatru-în-albastru închis.

În cele din urmă, Turok ridică o mînă, cu palma orientată înainte, indicîndu-i lui Kynes să se oprească într-o uriașă sală de întruniri, o cavitate naturală din interiorul muntelui. Grota avea o podea imensă, capabilă să primească sute și sute de oameni; banchete și balcoane adiționale se iteau în zig-zag pe pereții de stîncă, roșiatici. Oare cîți oameni trăiau în acest sietch? Kynes se uită în sus, în sala pustie, plină de ecouri, spre un balcon care părea a fi un soi de tribună pentru discursuri.

După o clipă, un bătrîn se arătă trufaș în balcon și privi în jos, cu neîncredere, spre străin. Kynes observă că bărbatul avea numai un ochi și că se comporta ca un conducător.

— Asta-i Heinar, îi șopti Turok la ureche. Naibul sietchului Scutului Roșu...

Ridicînd o mînă pentru salut, Kynes strigă:

— Sînt bucuros să-l întîlnesc pe conducătorul acestui uimitor oraș fremen!

— Ce vrei de la noi, omule imperial? strigă Heinar, pe un ton aspru și neînduplecat.

Cuvintele sale răsunau ca oțelul călit frecat de piatră.

Kynes inspiră adînc. Așteptase de mult timp o asemenea ocazie. De ce să mai piardă timpul? Cu cît visele lui continuau să rămînă doar vise, cu atît mai dificil i-ar fi fost să le transforme în realitate.

— Mă numesc Pardot Kynes, planetolog al împăratului. Am o viziune, domnule — un vis pentru dumneavoastră și pentru oamenii dumneavoastră. Unul pe care aș dori să-l împărtășesc tuturor fremenilor, dacă mă veți asculta...

— Mai bine asculți vîntul strecurîndu-se printre tufele de creozot decît să-ți irosești vremea cu vorbele unui smintit, răspunse conducătorul sietchului. Cuvintele sale aveau greutate, ca și cum ar fi fost un vechi proverb, cunoscut între oamenii săi.

Kynes se uită spre bătrîn și-și compuse repede propria sa platitudine, sperînd să impresioneze.

— Iar dacă cineva refuză să asculte cuvintele adevărului si ale speranței, atunci cine este un mai mare smintit?

Tînărul Turok rămase cu gura căscată. De pe marginile pasajelor, fremenii care asistaseră la scenă îl priviră pe Kynes cu ochii mari, uluiți de acest străin care-i vorbise cu atîta îndrăzneală naibului lor.

Fața lui Heinar se întunecă si se încruntă. Simțea cum îl potopește supărarea și și-ar fi dorit să-l vadă pe acest planetolog trufaș zăcînd măcelărit pe podeaua peșterii. Își duse mîna la teaca de la sold a cristaiului.

— Îmi contești conducerea? Hotărîndu-se, naibul trase din teacă lama curbată a pumnalului, dezvăluindu-i lucirea spre Kynes.

Kynes nici nu clipi.

— Nu, domnule, vă provoc imaginația. Sînteți destul de curajos să faceți față, ori vă temeți să ascultați ce am de spus?

Conducătorul sietchului rămase încordat, ținînd ridicată lama ciudată, lăptoasă; între timp, îl scruta pe prizonier. Kynes îi zîmbea însă pur și simplu de acolo, de jos, cu o expresie deschisă pe figură.

— E greu să vă vorbesc dacă sînteți acolo sus, domnule.

În cele din urmă, Heinar chicoti, privind spre lama din mîna sa.

— Un cristai, o dată scos din teacă, nu trebuie băgat înapoi fără să fi gustat sînge! Își apăsă cu repeziciune tăișul peste antebrat, trasînd o linie roșie, îngustă, care se coagulă în cîteva secunde.

Ochii lui Kynes străluceau de emoție, reflectînd lumina proiectată de ciorchinii de globuri luminiscente care pluteau în sala mare de întruniri.

— Foarte bine, planetologule... Poți vorbi pînă ce respirația ți se va scurge din plămîni. Cum soarta nu ti s-a decis încă, vei rămîne aici, în sietch, pînă ce

Consiliul Bătrînilor va delibera asupra a ceea ce trebuie făcut cu tine. Dar, înainte de asta, mă vei asculta...

Kynes dădu din cap cu toată încrederea.

Heinar se întoarse, se îndepărtă de balcon și vorbi din nou, peste umăr:

— Ești un om ciudat, Pardot Kynes. Un slujbaș imperial și, prin definiție, un oaspete al Harkonnenilor, deci ne ești dușman. Dar ai și ucis Harkonneni. În ce încurcătură ne pui...

Conducătorul sietchului făcu cîteva gesturi repezi si dădu cîteva comenzi răstite, cerînd să fie pregătită o încăpere mică, dar confortabilă, destinată planetologului înalt și curios, care va fi prizonierul și — în același timp — oaspetele lor.

Heinar căzu pe gînduri, în vreme ce se îndepărta. *Orice om care rosteste vorbe despre speranță în fața fremenilor, după atîtea generații de suferinte și rătăciri... este fie confuz, fie un bărbat cu adevărat curajos.*

Tatăl meu a avut un singur prieten adevărat, cred eu. Acesta a fost contele Hasimir Fenring, eunuc genetic și unul dintre cei mai mortali luptători din imperiu.

Din „În casa tatalui meu" de Printesa Irulan

Chiar si din cea mai înaltă și întunecată încăpere a observatorului imperial, strălucirea pastelată a capitalei scăldate în opulență întrecea lumina stelelor de pe cerul Kaitainului. Construit cu cîteva secole înainte, de luminatul Împărat Padișah Hassik Corrino al III-lea, observatorul fusese folosit foarte puțin de către ultimii moștenitori ai tronului... Oricum, nu pentru scopul său de bază, studierea misterelor universului.

Printul moștenitor Shaddam măsura la pas podeaua rece, de metal lustruit, pe cînd Fenring se ocupa de comenzile unui telescop stelar de înaltă energie. Eunucul genetic mormăia pentru sine, scoțînd sunete neplăcute și insipide.

— Vrei, te rog, să încetezi cu aceste zgomote? zise Shaddam. Concentrează-te asupra afurisitelor ălora de lentile.

Fenring continuă să mormăie, dar numai cu o idee mai încet.

— Toate oleobiectivele de-aici trebuie să fie într-un echilibru precis, hmmmm? Cred că preferați un telescop perfect, decît o treabă făcută la repezeală?

Shaddam inspiră adînc.

— Nu m-ai întrebat ce prefer.

— Am decis eu pentru domnia-voastră.

Eunucul se îndepărtă de piesele optice calibrate și se înclină cu un gest de un formalism enervant.

— Alteța voastră, vă prezint o imagine de pe orbită. Priviți-o cu ochii dumneavoastră!

Shaddam se uită pieziș în ocularul telescopului stelar, pînă ce o formă se desluși cu o limpezime perfectă, plutind tăcută în depărtări. Imaginea pendula între rezoluție fragilă și undele întunecate produse de distorsiunile atmosferice.

Transspatialul gigantic avea dimensiunile unui asteroid, atîrnînd deasupra Kaitainului si așteptînd întîlnirea cu flotila de nave desprinse de la sol. O mișcare discretă îi atrase atenția și Shaddam văzu străfulgerările alb-gălbui ale motoarelor, în timp ce fregatele se ridicau de pe Kaitain, ducînd diplomati si emisari, urmate de transportoare cu produse și mărfuri fabricate pe planeta capitalei imperiale. Fregatele erau imense, flancate de șiruri de nave mai mici, însă curbura navei Ghildei făcea ca totul să pară minuscul.

În același timp, alte nave de desprindeau din cala transspațialului și coborau spre capitală.

— Delegații, comentă Shaddam. Au adus tributuri pentru tatăl meu.

— De fapt, sînt taxe, nu tributuri, observă Fenring. Desigur, e același lucru, în sensul vechi al cuvîntului. Elrood e încă împăratul lor, hmmmm?

Prințul moștenitor se încruntă spre el.

— Dar pentru cîtă vreme? Chaumurky-ul ăla al tău mai durează mult?

Shaddam se strădui să nu ridice tonul, deși generatoare de sunet alb, subsonic, ar fi trebuit să le distorsioneze vocile pentru a contracara orice instalații de ascultare.

— N-ai putut găsi o altă otravă? Una mai rapidă? Așteptarea asta e înnebunitoare... Cît timp a trecut deja? Mi se pare că s-a scurs un an întreg de cînd n-am mai dormit cum trebuie...

— Vreți să spuneți că ar fi trebuit să facem crima mai evidentă? N-ar fi fost ceva înțelept.

Fenring își reluă locul lîngă telescopul stelar, ajustînd senzorii automați să urmărească transspațialul în drumul lui pe orbită.

— Fiți răbdător, alteța voastră, reluă Fenring. Pînă să vă sugerez acest plan, erați dispus să așteptați decenii întregi. Ce mai contează un an sau doi, în comparație cu durata regimului instaurat, în cele din urmă, de domnia-voastră, hmmm?

Shaddam îl împinse pe Fenring din dreptul ocularului, pentru a nu fi nevoit să se uite spre tovarășul său de uneltiri.

— Acum, că am pus roțile în miscare, ard de nerăbdare ca tatăl meu să moară odată... Nu-mi lăsa răgaz să mă gîndesc prea mult la asta și să-mi regret decizia. Mă sufoc pînă să ajung pe tronul Leului de Aur! Am fost menit să conduc, Hasimir, dar unii șușotesc că nu voi avea niciodată ocazia. Asta mă face să mă tem să mă însor ori să am copii...

Dacă se aștepta ca Fenring să încerce să-l convingă de contrariul, acesta îl dezamăgi cu linistea sa.

Fenring vorbi din nou, după cîteva momente.

— N'kee este o otravă lentă prin natura ei. Am lucrat îndelung și din greu pentru a pune la punct planul nostru, iar nerăbdarea domniei-voastre nu poate decît să provoace pagube si să mărească riscurile. Un gest mai precipitat nu ar crea, oare, suspiciuni în Landsraad, hmmm? S-ar agăța de orice ocazie, de orice scandal pentru a vă slăbi poziția.

— Dar eu sînt moștenitorul Casei Corrino, zise Shaddam cu glasul redus la o șoaptă gîtuită. Cum să îndrăznească să-mi pună la îndoială drepturile?

— Vă urcați pe tronul imperial purtînd întregul bagaj de obligații, antagonisme trecute și prejudicii. Nu vă amăgiți, prietene, împăratul este doar una dintre forțele concrete care alcătuiesc substanța delicată a imperiului nostru. Dacă toate Casele s-ar uni împotriva

noastră, nici chiar teribilele legiuni de sardaukari ale tatălui domniei-voastre s-ar putea să nu reușească să le țină piept. Nimeni nu-și asumă acest risc...

— Cînd voi ajunge la tron, am intentia să întăresc prerogativele imperiale și să adaug niste colți acestui titlu.

Shaddam se îndepărtă de telescop.

Fenring clătină din cap cu o tristete exagerată.

— Aș fi gata să pun rămăsag pe o încărcătură de blănuri de balenă de cea mai bună calitate că majoritatea predecesorilor domniei-voastre au urzit aceleasi lucruri împreună cu sfetnicii lor, încă de la Marea Revoltă. Inspiră adînc, îngustîndu-si ochii mari și întunecați. Chiar dacă n'kee va lovi asa cum plănuim, mai aveți cel puțin încă un an de asteptat, așa că liniștiți-vă. Consolați-vă cu tot mai multele semne de bătrînețe pe care le-am văzut cu toții la tatăl dumneavoastră. Încurajați-l să bea mai multă bere de mirodenie!

Iritat, Shaddam se întoarse la instrumentele optice calibrate și studie tiparele de pe coca transspațialului, marca șantierelor de construcții ixiene, cartușul Ghildei Spatiale. În cala navei era o aglomeratie de fregate ale diferitelor Case, transporturi destinate CHOAM si prețioasele înregistrări destinate arhivelor bibliotecii din Wallach IX.

— Apropo, la bordul transspațialului se află o persoană interesantă, zise Fenring.

— Da?

Fenring își încrucișă brațele peste pieptul îngust.

— O persoană care *pare a fi* un simplu negustor de orez pundi si rădăcini de chikarba, aflat în drum către o statie tleilaxu. El va duce mesajul domniei-voastre pentru Maestrii tleilaxu, propunerea de a vă întîlni cu ei pentru a discuta despre finanțări imperiale secrete pentru un proiect de mare anvergură, destinat producerii unui substitut pentru melanj.

— Propunerea mea? Dar n-am făcut o astfel de propunere!

Pe fața lui Shaddam se aprinse indignarea.

— Hmmm, ba ați făcut-o, altețа voastră. Aaah, posibilitatea folosirii mijloacelor neortodoxe tleilaxu ar însemna producerea de mirodenie sintetică? Ce idee grozavă ați avut! Arătați-i tatălui dumneavoastră cît sînteți de deștept...

— Nu mai da vina pe mine, Hasimir. A fost ideea ta!

— Nu doriți să vi-o asumați?

— Nici pomeneală!

Fenring își arcui sprîncenele.

— Dar *erați* serios cînd vorbeați despre eliminarea crizei Arrakis-ului si aprovizionarea Casei Imperiale cu o sursă privată, nelimitată, de melanj? Asa e?

Shaddam se aprinse ca para.

— Bineînțes că am vorbit serios.

— Atunci îl vom aduce aici pe Maestrul tleilaxu, în secret, pentru a vă prezenta propunerea sa către împărat. Vom vedea, în curînd, cît de departe este dispus să meargă bătrînul Elrood...

Orbirea poate lua multe forme, altele decît incapacitatea de a vedea. Fanaticii sînt adesea orbiți în propriile lor gînduri. Conducătorii sînt adesea orbiți în inimile lor.

Biblia Catolică Portocalie

Timp de luni de zile, Leto stătuse în orașul subteran Vernii ca un oaspete respectat al Casei Ix. De-acum, se acomodase cu ciudățeniile noului mediu în care se afla, cu rutina și cu sentimentul de siguranță ixtiană — se acomodase destul, încît să devină neglijent.

Prințul Rhombur era un somnoros cronic, trezindu-se tîrziu, în vreme ce Leto era exact contrariul, se trezea în zori, ca pescarii din Caladan. Mostenitorul Casei Atreides rătăcea de unul singur prin clădirile stalactite de sus, îndreptîndu-se spre ferestrele de observație, trăgînd cu ochiul la procedurile de proiectare a produselor sau spre liniile de fabricație. Învățase să folosească sistemele de tranzit si descoperise că un card bioscan, dăruit de contele Vernius, îi putea deschide multe uși.

Leto acumulase din hoinărelile sale și de pe urma curiozității devoratoare mai mult decît din întrunirile didactice organizate de diferiți instructori. Amintindu-și de povețele tatălui său de a învăța din tot ce-l înconjura, lua lifturile tubulare autoghidate; cînd nu exista nici unul disponibil, folosea pasarelele, lifturile de marfă sau chiar scările pentru a ajunge de la un nivel la altul.

Într-o dimineață, după ce se deșteptase odihnit și fără astîmpăr, Leto intră într-una dintre curțile interioare

si ajunse într-un balcon de observație. Chiar și izolate sub pămînt, cavernele de pe Ix erau atît de vaste încît aveau proprii lor curenți de aer și modele eoliene, dar acestea erau la mare distanță de ceea ce se petrecea lîngă turnurile castelului sau pe stîncile bătute de vînt de acasă. Inspiră adînc, umplîndu-și plămînii la maximum, deși aici aerul mirosea a praf de rocă. Sau poate că nu era decît imaginația sa...

Întinzîndu-și brațele, Leto privi în exterior, în jos, spre grota imensă care adăpostise transspațialul Ghildei. Printre rămășițele mașinăriilor de construcție și susținere, putea distinge apărînd deja scheletul altei carcase masive, sudat cu jeturi de plasmă de către echipe de muncitori suboizi. Privi cum locuitorii de clasă inferioară de pe Ix lucrau cu o eficiență de insecte.

O platformă de marfă alunecă prin dreptul său, trecînd chiar pe sub balcon, în timp ce cobora treptat spre o zonă de lucru mai îndepărtată. Leto se aplecă peste balustradă si văzu că suprafața platformei era ocupată cu materii prime extrase de la suprafața planetei.

Acționînd din impuls, urcă pe marginea balconului, inspiră adînc și se lăsă să cadă doi metri, aterizînd pe un morman de grinzi și plăci destinate șantierului de construcție a transspațialului. Bănuia că va putea găsi o cale de revenire în clădirile stalactite, folosindu-se de cardul bioscan si de cunoștințele sale despre modul de functionare a orasului. Un pilot, aflat sub platforma plutitoare, dirija încărcătura aflată în coborîre. Nu părea să fi observat sau să-i pese de pasagerul său neașteptat...

Curenți reci răvășeau părul lui Leto pe cînd cobora spre suprafețe mai calde. Gîndindu-se la vînturile oceanului, mai inspiră o dată adînc. Aici, sub bolta imensă a tavanului, simțea libertatea care-i amintea de un tărm de mare. O dată cu acest gînd, îl încercă o răbufnire de dor de casă și de briza oceanului de pe Caladan, de zgomotele din piața satului, de hohotele bubuitoare de

rîs ale tatălui său si chiar de preocuparea afectată a mamei.

El și cu Rhombur petrecuseră mult prea mult timp în interiorul clădirilor din Ix, iar Leto tînjea adesea după aerul proaspăt și vîntul rece adiindu-i pe față. Poate că-l va ruga pe Rhombur să-l însoțească iarăși la suprafață. Acolo, puteau să hoinărească amîndoi în sălbăticie și să privească spre cerul infinit, iar Leto își putea încorda mușchii și putea simti pe chip adevărata lumină solară, în locul iluminației holografice de pe tavanul cavernei.

Dacă prințul ixian nu-i era egal ca luptător, nu era nici ca unul dintre fiii răsfățați atît de adesea întîlniți în rîndurile Caselor Mari. Avea propriile sale preocupări și îi plăcea să adune roci și minerale. Rhombur avea un mod liber și generos de a fi, un optimism neobosit, dar acestea nu trebuiau interpretate greșit. Sub aspectul molatic, se ascundeau o hotărîre aprigă și dorința de a se autodepăși în orice demers și-ar fi asumat.

În imensa fabrică din grotă, fuseseră montate suporturi și dispozitive suspensoare pentru noul transspațial care începea să prindă formă. Echipamentul și mașinăriile erau pregătite în apropiere, unde sclipeau în aer scheme holografice. Chiar si cu toate resursele și cu un număr mare de lucrători, pentru construirea unei astfel de nave era necesar aproape un an standard. Costul unui transspațial era echivalent cu produsul economic al multor sisteme solare; așa că numai CHOAM si Ghilda puteau finanța astfel de proiecte masive, în vreme ce Casa Vernius — în calitate de fabricant — încasa profituri incredibile.

Clasa muncitoare docilă de pe Ix depășea de departe, ca număr, administratorii și nobilii. Pe solul grotei gangurile boltite și adăposturile construite în roca brută ofereau intrările într-o puzderie de sectoare de locuinte. Leto nu-i vizitase niciodată pe lucrători, însă Rhombur îl asigurase că și clasele de jos beneficiau de o bună îngrijire. Leto stia că echipele de muncitori lucrau fără

încetare pentru construirea fiecărei nave noi. Cu siguranță, transpirau din greu pentru Casa Vernius.

Platforma de mărfuri pluti pînă pe solul stîncos al cavernei, iar echipe de lucrători se urcară pe ea, pentru a descărca materiile prime. Leto sări jos, aterizînd cu picioarele și mîinile pe sol, apoi se ridică și-și netezi hainele. Suboizii, ciudat de placizi, aveau pielea palidă, presărată cu puzderie de pistrui. Îl priviră cu ochii goi și nu-l întrebară nimic, nici nu obiectară în vreun fel la prezența sa; se uitară în altă parte și-și văzură de treabă.

Din modul în care Kailea și Rhombur vorbeau despre ei, Leto își imaginase că lucrătorii erau mai puțin umani, troglodiți musculoși fără pic de minte, care nu făceau altceva decît să lucreze și să nădușească. Însă cei din jurul său ar fi putut trece cu mare ușurință drept ființe umane normale; poate că nu erau savanți strălucițisau diplomați, dar clasa muncitoare nici nu părea a fi formată din animale.

Cu ochii cenușii larg deschiși, Leto se deplasă pe solul grotei, ferindu-se din drum, pe cînd observa procesul de construcție al transspațialului. Leto admiră tehnologia pură și managementul unei astfel de întreprinderi incredibile. În aerul prăfos și greu de la sol, simți izul acru al sudurii cu laser și al aliajelor topite.

Lucrătorii respectau întocmai un plan principal, folosind instrucțiuni pas-cu-pas, la fel ca un organism colectiv. Terminau fiecare fază a imensei străduniifără a fi copleșiți de sarcinile care-i așteptau. Suboizii nu sporovăiau, nu cîntau, nu făceau scandalurile pe care Leto le văzuse printre pescari, fermieri sau printre muncitorii din fabricile de pe Caladan. Acesti lucrători palizi erau preocupați numai de treburile lor.

Crezu că distinge un resentiment bine ascuns, mînia clocotind sub chipurile calme, palide, însă nu se temea să fie aici singur. Ducele Paulus îl încurajase întotdeauna pe Leto să se joace cu copiii sătenilor, să iasă pe mare cu bărcile pescarilor, să se amestece printre

negustorii și țesătorii din piață. Petrecuse chiar o lună întreagă lucrînd în cîmpurile de orez pundi. „Pentru a înțelege cum să conduci un popor", spusese bătrînul duce, „trebuie să-i înțelegi mai întîi pe oamenii înșiși".

Bineînțeles, mama lui se încruntase văzînd astfel de îndeletniciri, insistînd că fiul unui duce n-ar trebui să-și murdărească mîinile cu noroiul orezăriilor sau să-și îmbîcsească hainele cu mirosul scîrbos al vietăților marine. „La ce-i folosește *fiului nostru* să știe cum să curețe și să spintece un pește? El va fi conducătorul unei Case Mari". Însă Paulus Atreides avea propriul său mod de a insista și făcuse foarte clar cunoscut că dorințele sale erau lege.

Iar Leto trebuise să admită că, în pofida durerilor musculare și de spate și a pielii arse de soare, orele acelea de muncă grea îi aduseseră satisfacție într-un fel în care marile banchete sau recepții organizate în castelul Caladan nu reușiseră să-i ofere. Ca urmare, credea că-l înțelege pe omul de jos, simțămintele sale și cît de greu muncea. Leto mai degrabă îi aprecia pe oameni pentru asta decît să-i disprețuiască. Bătrînul duce fusese mîndru de fiul său pentru că înțelesese acest lucru fundamental.

Acum, cînd se plimba printre lucrătorii ixieni, Leto încerca să-i înțeleagă în același mod. Licurigloburi puternice pluteau deasupra punctelor de lucru, alungînd umbrele, păstrînd o atmosferă plină de limpezime. Grota era destul de mare încît zgomotele de pe șantier să nu fie întoarse prin ecouri, ci să reverbereze și să se piardă în depărtare.

Văzu una dintre deschiderile tunelurilor inferioare și, din moment ce încă nimeni nu-l întrebase ce căuta aici, Leto decise că era o bună ocazie să afle mai multe despre cultura suboizilor. Poate că reușea să descopere lucruri pe care nici măcar Rhombur nu le știa despre propria sa lume...

Cînd o echipă de lucrători ieși din gangul boltit, purtînd salopete de lucru, Leto se strecură înăuntru.

Rătăci prin tuneluri și coborî trecînd de compartimentele scobite în stîncă, identice și egale, care-i aminteau de încăperile dintr-o colonie de insecte. Din cînd în cînd, remarcă unele note personale: țesături colorate sau tapiserii, cîteva desene, imagini pictate pe pereții de stîncă. Simți miros de mîncare, auzi discuții potolite, dar nu și muzică și nici prea multe rîsete.

Se gîndi la zilele petrecute în studiu și relaxare în zgîrie-norii întorși cu susul în jos de deasupra, cu podelele lor lustruite, ferestrele de plaz cristalin, paturile moi, veșmintele confortabile și mîncărurile fine...

Pe Caladan, cetățenii obișnuiți puteau cere audiențe la duce oricînd doreau. Leto își amintea cînd se plimba cu tatăl său prin piețe, vorbind cu negustorii și meșteșugarii, lăsîndu-se să fie văzuți și cunoscuți mai degrabă ca oameni reali, decît ca niște conducători fără chip.

Nu credea că Dominic Vernius observase vreodată diferența dintre el și camaradul său Paulus. Inimosul și plesuvul conte acorda întregul său entuziasm si atenție familiei, precum și lucrătorilor din imediata sa apropiere, supraveghind toate procesele industriale și strategiile comerciale, pentru a asigura acumularea averilor ixiene. Însă Dominic îi considera pe suboizi doar niște resurse. Da, îi îngrijea destul de bine, tot așa cum își întreținea prețioasele sale mașinării, dar Leto se întreba dacă Rhombur si familia sa îi considerau pe lucrători *ființe umane*.

Coborîse deja mai multe nivele și simțea apăsarea aerului stătut. Tunelurile deveneau tot mai întunecate și mai goale. Coridoarele tăcute duceau tot mai adînc, în încăperi deschise, în zone comune, de unde se auzeau voci și fosnetele unor trupuri. Era pe cale să se întoarcă, știind că avea o zi plină înaintea lui: studii și cursuri despre operațiuni mecanice și procese industriale. Rhombur probabil că nici nu-și luase încă micul dejun.

Văzînd un număr mare de lucrători adunați într-o încăpere comună, Leto se opri curios în galerie. Nu se vedeau scaune sau banchete, așa că toți oamenii stăteau

în picioare. Acultă vocea monotonă, ciudat de înflăcărată, a unui suboid, un bărbat scund, musculos. aflat în fata mulțimii. În glasul omului și în văpaia din ochii lui, Leto întrevăzu emoții pe care le găsi stranii, avînd în vedere ceea ce auzise despre suboizii, că erau plăcizi și fără pretenții.

— *Noi* construim transspațialele. spunea el. iar vocea îi crescu în intensitate. *Noi* fabricăm produsele tehnologice și, cu toate astea, nu luăm nici o decizie. Facem ce ni se spune, chiar dacă știm că acele planuri sînt greșite.

Lucrătorii începură să murmure si să bombăne.

— Unele tehnologii încalcă ceea ce este interzis de Marea Revoltă. Fabricăm *masini gînditoare*. Nu trebuie să înțelegem planurile și proiectele, pentru că știm prea bine ce vor face...

Ezitînd, Leto se retrase în umbrele tunelului. Umblase suficient de mult printre oamenii de jos ca să nu-i fie teamă de ei, dar aici se petrecea ceva ciudat. Ar fi vrut să plece, dar trebuia să rămînă și să asculte.

— Pentru că sîntem suboizi, nu avem nici o parte din profiturile aduse de tehnolgia ixiană. Ducem vieti simple și cu puține ambiții — dar avem religia noastră. Citim Biblia Catolică Portocalie și stim în inimile noastre ce este drept.

Oratorul ridică în aer pumnul masiv, strîns.

— Si mai stim că multe dintre lucrurile pe care le construim aici, pe Ix, nu sînt drepte!

Auditoriul fremătă din nou, pe cale să-și iasă din fire. Rhombur insistase asupra faptului că această categorie nu nutrea nici un fel de ambitii, nu avea capacități pentru așa ceva. Aici însă, Leto putea remarca altceva.

Oratorul suboid își plecă pleoapele si continuă amenințător:

— Atunci ce facem? Să ne ducem cu jalba la stăpînii noștri si să cerem explicații? Sau să facem mai mult de-atît?

Își plimbă privirile pe deasupra ascultătorilor și, dintr-o dată, aidoma unor săgeți ascuțite, ochii lui îl descoperiră pe Leto, ascultînd în umbra tunelului.

— Cine esti?

Leto se dădu îndărăt, ridicînd mîinile.

— Îmi pare rău. M-am rătăcit. N-am nici un fel de intenții.

În mod normal, ar fi stiut cum să se facă acceptat, dar acum, nedumeririle îi ascuțiseră simturile.

Muncitorii se întoarseră spre el și, treptat, în ochii lor se aprinse lumina întelegerii. Își dădură seama de implicatiile celor spuse de vorbitor si auzite de Leto.

— Îmi pare teribil de rău, zise Leto. Nu voiam să mă amestec...

Inima îi bătea cu putere. Broboane de sudoare i se scurgeau pe sprîncene și simțea apropierea unei mari primejdii. Cîțiva suboizi porniră spre el ca niște automate, mergînd tot mai repede.

Leto le oferi zîmbetul său cel mai împăciuitor posibil.

— Dacă vreți, aș putea vorbi cu contele Vernius în numele vostru, aducînd unele dintre necazurile voastre la...

Suboizii se apropiară, iar Leto țîșni din loc, luînd-o la goană. Alergă prin coridoarele joase, cotind la întîmplare, ascunzîndu-se în pasaje, pe cînd lucrătorii îl urmăreau fără eficiență și mormăind furiosi. Umplură tunelul, răspîndindu-se pe coridoarele laterale, în căutarea lui, în timp ce Leto nu-si putea aminti cu nici un chip drumul înapoi, spre caverna deschisă.

Faptul că se rătăcise, probabil că-l si salvase... Suboizii continuau să închidă căile de retragere, încercînd să-l intercepteze pe coridoarele care duceau la suprafață. Însă Leto nu mai știa unde merge și cotea orbește, ascunzîndu-se uneori în alcovurile pustii, pînă ce ajunse, în sfîrșit, în fața unei usi de serviciu care se deschise în aerul prăfos de sub luminile strălucitoare ale licuriglobului industriale.

Cîțiva suboizi, descoperindu-i silueta în pragul ușii, strigară de jos, dar Leto goni spre liftubul pentru urgențe. Trecu cardul bioascan prin cititor și astfel i se deschise accesul spre nivelele superioare.

Tremurînd sub efectele valului de adrenalină, lui Leto nu-i venea să creadă ceea ce tocmai auzise și nu-și putea imagina ce i-ar fi făcut lucrătorii, dacă l-ar fi prins. Fusese suficient de uluit să le vadă furia și reacțiile. Mintea lui refuza să creadă că l-ar fi ucis, pe el, fiul ducelui Atreides, oaspete respectat al Casei Vernius... În fond, se oferise chiar să-i ajute.

Dar suboizii dispuneau în mod evident de un mare potențial pentru violență, un aspect întunecat și înspăimîntător, pe care reușiseră să-l țină ascuns față de stăpînii lor nepăsători, de la nivelele de sus.

Leto se întrebă cu teamă dacă nu cumva mai existau și alte enclave de nesupunere, alte grupuri cu oratori la fel de carismatici, care puteau să profite de insatisfacțiile mărunte ale vastei populații de muncitori.

Pe cînd urca în cabina liftului, Leto privi în urmă și-i văzu pe lucrătorii de jos jucîndu-și rolurile cu nevinovăție, îndeplinindu-și rutina zilnică. Știa că va trebui să raporteze ceea ce auzise. Dar îl va crede cineva?

Își dădu seama, cu un nod în stomac, că învăța despre Ix mult mai multe decît își propusese vreodată.

Speranta poate fi cea mai puternică armă a oamenilor exploatați, sau cel mai aprig dusman al celor aflați în pragul eșecului. Trebuie să fim constienți de avantajele și de limitele sale.

DOAMNA HELENA ATREIDES, din jurnalele ei personale

După săptămîni de drumuri fără țintă, nava de mărfuri părăsi transspațialul de pe orbită și acceleră către atmosfera încărcată de nori a planetei Caladan.

Pentru Duncan Idaho, se părea că sfîrșitul îndelungatei sale cazne era aproape...

Din ascunzișul său clandestin, încropit în cala aflată în debandadă, Duncan împinse în lateral o cutie grea. Colțurile de metal scrîșniră pe plăcile punții, dar reuși, în final, să înlăture obstacolul aflat în cale, exact cît să dea la o parte capacul unui mic hublou. Aplecîndu-se spre ferestruica protectoare de plaz, Duncan se uită în jos, spre lumea bogată în mări și oceane. În sfîrșit, începuse să creadă!

Caladan. Noua mea casă...

Chiar și de pe o orbită înaltă, Giedi Prime arătase întunecoasă si amenințătoare, ca o rană purulentă. Dar Caladan, planeta legendarului duce Atreides, dușmanul de moarte al Harkonnenilor, părea ca un safir strălucind în văpaia luminii solare.

După tot ce i se întîmplase, încă i se părea imposibil ca femeia acea arogantă și perfidă, Janess Milam, să se fi ținut de cuvînt. Îl salvase din propriile ei motive obscure, pentru răzbunarea sa veninoasă, dar asta nu mai conta acum pentru Duncan. Ajunsese *aici*!

Fusese mai rău decît un cosmar... Un cosmar pe care-l retrăise în zilele lungi în care nu avusese altceva de făcut decît să se gîndească, pe cînd transspațialul călătorea din sistem în sistem, pe o rută ocolită, către Caladan.

În întunericul de la Stația Gărzii Forestiere, pe cînd se apropiase de misteriosul topter filfiitor, femeia îl înșfăcase pe Duncan, tinîndu-l strîns, înainte ca el să se poată apăra. Tînărul reacționase înspăimîntat, zbătîndu-se disperat, însă Janess îl apucase de braț, sfîsiindu-i pielea sintetică pe care o pusese deasupra rănii adînci de pe urmăr.

Cu o forță suprinzătoare, femeia cea oacheșă îl trăsese înăuntrul topterului și închisese trapa de acces. Urlînd ca un animal sălbatic, Duncan se zbătuse și zgîriase, încercînd să scape din strînsoarea ei. Izbise trapa curbată, încercînd cu disperare să iasă afară, să fugă din nou, în noaptea plină de vînători înarmați.

Dar, în loc să cedeze, trapa topterului rămăsese închisă. Gîfîind, Janess îi dăduse drumul băiatului, își fluturase părul ciocolatiu si se uitase tintă spre el.

— Dacă nu încetezi chiar acum, Idaho, am să te arunc drept în brațele vînătorilor Harkonnen!

Îndepărtîndu-se dispreţuitoare de el, pornise motoarele topterului. Duncan putuse simți huruitul de rău augur traversînd micul aparat de zbor, vibrînd prin fotoliu și podea. Se ghemuise cu spatele lipit de perete.

— Deja m-ai trădat Harkonnenilor! Tu ai fost cea care i-a făcut pe oamenii ăștia să-mi ia părinții și să-i omoare! Din cauza ta a trebuit să mă antrenez atît de mult și-acum mă vînează! *Știu* ce-ai făcut!

— Mda... păi, lucrurile s-au mai schimbat!

Își ridicase mîna brună, cu un gest fără sens, întorcîndu-se spre comenzile de pilotaj.

— Nu-i mai ajut pe Harkonneni, nu după ceea ce mi-au făcut.

Indignat, Duncan își încleștase pumnii. Sîngele din rana deschisă îi năclăise cămasa sfîșiată.

— Ce ți-au făcut *ție*?

Nu-si putea imagina nimic care să se apropie măcar de suferințele pe care le îndură el și familia lui.

— N-ai înțelege. Ești doar un puști, încă unul dintre pionii lor.

Janess zîmbise si ridicase aparatul de pe sol.

— Însă, prin tine, pot ajunge din nou la ei.

Duncan mîrîise.

— Poate că sînt doar un copil, dar am petrecut o noapte întreagă întrecîndu-i pe Harkonneni, în jocul lor de-a vînătoarea. L-am văzut pe Rabban ucigîndu-mi mama și tatăl. Și cine știe ce le-au făcut unchilor, mătusilor si verisorilor mei?!?

— Mă îndoiesc că mai trăiește cineva, pe Giedi Prime, cu numele de Idaho, mai ales după necazurile stînjenitoare pe care le-ai provocat în noaptea asta. Ghinion!

— Dac-au făcut asta, a fost un efort inutil, zisese el, încercînd să-și ascundă durerea. Oricum, nu-mi cunosteam rudele.

Janess mărise viteza topterului, zburînd la joasă altitudine, pe deasupra copacilor întunecati, departe de rezervația naturală.

— În acest moment, te ajut să scapi de vînători, asa că taci si fii mulțumit. Oricum n-ai de ales.

Pilotase fără lumini de poziție, mentinînd motoarele în regim silentios, iar Duncan nu-și putuse imagina cum ar fi putut scăpa amîndoi de ochii pătrunzători ai Harkonnenilor. Ucisese cîțiva dintre vînători — și, mai rău, fusese mai deștept decît Rabban si-l umilise.

Duncan îsi permisese atunci un mic zîmbet satisfăcut. Se deplasase înainte și se prăbușise în scaunul de lîngă Janess, care se legase cu centura de scaunul de pilot.

— De ce-aș avea încredere în tine?

— Ți-am *cerut* eu să ai încredere în mine?

Îi aruncase o privire întunecată.

— Folosește-te de toate avantajele situației.

— Ai de gînd să-mi explici și mie cîte ceva?

Janess pilotase un moment în tăcere, trecînd pe deasupra vîrfurilor copacilor, înainte de a-i răspunde.

— Da, este adevărat. Eu i-am raportat pe părinții tăi Harkonnenilor. Auzisem zvonurile, știam că mama și tatăl tău făcuseră ceva care supărase autoritățile, iar Harkonnenilor nu le plac cei care-i supără. Încercam să mă protejez și am văzut în asta un avantaj. Prin denunțarea lor, am crezut că voi căpăta o recompensă. În afară de asta, *părinții tăi* au fost cei care au creat primii probleme. *Ei* au făcut greșeli. Eu n-am încercat decît să profit de ocazie. Nimic personal. Dacă n-o făceam eu, o făcea altcineva.

Duncan făcuse o grimasă, încleștîndu-și pumnii. Ar fi dorit să aibă curajul să înfigă cuțitul în această femeie, dar atunci topterul s-ar fi prăbușit. Ea era singura lui cale de scăpare. Cel puțin pe moment...

Chipul lui Janess se contorsionase într-o strîmbătură amară.

— Dar ce mi-au dat, în schimb, Harkonennii? Vreo răsplată, vreo promovare? Nimic. Nici măcar una peste bot. Nici măcar vreun „mulțumim foarte mult".

Pe figura ei alunecase o expresie chinuită, dispărînd însă la fel de repede ca un norisor trecînd pe dinaintea soarelui.

— Știi, nu-i deloc ușor să faci așa ceva. Crezi că mi-a plăcut? Însă pe Giedi Prime asemenea ocazii se ivesc foarte rar și am văzut de prea multe ori cum îmi scapă printre degete. Ar fi trebuit să însemne o schimbare pentru mine, dar cînd i-am abordat și le-am cerut o cît de mică urmă de considerație, m-au alungat și mi-au ordonat să nu mai apar niciodată. Totul a fost în zadar și asta face lucrurile și mai rele.

Nările ei fremătaseră.

— Nimeni nu-i face asa ceva lui Janess Milam fără să riște nimic!

— Deci nu pentru mine faci ce faci, zisese Duncan. Nu pentru că te simți vinovată de ce-ai făcut si pentru

durerea provocată unor oameni... Vrei numai să fii chit cu Harkonnenii!

— Băiete, culegi ce ocazii poți!

Duncan scotocise într-unul dintre compartimentele cu provizii și găsise două batoane de orez cu fructe și o capsulă sigilată cu suc. Fără să mai întrebe, deschisese pachetele și începuse să se înfrupte. Batoanele aveau un gust vag de scorțișoară, un aromatizant menit să imite melanjul.

— Cu plăcere, îi aruncase Janess, sarcastică.

Nu-i răspunsese și continuase să mestece zgomotos.

Pe toată durata nopții, topterul zburaseă pe deasupra cîmpiei joase, spre orașul interzis, Baronia. Pentru o clipă, Duncan crezuse că avea de gînd să-l arunce înapoi la închisoare, unde ar fi trebuit să treacă din nou prin toate chinurile imaginabile. Mîna îi alunecase în buzunar, unde pipăise mînerul cuțitului bont. Dar Janess pilotase aparatul de zbor fără însemne dincolo de complexul închisorii și se îndreptase către sud, trecînd de cîteva zeci de orase si cătune.

Se opriseră pentru o zi, ascunzîndu-se în timpul amiezii, reînnoindu-și proviziile la o mică stație de tranzit. Janess îi făcuse rost de un combinezon albastru, îi curățase rana pe cît putuse de bine și îi administrase un tratament medical rudimentar. Îl îngrijise fără să arate vreo grijă deosebită, dar își exprimase în treacăt speranța că nu va face nimic să atragă atenția asupra ei.

La venirea serii, decolară din nou, îndreptîndu-se spre sud, spre un spațioport independent. Duncan nu știa cum se chemau locurile pe unde trecuseră și nici nu se obosise să întrebe. Nimeni nu-l învătase vreodată geografie. De fiecare dată cînd se încumetase totuși să pună o întrebare, Janess îl repezise invariabil ori îl ignorase cu desăvîrșire.

Complexul spațioportului era marcat de severitatea personalului comercial și al Ghildei, în loc să fie apăsat de stilul greoi al Harkonnenilor. Era funcțional și eficient, cu accentul pe durabilitate și nu pe lux sau pe

estetică. Încăperile și coridoarele erau destul de mari pentru deplasarea containerelor închise ale navigatorilor Ghildei.

Janess parcase topterul într-un loc de unde-l putea recupera cu ușurință și-și pornise propriul ei sistem de securitate, înainte de a părăsi aparatul.

— Vino cu mine, îi spusese.

Cu tînărul Duncan pe urmele ei, se avîntase în forfota și haosul de pe spaceport.

— Am făcut cîteva aranjamente, dar dacă te pierzi pe-aici, n-am de gînd să încep să te caut.

— De ce n-aș fugi? N-am încredere în tine...

— Am de gînd să te urc la bordul unei nave care să te ducă departe de Giedi Prime, departe de Harkonneni.

Se uitase spre el, împungîndu-l cu privirea.

— E alegerea ta, băiete. N-am nevoie de alte necazuri din cauza ta.

Duncan strînsese din dinți și o urmase fără nici un alt comentariu.

Janess dăduse de urma unei nave uzate, un transportor de mărfuri, forfotind de lucrători care urcau la bord lăzi zgîriate. Folosindu-se de platforme suspensoare, împingeau cutiile grele în cală si le îngrămădeau la întîmplare.

— Secundul de pe nava asta e un vechi prieten de-al meu, zisese Janess. Îmi datorează o favoare.

Duncan nu mai întrebase ce fel de oameni puteau fi considerați drept prieteni, de o femeie precum Janess Milam... ori ce făcuse *ea* pentru a obține o astfel de favoare.

— Nu am de gînd să plătesc nici măcar un singur solar pentru călătoria ta. Familia ta m-a costat deja destule mustrări de conștiință, mi-a ruinat poziția față de stăpînii Harkonnen și nu m-am ales cu *nimic*. Însă prietenul meu, Renno, zice că poți sta în cală atîta vreme cît nu mănînci nimic altceva decît rațiile standard sau nu trebuie să cheltuiască nimeni credite sau timp cu tine.

Duncan privise activitățile din spațioport, din preajma lui. N-avea nici o idee despre cum va fi viața într-o altă lume. Nava de mărfuri arăta veche și banală — dar dacă-l ducea departe de Giedi Prime, atunci era o pasăre de aur din paradis.

Janess îl apucase de braț cu asprime și-l condusese spre rampa de încărcare. Umărul lui rănit zvîcnise din greu.

— Încarcă materiale reciclabile și alte deșeuri pe care le vor duce la o stație de procesare de pe Caladan. Asta-i lumea Casei Atreides... dușmanii jurați ai Harkonnenilor. Ai auzit de conflictul dintre Case?

Cînd Duncan dăduse din cap, Janess rîsese.

— Sigur că nu. Cum ar putea un mic șobolan mizerabil, ca tine, să fi auzit ceva despre Landsraad și Casele Mari?

Îl oprise pe unul dintre lucrători, care dirija o platformă suspensoare periculos de încărcată.

— Unde-i Renno? Spune-i că Janess Milam este aici și că vreau să-l văd imediat.

Se uitase spre Duncan, care stătea țeapăn și încerca să arate cît mai prezentabil.

— Mai spune-i că am adus pachetul promis.

Atingînd un comunicator de la rever, omul mormăise ceva. Apoi, fără să se uite la Janess, își împinsese încărcătura în pîntecele înghesuit al transportorului.

Duncan rămăsese în așteptare, analizînd activitatea din jurul său, în vreme ce Janess se încrunta si bombănea. Nu trecuse mult timp și se arătase un bărbat cu aspect neîngrijit, cu pielea mînjită de lubrefianți colorați, murdărie și transpirație uleioasă.

— Renno! îi făcuse semn Janess. Tocmai la timp!

El o îmbrățișase strîns, după care urmase un sărut lung si umed. Janess se desprinsese de el pe cît putuse de repede și arătase spre Duncan.

— El este. Du-l pe Caladan!

Continuase cu un zîmbet.

— Nu mă pot gîndi la o răzbunare mai potrivită decît să-l duci pe băiatul ăsta acolo unde vor ei cel mai puțin, și unde au șansele cele mai mici să-l găsească.

— Ai intrat în niște jocuri periculoase, Janess, glăsuise Renno.

— Îmi plac jocurile.

Strînsese pumnul și-l lovise — mai în glumă, mai în serios — în umăr.

— Să nu mai spui asta nimănui!

Renno își arcuise sprîncenele.

— Ce rost ar mai avea să mă întorc în portul ăsta nenorocit dacă tu nu ești aici, să mă aștepți? Cine mi-ar mai ține de urît în bîrlogul întunecat și singuratic? Neee... Nu mi-ar folosi la nimic să te torn. Dar îmi rămîi datoare...

Înainte să plece, Janess îngenunchiase și-l fixase cu privirea pe tînărul Duncan Idaho. Părea că simte un soi de compasiune pentru el.

— Ascultă, băiete. Uite ce vreau să faci... Cînd ajungi pe Caladan, coboară din navă și insistă să-l vezi pe ducele Paulus Atreides în persoană. *Ducele Atreides.* Spune-i că ai fugit de Harkonneni și cere să fi luat în serviciul Casei sale.

Sprîncenele lui Renno se ridicaseră pe frunte și el murmurase ceva ininteligibil.

Janess păstrase o expresie fermă si voluntară, gîndindu-se să-i joace băiatului pe care-l trădase un ultim renghi crud. Își dăduse seama că nu exista nici o șansă ca un vagabond murdar, fără nume, să ajungă să pună vreodată piciorul în Marea Sală a castelului Caladan — dar asta nu avea să-l oprească să încerce, poate timp de ani de zile.

Obținuse deja o victorie, răpindu-l pe băiat de sub nasul hăitașilor lui Rabban. Știuse că-l duceau pe Duncan la Stația Gărzii Forestiere, așa că depusese un efort deosebit să-l găsească, să-l scoată de-acolo și să-l predea celor mai înverșunați dușmani ai Harkonnenilor. Ce avea să se întîmple cu băiatul, nu mai avea nici o

importantă pentru ea, dar Janess se amuza la gîndul tututor tribulațiilor prin care va trece Duncan, înainte de a abandona.

— Vino, zisese Renno brutal, apucîndu-l pe Duncan de braț. Am să-ți găsesc un loc în cală, unde vei putea să dormi si să te ascunzi.

Duncan nu se uitase în urmă, spre Janess. Se întrebase dacă aceasta așteptase să-si ia rămas bun sau să-i mulțumească pentru ceea ce făcuse, dar refuzase s-o facă. Nu-l ajutase nici pentru că-i păsa de el, nici măcar din cauza remuscărilor. Nu, n-avea să se înjosească, și nu o va putea ierta niciodată pe Janess pentru rolul jucat în distrugerea familiei sale. Ciudată femeie!

Urcase pe rampă, uitîndu-se drept înainte, fără să stie unde mergea. Pierdut si orfan, fără nici o idee despre ce va face mai departe, Duncan pornise înainte...

Renno nu-i oferise nici un pic de confort și doar puțină mîncare, dar cel puțin îl lăsase în pace. Ceea ce-i trebuia lui Duncan Idaho cel mai mult în întreg universul era timpul de odihnă si refacere, cîteva zile pentru a-și pune ordine în amintiri si pentru a învăța să trăiască cu cele pe care nu le putea uita.

Dormise singur, ca un șobolan, în cala navei de transport hîrbuite, înconjurat de fier vechi si deseuri. Nimic nu fusese moale, dar se descurcase destul de bine pe podeaua cu miros de rugină, stînd cu spatele sprijinit de peretele rece. Fusese cea mai liniștită perioadă din cîte-si amintea, de-a lungul vieții lui.

În cele din urmă, cînd nava coborîse spre Caladan să-și livreze marfa si să-l abandoneze — singur și fără prieteni — într-o lume stranie, Duncan era gata de orice. Avea un țel și multă energie; nimic nu-l putea abate de la misiunea sa.

Tot ce mai trebuia să facă acum era să-l găsească pe ducele Paulus Atreides!

Istoria ne permite să vedem ceea ce este evident — dar, din nefericire, nu înainte de a fi prea tîrziu.

PRINTUL RAPHAEL CORRINO

Cînd examină părul năclăit al lui Leto, hainele sale pline de praf și brazdele de sudoare scurgîndu-i-se pe obraji, Rhombur chicoti. Nu intenționase să-l jignească cu reactia sa, dar părea incapabil să creadă povestea absurdă pe care i-o relatase Leto. Se lăsă pe spate și-si scrută prietenul.

— Iaduri purpurii!! Nu crezi că... ăă... exagerezi un pic, Leto?

Rhombur păși spre una dintre ferestrele largi. Nișele de pe toti pereții camerei bondocului print contineau ciudătenii geologice culese cu mîna, spre încîntarea si mîndria sa. Rhombur se bucura de colecția lui de minerale, cristale si nestemate, mai mult decît de satisfactiile date de pozitia de fiu al contelui. Ar fi putut cumpăra specimene mult mai spectaculoase, dar Printul găsise personal fiecare rocă în explorările sale prin solul peșterilor si al micilor tuneluri.

Cu toate acestea, în toate peregrinările sale Rhombur — și de fapt întreaga familie domnitoare Vernius — fuseseră orbi la tulburările din rîndurile lucrătorilor. Acum Leto pricepea de ce insistase bătrînul duce ca fiul său să învete să-si înteleagă supusii și să cunoască starea de spirit a populației. „În fond, băiete, noi domnim asupra suferințelor lor", îi spusese Paulus, „deși, din fericire, majoritatea oamenilor nu-și dau

seama de asta. Dacă ești un conducător suficient de bun, nici unul dintre ei nu va contesta asta".

Părînd stînjenit de vestile dramatice aduse de Leto si de aspectul său răvășit, tînărul cu părul vîlvoi privi în jos, spre vîrtejul de muncitori din șantierul de dedesubt. Totul părea liniștit, activitatea desfășurîndu-se normal.

— Leto, Leto...

Arătă cu un deget grăsuliu spre clasa de jos, aparent mulțumită, care lucra precum o armată de roboți ascultători.

— Suboizii nu pot decide pentru ei insisi nici măcar ce vor mînca la cină, darămite să se coalizeze pentru a porni o răzmeriță. Asta presupune prea multă... inițiativă!

Leto clătină din cap, încă gîfîind. Părul transpirat i se revărsa pe frunte. Se simțea mai îngrozit acum, că era în siguranță, prăbușit într-un scaun cu formă adaptabilă, în apartamentul privat al lui Rhombur. Cînd fugise ca să-și salveze pielea, acționase doar din instinct. Acum, încercînd să se relaxeze, nu-si putea controla pulsul accelerat. Sorbi îndelung sucul acidulat din recipientul așezat pe tava cu micul dejun al lui Rhombur.

— Am relatat numai ceea ce-am văzut, Rhombur, si eu nu-mi imaginez amenințări. Am văzut destule încît să pot face diferența.

Se aplecă în față, cu ochii cenușii sclipind spre prietenul său.

— Îți spun eu, se întîmplă ceva. Suboizii vorbeau despre răsturnarea de la putere a Casei Vernius, despre distrugerea a tot ceea ce-ați construit și despre acapararea puterii pe Ix. Se pregăteau pentru violentă.

Rhombur ezită, de parcă ar fi așteptat o declarație revelatoare.

— Ei bine, am să iau legătura cu tatăl meu. Vei putea să-i prezinți versiunea ta asupra evenimentelor si sînt convins că va examina problema.

Umerii lui Leto se încovoiară. Si dacă Dominic Vernius va ignora problema, pînă cînd va fi prea tîrziu?

Rhombur își netezi tunica purpurie, apoi se scărpină în cap, încurcat. Păru că are nevoie de multă energie ca să abordeze iarăși problema; arăta sincer uimit.

— Dar, dacă... ai fost acolo, Leto, ai putut vedea că avem grijă de suboizi. Li se oferă hrană, adăpost, familii, locuri de muncă. Desigur, poate că luăm partea leului din profit... însă așa merg lucrurile. Așa-i societatea noastră. Oricum, nu ne maltratăm muncitorii. De ce s-ar putea plînge?

— Poate că ei văd altfel lucrurile, zise Leto. Opresiunea fizică nu e singurul mod de a maltrata pe cineva.

Rhombur se lumină la față, apoi întinse mîna.

— Vino, prietene. Asta ar putea constitui o întorsătură interesantă în lecturile noastre politice de astăzi. O putem folosi ca pe un caz ipotetic.

Leto îl urmă, mai mult mîhnit decît tulburat. Se temea că ixienii nu vor vedea niciodată în acest necaz mai mult decît un subiect interesant de dezbateri politice.

Din vîrful celei mai înalte turle a Marelui Palat, contele Dominic domnea asupra unui imperiu industrial ascuns de ochi străini. Bărbatul masiv pășea de colo-colo pe podeaua transparentă a Biroului Sferic care atîrna, ca un glob magic de cristal, de tavanul cavernei.

Pereții biroului si podeaua erau construite din sticlă ixiană perfect îmbinată, fără lipituri sau defecte; păreau să se deplaseze în aer, plutind deasupra domeniului subteran. Uneori, Dominic se simțea ca un zeu din ceruri, privind în jos, spre universul lui. Își trecu palma bătătorită peste craniul neted, proaspăt ras; pielea îl mai ustura, ici-colo, din cauza loțiunilor înviorătoare folosite de Shando, atunci cînd îi masase scalpul.

Fiica sa, Kailea, ședea într-un fotoliu cu suspensii și-l privea. Îi aproba interesul pentru afacerile ixiene, însă astăzi se simtea mult prea tulburat pentru a

petrece mai mult timp discutînd cu ea. Înlătură de pe tunica fără mîneci, proaspăt spălată, cîteva firișoare de praf imaginare, se răsuci și dădu din nou ocol biroului său argintat.

Kailea continuă să-l studieze, dar fără să-i dea nici un sfat, deși înțelegea perfect cu ce problemă se confruntau.

Dominic nu se aștepta ca bătrînul „Roody" să se răzgîndească și să accepte cu umilință pierderile de venituri fiscale cauzate de noul proiect de transspațial ixian. Nu, împăratul va găsi o cale să preschimbe o simplă decizie de afaceri într-un afront personal, dar Dominic nu avea nici o idee ce formă vor lua represaliile ori unde va cădea lovitura. Elrood fusese întotdeauna imprevizibil.

— Trebuie să fii cu un pas înaintea lui, zise Kailea. Te pricepi la asta. Își aminti de modul iscusit în care tatăl său îi furase împăratului una dintre concubine, chiar de sub nas... și cum Elrood nu uitase niciodată acest lucru. Cuvintele ei erau întunecate de o notă abia simțită de resentiment. Ar fi preferat să crească pe minunatul Kaitain, decît aici, sub pămînt.

— Nu pot ajunge înaintea lui dacă nu știu în ce direcție o va lua, răspunse Dominic. Contele ixian părea să plutească acum cu capul în jos, avînd tavanul de rocă dură și turlele din Marele Palat deasupra capului, iar aerul sub tălpi.

Kailea își îndreptă dantela rochiei, își aranjă pieptănătura și se aplecă, începînd să studieze înregistrările de transport și să le compare din nou cu documentele vamale, sperînd să descopere o schemă mai bună de distribuire a tehnologiei ixiene. Dominic nu se aștepta ca ea să se descurce mai bine decît experții lui, însă o lăsa să-și facă damblaua. Ideea ei de a trimite automate ixiene de luptă, auto-programabile, cîtorva comercianți de pe piața neagră, fusese oricum o lovitură de geniu.

Se opri o clipă, cu un zîmbet meditativ, care-i făcu mustața alungită să se afunde în cutele din jurul gurii.

Fiica sa era uimitor de frumoasă, o adevărată operă de artă, din toate punctele de vedere, menită să devină un ornament de preț în casa vreunui mare nobil... dar — peste toate astea — avea și o minte ascuțită. Kailea era un amestec ciudat: fascinată de jocurile de la curte, de stiluri și de orice altceva legat de grandoarea de pe Kaitain, se dovedea ferm hotărîtă să priceapă și urzelile Casei Vernius. Chiar și la vîrsta ei, înțelegea că încurcatele tranzacții de culise erau adevărata cheie spre accesul la putere al unei femei din imperiu — asta doar dacă nu se alătura ordinului Bene Gesserit!

Dominic nu credea că fiica sa înțelegea decizia lui Shando de a părăsi curtea imperială pentru a i se alătura pe Ix. De ce-ar părăsi iubita celui mai puternic om din univers toate acele splendori pentru a se căsători cu un erou de război, tăbăcit de vînturi, e-adevărat, dar care trăia într-un oraș subteran? Din cînd în cînd, Dominic își pusese aceeași întrebare, însă dragostea lui pentru Shando nu cunoștea limite, iar soția sa îi spunea adesea că nu-și regretase niciodată hotărîrea.

Kailea constituia un contrast izbitor cu mama sa din toate punctele de vedere, în afară de înfățișare. Tînăra femeie nu se simțea prea bine în vesmintele ei extravagante și cu atîtea podoabe, totuși le purta încontinuu pe cele mai bune, de parcă s-ar fi temut să nu rateze cine știe ce ocazie. Poate că detesta ocaziile pierdute în viață și ar fi preferat să fie pusă mai degrabă sub tutela unui sponsor de la Palatul Imperial. Dominic observase că fata cocheta cu afecțiunea celor doi fii gemeni ai ambasadorului Pilru, de parcă o căsătorie cu unul dintre ei ar fi putut s-o lege de ambasada de pe Kaitain. Însă C'tair și D'murr Pilru erau hărăziți testelor pentru funcții în cadrul Ghildei Spațiale, iar dacă treceau examenele urmau să părăsească planeta într-o săptămînă. Indiferent de situație, Dominic era convins că ar fi putut aranja o situație mult mai profitabilă pentru singura sa fiică.

Ceva cu Leto Atreides, poate...

Ochiul galben al unui comunicator clipi pe perete, întrerupîndu-i gîndurile. Un mesaj important, o completare la zvonurile tulburătoare care se împrăștiaseră ca o otravă într-un rezervor.

— Da? răspunse.

Fără ca tatăl ei să-i ceară, Kailea traversă podeaua invizibilă și se opri pentru a citi raportul, pe măsură ce acesta se afișa pe suprafața biroului argintat. Ochii ei ca de smarald se îngustară în timp ce citea cuvintele.

Mirosul parfumului discret al fiicei sale și licărirea pieptenilor din părul ei arămiu închis îi aduseră pe față un zîmbet patern. Ce *domnișoară* devenise! Și ce femeie de afaceri!

— Esti sigură că vrei să te ocupi de asta, copilă? întrebă, dorind s-o ferească de veștile proaste. Relațiile de muncă erau mult mai complexe decît inovațiile tehnologice. Kailea se uită spre el, iritată că se gîndise s-o întrebe așa ceva.

Dominic citi mai multe amănunte despre tot ceea ce i se spusese mai devreme, deși nu-i prea venea să creadă lucrurile pe care Leto Atreides pretindea că le văzuse și auzise. Se cocea o răzmeriță în fabricile din adîncul pesterii, unde suboizii începuseră să cîrtească? O asemenea situație era fără precedent.

Kailea inspiră adînc, ordonîndu-si gîndurile.

— Dacă lucrătorii au astfel de plîngeri, de ce nu și-au ales un purtător de cuvînt? De ce n-au formulat revendicări oficiale?

— Oh, doar bombăne, copilă. Susțin că au fost obligați să asambleze mașini care încalcă prevederile Jihadului Butlerian și că nu mai vor să facă asemenea „muncă blasfematorie".

Ecranul pentru afișarea mesajelor se întunecă după ce terminară de citit raportul concis, iar Kailea se ridică, cu mîinile în șolduri. Rochia îi foșni, cînd fata se smuci furioasă.

— De unde le vin asemenea idei ridicole? Cum ar putea măcar să înceapă să înțeleagă nuanțele și

complexitățile organizării unei astfel de întreprinderi? Au fost crescuți și instruiți în fabricile ixiene — cine le-a vîrît în minte astfel de idei?

Dominic își clătină chelia lucitoare, dîndu-și seama că fiica sa pusese o întrebare foarte bună.

— Ai dreptate... Cu siguranță suboizii n-ar putea face singuri astfel de extrapolări.

Kailea continua să fie indignată.

— Nu-si dau seama cît de mult le dăm? Cîte le oferim și cît costă totul? M-am uitat la costuri și beneficii. Suboizii habar n-au cît de bine o duc, în comparație cu muncitorii de pe alte planete.

Scutură din cap, iar buzele sale curbate se lăsară în jos, într-o strîmbătură. Privea prin podea, dincolo de vîrful picioarelor, spre fabricile din caverna de jos.

— Poate că ar trebui să viziteze Giedi Prime... sau Arrakis. Atunci nu s-ar mai plînge de Ix!

Însă Dominic nu voia să abandoneze firul de la începutul conversației lor.

— Suboizii sînt crescuți cu un coeficient redus de inteligență, doar atîta cît să-și îndeplinească sarcinile repartizate — pe care trebuie să le execute fără crîcnire. Este o parte din tiparul lor mental.

Își imită fiica, uitîndu-se către fundul grotei, unde forfoteau constructorii transspațialelor.

— Să fi omis bioinginerii noștri ceva important? Au oare suboizii dreptate? Definiția mașinilor gînditoare este una foarte largă, dar ar putea exista și unele zone obscure.

Kailea dădu din cap și ciocăni cu degetele pe notesul ei de cristal.

— Mentații și consilierii noștri juridici sînt foarte meticuloși în ceea ce privește restricțiile precise impuse de Jihad, iar metodele noastre de control al calității se dovedesc eficiente. Sîntem pe un teren solid și oricare dintre afirmațiile pe care le facem poate fi confirmată fără probleme.

Dominic își mușcă buza de jos.

— Suboizii nu pot avea nimic concret din moment ce nu există nici un fel de încălcări ale regulilor. Cel puțin, noi *nu stim* să fi depășit măsura, în nici un fel de circumstanțe.

Kailea își cercetă tatăl, apoi privi din nou spre zona de lucru, aflată în plină activitate.

— Poate că ar trebui să-i pui pe căpitanul Zhaz și pe o echipă de inspectori să răstoarne fiecare piatră, să investigheze fiecare aspect al proceselor noastre de proiectare și producție. Să le dovedești suboizilor că plîngerile lor sînt neîntemeiate.

Dominic se gîndise și el la asta.

— Desigur, nu vreau să fiu prea aspru cu lucrătorii. Nu vreau represiuni și cu siguranță nici un fel de revolte. Suboizii vor fi tratați bine, ca întotdeauna.

Întîlni privirea fetei și i se păru deja că vedea un adult.

— Da, zise Kailea cu voce aspră. Lucrează mai bine așa.

Ca și cunoașterea propriei ființe, sitechul oferă o bază solidă de pe care pornești în lume si în univers.

Învățătură fremenă

Pardot Kynes era atît de fascinat de cultura, religia și rutina zilnică a fremenilor încît îi scăpase cu totul dezbaterea pe viață și pe moarte care se desfășura în sietch în jurul lui. Naibul Heinar îi spusese că putea să vorbească cu oamenii și să-și expună ideile — așa că vorbea mereu, cu fiecare ocazie.

Timp de un întreg ciclu lunar, fremenii își șoptiră părerile în peșterile mici și în adăposturi, sau le strigară peste mese în timpul întrunirilor private ale bătrînilor sietchului. Unii dintre ei chiar simpatizau cu ceea ce spunea acest străin ciudat.

Desi soarta sa rămăsese nedecisă, Kynes nu se odihni nici o clipă. Ghizii din sietch îl conduseră peste tot si-i arătară multe lucruri despre care credeau că l-ar putea interesa, dar planetologul se opri să le pună întebări și despre femeile care lucrau în fabricile de distraie, despre bătrînii care aveau grijă de rezervele de apă și despre bătrînele ofilite care se ocupau de cuptoarele solare sau pileau asperitățile de pe resturile metalice.

Freamătul activității din cavernele închise ermetic îl uluia: unii lucrători tescuiau reziduurile de mirodenie pentru a extrage combustibil, alții covăseau mirodenia pentru fermentare. Țesătorii de la războaiele mecanice foloseau propriul lor păr, blana lungă a șobolanilor mutanți, șuvițe de bumbac de deșert sau chiar fîșii de piele

jupuită de la creaturile sălbatice pentru a produce materiale durabile. Și, desigur, școlile îi învățau pe tinerii fremeni meșteșugurile deșertului, dar si tehnici de luptă necruțătoare.

Într-o dimineață, Kynes se trezi odihnit, complet relaxat după ce-si petrecuse noaptea pe o rogojină întinsă pe podeaua tare. De altfel, o mare parte din viață și-o petrecuse dormind în aer liber, pe pămîntul gol. Trupul său se putea odihni aproape oriunde. Luă un mic dejun frugal, compus din fructe deshidratate și prăjituri uscate, pe care femeile fremen le coceau în cuptoarele termale. Un început de barbă îi acoperea acum fața, ca o miriște de culoarea nisipului.

O tînără pe nume Frieth îi aduse o tavă pe care se afla cafea de mirodenie, preparată cu grijă, într-un vas ornamentat. De-a lungul întregului ritual, ea își tinu ochii albastru închis plecati, asa cum făcuse în fiecare dimineată de la sosirea lui Kynes în sietch. Nu se gîndise niciodată la atențiile ei, eficiente și sofisticate, pînă cînd cineva nu-i soptise la ureche: „E sora nemăritată a lui Stilgar, a cărui viată ai salvat-o de cîinii Harkonnen".

Frieth avea trăsături fine și pielea netedă, bronzată. Părul ei părea destul de lung pentru a cădea pînă în talie, dacă și l-ar fi scos din strînsoarea acverigilor și l-ar fi lăsat liber. Era tăcută și pricepută, în felul tipic al fremenilor; se grăbea să îndeplinească orice dorință și-ar fi exprimat Kynes, adesea fără ca el să-și dea seama. Poate că ar fi observat și cît de frumoasă era, dacă n-ar fi fost mai atent la toate celelalte lucruri din jurul său.

După ce-și bău pînă la ultimul strop cafeaua cu aromă înțepătoare de nucșoară, Kynes își luă agenda electronică pentru a nota cîteva idei. Auzind un zgomot, ridică privirile, dînd cu ochii de tînărul și vigurosul Turok, proptit în pragul ușii.

— Sînt aici ca să te duc oriunde vrei, planetologule, atîta timp cît rămîi în sietchul Scutului Roșu.

Kynes dădu din cap și zîmbi, ignorînd constrîngerile impuse de captivitate. Nu-l deranjau. Era de la sine

înțeles că nu va putea părăsi sietchul viu, decît dacă fremenii îl acceptau și se hotărau să-i acorde încredere totală. Dacă se alătura comunității, nu avea să mai existe nici un secret între ei; pe de altă parte, dacă fremenii s-ar fi decis, în cele din urmă, să-l execute, tot n-ar fi avut rost să păstreze vreun secret față de un mort.

Pînă acum, Kynes văzuse tunelurile, depozitele de hrană, rezervele de apă păzite, ba chiar și alambicurile morții Huanui. Fascinat, privise familiile bărbaților căliti în deșert, fiecare avînd mai multe neveste; îi văzuse rugîndu-se lui Shai-Hulud. Începuse, deja, să-și configureze o imagine mentală a acestei culturi și a legăturilor politice și de familie din cadrul sietchului, dar i-ar fi trebuit zeci de ani ca să dezvăluie toate relațiile subtile, toate nuanțele obligațiilor impuse de predecesori, cu multe generații înainte.

— Aș vrea să urc pe vîrful stîncii, spuse el, amintindu-și de îndatoririle de planetolog imperial. Dacă am putea lua echipamentul din mașina mea de teren — îmi închipui că l-ați păstrat în siguranță — aș vrea să instalez acolo o stație meteo. Este absolut necesar să adunăm date climaterice — variații de temperatură, umiditate atmosferică, vînturi — din cît mai multe locuri izolate posibil.

Turok îl privi surprins si neîncrezător. Apoi ridică din umeri.

— Cum dorești, planetologule.

Cunoscînd părerile conservatoare ale bătrînilor din sietch, Turok era pesimist cu privire la soarta hărăzită acestui bărbat entuziast, dar nu din cale-afară de isteț. Ce efort inutil era pentru Kynes să-și continue munca — și, mai ales, cu atîta vigoare! Dar dacă asta-l făcea fericit în ultimele lui zile...

— Vino, zise Turok. Pune-ți distraiul!

— Oh, dar nu vom ieși decît pentru cîteva minute...

Turok se încruntă, arătînd aspru și mult mai în vîrstă.

— Un strop de umezeală din respirație este apă risipită în aer. Nu sîntem atît de bogați încît să ne permitem să pierdem apa.

Dînd din umeri, Kynes își puse uniforma lucioasă, foșnitoare, și avu răbdare să etanșeze toate legăturile, deși cu destulă neîndemînare. Oftînd din greu, Turok îl ajută, explicîndu-i cel mai eficient mod de a îmbrăca un costum și de-a ajusta legăturile pentru a-i optimiza randamentul.

— Ți-ai cumpărat un distrai decent. E de fabricație fremenă, remarcă tînărul. Cel puțin aici ai ales bine...

Kynes îl urmă pe Turok spre depozitul unde fusese ținută mașina sa de teren. Fremenii demontaseră toate accesoriile și echipamentul zăcea în lăzi deschise pe podeaua cavernei, inspectate și catalogate. Fără îndoială că locuitorii sietchului încercaseră să vadă cum ar putea folosi toate aceste lucruri.

Încă au de gînd să mă omoare, se gîndi Kynes. *Oare n-au auzit nimic din ce le-am spus?* În mod ciudat, gîndul nu-l deprimă și nici nu-l sperie. Lua toate astea ca pe o provocare. N-avea de gînd să se dea bătut — erau oricum prea multe de făcut. Va trebui să-i facă să înțeleagă.

Prin tot talmeș-balmeșul își găsi aparatura meteo și îngrămădi componentele sub braț, dar nu făcu nici un comentariu asupra celor întîmplate cu lucrurile sale. Știa că fremenii aveau o mentalitate comunitară: orice obiect care aparținea unui individ, aparținea întregii comunități. Pentru că petrecuse mare parte din viața lui singur, contînd numai pe el însuși și pe abilitățile sale, îi era totuși dificil să accepte un astfel de mod de gîndire.

Turok nu se oferi să ducă nici o piesă de echipament, dar îl conduse pe treptele abrupte, săpate rudimentar în peretele de stîncă. Kynes gîfîia, dar nu se plîngea. În fata lui, ghidul dădu la o parte numeroase baricade, filtre de umezeală și uși etanșe. Turok aruncă priviri

peste umăr, ca să se asigure că planetologul ținea pasul cu el, apoi mări ritmul.

În cele din urmă, ieșiră printr-o crăpătură pe culmea acoperită cu pietriș. Tînărul fremen se lăsă pe spate în umbra stîncilor, la răcoare, în timp ce Kynes se trezi direct în lumina soarelui. Peste tot, în jur, piatra era de culoare arămie, cu cîteva pete de licheni, decolorate. *Un semn bun*, gîndi el. Primele urme de sisteme biologice...

Pe cînd scruta priveliștea largă a Marelui Bazin, observă dune de culoare alb-cenușie și maro, alcătuite din nisip al unor pietre recent descompuse, dar și galbenul untos al nisipului mai vechi, oxidat.

Din cîte observase la viermii de nisip și la bogatul plancton din dunele bogate în mirodenie, Kynes știa că Dune constituia deja baza unui ecosistem complex. Era sigur că nu trebuia decît să insiste puțin în direcția corectă, pentru a face acest loc amorțit să înflorească.

Iar poporul fremen o putea face...

— Imperialule, zise Turok, ieșind la iveală din umbră, ce vezi cînd te uiți în felul ăsta în largul deșertului?

Kynes răspunse fără măcar să-l privească:

— Văd aici posibilități nelimitate.

Într-o încăpere etanșă situată adînc în sietch, Heinar cel uscat stătea în capul unei mese de piatră, uitîndu-se în jur cu singurul său ochi. Încercînd să rămînă detașat de dezbatere, naibul sietchului îi privea pe bătrînii din consiliu cum țipau unii la alții.

— Știm cui îi este loial acest om, rosti unul dintre bătrîni, lucrează pentru imperiu. I-ați văzut dosarul... Se află pe Dune ca oaspete al Harkonnenilor!

Jerath purta un inel de argint în lobul urechii stîngi, o comoară capturată de la un contrabandist pe care-l ucisese în duel.

— Asta nu înseamnă nimic, răspunse un alt bătrîn, Allid. Ca fremeni, nu folosim oare hainele altora, măștile altora, și pretindem că ni se potrivesc? Asta înseamnă

supraviețuire, atunci cînd circumstanțele ne cer asta. Voi, dintre toți oamenii, ar trebui să știți că nu trebuie să judecați pe nimeni numai după aparențe...

Garnah, un bătrîn cu aspect obosit, cu părul lung, își sprijinea bărbia pătrată în pumni.

— Eu sînt cel mai supărat pe cei trei tineri idioți, pentru ce-au făcut după ce planetologul i-a ajutat să-i înfrîngă pe tîlharii de Harkonenni. Oricare alt adult cu scaun la cap i-ar fi trimis umbra să se alăture celor șase viermi morți, la pămînt. Cu un oarecare regret, desigur, dar asta ar fi trebuit să facă... Oftă. Sînt tineri fără experiență, prost antrenați. N-ar fi trebuit niciodată să fie lăsați singuri în deșert!

Nările lui Heinar pufniră.

— Nu poți da vina pe modul lor de gîndire, Garnah. A existat o obligație morală — Pardot Kynes le salvase viața. Chiar și trei tineri pripiți, așa cum au fost cei trei, și-ar fi dat seama de povara de apă lăsată asupra lor.

— Dar cum rămîne cu obligațiile lor față de sietchul Scutului Rosu și față de oamenii noștri? insistă pletosul Garnah. Să cîntărească o datorie față de un slujbaș imperial mai mult decît loialitatea față de noi?

— Problema nu este doar cu băieții, îi întrerupse Aliid. Ommun, Turok și Stilgar au făcut ceea ce au crezut ei că era mai bine. Acum ne rămîne nouă să decidem în privința planetologului și a sorții lui...

— E un smintit, spuse primul bătrîn, Jerath. Nu l-ați auzit vorbind? Vrea copaci, apă de suprafață, irigații, recolte, vede o planetă verde, în loc de una deșertică.

Pufni scurt și-și lovi inelul de la ureche.

— E nebun, vă spun eu!

Strîngînd din buze cu scepticism, Aliid sublinie:

— După miile de ani de rătăciri care ne-au adus aici și i-au făcut pe oameni ceea ce sînt — cum puteți condamna un om pentru că visează la paradis?

Jerath se încruntă, dar acceptă punctul de vedere.

— Poate că acest Kynes *este* nebun, zise Garnah, dar e destul de nebun încît să fie sfînt. Poate că e suficient

de nebun încît să audă și cuvintele Domnului, într-un fel în care noi nu putem.

— *Aceasta* este o chestiune pe care nu o putem decide între noi, zise Heinar, folosindu-și vocea autoritară de naib pentru a aduce discuția la subiectul inițial. Ceea ce avem de ales nu se referă la cuvîntul Domnului, ci la supravuiețuirea sietchului nostru. Pardot Kynes a văzut cum trăim, a locuit în casa noastră ascunsă. Prin ordin imperial, el trebuie să trimită rapoarte pe Kaitain, ori de cîte ori ajunge într-un oraș. Gîndiți-vă la cîte riscuri ne expunem...

— Dar ce-i cu toate vorbele despre paradisul de pe Dune? întrebă Aliid, tot încercînd să-l apere pe străin. Apă de suprafață, dune ancorate de iarbă, plantații de palmieri, pline cu curmali înalți, quanaturi deschise, curgînd prin deșert...

— Vorbe de om nebun, nimic mai mult, mormăi Jerath. Omul știe prea multe despre noi, despre fremeni, despre Dune. Nu i se poate permite să păstreze astfel de secrete.

Cu încăpățînare, Aliid încercă din nou să-i sară în apărare.

— Dar i-a ucis pe Harkonneni! Nu pune acest lucru o datorie de apă asupra noastră și a sietchului nostru? A salvat viața a trei membri ai tribului nostru...

— De cînd datorăm noi ceva imperiului? întrebă Jerath, trăgîndu-se din nou de inelul din ureche.

— Oricine poate ucide Harkonneni, adăugă Garnah dînd din umeri, apoi mutîndu-și bărbia colțuroasă în celălalt pumn. Și eu am făcut-o...!

Heinar se aplecă înainte.

— Bine, Aliid — ce-i cu vorbele astea despre fluvii pe Dune. Unde-i apa pentru ele? Există vreo posibilitate ca planetologul să facă ceea ce promite?

— Nu l-ai auzit? ripostă Garnah pe un ton batjocoritor. Zice că apa e aici, mult mai multă decît cantitățile mizerabile pe care le adunăm noi pentru supraviețuire.

Jerath își arcui o sprînceană și pufni nervos.

— Oh? Acest om se află în lumea noastră de o lună standard sau două, și deja știe unde se găsește prețioasa comoară pe care nici un fremen nu a găsit-o în generații după generații de viața în deșert... O oază la ecuator, poate? Ha!

— A salvat trei dintre ai noștri, persistă Aliid.

— Trei nesăbuiți care s-au asezat singuri în calea pumnului Harkonnen. Nu simt nici o obligație față de el, pentru că i-a salvat. Și a văzut cristaiele. Cunoașteți legea noastră: cine vede acel cuțit trebuie purificat sau ucis...

Vocea lui Garnah se stinse.

— E așa cum spui, admise Aliid.

— Se știe despre Kynes că obișnuiește să călătorească singur și să exploreze multe locuri inospitaliere, zise Heinar dînd din umeri. Dacă dispare, dispare. Nici un Harkonnen sau funcționar al imperiului nu-l va căuta vreodată.

— Fără îndoială că dispariția lui ar fi interpretată ca un simplu accident. Lumea noastră nu e un loc prea confortabil, adăugă Garnah.

Jerath se multumi să zîmbească.

— Dacă s-a spus adevărul, poate că Harkonnenii ar fi, oricum, foarte fericiți să scape de acest individ băgăreț. Nu riscăm nimic dacă-l ucidem!

Pentru un moment, în aerul prăfos domni liniștea.

— Ce trebuie făcut, trebuie făcut, zise Heinar ridicîndu-se în picioare, în capul mesei. Stim cu toții asta. Nu poate exista un alt răspuns, nu ne putem răzgîndi. Trebuie să protejăm sietchul mai presus de orice, cu orice preț, oricare ar fi povara lăsată în inimile noastre.

Își încrucișă mîinile pe piept.

— Atunci s-a hotărît: Kynes trebuie să moară.

Două sute treizeci si opt de planete cercetate, multe dintre ele la limita conditiilor de locuire (vezi hărtile stelare atasate în fișier separat). Lista de resurse cercetate cuprinde materii prime prețioase. Multe dintre aceste planete merită o privire mai atentă, fie pentru exploatarea minereurilor, fie pentru o posibilă colonizare. Totuși, ca și în rapoartele anterioare, nu s-a găsit nici urmă de mirodenie.

Cercetare independentă, a treia expeditie,
raport predat ÎMPĂRATULUI FONDIL CORRINO AL III-lea

Hasimir Fenring mituise gărzile și pe servitorii bătrînului Elrood, punînd la cale ceea ce el numea „o întîlnire supriză, secretă, cu un reprezentant important, dar neașteptat". Omul cu față de nevăstuică își folosise limba mieroasă și voința de otel pentru a manipula agenda împăratului în așa fel încît să lase o fereastră în program. Ca un accesoriu prezent în preajma palatului de peste trei decenii, Fenring, în virtutea asocierii sale cu prințul moștenitor Shaddam, era o persoană cu influență. Folosind diferite metode de persuasiune, el reusea să-i convingă pe toti cei pe care trebuia.

Iar bătrînul Elrood nu bănuia nimic...

La ora stabilită pentru sosirea delegatului tleilaxu, Fenring făcu în așa fel încît el și Shaddam să fie prezenți în camera de audiențe — pozînd ostentativ în învățăcei zeloși într-ale birocrației, în scopul de a deveni lideri capabili ai imperiului. Elrood, căruia îi plăcea să creadă că-i instruia pe cei doi protejați ai lui în privința

treburilor importante în stat, nu avea nici o idee că tinerii rîdeau de el pe la spate.

Fenring se aplecă înspre prințul mostenitor si-i șopti în ureche:

— O să fie teribil de distractiv, nuhhmmm?

— Privește și învață, zise Shaddam apăsat, apoi își înălță bărbia în aer și chicoti.

Uriașele porți sculptate se deschiseră, sclipind de pietre-de-apă și de cristale ale ploii, încrustate cu metal ghlavan. Gărzile de sardaukari, încremenite într-o postură rigidă și oficială, în uniforme cenusii si negre, luară poziția de drepti pentru a-l întîmpina pe noul sosit.

— Acum începe spectacolul, zise Fenring. El și Shaddam se abținură însă să mai chicotească.

Pajii Casei, învesmîntați în livrea, păsiră înainte pentru a-l introduce pe vizitatorul din altă lume, în sunetul asurzitor al anuntului pompos, prelucrat si tradus electronic:

— Mărite Împărat, Alteță a unui Milion de Lumi — Maestrul Fen Ajidica, reprezentantul lumii Bene Tleilax, este aici la dorința domniei-voastre de a avea o întîlnire privată.

Un bărbat cu înfățișare de gnom și cu pielea cenușie păși mîndru în sală, flancat de soldații palizi si de propria lui suită. Picioarele încălțate în pantofi moi sunau ca o șoaptă pe dalele de piatră ale podelei.

Un val de surpriză si dezgust străbătu masa de curteni prezenți. Șambelanul Aken Hesban, cu mustața pleostită, stătea indignat în spatele tronului și se uita spre consilierii care întocmiseră programul împăratului, de parcă ar fi sesizat vreun soi de vicleșug.

Elrood al IX-lea se aplecă înainte în tronul său masiv și ceru să vadă lista audiențelor.

Astfel, prins cu garda jos, bătrînul desfrînat ar putea fi destul de surprins încît să asculte, se gîndi Fenring. Cu o surprinzătoare îndărătnicie, privirea șambelanului Hesban se fixă asupra lui, însă Fenring îi întoarse doar o expresie amabilă, curioasă.

Ajidica, reprezentantul tleilaxu, aşteptă răbdător, lăsînd flecăreala şi şuşotelile să treacă pe lîngă el. Avea o faţă îngustă, nas lung şi o barbă neagră, ascuţită, care se ţitea ca o mistrie de pe bărbia sa despicată. Roba maro îi conferea lui Ajidica un aer important. Pielea sa părea arsă de soare, dar pete decolorate şi palide se întindeau pe mîini, în special pe degete şi palme, semn al expunerii frecvente la agenţi chimici puternici care neutralizaseră melanina. În pofida staturii sale scunde, Maestrul tleilaxu păşea înainte cu aerul că era perfect îndreptăţit să se afle în sala imperială de audienţe pe Kaitain.

Aflat pe una dintre laturile încăperii, Shaddam îl studie pe Ajidica şi strîmbă din nas, simţind efluviile grele ale mîncărurilor atît de caracteristice pentru tleilaxu.

— Fie ca adevăratul Dumnezeu să-şi arunce lumina asupra ta, din toate stelele imperiului, Mărite Împărat, zise Hidar Fen Ajidica, împreunîndu-şi palmele şi plecîndu-se, pe cînd cita din Biblia Catolică Portocalie. Se opri în faţa tronului masiv, din cuarţ de Hagal.

Tleilaxu erau notorii pentru că foloseau morţii şi adunau cadavre pentru resurse celulare, dar erau, fără nici o îndoială, nişte geneticieni de geniu. Una dintre primele lor creaţii fusese o remarcabilă sursă de hrană, limorcul („cu cea mai dulce carne din această parte a cerului"), o încrucişare dintre un limax gigantic şi porcul terestru. Mare parte a populaţiei continua să creadă totuşi despre limorci că erau mutanţi crescuţi în cuve — creaturi oribile, care eliminau reziduuri lipicioase şi urît miroasitoare şi ale căror guri multiple mestecau neîncetat gunoaie. Acesta era contextul în care oamenii gîndeau despre Bene Tleilax, chiar dacă savurau cu mare plăcere medalioanele marinate de limorc în sosuri preparate din vinurile parfumate de pe Caladan.

Elrood îşi trase înapoi umerii ososi, dîndu-le o linie fermă. Se încruntă spre vizitator.

— Ce face aici... *ăsta*? Cine l-a lăsat să intre?

Bătrînul împărat se uită jur împrejurul încăperii străbătute de ecouri, cu ochii scăpărînd.

— Nici un Maestru tleilaxu nu a pătruns vreodată la Curtea mea pentru o audiență particulară. De unde să știu eu că nu-i o imitație a unui Dansator-Fată?

Elrood se uită în jos, spre secretarul său personal, apoi spre sambelan.

— Și din moment ce a ajuns pe agenda mea de primiri, de unde știu că nu ești chiar *tu* un Dansator-Fată? E scandalos!

Secretarul personal al împăratului se trase înapoi, îngrozit de idee. Micul Ajidica se uită în sus, spre împărat, lăsînd calm orice resentimente și jigniri să treacă peste el, fără să se arate afectat.

— Stăpîne Elrood, pot fi efectuate teste care să dovedească faptul că nici unul dintre schimbătorii noștri de formă nu si-a asumat identitatea cuiva de la Curtea domniei-voastre. Vă asigur, nu sînt Dansator-Fată. Nu sînt nici asasin ori mentat.

— Atunci de ce ești aici? întrebă Elrood.

— Fiind unul dintre cei mai buni savanți de pe Bene Tleilax, prezența mea aici a fost solicitată.

Bărbatul cu aspect de gnom nu se clintise nici măcar cu un centimetru, rămînînd la picioarele Tronului Leului de Aur, netulburat în roba sale maronie.

— Am pus la punct un plan ambițios de care poate beneficia atît familia imperială, cît si propriul meu popor...

— Nu mă interesează, zise Împăratul Padișah. Aruncă o privire spre sardaukari și începu să-și înalte mîna noduroasă pentru a da ordinul de evacuare forțată a nepofitului. Cei prezenti la Curte priveau amuzați și nerăbdători.

Hasimir Fenring păși repede înainte, știind că avea numai o clipă să intervină.

— Împărate Elrood, pot să vorbesc?

Nu mai așteptă să i de dea permisiunea, încercă doar să pară inocent si intrigat de ceea ce se petrecea.

— Insolenta crasă a sosiri acestui trimis tleilaxu m-a făcut curios... M-am trezit întrebîndu-mă ce-o fi avînd de spus?

Se uită spre figura ca o mască lipsită de emotii a lui Hidar Fen Ajidica: Maestrul cu pielea cenușie părea insensibil în fața oricărui tratament dur aplicat lui. Nimic din atitudinea sa nu-i trăda legătura cu Fenring, care-i sugerase ideea de mirodenie sintetică — o idee ce găsise rapid sprijin între savanții tleilaxu.

Prințul moștenitor, Shaddam, preluă conducerea și se uită spre tatăl său cu o expresie nevinovată și nerăbdătoare.

— Tată, m-ai instruit să învăț tot ce pot din exemplul stăpînirii tale. Ar fi foarte educativ pentru mine să observ cum manevrezi această situație, cu mintea deschisă si cu o mînă fermă.

Elrood ridică o mînă îngreunată de inele, care însă tremura cu un spasm discret, incontrolabil.

— Foarte bine, atunci vom asculta, pe scurt, ce are acest tleilaxu de spus. *Pe scurt*, sub amenințarea pedepsei, dacă vom determina că ne-a risipit prețiosul nostru timp. Priveste și învață...

Împăratul îi aruncă lui Shaddam o privire piezișă, apoi luă o înghițitură din berea de mirodenie de alături.

— N-ar trebui să dureze prea mult timp...

Cît este de adevărat, tată, nu prea mai ai timp, se gîndi Shaddam, continuînd să zîmbească îndatoritor si nevinovat.

— Cuvintele mele necesită o întrevedere privată, mărite împărat, zise Ajidica, și cea mai mare discreție.

— Eu voi decide acest lucru, îl repezi Elrood. Vorbește-mi despre planul acela al tău!

Maestrul tleilaxu își încrucișă mîinile în mînecile voluminoase ale robei maronii.

— Zvonurile sînt ca niste boli molipsitoare, Sire. O dată ce scapă, se împrăștie din om în om, adesea cu efecte mortale. Este mai bine să iei de la început măsuri

simple de precauție, decît să fii silit mai tîrziu să recurgi la eradicare.

Ajidica tăcu, stînd țeapăn, si refuză să mai vorbească pînă la golirea sălii de audiente.

Nerăbdător, împăratul făcu un gest de îndepărtare a tuturor funcționarilor, pajilor, ambasadorilor, bufonilor si gărzilor. Oamenii din securitatea sardaukarilor se retraseră pînă la intrările în sală, de unde puteau proteja tronul, însă toți ceilalți plecară, mormăind și tîrsindu-și picioarele. Pentru a împiedica pe oricine să tragă cu urechea, fură ridicate ecrane de confidențialitate.

Fenring și Shaddam se așezara la picioarele tronului, făcînd pe învățăceii atenți, desi amîndoi aveau peste treizeci de ani. Cu un aspect fragil și luptîndu-se cu bolile, bătrînul împărat le făcu semn să rămînă ca observatori, iar bărbatul tleilaxu nu obiectă.

Mimînd plictiseala, Împăratul privi înapoi spre bărbatul mărunțel. În cele din urmă, satisfăcut de precauțiunile luate pentru menținerea confidențialitătii discuției și ignorînd aversiunea împăratului față de el și de poporul său, Hidar Fen Ajidica începu să vorbească.

— Noi, Bene Tleilax, am continuat experimentele în toate domeniile geneticii, chimiei organice și mutațiilor. În uzinele noastre am pus recent la punct tehnici complet neortodoxe de sintetizare a substanțelor, să zicem... *neobișnuite.*

Cuvintele sale erau la obiect și foarte eficiente, nedînd mai multe detalii decît erau necesare.

— Rezultatele noastre inițiale arată că unul dintre produsele de sinteză poate fi modificat în așa fel încît toate proprietățile sale chimice importante să fie identice cu ale melanjului.

— Mirodenie?

Elrood îi acordă acum Maestrului tleilaxu întreaga sa atenție. Shaddam observă apariția ticului care făcea să-i zvîcnească obrazul drept al tatălui său, chiar sub ochi.

— Creată în laborator? Imposibil!

— Nu este imposibil, stăpîne. Avînd suficient timp și conditii pentru producerea sa, această mirodenie creată artificial ar putea deveni o sursă inepuizabilă, produsă în masă și foarte ieftină — ar putea fi un produs exclusiv al Casei Corrino, dacă doriți.

Elrood se aplecă înainte, ca o pasăre de pradă mumificată.

— Un asemenea lucru nu a fost posibil *pînă acum*.

— Analizele noastre arată că mirodenia e o substanță cu bază organică. Noi credem că, prin experimentare și perfecționare atentă, cuvele noastre axlotl pot fi modificate să producă melanj.

— În același fel în care produceți ghola din celulele morților? întrebă împăratul, strîmbîndu-se de repulsie. Sau clonele?

Intrigat și surprins, Shaddam se uită spre Fenring. Cuve axlotl?

Ajidica se străduí să se concentreze asupra lui Elrood.

— De fapt...da, stăpîne.

— De ce-ai venit la mine? întrebă Elrood. Aș fi crezut că diabolicii tleilaxu ar putea crea un înlocuitor de mirodenie pentru ei înșiși, lăsînd imperiul la mila lor.

— Bene Tleilax nu sînt o rasă puternică, Sire. Dacă noi am descoperi cum să ne producem singuri melanjul și am păstra secretul pentru noi, știm că asta ar atrage mînia imperiului. Chiar domnia-voastră ați trimite sardaukarii să smulgă secretul din mîinile noastre și să ne distrugă. Iată de ce Ghilda Spațială și CHOAM ar fi încîntați să vă ajute — iar Harkonnenii și-ar apăra cu orice preț monopolul asupra melanjului.

Ajidica adăugă replicii un zîmbet scurt, lipsit de veselie.

— Îmi pare bine să văd că-ți înțelegi poziția de subordonat, zise Elrood, sprijinindu-și cotul osos de brațul tronului greu. Nici chiar cea mai bogată dintre Casele Mari nu a pus la punct vreodată o forță militară care să se poată opune sardaukarilor mei.

— De aceea am decis, cu toată prudența, să ne punem bine cu cea mai puternică prezență din galaxie — Casa Imperială. În acest fel putem culege cele mai mari beneficii de pe urma cercetărilor noastre.

Elrood duse un deget la buzele-i pergamentoase, cugetînd. Acești tleilaxu erau deștepți, iar dacă puteau fabrica substanța exclusiv pentru Casa Corrino, *și la un cost pragmatic*, împăratul ar avea la dispoziție o monedă foarte solidă pentru tratative.

Din punct de vedere economic, diferența ar fi uriașă. Casa Harkonnen putea fi pusă la pămînt, falimentată chiar. Iar Arrakis ar deveni o planetă lipsită de valoare, oferind restului lumii un produs foarte costisitor, dar care-ar trebui extras din nisip.

Dacă acest gnom ar putea face ceea ce sugerează, Landsraadul, CHOAM, Ghilda Spațială, mentații și chiar Bene Gesserit ar fi nevoiți să ceară favoruri împăratului pentru a-și obține rezervele de mirodenie. Cei mai importanți descendenți ai familiilor nobile erau deja dependenți de melanj, iar Elrood însuși le putea deveni furnizor...

Emoția încolți înăuntrul său.

Moment în care Ajidica întrerupse gîndurile lui Elrood:

— Dați-mi voie să subliniez, Sire, că nu va fi o treabă ușoară. Structura chimică exactă a melanjului este extraordinar de dificil de analizat, și trebuie să alegem care dintre componente ne sînt necesare pentru ca substanța noastră să fie eficientă, și care nu. Pentru a atinge acest obiectiv, tleilaxu vor cere resurse enorme, precum și libertatea și răgazul necesar de a ne urma căile de cercetare.

Fenring alunecă pe treptele lucioase și, în timp ce-l privea pe împărat, exclamă:

— Stăpîne, înțeleg acum de ce Maestrul Ajidica a avut dreptate să ceară o audiență privată. O astfel de întreprindere trebuie ținută într-un secret absolut, în cazul în care Casa Corrino vrea să aibă exclusivitatea

asupra sursei. Desigur, anumite forțe din imperiu ar face orice să vă împiedice să creați o sursă de mirodenie independentă și ieftină, hmm?

Fenring putea vedea că bătrînul recunoscuse avantajele enorme, politice și economice, pe care i le-ar fi adus propunerea lui Ajidica — chiar si avînd în vedere repulsia instinctivă pe care o simțeau toți față de tleilaxu. Simțea că balanța se înclina și că împăratul senil era pe cale să ajungă exact la concluzia dorită de Fenring. *Da, bătrîna creatură putea fi încă manipulată...*

Elrood însuși vedea multe forțe puse în balanță. Din moment ce Harkonnenii erau ambițiosi și imprevizibili, ar fi preferat să pună o altă Casă Mare la conducerea Arrakisului, însă baronul avea să rămînă la putere încă multe decenii. Din motive politice, împăratul fusese obligat să cedeze acest fief de valoare Casei Harkonnen, după alungarea Casei Richese, iar noii deținători ai domeniului se înstăpîniseră bine de tot acolo. Prea bine, chiar... Nici măcar dezastrul guvernării lui Abulurd (adus la putere la cererea tatălui său, Dmitri Harkonnen) nu adusese rezultatul dorit. Efectul fusese de fapt diametral opus, o dată ce baronul manevrase în așa fel încît să ajungă el la putere.

Dar ce să facem cu Arrakis după aceea? se gîndi Elrood. *Voi cere și controlul total asupra ei. Fără monopolul asupra rezervelor de mirodenie, locul acela va deveni foarte ieftin. La un cost convenabil, s-ar putea dovedi folositor pentru altceva... poate o zonă de antrenament militar incredibil de dur?*

— Ai avut dreptate să ne supui atenției ideile tale, Hidar Fen Ajidica.

Elrood își împreună palmele în poală, unde inelele de aur scoaseră un clinchet, refuzînd să se scuze pentru duritatea sa de mai înainte.

— Te rog, fă-ne un sumar detailat al trebuintelor tale.

— Da, Mărite Împărat.

Ajidica se plecă încă o dată, ținîndu-și mîinile ascunse în mînecile largi, de culoare maro.

— În primul rînd, oamenii mei au nevoie de echipament si de resurse... Apoi, de un loc unde să ne facem cercetările. Voi conduce eu însumi acest program, dar Bene Tleilax necesită o bază tehnologică pe măsură si facilități industriale. De preferat unele deja funcționale — și bine apărate...

Elrood cumpăni asupra cererii. Desigur, printre toate lumile din imperiu, trebuia să existe un loc, o lume de înaltă tehnologie, cu toate capacitățile industriale la...

Piesele întregului puzzle se asezară la locurile lor și atunci văzu: era un mod de a spulbera vechea sa rivală, Casa Vernius — o răzbunare pentru insolența lui Dominic în ceea ce-o privea pe concubina regală Shando și pentru noul proiect de transportor, care amenința cu dezastrul sistemele imperiale de obtinere a profitului. *Da, asta ar fi ceva magnific!*

Așezat pe treptele piedestalului de cristal al tronului, Hasimir Fenring nu reusea să priceapă de ce zîmbea împăratul cu o asemenea satisfactie deplină. Liniștea se prelungi nefiresc de mult. Se întrebă dacă nu cumva avea de-a face cu efectele erodării mentale ale otrăvii chaumurky, cu actiune lentă. Bătrînul va deveni curînd tot mai irațional si paranoid. După care va muri. *Într-un mod atroce, sper.*

Dar, înainte de asta, toate rotitele trebuiau puse în mișcare.

— Da, Hidar Fen Ajidica. Cred că avem un loc pentru eforturile tale, zise Elrood. Un loc perfect!

Dominic nu trebuie să afle nimic decît atunci cînd va fi prea tîrziu, se gîndi împăratul. *Abia atunci va afla cine i-a făcut-o... Chiar înainte să moară!*

Coordonarea, la fel ca în multe alte chestiuni ale imperiului, trebuia să fie una exactă.

Ghilda Spatiului s-a străduit, timp de secole, să învăluie într-o aură mistică elita navigatorilor. Sînt venerati, de la cel mai neînsemnat pilot, pînă la cel mai talentat timonier. Ei trăiesc în containere umplute cu gaz de mirodenie, văd toate căile prin spațiu și timp, conduc navele spre tărîmurile îndepărtate ale imperiului... Dar nimeni nu cunoaște prețul uman al transformării în navigator. Trebuie să păstrăm acest lucru secret, pentru că dacă ceilalți ar cunoaște adevărul, ne-ar plînge de milă.

Manualul de antrenament pentru timonieri
al Ghildei Spatiului (Secret)

Clădirea austeră a ambasadei Ghildei contrasta puternic cu restul grandorii ixiene din orașul stalactitelor. Structura era mohorîtă, funcțională si cenușie, între turnurile strălucitoare și ornamentate ale cavernei. Ghilda Spațiului avea priorități dincolo de ornamente sau ostentație.

Astăzi, C'tair și D'mur Pilru urmau să fie testați, în speranța că vor deveni navigatori ai Ghildei. C'tair nu știa dacă trebuia să fie entuziasmat sau înspăimîntat.

Pe cînd frații gemeni pășeau umăr la umăr de-a lungul căii de cristal ecranat de la Marele Palat, C'tair găsi că ambasada era atît de respingătoare din punct de vedere estetic încît se gîndi să se întoarcă și să abandoneze totul. Luînd în considerare enorma bogăție a Ghildei, lipsa de splendoare a clădirii părea ciudată, pînă la punctul în care-l făcea să se simtă nelalocul său.

Gîndindu-se parcă la aceleasi lucruri, dar ajungînd la o concluzie diferită, fratele său privi spre C'tair si spuse:

— O dată ce minunățiile spațiului se deschid minții unui navigator al Ghildei, ce alte decorațiuni mai sînt necesare? Cum ar putea un ornament să rivalizeze cu splendorile pe care le vede un navigator la o singură călătorie prin hiperspațiu? Universul, frățioare! Întregul univers!

C'tair dădu din cap, recunoscînd punctul de vedere al fratelui său.

— Bine, va trebui ca, de acum înainte, să folosim criterii diferite. „Gîndește dincolo de cutie" — îți amintești ce obișnuia să ne spună bătrînul Davee Rogo? Lucrurile vor fi atît de... diferite!

Dacă trecea aceste examene, va trebui să fie la înălțimea cerințelor, deși nu avea nici o dorință reală să părăsească minunatul oras-cavernă Vernii. Mama sa, S'tina, era un bancher important al Ghildei, tatăl său, un ambasador respectat, si — cu ajutorul contelui Vernius însuși — aranjaseră ca gemenilor să li se ofere această șansă nesperată. Va face ca Ix să fie mîndră de el. Poate că cineva o să ridice o statuie în onoarea sa, într-o bună zi, sau va da numele lui și al fratelui său unei grote...

În vreme ce tatăl își îndeplinea îndatoririle diplomatice în preajma împăratului și a miilor de funcționari de pe Kaitain, fiii săi gemeni rămăseseră în orașul subteran, crescînd și pregătindu-se pentru „lucruri măreț e". De-a lungul anilor copilăriei lor din subteran, C'tair și fratele său vizitaseră construcțiile Ghildei de multe ori, pentru a-și vedea mama. Pînă acum fuseseră oaspeți în acea clădire, dar de astă dată gemenii se îndreptau spre o încercare mult mai dificilă.

Viitorul lui C'tair va fi decis în cîteva ore. Bancherii, contabilii și experții comerciali erau cu toții oameni, birocrați. Însă un *navigator* era mult mai mult!

Indiferent cît de mult încerca să-și întărească încrederea, C'tair nu era deloc sigur că putea trece testele

mentale extrem de dificile. Cine era el să creadă că poate deveni unul dintre navigatorii de elită ai Ghildei? Părinții lui sus pusi nu făcuseră decît să le dea celor doi gemeni o *șansă* de a fi *luați în considerare*, fără nici o garanție în plus. Putea oare face față? Era el cu adevărat special? Își trecu mîna prin părul întunecat si simți transpiratie pe buricele degetelor.

— Dacă o să vă descurcati bine la test, ati putea deveni amîndoi reprezentanți foarte importanți ai Ghildei Spatiale, le spusese mama lor, zîmbind cu o mîndrie severă. Foarte importanți!

C'tair simțise cum i se pune un nod în gît, iar D'murr își îndreptase umerii.

Kailea Vernius, printesa Casei Ix, le urase și ea numai bine. C'tair bănuia că fata contelui îi ducea de nas, dar atît el, cît și fratele său, erau încîntați să flirteze cu ea. Uneori chiar se prefăceau geloși cînd Kailea amintea în treacăt de tînărul Leto, mostenitorul Casei Atreides. Îi stîrnea pe gemeni unul împotriva altuia, iar el si D'murr se angajau într-o rivalitate cordială pentru afectiunea ei. Totusi, se îndoia că familiile lor ar fi căzut vreodată de acord cu o uniune, așa că era puțin probabil ca o asemenea relație să aibă viitor.

Dacă C'tair se alătura Ghildei, îndatoririle sale l-ar fi dus departe de Ix și de metropola subpămînteană pe care o îndrăgea atît de mult. Dacă devenea navigator, atît de multe lucruri se vor schimba...

Ajunseră în fața camerei de primire a ambasadei, cu o jumătate de oră mai devreme. D'murr păsea lîngă fratele său nelinistit, care devenise meditativ si necomunicativ, de parcă era concentrat în totalitate asupra gîndurilor și dorințelor lui. Desi cei doi tineri arătau identic, D'murr părea mult mai puternic, mult mai dedicat încercării, iar C'tair se străduia să-l imite.

Acum, în zona de așteptare, înghiti în sec, rememoră cuvintele pe care el si fratele său le repetaseră ca pe o mantra, dimineață, în apartamentul lor: *Vreau să fiu navigator... Vreau să mă alătur Ghildei... Vreau să*

părăsesc Ix si să navighez pe cărările stelare, cu mintea contopită cu universul...

La numai saptesprezece ani, amîndoi se simteau prea tineri pentru a îndura un proces atît de teribil de selecție, ceva ce-i va îngloba permanent într-o anumită viață, pe o anumită cale, indiferent ce ar hotărî ei mai tîrziu. Dar Ghilda dorea minți maleabile și versatile în interiorul unor trupuri suficient de mature. Navigatorii antrenați de la vîrste fragede se dovedeau adesea cei mai buni, unii dintre ei ajungînd chiar la rangul suprem de timonier. Acesti candidati acceptați prea devreme puteau totuși suferi mutatii către forme oribile, fiind potriviți numai pentru sarcinile cele mai umile; cei mai groaznici erau eutanasiați.

— Esti pregătit, frate? întrebă D'murr. C'tair absorbea energie și entuziasm din încrederea arătată de fratele său.

— Absolut, răspunse. După ziua de astăzi, vom deveni navigatori, tu și cu mine.

Luptînd cu presimțirile rele, C'tair se autoconvinse că voia într-adevăr asta; va fi o recunoaștere importantă a capacităților sale, o onoare pentru familie... însă nu-si putu îndepărta spectrul îndoielii care-i tot dădea tîrcoale. În inima sa, nu ar fi vrut să plece de pe Ix. Tatăl său, ambasadorul, le insuflase celor doi fii ai săi un respect profund pentru minunățiile ingineresti din subterane, pentru toate inovațiile și avansul tehnologic al acestei planete. Ix era ca niciuna dintre celelalte lumi ale imperiului...

Și, desigur, dacă va pleca, Kailea va fi pe veci pierdută pentru el.

Cînd fură chemați mai departe în labirintul ambasadei, gemenii trecură de portal umăr la umăr, simtindu-se foarte singuri. Nu aveau nici o escortă, pe nimeni care să-i aclame pentru victorie ori să-i consoleze în caz de insucces. Tatăl lor nici nu era prezent, pentru a le oferi sprijinul; ambasadorul fusese trimis recent pe

Kaitain, pentru a pregăti încă o întrunire a unei subcomisii a Landsraadului.

În acea dimineață, în timp ce ora amenințătoare se apropia tot mai mult, C'tair și D'murr se asezaseră la masă în reședința ambasadorului, având de ales dintr-o ofertă multicoloră de produse de patiserie, în vreme ce S'tina rulase un mesaj holografic pe care tatăl îl înregistrase pentru băieți. Aveau prea puțină poftă de mîncare, dar ascultaseră cuvintele lui Cammar Pilru. C'tair încercase să descopere sugestii speciale sau informații, orice le-ar fi putut fi de folos. Însă imaginea tremurătoare a ambasadorului de-abia dacă le oferise obișnuitele încurajări și platitudini, ca ecourile unui discurs bine exersat, folosit de multe ori în îndatoririle sale diplomatice.

Apoi, după o ultimă îmbrățișare, mama îi privise pe fiecare dintre băieți, înainte să alerge la îndatoririle sale de la sediul Băncii Ghildei, o secțiune a clădirii mohorîte ce se înălta acum dinaintea lor. S'tina ar fi dorit să se afle alături de fiii săi în timpul testelor, însă Ghilda interzisese asta. Testele pentru navigatori erau o chestiune intimă, extrem de personală. Fiecare trebuia să le treacă de unul singur, bazîndu-se numai pe propriile sale capacități. Așa că mama lor se va afla la birou, probabil, preocupată și îngrijorată în ceea ce-i privea.

Cînd S'tina își luase rămas bun de la băieți, reusise să-si ascundă mare parte din oroarea și disperarea ce i s-ar fi putut reflecta pe figură. C'tair îi observase tremurul, D'murr însă nu. Se întrebă ce anume le trecuse mama lor sub tăcere în timpul pregătirilor pentru teste. *Oare chiar vrea să avem succes?*

Navigatorii erau personaje de legendă, învăluiti în secret și în superstițiile alimentate de Ghildă. C'tair auzise niște zvonuri șoptite despre deformări corporale, despre vătămările pe care imersiunea intensă și constantă în mirodenie le puteau provoca fizicului uman. Nici o persoană din afară nu văzuse vreodată un navigator al Ghildei, prin urmare cum puteau acesti oameni

să știe ce fel de schimbări suferea trupul cuiva cu asemenea abilități mentale fenomenale? El și fratele său luaseră în rîs acele speculatii demente, convingîndu-se unul pe altul cît de scandaloase puteau fi astfel de idei.

Dar erau, oare, chiar scandaloase? De ce se temea mama?

— C'tair... concentrează-te. Pari agitat, zise D'murr.

Replica lui C'tair veni încărcată de sarcasm.

— Supărat? Bineînteles. Mă si întreb de ce! Sîntem pe cale să facem cel mai important test din viața noastră si nimeni n-a știut să ne explice cum trebuie studiat pentru asta. Mă îngrijorează faptul că nu m-am pregătit suficient...

D'murr îl privea cu o îngrijorare intensă, strîngînd brațul fratelui său.

— Nervozitatea ți-ar putea aduce eșecul, frate. Testul pentru navigatori nu se referă la studiu. Aici este vorba despre abilitatea naturală și despre potențialul extinderii minții noastre. Va trebui să trecem în siguranță prin vid. Acum este rîndul tău să-ți amintesti ce ne-a spus bătrînul Davee Rogo: poți avea succes numai dacă-și lași mintea să treacă de limitele pe care alți oameni și le-au impus. C'tair, descătușează-ți imaginația si treci dincolo de limite, împreună cu mine!

Încrederea fratelui său părea de nezdruncinat, iar C'tair nu avu de ales decît să încuviințeze. *Davee Rogo*... Pînă în dimineața respectivă, nu se mai gîndise la ologul si excentricul inventator ixian și asta de un ca· de vreme... Pe cînd aveau vreo zece ani, gemenii se întîlniseră cu faimosul inovator Rogo. Tatăl lor îi prezentase, înregistrase imaginile lor holografice împreună cu Rogo, pentru albumul ambasadei, apoi fugise să se întîlnească cu alți oameni importanți. Cei doi băieți continuaseră, totuși, să discute cu inventatorul, iar el îi invitase să-i viziteze laboratorul. Timp de doi ani după aceea, pînă la moartea sa, Rogo se impusese ca un mentor neortodox pentru C'tair si D'murr. Acum, gemenii puteau să-si

amintească doar de sfaturile lui Davee Rogo și de convingerea lui că vor reuși.

Rogo m-ar certa pentru îndoielile mele de acum, își spuse C'tair.

— Gîndește-te la asta, frate. Cum să te pregătești pentru o misiune care-ți pretinde să muți nave uriașe dintr-un sistem stelar în altul, într-o bătaie de pleoapă?

Pentru a fi mai elocvent, D'murr îi făcu cu ochiul.

— Ai să treci... Vom trece amîndoi. Pregăteste-te să înoți în melanj gazos!

Pe cînd se îndreptau spre biroul interior de primire, C'tair se uită încă o dată spre orașul subteran Vernii, dincolo de lanțurile sclipitoare de licurigloburi care luminau locul unde un alt transspatial se afla deja în construcție. Poate că, într-o zi, va pilota acea navă. Gîndindu-se cum navigatorul invitat mutase imensul transspatial nou-nouț afară din cavernă, în spațiul cosmic, tînărul simți un val de dorință. Iubea Ix, voia să rămînă aici, voia să o vadă pe Kailea pentru ultima dată, dar la fel mult dorea să devină navigator!

Cei doi frati se prezentară si asteptară. Stăteau împreună lîngă pupitrul plat, de plaz marmorat, asteptînd în tăcere, fiecare cu gîndurile sale personale, de parcă o transă le-ar fi putut amplifica șansele de reușită. *Îmi voi lăsa mintea complet deschisă, pregătită pentru orice.*

O femeie zveltă, supraveghetor de teste, apăru în fața lor, învesmîntată într-un costum larg, cenușiu. Simbolul infinitului, sigla Ghildei, i se lăfăia pe unul dintre revere, dar altfel nu purta nici un soi de bijuterii sau de ornamente.

— Bun venit, le zise ea, fără să se prezinte. Ghilda este în căutarea celor mai mari talente, pentru că munca noastră este foarte importantă. Fără noi, fără călătoriile în spațiu, alcătuirea imperiului s-ar destrăma. Gîndiți-vă la asta, și vă veți da seama cît de selectivi trebuie să fim!

Nu zîmbea deloc. Părul ei era castaniu-roșcat și tuns scurt; C'tair ar fi găsit-o atrăgătoare în oricare altă

situatie, dar acum nu se putea gîndi la nimic altceva decît la examenul iminent.

Verificîndu-le din nou identitatea, supraveghetoarea îi escortă pe cei doi frați în camere de testare separate, izolate.

— Acesta este un test individual și fiecare dintre voi trebuie să-l înfrunte singur. Nu există nici o modalitate prin care să puteti trisa sau să vă ajutați unul pe altul, le spuse femeia.

Alarmați din cauza despărțirii, C'tair și D'murr se uitară unul la altul, apoi își făcură pe mușteste o urare de noroc...

Ușa încăperii se închise în urma lui D'murr cu o izbitură sonoră și amenintătoare. Urechile îi pocniră din cauza diferenței de presiune atmosferică. Era singur, extrem de singur — dar știa că se ridica la înăltimea provocării.

Încrederea face cît jumătate din izbîndă.

Observă pereții blindați, fisurile etanșate, lipsa ventilației. Gazul se scurgea sîsîind dintr-un aspersor din tavan... nori ruginii se îngrosau în juru-i, izul tare de ghimbir îi ardea nările. Otravă? Apoi D'murr își dădu seama ce avea Ghilda de gînd cu el.

Melanj!

Închizînd ochii, adulmecă aroma inconfundabilă, de scorțișoară, a mirodeniei rare. Melanj bogat, o cantitate incredibilă rispită în aerul închis, umplînd încăperea și pătrunzîndu-l cu fiecare inspirație. Cunoscînd valoarea mirodeniei de pe Arrakis, din munca meticuloasă a mamei sale pentru Banca Ghildei, D'murr inspiră încă o dată, adînc. Numai cît costa asta! Nu era de mirare că Ghilda nu testa pe oricine — prețul unei singure examinări ajungea pentru construirea unui complex de locuinte pe o altă planetă!

Bogăția controlată de Ghilda Spațială — prin sistemul bancar, transporturi si explorări — îl uluia. Ghilda era peste tot, atingea pe toată lumea. Voia să facă parte

din asta. De ce-ar avea nevoie de ornamente frivole cînd dispuneau de atîta melanj?

Simți posibilitățile învîrtejindu-se în jurul său, ca o hartă cu curbe de nivel, cercuri concentrice si intersectări, un loc geometric de puncte și căi care-l duceau în neant și în afara lui. Își deschise mintea pentru ca melanjul să-l ducă oriunde în univers. Părea ceva atît de firesc...

Cînd ceața ruginie îl învălui pe D'murr, nu mai putu vedea peretii anonimi ai camerei de testare. Simțea melanjul pătrunzîndu-i în fiecare por sau celulă. Senzația era minunată! Se văzu drept navigator respectat, extinzîndu-si mintea spre marginile cele mai îndepărtate ale imperiului, cuprinzînd totul...

D'murr se avîntă dincolo, fără a părăsi camera de testare — sau cel puțin, asa credea.

Testul decurgea mult mai rău decît și-ar fi putut imagina C'tair.

Nimeni nu-i spusese vreodată ce se aștepta de la el. Nu avu nici o șansă. Se înecă în gazul de mirodenie, ameți, se luptă să-și mențină controlul asupra capacităților sale. Supradoza de melanj îl năuci în așa măsură încît nu-și mai amintea cine era sau de ce se afla acolo. Se luptă să-și păstreze concentrarea, dar pierdu.

Cînd, în cele din urmă, redeveni conștient, cu hainele curățate si părul si pielea proaspăt spălate (poate că astfel Ghilda își recupera fiecare particulă de melanj?), supraveghetoarea cea arătoasă privea în jos spre el. Îi dărui lui C'tair un zîmbet fermecător și trist, apoi dădu din cap.

— Ți-ai blocat mintea în fața gazului de mirodenie, cramponîndu-se astfel de lumea normală. Următoarele ei cuvinte răsunară ca o condamnare la moarte: Ghilda nu te poate folosi!

C'tair se ridică tușind. Pufni, iar nările încă îl furnicau de pe urma mirosului puternic de scorțișoară.

— Îmi pare rău, dar nimeni nu mi-a explicat ce trebuia să...

Îl ajută să se pună pe picioare, nerăbdătoare să-l conducă afară din clădirea ambasadei.

Își simțea inima ca plumbul topit. Supraveghetoarea nu se mai obosi să-i răspundă pe cînd îl conduse în zona de primire. C'tair privi în jur, căutîndu-si fratele, dar sala de așteptare era pustie.

Apoi, descoperi că propriul său esec nu era cel mai rău lucru cu care trebuia să se confrunte.

— Unde-i D'murr? A reușit?

Vocea lui C'tair era plină de speranțe.

Supraveghetoarea dădu din cap.

— Admirabil!

Ea întinse mîna spre ieșire, dar el se dădu la o parte. C'tair privi înapoi, spre coridorul interior și spre camera etanșă de testare unde intrase fratele său. Trebuia să-l felicite pe D'murr, chiar dacă victoria avea acum un gust dulce-amar. Măcar unul dintre ei va deveni navigator...

— Nu-ți vei mai revedea niciodată fratele, zise supraveghetoarea cu răceală. Îi blocă drumul înapoi.

— D'murr Pilru este al nostru de-acum!

Revenindu-și după șocul din prima clipă, C'tair se smulse de lîngă supraveghetoare si alergă spre usa camerei etanse. Bătu și strigă, dar nu primi nici un răspuns. În cîteva clipe, gărzile Ghildei îl înconjurară și-l scoaseră afară. Încă ametit din cauza efectelor secundare ale expunerii la melanj, cu care nu era obișnuit, C'tair nu-și dădu seama unde-l duceau. Clipind dezorientat, se trezi stînd pe aleea de cristal din exteriorul masivei ambasade cenușii. Dedesubt, alte alei și străzi fremătau de vehicule și pietoni care mergeau de la un turn la altul.

Acum era mai singur ca niciodată...

Supraveghetoarea stătea pe treptele ambasadei, tăindu-i orice cale de intrare. Chiar dacă mama sa lucra undeva înăuntru, în secțiunea bancară, C'tair știa că portile acestei construcții, la fel ca si portile spre viitorul la care sperase, erau acum zăvorîte pentru el.

— Bucură-te pentru fratele tău, îi strigă supraveghetoarea de pe trepte, vocea ei arătînd în sfîrsit un

strop de emoție. A intrat într-o altă lume. Poate călători în locuri pe care nici nu ți le poți închipui...

— Nu-l mai pot vedea niciodată, sau, măcar, să vorbesc cu el? întrebă C'tair, de parcă i-ar fi fost smulsă o parte din el.

— Mă îndoiesc, făcu supraveghetoarea, încrucișîndu-și brațele pe piept. Se strîmbă cerîndu-si parcă iertare. Numai dacă... numai dacă are loc o remisie. Din primul moment, fratele tău s-a cufundat atît de complet în gazul de mirodenie încît a pornit un proces de... conversie, chiar atunci, pe loc. Ghilda nu poate renunța la un astfel de talent. A început deja să se transforme.

— Aduceți-l înapoi, spuse C'tair, cu ochii plini de lacrimi.

Se ruga pentru fratele său.

— Doar pentru o vreme!

Ar fi vrut să fie fericit pentru victoria fratelui său geaman — și mîndru. D'murr trecuse testul care însemnase atît de mult pentru amîndoi.

Gemenii fuseseră mereu atît de apropiați... Cum să trăiască unul fără celălalt? Poate că mama lui și-ar putea folosi relațiile din cadrul băncii Ghildei, ca măcar să-și ia rămas bun... Ori poate că tatăl lor ar fi uzat de privilegiile diplomatice pentru a-l aduce pe D'murr înapoi?

Însă C'tair era sigur că asa ceva nu se va întîmpla niciodată. Înțelegea totul, acum. Mama lui știuse, îi fusese teamă că-și va pierde *ambii* fii!

— Procesul este, în majoritatea cazurilor, ireversibil, spuse supraveghetoarea cu hotărîre.

Gărzile de securitate ale Ghildei ieșiră si se postară lîngă ea, asigurîndu-se că C'tair nu devenea irațional si nu încerca să forțeze intrarea.

— Crede-mă, spuse supraveghetoarea. Nu l-ai mai vrea pe fratele tău înapoi...

Trupul uman este o masină, un sistem de substanțe chimice organice, tuburi de fluide, impulsuri electrice; un guvern este de asemenea o mașină compusă din societăți, legi, culturi, recompense si pedepse, tipare de comportament care interacționează. În ultimă instantă, universul însuși este o mașină, planete în jurul sorilor, stele adunate în roiuri, apoi roiurile si alte stele formînd galaxii întregi... Misiunea noastră este să menținem această masină în funcțiune.

Școala Interioară Suk, Doctrina Primara

Încruntîndu-se amîndoi, printul mostenitor Shaddam și sambelanul Aken Hesban priveau apropiindu-se bărbatul măruntel si uscățiv, care se deplasa însă la fel de țanțoș ca un gigant mutellian. După ani întregi de condiționare și pregătire, toti medicii Suk păreau obligati să se ia mult prea în serios!

— Acest Elas Yungar arată mai mult a circar decît a membru respectat al corpului medical profesional, comentă Shaddam examinînd sprîncenele arcuite, ochii întunecați si părul cenușiu ca otelul, prins într-o coadă de cal, ale individului. Nădăjduiesc că știe ce face. Vreau ca bietul meu tată să aibă parte de cea mai bună îngrijire posibilă...

Alături de el, Hesban își răsuci una dintre mustățile lungi, dar evită să răspundă. Purta o robă albastră, cu tiv aurit, lungă pînă la podea. Ani de zile, Shaddam îl detestase pe acest om plin de sine, care dădea tîrcoale mult prea aproape de persoana tatălui său, și-si jurase că va alege un nou sambelan, imediat după ce va urca

pe tron. Iar atîta vreme cît acest doctor Suk nu găsea nici o explicație pentru înrăutățirea treptată a sănătății lui Elrood, succesiunea lui Shaddam era asigurată.

Hasimir Fenring subliniase că nici cu toate resursele entuziastei Școli Interioare Suk nu se mai putea opri ceea ce se pusese în mișcare. Catalizatorul chimic implantat în creierul bătrînului nu putea fi identificat de nici un fel de indicator pentru otrăvuri, din moment ce nu era o otravă, dar se transforma într-o substanță periculoasă în prezența berii de mirodenie. Și pe măsură ce se simțea din ce în ce mai rău, bătrînul Elrood consuma cantități din ce în ce mai mari de bere.

Nu mai înalt de un metru, doctorașul cel mărunt avea pielea netedă și ochii bătrîni, dar asta datorită vastelor cunoștințe medicale înghesuite în mintea lui. Un tatuaj negru, în formă de romb, marca centrul frunții încrețite a lui Yungar. Părul cenușiu, prins într-o coadă de cal, fixat la spate cu un inel Suk de argint, era mai lung decît al unei femei, atingînd aproape podeaua.

Fără să-și mai piardă vremea cu dulcegării, Elas Yungar abordă un subiect familiar tuturor:

— Ați făcut plățile?

Se uită mai întîi spre șambelan, apoi spre prințul moștenitor, asupra căruia i se și opri privirea.

— Înainte să începem tratamentul, trebuie făcute noi socoteli. Ținînd cont de vîrsta împăratului, tratamentul nostru ar putea fi destul de lung — și, în cele din urmă, inutil. Trebuie să-și achite facturile, la fel ca oricare alt cetățean. Rege, miner, împletitor de coșuri — pentru noi nu e nici o deosebire. Fiecare om vrea să fie sănătos și noi nu putem trata pe oricine. Îngrijirea noastră este disponibilă numai pentru cei dispuși și capabili să și-o plătească...

Shaddam își puse mîna pe mîneca sambelanului.

— Ah, da, desigur. Nu vom cruța nici o cheltuială pentru sănătatea tatălui meu, Aken. Totul s-a aranjat deja!

Se aflau la intrarea cu arcadă înaltă a sălii imperiale de audiențe, sub glorioasele fresce de pe tavan care înfățișau evenimente epice din istoria familiei Corrino: sîngele vărsat în Jihad, ultima rezistență de la Podul de pe Hrethgir, distrugerea mașinăriilor gînditoare. Shaddam găsise întotdeauna că istoria imperială era greoaie și plicticoasă, avînd prea puțină relevanță pentru scopurile sale actuale. N-avea nici o importanță ce se întîmplase cu secole și secole în urmă — spera doar să nu trebuiască atît de mult timp pentru o schimbare la palat.

În sala plină de ecouri, tronul ca o bijuterie magnifică al Împăratului Padișah zăcea incitant de gol. Funcționari de curte și cîteva surori Bene Gesserit, în robe întunecate, foiau prin pasajele și nișele adiacente, încercînd să rămînă cît mai puțin vizibili. Doi oameni din gărzile de sardaukari, puternic înarmați, vegheau de pe treptele înalte. Shaddam se întrebă dacă i s-ar supune, știind că tatăl său zăcea bolind în camerele sale. Se decise să nu-i pună la încercare acum. Era prea devreme!

— Sîntem cu toții familiarizați cu promisiunile, zise doctorul. Totuși, as vrea să văd mai întîi plata...

Avea un ton încăpățînat, si aruncă în sus o privire impertinentă care nu se clinti de la Shaddam, chiar dacă prințul moștenitor nu vorbise prea mult. Yungar încerca niște jocuri ciudate de putere, dar curînd avea să se vadă depășit.

— Plată, înainte ca pacientul să fie consultat? pufni șambelanul. Care-ți sînt prioritățile, omule?

În cele din urmă, doctorul Yungar se hotărî să privească și spre Hesban.

— Ati mai avut de-a face cu noi, șambelane, și știți prețul formării unui doctor Suk perfect condiționat și instruit.

În calitatea sa de moștenitor al Tronului Leului de Aur, Shaddam era la curent cu Condiționarea Imperială Suk, care garanta loialitatea absolută pentru pacient.

În secolele de istorie medicală, nimeni nu reușise să corupă vreun absolvent al Scolii Interioare.

Unii membrii ai curții regale avuseseră mult de furcă încercînd să împace legendara loialitate Suk cu lăcomia lor nesățioasă. Doctorii nu se abătuseră niciodată de la regula lor clară, dar nescrisă, de a nu sluji pe nimeni — nici măcar pe un împărat — pentru simpla *promisiune* a unei remunerații. Medicii Suk nu făceau nimic pe credit. Plata trebuia să fie tangibilă și imediată.

Yungar vorbi cu un șuierat nervos:

— Desi nu sîntem, poate, la fel de proeminenți ca și mentații sau Bene Gesserit, Școala Suk a rămas încă una dintre cele mai importante din imperiu. Numai echipamentul meu costă mai mult decît majoritatea planetelor...

Yungar arătă spre un cufăr cu suspensii, aflat alături de el.

— Nu voi primi plata voastră pentru mine însumi. Eu sînt doar un custode, o păstrez în calitate de depozitar. Cînd mă voi întoarce, creditele voastre vor merge cu mine la Scoala Suk, spre beneficiul întregii omeniri!

Hesban se uită spre omuleț cu o aversiune nedisimulată, înroșindu-se la față și mișcînd din mustăți.

— Ori, mai bine zis, spre beneficiul acelei părți a omenirii care-și permite serviciile voastre...

— Corect, șambelane!

Remarcînd bătosenia și importanța nepotrivită pe care si le dădea doctorul, Shaddam se cutremură. Se întrebă dacă la urcarea sa pe tron nu ar putea cumva să inițieze unele schimbări, pentru a-i pune pe acești Suk la locul lor... Își surprinse aceste gînduri rătăcitoare și le curmă. *Toate la timpul lor!*

Oftă. Tatăl său, Elrood, lăsase prea multe pîrghii de control să-i alunece printre degete... Fenring avea dreptate. Deși Shaddam detesta să-și mînjească mîinile cu sînge, înlăturarea bătrînului împărat devenise o acțiune necesară.

— Dacă pretul tratamentelor constituie principala voastră preocupare, zise doctorul Suk, săgetîndu-l pe șambelan, nu aveti decît să tocmiți un medic mai puțin costisitor pentru tratarea împăratului Universului Cunoscut...

— Ajunge cu harța! Vino cu mine, doctore! zise Shaddam, preluînd comanda.

Doctorul Yungar dădu din cap, apoi îi întoarse spatele șambelanului, de parcă acesta n-ar mai fi contat cîtuși de puțin. *Acum stiu de ce aveți voi tatuată pe frunte forma unui diamant...* Hesban gîfîia pe cînd se străduia să-i urmeze. *Purtați întotdeauna comoara în mintea voastră.*

Prințul mostenitor îi conduse printr-o anticameră ecranată din motive de securitate, trecînd de cortina electrică scăpărătoare, într-o încăpere-seif. Pe o masă aurită din centrul încăperii zăceau pandative de opafoc, recipiente cu melanj și pungi parțial deschise, în care luceau pietre-de-apă.

— Este suficient, zise medicul Suk. Numai dacă nu cumva tratamentul se dovedește mai complicat decît ne așteptăm noi...

Cu bagajul plutitor plin cu echipament urmîndu-l ca un cîine credincios, doctorul se întoarse pe drumul pe care venise.

— Știu deja drumul spre încăperile împăratului...

Fără nici o explicație, Yungar trecu pragul și se grăbi să urce marea scară interioară care ducea spre încăperile păzite în care se odihnea împăratul.

Gărzile de sardaukari rămaseră în spatele cîmpului de forță care proteja seiful, în vreme ce Shaddam și Hasban se luară după doctor. Fenring îi astepta deja lîngă bătrînul pe moarte, scoțînd sunetele acelea guturale și enervante și avînd grijă ca nici un tratament să nu aibă succes.

Împăratul slăbit zăcea pe un pat imens, sub un baldachin din cea mai fină mătase merh, brodat în vechea

manieră pământeană. Stîlpii baldachinului erau sculptați din ucca, un lemn de esență tare, cu creștere accelerată, de pe Elacca. Apa clipocea în havuzurile linistitoare, plasate în nișele din pereți, susurînd și clipocind. Licurigloburi parfumate, reglate la luminozitate redusă, pluteau în colțurile încăperii.

În timp ce Shaddam și Fenring stăteau și priveau împreună scena, doctorul Suk îl concedie dintr-un singur gest pe servitorul în livrea și urcă cele două trepte scunde de la marginea patului. Pe lîngă bătrînul suferind se foiau trei concubine imperiale superbe, de parcă simpla lor prezență ar fi putut să-l revitalizeze. Duhoarea bătrînului persista în aer, în pofida ventilației și a aromelor.

Împăratul Elrood era îmbrăcat în mătase regală lucioasă și purta o tichie demodată, care-i acoperea craniul pătat de crizele hepatice. Stătea peste așternuturi, căci se plînsese că erau prea călduroase. Arăta tras la față și de-abia dacă mai putea să-și țină ochii deschiși.

Lui Shaddam îi făcu plăcere să vadă cît de mult se deteriorase sănătatea tatălui său de la vizita ambasadorului tleilaxu. Cu toate acestea, Elrood avea parte de zile bune, și de zile rele; în plus, avea prostul obicei de a-și reface forțele după o cădere semnificativă, precum aceasta.

O cană înaltă de bere de mirodenie zăcea pe o tavă, lîngă mîna lui ca o gheară acoperită de inele, alături de o a alta, deja golită. Și, fixate chiar pe mătasea baldachinului, Shaddam observă brațele ca de insectă ale unui detector de otrăvuri.

Trebuie să-ți fie sete, tată, își spuse Shaddam. *Mai bea niște bere!*

Doctorul deschise cufărul suspendat si scoase la iveală un set întreg de instrumente strălucitoare, scanere piuitoare și fiole colorate, pline cu lichide de testare. Băgînd mîna în trusă, Yungar scoase un dispozitiv mic, alb, pe care-l plimbă peste Elrood.

După ce-i îndepărtă tichia de satin de pe cap, dezvăluind chelia transpirată, doctorul Yungar scană craniul lui Elrood, ridicînd capul bătrînului pentru a-l examina pe îndelete. Arătînd mic, si slăbit, si bătrîn, împăratul mormăi nemulțumit...

Shaddam se întrebă cum va arăta el peste o sută cincizeci de ani, de preferat la sfîrșitul unei domnii îndelungate si glorioase... Se strădui să-și reprime zîmbetul și-și tinu respiratia în timpul examinării. Alături de el, Fenring rămase calm si detasat. Numai șambelanul se încruntă.

Doctorul își retrase scannerul, apoi studie cubul informational cu istoricul bolii pacientului imperial. După care îl anunță pe bătrînul năucit:

— Nici măcar melanjul nu vă poate menține tînăr pe veci, Sire. La vîrsta dumneavoastră, sănătatea naturală începe să intre în declin. Uneori, foarte rapid...

Pe tăcute, Shaddam slobozi un oftat de ușurare.

Elrood se ridică în capul oaselor, cu mare greutate, iar concubinele înghesuiră pernele boțite în spatele lui. Fața cadaverică precum un pergament se strîmbă într-o grimasă dezaprobatoare:

— Dar cu numai cîteva luni în urmă m-am simțit mult mai bine...

— Îmbătrînirea nu se prezintă ca un grafic perfect descendent. Există vîrfuri și căderi, refacere și degradare...

Doctorul avea insolența de a folosi un ton autotstiutor care sugera că împăratul nu ar fi putut înțelege astfel de concepte complexe.

— Corpul uman este ca o supă chimică, bioelectrică, iar schimbările sînt adesea declansate de evenimente nesemnificative. Ati fost tensionat în ultima vreme?

— Eu sînt împăratul, i-o tăie Elrood, răspunzîndu-i acum de parcă medicul Suk ar fi fost un idiot. Am multe responsabilități. Bineînțeles, toate astea provoacă tensiuni...

— Atunci, începeți prin a delega o parte dintre responsabilități, predîndu-le prințului mostenitor și consilierilor vostri de încredere, cum ar fi Fenring. Nu veti trăi veșnic, știți asta... Nici măcar un împărat nu poate face așa ceva. Planificați-vă viitorul!.

Cu un aer încrezut, doctorul închise trusa. Shaddam ar fi vrut să-l îmbrățișeze.

— Am să vă las o rețetă și niște dispozitive care vă vor ajuta să vă simțiți mai bine.

— Singura retetă de care am eu nevoie este cea pentru mai multă mirodenie în berea mea!

Elrood luă o înghititură mare din cana apropiată, plescăind zgomotos.

— Cum doriti, răspunse doctorul cel sfrijit. Luă din cufăr un pachet pe care-l puse pe o parte a mesei. Acestea sînt dispozitive pentru întreținerea mușchilor, în caz că veți avea nevoie de ele. Instructiunile sînt prezentate în fiecare unitate. Puneți-vă concubinele să le folosească pentru durerile dumneavoastră musculare.

— Bine, bine, răspunse Elrood. Acum, lasă-mă... Am de lucru!

Dr. Yungar coborî trepetele de pe platforma patului, înclinîndu-se.

— Cu permisiunea dumneavoastră, Sire...

Nerăbdător, împăratul își legănă mîna noduroasă în semn de despărțire. Concubinele se apropiară, șusotind una către alta, privind totul cu ochii mari. Două dintre ele luară dispozitivele pentru întreținerea musculaturii si se jucară cu butoanele de control.

Shaddam îi sopti unui servitor să-l invite pe doctor să meargă împreună cu șambelanul Hesban, cel care avea să aranjeze transferul sumei cuvenite plătii. Hesban ar fi vrut să mai rămînă în dormitorul imperial si să discute cu bătrînul bolnav despre unele documente, tratate și alte chestiuni de stat, dar Shaddam, convins că se putea ocupa și singur de astfel de lucruri, voia ca durul său consilier să stea deoparte.

Cînd medicul Suk plecă, bătrînul Elrood îi spuse fiului său:

— Poate că doctorul are dreptate, Shaddam. Am ceva de discutat cu tine și cu Hasimir. O politică si un proiect pe care doresc să le continuu, indiferent de starea sănătății mele. V-am vorbit despre planurile noastre pentru Ix și de posibila preluare tleilaxu?

Shaddam își dădu ochii peste cap. *Desigur, bătrîn nebun! Eu și cu Fenring am făcut deja aproape toată treaba. A fost ideea noastră să trimitem pe Ix Dansatorii-Față tleilaxu pentru că se puteau deghiza si infiltra în rîndurile clasei lucrătorilor...*

— Da, tată. Stim de planurile astea.

Elrood le făcu semn cu mîna să se apropie, răstimp în care trăsăturile bătrînului se întunecară. Cu coada ochiului, Shaddam îl văzu pe Fenring dînd afară concubinele, apoi apropiindu-se pentru a asculta cuvintele împăratului.

— În această dimineață am primit un mesaj cifrat de la agenții noștri de pe Ix. Știți de vrajba dintre mine si contele Dominic Vernius?

— Ah, da, bineînțeles că da, tată, zise Shaddam.

Tuși.

— Un afront mai vechi, o femeie furată...

Ochii bolnavi ai lui Elrood se luminară.

— Se pare că acest gunoi de Dominic s-a cam jucat cu focul, antrenîndu-si oamenii să lupte cu automate mobile care își scanează adversarii și procesează informațiile, probabil cu ajutorul unui creier cibernetic. De asemenea, s-a apucat să vîndă aceste „mașinării inteligente" pe piața neagră...

— E un sacrilegiu, Sire, murmură Fenring, asta încalcă în mod clar restrictiile impuse de Marea Conventie!

— Exact, admise Elrood, si nu e singura lui infracțiune. Casa Vernius a pus la punct niște îmbunătățiri sofisticate de tip ciborg. Proteze mecanice pentru trup... Am putea folosi toate astea în avantajul nostru!

Shaddam se încruntă, aplecîndu-se si adulmecînd damful de bere de mirodenie din respirația bătrînului.

— Ciborgi? Dar asta înseamnă minți omenești în trup de robot, prin urmare o încălcare a Jihadului.

Elrood zîmbi.

— Noi am înțeles că s-au făcut unele... compromisuri. Adevărat sau nu, este exact genul de scuză de care au nevoie impostorii noștri pentru a-si termina treaba — momentul acțiunii a sosit. Casa Vernius e în pragul distrugerii si un mic impuls o va nimici!

— Hmmmm... iată un lucru *deosebit* de interesant, zise Fenring. Atunci tleilaxu ar putea prelua controlul sofisticatelor instalații ixiene pentru propriile lor cercetări...

— Este vorba de ceva foarte important și veți vedea cum controlez această situație, spuse Elrood pufnind. Priviti și învățați! Deja mi-am pus planurile în miscare. Lucrătorii suboizi ixieni sînt, să spunem, *tulburati* de aceste evenimente, iar noi...

Împăratul se opri ca să termine de băut ce mai avea în cană, plescăind apoi din buze.

— ...*încurajăm* nemulțumirile lor, prin propriii noștri reprezentanti.

Lăsînd jos cana acum goală, Elrood deveni brusc apatic. Își ajustă pernele, se lăsă pe spate si căzu într-un somn adînc.

Schimbînd cu Fenring o privire plină de înțeles, Shaddam se gîndi la conspiratia dinăuntrul conspirației — la propria lor participare secretă la evenimentele de pe Ix, la felul în care el și Fenring îl puseseră prima oară pe Maestrul tleilaxu în legătură cu Elrood. Iar acum Bene Tleilax, folosind proprii lor schimbători de formă alterați genetic, stîrneau fervoarea religioasă si nemulțumirile în rîndul claselor de jos de pe Ix. Pentru fanaticii tleilaxu, orice idee legată de mașini gînditoare și orice gînd despre ixienii care le creaseră erau lucrarea Satanei.

Cînd cei doi tineri părăsiră camera împăratului, Fenring zîmbi, sub impresia unor gînduri asemănătoare. *Priviti si învățați*, spusese smintitul ăla bătrîn. *Elrood, ticălos arogant, și tu ai foarte multe de învățat — si nu prea mult timp ca să faci asta!*

Liderii Jihadului Butlerian nu au definit în mod adecvat inteligența artificială, nereușind să prevadă toate posibilitățile aflate la îndemîna unei societăți imaginative. Ca urmare, avem largi zone gri în care să manevrăm.

Opinie juridica ixiana confidentială

Deși explozia se produsese la distanță, șocul zgudui masa la care Leto și Rhombur studiau eșantioane de minereuri. Bucățele mici din ipsosul decorativ de pe tavan se scurseră peste ei dintr-o crăpătură lungă, proaspăt căscată. Un fulger orbitor zigzagă pe plazul uneia dintre ferestrele de observare, spărgînd-o.

— Iaduri purpurii! Ce-a fost asta? întrebă Rhombur.

Leto sări deja în picioare, dînd de-o parte mostrele și căutînd sursa exploziei. Văzu latura îndepărtată a grotei, unde mai multe clădiri grav avariate se prăbușeau în ruine. Cei doi tineri schimbară priviri sumbre.

— Fii gata, zise Leto, devenind instantaneu alert.

— Gata pentru ce?

Leto nu stia.

Intraseră împreună într-una dintre încăperile de instruire din Marele Palat, studiind întîi Filosofia Calculelor și bazele Efectului Holtzman, iar apoi sistemele de fabricatie și distributie ixiene. Pe peretii din jurul lor atîrnau vechi picturi în rame închise ermetic, inclusiv lucrări ale vechilor maestrii pămînteni, Claude Monet si Paul Gauguin, cu plăci interactive care permiteau îmbunătățiri din partea artistilor ixieni. De cînd Leto își relatase aventura în tunelurile suboizilor, nu mai

auzise nici o discuție despre asta sau despre vreo anchetă. Contele sperase probabil că problema se va rezolva de la sine.

O altă explozie zgudui încăperea, de data asta mai apropiată și mai puternică. Prințul de Ix apucă de masă, ca s-o împiedice să se răstoarne. Leto fugi spre fereastra spartă.

— Rhombur, vino să vezi!

De undeva, de pe aleile suspendate care legau clădirile stalactite, cineva striga. Pe partea stîngă, o capsulă de transport scăpată de sub control se zdrobi de sol departe, jos, într-un nor de cioburi de cristal și pasageri mutilați.

Ușa sălii de clasă se izbi de perete. Căpitanul Zhaz, din garda Palatului, dădu buzna înăuntru, înarmat cu una dintre noile puști de asalt cu puls laser. Îl urmau patru subordonați, înarmați la fel, purtînd cu toții uniformele alb-argintii ale Casei Vernius. Nimeni de pe Ix, nici măcar contele însuși, nu se gîndise vreodată că Leto sau Rhombur vor ajunge să aibă nevoie de protectia unor gărzi de corp.

— Veniti cu noi, tineri domni, le spuse Zhaz de-abia trăgîndu-și sufletul. Ochii întunecați ai bărbatului, încadrați de barba pătrățoasă, scăpărară de emoție cînd văzu fragmentele de piatră care cădeau din tavan și fereastra spartă. Deși gata să lupte pînă la moarte, era clar că Zhaz nu înțelegea ce se întîmplase în atît de pașnicul oraș Vernii.

— Ce se petrece, căpitane? întrebă Rhombur, în timp ce suita de soldați de gardă îi scotea afară, pe coridor, unde luminile începuseră să pîlpîie.

Vocea îi tremură pentru moment, apoi redeveni mai puternică, așa cum ar fi trebuit să fie glasul unui moștenitor al contelui.

— Spune-mi, familia mea e în siguranță?

Ceilalți soldați din gardă și unii membri ai curții ixiene fugeau ca bezmeticii, scoțînd strigăte înspăimîntate, stridente și ascuțite, ca răspuns la o altă explozie.

De dedesubt, de la mare distantă, se auzea rumoarea unei multimi furioase. Era atît de departe încît se percepea ca un murmur profund. Apoi, Leto distinse zumzetul unui pistol laser. Chiar înainte ca Zhaz să fi apucat să-i răspundă lui Rhombur, Leto înțelese care era sursa acestor tulburări.

— Avem probleme cu suboizii, domnilor! strigă căpitanul. Nu vă fie teamă, vom avea în curînd situația sub control.

Atinse un buton de la centură si o ușă, pînă atunci mascată, se deschise în peretele acoperit cu marmură si oglinzi. Căpitanul și garda palatului se pregătiseră atît de mult pentru a face față unor atacuri externe de anvergură, dar nu păreau să știe prea bine cum să trateze o revoltă din interior...

— Pentru mai multă siguranță, o luăm pe aici. Sînt convins că familia dumneavoastră vă va aștepta.

După ce cei doi tineri se aplecară pentru a se strecura pe sub usa ridicată pînă la jumătate în spatele oglinzilor, portalul se închise ermetic în urma lor. În lumina gălbuie a licurigloburilor de urgentă, Leto și Rhombur alergau de-a lungul unei benzi electromagnetice, în timp ce căpitanul tipa agitat într-un mic comunicator portabil. O strălfulgerare violacee izbucni de pe ecranul instrumentului, iar Leto auzi o voce metalică răspunzînd:

— Ajutorul e pe drum!

Cîteva secunde mai tîrziu, un transportor blindat dudui de-a lungul benzii protejate și scrîsni din frîne, oprindu-se. Zhaz urcă împreună cu cei doi tineri nobili și doi soldați din gardă, lăsîndu-i pe restul oamenilor din trupele de securitate în urmă, pentru a le apăra spatele. Leto se prăbusi într-un scaun din spate, în vreme ce Zhaz și Rhombur se cocotară în față. Transportorul se puse în mișcare.

— Suboizii au aruncat în aer două coloane care transportau diamante, spuse Zhaz dintr-o răsuflare, consultînd ecranul violet al comunicatorului său. O parte din crusta de deasupra s-a surpat.

Fața îi deveni cenușie, avînd o expresie neîncrezătoare. Se scărpină în barba maronie.

— Ei, asta-i imposibil.

Leto, care văzuse de mult semnele furtunii gata să izbucnească, știa că situația era probabil mult mai disperată decît își imagina căpitanul de gardă. Problemele de pe Ix nu se vor rezolva într-o oră.

Un raport rostit de o voce metalică clănțăni în urechile lor, părînd disperată.

— Suboizii se adună de la nivelele inferioare! Cum au putut... cum de au devenit atît de organizați?

Rhombur înjură, iar Leto privi cu înțelegere spre bondocul său prieten. Încercase să-i avertizeze pe ixieni, dar nu indicase nimic precis. Casa Vernius nu fusese dispusă să ia în considerare gravitatea situației.

În mașina blindată, o centură de siguranță se întinsese peste Leto imediat ce se așezase, iar vehiculul accelera continuu, cu un huruit uniform, gonind cu mare viteză în sus, spre cavernele ascunse în stratul de stîncă de la suprafață. Căpitanul Zhaz lucra la un panou de comunicații din fața compartimentului, degetele sale dansînd peste taste. O strălucire albastră îi cuprindea palmele. Lîngă el, Rhombur îl privea atent pe căpitanul de gardă, de parcă ar fi știut că s-ar putea să fie nevoie să preia comanda.

— Ne aflăm într-o navetă de salvare, îi explică lui Leto unul dintre soldații din gardă. Deocamdată sînteți în siguranță. Suboizii nu vor putea trece de sistemul defensiv superior, o dată ce-l activăm.

— Ce s-a întîmplat cu părinții mei? întrebă Rhombur. Cu Kailea?

— Avem un plan și pentru asta, există o opțiune. Domnia-voastră si familia ar trebui să vă vedeți la punctul de întîlnire. Pe toți sfinții și păcătoșii, sper că oamenii mei își vor aminti ce au de făcut. Pentru prima dată, nu este vorba de un exercițiu.

Mașina schimbă de mai multe ori benzile, zdrăngănind si huruind cu o viteză tot mai mare, apoi urcă

abrupt în beznă. Dintr-o dată, banda redeveni orizontală și vehiculul fu scăldat într-o baie de lumină pe cînd trecu în viteză pe lîngă o fereastră imensă de plaz armat și polarizat. Văzură pentru o clipă răzmerita de jos: străfulgerările focurilor spontane și iuresul demonstrațiilor de sub oraș. Altă explozie, și una dintre aleile suspendate transparente se spulberă, prăbușindu-se în cioburi spre podeaua cavernei, jos de tot; siluetele minuscule, ca niște păpuși, ale pietonilor, se zbătură în aer prăbușindu-se spre pieire.

— Oprește aici, căpitane! strigă Rhombur. Trebuie să văd ce se întîmplă aici.

— Vă rog, domnule, nu întîrziați mai mult de cîteva clipe. Rebelii ar putea distruge zidul acela.

Leto găsea greu de înțeles ce se petrecea. Rebeli? Explozii? Evacuări de urgență? Ix păruse atît de sofisticat, de pașnic și de... protejat de conflicte. Chiar dacă erau nemulțumiți de viața lor, cum era posibil ca suboizii să fi orchestrat un astfel de asalt masiv și coordonat? De unde-și procuraseră resursele?

Prin panoul polarizat, Leto zări soldații în uniformele casei Vernius luptînd fără nici o șansă împotriva roiurilor de adversari palizi, cu pielea netedă, jos, pe fundul grotei. Suboizii foloseau dispozitive incendiare și explozive primitive, în vreme ce ixienii secerau mulțimea cu străfulgerările purpurii ale armelor laser.

— Comunicațiile comandamentului susțin că suboizii s-au răsculat pe toate nivelele, zise Zhaz pe un ton neîncrezător. Urlă „Jihad", în timp ce atacă!

— Iaduri purpurii! făcu Rhombur. Ce are Jihadul de-a face cu asta? Ce-ar putea avea de-a face cu noi?

— Trebuie să plecăm chiar acum, domnule, insistă Zhaz, trăgînd de mîneca lui Rhombur. Trebuie să ajungem la punctul de întîlnire.

Rhombur se trase înapoi de la fereastră, în clipa în care o parte dintr-o stradă pavată se surpă dincolo de ea, iar val după val de suboizi palizi se tîrîră afară din tunelurile de dedesubt. Transportorul acceleră de-a

lungul liniei si făcu la stînga, în beznă, apoi urcă din nou. Rhombur dădu din cap, cu figura crispată de neliniste.

— Avem centre secrete de comandă la nivelele superioare. Au fost luate precauțiuni pentru astfel de necazuri, iar pînă acum unitățile noastre militare trebuie să fi înconjurat deja cele mai importante fabrici. N-ar trebui să mai dureze mult pînă să punem totul sub control.

Fiul contelui părea că încerca să se convingă mai mult pe sine.

În partea din față, Zhaz se aplecă preocupat spre pupitrul de comunicații, care-i învălui fața într-o strălucire palidă.

— Atenție — probleme în față, domnule!

Smuci comenzile. Vehiculul se zgudui, iar Zhaz o luă pe o bandă laterală. Ceilalți doi soldați din gardă își apucară armele, scrutînd bezna din jur, gata să tragă.

— Unitatea Patru a fost coplesită, zise căpitanul Zhaz. Suboizii au spart zidurile laterale. Încerc să dau de Trei!

— *Copleșită?* făcu Rhombur, iar pe fața lui se oglindeau neliniștea și frica. Cum naiba puteau suboizii să facă una ca asta?

— Comandamentul afirmă că tleilaxu sînt implicați — și cîțiva dintre Dansatorii-Față. Sînt foarte bine înarmați.

Icni citind rapoartele.

— Să ne apere Dumnezeu!

În jurul lui Leto întrebările năvăleau ca o avalanșă. *Tleilaxu? De ce să atace Ix? Jihad? Aceasta este o planetă a mașinăriilor... iar tleilaxu sînt fanatici religioși. Le ra atît de teamă de masinăriile ixiene încît să folosească schimbătorii de formă crescuți în cuve pentru a se inflitra în rîndurile muncitorilor suboizi? Asta ar explica gradul de coordonare a revoltei, dar de ce să fi fost interesați în asa ceva? De ce aici?*

Pe cînd transportorul continua să urce, Zhaz supraveghea panoul de comunicații prin care primea rapoartele tactice.

— Pe toți sfinții si păcătosii! Inginerii tleilaxu au aruncat în aer conductele prin care transferăm căldura din interiorul topit al planetei.

— Dar avem nevoie de energia asta pentru funcționarea fabricilor, țipă Rhombur, încă agățat de locul său.

— Au mai distrus și liniliile de reciclare, unde sînt aruncate deșeurile industriale și chimice.

Vocea căpitanului suna tot mai aspră.

— Lovesc direct în inima Ixului — paralizînd capacitatea de producție.

Pe cînd Leto se gîndea la cele văzute și învățate timp de luni de zile pe această planetă, piesele întregului mozaic începură să se aranjeze în mintea lui.

— Gîndiți-vă la asta, zise el, toate distrugerile pot fi remediate. Au știut precis unde să lovească pentru a incapacita Ix, dar fără să provoace daune iremediabile.

Leto clătină abătut din cap, în timp ce totul i se limpezea în minte.

— Tleilaxu vor această lume și facilitățile sale intacte. Au de gînd s-o ocupe...

— Nu fi caraghios, Leto. Nu vom ceda niciodată Ix jegoșilor de tleilaxu!

Rhombur arăta mai mult uluit decît speriat.

— S-ar putea să... nu avem de ales, domnule, glăsui Zhaz.

La ordinul răstit al lui Rhombur, care cerea arme, unul dintre soldați deschise un compartiment din podeaua vehiculului și scoase două pistoale cu săgeți si centuri de scuturi personale, pe care le înmînă celor doi prinți.

Fără nici o vorbă, Leto își puse centura, atinse un buton de testare pentru a primi confirmarea că unitatea era operațională. Simțea în palmă răceala armei. Îi verifică încărcătorul plin cu microsăgeți mortale, primi

alte două de la soldatul din gardă și le plasă în compartimentele centurii.

Vehiculul de salvare intră huruind într-un tunel lung, întunecat. Leto văzu lumină în față, care creștea, devenind tot mai strălucitoare cu fiecare clipă. Își aminti ce-i spusese tatăl său despre tleilaxu: *„Distrug tot ceea ce aduce a mașinărie gînditoare"*. Ix era ținta lor naturală.

Lumina îi atinse, orbindu-l, iar ei se năpustiră spre ea.

Pentru mase, religia și legea trebuie să fie unul și același lucru. Un act de nesupunere trebuie să fie un păcat si să necesite pedepse religioase. Acest lucru va produce dublul beneficiu de a aduce o mai mare supunere și mai mult curaj. Nu trebuie să depindem atît de mult de curajul indivizilor, cît de cel al unei întregi populatii.

PARDOT KYNES, discurs rostit în fata reprezentanților marilor sietchuri

Ignorînd soarta care i se pregătise, Pardot Kynes se plimba prin tuneluri, acompaniat de însoțitorii lui de încredere, Ommun și Turok. Cei trei aveau de gînd să-l viziteze pe Stilgar, care se odihnea și se vindeca în încăperile familiei sale.

Dînd cu ochii de vizitatori, Stilgar, mult slăbit, se ridică în patul său de suferințe. Desi rana ar fi tebuit să-i fie fatală, tînărul fremen își revenise aproape complet, într-un timp foarte scurt.

— Îți datorez apa vietii mele, planetologule, zise el si, cu un aer foarte serios, scuipă pe podeaua peșterii.

Pentru o clipă, Kynes rămase interzis, dar apoi crezu că înțelege. Stia prea bine ce importanță avea apa pentru acesti oameni, mai ales prețioasele fluide din trupul unei persoane. Pentru Stilgar, să sacrifice chiar și o picătură de salivă era o dovadă de mare cinste.

— Ăăă... apreciez apa ta, Stilgar, zise Kynes cu un zîmbet forțat. Dar acum trebuie să lași deoparte restul. Vreau să te faci bine.

Frieth, sora cea tăcută a lui Stilgar, stătea la marginea patului, mereu ocupată cu cîte ceva, ochii ei albastru-în-albastru aruncînd priviri peste tot, căutînd încă un lucru de făcut. Îi aruncă lui Kynes o privire lungă, de parcă l-ar fi cîntărit, însă expresia ei era de nepătruns. Apoi, în tăcere, ieși ca să mai aducă unguente cu care să grăbească însănătoșirea fratelui său.

Mai tîrziu, pe cînd Kynes străbătea pasajele sietchului, oameni curioși se adunară ca să-l urmeze și să-l asculte. În mijlocul rutinei zilnice, acest planetolog înalt, cu barba tunsă scurt, continua să fie ceva nou și interesant pentru ei. Vorbele sale smintite dar vizionare puteau părea caraghioase ori cele mai absurde fantezii, cu toate acestea chiar și copiii din sietch se luau după străin.

Mulțimea amuzată și vorbăreață îl acompania pe Kynes cînd ținea prelegeri, dînd din mîini și privind spre tavan de parcă ar fi putut vedea cerul liber. Deși încercaseră, acești fremeni nu-și puteau imagina priveliștea norilor adunați să lase ploaia să cadă asupra deșertului. *Picături de umezelă căzînd din cer? Absurd!*

Unii dintre copii rîdeau la ideea însăși de ploaie pe Dune, dar Kynes continua să vorbească, explicînd treptele procesului său de a culege cele mai mici urme de vapori de apă din atmosferă. Se putea colecta fiece bob de rouă formată la umbră pentru a aduce Arrakisul pe direcția dorită de el, pentru a pava calea spre o nouă și minunată ecologie.

— Trebuie să vă gîndiți la această lume în termeni inginerești, zise Kynes pe un ton profesional.

Era fericit să aibă un asemenea public atent, deși nu era sigur cît de mult înțelegeau.

— Această planetă, luată în întregimea ei, este doar o expresie a energiei, o mașinărie pusă în mișcare de soarele ei.

Își coborî vocea și privi spre o fată tînără, cu ochi mari.

— Ceea ce este necesar este o reconstruire a ei, pentru a fi adaptată nevoilor noastre. Avem posibilitatea

de a face asta pe... Dune. Dar avem, oare, autodisciplina și hotărîrea?

Își coborî privirea asupra altcuiva.

— Asta depinde numai de noi.

Ommun și Turok ascultaseră deja toate discursurile lui Kynes. Deși la început îl luaseră în rîs, în cele din urmă cuvintele li se întipăriseră în minte. Acum, cu cît auzeau mai mult vorbele pline de entuziasmul neînfrînat și onestitatea senină, cu atît mai mult începeau să creadă. De ce să nu visezi? Judecînd după expresia de pe fețele ascultătorilor, puteau vedea că și alți fremeni începuseră să ia în considerare aceste posibilități. Bătrînii sietchului îi numeau pe acești convertiți optimiști și mult prea creduli. Neabătut, Kynes continuă să-și răspîndească ideile, indiferent cît de scandaloase păreau la prima vedere.

Cu o expresie sumbră, naibul Heinar clipi din singurul său ochi și scoase cristaiul sacru, aflat încă în teacă. Puternicul războinic dinaintea sa întinse mîinile pentru a primi darul.

Naibul intonă cuvintele rituale.

— Uliet, bătrîne Liet, ai fost ales pentru această misiune spre binele întregului sietch. Ți-ai dovedit curajul de multe ori în bătăliile cu Harkonnenii. Ești un iscusit călăreț pe viermii de nisip și unul dintre cei mai mari războinici dintre fremeni.

Bărbat de vîrstă mijlocie, cu trăsături aspre, Uliet se înclină. Mîinile sale rămăseseră întinse. Aștepta fără ca măcar să i se zbată vreun mușchi pe față. Deși era un om foarte religios, reușea să-și controleze veneratia.

— Ia acest cristai consacrat, Uliet. Heinar apucă teaca ornamentată și trase lama lungă, de un alb lăptos, din interior. Cristaiul era o relicvă sacră pentru toți fremenii, făcut din dintele de cristal al unui vierme de nisip. Această lamă anume era *fixată*, calibrată pe trupul purtătorului ei, așa încît avea să se dizolve la moartea lui.

— Lama a fost scăldată în otrăvitoarea Apă a Vieții și binecuvîntată de Shai-Hulud, continuă Heinar. Așa cum zice tradiția noastră, lama sacră nu trebuie băgată din nou în teacă decît după ce a gustat sînge.

Uliet luă arma, copleșit dintr-o dată de importanța misiunii pentru care fusese ales. Foarte superstitios, privise uriașii viermi de nisip din deșert și călărise pe spinarea lor de multe ori. Dar nu-și permisese niciodată să se obișnuiască, nici măcar o clipă, cu aceste creaturi magnifice. Nu putea uita că ele erau manifestările marelui creator al universului.

— Nu voi înșela așteptările lui Shai-Hulud. Uliet acceptă lama și o ridică spre boltă, cu vîrful ascuțit ațintit departe de el.

Ceilalți bătrîni stăteau în spatele naibului chior, fermi în decizia lor.

— Ia doi acvari cu tine, zise Heinar, ca să colectezi apa acestui planetolog, să o folosim spre binele sietchului.

— Poate că ar trebui să luăm o mică parte si să plantăm un arbust în onoarea lui, zise Aliid, dar nimeni nu susține această sugestie.

Ieșit din încăperea cu pereți de piatră, Uliet păși cu fruntea sus, mîndru, ca un adevărat războinic al fremenilor. Nu se temea de planetolog, deși străinul vorbea cu înfocare despre planurile sale nebunești, dar și fără noimă, de parc-ar fi fost mînat de o viziune divină. Prin spinarea asasinului trecu un fior...

Uliet își îngustă ochii albastru închis și goni aceste gînduri din minte, luînd-o prin pasajele cufundate în umbră. Îl urmau doi acvari, cărînd canistre pentru colectarea sîngelui lui Kynes și materiale absorbante pentru a le înmuia în fiecare strop ce s-ar fi putut scurge pe podeaua de piatră.

Planetologul nu era greu de găsit. Îl însoțea un întreg anturaj, cu figurile pline fie de venerație, fie de scepticism amestecat cu mirare. Dominîndu-i pe toți cu înălțimea sa, Kynes păsea fără țintă, vorbind și dînd din mîini în timp ce mergea. Asistenta se grăbea în urma lui.

ținîndu-se la o distanță respectuoasă, uneori punînd întrebări, dar cel mai adesea doar ascultînd.

— Problema umană este nu cîți pot supravietui în cadrul sistemului, spunea Kynes pe cînd Uliet se apropia, cu cristaiul în mînă, cu intenția clar întipărită pe față, ci ce fel de existență este hărăzită celor care supraviețuiesc.

Înaintînd fără șovăire, Uliet intră în mulțime. Ascultătorii planetologului îl văzură pe asasin și arma acestuia. Se dădură în lături, aruncîndu-și priviri pline de înțeles, unii dezamăgiți, alții speriați. Tăcură unul după altul. Acesta era felul de a fi al fremenilor.

Kynes nu remarcă nimic. Descrise un cerc în aer, cu unul dintre degete.

— Apa deschisă este posibilă aici, dacă facem o schimbare mică, dar viabilă. *Putem face asta dacă mă ajutați.* Gîndiți-vă... să ieșiți la suprafață fără distraie!

Arătă spre doi copii, aflați în apropierea lui. Ei se retraseră imediat, intimidați.

— Imaginați-vă: atît de multă umezeală în aer încît să nu mai trebuiască să purtați distraiele!

— Vrei să spui că am putea avea un bazin cu apă din care să putem lua și bea oricînd vrem? întrebă unul dintre ascultătorii sceptici, cu vocea încărcată de sarcasm.

— Bineînțeles. Am văzut asta în multe lumi și nu există nici un motiv pentru care să n-o putem face și pe Dune. Cu capcane de vînt, poți să captezi apa din aer și s-o folosești ca să plantezi iarbă, tufișuri, orice va putea fixa apa în celule și în sistemul de rădăcini și s-o păstreze acolo. De fapt, pe lîngă aceste bazine deschise pot fi plantate livezi cu fructe dulci, zemoase, gata de cules...

Uliet păși înainte, parcă în transă ca urmare a hotărîrii sale. Acvarii din spatele său rămaseră în urmă; nu era nevoie de ei decît după ce se săvîrșea uciderea.

— Ce fel de fructe? întrebă o fată.

— Oh, de care vrei tu, zise Kynes. Va trebui să fim atenți mai întîi la condițiile de sol și la umezeală. Viță de vie, poate, pe pantele stîncoase. Mă întreb cum ar fi la gust un vin de soi din Arrakeen...

Zîmbi.

— Și portocale rotunde, portigule. Ah, ce-mi plac astea. Părinții mei aveau un copac în Salusa Secundus. Portigulele au o coajă tare, ca de piele, dar o cureți. Înăuntru, miezul se desface în felii, dulce și zemos, de cel mai strălucitor portocaliu pe care vi l-ați putea imagina.

Uliet vedea doar o pîclă roșiatică. Misiunea îi ardea creierii, îndepărtînd orice altceva din fața ochilor lui. Ordinele naibului Heinar i se rostogoleau în minte. Păși într-o zonă de unde oamenii se retrăseseră pentru a asculta mai bine discursul planetologului. Uliet se străduia să nu audă visele, să nu se gîndească la viziunile pe care le invocase Kynes. Era limpede că acest om era un demon, trimis să năucească mintile acultătorilor...

Uliet rămase cu privirile ațintite în față, în vreme ce Kynes continua să umble de-a lungul coridorului, fără să observe nimic. Gesturile sale largi descriau cîmpii de iarbă, canale și păduri. Picta peisaje în imaginația fremenilor. Planetologul își linse buzele, de parcă putea deja gusta vinul de pe Dune.

Uliet păși în fața lui si ridică lama otrăvită.

În mijlocul unei fraze, Kynes îl observă dintr-o dată pe străin. Iritat, parcă, de întrerupere, clipi o dată și spuse pur și simplu:

— Dă-te la o parte, trecînd pe lîngă Uliet și continuînd să vorbească. Ah, și pădurile! Verzi si luxuriante cît vezi cu ochii, acoperind dealuri și văi întinse... În vremurile de demult, nisipul a invadat plantele și le-a distrus, dar vom reface totul pe Dune. Vîntul va purta semințele pe întreaga planetă și vor crește și mai mulți copaci și plante, ca niște copii!

Asasinul rămase nemiscat, uluit că fusese alungat cu atîta ușurință. *Dă-te la o parte!* Importanța a ceea

ce i se spusese să facă îl tintui locului. Dacă-l ucidea pe acest om, printre fremeni ar fi rămas doar ca Uliet, Distrugătorul de Vise.

— În primul rînd trebuie să instalăm capcane de vînt pe stînci, continuă liniștit Kynes. Acestea sînt sisteme simple, ușor de construit, și vor aduna roua dirijînd-o acolo unde vom avea nevoie de ea. În cele din urmă, vom avea bazine subterane imense pentru păstrarea apei, încă un pas spre aducerea ei înapoi la suprafață. Da, am zis *înapoi*... Apa curgea cîndva liberă pe Dune. Am văzut semnele!

Uliet se uita neîncrezător spre cuțitul cu lama otrăvită, incapabil să creadă că acestui om nu-i era cîtuși de puțin frică de el. *Dă-te la o parte*... Kynes fusese la doi pași de moarte și trecuse dincolo de ea. *Călăuzit de Dumnezeu.*

Uliet stătea acum acolo, cu cuțitul în mînă, privind cum umerii neprotejați ai slujbașului imperial își bat parcă joc de el. Ar fi putut, cu ușurință, să-i străpungă spinarea cu o lovitură mortală.

Însă asasinul nu se clinti.

Vedea încrederea planetologului, ca și cum omul ar fi fost protejat de vreun gardian sacru. Viziunile despre viitorul Dunei pe care le adusese acest bărbat măreț îi captivaseră deja pe acești oameni. Iar fremenii, cu viețile lor aspre și cu generații întregi de dușmani care-i hăituiseră din planetă în planetă, aveau *nevoie* de vise.

Poate că le fusese trimis în sfîrsit cineva care să-i călăuzească, un profet. Sufletul lui Uliet ar fi fost condamnat pe veci dacă ar fi îndrăznit să-l ucidă pe mesagerul îndelung așteptat, trimis chiar de Dumnezeu.

Însă acceptase o misiune din partea conducătorului sietchului și știa că un cristai nu putea fi băgat niciodată în teacă fără să verse sînge. În acest caz, dilema nu putea fi rezolvată nici printr-o tăietură mică, pentru că lama era otrăvită; cea mai mică zgîrietură ucidea.

Aceste lucruri nu mai puteau fi reconciliate. Mîna lui Uliet tremura pe mînerul cuțitului cu lama curbată.

Fără să-și dea seama că toată lumea tăcuse în jurul său, Kynes continuă să vorbească despre amplasamentul capcanelor de vînt, însă cei din publicul său, știind ce trebuia să se întîmple, îl priveau acum pe respectatul lor războinic.

Apoi lui Uliet îi lăsă gura apă. Încercă să nu se gîndească la asta, dar — ca într-un vis — i se păru că gusta deja portigulele zemoase și dulci, fructele proaspete pe care le-ai fi putut culege din copac și mînca... o îmbucătură zdravănă de miez, udată cu o gură de apă proaspătă și pură, luată dintr-un lac deschis. Apă pentru toată lumea!

Uliet făcu un pas înapoi, și încă unul, ținînd cuțitul ridicat într-o poziție ceremonială. Făcu un al treilea pas înapoi, pe cînd Kynes vorbea despre cîmpiile acoperite de grîu și secară și despre ploile blînde de primăvară.

Asasinul se întoarse năucit, gîndindu-se la cele cuvintele pe care i le spusese mesagerul: „Dă-te la o parte!".

Se întorse și privi spre cuțitul pe care-l ținea în mînă. Apoi, Uliet se clătină, se opri, se aplecă intentionat — și căzu în lama cuțitului. Genunchii nu i se înmuiară, nu clipi și nici nu făcu nimic să-și evite soarta, lăsîndu-se să cadă cu fața spre podea, în vîrful lamei. Cristaiul otrăvitor îi pătrunse pe sub stern, în inimă. Întins pe podeaua de piatră, trupul se cutremură. În cîteva clipe, Uliet era mort. Curse foarte puțin sînge...

Oamenii din sietch țipară în fața semnului pe care tocmai îl văzuseră și se dădură la o parte. Acum, în timp ce fremenii îl priveau pe Kynes cu o teamă religioasă, acesta începu să se bîlbîie și se opri în cele din urmă. Se întoarse și văzu sacrificiul pe care acest fremen tocmai îl făcuse pentru el, lăsarea de sînge.

— Ce se întîmplă aici? întrebă Kynes. Cine era omul ăsta?

Acvarii se grăbiră să ia trupul lui Uliet. Într-un foșnet de robe, pături, prosoape și cîrpe, ei îl îndepărtară pe asasinul căzut, ducîndu-l spre alambicurile morții, pentru procesare.

Ceilalți fremeni se uitau la Kynes cu venerație.

— Uite! Dumnezeu ne-a arătat ce trebuie să facem, exclamă una dintre femei. L-a călăuzit pe Uliet. I-a vorbit lui Pardot Kynes.

— *Umma* Kynes, spuse cineva.

Profetul Kynes.

Unul dintre bărbați se ridică și privi la cei adunați în jur.

— Am fi nebuni dacă nu l-am asculta de-acum încolo.

Vestitorii se împrăștiară prin sietch. Neînțelegînd religia fremenă, Kynes nu putea pricepe ce s-a întîmplat.

Din acest moment totuși, nu credea că va mai avea probleme în a se face ascultat.

Nici un străin n-a văzut vreodată o femeie tleilaxu sau n-a supraviețuit destul ca să povestească. Luînd în considerație predilecția tleilaxu pentru manipulările genetice — vezi, de exemplu, rapoartele anexate despre clone și ghola — această simplă observatie ridică o mulțime de întrebări adiționale.

Analiză Bene Gesserit

De-abia trăgîndu-și sufletul, o femeie ixiană cu acreditări complete de curier sosi pe Kaitain, avînd un comunicat important pentru împărat. Intră numaidecît în Palat, fără să se oprească să răspundă la întrebări. Nici măcar Cammar Pilru, ambasadorul oficial de pe Ix, nu auzise mesajul sau groaznica veste a revoltei suboizilor din subteran.

Din moment ce nu existau comunicații instantanee în hiperspațiu între planete, curieri autorizați și legați prin contract se îmbarcau pe transspațialele expres, ducînd mesaje memorate instantaneu pentru a fi predate personal destinatarilor. Rezultatul era un schimb de mesaje mult mai rapid decît comunicațiile prin radio sau prin alte mijloace electronice, care ar fi avut nevoie de ani de zile pentru a traversa vastitatea spațiului.

Escortată de doi membri ai Ghildei, curierul Yuta Brey aranjă o întrevedere imediată cu împăratul. Femeia refuză cu fermitate să dezvăluie ceva chiar și ambasadorului propriei sale planete, care auzise zvonurile despre evenimente și se grăbise să ajungă în camera de audiențe. Magnificul Tron al Leului de Aur stătea gol; Elrood se simțea din nou obosit și bolnav.

— Mesajul este doar pentru urechile împăratului, e o solicitare personală urgentă din partea contelui Dominic Vernius, zise Brey spre ambasadorul Pilru, aruncîndu-i priviri aspre. Ghilda și CHOAM foloseau diferite tehnici, destul de dure, pentru îndoctrinarea curierilor oficiali, asigurîndu-se de acuratețea mesajelor și de loialitatea lor.

— Oricum, vă rog să rămîneți prin preajmă, domnule ambasador. Aduc si informații vitale privind posibila cădere a planetei Ix. Trebuie să fiți pus la curent cu situația.

Cu respirația tăiată, ambasadorul Pilru o imploră pe curieră să-i dea mai multe informații, însă femeia rămase tăcută. După ce lăsă escorta din partea Ghildei și pe diplomatul ixian în camera de audiențe, gărzile Sardaukar de elită îi examinară acreditările și o lăsară să pătrundă singură într-o anticameră de lîngă dormitorul lui Elrood.

Împăratul, arătînd îmbătrînit și bolnav, purta o robă cu însemnele imperiale pe rever. Zăcea prăbușit într-un scaun cu spătarul înalt, cu picioarele sprijinite pe un divan încălzit. Lîngă el se afla un bărbat agitat, cu mustața pleoștită: șambelanul Aken Hesban.

Pe Brey o suprinse să-l vadă pe bătrîn într-o postură atît de familiară, în loc să-l găsească asezat pe tronul masiv. Ochii săi albastri reflectau boala și de-abia dacă-si putea ține capul sus, pe gîtul subțire și zbîrcit. Elrood părea pe cale să treacă în lumea de dincolo, în orice moment...

Făcînd o plecăciune scurtă, femeia anunță:

— Sînt curierul Yuta Brey de pe Ix, Sire, cu o cerere importantă din partea stăpînului meu Dominic Vernius.

Împăratul se încruntă cînd auzi numele vechiului său rival, dar nu spuse nimic, așteptînd însă, gata să izbucnească. Tuși, expectorînd într-o batistă dantelată.

— Ascult...

— Acest mesaj este numai pentru urechile împăratului, zise ea, privind cu insolență spre Hesban.

— Ei bine? zise împăratul, cu un zîmbet forțat. Nu mai aud atît de bine, iar acest distins domn este urechile mele. Sau ar trebui să zic „sînt urechile mele"? Nu se folosește pluralul într-o asemenea situație?

Șambelanul se aplecă să-i șoptească ceva.

— Sînt informat că *este* urechile mele, continuă Elrood încuviințînd hotărît.

— Cum doriți, zise Brey.

Recită cuvintele memorate, folosind chiar și intonațiile lui Dominic Vernius:

— Sîntem atacați de Bene Tleilax, sub masca unei false revolte interne. Prin infiltrarea de mimi Dansatori-Fețe, tleilaxu au inițiat o insurecție a clasei noastre muncitoare. Prin aceste mijloace trădătoare, rebelii au avut avantajul suprizei. Multe dintre instalațiile noastre defensive au fost fie distruse, fie se află sub asediu. Ca niște nebuni, strigă „Jihad! Jihad!".

— Războiul sfînt? întrebă Hesban. Împotriva cui? Ce-a mai făcut acum Ix?

— N-avem nici o idee, domnule șambelan. Despre tleilaxu se știe că sînt fanatici religioși. Suboizii nostri sînt educați ca să asculte ordine și astfel sînt foarte usor de manipulat.

Yuta Brey ezită, buzele tremurîndu-i usor.

— Contele Dominic Vernius cere, cu respect, intervenția trupelor imperiale de Sardaukari împotriva acestui act ilegal.

Curierul continuă, recitînd numeroase detalii despre pozițiile militare ixiene și tleilaxu, despre amploarea răzmeriței, despre avarierea instalațiilor industriale și despre uciderea cetățenilor. Printre victimele proeminente se număra chiar și soția ambasadorului, bancher al Ghildei, care murise în urma unei explozii în clădirea ambasadei Ghildei.

— Au mers prea departe!

Hesban, indignat, părea gata să dea el însuși ordinul de apărare a planetei Ix. Cererea făcută de Casa Vernius

era cît se poate de rezonabilă. Uitîndu-se spre împărat, spuse:

— Sire, dacă tleilaxu vor să acuze Ix de încălcarea oricăror restricții ale Marii Convenții, s-o facă în tribunalul Landsraadului.

Deși în jur plutea mirosul de tămîie arsă, iar pe tăvi de sidef erau aranjate gustări picante, Brey putea simți izul acru al bolii dăinuind în aerul închis al anticamerei. Elrood se foi sub greutatea robei sale grele. Își plecă ochii urduroși.

— Ne vom sfătui în privința acestei cereri, curier. Acum cred că trebuie să mă odihnesc un pic. Știi, ordinele medicilor... Vom discuta această chestiune mîine. Te rog, gustă ceva și alege-ți una dintre camerele noastre de oaspeți pentru demnitari. Poate că vrei să te întîlnești și cu ambasadorul ixian...

O scăpărare de îngrijorare trecu prin privirile femeii.

— Aceste informații sînt deja vechi de cîteva ore, Sire. Ne aflăm într-o situație disperată. Am fost instruită să vă spun că orice întîrziere ne-ar putea fi fatală, cel puțin așa crede contele Vernius.

Hesban răspunse cu voce tare, încă nelămurit asupra motivelor pentru care împăratul nu lua o hotărîre imediată:

— Nimeni nu-i impune împăratului nimic, domnișoară. Poate doar să-i *cearcă* ceva, nu mai mult.

— Scuzele mele profunde, Sire. Vă rog să-mi iertați agitația, dar astăzi am văzut cum lumea mea a primit o lovitură mortală. Ce răspuns să-i dau contelui Vernius?

— Ai răbdare, i-l voi da la timpul potrivit, după ce mă voi gîndi la răspuns.

De pe chipul lui Brey dispăru orice urmă de culoare.

— Aș putea întreba cînd?

— Nu, nu poți! tună Elrood. Audiența ta s-a încheiat!

Se uită la ea, încruntat.

Preluînd controlul, șambelanul Hesban făcu un pas înainte, punîndu-si mîna pe umărul lui Brey și

conducînd-o spre ușă, în timp ce se uita curios în urmă, la împărat.

— Cum doriți, Sire.

Brey se înclină, iar gărzile de elită o escortară din încăpere.

Lui Elrood nu-i scăpaseră furia și disperarea din expresia femeii-curier, cînd își dăduse seama că misiunea ei eșuase. Remarcase deznădejdea și primele lacrimi din ochii ei. Atît de plictisitor, atît de predictibil...

Însă totul se desfășurase perfect.

Îndată ce curiera ixiană și șambelanul Curții plecaseră, prințul moștenitor Shaddam și Fenring apărură in anticameră și se așezară lîngă Elrood. Bătrînul știa că trăseseră cu urechea.

— Ce educație aleasă vă faceți voi doi, nu? remarcă Elrood. Priviți și învățați!

— Ah, da... Ai manevrat situația foarte meșteșugit, tată. Evenimentele se desfășoară exact așa cum ai prevăzut tu.

Cu un mare ajutor invizibil din partea mea și a lui Fenring...

Împăratul radie de fericire, apoi căzu imediat pradă unui acces de tuse.

— Sardaukarii mei ar fi fost mai eficienți decît tleilaxu, dar nu puteam risca să-mi deconspir atît de devreme implicarea. O plîngere oficială ixiană în Landsraad putea aduce necazuri. Trebuie să ne descotorosim de Casa Vernius și să-i punem pe tleilaxu în locul lor, ca marionete ale noastre, cu ajutorul legiunilor de sardaukari, trimise la sfîrșit pentru a curăța teritoriul si a asigura preluarea sa.

— Hmmmm... poate că ar fi de preferat să ne referim la asta ca la „asigurarea unei tranziții line și ordonate". Să evităm termeni precum „a curăța"...

Elrood zîmbi cu buzele sale pergamentoase, dezvelindu-și dinții într-un fel care-i făcu si mai mult capul să arate ca o hîrcă.

— Vezi, Hasimir, înveți să fii politician pînă la urmă, în pofida metodelor tale mai degrabă directe!

Deși toți trei cunoșteau motivele subterane ale tulburărilor de pe Ix, nici unul nu vorbi despre beneficiile care vor sosi după ce Hidar Fen Ajidica va începe să facă acolo cercetări pentru producerea mirodeniei artificiale.

Sambelanul Hesban năvăli înapoi în încăpere, neobișnuit de agitat. Făcu o plecăciune.

— Sire, vă rog să mă iertați. Cînd am condus-o pe curieră înapoi la escorta sa din Ghildă, m-a informat că ați refuzat să acționați în concordanță cu regulamentele imperiale. S-a alăturat deja ambasadorului Pilru pentru a cere audiență imediată la unii membri ai consiliului Landsraadului.

— Hmmm... lucrează pe la spatele domniei-voastre, Sire, glăsui Fenring.

— Absurd! izbucni bătrînul împărat, apoi își căută omniprezenta halbă de bere de mirodenie. Ce știe un mesager despre regulamentele imperiale?

— Deși nu sînt calificați pentru antrenament deplin de mentat, curierii licențiați au memorie perfectă, Sire, atrase atenția Fenring, aplecîndu-se pentru a se apropia de împărat în poziția pe care, de obicei, si-o asuma șambelanul Hesban. Nu poate analiza conceptul, dar s-ar putea să aibă în minte, ușor accesibile, orice regulă sau codicil. A recitat cîteva dintre ele chiar în prezența mea...

— Ah, da, dar cum ar putea să conteste decizia împăratului din moment ce el nu s-a hotărît încă? întrebă Shaddam.

Hesban își mîngîie una dintre mustățile pleoștite, încruntîndu-se tot mai tare spre prințul moștenitor, dar se abținu să-l certe pe Shaddam din cauza ignoranței sale în materie de legi imperiale.

— Prin acordul mutual dintre Consiliul Federal al Landsraadului și Casa Corrino, împăratul trebuie fie să acorde imediat asistență, fie să convoace o sesiune de urgență a Consiliului de Securitate pentru a rezolva

chestiunea. Dacă tatăl dumneavoastră nu acționează în decurs de o oră, ambasadorul ixian are toate drepturile să convoace el însuși Consiliul.

— Consiliul de Securitate? se strîmbă Elrood și privi mai întîi spre șambelanul Hesban, apoi spre Fenring, cerîndu-i ajutorul. Ce fel de regulamente cita acea femeie infernală?

— Volumul treizeci, secțiunea a sasea, punctul trei, din Marea Convenție.

— Ce prevede?

Hesban inspiră adînc.

— Se referă la situația de conflict dintre două Case, în care un apel către împărat a fost remis de una dintre Casele angajate în ostilități. Regulamentul a fost conceput pentru a-l împiedica pe împărat să ia partea vreuneia dintre Case; în astfel de circumstanțe trebuie să acționați ca un arbitru neutru. Neutru, da — dar trebuie să acționați!

Hesban își tîrșîi picioarele.

— Sire, mă tem că nu înțeleg de ce doriți să trageți de timp. Cu siguranță, nu sînteți... de partea *tleilaxu*?

— Sînt foarte multe lucruri pe care nu le înțelegi, Aken, zise împăratul. Respectă-mi dorințele!

Șambelanul părea uluit.

— Hmm...

Fenring păși înainte și înapoi în spatele scaunului înalt, apoi înșfăcă o fructă glasată de pe una dintre tăvile cu gustări.

— Din punct de vedere tehnic, curiera are dreptate, Sire. Nu vă este permis să întîrziați luarea deciziei cu o zi sau două. Regulamentul mai spune că, dacă este convocat, Consiliul de Securitate al Landsraadului nu-și poate închide sesiunea fără a lua o decizie.

Fenring duse un deget la buze, gîndindu-se în continuare.

— Părțile implicate în conflict și reprezentanții lor au dreptul de a participa. În cazul ixienilor, reprezentanții lor ar putea fi Ghilda Spațiului, precum si

ambasadorul Pilru — care, ar trebui să adaug, are un fiu pe Ix, amenințat de revoltă, iar un alt fiu a fost recent cooptat în rîndurile Ghildei.

— Amintește-ți că soția ambasadorului a fost ucisă în răscoală, adăugă Hesban. Acolo mor oameni.

— Luînd în considerație planurile noastre ca tleilaxu să folosească facilitățile ixiene, ar fi mai bine să ținem Ghilda cît mai departe de asta, glăsui Shaddam.

— Planuri?

Șambelanul păru alarmat să descopere că fusese ținut în afara unor discuții de asemenea importanță. Se întoarse spre Elrood.

— Ce planuri, Sire?

— Nu acum, Aken, se încruntă împăratul.

Foindu-se stîngaci în scaun, își adună robele în jurul pieptului său descărnat. Blestemată fie femeia aceea!

— Oamenii Ghildei așteaptă împreună cu ea pe hol, insistă Hesban. Ambasadorul Pilru vă cere o audiență. În numai cîteva clipe, alte Case vor afla noutățile și vor insista asupra unor acțiuni — mai ales cei care dețin directorate CHOAM. Tulburările de pe Ix vor avea consecințe economice dramatice, cel puțin în viitorul apropiat.

— Aduceți-mi regulamentele și doi mentați care să facă analize independente. Găsiți ceva care să ne scoată din asta!

Împăratul păru dintr-o dată alert, stimulat de declanșarea crizei.

— Casa Corrino nu trebuie să se amestece în preluarea planetei Ix de către tleilaxu. Viitorul nostru depinde de asta...

— După cum doriți, Sire.

Hesban se înclină și plecă în foșnetul veșmintelor sale fine, de un albastru închis, încă uluit, dar dornic să îndeplinească ordinele.

Cîteva minute mai tîrziu, un servitor al casei intră în anticameră, aducînd un proiector și un ecran oval. În mare grabă, servitorul instală aparatul pe masă.

Fenring îl mută într-o poziție din care împăratul putea să vadă mai bine.

Hesban se întoarse flancat de doi mentați cu buzele pătate de sucul roșu de sapho. În afara ușii, garda de elită a Sardaukarilor ținea la distanță mai mulți reprezentanți care vociferau, cerînd să li se permită să intre. Peste toată zarva se ridica, ușor de recunoscut, vocea ascuțită și agitată a ambasadorului ixian.

Fenring afișă datele înregistrate pe bobinele de fibre shiga, în vreme ce șambelanul făcea un rezumat al evenimentelor si problemelor pentru cei doi mentați imperiali. Imaginile dansau deasupra mesei — cuvinte negre, în galach. Stînd în apropierea prietenului său, Shaddam scruta adîncul legilor de parcă s-ar fi așteptat să descopere acolo vreo subtilitate care le scăpase tuturor.

Ambii mentați stăteau rigizi, cu ochii pierduți, ca și cum ar fi derulat propria lor analiză a legii și a codexurilor subsidiare.

— Pentru început, glăsui unul dintre mentați, să ne uităm la secțiunea șase, punctul trei...

Cuvintele se rostogoliră estompate prin cîmpul de proiecție, apoi se opriră la o anumită pagină. Una dintre sectiuni era subliniată cu roșu; o a doua copie holografică a paginii apăru în aer. Copia pluti spre poala împăratului, astfel încît și el, și ceilalți să o poată citi.

— N-o să meargă, zise cel de-al doilea mentat. Referință încrucișată șaptezeci si opt, punctul trei, volumul doisprezece...

Aplecîndu-se, Elrood urmări regulamentele. Apoi trecu cu mîna prin pagină și aceasta dispăru.

— Blestemată Ghildă, zise el. O să-i îngenunchem îndată ce...

Fenring tuși pentru a-l întrerupe pe împărat, înainte ca acesta să dezvăluie prea multe.

Holoproiectorul începu din nou căutarea și mentații tăcură. Sambelanul Hesban se aplecă pentru a studia paginile ce-și încetiniră derularea sub ochii lui.

— Ducă-se dracului, regulamentele! Asta mi-ar plăcea să fac, să arunc armele atomice peste legile astea, continuă Elrood să peroreze. Eu conduc imperiul, sau cine? Trebuie să fac pe codoșul pe lîngă Landsraad, apoi să am grijă să nu calc Ghilda pe bombeuri... un împărat n-ar trebui să se plece în fata altor puteri!

— Aveti perfectă dreptate, Sire, încuviință Hesban, dar sîntem prinși într-un păienjenis de tratate și aliante.

— Poate că asta ar merge, zise Fenring grăbit. A nouăsprezecea anexă Jihad, punctul zero zero patru.

Făcu o pauză.

— În problemele legate de Jihadul Butlerian și de restricțiile stabilite după aceea, împăratului i se acordă libertatea de a lua decizii privind pedepsele aplicate celor care încalcă interdictia referitoare la mașinăriile gînditoare.

Ochii adînciți în orbite ai împăratului se luminară brusc.

— Ah, și din moment ce este vorba de posibile încălcări ixiene ale legii, poate reușim să procedăm legal cu „întreaga prudență necesară". Mai ales după ce am primit recent rapoarte nelinistitoare despre dezvoltarea masinilor...

— Chiar așa? se interesă Șambelanul.

— Bineînțeles. Îți amintesti de manechinele de luptă, de pe piața neagră, care învață singure? Asta cere o examinare mai atentă.

Shaddam și Fenring schimbară un zîmbet. Știau cu toții că un asemenea punct de vedere nu ar fi rezistat unei examinări mai atente, dar deocamdată Elrood avea nevoie doar să întîrzie luarea unei decizii. Tleilaxu își vor consolida cucerirea într-o zi sau două. Fără sprijin din afară, Casa Vernius n-avea nici o șansă.

Hesban interveni, studiind cuvintele foarte precise, în galach:

— Potrivit acestei anexe, Împăratul Padișah este „Păzitorul sacru al Jihadului", însărcinat cu protecția acestuia si a tot ceea ce reprezintă el.

— Ah, da. În acest caz, am putea cere ambasadorului tleilaxu să examinăm pretinsele dovezi, iar apoi să-i acordăm răgaz lui Pilru să răspundă...

Shaddam se opri și se uită spre Fenring căutînd o încurajare.

— Pînă la sfîrsitul zilei, împăratul ar putea emite o cerere de încetare temporară a ostilităților...

— Atunci va fi prea tîrziu, zise șambelanul Hesban.

— Exact. Ix va cădea și nu va mai fi nimic de făcut!

La fel ca multe delicatese culinare, răzbunarea e un fel de mîncare care trebuie savurat pe îndelete, după o pregătire îndelungată și rafinată.

ÎMPĂRATUL ELROOD, Cugetări pe patul de moarte

O jumătate de oră mai tîrziu, Shaddam îi privi pe ambasadorii în conflict intrînd în anticamera împăratului pentru o audiență privată, menită să „rezolve problemele". La sugestia lui Fenring, se schimbase într-o ținută mai oficială, cu însemne militare subtile, astfel că, în timp ce tatăl său arăta șleampăt și murdar, el avea aspectul adevăratului lider.

Ambasadorul ixian avea o față lată și plină, cu obraji rozalii. Întregul său trup arăta mototolit, îmbrăcat cum era într-un costum de serj cu revere late și guler pufos. Părul rar, cărunt, fusese pieptănat în mare grabă. Din moment ce admisese că nu era familiarizat cu condițiile crizei din Ix, o adusese cu el pe curiera Yuta Brey, ca martor ocular.

Singurul reprezentant tleilaxu pe care-l putuseră găsi, Mofra Tooy, era un bărbat scund, cu păr portocaliu, zbîrlit, și pielea cenușie. Individul emana o furie de-abia ținută în frîu, fierbînd, pe cînd ochii săi mici și întunecați păreau că fac găuri în trupul omologului său ixian. Tooy fusese instruit amănunțit cu privire la ceea ce trebuia să spună.

Ambasadorul Pilru rămăsese șocat de întreaga situație, abia acum începînd să înțeleagă că soția sa, S'tina, murise, și s-o jelească. Totul i se părea ireal. Un coșmar!

Se mută neliniștit de pe un picior pe altul, preocupat de soarta lumii sale, de funcția lui, de fiul dispărut, C'tair... Privirea ambasadorului se plimbă prin încăpere, căutînd sprijin printre consilierii împăratului și personalul de curte. Îl trecură fiorii cînd le întîlni căutăturile aspre întorcîndu-se spre el...

Doi agenți ai Ghildei pluteau în partea din spate a anticamerei, total inexpresivi. Unul dintre ei avea o față roșiatică, plină de cicatrice. Craniul celuilalt era deformat, bombat la spate. Shaddam văzuse specimene similare și înainte, oameni care își începuseră antrenamentul de navigatori ai Ghildei, dar nu rezistaseră rigorilor procesului de selecție.

— Îl vom asculta mai întîi pe Mofra Tooy, zise împăratul cu o voce aspră. Îi cer să explice suspiciunile sale și ale poporului său.

— Și de ce au recurs la astfel de acțiuni violente, fără precedent! interveni Pilru.

Ceilalți îi ignorară izbucnirea.

— Am descoperit activități ilegale pe Ix, începu tleilaxul, cu o voce ca de copil. Bene Tleilax au simțit că este un imperativ oprirea acestui flagel înainte ca o altă inteligență perfidă a mașinăriilor să se dezlănțuie în imperiu. Dacă mai așteptam, specia umană ar fi putut fi tîrîtă în sclavie pentru încă un mileniu. N-am avut de ales, decît să acționăm așa cum am făcut-o!

— Mincinosule! izbucni Pilru. Ce anume vă dă dreptul să aplicați restricțiile fără procesul impus de lege? Nu aveți nici o dovadă, pentru că pe Ix nu au existat acitivități ilegale. Am respectat toate prevederile Jihadului.

Cu un calm remarcabil pentru un tleilaxu, Tooy rămase cu privirea ațintită asupra celorlalti din încăpere, de parcă Pilru nu ar fi fost nici măcar demn de dispreț.

— Forțele noastre au făcut ceea ce trebuia, înainte ca dovezile să fie distruse. Oare n-am învățat nimic din Marea Revoltă? O dată activă, inteligența artificială poate deveni răzbunătoare și-și poate dezvolta capacitatea

de a se multiplica și de a se răspîndi precum focul. Ix este sursa tuturor minților-mașină. Noi, tleilaxu, continuăm războiul sfînt doar pentru a ține universul la adăpost de acest dusman...

Desi ambasadorul Pilru era cu două capete mai înalt ca el, Tooy strigă spre el:

— Jihad! Jihad!

— Acum vedeți, spuse Pilru, trăgîndu-se cu cîteva trepte mai jos. Acest tip de comportament este cu totul indezirabil.

— „Să nu-ți faci o mașină aidoma minții omenești", îl repezi tleilaxul. Tu și Casa Vernius veți fi blestemați pentru păcatele voastre!

— Calmează-te...

Suprimîndu-si cu dibăcie un zîmbet, Elrood îi făcu semn lui Tooy să revină la poziția lui anterioară. Fără prea multă tragere de inimă, micul delegat se supuse.

Pilru si curiera ixiană discutau cu voce joasă, pe un ton neliniștit, înainte ca ambasadorul să vorbească din nou:

— Solicităm împăratului să ceară dovezi ale încălcării prevederilor legale. Bene Tleilax au acționat ca niște tîlhari, distrugîndu-ne baza comercială fără să-si supună acuzațiile Laandsradului... Adăugă repede: ...sau împăratului!

— Tocmai în acest moment sînt adunate dovezile, răspunse Tooy. Si printre ele se va afla si adevăratul motiv din spatele actelor criminale pe care voi, ixienii, le-ați comis. Nivelul profiturilor voastre a scăzut, periclitîndu-vă apartenența la CHOAM...

Ah, se gîndi Shadam, schimbînd cîteva priviri cu Hasimir Fenring. *Este vorba de acele rapoarte pe care le-am falsificat cu atîta dibăcie! Nimeni nu poate manevra atît de bine ca Fenring niște documente.*

— Asta este o minciună evidentă, zise Pilru. Sîntem mai profitabili ca oricînd, mai ales datorită noului nostru model de transspatial. Întrebați Ghilda. Oamenii tăi n-au nici un drept să incite la astfel de violențe!

— Ba avem toate drepturile, dreptul *moral* de a proteja imperiul de o altă epocă a dominației mașinilor! Vedem dincolo de subterfugiile voastre adevăratul motiv pentru construirea de mașini gînditoare. Contează profitul vostru mai mult decît întreaga omenire? V-ați vîndut sufletele!

Venele pulsau la tîmpla lui Pilru, care-si pierdu calmul ambasadorial.

— Ticălos mic și mincinos ce ești, astea-s invențiile voastre!

Se întoarse apoi spre Elrood.

— Sire, vă cer să trimiteți trupele de sardaukari pe Ix pentru a interveni și pentru a proteja poporul nostru împotriva invaziei ilegale comisă de fortele Bene Tleilax. Nu am încălcat nici o lege!

— Încălcarea Jihadului Butlerian este cea mai gravă dintre acuzatii, zise împăratul pe un ton gînditor, deși nu-i păsa cîtuși de puțin de cele întîmplate.

Își acoperi gura cînd tusi din nou.

— Astfel de acuzații nu pot fi trecute cu vederea. Gîndiți-vă la consecințe...

Elrood vorbise cu o încetineală deliberată, care îl amuză pe Shaddam. Prințul moștenitor nu se putea opri să nu admire *unele* lucruri la tatăl său sortit pieirii, însă Elrood trecuse cu mult de floarea vîrstei si venise vremea să-i ia locul cineva mai tînăr.

Curiera luă cuvîntul:

— Împărate Elrood, tleilaxu trag de timp în vreme ce luptele se dezlănțuie pe Ix. Folosiți sardaukarii pentru a impune o încetare a ostilităților, apoi lăsați fiecare dintre părți să-si prezinte cazul și dovezile în instanță.

Sprîncenele împăratului se înălțară; privi spre ea de-a lungul nasului său subțire.

— Ca simplu curier, nu ai calificarea de a-mi prezenta argumente...

Își întoarse privirile spre gărzile de sardaukari.

— Luați-o de-aici pe femeia asta!

Disperarea dădu glasului ei un ton răgusit:

— Iertați-mă Sire, dar sînt cea mai familiarizată cu criza de pe Ix, iar stăpînul meu, Vernius, m-a instruit să fac toate demersurile necesare. Cerem ca Bene Tleilax să-si prezinte imediat dovezile sau să-și retragă forțele. Nu au ce dovezi să adune, este doar o tactică pentru a trage de timp!

— Cînd îmi poți aduce dovezile? întrebă împăratul, rotindu-si privirea spre Tooy.

— *Pretinsele* dovezi, obiectă Pilru.

— În termen de trei zile imperiale, Sire.

Ixienii protestară cu răsuflarea tăiată.

— Dar, Sire, în acest timp își pot consolida cuceririle militare — pot fabrica orice dovadă au nevoie.

Ochii lui Pilru scînteiau.

— Deja mi-au ucis soția, au distrus clădiri... Fiul meu a dispărut. Vă rog, nu le permiteți să-si continue nestăviliti distrugerile pentru încă *trei* zile!

Pentru o clipă, împăratul se gîndi la asta, în timp ce în adunare se lăsă tăcerea.

— Sînt sigur că exagerezi neplăcerile pentru a mă forta să iau o decizie pripită. Luînd în considerare gravitatea acuzațiilor, sînt înclinat să aștept dovezile, sau lipsa lor.

Privi spre șambelan.

— Tu ce spui, Aken? Acest lucru respectă legea imperială într-o situație ca asta?

Hesban mormăi aprobator.

Elrood dădu din cap spre Pilru, de parcă i-ar fi acordat o favoare personală extraordinară.

— Totusi, cred că dovezile trebuie să-mi fie prezentate în două zile imperiale, în loc de trei. Poti aranja asta, ambasador Tooy?

— Va fi dificil, Sire, dar... cum doriți.

Șocat, Pilru se înroși de furie.

— Stăpîne, cum puteți să fiți împotriva noastră, luînd partea acestor... acestor tleilaxu împuțiți?

— Ambasadorule, prejudecățile dumitale nu sînt binevenite aici, în anticamera imperială. Nu nutresc

altceva decît cel mai profund respect pentru contele vostru... și, desigur, pentru doamna Shando!

Shaddam privi spre agentii Ghildei din fundul încăperii. Cu voci joase, conversau într-un limbaj secret. În acel moment, dădeau din cap unul către celălalt. Pentru ei, o încălcare a Jihadului Butlerian era cea mai gravă problemă.

— Dar în două zile, planeta mea va fi pierdută!

Pilru aruncă o privire rugătoare către oamenii Ghildei, cersind sprijinul, dar ei rămaseră tăcuți și evitară să-i întîlnească privirea.

— Nu puteți face asta — veti condamna poporul nostru la distrugere! strigă Yuta Brey spre Elrood.

— Mesagero, ești impertinentă, exact ca si Dominic Vernius. Nu-mi mai pune răbdarea la încercare!

Privind sever spre reprezentantul tleilaxu, Elrood ordonă:

— Ambasador Tooy, adu-mi dovezile — dovezi *incontestabile*! — în două zile, sau retrageti-vă trupele de pe Ix.

Mofra Tooy făcu o plecăciune. Invizibil pentru agenții Ghildei din spatele său, un zîmbet firav îi înflori pentru o clipă la colțul buzelor, apoi pieri.

— Foarte bine, atunci, zise ambasadorul ixian, tremurînd de furie. În consecintă, cer convocarea imediată a Consiliului de Securitate al Landsraadului!

— Îl vei avea, conform prevederilor legii, zise Elrood. Am acționat deja în felul în care cred că servește cel mai bine imperiului. Mofra Tooy, aici de față, se va adresa Consiliului în două zile, iar tu poți face același lucru. Dacă doresti între timp să te întorci pe planeta ta, voi redirecționa un transspatial expres pentru uzul tău. Dar fii atent, dacă aceste acuzatii sînt într-adevăr întemeiate, ambasadorule, Casa Vernius va avea ce regreta...

Stergîndu-si transpiratia de pe craniul ras, Dominic Vernius îl studie pe ambasadorul său de pe Kaitain. Pilru tocmai adusese un raport socant contelui si

doamnei sale. Omul era, în mod clar, nerăbdător să înceapă să-și caute fiul dispărut în haosul din orașul subteran, deși se întorsese pe planetă de mai puțin de o oră. Stăteau împreună într-un centru secret de operațiuni, adînc săpat în tavanul de stîncă, pentru că Biroul Sferic transparent din Marele Palat era mult prea vulnerabil în aceste momente de război. Se auzeau zgomotele scoase de mașinării, transportoare subterane aducînd trupe ixiene și echipament militar prin catacombele crustei planetare.

Operațiunile defensive nu se desfășuraseră prea bine... Prin sabotaje bine chibzuite și blocaje bine planificate, tleilaxu controlau acum o mare parte a lumii subterane, iar ixienii erau mînați în zone din ce în ce mai restrînse. Suboizii revoltați depășeau numeric cu mult apărătorii ixieni, iar invadatorii tleilaxu profitau din plin, manipulînd cu mare ușurință muncitorii cu pielea palidă.

— Elrood ne-a trădat, dragostea mea, zise Dominic, ținîndu-și soția în brațe. Aveau numai hainele murdare de pe ei și cîteva comori ale familiei, pe care abia reușiseră să le salveze. Acum înțelegea totul.

— Știam că împăratul mă urăște, dar nu m-aș fi așteptat niciodată la un asemenea comportament dezgustător, nici chiar din partea lui. Numai dacă aș putea dovedi...

Arătînd palidă si mai fragilă ca niciodată, deși ochii îi scăpărau cu o hotărîre de oțel, doamna Shando inspiră adînc. Linii delicate se desenau în jurul gurii și ochilor ei frumoși, fiind singurul indiciu al înaintării în vîrstă, aluzii subtile pentru Dominic ca să-i prețuiască frumusețea, dragostea și caracterul ales cu fiecare zi mai mult. Păsind lîngă el, își trecu un braț pe după al lui.

— Ce-ar fi dacă m-aș duce eu la el si m-aș oferi milei sale? S-ar putea să fie rezonabil, de dragul amintirilor pe care le mai are despre mine...

— Nu te-aș lăsa să faci asta. Acum te urăște și mă detestă și pe mine pentru că m-am însurat cu tine. Roody nu-i capabil de compasiune!

Dominic strînse din pumni și cercetă chipul ambasadorului Pilru, dar nu află nici o urmă de speranță acolo. Privind înapoi spre Shando, continuă:

— Cunoscîndu-l prea bine, fără îndoială că a țesut intrigi atît de complicate încît nu s-ar putea retrage acum, nici să vrea..., Și chiar dac-am ieși victorioși, nu vom obține niciodată compensații de război. Averea familiei mele va fi confiscată, îmi va fi luată puterea...

Dominic coborî vocea, încercînd să-și ascundă disperarea.

— Și totul numai ca să se răzbune pentru că i-am luat femeia cu foarte, foarte multă vreme în urmă!

— Voi face tot ce-mi ceri, Dominic, zise ea morală. M-ai făcut soția ta, în loc să fi rămas o concubină. Ți-am spus întotdeauna...

Cuvintele i se stinseră.

— Știu, dragostea mea, zise el strîngîndu-i mîna. Și eu aș face orice pentru tine. A meritat prețul... chiar și așa.

— Aștept ordinele domniei-voastre, stăpîne.

Ambasadorul Pilru era foarte agitat. Fiul său, C'tair, era pe undeva, ascunzîndu-se, luptînd, poate că era deja mort...

Dominic mestecă în gol.

— E limpede, Casa Vernius a fost aleasă pentru a fi distrusă si nu există decît o singură alternativă. Toate acuzațiile născocite nu înseamnă nimic, iar hîrtia pe care sînt scrise legile zace ruptă în bucăți. Împăratul intenționează să ne distrugă, iar noi nu putem lupta cu Casa Corrino, în special în cazul unei trădări ca aceasta. Nu mă îndoiesc că Landsraadul se va eschiva, după care se vor năpusti asupra prăzii de război.

Încruntat, își îndreptă umerii lați și se ridică.

— Vom lua toate dispozitivele atomice ale familiei și scuturile de protecție și vom fugi dincolo de sfera de influență a imperiului.

Pilru îsi înăbuși cu greu un strigăt.

— Să devii... renegat, stăpîne? Dar ce se va alege de noi, ceilalți?

— Din nefericire, nu avem de ales, Cammar. Este singura cale de a ne salva viețile. Vreau să contactezi Ghilda și să soliciți un transport de urgență. Invocă toate favorurile pe care ni le datorează. Oamenii Ghildei au fost de față la întrevederea ta cu împăratul, așa că știu care este situația noastră. Spune-le că vrem să luăm cu noi si fortele militare — putinele care ne-au mai rămas.

Dominic clătină din cap.

— Nu mi-aș fi imaginat niciodată că vom ajunge la asa ceva... alungați din Palat si din orașele noastre...

Ambasadorul încuviință încordat, apoi plecă, trecînd prin strălucirea tremurătoare a ușii ecranate.

Unul dintre pereții centrului administrativ se trezi la viață cînd apărură patru proiecții, pe panouri separate, înfățisînd luptele care se dădeau pe întreaga planetă — scene în culori, transmise de comunicatoare portabile. Pierderile ixiene continuau să crească.

Clătinînd din cap, Dominic spuse:

— Acum trebuie să vorbim cu cei mai apropiați prieteni și subordonați și să-i informăm despre pericolele pe care le vor înfrunta dacă se vor hotărî să ne acompanieze. Va fi mult mai dificil si periculos să fugă cu noi decît să se lase subjugati de tleilaxu. Nimeni nu va fi obligat să vină cu noi; vom lua numai voluntari. Ca parte dintr-o Casă renegată, toti membrii și sustinătorii familiei noastre vor fi hăituiți de vînătorii de glorie.

— Vînătorii de recompense, zise Shando, cu vocea îngreunată de durere și furie. Tu și cu mine va trebui să ne despărțim, Dominic — să-i abatem de pe urmele noastre și să ne mărim șansele.

Pe perete, două panouri cu imagini se stinseră, semn că tleilaxu descoperiseră comunicatoarele și le scoseseră din funcțiune.

Dominic își îndulci glasul.

— Mai tîrziu, după ce ne vom recupera Casa și planeta, ne vom aminti ce-am făcut aici și ce s-a spus. Asta e istorie. O mare dramă... Lasă-mă să-ți spun o mică poveste, un studiu al unui caz similar.

— Îmi plac povestile tale, zise ea cu un zîmbet blînd pe figura ei aprigă, dar delicată.

Ochii ei căprui dansau.

— Foarte bine, ce-o să le spunem nepotilor nostri?

Pe moment, privirea lui era absorbită de o crăpătură nouă, apărută pe tavan, și de apa care picura pe zid.

— Salusa Secundus a fost cîndva planeta-capitală a imperiului. Știi de ce s-au mutat pe Kaitain?

— Niște probleme cu dispozitivele atomice, răspunse ea. Salusa a fost devastată.

— Potrivit versiunii imperiale, a fost un accident nefericit. Dar Casa Corrino susține asta numai pentru că nu vor ca oamenii să cadă la idei. Adevărul este că o altă familie renegată, o Casă Mare al cărei nume a fost șters din înregistrările istorice, a reusit să aterizeze pe Salusa cu dispozitivele nucleare ale familiei. Într-un atac îndrăzneț, au bombardat capitala si au declanșat o catastrofă ecologică. Acea lume încă nu și-a revenit.

— Un atac cu arme atomice? Nu știam asta.

— După aceea, supravietuitorii au mutat tronul imperial pe Kaitain, în alt sistem solar, mult mai sigur, unde tînărul împărat Hassik al III-lea a refăcut guvernul.

Remarcînd îngrijorarea de pe figura sotiei sale, o apropie mai tare de el si o îmbrățișă strîns.

— Nu vom da greș, dragostea mea.

Ultimele panouri de pe perete se stinseră, cînd tleilaxu distruseră și comunicatoarele rămase.

În cadrul imperiului există „principiul individului", foarte nobil, dar arareori utilizat, conform căruia, dacă o persoană a încălcat o lege scrisă într-o situatie de pericol extrem sau de mare nevoie, poate cere o sedintă specială a curții de jurisdictie pentru a explica si sustine necesitatea acțiunilor sale. Un număr de proceduri legale derivă din acest principiu, printre ele si cele ale Juriului Drey, Tribunalul Orb si Procesul prin Confiscare

Legea Imperiului: Comentarii

În pofida pierderilor militare dezastruoase din timpul revoltei neașteptate, pe Ix mai rămăseseră destule locuri secrete. Cu secole în urmă, în vremurile paranoide de după preluarea activităților legate de mașini de către Casa Vernius, ingineri care juraseră să păstreze secretul proiectaseră un fagure, neînregistrat nicăieri, de încăperi ecranate la transmisii, de camere-cu-alge și ascunzători mascate cu ajutorul remarcabilei ingeniozități ixiene. Unui inamic i-ar fi trebuit cîteva secole să le descopere; chiar și Casa domnitoare uitase de aproape jumătate dintre ele.

Condusi de căpitanul Zhaz și de un detașament de gărzi personale, Leto si Rhombur se ascunseră într-o cameră cu pereții acoperiți cu alge, în care se intra printr-un tub de acces care ducea în sus, spre suprafața planetei. Scanările de rutină ale dușmanilor ar fi detectat numai semnele de viață ale algelor, din moment ce cîmpuri de protecție masive înconjurau restul încăperii izolate.

— Nu trebuie să stăm aici decît cîteva zile, zise Rhombur, încercînd să-și recapete optimismul său obișnuit. Cu siguranță, pînă atunci Landsraadul sau forțele imperiale vor fi sosit în ajutorul nostru, iar Casa Vernius va putea începe să reconstruiască Ixul. Lucrurile se vor aranja...

Plecîndu-și pleoapele, Leto rămase tăcut. Dacă bănuielile sale erau corecte, s-ar putea să dureze mult mai mult de-atît.

— Camera asta e doar un un punct de întîlnire, Master Rhombur, zise căpitanul Zhaz. Îl vom aștepta pe conte și-i vom urma ordinele.

Rhombur încuviință energic.

— Da, tatăl meu va ști ce trebuie să facă. A trecut și înainte prin multe situații militare dificile...

Zîmbi larg.

— Unele le-a rezolvat chiar împreună cu tatăl tău, Leto.

Leto îl bătu pe umăr cu putere, arătîndu-și sprijinul pentru prietenul său. Dar nu știa cîte dintre strategiile de luptă ale lui Dominic Vernius fuseseră măsuri disperate de apărare ca asta; Leto avea impresia că victoriile din trecut ale lui Dominic fuseseră atacuri coplesitoare asupra unor rebeli împrăștiați.

Amintindu-si ce-l învățase tatăl său — *află toate amănuntele din preajmă, în orice situație dificilă* — Leto petrecu o clipă ca să inspecteze locul în care se aflau. Căută căile de scăpare, punctele vulnerabile. Camera-cu-alge fusese săpată în stînca solidă a crustei, cu un înveliș exterior, gros, de vegetație, fapt care dădea aerului din interior un iz acid, organic. Ascunzătoarea dispunea de patru apartamente, o bucătărie mare, aprovizionată cu rezerve suficiente pentru supraviețuire, și — pentru situații de ultimă instanță — cu o navetă de salvare cu care se putea ajunge pe o orbită joasă.

Mașinării tăcute, lipsite de elemente de fricțiune, asigurau funcționarea containerelor anentropice aflate

în inima camerei, păstrînd alimentele și băuturile proaspete. Alte containere conțineau îmbrăcăminte, arme, filmocărți si jocuri ixiene complicate, destinate refugiaților ascunși, ca să le mai treacă timpul. Asteptarea fără sfîrșit ar fi putut fi partea cea mai dificilă a acestui sanctuar protejat, iar plictiseala era partea cea mai des ignorată a izolării și a fugii. Însă ixienii se gîndiseră la toate pregătirile necesare...

Se făcuse deja seară, după cum le spuneau ceasurile. Zhaz își instală gărzile pe coridoarele exterioare și la ușa camuflată. Rhombur emitea un șuvoi nesfîrsit de întrebări, la majoritatea cărora căpitanul nu avea nici un răspuns: Ce se petrecea afară? Puteau spera să fie eliberați de loialiștii ixieni, ori îi vor închide invadatorii tleilaxu, dacă nu mai rău? Va veni, cumva, vreun ixian să-l anunțe de moartea părinților săi? De ce nu apăruseră încă și ceilalți la punctul de întîlnire? Avea cineva idee cît mai rămăsese intact din capitala Vernii? Dacă nu, cine putea afla asta?

Sirena unei alarme pentru intruși îi întrerupse. Cineva încerca să intre în încăpere.

Căpitanul Zhaz deschise un monitor portabil, apăsă un buton ca să ilumineze încăperea și activă un ecran video. Leto văzu trei fețe cunoscute, deformate de ochiul comunicatoarelor din coridorul exterior — prima era a lui Dominic Vernius, cea de-a doua aparținea fiicei sale, Kailea, cu rochia sfîșiată și părul arămiu în dezordine. Cei doi o susțineau între ei pe doamna Shando, care părea abia conștientă, cu un braț si toracele bandajate de mîntuială.

— Cer permisiunea de intrare, zise Dominic, cu o voce metalică și aspră ieșind din difuzoare. Deschide, Rhombur. Zhaz! Shando are nevoie de tratament medical! Ochii îi erau ascunși în umbră, iar dinții îi străluceau foarte albi sub mustata stufoasă.

Rhombur Vernius se repezi la butoanele de comandă, însă căpitanul îl opri cu o smucitură de braț.

— Pe toți sfinții si păcătoșii, amintiti-vă de Dansatorii-Fețe, tinere domn!

Leto își aminti dintr-o dată că schimbătorii de formă tleilaxu puteau să-și ia înfățișări cunoscute si să intre în zonele cele mai bine păzite. Leto îl apucă pe prințul ixian de celălalt braț, în vreme ce Zhaz puse o întrebare și primi un semn de recunoaștere. În cele din urmă, un mesaj apăru pe scannerul biometric al camerei: *Confirmare: contele Dominic Vernius.*

— Permisiune acordată, zise Rhombur în amplificatorul vocal. Intrați — mamă, ce s-a întîmplat?

Kailea arăta șocată, ca și cum podeaua planurilor ei de viitor îi dispăruse cu totul de sub picioare și nu-i venea să creadă că se prăbușea. Noii veniți miroseau a transpirație, a fum și a frică.

— Sora ta i-a luat la rost pe suboizi și le-a spus să se întoarcă la muncă, zise Shando cu un strop de veselie perceptibil chiar și prin durerea ei. A fost o mare prostie!

— Iar unii dintre ei chiar erau pe cale s-o facă, zise tînăra femeie, cuprinsă de un acces de mînie care-i aprinse obrajii pe sub petele de murdărie.

— Pînă la urmă, unul a scos un pistol maula si a deschis focul. Noroc că omul nu știa să ochească.

Shando își pipăi brațul si coastele, tresărind de durere la atingerea rănii deschise.

Dominic dădu soldații la o parte și deschise cutia unei truse medicale pentru a se îngriji el însuși de rănile soției sale.

— Nu-i nimic serios, dragostea mea. O să-ți sărut cicatricele mai tîrziu. Dar n-ar fi trebuit să-ți asumi un asemenea risc.

— Nici măcar ca s-o salvez pe Kailea?

Shando tuși, iar ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ai fi făcut la fel ca să protejezi pe oricare dintre copiii noștri, ba chiar si pe Leto Atreides. Nu încerca să negi asta!

Ferindu-și privirea, Dominic încuviință morocănos.

— Încă mă necăjește... cît de aproape ai trecut pe lîngă moarte. Atunci pentru ce mi-ar mai fi rămas să lupt?

Îi atinse părul, iar ea-și lipi palma lui de obraz.

— Multe, Dominic. Încă ai mai fi avut multe pentru care să merite să lupți...

Ascultînd dialogul, Leto își dădu seama ce a putut-o determina pe această tînără și frumoasă concubină să-și părăsească împăratul și de ce un erou de război înfruntase furia lui Elrood pentru a se căsători cu ea.

Afară, pe coridorul ascuns, o jumătate de duzină de soldati înarmați își ocupară din nou pozițiile de luptă, etanșînd ușa de acces în urma lor. Pe ecranul unui monitor extern văzu restul soldaților — trupe de șoc pentru cazul unei incursiuni rebele violente — instalînd tunuri laser, senzori și echipament sonic defensiv, plasat în tubul de acces al camerei.

Ușurat că-și vedea în sfîrșit familia în siguranță, Rhombur își îmbrățișă părinții și sora.

— Totul va fi bine, spuse el. Veți vedea.

În pofida rănilor, doamna Shando arăta mîndră și curajoasă, deși urmele sărate din jurul ochilor ei înroșiți dovedeau că plînsese. La rîndu-i, conștientă de farmecele sale, Kailea se uită spre Leto și-i dărui privirea ca de smarald. Arăta înfrîntă acum, fragilă, fără obișnuita atitudine distantă. Ar fi vrut să încerce să o consoleze, dar ezită. Totul părea mult prea nesigur acum, mult prea înspăimîntător.

— Nu avem foarte mult timp, copii, spuse Dominic, ștergîndu-și transpirația de pe frunte, apoi frecîndu-și bicepșii la fel de transpirați. Vremurile disperate ne obligă la măsuri disperate. Craniul său ras era mînjit cu sîngele altcuiva. Aliat sau dușman? se întrebă Leto. Insigna îndoită, cu spirala ixiană, atîrna de rever.

— Atunci nu este nici momentul să ne spui „copii", glăsui Kailea cu o tărie surprinzătoare. Facem parte din acest război.

Rhombur apărea înalt, neobișnuit de aristocratic, lîngă tatăl său cu umeri lați, nicidecum răsfățat și bondoc.

— Si sîntem gata să te ajutăm să recucerești Ix. Vernii este orasul nostru și trebuie să-l luăm înapoi.

— Nu, toți trei veți rămîne aici.

Dominic ridică o mînă masivă, aspră, pentru a anihila obiecțiile instantanee ale lui Rhombur.

— Prima poruncă în afaceri e să-ți pui moștenitorii la adăpost. Nu vreau să aud nici un fel de comentarii despre asta. Fiecare moment pierdut sfădindu-mă cu voi mă ține departe de oamenii mei, iar ei au nevoie disperată de un conducător...

— Voi, băieți, sînteți prea tineri ca să luptați acum, interveni Shando, figura sa delicată fiind acum dură și neînduplecată. Voi sînteți viitorul Caselor voastre — amîndoi!

Dominic făcu un pas pentru a se așeza în fața lui Leto și pentru prima dată îl privi direct în ochi, de parcă ar fi văzut în sfîrsit bărbatul din băiatul Casei Atreides.

— Leto, tatăl tău nu m-ar ierta niciodată dacă i s-ar întîmpla ceva fiului său. Am și trimis un mesaj bătrînului duce, punîndu-l la curent cu situația. Ca răspuns, tatăl tău a promis că ne va acorda asistență limitată și a trimis o misiune de salvare pentru a te lua pe tine, Rhombur si Kailea pe Caladan, unde veți fi în siguranță.

Dominic își puse mîinile musculoase pe umerii celor doi copii — copii care erau acum nevoiți să fie mai mult decît erau.

— Ducele Atreides vă va proteja și vă va oferi adăpost în fata tuturor acestor vicisitudini. Este tot ce poate face, deocamdată.

— Dar e ridicol! făcu Leto, scăpărînd din ochii lui cenusii. Ar trebui să vă refugiați și domnia-voastră pe domeniul Casei Atreides. Tatăl meu nu v-ar refuza niciodată!

Dominic le zîmbi șters.

— N-am nici o îndoială că Paulus ar face exact precum spui — dar nu pot accepta una ca asta, pentru că atunci mi-as condamna copiii!

Rhombur se uită alarmat spre sora lui. Doamna Shando dădu din cap și continuă; ea si soțul discutaseră deja diferitele posibilități:

— Rhombur, dacă tu și Kailea veți trăi în exil pe Caladan, atunci s-ar putea să fiți în siguranță, pentru că nu s-ar deranja nimeni pentru voi. Bănuiesc că această răzmeriță sîngeroasă a fost pusă la cale cu influența și sprijinul imperial, și că toate piesele s-au așezat acolo unde trebuia.

Rhombur și Kailea se uitară neîncrezători unul la altul, apoi se întoarseră către Leto.

— Sprijin imperial?

— Habar n-am pentru ce vrea împăratul să pună mîna pe Ix, zise Dominic, dar ura lui Elrood e îndreptată împotriva mea și a mamei voastre. Dacă aș merge cu voi sub protecția Casei Atreides, vînătorii vor veni după noi *toți*. Vor găsi ei un motiv să atace Caladan. Nu, mama voastră și cu mine va trebui să găsim o cale să îndepărtăm acest război de pe urmele voastre...

Rhombur se ridică indignat. Pielea sa palidă se înrosise.

— Am mai putea rezista o vreme aici, tată. Nu vreau să vă las în urmă!

— Înțelegerea a fost deja făcută, fiule. Am negociat deja... În afară de misiunea de salvare a Casei Atreides nu va mai veni nici un ajutor — nici sardaukari imperiali care să ne ajute, nici armate ale Landsraadului care să-i alunge pe tleilaxu... Suboizii sînt pionii lor. Am trimis apeluri către toate Marile Case și către Landsraad, dar nimeni nu se poate mișca destul de repede. Cineva a manevrat mai bine decît noi!

Aflată lîngă soțul ei, doamna Shando își ținea capul sus, în pofida durerii și a înfățișării dezordonate. Fusese o doamnă a unei Mari Case, și concubină imperială

înainte de asta, dar se trăgea din clasa de jos. Shando putea fi fericită și fără splendorile guvernării ixiene.

— Dar ce se va întîmpla cu voi doi? întrebă Leto, din moment ce Rhombur și Kailea nu aveau curajul să pună o astel de întrebare.

— Casa Vernius va deveni... renegată. Shando lăsă cuvîntul să plutească în aer, în tăcerea uluită, preț de o bătaie de inimă.

— Iaduri purpurii! exclamă Rhombur în cele din urmă, iar sora lui suspină.

Shando se ridică și-și sărută copiii.

— Vom lua tot ce mai putem recupera, apoi Dominic si cu mine ne vom despărti și ne vom ascunde. Posibil, pentru ani întregi... Cîțiva dintre cei mai credincioși oameni ai noștri ne vor însoți, ceilalți vor fugi sau vor rămîne aici, la bine sau la rău. Vom începe noi vieți și, în cele din urmă, poate că soarta ne va zîmbi din nou.

Dominic strînse cu stîngăcie mîna lui Leto — nu era vorba de încrucișarea imperială a degetelor, ci mai degrabă de un gest în maniera vechilor pămînteni, din moment ce imperiul — de la împărat la toate Casele Mari — abandonaseră Casa Vernius. O dată ce se declarau renegați, familia Vernius nu mai făcea parte din imperiu...

Shando și Kailea plîngeau încet una în brațele celeilalte. în vreme ce Dominic își apucă fiul pe după umeri. Cîteva momente mai tîrziu, contele Vernius și soția lui se grăbiră să iasă prin tubul de acces spre cameră, luînd cu ei un grup de soldați, în vreme ce Rhombur și sora lui se îmbrățișau și îi priveau plecînd, siluete micșorîndu-se pe ecranul comunicatorului.

În dimineața următoare, cei trei refugiați stăteau în fotolii cu suspensii, incomode însă eficiente, mîncînd batoane energizante și bînd suc de ixap. Asteptau...

Kailea vorbea puțin, ca și cum și-ar fi risipit energia pentru a face față împrejurărilor. Fratele ei mai mare încerca s-o înveselească, dar fără nici un succes. Izolați

aici, ascunși, nu mai aveau nici o veste despre lumea de-afară, nu știau dacă sosiseră sau nu întăririri, ori dacă orasul continua să ardă...

Kailea se spălase, făcînd eforturi curajoase de a-și cîrpi rochia ruptă și dantela sfîșiată, apoi defilă cu noua sa înfățișare, de parc-ar fi fost un stindard.

— Săptămîna asta ar fi trebuit să iau parte la un bal, se confesă ea, cu voce goală, stoarsă de orice emoție. Solstițiul din Dur, unul dintre cele mai mari evenimente sociale de pe Kaitain... Mama îmi spusese că voi putea merge la una dintre aceste sărbători, cînd voi avea vîrsta potrivită.

Se uită spre Leto și scoase un hohot lipsit de veselie.

— Din moment ce-aș fi putut fi logodită anul ăsta cu un soț potrivit, cred că am deja vîrsta necesară ca să dansez. Nu-i așa?

Trase de dantela ruptă a mînecii. Leto nu știa ce să spună. Încercă să se gîndească la ce i-ar fi răspuns Helena fiicei lui Vernius.

— Cînd ajungem pe Caladan, am s-o rog pe mama să dea pentru voi un bal mare, de bun-venit. Ți-ar plăcea asta, Kailea?

Știa că doamnei Helena nu-i plăceau cei doi copii ixieni din cauza convingerilor sale religioase, dar în mod sigur i se va înmuia inima, avînd în vedere situația. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru că n-ar fi vrut să fie văzută niciodată comițînd gafe pe plan social.

Ochii lui Kailea scăpărară la sugestia sa și Leto se făcu mic.

— Poftim? Cu pescarii și topăielile lor obscene sau cu fermierii prinși în ritualuri de fertilitate?

Cuvintele fetei îl răniră adînc; Leto simți că lumea și moștenirea sa erau total nepotrivite pentru cineva ca ea.

Kailea se îmblînzi totuși, punîndu-și degetele pe brațul lui Leto.

— Îmi pare rău, Leto. Foarte rău... Doar că voiam atît de mult să merg pe *Kaitain*, să văd palatul imperial și minunățiile de la curte!

Rhombur asculta mohorît.

— Elrood n-ar fi permis asta niciodată, chiar și numai pentru că este încă atît de furios pe mama...

Kailea se ridică și măsură cu pasul mica încăpere mirosind a alge.

— De ce-a trebuit să-l părăsească? Ar fi putut rămîne la palat, să trăiască în lux — în loc de asta, a venit aici, în... peștera asta. O peșteră năpădită acum de viermi. Dacă lui tata i-ar fi păsat cu adevărat de ea, de ce să-i ceară să facă un sacrificiu atît de mare? N-are nici un sens...

Leto încercă să o consoleze.

— Nu crezi în dragoste, Kailea? Am văzut cum se priveau părinții tăi.

— Bineînțeles că și eu cred în *dragoste*, Leto. Dar mai cred și în bun simț, și trebuie să pui în balanță și una și alta.

Kailea le întoarse spatele și scotoci printre programele distractive, căutînd ceva care s-o amuze. Leto se decise să nu mai continue subiectul. În schimb, se întoarse spre Rhombur cu o sugestie.

— Ar trebui să ne găsim timp să învățăm cu toții să manevrăm nava orbitală. Ca măsură de prevedere.

— Nu-i nevoie. Pot s-o conduc eu, zise Rhombur.

După ce luă o înghițitură din sucul conservat, acidulat, Leto se strîmbă.

— Dar dacă ești rănit — sau mai rău? Ce ne facem atunci?

— Are dreptate, știi? observă Kailea, fără măcar să-și ridice ochii de smarald de pe fișierele distractive. Vocea-i suna obosită și spartă.

— Hai să-i arătăm, Rhombur.

El se uită peste masă spre Leto.

— Ei bine, stii cum funcționează un ornitopter? Sau o navetă?

— Am învățat să pilotez un topter de la zece ani. Dar singurele navete pe care le-am văzut erau robotizate.

— Mașinării fără minte, efectuînd manevrele programate mereu în același fel. Urăsc chestiile astea... chiar dacă le fabricăm noi.

Luă o gură dintr-un baton energizant.

— Ei bine, le fabricam, în orice caz. Înainte să vină tleilaxu... Rhombur ridică mîna dreaptă deasupra capului și lustrui inelul cu piatră-de-foc care-l arăta drept moștenitor al Casei ixiene.

La semnalul său, un pătrat imens din tavan începu să coboare lent, oprindu-se pe podea. Privind în sus, spre deschizătură, Leto văzu conturîndu-se acolo o formă zveltă, argintie.

— Veniți cu mine.

Rhombur păși pe panoul de pe podea si Kailea i se alătură.

— Vom face o verificare de sistem.

Cînd Leto urcă și el, se simți împins în sus. Trecură toți trei prin tavan și dincolo de el, pe lîngă peretele unui aparat de zbor, argintiu, ajungînd pe o platformă lîngă fuselaj.

Nava orbitală îi amintea lui Leto de un șlep spațial, dar era un aparat de mici dimensiuni, cu fuselaj îngust și hublouri de plaz. Combinație între ornitopter și navă spațială, micul aparat de salvare putea zbura fie în atmosferă, fie pe o orbită joasă. Constituind o încălcare a monopolului Ghildei în materie de zboruri în spațiu, navele orbitale erau unul dintre cele mai bine păstrate secrete ixiene, fiind folosite numai în caz de maximă necesitate.

O trapă de acces se deschise glisînd pe *o* parte a navei, iar Leto auzi sistemele înconjurîndu-l cu un murmur de mașini și de aparatură electronică. Rhombur îi conduse într-o cabină de comandă compactă, cu două fotolii cu spătar înalt și panouri de control strălucitoare, cu senzori pentru degete în fața fiecăruia dintre ele. Rhombur se așeză într-un fotoliu, Leto — în celălalt. Materialul sensitiv se modelă după trupurile lor. Lumini

palide, verzui, străluceau pe panourile cu senzori. Kailea rămase în spatele fratelui ei, cu mîinile pe spătar.

Dansînd cu degetele pe suprafața panoului de control, Rhombur zise:

— Ți-l setez pe al tău pentru instructaj. Nava te va învăța cum s-o pilotezi.

Panoul lui Leto se coloră în galben. Punîndu-si iarăși întrebări în legătură cu tabuurile Jihadului Butlerian privind mințile mașinilor, prințul Atreides se strîmbă, pradă confuziei. Cît de mult putea fi această navă conștientă de ea însăsi? Mama lui îl avertizase asupra riscului de a accepta prea multe lucruri, în special ixiene, ca valori date. Prin hubloul de plaz cristalin putea vedea numai pereții cenușii de stîncă si suprafața interioară, neșlefuită, a camerei-cu-alge.

— Deci, gîndeste? Ca si manechinele de antrenament pe care mi le-ai arătat?

Rhombur rămase o clipă tăcut.

— Ăăă... Știu ce-ți trece prin minte, Leto, dar această mașinărie nu emulează procesele cognitive umane. Suboizii pur și simplu n-au înțeles. La fel ca si automatele noastre adaptive de luptă, care-si scanează adversarul pentru a lua deciziile tactice, nu gîndeste, reacționează doar, fulgerător. Îți citeste miscările, anticipează și răspunde.

— Mie asta-mi sună a gîndire...

Pe panoul din fața lui Leto, dansau lumini în interiorul altor lumini.

Kailea oftă frustrată.

— Jihadul Butlerian s-a terminat cu mii de ani în urmă, dar omenirea încă se mai poartă de parc-am fi niste rozătoare înspăimîntate, care se ascund prin colțuri întunecate. Există niste prejudecăți anti-ixiene în tot imperiul, pentru că noi fabricăm masinării complexe. Oamenii nu înțeleg ce facem, iar neînțelegerile nasc suspiciuni.

Leto dădu din cap.

— Atunci, ajută-mă să înțeleg. Să-i dăm drumul!

Se uită spre panoul de control și încercă să nu pară prea nerăbdător. După ultimele zile, simțeau cu toții efectele stresului neîncetat.

— Pune-ți degetele pe plăcile de identificare, zise Rhombur. Nu atinge de-a binelea panoul. Rămîi puțin deasupra lui...

După ce făcu ce i se spusese, trupul lui Leto fu înconjurat de o lucire palidă, gălbuie, și simți furnicături pe piele.

— Absoarbe componentele de identitate ale corpului tău: forma feței, micile cicatrice, amprentele digitale, foliculii capilari, amprenta retinei. Am instruit mașina să-ți accepte caracteristicile.

Cînd lucirea se stinse, Rhombur continuă:

— Acum ești autorizat. Activează instructajul, punînd degetul mare de la mîna dreaptă pe al doilea șir de lumini!

Leto se execută și o cutie holografică îi apăru dinaintea ochilor, înfățișînd o vedere aeriană luată dintr-un vehicul care survola piscuri ascuțite și prăpăstii stîncoase — același peisaj pe care-l observase cu luni în urmă, în ziua cînd fusese depus fără ceremonie, în exterior, de către naveta Ghildei.

Dintr-o dată, aerul din camera ascunsă, de sub ei, se umplu de scîntei. Explozii și izbucniri electrostatice le coplesiră urechile. Imaginea peisajului sintetic deveni cețoasă, se limpezi din nou, apoi dispăru cu totul. Capul lui Leto răsuna din cauza zgomotului.

— Stai jos, se răsti Rhombur. Hmmm... asta nu mai e simulare.

— Ne-au găsit deja!

Kailea se prăbusi într-un fotoliu din spatele lui Leto și fu automat înconjurată de un cîmp de protecție personal. Leto simți căldura unui alt cîmp înconjurîndu-l și pe el, pe cînd Rhombur încerca să se fixeze în fotoliul de pilotaj. Pe ecranul de supraveghere al navei, Rhombur văzu soldați tleilaxu și suboizi înarmați îngrămădindu-se în tubul de acces al camerei ascunse, trăgînd salve

cu laserele pentru a-și croi drum prin ușile ascunse. Atacatorii trecuseră deja de cea de-a doua barieră. Căpitanul Zhaz și cei cîțiva dintre soldații rămași zăceau pe podea, mușuroaie fumegînde.

— Poate că părinții tăi au reușit să fugă, zise Leto. Sper că sînt în siguranță...

Rhombur își înfipse mîinile în cîmpul comenzilor, scoțînd nava din modul de instructaj și pregătind-o pentru decolare efectivă. Leto se lăsă pe spate, încercînd să abandoneze comenzile. Simularea externă încă îi umplea ochii, distrăgîndu-l cu viziuni ale virginelor peisaje ixiene.

O lumină albastră izbucni în afara navei. O explozie îi zgudui pe toți. Leto îl auzi pe Rhombur gemînd de durere și scutură din cap pentru a îndepărta urmele programului de instruire. Prințul ixian se prăbuși înapoi în fotoliul de pilotaj; pe fața sa șiroia sîngele.

— Ce naiba? exclamă Leto. Rhombur?

— E adevărat, Leto! strigă Kailea. Scoate chestia asta de-aici!

Leto își apăsă degetele pe panou, chinuindu-se să treacă de la instructaj la starea activă, însă Rhombur nu terminase pregătirea navei. O altă explozie trecu prin zidul camerei, desprinzînd bucăți de stîncă acoperite cu alge. Siluete amenințătoare năvăliră în încăperea principală de dedesubt.

Rhombur gemu. Sub ei, suboizii strigau și arătau spre nava în care se aflau cei trei fugari. Salvele laserelor arseră pereții de stîncă și fuselajul blindat al navei orbitale. Leto activă secvența de lansare automată. În pofida grijilor anterioare, spera acum cu ardoare că mintea interactivă de computer a navei va funcționa eficient.

Nava orbitală țîșni în sus printr-un tunel, apoi spulberă un capac de piatră, un strat de zăpadă și — în sfîrșit — atinse cerul acoperit de norii strălucitori. Pilotînd numai din degete, Leto reuși să evite în ultima clipă un snop orbitor de raze laser provenit de la

sistemul defensiv automat, pe care-l confiscaseră rebelii. Se avîntă spre lumina solară, apărută brusc.

Descrise un looping în sus, spre stratosferă, și, pe cînd încerca să nu piardă din vedere nici un inamic care i-ar fi putut ataca din spațiu, remarcă un transspațial mătăhălos pe o orbită planetară joasă. Două dungi luminoase se desprinseră din nava masivă formînd V-uri separate — un semnal familiar lui Leto: nave ale Casei Atreides.

De la panoul de comunicații, Leto transmise un semnal de identificare în limbajul militar special pe care tatăl său și instructorii i-l tot vîrîseră în minte. Navete de salvare se plasară de fiecare parte a navei orbitale, comportîndu-se ca niște escorte. Piloții lor semnalizară pentru a-i recunoaște identitatea. Scurte rafale purpurii, trase de nava de la babord, pulverizară norul de sub ei, unde se ascunseseră navele inamice.

— Rhombur, te simți bine?

Kailea se aplecă pentru o clipă să examineze contuziile fratelui ei.

Tînărul moștenitor al Casei Vernius își schimbă poziția, duse o mînă la cap și gemu. O cutie cu componente electronice, montată în tavan, îl lovise în cap, apoi se spărsese pe podea.

— Uf, iaduri purpurii! N-am activat la timp blestematul ăla de cîmp de protecție personal...

Clipi de mai multe ori, apoi își șterse urmele de sînge închegat de pe ochi.

Folosindu-și noile talente, Leto urmări escorta care-i duse la adăpostul transspațialului aflat în așteptare, unde zări două mari fregate de luptă Atreides. Cînd nava orbitală intră în cală, un mesaj le parveni prin sistemul de comunicații, în galach, dar cu accentul tărăgănat caladanian:

— Bine c-am reușit să reținem transspațialul pentru încă o oră! Bun venit la bord, prințe Leto. Sînteți bine, dumneavoastră și însoțitorii dumneavoastră? Cîți supraviețuitori sînt?

Leto se uită spre Rhombur, care-și oblojea rănile de la cap.

— Sîntem trei, mai mult sau mai puțin teferi. Scoateți-ne de pe Ix!

După ce nava lor parcă între navele de escortă Atreides, în spațiul desemnat din imensa cală a transspațialului, Leto privi pe ambele părți. Prin hublourile navelor observă uniformele soldaților Atreides,în uniforme verde cu negru, cu însemnele familiare. Răsuflă ușurat.

Apoi se uită îngrijorat spre Rhombur, a cărui soră îi ștergea sîngele de pe frunte cu o bucată de pînză. Concentrîndu-și privirea asupra lui Leto, prințul ixian zise:

— Păi, cred că ar trebui să lași baltă simulările, prietene. Cel mai bine se învață în practică.

După care leșină și căzu într-o parte.

Chiar și cea mai săracă dintre Case poate fi bogată în loialitate. Credința care trebuie cumpărată prin mită sau lefuri e găunoasă si fragilă și se poate frînge în momentul cel mai nepotrivit. Credinta care vine din suflet, în schimb, e mai puternică decît diamantul și mai pretioasă decît cel mai pur melanj.

Ducele PAULUS ATREIDES

Departe, în alt colț de galaxie, în cala de mărfuri a altui transspațial, un crucișător spațial ixian fără însemne stătea singur, cu nimic deosebit de celelalte, printre navele înghesuite. Crucișătorul fugar trecuse de pe o linie de transport pe alta, schimbîndu-și de fiecare dată destinația.

Înăuntrul navei anonime, Dominic și Shando Vernius ședeau ca simpli pasageri în mijlocul jalnicelor rămășițe ale forțelor lor armate. Mulți dintre soldații gărzi fuseseră uciși și mulți nu ajunseseră la timp la nava de salvare; alții se hotărîseră să-și încerce norocul în ceea ce va urma după revoluție. Nimeni dintre cei de la bord nu mai scosese o vorbă de multă vreme.

Servitorul personal al doamnei Shando, Omer, era agitat, smucindu-si umerii înguști; părul lui negru și drept fusese tuns exact pînă la linia gulerului, însă acum și gulerul și părul arătau cam jerpelite. Omer era singurul din personalul casei care alesese să însoțească familia în exil. Bărbat timid, detestase perspectiva de a încerca să-și croiască o viață nouă printre tleilaxu.

Rapoartele laconice ale ambasadorului Pilru făcuseră extrem de clar faptul că nu se puteau aștepta la nici

un ajutor de la forțele militare ale Landsraadului sau de la împărat. Declarîndu-se renegați, tăiaseră toate legăturile — dar și toate obligațiile — față de legea imperială.

Lăzile de sub canapele, magaziile și dulapurile din nava renegată erau pline cu pietre prețioase și obiecte de valoare — orice putea fi vîndut pentru bani gheață. Era foarte posibil ca fuga lor să dureze foarte mult timp.

Dominic se așezase lîngă soția lui, ținînd-o de mîna mică și delicată. Fruntea lipsită de sprîncene i se încre-țise de îngrijorare.

— Elrood va trimite echipe să ne dea de urmă, zise el. Ne vor vîna ca pe animale.

— O, dar de ce nu ne lasă în pace acum? bombăni Omer, scuturînd din cap. Am pierdut deja totul.

— Nu e destul pentru Roody, replică Shando, întorcîndu-se spre servitor, cu spatele drept și cu un aer regal. Nu m-a iertat niciodată pentru că l-am convins să mă lase să plec. Nu l-am mințit niciodată, dar el crede că l-am păcălit.

Privi prin hubloul îngust cu rama de crom lucios. Nava ixiană era mică, fără însemnele vizibile ale Casei Vernius; un vehicul simplu, folosit pentru transportul de mărfuri sau de pasageri. Shando strînse mîna soțului său și încercă să nu se gîndească la cît de mult se prăbușise norocul lor.

Își amintea ziua plecării de la curtea imperială, îmbăiată, parfumată și împodobită cu flori proaspete din serele lui Elrood. Celelalte concubine îi dăruiseră broșe, giuvaieruri, eșarfe luminoase care străluceau la căldura corpului. Era tînără și emoționată, cu inima plină de recunoștință pentru toate amintirile și experiențele de pînă atunci, și totuși nerăbdătoare să înceapă o viață nouă alături de bărbatul pe care-l iubea cu disperare.

Shando își ținuse secretă idila cu Dominic și îl părăsise pe Elrood în ceea ce crezuse că erau termeni buni, terminîndu-și serviciul cu binecuvîntarea lui. Ea și împăratul făcuseră dragoste pentru ultima oară,

vorbiseră tandru despre amintirile pe care le împărtășeau. Elrood nu înțelesese dorința ei de a pleca de pe Kaitain, dar avea destule alte concubine, la urma urmei. Pierderea ei însemnase prea puțin pentru el... pînă cînd aflase că-l părăsise din dragoste pentru alt bărbat!

Acum, fuga disperată a lui Shando de pe Ix era foarte diferită de plecarea ei de pe Kaitain. Oftă cu amărăciune:

— După o domnie de aproape un secol și jumătate, Roody a învățat cum să-și aștepte răzbunarea.

Aflat mult dincolo de orice umbră de gelozie, Dominic chicoti auzind numele de alint.

— Ei, acum e chit cu noi. Va trebui să avem răbdare și să găsim o cale să recîștigăm poziția Casei noastre. Dacă nu pentru noi, măcar pentru copiii noștri.

— Am încredere în Paulus Atreides că va avea grijă de ei, spuse Shando. E un om bun.

— Totuși, nu trebuie să avem încredere în nimeni altcineva care să aibă grijă de noi, răspunse Dominic. Provocarea asta ne va ajunge cu vîrf și îndesat!

Dominic și Shando aveau să se despartă în curînd, să-și ia noi identități și să se ascundă pe planete izolate, păstrînd tot timpul speranța că vor fi din nou împreună, într-o bună-zi. Plătiseră Ghildei o mită uriașă pentru ca să nu fie păstrată nici o înregistrare a destinației fiecăruia. Soțul și soția se îmbrățișară, știind că din acest moment nimic nu mai era sigur în viețile lor.

Tot ce mai aveau dinainte era un spațiu complet neexplorat...

Singur printre rămășițele planetei sfîrtecate de război, C'tair Pilru se îngropă într-o cameră ecranată la transmisii. Spera că nu-l va găsi nici un suboid. Părea singura lui șansă de a supraviețui masacrului...

Mama sa îi arătase odată locul acesta, ascuns în spatele peretelui unui donjon al Marelui Palat, protejat de crusta groasă de piatră. Ca membri ai curții Casei Vernius, fii ai ambasadorului pe Kaitain, lui C'tair și

D'murr li se atribuise un loc destinat siguranței lor personale, dacă ar fi apărut vreodată o urgență. Cu aceeași eficiență metodică pe care o arăta în fiecare zi ca bancher al Ghildei, S'tina se pregătise pentru orice eventualitate și se asigurase că băieții ei își aduceau aminte. Transpirat, flămînd și îngrozit, C'tair fusese ușurat să găsească ascunzătoarea neatinsă în mijlocul haosului, al focurilor de armă și exploziilor.

Apoi, în siguranță și amorțit, șocul a ceea ce se întîmpla cu orașul lui — *lumea* lui — îl lovi în plin. Nu-i venea să creadă că totul era deja pierdut, că atîta măreție se prăbușise în noroi, sînge și fum...

Fratele lui geamăn plecase, dus departe de către Ghildă, pentru a fi instruit ca navigator. Atunci fusese foarte necăjit pentru această pierdere, dar acum însemna că măcar D'murr era la adăpost de revoluție. C'tair n-ar fi dorit nimănui un asemenea calvar... dar spera că fratele său primise într-un fel veștile pînă acum. Încercau oare tleilaxu să ascundă adevărul?

C'tair încercase să ia legătura cu tatăl lui, dar ambasadorul fusese blocat pe Kaitain în punctul culminant al crizei. Printre flăcări, explozii și bande ucigașe de suboizi, C'tair descoperi că are prea puține opțiuni în afară de aceea de a se ascunde și a supraviețui. Tînărul brunet risca să fie ucis dacă încerca să ajungă la încăperile administrative ale Casei Vernius.

Mama lor era deja moartă.

C'tair se ascunse în camera lui izolată cu licurigloburi muribunde, ascultînd zguduiturile slabe ale luptelor îndepărtate și sunetele mult mai puternice ale propriei lui respirații, ale propriei lui bătăi de inimă. Era în viață!

Cu trei zile în urmă, privise cum revoluționarii distrugeau o aripă a complexului Ghildei, acea parte a clădirii pătrătoase și cenusii care adăpostea toate operațiunile bancare. Mama lui fusese înăuntru. D'murr și cu el îi vizitaseră biroul de multe ori în copilărie.

Stia că S'tina se baricadase în seifurile cu dosare, incapabilă să scape sau să creadă că suboizii revoltați vor îndrăzni să atace o fortăreață neutră a Ghildei. Suboizii însă nu înțelegeau politica sau subtilele urzeli ale puterii. S'tina îi trimisese lui C'tair un ultim mesaj, spunîndu-i să reziste, să se pună la adăpost, stabilind locul unde se vor întîlni din nou după ce se vor fi potolit violențele. Nici unul dintre ei nu crezuse că situația se putea înrăutăți.

Însă chiar în timp ce C'tair privea, exploziile declanșate de rebelii suboizi sfărîmaseră o parte a clădirii. Structura se desprinsese din legăturile care o fixau pe tavanul grotei. Arzînd, huruind, rostogolindu-se, dărîmăturile căzuseră cu un tunet asurzitor pe fundul cavității, ucigînd sute de rebeli care priveau, la un loc cu bancherii și functionarii Ghildei. Toți cei dinăuntru...

Aerul se umpluse de fum si țipete, iar luptele continuaseră. Stiuse că ar fi fost inutil să-si croiască drum pînă jos ca să-și caute mama. În schimb, dîndu-și seama că întreaga lui lume se prăbusea, C'tair alergase către singurul adăpost de care avea cunoștință.

Ascuns în camera zăvorîtă și ecranată, dormi ghemuit în poziția fetusului, apoi se trezi cu un sentiment vag de hotărîre — estompată parțial de mînie si durere. C'tair găsi și inventarie proviziile depozitate în containere anentropice; verifică armele învechite din micul dulap-panoplie. Spre deosebire de unele dintre camerele-cu-alge mai mari, acest loc tainic nu avea o navă orbitală. Spera că încăperea nu era pe nici o hartă, secretă sau nu. Altfel, tleilaxu si discipolii lor suboizi slabi de minte aveau cu siguranță să-l găsească.

Năucit si apatic, C'tair hibernă, așteptînd să treacă timpul. Nu era sigur cînd avea să poată scăpa, sau măcar să poată trimite un mesaj. Nu credea că vor sosi vreodată forțe militare din afară să salveze Ix — ar fi ajuns de mult pînă acum. Tatăl lui plecase definitiv. Cîteva zvonuri panicate spuneau că familia Vernius fugise, devenind renegată. Marele Palat era deja

abandonat și jefuit, menit să devină în curînd cartierul general al noilor stăpîni ai planetei Ix.

Plecase Kailea Vernius cu familia ei, fugind de distrugere? Așa spera C'tair, de dragul ei. Altfel, ar fi devenit o țintă pentru revoluționarii furioși. Era o femeie tînără și frumoasă, crescută pentru ceremoniile curții, pentru eleganță și intrigi de palat, și în nici un caz pentru supraviețuirea cu ghearele și cu dinții.

I se făcea rău gîndindu-se la iubitul lui oraș, prădat și călcat în picioare. Își amintea de aleile de cristal suspendate, de clădirile-stalactite, de realizările magnifice în materie de construire a transspațialelor, aparate care puteau fi scoase în spațiu ca prin farmec de către puterile unui navigator al Ghildei. De cîte ori explo raseră D'murr și cu el tunelurile lungi, de cîte ori contemplaseră pesterile uriașe sau urmăriseră prosperitatea răspîndindu-se printre toți locuitorii de pe Ix? Acum suboizii ruinaseră totul. Si pentru ce? Se îndoia că măcar ei înțelegeau.

Poate C'tair reușea să găsească un pasaj spre suprafață, să contacteze o navă de transport, să se folosească de credite furate ca să-și cumpere plecarea de pe planetă, să ajungă pe Kaitain și să ia legătura cu tatăl lui. Măcar mai era Cammar Pilru ambasador? Al unui guvern în exil? Probabil că nu.

Nu, C'tair nu putea pleca și abandona această lume unei soarte crude. Aceasta era Ix, casa lui, și refuza să fugă. Jură totuși să supraviețuiască... cumva. O oată ce lucrurile se potoleau, putea purta haine vechi și pretinde cu umilință că este unul dintre ixienii nemulțumiți, încercînd să se descurce cu noii stăpîni ai planetei. Se îndoia totuși că va fi vreodată în siguranță.

Nu, dacă intenționa să continue lupta...

În săptămînile care urmară, C'tair reuși să se strecoare afară din ascunzătoare, tîrziu, în nopțile subterane programate, folosind un detector de semne de viață ixian pentru a evita gărzile tleilaxu și alți inamici. Cu dezgust, urmări magnificul Vernii ruinîndu-se sub ochii lui.

Marele Palat era acum ocupat de omuleții hidoși cu înfățișare de gnom, uzurpatorii cu pielea cenușie care furaseră o lume întreagă sub ochii indiferenți ai imperiului. Inundaseră orașul subteran cu reprezentanții lor în robe, care păreau să se furișeze tot timpul. Echipe de invadatori cu chip de nevăstuică cutreierau clădirile-stalactite căutînd toți nobilii ascunși. Trupele de Dansatori-Fețe se dovedeau mult mai eficiente decît nesăbuitele clase inferioare.

Dedesubt, departe, suboizii petreceau pe străzi... însă nu știau ce altceva să facă. În curînd se plictisiră și se întoarseră posaci la vechile lor slujbe. Fără instigatorii Dansatori-Fete care să le spună ce să vrea sau să ceară, suboizii nu aveau întîlniri organizate, nu cunosteau nici o cale de lua propriile decizii. Viețile lor redeveniră ceea ce erau înainte, sub alți stăpîni însă și cu cote de producție mai mari. C'tair își dădu seama că noii administratori tleilaxu vor trebui să înceapă să scoată profituri enorme, pentru a putea plăti costurile materiale ale acestei preluări.

Pe străzile orașului subteran, C'tair își tîra picioarele neobservat, prin gloata înfrîntă — supraveghetori de schimb și familii ale muncitorilor de rang mediu care supraviețuiseră epurărilor și n-aveau unde să se ducă. Îmbrăcat în haine șterse, traversa pasajele avariate către orasul ruinat, de sus, și cobora cu liftuburile către dărîmăturile centrelor industriale. Nu se putea ascunde o veșnicie, dar nici nu putea fi încă văzut.

C'tair refuza să accepte că bătălia era deja pierdută. Bene Tleilax aveau puțini prieteni în Landsraad și cu siguranță nu puteau rezista unei rezistențe coordonate. Cu toate acestea, Ix părea să nu ofere nici una.

Pierdut într-un grup mic si timorat de pietoni pe un trotuar din dale îmbucate, privea soldații blonzi, cu trăsături cizelate care mărșăluiau pe lîngă el. Purtau uniforme cu gri și negru — cu siguranță nu ixieni, nici suboizi, și mai ales nu tleilaxu. Înalți și impunători, trufașii soldați aveau arme paralizante, căști pentru

controlul răzmeriților, și impuneau ordinea. O nouă ordine. Cu oroare, îi recunoscu.

Sardaukarii împăratului!

Vederea trupelor imperiale sprijinind preluarea îl înfurie pe C'tair, care înțelese că această conspirație avea adîncimi nebănuite... dar își mască emoțiile în mulțime. Nu putea îngădui nimănui să-l observe. În jurul lui, auzi bombănitul localnicilor ixieni — în ciuda constrîngerilor datorate prezenței sardaukarilor, nici măcar clasele de mijloc nu erau cine știe ce mulțumite cu situația lor schimbată. Contele Vernius fusese un conducător cumsecade, chiar dacă oarecum preocupat de alte lucruri; Bene Tleilax, pe de altă parte, erau fanatici religioși cu reguli brutale. Multe dintre libertățile pe care ixienii le considerau de la sine înțelese aveau să dispară sub guvernarea tleilaxu.

C'tair dorea să să poată face ceva ca să le-o plătească acestor invadatori perfizi. Jură să facă din asta țelul său, atîta timp cît va fi nevoie.

Pe cînd se furișa pe străzile întunecate si avariate de pe fundul grotei, se întristă văzînd clădirile înnegrite si prăbușite, din tavan. Orașul de sus fusese distrus din interior! Doi dintre pilonii de diamant care sustineau imensul tavan de piatră fuseseră aruncați în aer, iar avalanșele rezultate îngropaseră porțiuni întregi din cartierele de locuințe ale suboizilor...

Cu un geamăt înăbușit, C'tair își dădu seama că practic toate marile opere publice de artă ixiene fuseseră distruse, inclusiv modelul stilizat al transspațialului Ghildei, care împodobise Piața Domului. Chiar și minunatul cer de fibră optică al tavanului era avariat, iar proiecțiile aveau pete. Mohorîții și fanaticii tleilaxu nu avuseseră niciodată reputația de a fi amatori de artă. Pentru ei, toate acestea stăteau pur și simplu în drum!

Își amintea că și Kailea Vernius se ocupase de pictură și de sculpturi mobile. Stătuse de vorbă cu C'tair despre anumite stiluri care erau în mare vogă pe Kaitain și absorbise cu lăcomie toate imaginile turistice pe care

tatăl lui le adusese din misiunile sale diplomatice. Dar acum arta dispăruse, la fel și Kailea...

Încă o dată, C'tair se simți paralizat de singurătate.

Strecurîndu-se neobservat în ruinele unei dependinte prăbușite, în ceea ce fusese cîndva un parc botanic, C'tair se opri brusc, încremenit. Ceva îi prinse privirea; se șterse la ochi, să-și limpezească ochii.

Din dărîmăturile încă fumegînde apăru imaginea încețoșată, abia vizibilă, a unui bătrîn cu chip familiar. C'tair clipi — să fi fost oare doar imaginația lui, o hologramă pîlpîitoare de pe un ziar-disc... sau altceva? Nu mîncase toată ziua, era încordat si istovit pînă la limita prăbușirii. Dar imaginea rămînea pe loc. Sau poate nu?

Prin perdeaua de fum si aburi înțepători, recunoscu silueta bătrînului inventator Davee Rogo, geniul infirm care se împrietenise cu gemenii si-i învățase despre inovațiile lui. Lui C'tair i se tăie respirația, iar apariția începu să șoptească atunci cu o voce fragilă, scîrțîită. Era o fantomă... o viziune, o halucinație de nebun? Excentricul Rogo părea să-i spună lui C'tair ce să facă, de ce componente tehnice avea nevoie și cum să le pună laolaltă.

— Ești real? sopti C'tair, păsind mai aproape. Ce vrei să-mi spui?

Pentru cine știe ce motiv, imaginea estompată a lui Rogo nu răspunse la întrebări. C'tair nu înțelese, dar ascultă. La picioarele lui erau împrăștiate cabluri și componente metalice, rămășițe ale unei masini distruse de explozivii care nu țineau seama de nimic. *Astea sînt componentele de care am nevoie...*

Răsucindu-se și cercetînd cu atenție în căutarea observatorilor nedoriți, adună toate piesele ce i se proiectau în minte, pe lîngă multe alte rămășițe tehnologice: bucățele de metal, cristale de plaz și celule electronice. Bătrînul îi dăduse un soi de inspirație.

C'tair îndesă obiectele în buzunare si pe sub haine. Ix se va schimba masiv sub noua conducere tleilaxu, și orice resturi ale prețiosului trecut al civilizației sale se

puteau dovedi valoroase. Tleilaxu îi vor confisca totul, dacă-l găseau...

În zilele următoare de explorare obsesivă, C'tair nu mai zări imaginea bătrînului și nici nu înțelese cu adevărat ceea ce întîlni, dar munci din greu ca să adauge din ce în ce mai multe obiecte la colecția sa tehnologică, la *resursele* sale. Va continua această bătălie... singur, dacă era nevoie.

Petrecea fiecare noapte sub nasul inamicilor, în timp ce aceștia făceau aranjamentele pentru ocupația permanentă. Scotoci zonele pustii ale orașului de sus și de jos, înainte ca echipele de reconstrucție să ajungă să curețe și să îndepărteze amintirile nedorite.

Amintindu-și apoi ce șoptise fantoma lui Rogo, în imaginația lui, începu să construiască... *ceva.*

Cînd navele de salvare Atreides se întoarseră pe Caladan și aterizară pe spațioportul din Cala City, bătrînul duce nu se strădui să le facă o primire prea fastuoasă. Momentul și împrejurările erau prea sumbre pentru obisnuiții funcționari de protocol, fanfare și purtători de steaguri.

Ducele Atreides stătea în aer liber, aruncînd priviri în sus, către lumina voalată de nori a soarelui, în timp ce navele aterizau. Desi nu se asorta cu modelul tunicii, purta pelerina lui favorită din blană de balenă cu pete, pentru a-l apăra de vîntul tăios. Toți servitorii și soldatii Casei adunați acolo asteptau în poziție de drepți lîngă platforma de primire, dar ducelui nu-i păsa de haine sau de impresia pe care putea s-o lase. Paulus era doar bucuros că-și vedea fiul acasă, în siguranță.

Doamna Helena stătea lîngă el, cu spatele rigid și îmbrăcată cu pelerină și rochie protocolare, arătînd impecabil. În momentul în care fregata se așează pe pista spațioportului, Helena îți privi soțul cu o expresie de „ți-am spus eu", apoi își compuse pe față un zîmbet de bun-venit vizibil pentru toată lumea. Nici un privitor n-ar fi ghicit vreodată ce meciuri cu strigăte avuseseră

loc în timp ce transspațialul era pe drum, aducîndu-le fiul acasă.

— Nu-mi dau seama cum ai putut să le oferi adăpost celor doi, zise ea cu glasul coborît, dar înghețat, în timp ce buzele continuau să surîdă. Ixienii au mers dincolo de restricțiile Jihadului, și acum plătesc pretul pentru asta. E primejdios să te amesteci în pedepsele lui Dumnezeu.

— Acești doi copii ai familiei Vernius nu sînt vinovați de nimic și vor rămîne aici ca oaspeți ai Casei Atreides atît cît va fi nevoie. De ce trebuie să mă tot contrazici? Am luat o hotărîre în privința asta.

— Hotărîrile tale nu trebuie să fie bătute în cuie. Dacă mă asculți, poate că vălul ăsta se va ridica de pe ochii tăi și vei vedea pericolul în care ne pui pe toți din cauza prezenței lor.

Helena stătea exact atît de aproape de duce, pe cît se puteau aștepta privitorii.

— Sînt îngrijorată pentru noi și pentru fiul nostru...

Nava de pe pista de aterizare își întinse picioarele de sprijin si se fixă pe pămînt. Exasperat, Paulus se întoarse către soția lui.

— Helena, îi datorez lui Dominic Vernius mai mult decît îți poți imagina — și eu nu mă sustrag de la obligații. Chiar și fără datoria de sînge pe care o avem unul față de altul după Ecaz, tot m-aș fi oferit să-i protejez copiii. Fac asta din toată inima, ca și din sentimentul datoriei. Îmblînzeste-te, femeie! Gîndește-te prin ce-au trecut acești tineri!

O rafală de vînt îi răsfiră părul castaniu-roșcat, dar Helena nici nu clipi. Ironic, ridică cea dintîi mîna în semn de salut cînd usa se deschise. Vorbi din colțul gurii:

— Paulus, îți pui singur gîtul sub securea călăului imperial și mai si zîmbesti făcînd asta! Vom plăti pentru nebunia de azi în moduri pe care nici nu ți le poți închipui. Eu vreau doar ce-i mai bine pentru toată lumea!

În jurul lor, gărzile Casei ignorau cearta cu multă sîrguință. Un steag verde cu negru fîlfîia în bătaia vîntului. Rampa navei se întinse pînă la pămînt.

— Sînt singurul care se gîndeste la *onoarea familiei* în loc de politică? mormăi Paulus.

— Sst! Nu vorbi așa tare!

— Dac-aș trăi numai cu decizii sigure și alianțe avantajoase, n-aș mai fi bărbat adevărat, și cu siguranță n-as fi demn de a fi duce...

Soldații mărșăluiră spre navă și luară pozitia de drepți, formînd o cărare pentru cei trei salvați de pe Ix. Leto ieși primul, trăgînd adînc în piept aerul proaspăt, de mare, și clipind în lumina cețoasă a soarelui de pe Caladan. Se spălase si se îmbrăcase în haine curate, dar arăta totuși obosit; pielea lui avea o nuanță cenușie, părul negru îi stătea în dezordine, iar sprînceana și nasul încă-i erau brăzdate de amintirile evenimentelor.

Leto nu se mai sătura de parfumul de sare si iod al mării apropiate, de izul de pește și de lemn ars. *Acasă.* Nu voia să mai plece vreodată de pe Caladan. Privi dincolo de rampă si întîlni ochii strălucitori ai tatălui său — plini de bucurie la revederea fiului, arzînd de indignare și de mînie pentru ceea ce i se întîmplase Casei Vernius.

Rhombur și Kailea ieșiră nesiguri, așezîndu-se lîngă Leto la capătul de sus al rampei. Ochii de smarald ai Kaileei arătau chinuiți. Se uită în jur la noua lume, ca și cum cerul ar fi fost mult prea departe deasupra capului. Leto își dorea s-o consoleze. Se ținu totusi deoparte, de data asta din cauza prezenței mamei sale.

Rhombur încercă să se adune și făcu o încercare vizibilă de a-si îndrepta umerii și de a-si netezi părul blond, ciufulit. Știa că acum el reprezenta tot ce mai rămăsese din Casa Vernius, chipul pe care-l vor vedea toți membrii Landsraadului, acum că tatăl său, contele renegat, fugise în cine știe ce ascunzătoare. Știa că lupta abia începea. Leto își puse mîna puternică pe umărul prietenului său si-l îndemnă să coboare.

După o clipă de nemișcare, Leto și Paulus se aruncară unul în brațele celuilalt, în același timp. Bătrînul duce își apăsă barba căruntă de obrazul fiului său; se bătură pe spate unul pe celălalt, fără să scoată o vorbă. Apoi se despărțiră și Paulus își puse mîinile mari, bătătorite, pe umerii tînărului, mulțumindu-se să-l privească.

Leto privi pe lîngă tatăl lui și-și văzu mama stînd în spatele lor, cu un zîmbet de întîmpinare călduros, dar forțat. Privirea ei se mută către Rhombur și Kailea, apoi înapoi la el; Leto știa că doamna Helena Atreides îi va primi pe cei doi exilați cu toată ceremonia datorată demnitarilor importanți aflați în vizită. Observă totuși că alesese bijuterii și culori asemănătoare cu însemnele Casei Richese, rivala Ixului, ca și cum ar fi vrut să răsucească un pumnal în rănile exilaților din familia Vernius. Ducele Paulus nu părea să fi observat.

Bătrînul duce se întoarse să-l salute energic pe Rhombur, care mai purta încă un mic bandaj pe rana de la cap.

— Bun-venit, bun-venit, băiete, exclamă el. Așa cum i-am promis tatălui vostru, tu și cu sora ta veți rămîne aici cu noi, sub protectia Casei Atreides, pînă cînd trece totul.

Kailea ridică ochii la norii care alergau pe deasupra, ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată cerul liber. Se cutremură, arătînd pierdută.

— Si dacă n-o să treacă niciodată?

Îndeplinindu-și obligațiile, Helena se apropie să o ia de braț pe fiica familiei Vernius.

— Hai, copilă. O să te ajutăm să te instalezi aici, pentru cazul în care lumea asta va fi casa ta pentru o vreme.

Rhombur îi strînse mîna bătrînului duce în stilul imperial.

— Ăăă... nu-mi pot exprima îndeajuns aprecierea, domnule. Kailea și cu mine înțelegem amîndoi riscul pe care vi-l asumați ca să ne dați adăpost...

Helena se uită peste umăr la soțul ei, care o ignoră. Paulus arătă spre castelul de pe stînci.

— Casa Atreides prețuiește loialitatea și onoarea cu mult mai mult decît politica!

Aruncă o privire severă și pătrunzătoare spre fiul său extenuat. Leto inspiră adînc, primind lecția ca pe o împunsătură de sabie.

— Loialitate și onoare, repetă Paulus. Așa trebuie să fie!

Numai Dumnezeu poate face creaturi vii, conștiente de sine.

Biblia Catolică Portocalie

În sala de nașteri numărul unu din complexul de pe Wallach IX, o fetiță nou-născută plîngea culcată pe o masă medicală. O fiică purtînd linia genetică a baronului Vladimir Harkonnen... Mirosul sîngelui și cel al dezinfectantului umpleau aerul, alături de foșnetul scutecelor apretate și sterilizate. Licurigloburi puternice ardeau, reflectate de pereții de piatră și de suprafețele de metal șlefuit. Multe fiice se născuseră aici, multe noi surori...

Cu mai multă emoție decît arătau de obicei niste Bene Gesserit, Cucernicele Maici, învesmîntate în robele lor întunecate, împungeau cu diverse instrumente copila pipernicită, comentînd îngrijorate. Una dintre surori folosi o seringă hipodermică pentru a extrage o probă de sînge, în vreme ce alta luă un eșantion de piele folosind o chiuretă mică. Nimeni nu ridica glasul mai mult de nivelul șoaptelor. *Culoare ciudată a pielii, procese biochimice la pămînt, greutate redusă...*

Scăldată în transpirație, Gaius Helen Mohiam zăcea istovită în apropiere, încercînd să-și recîștige controlul asupra țesuturilor brutalizate ale trupului ei. Deși metodele sale de conservare o ajutau să-și ascundă adevărata vîrstă, era prea bătrînă ca să mai poată avea copii. Nașterea fusese foarte grea pentru ea, mai dificilă decît nașterea celorlalți opt copii pe care-i adusese pe lume. Acum se simțea bătrînă și uzată.

Două adepte de serviciu se grăbiră spre patul ei și o duseră spre intrarea boltită. Una îi puse o compresă rece pe frunte, iar cealaltă îi trecu peste buze un burete umed, storcîndu-i cîteva picături de apă în gura uscată. Mohiam își îndeplinise deja partea cuvenită din acest proces; Comunitatea avea să facă restul. Deși nu cunoștea planurile urzite pentru copilul ei, știa că acesta trebuia să supraviețuiască.

Pe masa de consultație, chiar înainte ca sîngele și secrețiile lipicioase să-i fie șterse de pe piele, copilul fusese întors și așezat pe toate părțile deasupra unui scanner încorporat. Înfrigurat și speriat, fetița plîngea, dar cu întreruperi, cu vocea tot mai slabă.

Semnale electronice trimiseră toate rezultatele evaluării biologice către o unitate centrală de recepție, care afișă datele pe o coloană, pe un imens monitor de perete, pentru a fi evaluate de către expertele Bene Gesserit. Cucernicele Maici studiară rezultatele, comparîndu-le cu o a doua coloană, care arăta parametrii optimi.

— Diferența este izbitoare, zise Anirul în șoaptă, cu ochii mari pe chipul ei de căprioară.

Dezamăgirea tinerei Maici Kwisatz atîrna ca o greutate pe umeri.

— Și e complet neașteptată, rosti Maica Superioară Harishka.

Uitătura ca de vultur scăpăra în mijlocul feței sale ridate. Pe lîngă tabuurile care le împiedicau pe Bene Gesserit să folosească mijloace artificiale de fertilizare în programul genetic, alte tabuuri le împiedicau să examineze sau să manipuleze genetic fetusii aflați în uter. Iritată, femeia în vîrstă scutură din cap și aruncă o privire piezișă spre Mohiam, încă asudată și odihnindu-se pe masa ei de lîngă ușă.

— Datele genetice sînt corecte, dar acest... *copil* nu este în regulă. Am făcut o eroare!

Anirul se aplecă spre fetiță, privind-o mai îndeaproape. Copila avea o paloare bolnăvicioasă și oasele

faciale deformate, precum și un umăr dizlocat sau malformat. Alte deficiențe, poate cronice, aveau probabil nevoie de mai mult timp să se manifeste.

Și copila asta trebuia să devină bunica lui Kwisatz Haderach? Slăbiciunea nu naște putere.

Anirul depăna evenimentele în memorie, încercînd să-și dea seama ce mersese prost. Celelalte surori îi vor reprosa, din nou, că era prea tînără și impetuoasă. Proiecțiile din dosarele genetice fuseseră atît de precise, iar informațiile din Celelalte Memorii atît de sigure... Deși tatăl fusese Vladimir Harkonnen, această copilă nu era ceea ce ar fi trebuit. Bebelușul fragil nu putea fi următorul pas pe calea genetică care trebuia să culmineze — după numai două generații — cu Sfîntul Graal al programului genetic Bene Gesserit, superființa lor.

— Să fi fost ceva greșit în indexul de împerechere? întrebă Maica Superioară, evitînd să se uite la copil. Sau e o aberație?

— Genetica nu e niciodată sigură, Maică Superioară, răspunse Anirul, îndepărtîndu-se cu un pas de fetiță.

Încrederea i se topise, dar încercă să nu-și caute scuze. Își trecu mîna cu un gest nervos prin părul arămiu, tuns scurt.

— Proiecțiile sînt corecte. Mă tem că liniile genetice pur și simplu nu s-au înțeles... de data asta.

Maica Superioară se uită prin încăpere, la doctori, la celelalte surori. Fiecare comentariu, fiecare mișcare făcută vor fi înregistrate și stocate în arhivele de pe Wallach IX — ca și în Celelalte Memorii — pentru folosința generațiilor următoare.

— Sugerați să încercăm din nou, tot cu baronul? Nu a fost tocmai cel mai cooperant dintre subiecți.

Anirul zîmbi ușor. *Puțin spus!*

— Proiecțiile ne dau cea mai mare probabilitate. Trebuie să fie baronul Harkonnen și trebuie să fie Mohiam. Mii de ani de selecție atentă au dus la acest punct. Avem și alte opțiuni, dar nici una atît de bună ca aceasta... așa că trebuie să mai încercăm o dată.

Se străduí să-și ia un ton cît mai filosofic.

— S-au mai produs și alte erori pe parcurs, Maică Superioară — nu putem lăsa o greșeală să pună capăt întregului program.

— Sigur că nu, se răsti Harishka. Trebuie să-l contactăm din nou pe baron. Trimiteți pe cele mai bune și mai convingătoare reprezentante ale noastre, pînă ce se reface Mohiam!

Anirul se uită spre copilul de pe masă. Obosit acum, bebelușul era tăcut, îndoindu-și mînuțele mici și lovind cu picioarele. Copilul nu putea nici măcar să plîngă pentru o perioadă mai lungă. *Nu e o reproducătoare prea viguroasă...*

Lîngă intrare, Mohiam lupta să se ridice de pe masa de rècuperare, privind spre nou-născută cu ochi strălucitori. Observînd dintr-o privire diformitățile, slăbiciunea, gemu și căzu iarăși în așternut.

Încercînd să-i aducă alinare, Maica Superioară Harishka se opri lîngă masa ei.

— Avem nevoie de toată forța ta, soră, nu de disperarea ta. Ne vom asigura că vei avea încă o șansă cu baronul.

Își încrucișă bratele pe piept și plecă din sala de nașteri în fosnetul robei, urmată de consilerele sale.

Aflat în încăperile cu balcon din fortăreața Harkonnen, baronul se admira în oglindă, gol pușcă, asa cum îi plăcea să facă destul de frecvent. În apartamentul său somptuos din această aripă existau destule oglinzi și multă lumini, prin urmare se putea bucura neîncetat de forma perfectă cu care-l înzestrase natura. Era zvelt și musculos, cu un colorit sănătos — în special atunci cînd iubiții săi găseau timp să-l frece cu uleiuri parfumate. Își plimbă degetele pe contururile tari ale abdomenului. Magnific!

Nu era de mirare că vrăjitoarele îi ceruseră să procreeze cu ele încă o dată. Era, în fond, extraordinar de frumos. Pentru programele genetice, era normal că-și

doreau cel mai bun material. Primul său copil făcut cu scroafa aceea de Mohiam trebuie să fi fost atît de perfect încît mai voiau unul. Deși ura această perspectivă, se întrebă dacă era, cu adevărat, chiar atît de oribil.

Dar ar fi dorit să știe cum se potriveau progeniturile sale în programele pe termen lung ale acestor femei secretoase și înșelătoare. Aveau scheme genetice multiple și nimeni, în afară de o Bene Gesserit, n-ar fi fost în stare să le înțeleagă. Putea fi folosit cumva acest lucru în avantajul său... sau aveau de gînd s-o instige pe fiica sa împotriva lui, mai tîrziu? Avuseseră grijă să nu producă nici un fel de moștenitori bastarzi, evitînd astfel conflictele dinastice; nu că i-ar fi păsat lui prea mult. Dar ce-i ieșea lui din asta? Nici chiar Piter de Vries nu reușise să ofere vreo explicație.

— Nu ne-ați dat răspunsul domniei-voastre, baron Harkonnen, insistă sora Margot Rashino-Zea din spatele său.

Nu părea să o jeneze cîtuși de puțin goliciunea lui.

O văzu în oglindă pe frumoasa soră cu părul auriu. Credeau, cumva, că frumusețea ei l-ar fi putut tenta, silueta sa, trăsăturile fine? S-ar cupla mai degrabă cu ea decît cu cealaltă? Nici una dintre perspective nu-l încînta.

Reprezentînd surorile uneltitoare, Margot tocmai vorbise de „necesitatea" lui de a copula încă o dată cu vrăjitoarea de Mohiam. Nici măcar nu trecuse un an... Cît de insolente puteau fi aceste creaturi! Margot, cel puțin, folosise cuvinte alunecoase și puțină finețe, în locul pretențiilor brutale pe care le exprimase Mohiam în nopatea aceea, acum multă vreme. Cel puțin, vrăjitoarele trimiseseră, de astă dată, un purtător de cuvînt mai acceptabil.

Refuză să pună ceva pe el în fața frumoasei femei, mai ales avînd în vedere cererea ei. Gol, se expuse ostentativ dinaintea ei, dar se prefăcu că nu observă. *N-ar vrea frumușica asta mieroasă să se împerecheze cu cineva ca mine?*

— Mohiam a fost cam prea insipidă pentru gustul meu, zise el, întorcîndu-se în cele din urmă să dea cu ochii de emisara Comunității. Spune-mi, vrăjitoareo, a fost primul meu copil o fată, așa cum mi s-a promis?

— Ce importanță ar putea avea asta pentru domnia-voastră?

Ochii verzi ai lui Margot rămaseră fixați într-ai lui, dar el simțea că femeii i-ar fi plăcut să-și plimbe privirile pe corpul lui, peste mușchi și pielea aurie.

— N-am spus că ar avea vreo inportanță, femeie smintită — dar sînt de rang înalt și ți-am pus o întrebare. Răspunde-mi sau mori!

— Bene Gesserit nu se tem de moarte, baron Harkonnen, zise Margot, pe un ton foarte calm.

Seninătatea ei îl înfuria și-l intriga în același timp.

— Da, primul dumneavoastră copil a fost o fată, continuă ea. Noi, Bene Gesserit, putem influența aceste lucruri. Un fiu nu ne-ar fi fost de nici un folos.

— Înțeleg. De ce v-ați mai întors?

— Nu sînt autorizată să spun mai mult.

— Găsesc foarte jignitoare această nouă cerere a Comunității. Le-am spus acestor Bene Gesserit să nu mă mai deranjeze niciodată. As putea să dau ordin să fii omorîtă pentru că mă sfidezi. Aceasta este planeta mea și fortăreața mea.

— Violența n-ar fi ceva înțelept...

Un ton netulburat, cu o sugestie amenințătoare. Cum putea apărea atît de puternică și monstruoasă într-un trup atît de de frumos?

— Data trecută, ați amenințat cu dezvăluirea presupuselor mele rezerve de melanj. Ați născocit ceva nou sau folosiți același vechi șantaj?

— Noi, Bene Gesserit, putem oricînd să lansăm noi amenințări, dacă doriți, baron Harkonnen, deși dovezile privind rapoartele frauduloase ale producției de mirodenie ar trebui să fie suficiente pentru a atrage mînia împăratului.

Baronul înălță o sprînceană și, în sfîrșit, catadicsi să apuce una dintre robele negre, lucioase, din dulap.

— Am aflat eu din unele surse că mai multe dintre Marile Case au propriile lor rezerve de melanj. Unii spun că nici împăratul Elrood nu se dă înlături de la această practică.

— Împăratul nu e prea bine dispus și nici nu se simte prea bine în aceste zile. Pare să fie preocupat de situația de pe Ix.

Baronul Harkonnen se opri să se gîndească. Proprii săi spioni de la curtea imperială de pe Kaitain îi raportaseră că bătrînul Elrood devenise tot mai instabil și mai nervos, cu semne de paranoia. Mintea lui se ducea, sănătatea i se năruia și toate astea-l făcuseră mai vicios ca oricînd, dovadă fiind seninătatea cu care permisese distrugerea Casei Vernius.

— Dar ce credeți că sînt eu? întrebă baronul. Vreun taur salusan premiat, gata de montă?

N-avea de ce să se teamă, pentru că vrăjitoarele nu mai aveau nici o dovadă fizică împotriva lui. Își împrăștiase rezervele de melanj în ascunzători adînci din izolarea de pe Lankiveil și ordonase distrugerea oricăror urme de pe Arrakis. Totul fusese făcut cu mare măiestrie, de către un fost contabil al CHOAM, angajat de el. Baronul zîmbi. Fost angajat, din moment ce de Vries se ocupase deja de individ.

Aceste Bene Gesserit n-aveau decît să-l amenințe cît pofteau, dar nu-l mai aveau cu nimic la mînă. Cunoașterea acestui lucru îi dădea o forță nouă, mijloace noi de a rezista.

Vrăjitoarea continua să se holbeze la el cu impertinență. Ar fi vrut să o strîngă de gît pe Margot și să-i închidă gura pe veci. Dar acest lucru n-ar fi rezolvat problema, chiar dacă el ar fi supraviețuit confruntării. Bene Gesserit ar fi trimis încă una, și încă una... Trebuia să le dea vrăjitoarelor o lecție pe care să n-o uite niciodată!

— Trimiteți-vă aici maica reproducătoare, dacă tot insistați atît. Mă voi pregăti pentru ea...

Știa exact ce avea să facă. Mentatul său, Piter de Vries, și probabil chiar si nepotul său, Rabban, vor fi fericiți să-l ajute.

— Foarte bine. Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam va fi aici peste două săptămîni, baron Harkonnen.

Fără nici un cuvînt în plus, Margot iesi. Părul ei blond, sclipitor, și pielea albă ca laptele păreau prea radioase pentru a fi acoperite de robele sterse ale Comunității.

Baronul îl convocă pe de Vries. Trebuiau să se apuce de lucru...

Fără un scop, o viață nu înseamnă nimic. Uneori, scopul devine întreaga viață a unui om, o pasiune devoratoare. Dar, o dată ce scopul e atins, ce mai urmează? Oh, biet om, ce mai urmează?

DOAMNA HELENA ATREIDES, jurnalele ei personale.

După anii de persecuții ai copilăriei sale de pe Giedi Prime, tînărul Duncan Idaho găsi că lumea luxuriantă a Caladanului era un adevărat paradis. Fusese lăsat fără nici o hartă, într-un oraș aflat pe partea cealaltă a planetei față de castelul Caladan. Prietenul lui Janess, secundul Renno, se debarasase de toate obligațiile sale față de băiat, apoi îl dăduse afară pe pasagerul clandestin, abandonîndu-l pe străzile din preajma spațioportului din cîmpie.

Fără să-i mai acorde nici o atenție, echipajul navei descărcase încărcătura de materiale reciclabile și deșeuri industriale și preluă un transport proaspăt de orez pundi, împachetat în saci din fibre de grîu. Fără să-și ia rămas bun, fără să-i dea vreun sfat sau măcar să-i ureze noroc lui Duncan, secundul urcă la bordul navei sale de mărfuri și se întoarse la transspațialul de pe orbită.

Duncan nu se putea plînge: cel puțin, scăpase de Harkonneni. Acum tot ce-i mai rămînea de făcut era să-l găsească pe ducele Atreides.

Băiatul se pomeni între străini, într-o lume ciudată, privind nava cum urca pe cerul înnorat. Caladan era o planetă cu mirosuri bogate și atîtătoare, cu aer umed

și încărcat de sare marină, cu iz puternic de pește si aromă de flori sălbatice. În toți anii petrecuți pe Giedi Prime, Duncan nu mai întîlnise așa ceva.

Pe Continentul Sudic, dealurile erau domoale, acoperite de ierburi de un verde intens și de grădini terasate, săpate în pante, ca niste trepte văzute de un beţivan. Echipe de fermieri lucrînd manual umblau de colo-colo sub soarele galben cețos și, deși nu erau bogați, erau fericiți. Îmbrăcați în haine vechi, transportau fructe și legume proaspete pe platforme cu suspensii, ducîndu-le la piață.

Pe cînd Duncan arunca priviri flămînde fermierilor aflați în trecere, un bătrîn binevoitor îi oferi un mic pepene paradan, foarte copt, pe care băiatul îl mîncă plin de poftă. Zeama dulce i se prelinse printre degete. Era cea mai delicioasă masă pe care o luase vreodată!

Remarcînd energia, dar și disperarea băiatului, fermierul îl întrebă dacă nu cumva i-ar plăcea să se întoarcă să lucreze în lanurile de orez, pentru cîteva zile. Bătrînul nu-i oferea nici o plată, numai un loc de dormit si ceva de mîncare. Duncan se învoi imediat.

Pe lungul drum înapoi, băiatul îi povesti de luptele lui cu Harkonnenii, despre cum fuseseră arestați și uciși părinții săi, cum îl aleseseră pentru vînătoarea lui Rabban și cum reușise să scape.

— Acum trebuie să mă prezint în fața ducelui Atreides, zise el cu toată încrederea. Dar nu știu unde este sau cum să-l găsesc.

Bătrînul fermier îl ascultă cu atenție, apoi dădu din cap cu gravitate. Caladanienii cunoșteau legendele despre ducele lor, văzuseră cea mai măreață dintre luptele lui cu taurii la plecarea fiului său, Leto, pe Ix. Oamenii de aici își respectau conducătorul și pentru ei părea perfect rezonabil ca oricare dintre cetățeni să poată cere o audiență Atreizilor.

— Îți pot spune în ce oraș trăiește ducele, zise bătrînul. Soțul surorii mele are chiar și o hartă a întregii

lumi și-ți pot arăta. Dar nu știu cum s-ajungi acolo... E foarte departe.

— Sînt tînăr și puternic. Mă descurc eu...

Fermierul dădu din cap și-l conduse înapoi spre lanurile de orez.

Duncan rămase patru zile cu familia bărbatului, lucrînd în apă pînă la brîu în cîmpul inundat. Umblă prin apă, curățînd canalele, băgînd semințele mici dar dure în noroiul moale. Învăță cîntecele si melopeele cultivatorilor de orez pundi...

Într-o după amiază, pîndarii urcați în copacii nu prea înalți începură să bată în tingiri, dînd alarma. Cîteva clipe mai tîrziu, încrețiturile apărute în apele noroioase semnalară apropierea unui banc de pești-panteră, locuitori ai mlaștinilor care înotau în grup în căutarea prăzii. Puteau curăța carnea de pe oase în cîteva minute.

Duncan se cocoță pe unul dintre trunchiurile copacilor stufoși, alăturîndu-se altor fermieri panicați. Se agăță de crengile de jos, îndepărtînd muschiul, și privi în apă, urmărind cum se apropiau undele. Dedesubt, putea vedea creaturi mari, cu colți multipli, blindate de solzi lați. Mai mulți dintre peștii-panteră făcură cerc în jurul copacului de mlaștină unde se refugiase Duncan.

Cîteva dintre creaturi se înălțară pe coatele unor brațe primitive, dotate cu aripioare frontale care se dezvoltaseră luînd forma unor gheare rudimentare. Cu cea mai mare parte a corpului afară din apă, peștii carnivori se înălțară spre el, imenși și mortali. Ochii lor umezi și înguști clipeau, fixîndu-l pe tînărul care atîrna în crengile de deasupra, la doi pasi de ei. După o clipă nesfîrșită în care îi privi, la rîndul lui, Duncan se sui cu o creangă mai sus. Peștii-panteră se scufundară din nou, învolburînd apele, și dispărură pe cîmpul inundat de orez.

În ziua următoare, Duncan luă mîncarea pe care i-o pregătise familia fermierului și porni spre coastă, unde reuși să găsească de lucru ca întinzător de năvoade pe

un vas de pescuit ce străbătea apele mărilor calde din sud. Cel puțin, ambarcațiunea îl va duce într-un port de pe continentul unde se afla castelul Caladan...

Lucră la năvoade timp de patru săptămîni, curăță pești și-și mîncă portia în cambuză. Bucătarul folosea multe condimente care nu-i erau familiare lui Duncan — piper iute caladanian și muștar care-l făceau să-i dea lacrimile și să-i curgă nasul. Oamenii rîdeau de jena lui și-i spuneau că nu va deveni niciodată bărbat pînă nu reușea să mănînce o astfel de mîncare. Spre surpriza lor, tînărul Duncan o luă ca pe o provocare și, curînd, începu să ceară un supliment de condimente. Nu peste multă vreme, putu suporta mîncăruri mai picante decît oricare alt membru al echipajului. Pescarii încetară să-l mai tachineze și, în loc de asta, începură să-l laude.

Înainte de sfîrșitul călătoriei, unul dintre băieții din cabinele de pe puntea următoare făcu niște calcule din care reieșea că Duncan mai avea doar sase săptămîni pînă să împlinească nouă ani.

— Mă simt mult mai în vîrstă de-atît, răspunse Duncan.

Nu se așteptase să dureze atît de mult pînă să ajungă la destinație, dar viața era mai bună acum, în pofida muncii incredibil de grele pe care trebuise să o facă. Se simțea în siguranță, mai liber decît se simțise vreodată. Oamenii din echipaj deveniseră noua lui familie.

Vasul de pescuit ajunse în sfîrșit în port, navigînd sub cerul înnorat, iar Duncan lăsă marea în urmă. Nu ceru nici un ban, nu ceru permisiunea căpitanului — plecă pur si simplu. Călătoria pe ocean fusese doar o etapă din drumul său. Nici măcar o dată în timpul voiajului său îndelungat nu se abătuse de la obiectivul principal, acela de a ajunge la bătrînul duce. Nu profită de nimeni și lucră din greu pentru ospitalitatea primită...

Pe o alee lăturalnică de la docuri, un marinar de pe o altă navă încercă o dată să-l atace, dar Duncan lovi și el, cu mușchi de oțel și reflexe fulgerătoare. Atacatorul.

învinețit și bătut, se retrase, găsind că acest băiat sălbatic era prea mult pentru el.

Duncan începu să facă autostopul cu mașini și camioane de teren și se strecură în trenuri si toptere de marfă pe distanțe scurte. Inexorabil, se îndrepta spre nordul continentului, spre castelul Caladan, apropiindu-se tot mai mult, pe măsură ce lunile treceau.

În timpul ploilor foarte frecvente găsea copaci sub care să se ghemuiască. Dar, chiar ud și flămînd, nu se simțea atît de rău, pentru că își amintea de noaptea cumplită de la Stația Gărzii Forestiere, cît de frig fusese atunci, cum folosise un cuțit ca să-și taie propriul umăr. După așa ceva, putea cu siguranță să treacă peste aceste mici neplăceri.

Uneori, intra în vorbă cu alți călători și auzea povești despre popularul lor duce sau fragmente din istoria Casei Atreides. Pe Giedi Prime, nimeni nu vorbea de astfel de lucruri. Oamenii își păstrau părerile pentru ei și nu dezvăluiau informații decît sub presiune. Aici, localnicii erau fericiți să discute despre situația lor. Duncan își dădu seama șocat, într-o după amiază, pe cînd călătorea în compania a trei circari, că acești oameni de pe Caladan își *iubeau* liderul.

Într-un contast izbitor, Duncan nu auzise decît povești îngrozitoare despre Harkonneni. Cunoștea prea bine frica populației și consecințele brutale ce decurgeau din orice indisciplină reală sau imaginară. Însă pe această planetă locuitorii mai degrabă își respectau conducătorul decît să se teamă de el. Bătrînul duce, i se povestise lui Duncan, obișnuia să se plimbe prin sate, prin piețe, însoțit doar de o mică gardă de onoare, vizitînd popuația fără să poarte nici o armură, fără cîmp de protecție sau fără teamă de vreun atac.

Baronul Harkonnen sau Glossu Rabban n-ar fi îndrăznit niciodată să facă așa ceva.

S-ar putea să-mi placă acest duce, se gîndea Duncan în fiecare noapte, ghemuit sub pătura pe care unul dintre circari i-o împrumutase...

În cele din urmă, după luni de călătorie, intră în satul de la poalele promontoriului pe care se înalța castelul Caladan. Măreața construcție părea o santinelă privind peste întinderea mărilor calme. Undeva, înăuntru, locuia ducele Paulus Atreides, ajuns pentru băiat o figură de legendă.

Duncan se zgribuli în răcoarea dimineții și inspiră adînc. Ceața se ridica deasupra coastei, transformînd soarele care răsărea într-o minge uriașă, portocalie. Plecă din sat și o luă pe drumul lung și abrupt care ducea spre castel. Acolo trebuia să ajungă.

Pe drum, făcu tot ce-i stătea în putință pentru a arăta cît mai prezentabil, scuturîndu-și praful de pe haine și băgîndu-și în pantaloni cămașa șifonată. Dar se simțea foarte încrezător, indiferent de cum arăta. Iar ducele fie că-l va accepta așa cum era, fie îl va azvîrli afară. Indiferent ce se va întîmpla însă, Duncan Idaho va supraviețui...

Cînd ajunse la porțile care se deschideau în curtea imensă, gărzile Atreides încercară să-l oprească, crezîndu-l cersetor.

— Nu sînt un milog, anunță Duncan, ținîndu-si capul sus, cu semeție. Am străbătut galaxia ca să-l văd pe duce și să-i spun povestea mea.

Gărzile izbucniră pur si simplu in rîs.

— Ți-am putea găsi cîte ceva de prin bucătărie, dar nu mai mult...

— V-aș fi foarte recunoscător domniilor voastre, se învoi Duncan, cu stomacul ghiorăind de foame, dar nu pentru asta am venit. Vă rog, trimiteți un mesaj în castel anunțînd că... — încercă să-și amintească vorbele învățate de la unul dintre cîntăreții călători — ...că meșterul Duncan Idaho cere o audiență la ducele Paulus Atreides.

Soldații rîseră din nou, dar băiatul văzu în expresia fetei lor o urmă de respect. Unul dintre ei plecă și reveni cu ceva de mîncare, ouă prăjite pentru Duncan. După ce mulțumi gărzilor, se repezi hulpav asupra ouălelor,

își linse degetele și se așeză pe pământ, în așteptare. Trecură cîteva ore.

Gărzile continuară să-l țină sub observație și să clatine din cap. Unul dintre soldați îl întrebă dacă avea arme sau bani, iar Duncan negă în ambele cazuri. În timp ce suvoiul de petiționari continua să intre și să iasă din castel, gărzile flecăreau între ele. Duncan auzi ceva despre o revoltă izbucnită pe Ix și despre îngrijorarea ducelui privind Casa Vernius, în special pentru că împăratul acceptase să se pună o recompensă pe capul lui Dominic și Shando Vernius. Se părea că Leto, fiul ducelui, tocmai se întorsese de pe Ix, planeta răvășită de război, împreună cu doi refugiați regali. La Castel totul era acum în fierbere.

Cu toate acestea, Duncan aștepta.

Soarele trecu pe deasupra capului, alunecînd dincolo de orizontul marelui ocean. Tînărul petrecu noaptea ghemuit într-un colț al curții, iar în dimineața următoare, la schimbarea gărzilor, își repetă povestea și ceru din nou o audiență. De data aceasta, menționă că scăpase dintr-o lume Harkonnen și că dorea să-și ofere serviciile Casei Atreides. Numele Harkonnen părea să atragă imediat atenția. Din nou, gărzile îl căutară de arme, dar mult mai minuțios.

Pe la începutul amiezii, după ce fusese percheziționat și verificat — întîi cu un scanner electronic, pentru descoperirea de dispozitive letale ascunse, apoi cu un detector de otrăvuri — Duncan fu condus în interiorul castelului. Veche structură de piatră, ale cărei coridoare și încăperi interioare erau împodobite cu tapiserii bogate, castelul purta patina istoriei și avea o eleganță străveche. Podelele de lemn trosneau sub tălpi.

La una dintre marile intrări boltite, doi soldați Atreides îl verificară cu echipament de scanare și mai elaborat, dar nici ei nu găsiră nimic suspect. Era doar un băiat, care nu avea nimic de ascuns, dar ei își purtau paranoia de parcă ar fi fost un veșmînt ciudat și neconfortabil, de parcă tocmai se instituiseră noi proceduri.

Satisfăcuți, soldații îl dirijară pe Duncan spre o încăpere imensă, cu tavanul boltit susținut de grinzi masive, întunecate.

În centrul încăperii, examinîndu-și vizitatorul, stătea bătrînul duce — un bărbat puternic ca un urs, cu barba stufoasă și ochii verzi, strălucitori... Paulus stătea relaxat într-un scaun comod, de lemn, nu pe un tron ostentativ. Era un loc unde se putea simți bine ore în șir, cît timp rezolva problemele de stat. Pe spătarul scaunului, deasupra capului bătrînului patriarh, un blazon cu un șoim fusese sculptat în lemn întunecat de Elacca.

Lîngă el stătea fiul său, Leto, cu pielea măslinie, slab și arătînd obosit, de parcă nu s-ar fi refăcut pe deplin de pe urma celor pătimite. Duncan îl privi în ochi și simți că amîndoi aveau multe să-și spună, multe să-și împărtășească.

— Avem, aici, un băiat foarte perseverent, Leto, zise bătrînul duce, privindu-și fiul. Din cîte mi se pare, cred că vrea ceva total diferit de restul solicitanților pe care i-am ascultat astăzi...

Leto își înălță sprîncenele. Avea numai cinci sau sase ani mai mult ca Duncan — o adevărată prăpastie între ei, la vîrsta lor — dar se părea că fuseseră amîndoi forțați să se maturizeze.

— Nu pare lacom.

Expresia lui Paulus se îmblînzi pe cînd se aplecă înainte, în scaunul lui măreț.

— De cît timp astepți aici, băiete?

— Oh, asta nu contează, domnule duce, răspunse Duncan, sperînd că folosise formula potrivită. Acum sînt aici.

De emoție, își scărpină o alunită de pe bărbie.

Bătrînul Duce aruncă o căutătură încruntată spre soldatul de gardă care-l escortase pînă în sală.

— I-ați dat ceva de mîncare acestui tînăr?

— Mi-au dat din belșug, domnule. Mulțumesc! Si am avut parte și de un somn bun peste noapte, în curtea dumneavoastră atît de confortabilă...

— În curte?

O nouă privire aruncată soldatului.

— Așadar, cu ce treabă pe aici, tinere? Ai venit dintr-unul din satele pescărești?

— Nu, stăpîne — eu sînt de pe Giedi Prime.

Gărzile își pipăiră nervoase armele. Bătrînul Duce și fiul său schimbară priviri între ei, neîncrezători la început.

— Atunci, ai face bine să ne spui ce ți s-a întîmplat, zise Paulus.

Expresia lor se schimbă într-un dezgust sumbru cînd Duncan le spuse povestea sa, fără să omită nici un detaliu...

Ducele făcu ochii mari. Observase expresia deschisă de pe chipul tînărului și se uită spre fiul său, gîndindu-se că asta nu era o poveste inventată. Leto dădu din cap. Nici un băiat de nouă ani n-ar fi putut născoci o astfel de istorisire, indiferent cît de bine ar fi fost povățuit.

— Și astfel am ajuns aici, domnule, ca să vă văd, concluzionă Duncan.

— În *care* oraș de pe Caladan ai aterizat? întrebă ducele din nou. Descrie-l pentru noi...

Duncan nu-și putu aminti numele orașului, dar își aminti ceea ce văzuse, iar bătrînul duce fu de acord că băiatul trebuie să fi străbătut, într-adevăr, toată planeta.

— Mi s-a spus să vin la dumneavoastră, stăpîne, și să-ntreb dacă aveți să-mi dați ceva de făcut. Îi urăsc pe Harkonneni, domnule, și mi-aș oferi loialitatea pe vecie Casei Atreides, dacă mi s-ar îngădui să rămîn!

— Tată, eu cred că spune adevărul, zise Leto încet, studiind ochii verzi-albaștri ai băiatului. Sau este, cumva, o lecție pe care încerci să mi-o dai?

Paulus se rezemă de spătar, cu mîinile încrucișate în poală și pieptul zguduit de spasme. După o clipă, Duncan își dădu seama că uriașul se străduia să-și înăbușe hohotele de rîs. Cînd bătrînul duce nu se mai putu abține, izbucni într-un chicotit adînc și-și lovi genunchii.

— Băiete, admir ceea ce-ai făcut. Orice tînăr cu asemenea curaj trebuie să intre în serviciul meu!

— Mulțumesc, domnule, răspunse Duncan.

— Sînt sigur că vom găsi vreo treabă urgentă pentru el, tată, interveni Leto zîmbind obosit.

Găsea că acest băiat insistent și curajos era o schimbare îmbucurătoare față de tot ceea ce văzuse în ultima vreme.

Bătrînul duce se desprinse din confortul scaunului și strigă după servitori, insistînd să-i dea băiatului haine, să-l ducă la baie și să-i dea mai multă mîncare.

— Dacă mă gîndesc mai bine — ridică el mîna — aduceți o masă mare de banchet. Fiul meu și cu mine vrem să prînzim cu tînărul meșter Idaho!

Intrară într-o sală de mese alăturată, unde slujitorii se grăbiră să pregătească tot ce le comandase ducele lor. Un servitor pieptănă părul întunecat și creț al băiatului și-i curăță hainele prăfuite cu un dispozitiv electrostatic. În capul mesei, cu Duncan la dreapta si cu Leto cel cu ochii cenușii la stînga sa, Paulus Atreides își odihni bărbia în pumnul mare.

— Am o idee, băiete. Din moment ce ai dovedit că te poți descurca cu acești monstruoși Harkonneni, crezi că un biet taur salusan ar fi dincolo de puterile tale?

— Nu, domnule, răspunse Duncan.

Auzise și el despre marile spectacole oferite de duce.

— Dacă doriți să mă lupt cu el pentru dumneavoastră, aș fi fericit s-o fac.

— Să te *lupți* cu el? rîse Paulus. Nu e chiar ceea ce gîndeam eu...

Se lăsă în scaun cu un rînjet larg, privind spre Leto. Acesta înțelese și continuă ideea ducelui:

— Cred că am găsit o slujbă pentru tine, aici la castelul Caladan, tinere. Ai putea lucra la grajduri, sub supravegherea grăjdarului șef, Yresk. Îl vei ajuta să îngrijească taurii tatăui meu; să-i hrănești și, dacă te poți apropia îndeajuns de ei, să-i cureți cu țesala. Am făcut și eu asta. Te voi prezenta grăjdarului șef!

Leto își privi tatăl.

— Îți amintești cum mă lăsa Yresk să mîngîi taurii, cînd aveam vîrsta lui Duncan?

— Oh, acest băiat va face mult mai mult decît să mîngîie animalele, zise bătrînul duce.

Paulus ridică o spînceană căruntă pe cînd platouri după platouri cu mîncăruri alese erau aduse pe masă. Remarcă expresia de încîntare de pe fața lui Duncan.

— Iar dacă te descurci destul de bine la grajduri, adăugă el, poate că-ți vom găsi o ocupație mai atrăgătoare.

Istoria a fost rareori îngăduitoare cu cei care trebuie pedepsiți. Pedepsele Bene Gesserit nu pot fi uitate.

Dicton Bene Gesserit

O nouă delegație Bene Gesserit, aducînd-o pe Gaius Helen Mohiam, sosi pe Giedi Prime. Abia eliberată de bolnăvicioasa ei fiică Harkonnen, Mohiam se afla în fortăreața baronului pentru a doua oară în decurs de un an.

De data asta, sosise pe timp de zi, trecînd prin pătura de nori unsuroși și printre coloanele de fum provenind de la uzinele lipsite de filtre, care dădeau cerului un aspect bolnav, înăbușind orice urmă de soare.

Naveta Cucernicei Maici ateriză pe același cosmodrom ca și prima oară, cu aceeași solicitare de „servicii speciale". Dar acum baronul Harkonnen jurase că lucrurile se vor desfășura altfel...

Mărșăluind într-un ritm perfect, un regiment de soldați cu figuri impenetrabile, din rîndul trupelor Casei Harkonnen, se deplasă pentru a înconjura naveta Bene Gesserit într-o manieră făcută să le intimideze pe vrăjitoare.

Bursegul Kryubi, fost pilot pe Arrakis, iar acum seful securității Casei Harkonnen, stătea în fața rampei de debarcare a navetei, cu doi pași înaintea celui mai apropiat șir de soldați. Toti erau îmbrăcați în albastrul de ceremonie.

Mohiam apăru în capătul rampei, învăluită în roba ei Bene Gesserit, flancată de adepte slujitoare, garda

personală și alte surori. Se încruntă cu dispreț la burseg si la oamenii acestuia.

— Care este rostul acestei primiri? Unde-i baronul?

Bursegul se uită spre ea.

— Să nu-ți încerci Glasul asupra mea, altfel va apărea o... reacție din partea trupelor melè. Ordinele mele spun că numai tu singură ai permisiunea de a-l vedea pe baron. Fără soldați, fără adepte, fără însoțitoare. Te așteaptă în sala de primiri de la fortăreață.

Se uită spre cei din spatele femeii, adunați în navetă.

— Nici unul dintre ei nu poate intra!

— De neconceput, zise Mohiam. Cer să beneficiez de curtoazia diplomatică oficială. Întregul meu anturaj trebuie acceptat cu tot respectul datorat.

Kryubi nici nu clipi. „Știu ce vrea vrăjitoarea asta", îi spusese baronul. „Dacă-si imaginează că se poate arăta aici să se împreuneze cu mine cu regularitate, se înșală amarnic!" — orice-ar fi însemnat asta.

Bursegul se uită în ochii ei.

— Cererea ta este respinsă.

Era mult mai înspăimîntat de pedepsele baronului decît de orice i-ar fi putut face această femeie.

— Poți pleca, dacă acest lucru nu se potrivește cu dorințele tale.

Mohiam pufni, dar coborî rampa, aruncînd o privire celor care rămîneau în navă.

— Ținînd cont de toate perversiunile sale, baronul Vladimir Harkonnen e cam mironosiță, zise ea batjocoritor, mai mult pentru urechile trupelor Harkonnen decît pentru proprii săi oameni. Mai ales cînd e vorba de chestiuni sexuale.

Kryubi, care nu fusese pus la curent cu situația, era intrigat de aluzie. Însă decise că anumite lucruri mai bine rămîneau nelămurite.

— Spune-mi, bursegule, glăsui vrăjitoarea cu un ton iritant, de unde știi dacă folosesc Glasul sau nu?

— Un soldat nu-și dezvăluie niciodată întregul arsenal de apărare.

— Înțeleg.

Tonul ei era unul mieros, senzual. Kryubi nu se simțea amenințat de vocea ei, dar se întreba dacă bluful său avusese efect.

Fără ca acest soldat smintit să știe, Mohiam era Dreptvorbitoare, capabilă să recunoască nuanțele minciunii și ale înșelăciunii. Îi dădu voie pomposului burseg să o conducă pe o pasarelă, apoi printr-un tunel de acces. O dată intrată în fortăreața Harkonnen, Cucernica Maică își luă cel mai autentic aer de încrezător trufaș, adăugînd și o notă de nonșalanță simulată.

Însă toate simțurile sale ascuțite erau la pîndă, căutînd fie și cea mai mică anomalie. Baronul o făcea extrem de suspicioasă. Stia că pune ceva la cale...

*

Plimbîndu-se agitat prin Sala Mare, baronul Harkonnen se uită de jur împrejur, cu ochii săi negri scăpărînd de încordare. Încăperea era mare și rece, iar lumina crudă, aruncată de licurigloburile grupate în colțuri și de-a lungul tavanului, era mult prea puternică. În timp ce pășea de colo colo cu ghetele sale negre, ascuțite la vîrf, pașii stîrneau ecouri, făcînd ca întreaga sală să sune a gol și pustiu — un loc ideal pentru o ambuscadă.

Deși partea rezidențială a fortăreței putea să pară abandonată, baronul postase gărzi și spioni electronici în diverse nișe. Știa că nu va reuși s-o păcălească prea multă vreme pe tîrfa Bene Gesserit, dar asta nu mai conta. Chiar dacă afla că erau supravegheați, asta o va face să ezite și s-o împiedice să-și desfășoare trucurile ei perfide. Precautiunea avea să-i ofere *lui* cîteva clipe prețioase...

Din moment ce plănuise ca, de astă dată, să dețină controlul deplin, baronul voia ca oamenii săi să vadă totul. Le va oferi un spectacol pe cinste, ceva despre care să vorbească în cazărmile și transportoarele lor de trupe

ani de zile de acum înainte. Mai presus de toate, le va pune pe vrăjitoare la locul lor. *Șantaj, nu mai spuneți!*

Piter de Vries veni în spatele lui, mișcîndu-se atît de rapid și tăcut încît îl luă prin suprindere pe baron, care se răsti:

— Nu mai fă asta, Piter!

— V-am adus ce mi-ați cerut, baroane.

Mentatul „strîmb" întinse mîna, oferindu-i două dopuri minuscule, emițătoare de zgomot alb.

— Introduceți-le adînc în canalele urechilor. Sunt proiectate să distorsioneze orice Glas pe care l-ar putea folosi. Puteți auzi conversațiile normale, dar vor distorsiona sunetele nedorite, împiedicîndu-le să vă ajungă la urechi.

Baronul inspiră adînc și-și încordă mușchii. Pregătirile trebuiau să fie perfecte.

— Ai grijă de partea *ta*, Piter. Eu știu ce am de făcut.

Se duse spre o mică nișă, apucă decantorul de coniac kirana și luă o înghițitură mare, direct din sticlă. Simțind coniacul arzîndu-i în piept, își șterse buzele și făcu același lucru și cu gura sticlei.

Baronul înghițise deja mai mult alcool decît de obicei, poate mai mult decît ar fi fost înțelept, ținînd cont de provocarea pe care trebuia s-o înfrunte. De Vries, care își dăduse sema de neliniștea baronului, își privea stăpînul cu aerul că rîdea de el. Încruntîndu-se, baronul mai luă o înghititură zdravănă, doar ca să-i facă în ciudă mentatului.

De Vries era foarte agitat, savurînd planul lor comun, nerăbdător să ia parte la el.

— Baroane, poate că vrăjitoarea revine aici pentru că i-a plăcut atît de mult prima întîlnire...

Continuă trăncăneala:

— Credeți că a *tînjit* după domnia-voastră de atunci?

Baronul se uită din nou, furios, la el — de data asta destul de aspru încît mentatul să se întrebe dacă nu

cumva mersese prea departe. Însă de Vries reușise întotdeauna să-și scape pielea din calea represaliilor.

— Asta-i cea mai bună proiectie pe care mentatul meu o poate oferi? Gîndește-te, lua-te-ar naiba! De ce-ar vrea Bene Gesserit încă un copil de la mine? Încearcă oare să răsucească mai adînc cuțitul în rană, să mă facă să le urăsc și mai mult decît acum?

Pufni, întrebîndu-se dacă asta era posibil.

Poate că aveau nevoie de două fiice din anumite motive. Sau poate că se întîmplase ceva rău cu prima... Buzele pline ale baronului se curbară într-un zîmbet discret. *Acest copil va fi, cu siguranță, ultimul.*

Nu mai rămăsese nici o dovadă pe care Bene Gesserit să o poată folosi pentru șantaj.

Lankiveil ascundea acum mare parte din comoara de melanj Harkonnen chiar sub nasul lui Abulurd. Smintitul n-avea nici cea mai mică idee despre modul în care era folosit ca paravan pentru activitățile secrete ale baronului. Dar, desi era moale și prostănac, Abulurd rămînea un Harkonnen. Chiar dacă descoperea vicleșugul, n-ar fi îndrăznit să-l dea în vileag de teamă să nu distrugă proprietățile propriei sale familii. Abulurd venera amintirea tatălui lor prea mult ca să facă una ca asta...

Baronul se îndepărtă de coniacul kirana; gustul dulce si arzător devenise acru în adîncul gîtlejului. Purta o bluză largă de pijama cu maro si negru, legată strîns cu o eșarfă peste abdomenul plat. Grifonul albastru deschis al Casei Harkonnen împodobea partea stîngă a pieptului. Își lăsase brațele goale ca să-și arate bicepsii. Părul roșcat îi era tuns scurt și ciufulit, pentru a-i da un aspect cît mai vicios.

Se uită cu asprime la de Vries. Mentatul bău o înghițitură dintr-o sticluță cu suc rosu închis — suc de sapho.

— Suntem gata, baroane? Așteaptă afară...

— Da, Piter.

Se afundă înapoi în scaun. Pantalonii săi de mătase erau largi, iar privirile iscoditoare ale Cucernicei Maici nu vor putea vedea descoperi nici o umflătură a unei arme — nici o armă la care s-ar fi putut aștepta. Zîmbi:

— Du-te și adu-o!

*

Cînd Mohiam intră în sala principală a fortăretei, bursegul Kryubi și trupele sale închiseră ușile în spatele ei, rămînînd afară. Zăvoarele se închiseră cu un clinchet. Intrînd imediat în alertă, observă că baronul regizase pînă în cel mai mic detaliu această întîlnire.

Cei doi păreau să fie singuri în încăperea lungă, austeră si rece, scăldată în lumină orbitoare. Întreaga fortăreață degaja impresia de unghiuri drepte și de rigoare neîmblînzită, care le plăcea atît de mult Harkonnenilor; acest loc era mai mult o sală industrială de conferințe decît o încăpere somptuoasă dintr-un palat.

— Te salut din nou, baron Harkonnen, zise Mohiam cu un zîmbet care-i acoperea disprețul cu un strat de politețe. Văd că te-ai pregătit pentru întîlnirea noastră. Poate că esti chiar nerăbdător? Își mută privirea, privindu-și vîrful degetelor. Este posibil să-ți permit să simți ceva mai multă plăcere de data asta.

— Ar fi bine, zise baronul afabil.

Ei nu-i plăcu deloc răspunsul. *Ce joc e ăsta?* Mohiam privi în jur simțind curenții din aer, scrutînd adîncul umbrelor, încercînd să audă bătaia inimii altcuiva, aflat în așteptare. Cineva era în apropiere, dar unde? Aveau de gînd s-o omoare? Ar îndrăzni cineva să facă asta? Își monitoriză pulsul, împiedicîndu-l să se accelereze.

Baronul avea, în mod evident, în minte și altceva decît pura cooperare. Nu se asteptase niciodată să repurteze o victorie ușoară asupra lui, în special nu și a doua oară. Liderii unor Case Minore puteau fi zdrobiți sau manipulați — Bene Gesserit știa cu siguranță cum

s-o facă — însă aceasta nu putea fi si soarta Casei Harkonnen.

Privi drept în ochii baronului, întunecați ca apele Styxului, încordîndu-si abilitătile de Dreptvorbitoare, dar nu fu în stare să vadă la ce se gîndea, să-i descopere planurile. Mohiam simți un fior de teamă în adîncul ei si de-abia dacă recunoscu simțămîntul. Cît de mult ar fi îndrăznit Harkonnenii? Acest baron nu-și putea permite să refuze cererea Comunității surorilor, știind ce informații aveau Bene Gesserit împotriva sa. Ori ar fi el dispus să riște grelele represalii imperiale?

Sau, la fel de important, ar risca el o pedeapsă din partea Bene Gesserit? Nici asta nu era puțin lucru.

Cu altă ocazie, s-ar fi distrat jucîndu-se cu el, o confruntare mentală și fizică cu un adversar puternic. Era alunecos și se putea adapta cu multă ușurință, mai degrabă decît să se lase înfrînt. Dar acum, baronul era chiar mai prejos de disprețul ei, servind drept armăsar de prăsilă ale cărui gene erau necesare Comunității. Nu știa de ce, sau ce importanță avea această fiică, dar dacă Mohiam se întorcea pe Wallach IX fără să-si fi îndeplinit misiunea, avea să primească o pedeapsă severă din partea superioarelor ei.

Se hotărî să nu mai piardă vremea. Concentrîndu-și toate abilitățile Glasului, pe care le învățase de la Bene Gesserit, manipulări ale cuvintelor și tonurilor cărora nici o ființă umană neantrenată nu le-ar fi putut rezista, spuse tăios:

— *Cooperează cu mine!*

Era o comandă pe care se aștepta ca el s-o execute.

Baronul zîmbi doar. Nu se mișcă, însă ochii săi scăpărară într-o parte. Mohiam era atît de surprinsă de ineficienta Glasului încît își dădu seama prea tîrziu că baronul îi întinsese o altă capcană.

Mentatul Piter de Vries se lansase deja dintr-o firidă ascunsă. Ea se răsuci, gata de luptă, dar mentatul se misca la fel de repede ca oricare Bene Gesserit.

Baronul privea totul cu nesaț și se delecta cu ceea ce vedea.

De Vries avea în mîini o armă rudimentară, dar eficientă. Demodatul modificator neural putea servi și ca dispozitiv paralizant — brutal, dar puternic. Trase o salvă înainte ca ea să apuce să se miște. Încărcătura o izbi cu un trosnet, scurtcircuitîndu-i controlul mental și muscular.

Mohiam căzu pe spate, răsucindu-se și zvîrcolindu-se în spasme dureroase, fiecare centimetru pătrat din pielea ei fiind parcă mușcată de furnici nevăzute.

Ce efect minunat, se gîndi baronul privind scena.

Ea căzu pe podeaua lustruită, cu brațele și picioarele chircite, de parcă ar fi fost strivită de un picior gigantic. Capul lovi dalele dure, iar urechile îi țiuiră din cauza impactului. Incapabilă să clipească, privea cu ochii larg deschiși tavanul arcuit. Nici chiar controlul muscular extrem *prana-bindu* nu o ajuta să se miște.

În cele din urmă, chipul batjocoritor al baronului se aplecă asupra ei, ocupîndu-i cîmpul de vedere limitat. Brațele și picioarele i se zbătură sub impulsuri nervoase accidentale. Simți o umezeala călduță și-și dădu seama că vezica cedase. O dîră subțire de salivă i se scurse din colțul buzelor, pe obraz, croindu-și drum spre baza urechii.

— Așadar, *vrăjitoareo*, zise baronul, arma aceea paralizantă nu-ți provoacă nici o vătămare permanentă. De fapt, îți vei recăpăta complet controlul corporal în circa douăzeci de minute. Timp destul ca să ne cunoaștem mai bine...

Păși în jurul ei, zîmbind, intrînd și ieșind din cîmpul ei vizual periferic.

Ridicînd glasul, în așa fel încît receptoarele electronice să transmită totul observatorilor ascunși, continuă:

— Știu ce fel de materiale false ați fabricat voi pentru șantajarea Casei Harkonnen, iar avocații mei sunt gata să se ocupe de asta în orice tribunal din imperiu. Ați amenințat să le folosiți dacă nu vă dăruiesc încă un co-

pil, dar asta-i o amenințare zadarnică de la o vrăjitoare căreia i s-au scos colții.

Se opri, apoi zîmbi, ca și cum tocmai i-ar fi venit o idee.

— Cu toate astea, nu mă deranjează să vă dăruiesc fiica pe care o doriți. Zău că nu! Dar bagă bine la cap, vrăjitoareo, și du mesajul Comunității tale: nu-l puteți suci pe baronul Vladimir Harkonnen cum vreți voi, fără să suportați consecințele!

Folosindu-se de întregul ei antrenament pentru a se concentra pe răspunsul anumitor nervi și muschi, Mohiam își recăpătă controlul asupra ochilor, astfel că si-i putea mișca pentru a privi în jur. Modificatorul neural fusese totuși incredibil de eficient, așa că restul trupului îi rămînea neajutorat.

Învingîndu-și repulsia, baronul se aplecă și-i sfîșie veșmintele. Ce forme dezgustătoare putea să aibă, fără tiparul muscular masculin, pe care-l admira și-l dorea atît de mult!

— Măi să fie, se pare că ai avut un mic accident, zise încruntîndu-se spre țesătura udată de urină.

Piter de Vries se aplecase asupra ei, din spate, privindu-i fața netedă și imobilă. Ea văzu buzele pătate cu roșu si sclipirea pe jumătate dementă din ochii mentatului. Mai jos, baronul îi îndepărtase picioarele și bijbîia prin lenjeria neagră, largă.

Nu putea să vadă ce-i face și nici nu-si dorea asta.

Îmbătat de succesul planului său, baronul nu avu, de data asta, nici o dificultate în a-și menține erecția. Îmbujorat din cauza coniacului băut, se holbă în jos spre femeia deloc atractivă, imaginîndu-și-o ca pe o băbătie nevolnică, pe care tocmai o condamnase la una dintre cele mai brutale gropi pentru sclavi. Această femeie, care se credea atît de măreață și de puternică, zăcea acum total neajutorată... la mila lui.

Baronul simți o plăcere imensă să o violeze — era prima dată, din cîte își amintea, cînd se delecta astfel

cu o femeie, deși aceasta era doar o bucată imobilă de carne.

În timpul atacului violent, Mohiam rămase culcată pe podea, furioasă și neputincioasă. Putea simti fiecare mișcare, fiecare atingere, fiecare pătrundere dureroasă, dar nu avea încă nici un control asupra mușchilor. Ochii îi rămăseseră deschiși, deși bănuia că ar fi fost capabilă să clipească, dacă s-ar fi străduit suficient de mult.

În loc să-și risipească energia, Cucernica Maică se concentră în interior, simțindu-și biochimia, schimbînd-o. Arma paralizantă a mentatului nu-și făcuse treaba în totalitate. Mușchii erau un lucru, însă chimia internă a trupului ei era cu totul altceva. Baronul Vladimir Harkonnen va ajunge să regrete totul!

Mai devreme, își manipulase ovulația în așa fel încît să ajungă la maxima fertilitate exact în această oră. Chiar și violată, nu va avea nici o problemă în a concepe o nouă fiică din sperma baronului. Era cea mai importantă problemă...

Tehnic, nu-i mai trebuia nimic altceva de la ticălos. Însă Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam intenționa să-i dea și ea ceva *înapoi*, o răzbunare cu actiune lentă, pe care el să n-o uite pentru tot restul vieții lui.

Nimănui nu-i era îngăduit să uite vreodată o pedeapsă Bene Gesserit...

Deși rămînea paralizată, Mohiam era o Cucernică Maică desăvîrșită. Trupul ei conținea arme neobișnuite, aflate și acum la dispoziția ei, chiar dacă părea atît de neajutorată.

Cu sensibilitatea și funcțiile remarcabile ale trupurilor lor, surorile Bene Gesserit puteau crea antidoturi împotriva otrăvurilor introduse în organismul lor. Erau capabile să neutralizeze cei mai hidosi germeni ai bolilor la care erau expuse si puteau fie să distrugă agenții patogeni virulenți, fie să-i mențină în stare latentă în trupul lor, păstrînd bolile ca resurse pentru o folosință ulterioară. Mohiam era purtătoarea mai multor germeni

de acest fel și putea activa aceste boli controlîndu-și biochimia trupului.

Acum, baronul se urcase pe ea, icnind ca un animal, cu fălcile încleștate, cu buzele curbate într-o grimasă batjocoritoare. Stropi de sudoare puturoasă îi acopereau fața înroșită. Ea privi în sus. Privirile li se întîlniră și el o pătrunse și mai tare, rînjind...

Atunci alese Mohiam boala: o maladie neurologică care avea să-i distrugă, ca o răzbunare lentă, frumosul trup. Fizicul baronului îi aducea, în mod evident, o mare parte din plăceri, era sursa mîndriei sale. L-ar fi putut infecta cu orice fel de boli mortale, supurînde — dar această afecțiune va fi o lovitură mult mai adîncă, cu o evoluție mult mai înceată. Îl va face pe baron să se confrunte, în fiecare zi, cu propria sa înfățișare, pe măsură ce va deveni tot mai obez și mai slăbit de puteri. Mușchii îi vor degenera, metabolismul o va lua razna... În cîțiva ani, nici nu va mai fi în stare să meargă.

Era ceva atît de simplu pentru ea... dar efectele vor dura ani de zile, pentru tot restul vieții lui! Mohiam și-l închipui pe baron copleșit de durere, atît de obez încît nici nu va mai putea sta în picioare fără ajutor, urlînd în agonie.

Terminîndu-și treaba, satisfăcut de convingerea că-i arătase vrăjitoarei cine era mai puternic, baronul Vladimir Harkonnen se retrase și se ridică, încruntîndu-se de dezgust.

— Piter, dă-mi un prosop ca să-mi șterg de pe mine mizeria curvei!

Mentatul plecă din încăpere, chicotind. Ușile sălii erau din nou deschise. Gărzile în uniformele Casei intrară s-o urmărească pe Mohiam cum își recîștigă controlul mușchilor, pas cu pas.

Baronul Harkonnen o preveni pe Cucernica Maică cu un zîmbet brutal:

— Spune-le acestor Bene Gesserit să nu mă mai deranjeze niciodată cu planurile lor genetice!

Mohiam se ridică sprijinindu-se într-un braț, apoi își adună încet hainele sfîșiate și se ridică în picioare, cu o coordonare aproape completă. Ridică bărbia cu mîndrie, dar nu-și putu ascunde umilința. Iar baronul nu-și putea masca plăcerea de a o vedea așa...

Crezi că *ai cîștigat*, gîndi ea. *Mai vedem noi...*

Satisfăcută de ceea ce făcuse și de implacabila sa răzbunare, Cucernica Maică părăsi fortăreata Harkonnen. Bursegul baronului o urmă o bucată de drum, apoi o lăsă să se întoarcă singură, fără nici o escortă, la navetă, ca un cîine bătut. Celelalte gărzi rămaseră în postura lor rigidă și vigilentă, la capătul rampei.

Mohiam se liniști apropiindu-se de navă și, în cele din urmă, își permise un surîs vag. Indiferent de ce se întîmplase acolo, purta acum în pîntece o altă fiică Harkonnen. Iar asta, desigur, era ceea ce doriseră tot timpul surorile Bene Gesserit...

Ce simple erau lucrurile cînd Mesia al nostru era doar un vis!

STILGAR, Naibul sietchului Tabr

Pentru Pardot Kynes, viața nu avea să mai fie niciodată ca înainte, acum că fusese acceptat în sietch.

Ziua nunții sale cu Frieth se apropia, cerîndu-i să petreacă ore în șir pregătindu-se și meditînd, învățînd ritualurile căsătoriei fremene, în special ahal, ceremonia femeii care-și alegea soțul — iar Frieth fusese, cu siguranță, cea care inițiase relația dintre ei. Multe alte lucruri fascinante îl distrăgeau, dar știa că nu trebuia să facă nici o greșeală într-o chestiune atît de delicată.

Pentru liderii sietchului, asta era o mare ocazie, mai spectaculoasă decît orice nuntă fremenă obișnuită. Niciodată înainte nu se mai căsătorise un străin cu vreuna dintre femeile lor, deși naibul Heinar auzise că s-ar mai fi întîmplat asa ceva în alte sietchuri.

După ce Uliet, asasinul desemnat, se sacrificase, povestea spusă prin tot sietchul (și, fără îndoială, răspîndită si în alte comunități fremene ascunse) era că Uliet, primise o viziune adevărată de la Dumnezeu, că actiunile lui fuseseră dirijate. Bătrînul Heinar, cel cu un singur ochi, ca si bătrînii sietchului, Jerath, Aliid si Garnah, erau, asa cum se cuvenea, amărîți că la început puseseră la îndoială vorbele planetologului.

Deși Heinar se oferise imediat, cu gravitate, să se retragă din funcția de naib, plecîndu-se în fata celui pe care-l credea acum cu adevărat un profet venit de dincolo de stele, Kynes nu era cîtuși de puțin interesat

să devină liderul unui sietch. Avea prea mult de lucru — provocări la o scară mult mai mare decît simpla politică locală. Era foarte fericit să fie lăsat să se concentreze asupra terraformării și să studieze datele colectate de la instrumentele răspîndite prin tot deșertul. Avea nevoie să înțeleagă imensa întindere a nisipului și subtilitățile sale, înainte de a ști cu precizie cum să schimbe lucrurile în bine.

Fremenii munceau din greu să îndeplinească tot ceea ce sugera Kynes, oricît de absurd putea să pară. Acum credeau tot ce le spunea el... Kynes era atît de preocupat totuși, încît de-abia dacă le observa devotamentul. Dacă planetologul spunea că avea nevoie de anumite măsurători, fremenii se răspîndeau prin deșert, instalînd puncte de colectare în regiuni îndepărtate, redeschizînd stațiile botanice de testare, abandonate de multă vreme de imperiu. Unii dintre cei mai devotați asistenți călătoreau chiar și în teritoriile interzise din sud, folosind un mijloc de transport pe care-l țineau secret față de el.

În aceste prime săptămîni frenetice de adunare de informații, doi dintre bărbații fremeni dispărură — deși Kynes nu află niciodată de asta. Se delecta cu informațiile abundente care se revărsau asupra lui. Era mai mult decît visase vreodată să realizeze în anii cînd lucrase singur, în calitate de planetolog imperial. Era în paradisul științific...

Cu o zi înainte de nuntă, își scrise primul raport atent redactat de cînd se alăturase sietchului, rezultat al săptămîni întregi de muncă. Un mesager fremen îl duse la Arrakeen, de unde fu apoi transmis împăratului. Munca lui Kynes cu fremenii amenința să-l pună în conflict de interese cu calitatea de planetolog imperial, dar trebuia să mențină aparențele. Nu menționă nicăieri în raportul său, nici măcar nu sugeră, noile sale relații cu oamenii deșertului. Kaitain nu trebuia să suspecteze niciodată că „devenise băștinaș".

În mintea lui, *Arrakis* nu mai exista. Această planetă era acum, și avea să rămînă pentru totdeauna, *Dune*;

după ce începuse să trăiască în sietch, nu se mai putea gîndi la ea altfel decît cu numele ei fremen. Cu cît descoperea mai multe, cu atît mai mult își dădea seama Pardot Kynes că această planetă — ciudat de uscată si de aridă — ascundea mai multe secrete decît își imaginase vreodată împăratul.

Dune era un cufăr cu comori, care de-abia astepta să fie deschis...

Tînărul imprudent, Stilgar, se refăcuse complet după rana provocată de sabia Harkonnen și insista să-l ajute pe Kynes în toate muncile obositoare și de rutină. Ambitiosul tînăr fremen susținea că era singura cale de a reduce greaua datorie în apă care apăsa asupra clanului său. Planetologul nu simțea că i s-ar fi datorat o asemenea obligație, dar se înclina în fata presiunilor sietchului ca o salcie în calea vîntului. Fremenii nu treceau cu vederea și nici nu uitau un astfel de lucru.

Sora nemăritată a lui Stilgar, Frieth, îi fu oferită ca soție. Aproape fără ca planetologul să bage de seamă, ea părea să-l fi adoptat, reparîndu-i hainele, dîndu-i mîncare înainte ca el să-și dea seama că era flămînd. Avea mîinile iuți, ochi albaștri strălucind de o inteligență vie, și îl ferise de mai multe gafe înainte să poată el reactiona. Kynes considerase atențiile ei doar ceva mai mult decît simplă recunoștință pentru că-i salvase viața fratelui ei și o acceptase fără să se gîndească prea mult.

Kynes nu se gîndise niciodată înainte la căsătorie, pentru că era prea singuratic, prea dedicat muncii lui. Totusi, după ce fusese atît de bine primit în comunitate, începuse să înțeleagă cît de repede se simțeau jigniți fremenii. Kynes nu îndrăzni să refuze. De asemenea, își dădu seama că, ținînd cont de multele restricții politice ale Harkonnenilor împotriva fremenilor de pe această lume, poate că o căsătorie cu Frieth va netezi calea pentru cercetătorii care vor mai veni.

Și astfel, o dată cu răsăritul celor două Luni pline. Pardot Kynes se alătură celorlalți fremeni pentru

ritualul de căsătorie. Înainte de sfîrșitul nopții, va fi bărbat căsătorit. Acum purta o barbă rară, pentru prima dată în viață. Lui Frieth, deși ezita să-i dezvăluie gîndurile sale, părea să-i placă.

Conduși de chiorul Heinar, ca si de Sayyadina sietchului — o conducătoare religioasă asemănătoare unei Cucernice Maici — grupul de nuntași coborî din munti după o călătorie îndelungată si prudentă, ieșind în deșertul deschis, brăzdat de dune. Lunile străluceau, scăldînd nisipul într-o lumină sidefie și sclipitoare.

Uitîndu-se spre dunele sinuoase, Kynes se gîndi, pentru prima oară, că-i aminteau de curbele senzuale ale unui trup de femeie. *Poate că mă preocupă căsătoria mai mult decît credeam...*

Păsiră printre dune în șir indian, urcînd panta bătătorită de pe latura dinspre vînt și apoi tăindu-și o cărare pe culmea moale. Atenți la semne de vierme sau la aparatele de spionaj ale Harkonnenilor, observatorii din sietch urcaseră spre punctele de supraveghere. Cu confrații săi din trib stînd de pază, Kynes se simțea în întregime în siguranță. Acum era unul dintre ei și știa că fremenii și-ar fi dat și viața petru el.

Privi spre frumoasa și tînăra Frieth, stînd sub lumina lunilor, cu părul ei foarte lung și ochii mari, albastru-în-albastru, fixați asupra lui, cercetîndu-l, poate chiar iubindu-l. Purta roba neagră care însemna că era o femeie logodită.

Ore în șir, în peșteri, alte femei căsătorite fremene împletiseră părul lui Frieth cu acverigile ei, împreună cu cele care aparțineau viitorului ei soț, simbolizînd existența lor îngemănată. Cu multe luni în urmă, sietchul luase toate proviziile din vehiculul de teren al lui Kynes și adăugase containerele sale cu apă la rezerva pincipală. O dată ce fusese acceptat între ei, primise plata pentru contribuția sa în acverigi, iar Kynes intrase astfel în comunitate ca un om relativ bogat.

Pe cînd Frieth își privea logodnicul, Kynes își dădu seama pentru prima dată cît de frumoasă și de atrăgă-

toare era — apoi se mustră pentru că nu observase asta mai înainte. Acum, femeile fremene nemăritate alergară pe cîmpul de dune, cu părul lung și despletit fluturînd în adierea nopții. Kynes le privi cum își încep dansul și cîntările tradiționale de nuntă.

Foarte rar îi explicaseră membrii sietchului obiceiurile lor, de unde proveneau ritualurile ori ce semnificație aveau. Pentru fremeni, totul exista, pur și simplu. Demult, în trecut, modul lor de viață evoluase în funcție de necesități, în timpul migrațiilor zensunnite de pe o planetă pe alta, iar acest mod de viață rămăsese neschimbat de-atunci încolo. Nimeni nu se obosise să le cerceteze, așa că de ce ar fi făcut-o Kynes? În afară de asta, dacă era cu adevărat profetul pe care-l socoteau ei, atunci ar fi trebuit să înțeleagă intuitiv asemenea lucruri.

Putea descifra cu ușurință obiceiul împletirii acverizilor în cosița femeilor care urmau să se mărite, în vreme ce fetele nelogodite își țineau părul despletit. Grupul de femei nemăritate zbura prin nisipuri cu picioarele goale, tălpile lor parcă plutind. Unele erau doar niște fetițe, în vreme ce altele ajunseseră la vîrsta măritișului. Dansatoarele săltau și să răsuceau, învîrtindu-se în așa fel încît părul li se revărsa în toate direcțiile, ca o aureolă în jurul capetelor lor...

Simboluri ale furtunilor din deșert, se gîndi. *Vîrtejurile Coriolis*. Din studiile sale, aflase că astfel de vînturi puteau depăși viteza de opt sute de kilometri pe oră, purtînd particule de praf și nisip cu o forță suficient de mare încît să smulgă carnea de pe oasele unui om.

Brusc îngrijorat, Kynes privi în sus. Spre ușurarea sa, cerul nocturn al deșertului era limpede și plin de stele: un nor de praf s-ar ridica înaintea oricărei furtuni. Observatorii fremeni ar vedea primele semne ale schimbării de vreme cu destul timp înainte, ca după aceea să ia imediat măsuri de precauție.

Dansul și cîntecul tinerelor fete continua. Kynes asculta lîngă viitoarea lui soție, dar privea în sus, spre

lunile gemene, gîndindu-se la efectele lor de maree, la felul cum forțele gravitaționale discrete ar fi putut afecta geologia și climatul din această lume. Poate că sondajele de adîncime îi vor spune mai mult din ceea ce ar fi avut nevoie...

În lunile următoare, dorea să ia cît mai multe probe din calota de gheață de la polul nord. Prin măsurarea straturilor și analiza conținutului de izotopi, Kynes va putea determina o istorie precisă a climatului de pe Arrakis. Putea cartografia ciclurile încălzirii globale și ale topirii calotelor polare, ca și vechile tipare ale precipitațiilor, folosind această informatie pentru a afla unde dispăruse toată apa.

Pînă acum, ariditatea acestei lumi nu avea nici un sens. Ar putea fi rezervele de apă ale unei planete transformate în hidrați în straturile de rocă de sub nisipuri, fixîndu-se chiar în crusta planetară? Să frfost vinovate erupțiile vulcanice? Nici una dintre aceste opțiuni nu părea viabilă...

Dansul nupțial complex luase sfîrșit, și acum naibul cu un singur ochi făcu un pas înainte, împreună cu bătrîna Sayyadină. Femeia sfîntă privi spre cuplul însurăților și-l fixă pe Kynes cu ochii ei atît de întunecoși în lumina lunară, încît păreau orbitele amenințătoare ale unui corb: albastrul-în-albastru total, al dependentei de mirodenie.

După ce consumase timp de cîteva luni mîncarea fremenă, fiecare înghițitură fiind pătrunsă de bogăția melanjului, Kynes se uitase într-o dimineață în oglindă și observase că albul propriilor săi ochi căpătase o tentă albăstrie. Schimbarea îl uluise...

Cu toate acestea, se simțea mult mai vivace, cu mintea mult mai limpede și trupul debordînd de energie. În parte, aceasta ar fi putut fi o consecință a entuziasmului pentru cercetările sale, dar știa la fel de bine că și mirodenia avea asemenea efecte.

Aici, era pretutindeni: în aer, în hrană, în veșminte, în tapiserii și covoare. Melanjul era întrepătruns cu viața sietchului la fel de mult ca apa.

În ziua aceea, Turok, care tot mai venea să-l însoțească în explorările sale zilnice, observase din noua tentă albăstruie ochii lui Kynes.

— Devii unul dintre noi, planetologule... Albastrul acesta noi îl numim „ochi de ibad". Acum faci parte din Dune. Lumea noastră te-a schimbat pe veci!

Kynes răspunsese cu un zîmbet, dar era unul nesigur, pentru că simțise un fior de teamă.

— Da, așa e, fusese el de acord.

Iar acum era pe cale să se căsătorească — o altă schimbare importantă.

Stînd înaintea lui, misterioasa Sayaadina murmură o serie de cuvinte în chakobsa, o limbă pe care Kynes nu o înțelegea; dădu însă răspunsurile cuvenite, pe care le memorase. Bătrînii sietchului avuseseră extrem de multă grijă să-l pregătească. Poate că, într-o zi, după și mai multe cercetări, va înțelege ritualurile care-l înconjurau, limba antică, tradițiile misterioase... În acest moment, nu putea decît să răspundă pe ghicite.

În timpul ceremoniei rămase preocupat, plănuind tot felul de teste pe care le-ar putea aplica în regiunile nisipoase sau stîncoase de pe planetă, visînd la noi stațiuni experimentale pe care să le ridice, gîndindu-se la ce grădini să încerce să planteze. Avea planuri vaste de pus în aplicare și, în sfîrșit, întreaga forță de muncă pe care și-o putea dori. Va fi nevoie de un volum imens de muncă pentru redeșteptarea acestei lumi — dar acum, că fremenii îi împărtășeau visele, Pardot Kynes știa că totul era posibil.

Era posibil!

Zîmbi, și Frieth se uită spre el, zîmbind la rîndul ei, deși mai mult ca sigur gîndurile sale erau foarte diferite de ale lui. Aproape uitînd de ceea ce se întîmpla în jur și acordîndu-i prea puțină atenție, Kynes se trezi căsătorit în tradiția fremenă, chiar înainte să-și dea seama.

Trufașii construiesc ziduri de cetate în spatele cărora încearcă să-si ascundă îndoielile și temerile.

Axiomă Bene Gesserit

Cețurile dimineții aduceau dinspre mare un iz de iod, ridicîndu-se din stîncile umede și întunecoase care susțineau turlele castelului Caladan. În mod normal, Paulus Atreides ar fi găsit asta liniștitor și înviorător, dar astăzi, peisajul îl făcea să se simtă agitat.

Bătrînul duce se afla într-unul dintre balcoanele turnului, inspirînd adînc aerul proaspăt. Își iubea planeta, mai ales diminețile acesteia; liniștea proaspătă și pură îi dădea mai multă energie decît i-ar fi putut oferi un somn bun, de noapte.

Chiar și în vremuri atît de tulburi ca acum...

Pentru a se feri de răcoare se învelise într-o robă groasă, căptușită cu lînă verde de Canidar. Soția se opri în spatele lui, în dormitor, ținîndu-și respirația, cum făcea după fiecare ceartă dintre ei. Era o chestiune de formă. Cînd Paulus nu mai avea nimic împotrivă, se apropia de el și se oprea alături, pentru a privi lumea lor. Ochii îi erau obosiți și părea jignită, dar deloc convinsă; el o va îmbrățișa iar ea-i va tine de cald, apoi va încerca să redeschidă discutia. Tot mai insista că întreaga Casă Atreides se afla în mare pericol din cauza a ceea ce făcuse el.

De jos, strigăte, hohote de rîs înăbușite și zgomotele unor exerciții urcau pînă la ei. Ducele privi spre curtea adăpostită, încîntat să-l vadă pe fiul său Leto deja

pregătit să-și reia antrenamentele obisnuite împreună cu prințul exilat de pe Ix. Amîndoi purtau scuturi individuale care bîzîiau și licăreau în lumina portocalie a zorilor. Tinerii aveau în mîna stîngă pumnale paralizante boante și în dreapta săbii de antrenament.

În săptămînile de cînd se aflau pe Caladan, Rhombur își revenise rapid și complet de pe urma rănilor primite în cursul evadării lor de pe Ix. Exercițiul și aerul poaspăt îi îmbunătățiseră starea sănătății, tonusul muscular, înfățișarea. Însă inima tînărului solid și starea sa de spirit vor avea nevoie de mult mai mult timp pînă să se vindece. Părea încă scufundat în necazurile prin care trecuse.

Cei doi se roteau unul în jurul celuilalt și parau loviturile, retezînd aerul cu săbiile și încercînd să-și dea seama cît de rapid le puteau mișca fără ca acestea să fie deviate de cîmpurile protectoare. Se provocau și atacau, cu un vîrtej de lovituri care nu aveau nici o șansă de a străpunge apărarea celuilalt. Lamele vibrau și ricoșau din scuturile scînteietoare.

— Băieții au atîta energie pentru ora asta, zise Helena, frecîndu-se la ochii înroșiti.

Era un comentariu prudent, despre care presupunea că nu va stîrni obiectii. Se apropie cu încă o jumătate de pas.

— Rhombur parcă a și slăbit...

Bătrînul duce se uită la ea, remarcîndu-i trăsăturile ca de porțelan, asprite de vîrstă, și cele cîteva fire cărunte din părul întunecat.

— E cea mai potrivită oră pentru antrenament. Pune sîngele în mișcare pentru o zi întreagă. L-am învățat asta pe Leto încă de cînd era copil...

De departe, dinspre mare, auzi dangătul unei balize de marcaj pentru recife și păcănitul motorului unei luntre de pescuit, una dintre ambarcatiunile locale din nuiele împletite, cu chila bine etanșată. Văzu luminile reclare ale unui trauler, aflat ceva mai departe.

croindu-și drum printre bancurile de ceață joasă de pe mare, pe cînd recolta pepene-varec.

— Da... băieții se antrenează, spuse Helena, dar ai observat-o pe Kailea stînd acolo? De ce crezi că s-a trezit atît de devreme?

Voioșia din ultima parte a întrebării ei îl făcu pe duce să se gîndească de două ori.

Privi în jos, dînd pentru prima dată cu ochii de frumoasa fiică a Casei Vernius. Kailea se lungise la soare pe o bancă din coral șlefuit, mîncînd cu delicatețe dintr-un platou cu fructe asortate. Avea lîngă ea, pe banchetă, exemplarul legat în piele al Bibliei Catolice Portocalii dăruit de Helena, dar nu citea.

Uluit, Paulus se scărpină în barbă.

— Fata asta se trezește întotdeauna atît de devreme? Cred că nu s-a obișnuit încă cu zilele de pe Caladan.

Helena zări cum Leto atacă furios scutului protector al lui Rhombur și-și strecură pumnalul paralizant prin el, curentîndu-l pe prințul ixian cu o descărcare electrică. Rhombur răcni, apoi chicoti, retrăgîndu-se. Leto își ridică sabia de antrenament de parcă ar fi marcat un punct. Aruncă o privire spre Kailea cu ochii verzi, atingîndu-și fruntea cu vîrful lamei, în semn de salut.

— N-ai văzut niciodată felul în care o privește fiul nostru, Paulus?

Vocea Helenei era fermă și dezaprobatoare.

— Nu, n-am băgat de seamă.

Bătrînul Duce își mută din nou privirea de la Leto la tînăra femeie. În mintea sa, Kailea, fiica lui Dominic Vernius, era doar o copilă. O văzuse ultima dată pe cînd era mică. Poate că bătrîna și înceata sa minte nu văzuse cît de repede se maturizase fata... Sau Leto. Gîndindu-se la astea, glăsui:

— Hormonii băiatului ajung la apogeu. Lasă-mă să discut cu Thufir. Vom găsi niște fetișcane potrivite pentru el.

— Amante ca ale tale?

Helena se îndepărtă de soțul ei cu un aer rănit.

— Nu-i nimic rău în asta...

Se rugă din tot sufletul ca ea să nu mai abordeze *acest* subiect vreodată.

— Atîta vreme cît nimic nu devine serios.

La fel ca oricare alt nobil din imperiu, Paulus avea micile sale flirturi. Căsătoria cu Helena, una dintre fiicele Casei Richese, fusese realizată din motive politice, după multe calcule și tîrguieli. Făcuse tot ce-i stătuse în putință, o si iubise chiar pentru o vreme — fapt care-l surprinsese de-a dreptul. Însă Helena se îndepărtase de el, cufundîndu-se în religie și vise pierdute, în loc să se ocupe de realitățile imediate.

Discret, fără nici o zarvă, Paulus revenise, în cele din urmă, la amantele sale, tratîndu-le bine si bucurîndu-se de ele, atent ca nu cumva să se aleagă cu vreun bastard din partea lor. Nu vorbea niciodată de asta, dar Helena știa. Știuse dintotdeauna...

Si trebuise să trăiască cu asta.

— Să nu devină serios?

Helena se aplecă peste balustrada balconului pentru a o privi mai bine pe Kailea.

— Mă tem că Leto simte ceva pentru fata asta, că se îndrăgosteste de ea. Ți-am zis doar să nu-l trimiți pe Ix!

— Nu-i dragoste, comentă Paulus, prefăcîndu-se că urmărea miscările duelului de spadă și scut de jos.

Băieții aveau mai multă energie decît pricepere; trebuiau să mai lucreze la rafinament. Cel mai nepriceput dintre soldatii Harkonnen ar fi fost în stare să-i respingă și să-i spulbere pe amîndoi într-o clipită.

— Esti sigur de asta? întrebă Helena pe un ton îngrijorat. Sînt în joc lucruri foarte importante. Leto este moștenitorul Casei Atreides, fiul unui duce. Trebuie să aibă grijă și să-și aleagă legăturile romantice cu multă chibzuință. Să se consulte cu noi, să se tîrguiască pentru condiții, să obțină cît mai mult...

— Știu astă, mormăi Paulus.

— Stii totul foarte bine!

Vocea soției sale devenise rece și aspră.

— Poate că vreuna dintre muierile tale nici n-ar fi o idee chiar atît de rea. Cel puțin, l-ar ține departe de Kailea...

Jos, tînăra femeie curăța un fruct, privindu-l pe Leto cu o admirație timidă și izbucnind în rîs la vederea unei manevre deosebit de scandaloase pe care o făcuse acesta. Rhombur contraatacă, scuturile lor izbindu-se și scoțînd scîntei. Cînd Leto se întoarse ca să-i zîmbească, Kailea își coborî privirile spre tava cu micul dejun, cu o detasare prefăcută.

Helena recunoscu manifestările dansului curtării, la fel de complicat ca orice duel.

— Vezi cum se privesc?

Bătrînul duce dădu din cap cu tristețe.

— Cîndva, copila Casei Vernius ar fi putut fi o partidă excelentă pentru Leto...

Îl mîhnea faptul că stia că prietenul său, Dominic Vernius, era hăituit prin edict imperial. Împăratul Elrood, aparent irațional, îl declarase pe Vernius nu numai renegat și exilat, dar și trădător. Nici contele Dominic, nici doamna Shando nu mai trimiseseră nici un semn spre Caladan, dar Paulus spera că mai erau în viață; amîndoi deveniseră ținta vînătorilor de recompense.

Casa Atreides riscase foarte mult prin acceptarea celor doi copii, oferindu-le sanctuar pe Caladan. Dominic Vernius solicitase toate favorurile care i se mai datorau de către Casele Landsraad, care confirmaseră statutul de protejați al celor doi tineri exilați, atîta vreme cît nu aspirau le vechiul titlu aparținînd Casei lor.

— N-aș putea fi niciodată de acord cu o căsătorie între fiul nostru și... ea, zise Helena. În timp ce tu te făloșeai cu lupte de tauri și parăzi, eu mi-am ciulit urechile. Casa Vernius a căzut în dizgrație pentru ani de zile. Ți-am mai spus asta, dar nu asculți niciodată...

Paulus glăsui cu o voce blîndă:

— Ah, Helena, părtinirea ta richesiană te face să nu judeci corect Ix. Casa Vernius a fost dintotdeauna rivala

familiei tale și v-au înfrînt în mod direct în războaiele comerciale!

În ciuda certurilor dintre ei, el încerca să-i acorde respectul cuvenit unei doamne dintr-o Casă Mare, chiar și cînd nu asculta nimeni.

— Este limpede că mînia Domnului s-a pogorît asupra planetei Ix, observă ea. Nu poți nega asta... Ar trebui să scapi de Rhombur și de Kailea. Trimite-i departe, sau poate că ar trebui să-i omori — ar fi chiar o favoare!

Ducele Paulus luă foc. Stiuse că va reveni la acest subiect nu peste prea mult timp.

— Helena! Ai grijă cum vorbești...

O privi neîncrezător.

— Asta-i o sugestie scandaloasă, chiar și din partea ta.

— De ce? Casa lor a atras asupra ei propria distrugere, prin disprețul la adresa restricțiilor de după Marea Revoltă. Casa Vernius l-a mîniat pe Dumnezeu cu trufia lor. Toată lumea poate vedea asta. Te-am avertizat chiar eu, înainte ca Leto să plece pe Ix.

Îl luase de poalele robei, tremurînd în vehemența ei, pe cînd încerca să rămînă rațională.

— Nu și-a învățat omenirea destul de bine lecția? Gîndește-te la ororile prin care am trecut, la sclavie, la vremea cînd am fost aproape exterminați, Nu mai trebuie să ne abatem niciodată de la calea cea dreaptă. Ix încerca să readucă masinăriile gînditoare. „Să nu-ți faci mașini după..."

— Nu-i nevoie să-mi citezi versete, zise el, retezîndu-i vorbele.

Cînd Helena cădea în ideile ei fixe și zeloase, nu mai vedea nici un contraargument, cu ochelarii ei de cal.

— Dar măcar dac-ai asculta și ai citi din cînd în cînd, se rugă Helena. Îți pot arăta pasajele din Carte...

— Dominic Vernius era prietenul meu, Helena, răspunse Paulus. Iar Casa Atreides rămîne alături de

prietenii ei. Rhombur și Kailea sînt oaspeții mei pe Caladan și nu mai vreau să aud nimic pe tema asta!

Desi Helena se întoarse și dispăru înapoi în dormitor, știa că va încerca să-l convingă din nou, cu altă ocazie. Oftă.

Ținîndu-se de balustrada balconului, Paulus privi din nou jos, unde băieții își continuau exercițiile. Era mai mult o încăierare, Leto și Rhombur atacîndu-se reciproc, rîzînd, alergînd de colo pînă colo si risipind energie.

În pofida fățărniciei sale, Helena spusese cîteva adevăruri. Acesta era genul de pretext pe care vechii lor dușmani, Harkonnenii, s-ar folosi pentru a încerca să distrugă Casa Atreides. Juriștii dușmani probabil că lucrau deja la asta. Dacă Vernius încălcase perceptele Butleriene, atunci Casa Atreides putea fi considerată vinovată prin asociere.

Însă zarurile fuseseră deja aruncate, deci Paulus putea accepta provocarea. Totuși, trebuia să se asigure că nimic îngrozitor nu avea să se întîmple cu propriul său fiu.

Jos, băieții se luptau în continuare, în joacă, deși bătrînul duce stia că Rhombur de-abia aștepta să lovească nenumărații dușmani fără chip care-i alungaseră familia din căminul ancestral. Pentru asta, ambii tineri trebuiau să se antreneze — nu numai prin instrucția brutală în materie de folosire a armamentului individual, dar și prin dezvoltarea abilității de a conduce oamenii și a se descurca în abstracțiunile guvernării pe scară mare.

Zîmbind amar, ducele știa ce avea de făcut. Rhombur și Kailea fuseseră lăsați în grija sa. Jurase că le va oferi protecția sa, făcuse jurămîntul de sînge către Dominic Vernius. Trebuia să le dea cea mai bună șansă posibilă...

Îi va trimite pe Rhombur și Leto la Maestrul său Asasin, Thufir Hawat.

Mentatul războinic stătea ca un stîlp de oțel, privindu-i pe cei doi proaspeți învățăcei ai săi. Se aflau pe vîrful unei stînci golașe, la kilometri distanță spre nord de castelul Caladan. Vîntul se izbea de muchiile ascuțite si se risipea în văzduh, răscolind ghemotoace de iarbă de pampas. Pescărușii cenușii se roteau la înălțime, tipînd unii la ceilalți, căutînd resturile comestibile aduse pe plaja stîncoasă. Pîlcuri gîrbovite de chiparoși pitici se aplecau în fața brizei marine care bătea necontenit.

Leto n-avea idee cît de bătrîn era Thufir Hawat. Vigurosul mentat îl antrenase pe ducele Paulus pe vremea cînd fusese mult mai tînăr, dar acum, prin forță brută, Maestrul Asasinilor reușea să țină la distanță orice aparență de vîrstă înaintată. Avea pielea bătătorită, expusă mediului aspru din multele lumi în care se desfășuraseră campaniile Casei Atreides, de la arșița dogoritoare la gerul năucitor, de la furtuni sălbatice la rigorile dure ale spațiului...

Thufir Hawat îi privea pe tineri în tăcere. Își încrucișă brațele peste pieptarul din piele roasă. Ochii-i erau ca niște arme, tăcerea un imbold. Buzele strînse erau vinetii din cauza sucului de sapho.

Leto stătea plin de neastîmpăr lîngă prietenul său. Degetele-i înghețaseră destul de mult încît să-și dorească să-și fi luat mănuși. *Cînd începem antrenamentul?* El și Rhombur se uitară unul la altul, așteptînd nerăbdători.

— *Uitați-vă la mine*, am spus, îi repezi Hawat. Aș fi putut sări și să vă scot mațele amîndurora, în clipa cînd ați schimbat între voi ocheadele alea istețe...

Făcu un pas amenințător în direcția lor.

Leto și Rhombur purtau veșminte alese, confortabile, dar cu un aspect regal. Pelerinele lor se zbăteau în vînt. Cea a lui Leto era de un verde strălucitor, din mătase merh, tivită cu negru, în vreme ce prințul din Ix defila in culorile violet si arămiu ale Casei Vernius. Însă Rhombur arăta în mod vădit foarte indispus că se afla sub cerul liber.

— Este așa de... vast totul, șopti el.

După o tăcere interminabilă, Hawat își ridică bărbia. gata să înceapă.

— În primul rînd, dați-vă jos pelerinele alea ridicole.

Leto ridică mîna spre șiretul de la gît, dar Rhombur ezită o clipă. Cît dură o bătaie de inimă, Hawat își trase sabia scurtă și tăie șnurul subțire al capei, la cîțiva milimetri de jugulara prințului. Vîntul înșfăcă vesmîntul violet cu arămiu și-l duse dincolo de stînci, ca pe un steag pierdut. Capa se înălță ca un zmeu pînă ce dispăru în apele învolburate de jos.

— Hei! exclamă Rhombur. De ce-ai...

Hawat reteză strigătul indignat.

— Ai venit aici ca să te antrenezi în mînuirea armelor. Așa că de ce te-ai îmbrăcat ca pentru un bal al Landsraadului sau pentru un banchet imperial?

Mentatul pufni, apoi scuipă în vînt.

— Lupta este o treabă murdară și, în afară de cazul în care vrei să-ți ascunzi arma sub capă, purtarea acesteia e o prostie. E ca și cum ți-ai pune pe umeri propriul giulgiu de înmormîntare!

Leto încă mai ținea în mîini capa verde. Hawat se întinse, apucă un capăt al țesăturii, trase brusc, îl răsuci — și, într-o strălucire îi imobilizâ mîna dreaptă, mîna cu care lupta. Hawat smuci cu putere si împinse cu forță piciorul peste glezna tînărului. Leto se prăbuși pe solul pietros.

Prin fata ochilor îi trecură scîntei și icni, încercînd să-și recapete respirația. Rhombur rîse de prietenul său, apoi reusi să se abțină.

Hawat desfășură capa si o azvîrli în aer, de unde zbură în bătaia vînturilor mării, pentru a se alătura celei a lui Rhombur.

— Totul poate fi folosit ca armă, zise mentatul. Aveți cu voi săbiile și mai văd si pumnale la șold. Aveți scuturi de protecție, cu toate sînt arme vizibile. În plus, va trebui să ascundeți și numeroase alte drăgălășenii: ace, cîmpuri paralizante, vîrfuri otrăvitoare. În timp ce

...smanul vostru poate vedea armele vizibile — Hawat ...case o sabie lungă, de antrenament si tăie aerul cu ... — voi le puteti folosi drept momeală, pentru a lovi cu ceva mult mai mortal.

Leto se ridică de jos, îndepărtînd murdăria și praful ... pe el.

— Dar, domnule, nu e cinstit să folosești arme as...nse. Nu contravine asta restricțiilor...

Hawat pocni din degete, ca o împușcătură, sub nasul ...i Leto.

— Nu-mi vorbi mie de cavalerism în asasinate!

Pielea tăbăcită a mentatului se înroși și mai tare, ... parcă abia reușea să-și strunească furia.

— Aveți de gînd să vă dați mari în fața domnișoa...relor sau să vă eliminați adversarul? Asta nu-i un joc ... societate.

Bărbatul cărunt se concentră asupra lui Rhombur, ...tîndu-se atît de intens încît tînărul bătu în retragere ...u o jumătate de pas.

— Umblă vorba că pe capul tău s-a pus o recompensă ...mperială, printule, dacă vei părăsi, vreodată, sanc...tuarul de pe Caladan. Ești fiul exilat al Casei Vernius. Viața ta nu este a unui om obisnuit. Nu vei ști niciodată ...nd va lovi moartea, așa că trebuie să fii mereu pregătit. ...trigile de curte și politica au propriile lor reguli, dar, ... cele mai multe ori, regulile nu sînt cunoscute ...cătorilor.

Rhombur înghiti din greu.

Întorcîndu-se spre Leto, Hawat spuse:

— Băiete, și viața ta este în primejdie, ca moștenitor ... Casei Atreides. Toate Marile Case trebuie să fie în ...od constant în alertă împotriva asasinatelor.

Leto se îndreptă, fixîndu-si privirea asupra instruc...torului.

— Înțeleg, Thufir, si vreau să învăț.

Apoi privi spre Rhombur.

— Vrem amîndoi să învățăm...

Buzele purpurii ale lui Hawat schițară un zîmbet.

— E un început, zise. S-ar putea să mai existe idioți stîngaci care lucrează pentru alte familii din Landsraad — însă voi, băieți, trebuie să deveniți niște exemple strălucitoare. Veți învăța nu numai luptele cu pumnalul și scutul și subtilitățile artei de a ucide, dar trebuie să învățați și arsenalul politicii, al guvernării. Trebuie să știți cum să vă apărați prin educație și retorică, ca și prin lovituri fizice.

Războinicul mentat își îndreptă umerii și rămase nemișcat.

— Veți învăța toate astea de la mine!

Își deschise scutul personal. În spatele cîmpului scăpărător, ținea un pumnal într-o mînă și spada lungă în cealaltă.

Instinctiv, Leto își porni propria sa centură de cîmp, iar scutul Holtzman tremură licărind în fața lui. Rhombur bîjbîia, încercînd să facă la fel, tocmai cînd mentatul simulă un atac, retrăgîndu-se în ultima secundă posibilă înainte de a vărsa sînge.

Hawat mută armele dintr-o mînă într-alta — stînga, dreapta, apoi din nou stînga — dovedind astfel că le putea folosi pe amîndouă pentru a da o lovitură mortală.

— Priviți cu atenție... S-ar putea ca, într-o bună zi, viața voastră să depindă de asta!

Oricare cale ce îngustează posibilitățile viitoare poate deveni o capcană letală. Oamenii nu-și croiesc drum printr-un labirint; ei scrutează un vast orizont populat cu sanse unice.

Manualul Ghildei Spațiale

Junction era o lume austeră, cu o varietate geografică limitată, cu un peisaj banal și o climă strict controlată, pentru îndepărtarea neplăcerilor agasante. Un loc utill, care fusese ales de Ghilda Spațială drept cartier general mai degrabă pentru localizarea sa strategică, decît pentru peisaj.

Aici, candidații învățau să devină navigatori.

Suprafețele reîmpădurite acopereau milioane de hectare, dar erau merișori si stejari pitici. Anumite legume de pe Vechiul Pămînt cresteau în abundență, cultivate de localnici: cartofi, ardei, vinete, roșii si o varietate de ierburi — dar produsele tindeau să devină tot mai alcaline, comestibile numai după un tratament minuțios.

După examenul care-i deschisese mintea, năucit de noile posibilități oferite de valul de melanj, D'murr Pilru fusese adus aici fără nici o șansă de a-și lua rămas bun de la fratele său geamăn sau de la părinti. La început se supărase, dar solicitările instruirii din cadrul Ghildei îi aduseseră atît de multe minunății, încît ajunsese să ignore orice altceva. Descoperise că se putea concentra acum mult mai bine si... putea uita mult mai lesne!

Clădirile de pe Junction — forme uriașe, convexe, cu protuberanțe colțuroase sau rotunde, constituiau

designul standard al Ghildei, asemănător ambasadei de pe Ix: practice pînă la extrem, intimidînd prin imensitatea lor. Fiecare structură avea o emblemă rotundă, cu semnul infinitului. Infrastructura mecanică era atît ixiană cît și richesiană, instalată cu secole în urmă și încă în stare de funcționare.

Ghilda Spațială prefera medii care să nu interfereze cu activitatea sa importantă. Pentru un navigator, orice distragere era potențial periculoasă. Fiecare student al Ghildei învăța această lecție de prima dată, ca și tînărul candidat D'murr — departe de casă și adîncit complet în studiu, pînă la eliberarea de orice griji privind problemele de pe fosta sa planetă.

Era cufundat într-un container așezat pe un cîmp de iarbă-neagră — pe jumătate înotînd în melanjul gazos și pe jumătate tîrîndu-se, pe cînd trupul său continua să se schimbe, sistemele sale fizice modificîndu-se pentru a se adapta la bombardamentul de melanj. Degetele de la mîini și picioare începură să fie unite de membrane; trupul deveni mai lung și mai flexibil, aducînd vag cu un pește. Nimeni nu-i explicase amploarea schimbărilor inevitabile și nici el nu se gîndise — nici nu socotise necesar! — să întrebe. Nu mai conta... I se dezvăluise atît de mult din univers, încît considera că prețul plătit era mic.

Ochii lui D'murr se făcuseră mai mici, fără gene; de asemenea, fuseseră năpădiți de albeață. Nu mai avea nevoie să vadă cu ei, de cînd căpătase alți ochi... viziunea interioară. Panorama întregului univers se deschidea dinaintea lui. În timpul procesului se simțea de parcă ar fi lăsat totul în urmă... și nu-l deranja.

Prin ceață, D'murr vedea cîmpul de iarbă-neagră acoperit cu șiruri ordonate de candidați — toți în containerele lor și cu instructorii navigatori alaturi. Cîte o viață în fiecare container... Cuvele emiteau nori portocalii de reziduuri de melanj, învolburîndu-se în jurul asistenților umani protejați de măști, care stăteau

în apropiere, asteptînd să mute containerele cînd li se cerea.

Instructorul-șef, un navigator timonier numit Grodin, plutea în interiorul unui container cu margini negre, care fusese urcat pe o platformă; candidații îl vedeau mai mult cu mintea decît cu ochii. Grodin tocmai revenise din hiperspatiu cu un student, a cărui cuvă era lîngă a lui, conectată printr-un tub flexibil, în așa fel încît gazele lor se amestecau.

D'murr însuși realizase, pînă acum, trei zboruri scurte. Era considerat unul dintre cei mai promițători dintre candidați. O dată ce învăța să navigheze prin hiperspatiu de unul singur, putea primi licența de pilot, rangul cel mai de jos între navigatori... dar mult mai mult decît fusese vreodată ca om.

Călătoriile prin hiperspațiu ale timonierului Grodin erau căutări legendare, explorări prin noduri dimensionale de neînțeles. Vocea instructorului-șef bolborosea dintr-un difuzor în interiorul bazinului lui D'murr, folosind un limbaj de ordin superior. Descria o vreme cînd transportase creaturi asemănătoare cu dinozaurii într-un transspațial de tip vechi. Fără ca el să știe, monstrii își puteau alungi gîturile pînă la dimensiuni incredibile. În timp ce transspațialul se afla în zbor, unul dintre ei își „rontăise" drum prin perete pînă în cabina de navigație, astfel că botul îi apăruse lîngă cuva lui Grodin, uitîndu-se la el curios, cu ochii mari...

E atît de plăcut aici, se gîndi D'murr, fără să formuleze cuvinte, pe cînd absorbea istorisirea. Cu nările larg deschise, inspiră adînc din melanjul bogat și înțepător. Oamenii, cu simturile lor tocite, comparau această aromă picantă cu mirosul puternic de scorțișoară... însă melanjul era mult mai mult de-atît, infinit de complex.

Lui D'murr nu-i mai păsa de problemele lumești ale oamenilor — atît de triviale, limitate si lipsite de perspectivă: mașinațiuni politice, populatii forfotind precum furnicile într-un musuroi răscolit, vieți străbătînd și pierind precum scînteile unui foc de tabără...

Viata lui anterioară era acum doar o amintire vagă, tot mai ștearsă și lipsită de nume sau de fețe. Vedea imagini, dar le ignora. Nu s-ar mai fi putut întoarce la ceea ce fusese odată!

În loc să termine, pur și simplu, relatarea despre creaturile dinozauriene, timonierul Grodin făcea acum o digresiune despre aspectele tehnice ale celor realizate de studentul ales de el în călătoria sa interstelară, cum folosiseră ei matematici superioare și modificări dimensionale pentru a scruta viitorul — în același mod în care monstrul cu gîtul lung privise prin bazinul său.

— Un navigator trebuie să facă mai mult decît să *observe*, răsună prin difuzor vocea ascuțită a lui Grodin. Un navigator folosește ceea ce vede pentru a putea dirija navele spațiale în siguranță prin vidul cosmic. Nereușita aplicării anumitor principii de bază poate duce la dezastre, cu pierderea tuturor vieților și a încărcăturii unui transspațial!

Înainte ca oricare dintre noii adepți, precum D'murr, să devină piloți în hiperspațiu, ei trebuiau să știe să rezolve crize cum ar fi un spațiu parțial pliat, previziuni imperfecte, o criză de intoleranță la mirodenie, disfunctiile generatoarelor Holtzman sau chiar sabotaje intenționate.

D'murr încercă să-si imagineze soarta care se abătuse asupra unora dintre predecesorii săi nenorocoși. În pofida credintei populare, navigatorii nu pliau ei însisi spațiul; asta o făceau motoarele Holtzman. Navigatorii foloseau premonițiile lor limitate pentru a alege culoarele sigure pentru călătorie. O navă se putea deplasa prin vid fără ghidajul lor, dar acest joc periculos al ghicitului ducea, în mod invariabil, la dezastru. Un navigator al Ghildei nu putea garanta o călătorie absolut sigură — dar îmbunătățea mult șansele. Problemele apăreau cînd se petreceau evenimente neprevăzute.

D'murr era pregătit în limitele cunoștințelor Ghildei... care nu puteau include toate posibilitățile. Universul și locuitorii săi se aflau într-o stare de

continuă schimbare. Toate vechile scoli înțelegeau asta, inclusiv Bene Gesserit și Mentații. Supraviețuitorii învățau cum să se adapteze la schimbări, cum să prevadă neprevăzutul.

La limita percepției sale, simți cuva de melanj începînd să se deplaseze pe cîmpul suspensor si ajungînd într-un șir, în spatele containerelor celorlalți studenți. Auzi un instructor asistent recitînd pasaje din Manualul Ghildei Spațiului; mecanisme de pompare a gazului începură să huruie în jurul său. Fiecare detaliu părea atît de precis, atît de clar si de important. Nu se mai simțise niciodată atît de viu!

Inhalînd adînc melanjul colorat în portocaliu, își simți îngrijorările începînd să se disipeze. Gîndurile i se reașezară în ordine, alunecînd fără opreliști pe căile neurale ale creierului său optimizat de Ghildă.

— *D'murr... D'murr, fratele meu...*

Numele se amesteca cu gazul, ca o șoaptă în univers — un nume pe care nu-l mai folosea, acum că i se atribuise un număr navigațional de către Ghildă. Numele erau asociate cu individualitatea. Numele impuneau limitări și prejudecăți, legături de familie și povesti vechi, impuneau *individualitatea* — antiteza a ceea ce însemna să fii navigator. Un om al Ghildei se contopea cu cosmosul și vedea căi sigure prin pliurile sorții, viziuni prestiente, care-i permiteau să călăuzească materia dintr-un loc în altul, ca niște piese de șah într-un joc cosmic.

— D'murr, mă auzi? D'murr?

Vocea venea din difuzorul din interiorul containerului său, dar și de la mare distanță. Auzi ceva familiar atît în timbrul vocii și în inflexiunile ei. Să fi uitat atît de mult? *D'murr...* Aproape că șterse numele din gîndurile sale.

Mintea lui D'murr făcea conexiuni care deveniseră din ce în ce mai puțin importante, iar gura sa amorțită formă cuvinte gîlgîitoare.

— Da. Te aud!

Împins de asistentul său, bazinul lui D'murr aluneca de-a lungul unei cărări pavate, spre o clădire imensă, în formă de bulb, unde locuiau navigatorii. Nimeni nu părea să mai audă vocea aceea.

— Sînt eu, C'tair, continuă glasul. Fratele tău. Mă poți auzi? În sfîrșit, chestia asta funcționează. Cum te simți?

— C'tair? Navigatorul novice își simti mintea pliindu-se în ea însăși, comprimîndu-se în rămășițele formei greoaie de dinainte de Ghildă. Încercînd să fie din nou om, doar pentru o clipă... Era atît de important?

Era un proces dureros și limitativ, ca și cum cineva si-ar fi pus singur ochelari de cal, însă informația era acolo: da, fratele său geamăn, C'tair Pilru. Om... Prinse crîmpeie de imagini cu tatăl său, în veșmintele ambasadoriale, cu mama, în uniforma Băncii Ghildei, cu fratele său — brunet ca și el și cu ochi întunecați — jucîndu-se împreună, explorînd... Acele imagini fuseseră expulzate dintre gîndurile sale, ca aproape tot ce ținea de acel tărîm... însă nu dispăruseră cu totul.

— Da, zise D'murr. Te cunosc. Îmi amintesc.

Pe Ix, într-o firidă ascunsă, unde-și folosea transmițătorul încropit din piese disparate, C'tair se ghemui, încercînd cu disperare să evite să fie descoperit — însă totul merita riscurile. Lacrimile îi siroiau pe obraji, și înghiți cu greu în sec. Tleilaxu și suboizii își continuaseră distrugerile și epurările, înlăturînd orice urmă de tehnologie neobișnuită pe care o găseau.

— Te-au luat de lîngă mine, în camera de testare a Ghildei, zise C'tari cu o voce transformată într-o șoaptă răgușită. Nu m-au lăsat să te văd, nu m-au lăsat să-mi iau rămas bun. Acum îmi dau seama că tu ai fost cel norocos, D'murr, avînd în vedere tot ceea ce s-a întîmplat aici, pe Ix. Ti s-ar rupe inima să vezi!

Inspiră adînc, întretăiat.

— Orașul nostru a fost distrus, nu la multă vreme după ce Ghilda te-a luat dintre noi. Au murit sute de mii de locuitori. Bene Tleilax conduc acum, aici...

D'murr rămase tăcut, avînd nevoie de timp ca să se întoarcă la modul limitat de comunicare individuală.

— Am dirijat un transspațial prin hiperspațiu, frate. Țin galaxia în mintea mea, văd matematicile.

Cuvintele se amestecau greoaie.

— Acum știu de ce... știu... ăă, simt durere din cauza legăturii dintre noi. C'tair, cum...?

— Comunicarea te rănește?

Se trase înapoi din fața transmițătorului, îngrijorat, și-și ținu respirația, temîndu-se ca nu cumva vreunul dintre nevăzutii spioni tleilaxu să-l audă.

— Îmi pare rău, D'murr. Poate că ar trebui să...

— Nu-i ceva important. Puseuri de durere, ca o migrenă... dar altfel. Înoată prin mintea mea... și dincolo de ea.

D'murr părea să fie distras de altceva, glasul îi suna distant și eteric.

— Cel fel de conexiune e asta? Ce aparat folosești?

— D'murr, m-ai auzit? Ix este distrusă — lumea noastră, orașul nostru, este acum un lagăr de prizonieri. M-am ascuns aici, și risc foarte mult în timp ce apelez la acest mod de comunicare. Tatăl nostru este în exil pe undeva... pe Kaitain, cred. Casa Vernius a ajuns renegată. Sînt prins aici, în capcană, singur!

D'murr rămase concentrat asupra a ceea ce considera el o chestiune prioritară.

— Comunicație prin hiperspațiu? Imposibil! Explică-mi și mie...

Uluit de lipsa de preocupare a fratelui său pentru vestile înspăimîntătoare pe care i le comunicase, C'tair preferă să nu-i facă reproșuri. La urma urmei, D'murr suferise transfomări mentale extreme si nu putea fi învinovățit pentru ceea ce era acum. C'tair nu ar fi putut înțelege prin ce trecuse fratele său geamăn. El însusi

căzuse la testele Ghildei; fusese atît de speriat și de rigid... Altfel, si el ar fi putut fi acum navigator.

Ținîndu-și respirația, trase cu urechea la scrîșnetul din pasajul de deasupra, pasi care se îndepărtau. Voci soptite. Apoi linistea reveni, iar C'tair putu să continue conversația.

— Explică, zise D'murr din nou.

Însetat de orice fel de discutie, C'tair îi povesti fratelui său despre echipamentul pe care-l recuperase.

— Îți amintești de Davee Rogo? Bătrînul inventator care obișnuia să ne ducă în laboratorul său și să ne arate la ce lucra?

— Olog... cîrje cu suspensii... Prea decrepit ca să mai poată umbla.

— Da, obișnuia să ne vorbească despre comunicatii pe lungimile de undă ale energiei neutrinice. O rețea de tije îmbrăcate în cristale de silicat.

— Uhhhh... din nou durere.

— Te doare! C'tair privi în jur, îngrijorat de riscurile pe care si le luase. Nu mai vorbesc mult...

Tonul era nerăbdător. Însă D'murr voia să audă mai multe.

— Continuă explicațiile... Trebuie să stiu ce-i cu aparatul acesta.

— Într-o zi, în timpul luptelor, voiam foarte mult să discut cu tine si îmi reveneau în minte fragmente și pasaje din conversația cu el. Printre dărîmăturile unei clădiri în ruine am crezut că văd imaginea lui neclară, în apropierea mea. Ca o viziune. Vorbea cu vechiul lui glas scîrțîit, spunîndu-mi ce să fac, de care piese aș avea nevoie și cum să le montez. Mi-a dat toate ideile de care aveam nevoie....

— Interesant!

Vocea navigatorului era plată și lipsită de culoare.

Absența emoțiilor și a compasiunii la fratele său îl afecta pe C'tair. Încercă să pună întrebări despre experiențele lui D'murr în cadrul Ghildei Spațiului, însă geamănul său nu avea răbdare pentru întrebări și-i

spuse că nu putea discuta secretele Ghildei, nici măcar cu fratele său. Călătorise prin hiperspațiu și era incredibil. Asta era tot ce avea D'murr de spus.

— Cînd mai putem vorbi? întrebă C'tair.

Aparatul se încălzise periculos de mult, gata să cedeze. În curînd va trebui să-l oprească. D'murr gemu de durere în depărtare, dar nu-i dădu nici un răspuns deslușit.

Totuși, desi știa ce neplăcut era pentru fratele său, simțea imboldul omenesc de a-si lua rămas bun, chiar dacă pentru D'murr nu mai conta.

— Atunci, ne luăm rămas bun, deocamdată. Mi-e dor de tine!

În timp ce rostea cuvintele de mult amînate, simți o usurare în propria sa durere — ciudat, într-un fel, din moment ce nu era sigur că fratele său îl mai înțelegea ca pe vremuri.

Simțindu-se vinovat, C'tair întrerupse legătura. Apoi rămase tăcut, copleșit de emoții contradictorii: bucurie pentru că vorbise iarăși cu fratele său geamăn, dar si tristete din cauza reactiilor ambivalente ale lui D'murr. Cît de mult se schimbase fratele său?

Lui D'murr ar fi trebuit să-i pese de moartea mamei sale si de evenimentele tragice care se abătuseră asupra planetei Ix. Poziția unui navigator al Ghildei afecta întreaga omenire. N-ar trebui ca un Navigator să fie mai atent, mai protector față de oameni?

În loc de asta, tînărul părea că retezase toate legăturile, arsese toate podurile. Oglindea D'murr filosofia Ghildei, sau devenise atît de preocupat de el însusi și de noile sale abilități încît devenise egocentric? Chiar avusese nevoie să se poarte în felul în care o făcuse? Trăise oare toate legăturile cu propria lui umanitate? Încă nu avea cum să stie toate astea.

C'tair se simtea de parcă-și pierduse din nou fratele.

Scoase contactele masinăriei bioneutrinice care-i amplificase temporar puterile mentale, amplificîndu-i gîndirea si permitîndu-i astfel să comunice cu îndepărtata

Junction. Simțindu-se brusc amețit, se întoarse în gaura lui ecranată și se întinse pe patul îngust de campanie. Cu ochii închiși, își închipui universul de dincolo de pleoape, întrebîndu-se cum putea să arate acesta pentru fratele său. Mintea lui zumzăia din cauza unui straniu ecou al contactului, o rămășiță a amplificării mentale.

Vocea lui D'murr sunase de parcă s-ar fi aflat sub apă, prin filtre de inteligibilitate. Acum, înțelesuri ascunse îi veniră în minte lui C'tair — subtilități și rafinamente. Toată seara, în singurătatea încăperii lui ascunse, gîndurile i se strecurară în minte, coplesindu-l ca o posesie demonică. Contactul declanșase ceva neașteptat în propriul lui creier, o reacție uluitoare.

Timp de cîteva zile nu-și părăsi ascunzătoarea, copleșit de amintirile împrospătate, folosind prototipul masinăriei pentru a-și concentra gîndurile, cu o claritate obsedantă. Ore în șir, derulă în minte conversația cu fratele său, care devenea tot mai limpede, cuvinte și înțelesuri multiple înflorind ca niște petale... de parcă ar fi traversat propriul său hiperspațiu mental și al memoriei. Nuanțele din dialogul cu D'murr deveneau tot mai limpezi, percepu înțelesuri care-i scăpaseră lui C'tair prima dată. Asta-i oferi doar o idee despre ceea ce devenise fratele său...

Găsi că totul era nemaipomenit. Si înspăimîntător!

În cele din urmă, revenind după cîteva zile la starea obisnuită de conștiență, observă că peste tot în jurul său zăceau recipiente de mîncare și de băuturi. Camera duhnea. Se uită în oglindă, socat să vadă că-i crescuse un început de barbă de un maroniu închis. Avea ochii injectați, părul încîlcit... C'tair de-abia dacă se putu recunoaște.

Dacă ochii lui Kailea Vernius ar fi coborît acum asupra lui, fata s-ar fi retras înspăimîntată ori dezgustată, trimițîndu-l să lucreze în cel mai obscur si mai de jos nivel, împreună cu suboizii. Cumva, totusi, după tragedia de pe Ix și siluirea acestui frumos oras subteran, pasiunea lui copilărească pentru fiica stăpînului i

se păreau irelevante. Dintre toate sacrificiile pe care le făcuse C'tair, acesta era printre cele mai mici.

Și era sigur că vor veni altele mult mai grave.

Înainte de a se spăla sau de a-și curăța ascunzătoarea, începu să facă pregătirile pentru următoarea discuție cu fratele său.

Percepțiile guvernează universul.

Proverb Bene Gesserit

O navetă robotizată părăsi transspațialul aflat pe orbită în sistemul Laoujin și plonjă spre suprafața planetei Wallach IX, transmițînd codurile de securitate potrivite pentru a trece de principalele sisteme de apărare ale Comunității. Planeta natală a Bene Gesserit era doar o haltă în drumul sinuos și îndelungat al navei printre stelele imperiului...

Cum părul ei bogat începuse să încăruntească, iar trupul să-și dezvăluie vîrsta, Gaius Helen Mohiam credea că n-ar strica să fie acasă, după luni de zile de alte îndatoriri, fiecare dintre ele însemnînd doar un firicel în vasta tapiserie Bene Gesserit. Nici una dintre surori nu înțelegea întreaga schemă, întreaga tesătură de evenimente și de oameni, însă Mohiam își jucase rolul.

Pentru că sarcina sa evolua, surorile o chemaseră acasă, să rămînă la Școala Maicilor pînă cînd Mohiam dădea naștere mult doritei fiice. Numai Maica Kwisatz Anirul îi înțelegea adevărata valoare în cadrul programului genetic, cum se lega totul de copilul pe care-l purta ea acum în pîntec. Mohiam înțelesese că acest prunc era important, dar chiar și șușotelile Celorlalte Memorii, care puteau fi invocate oricînd pentru a-i oferi o avalanșă de sfaturi, rămăseseră în mod deliberat tăcute în ceea ce privea acest subiect.

Naveta Ghildei o transporta numai pe ea. Lucrînd sub amenințarea Jihadului, fabricanții richesieni ai

pilotului robotizat se dăduseră peste cap să facă un dispozitiv cu aspect stîngaci, acoperit de nituri, care, în mod aproape vehement, se ferea să imite mintea umană și nu arăta cîtuși de puțin uman... de fapt, nici măcar sofisticat.

Pilotul robotizat transporta pasageri sau materiale de la o navă mare spre suprafata unei planete și înapoi, într-un șir de operatiuni bine exersate. Funcțiile lui abia dacă aveau suficientă flexibilitate în programare ca să facă față tiparelor traficului aerian sau condițiilor meteorologice potrivnice. Robo-pilotul își conducea naveta într-o secvență de rutină: de la transspațial spre planetă, de la planetă spre transspațial...

Asezată pe un scaun în dreptul unui hublou, Mohiam reflectă la răzbunarea delicioasă pe care-o declansase asupra baronului. Trecuseră deja cîteva luni și fără îndoială că el nu bănuia încă nimic, însă o Bene Gesserit putea aștepta mult timp pentru a plăti cum se cuvine. O dată cu trecerea anilor, pe măsură ce prețiosul lui trup avea să slăbească și să se umfle din cauza bolii, complet înfrînt, Vladimir Harkonnen s-ar putea chiar să se gîndească la sinucidere.

Acțiunea răzbunătoare a lui Mohiam fusese impulsivă, însă era cît se poate de potrivită și cuvenită, după cele săvîrsite de baron. Maica Superioară Harishka nu ar fi permis Casei Harkonnen să scape nepedepsită, iar Mohiam se gîndi că ideea sa spontană fusese cumplit de eficace. Scutea Comunitatea de probleme și de timp pierdut...

Pe cînd naveta se cufunda tot mai mult în stratul de nori, Mohiam se surprinse sperînd ca noul ei copil să fie perfect, pentru că baronul nu le va mai fi de nici un folos. Dar, dacă nu, surorile aveau întotdeauna alte opțiuni și alte planuri. Aveau mai multe scheme genetice.

Mohiam aparținea unui *tip* considerat optim pentru un anumit program genetic misterios. Știa numele cîtorva dintre candidate, dar nu pe toate, după cum stia

foarte bine că surorile nu doreau sarcini simultane în program, temîndu-se că acest lucru ar fi putut încurca indexul împerecherilor. Mohiam se întreba, totuși, de ce fusese selecționată din nou după ce dăduse greș prima dată. Superioarele sale nu-i explicaseră, iar ea știa că era mai bine să nu întrebe. Și, din nou, Vocile din Celelalte Memorii își păstraseră sfaturile pentru ele.

Contează amănuntele? se întrebă ea. *Port în pîntecul meu fiica cerută...* O nastere reușită ar duce la îmbunătățirea statutului lui Mohiam, ar putea face chiar să fie aleasă ca Maică Superioară de către proctori, cînd va înainta mai mult în vîrstă... în funcție de cît de importantă era cu adevărat fiica sa.

Și simțea că fata va fi *foarte* importantă!

La bordul navetei robotizate simți o schimbare bruscă de direcție. Privind prin hubloul îngust, văzu orizontul planetei Wallach IX clătinîndu-se, în timp ce naveta se răsturnă și se prăbuși, scăpată de sub control. Cîmpul de protecție din jurul fotoliului ei clipea cu o nuanță gălbuie, alarmantă și neobisnuită. Masinăriile, ale căror zgomote se limitaseră la un huruit moale, urlau acum în cabină, rănindu-i urechile.

Luminile clipeau haotic pe modulul de control din fața ei. Mișcările robotului erau sacadate și nesigure. Fusese antrenată să facă față crizelor, iar mintea ei funcționa cu rapiditate. Mohiam aflase de unele defecțiuni ocazionale ale acestor navete — puțin probabile din punct de vedere statistic — apărute ca urmare a lipsei de la bord a unor piloți capabili să gîndească și să reacționeze. Cînd apărea o problemă — iar Mohiam simțea că tocmai se găsea în miezul uneia foarte grave — potențialul producerii unui dezastru era foarte mare.

Naveta intră în picaj, zguduindu-se și cabrîndu-se. Zdrențe de nori loveau hublourile. Pilotul-robot execută aceleași mișcări ciclice, incapabil să încerce ceva nou. Motorul navetei se stinse, apoi rămase tăcut.

Nu se poate, se revoltă Mohiam. *Nu acum, cînd port în pîntece acest copil.* În sinea ei simțea că — dacă va

supraviețui acestui moment — copilul ei va fi sănătos și va fi cel de care Comunitatea avea atîta disperată nevoie...

Însă gîndurile negre o asaltară și începu să tremure. Navigatorii Ghildei, precum cel din transspațialul de deasupra ei, utilizau calcule multidimensionale și o făceau pentru a putea prevedea viitorul, acesta permițîndu-le astfel să-și conducă navele în siguranță prin hăurile periculoase ale hiperspațiului. Să fi aflat, cumva, Ghilda Spațială despre programul secret Bene Gesserit? Se temeau oare într-atîta de el?

Pe cînd naveta se îndrepta spre dezastru, prin mintea lui Mohiam se învălmășea o multime incredibilă de posibilități. Cîmpul protector din jurul ei se extinse și deveni tot mai galben. Trupul exercita presiune asupra lui, amenințînd să treacă *dincolo*. Ținîndu-și mîinile peste pîntec, într-un gest protector, simti o dorință fierbinte ca să trăiască și ca pruncul ei nenăscut să crească viguros — iar gîndurile sale treceau dincolo de îngrijorările banale ale unei mamei pentru copilul ei, ajungînd la semnificații mult mai vaste.

Se întrebă dacă nu cumva suspiciunile sale erau total eronate. Și dacă o forță mult superioară tuturor celor pe care ea sau surorile și le puteau imagina stătea în spatele acestor evenimente? Nu cumva Bene Gesserit, prin programul lor genetic, se jucau de-a Dumnezeu? Oare un adevărat Dumnezeu — trecînd peste cinismul și scepticismul surorilor față de orice religie — chiar exista?

Ce glumă crudă ar fi!

Diformitățile primului ei copil, iar acum moartea inevitabilă a fetusului și a lui Mohiam... totul părea să intre într-o schemă. Dar dacă era așa, cine — *sau ce* — se afla în spatele acestei crize?

Bene Gesserit nu credeau în accidente sau coincidențe.

— „Nu trebuie să mă tem", intonă ea, cu ochii închisi. „Frica e ucigașul minții. Frica este moartea cea mică. aducătoare a anihilării totale. Voi înfrunta frica. O voi

lăsa să treacă peste mine, prin mine... Si, după ce va fi trecut, îmi voi întoarce ochiul interior si voi privi în urma ei. Pe unde a trecut frica, nu va mai fi nimic. Voi rămîne doar eu..."

Era litania împotriva fricii, concepută în vremurile de demult de către o nestiută soră Bene Gesserit si transmisă generatie după generatie.

Mohiam inspiră adînc si simti cum tremurul ei slăbeste.

Momentan, naveta îsi mentinea pozitia, orientată cu hublourile spre sol. Motorul tusi din nou. Văzu masa continentală apropiindu-se cu rapiditate, observă complexul întins al Scolii Maicilor, un oras labirintic de clădiri cu stuc alb și acoperisuri de tigle roscate, din ceramică.

Nu cumva naveta era trimisă, scăpată de sub control, direct spre scoala principala, avînd la bord cine știe ce încărcătură explozivă? O singură prăbusire de acest fel ar putea nimici însăsi inima Comunitătii.

Mohiam se luptă cu strînsoarea cîmpului de protectie, însă nu se putu elibera de el. Naveta se rostogoli si pămîntul dispăru din vedere. Hubloul se întoarse în sus, dezvăluind soarele alb-albastru, la limita atmosferei.

Apoi, cîmpul de protectie se dezactivă si Mohiam îsi dădu seama că naveta se îndreptase. Motorul functiona din nou, cu zumzetul încîntător al masinilor acelasi dintotdeauna. În compartimentul din fată, pilotul robot se misca exact asa cum trebuia, cu o aparentă eficientă, de parcă nimic nu s-ar fi petrecut. Una dintre rutinele sale pentru urgente trebuie să fi functionat în cele din urmă...

Pe cînd naveta se aseză lin pe sol, în fata marii piete, Mohiam oftă adînc, usurată. Se repezi la usă, dorindu-și să alerge către siguranta celei mai apropiate clădiri... dar se opri, îsi trase sufletul pentru o clipă, apoi iesi, calmă. O Cucernică Maică trebuie să păstreze aparentele!

Pe cînd cobora lin rampa, surori si adepte se înghesuiră protector în jurul ei. Maica Superioară ceruse ca

...ta să fie retinută pentru o revizie completă si pentru ...neta, căutîndu-se dovada unui sabotaj sau confir... ...ea unei simple defectiuni. O transmisie radio subită, ... transspatialul de pe orbită, împiedică însă acest ...ru.

Cucernica Maică Anirul Sadow Tonkin astepta să o întîmpine pe Mohiam, strălucind de mîndrie, arătînd ...rte tînără, cu chipul ei de căprioară si cu părul scurt, ...miu. Mohiam nu întelesese niciodată importanta lui ...ul, desi chiar Maica Superioara îi arăta deseori ...erentă. Cele două femei înclinară din cap, una spre ...ialtă.

În mijlocul surorilor sale, Mohiam se văzu escortată ... o clădire sigură; un contingent numeros de gardiene ...armate fusese desemnat să aibă grijă de ea. Va fi ...ijită si supravegheată cu mare atentie, pînă la nas... ...rea copilului.

— Nu vei mai călători nicăieri, Mohiam, declară ...a Superioară Harishka. Trebuie să rămîi aici, în ...rantă — pînă se va naste fiica ta!

Tu, cel cu inima temătoare, fii puternic si să nu ai frică. Ia seama, Dumnezeul tău va veni cu răzbunarea; El va veni să te salveze de cinstitorii mașinăriilor.

Biblia Catolică Portocalie

În aripa concubinelor din palatul imperial, mașini vibratoare pentru masaj loveau și frămîntau pielea goală, folosind uleiuri aromatice pentru a mîngîia fiecare contur glorios de pe trupul femeilor împăratului. Dispozitive sofisticate pentru întretinerea fizică extrăgeau celulita, îmbunătățeau tonusul muscular, netezeau abdomene și obraji, făceau mici injecții pentru a catifela pielea... Fiecare detaliu trebuia să corespundă preferințelor bătrînului Elrood, deși el nu prea mai părea să fie interesat. Chiar și cea mai vîrstnică dintre cele patru femei, septuagenara Grera Cary, avea silueta unei femei la jumătatea vîrstei sale, susținută, partial, si de consumul frecvent de melanj.

Lumina zorilor dobîndise o nuanță de chihlimbar, trecînd prin șirul de ferestre groase de plaz blindat. Cînd masajul Grerei se termină, mașinăria o înveli într-un prosop cald din țesătură de khartan si puse pe fata ei o compresă înviorătoare, înmuiată în zeamă de eucalipt și ienupăr. Patul concubinei se modifică, transformîndu-se într-un fotoliu sensibil la forme, perfect adaptat corpului ei.

O stație mecanică de manichiură coborî din tavan și Grera îsi șopti meditațiile zilnice în timp ce unghiile de la mîini și picioare erau tăiate, șlefuite și vopsite

într-un verde senzual. Mașina alunecă înapoi în compartimentul ei din tavan, iar femeia se ridică și-și aruncă prosopul. Un cîmp electric îi străbătu chipul, brațele și picioarele, înlăturînd firele de păr nedorite, de-abia vizibile.

Era perfect. Perfect, chiar și pentru împărat...

Din grupul actual de concubine, numai Grera era destul de în vîrstă să și-o amintească pe Shando, una dintre jucăriile împăratului care părăsise serviciul de la Palat, pentru a se mărita cu un erou de război și a se dedica unei „vieți normale". Elrood nu-i dăduse lui Shando prea multă atenție cîtă vreme făcuse parte din grupul său numeros de femei, însă — o dată ce plecase — începuse să le înjure pe cele rămase si să se văicărească de pierderea ei. Majoritatea concubinelor sale favorite, alese în următorii ani, semănau destul de bine cu Shando.

Privindu-le pe celelalte concubine trecînd prin proceduri de întreținere corporală similare, Grera Cary se gîndi cum se schimbaseră lucrurile în haremul împăratului. Cu mai puțin de un an în urmă, aceste femei se adunau rareori la un loc, din moment ce Elrood era atît de des cu una dintre ele, îndeplinind ceea ce se numea „datoria imperială". Una dintre concubine, provenită de pe Elacca, îi dăduse țapului bătrîn, în secret, o poreclă foarte potrivită, luată dintr-una din vechile limbi terriene — „Fornicario", o trimitere la capacitățile și apetitul său sexual. Femeile foloseau porecla numai între ele și atunci chicoteau de fiecare dată.

— L-a văzut careva dintre voi pe Fornicario? întrebă cea mai înaltă dintre cele două concubine mai tinere, aflate la celălalt capăt al încăperii. Grera schimbă un zîmbet cu ea, iar femeile chicotiră ca niște școlărițe.

— Mă tem că stejarul nostru imperial s-a transformat într-o salcie plîngătoare...

Bătrînul rareori mai venea în aripa rezervată concubinelor. Deși Elrood își petrecea la fel de mult timp în pat, ca întotdeauna, de data asta motivul era cu totul

diferit. Sănătatea lui se deteriorase rapid, iar libidoul era deja mort. Mintea se anunta următoarea la rînd...

Dintr-o dată, femeile încetară sporovaiala, întorcîndu-se alarmate spre intrarea principală a aripii concubinelor. Fără să se fi anunțat, prințul moștenitor Shaddam păși înăuntru, însoțit de eternul său companion, Hasimir Fenring, pe care ele îl numeau adesea „Nevăstuica", din cauza feței înguste și a bărbiei ascuțite. Femeile se acoperiră repede și se ridicară spre a-și arăta respectul.

— Ce-i atît de distractiv aici, hmm... ? întrebă Fenring. V-am auzit chicotind!

— Fetele tocmai se distrau cu o mică glumă, zise Grera, pe un ton prudent.

Fiind cea mai vîrstnică dintre ele, era adesea purtătoarea lor de cuvînt.

În plus, se zvonea că acest individ pipernicit își înjunghiase mortal două dintre iubite, iar comportamentul lui alunecos o făcea pe Grera să creadă că totul era adevărat. Datorită anilor de experiență, învățase cum să recunoască un om capabil de cruzimi extreme. Se presupunea că organele genitale ale lui Fenring erau malformate și sterile, deși funcționale din punct de vedere sexual. Ea nu se culcase niciodată cu el și nici nu-și dorea asta.

Fenring o studie cu ochii săi mari și reci, apoi trecu la cele două blonde noi. Prințul moștenitor rămase în spatele lui, aproape de intrarea în solariu. Zvelt si cu părul roșcat, Shaddam purta o uniformă cenușie de sardaukar, tivită cu fir de aur și argint.

Grera stia că moștenitorului imperial îi plăcea să se joace de-a milităria...

— Te rog, împărtășeste-ne si nouă mica ta glumă, insistă Fenring.

Se adresase blondei mai scunde, o fată minionă, de-abia trecută de adolescență, doar cu puțin mai scundă decît el. Ochii ei semănau cu cei ai lui Shando.

— Prințului Shaddam și mie ne plac foarte mult glumele...

— Era doar o discuție între noi, răspunse Grera, făcînd un pas înainte, protectoare. Fleacuri personale...

— Nu știe să vorbească singură? se răsti Fenring, uitîndu-se din nou la femeia în vîrstă.

Bărbatul purta o tunică neagră, țesută cu fir de aur, iar pe degetele de la ambele mîini avea numeroase inele.

— Dacă fata asta a fost aleasă să-l distreze pe Împăratul Padisah, sînt sigur că stie cum să reproducă o mică glumă, nu, hmmmm...?

— Așa cum a spus Grera, insistă mica blondină, fleacuri de fete. Nu merită să fie repetate!

Fenring apucă una dintre marginile prosopului ținut strîns în jurul trupului ei apetisant. Pe fața fetei se citi surprinderea și teama. El trase de prosop, dezvelindu-i un sîn.

Furioasă, Grera interveni:

— Încetează cu prostiile astea, Fenring. Sîntem concubine imperiale. Nimeni altcineva decît împăratul nu ne poate atinge!

— Norocul vostru!

Fenring aruncă o privire prin încăpere, spre Shaddam. Prințul mostenitor dădu întepat din cap.

— Are dreptate, Hasimir. Am să împart cu tine una dintre concubinele mele, dacă vrei...

— Dar nici n-am atins-o, prietene. O ajutam doar să-si prindă mai bine prosopul!

Dădu drumul materialului, iar fata se acoperi din nou.

— Chiar asa... S-a folosit împăratul în ultima vreme de serviciile tale, hmm? Am auzit că unele părți ale trupului său au murit deja...

Fenring privi în sus spre Grera Cary, care-l depășea cu mult în înălțime.

Grera se uită la prințul moștenitor, căutînd sprijin si siguranță, dar nu află nici una dintre acestea. Ochii ui reci priveau dincolo de ea... Pentru o clipă, se întrebă

cum ar putea fi la pat acest moștenitor imperial, dacă avea aceeași bărbăție pe care o posedase cîndva tatăl său. Se îndoia de asta. După aspectul frigid al individului, chiar și bătrînul decrepit, aflat pe patul de moarte, putea fi încă un amant mai bun.

— Bătrîno, tu vii cu mine și vom vorbi mai pe larg despre glume. Poate chiar schimbăm vreo cîteva, rosti Fenring. Pot fi un bărbat foarte distractiv.

— Acum, domnule?

Cu degetele mîinii libere arătă spre prosopul ei de khartan.

Ochii lui lucitori se îngustară periculos.

— O persoană de rangul meu nu are timp să aștepte pînă se îmbracă femeia. Bineînțeles că acum! Apucă un colț al prosopului și o trase cu forța. Plecă împreună cu el, străduindu-se să-și păstreze prosopul pe corp.

— Pe aici, hai, hai o dată!

În timp ce Shaddam îi urma tăcut și amuzat, Fenring o împinse pe ușă.

— Împăratul va afla despre asta, protestă ea.

— Să vorbești tare, are probleme cu auzul, zise Fenring cu un zîmbet drăcesc. Și cine crezi c-o să-i spună? În unele zile nu-și amintește nici cum îl cheamă și cu siguranță n-o să-i pese de o babornițâ ca tine...

Tonul vocii lui îi dădu fiori reci pe spinare. Celelalte concubine șușoteau neliniștite și neajutorate, în timp ce veterana lor era scoasă, fără nici un respect, afară pe coridor, departe de ele.

La această oră matinală nici un membru al curții imperiale nu se arătase încă, numai gărzile de sardaukari stăteau țepene pe pozițiile lor. Iar din moment ce prințul moștenitor Shaddam era aici, sardaukarii nu vedeau nici un motiv să intervină. Grera se uită spre soldați, dar aceștia parcă priveau prin ea.

Din moment ce vocea sa agitată și poticnită îl irita pe Fenring, Grera decise că era mai sigur dacă tăcea. „Nevăstuica" se purta ciudat, dar în calitate de concubină imperială nu avea de ce să se teamă de el. Vicleanul

individ nu ar fi îndrăznit să facă nimic atît de prostesc cum ar fi s-o rănească într-adevăr...

Uitîndu-se în urmă, descoperi că Shaddam dispăruse. Probabil că dispăruse printr-un alt coridor. Era complet singură cu acest individ periculos.

Fenring trecu de o barieră de securitate și o împinse pe Grera înaintea lui, într-o încăpere pustie. Femeia se împletici pe podeaua de plaz marmorat, alb cu negru. Camera mare, cu un șemineu de rocă cimentată care domina unul dintre pereți, fusese cîndva un apartament pentru oaspeți, dar acum era lipsit de mobilă. Mirosea a vopsea proaspătă și a loc de mult părăsit.

Rămînînd pe loc, mîndră și neînfricată, deși era învesmîntată doar cu un prosop, Grera privea din cînd în cînd spre el. Încercă să nu-l sfideze în mod evident sau să arate lipsă de respect. De-a lungul anilor de serviciu, învățase să stea la locul ei.

Ușa se închise în urma lor. Erau singuri acum, iar Shaddam nu mai apăruse. Oare ce voia de la ea acest pitic?

Dintre faldurile tunicii Fenring scoase un ovoid ca de smarald. După ce apăsă un buton de pe marginea ovoidului, iesi o lamă lungă, verzuie, strălucind în lumina candelabrului cu licurigloburi.

— Nu te-am adus aici pentru întrebări, babo, spuse el pe un ton moale, ridicînd arma. De fapt, vreau să încerc asta pe tine. Vezi tu, este ceva cu totul nou si, în plus, nu mi-au plăcut niciodată unele dintre cărnurile ambulante ale împăratului!

Fenring nu era deloc străin de asasinate și ucidea cu propriile sale mîini cel puțin tot atît de des pe cît punea la cale „accidente" sau plătea asasini de profesie. Uneori îi plăceau acțiunile sîngeroase, alteori prefera subtilitățile înșelătoare. Cînd era mai tînăr, la nici nouăsprezece ani, se strecurase într-o noapte afară din palatul imperial și ucisese, la întîmplare, doi angajați civili, doar ca să-și dovedească faptul că putea face asa ceva. Încă mai încerca să nu-și iasă din mînă...

Fenring știuse întotdeauna că avea voința de fier necesară pentru crimă, dar fusese surprins de cît de mult îi plăcea să facă asta. Uciderea prințului moștenitor Fafnir fusese cel mai mare triumf al său pînă acum. O dată ce si bătrînul Elrood își dădea duhul, asta ar fi constituit încă o bijuterie pe tichia lui. *Nu poți ținti cu mult mai sus de-atît!*

Însă trebuia să se țină la curent cu noile tehnici și noile inovații. Nu știai niciodată cînd ai putea avea nevoie de ele. În afară de asta, neuro-pumnalul era atît de provocator...

Grera privi spre lama strălucitoare, cu ochii mari.

— Împăratul mă iubește! Nu poți să...

— Te *iubește*? O bătrînă concubină? Își petrece mai multă vreme gemînd de dorul demult pierdutei lui Shando. Elrood e atît de ramolit încît nu-și va da niciodată seama că ai dispărut, iar celelalte concubine vor fi mai mult decît fericite să urce încă o treaptă în ierarhie.

Înainte ca Grera s-o poată lua la fugă, criminalul ajunse la ea, dovedind o iuțeală neobișnuită.

— Nimeni nu va plînge după tine, Grera Cary!

Ridică lama verde, pulsatoare, și, cu ochii cuprinși de văpaia unui foc întunecat, o lovi de mai multe ori în piept. Prosopul de khartan căzu, iar neuro-lama străpunse pielea proaspăt tratată și unsă...

Concubina urlă în agonie, urlă din nou, căzu, gemînd înăbușit și cutremurîndu-se, apoi rămase tăcută. Nu se vedeau răni, nici sînge, numai o agonie imaginară. Toată durerea era acolo, dar lipseau urmele incriminatoare — putea crima să fie mai avantajoasă de-atît?

Cu mintea inundată de plăcere, Fenring îngenunche lîngă bătrîna concubină, studiindu-i trupul bine făcut, chircit pe prosopul răvășit. Pielea avea o nuanță plăcută, mușchii erau fermi, dar moi acum, în moarte. Era greu de crezut că această femeie fusese atît de bătrînă pe cît se spunea. Probabil, consumase mult melanj și își îngrijise cum se cuvine trupul. Îi atinse carotida, pentru puls,

apoi mai verifică o dată. Nimic. Era dezamăgitor, într-un fel...

Nu se vedea nici o urmă de sînge pe cadavru sau pe lama neuro-cutitului, nici o rană adîncă, dar o înjunghiase mortal. Sau cel puțin, așa *crezuse* ea.

O armă interesantă, acest neuro-cuțit... Era pentru prima dată cînd folosea așa ceva. Lui Fenring îi plăcuse întotdeauna să testeze unelte importante ale breslei sale în situații necombatante, pentru că nu dorea să fie luat prin surprindere în situații de criză.

Numit „ponta" de către inventatorul richesian, cuțitul era una dintre cele cîteva inovații recente pe care Fenring le socotea demne de interes în lumea asta plicticoasă. Imaginara lamă verde alunecă înapoi în compartimentul ei cu un *clic* foarte realist. Victima atacului nu numai că fusese convinsă că era înjunghiată de moarte, dar prin neurostimularea intensă *simțise* atacul, suficient de puternic încît să o răpună. Într-un fel, tocmai mintea Grerei fusese cea care o ucisese! Iar pe pielea ei nu rămăsese nici o urmă...

Uneori, sîngele adăuga un fior înviorător unei experiențe deja copleșitoare, însă curățarea urmelor crea probleme.

Recunoscu zgomote familiare în spatele lui: deschiderea unei uși și dezactivarea cîmpului de securitate. Întorcîndu-se, îl văzu pe Shaddam uitîndu-se la el.

— Chiar a trebuit să faci asta, Hasimir? Ce risipă... Totuși, își depășise viața utilă.

— Biata bătrînă a făcut un atac de cord, cred.

Dintr-un pliu al tunicii, Fenring scoase o altă ponta, easta fiind un ovoid rubiniu, cu o lamă lungă, roșiatică.

— Mai bine încerc si asta, zise el. Tatăl tău rezistă mai mult decît ne-am așteptat, iar arma asta îi va da vitura de grație fără nici o urmă. Nu va exista nici o ovadă a crimei pe cadavrul lui, nici un semn. De ce să mai așteptăm ca *n'kee* să-și facă efectul?

Rînji.

Shaddam scuturã din cap, de parcã ar fi stat pe gînduri. Privi în jur, îl trecurã frisoanele și încercã sã parã ferm.

— Vom aștepta atîta cît va trebui. Am convenit sã nu facem nici o miscare pripitã!

Fenring ura momentele cînd prințul mostenitor încerca sã gîndeascã prea mult.

— Hmm? Credeam cã arzi de nerãbdare! Bãtrînul ia niște decizii îngrozitoare în afaceri, risipind banii Casei Corrino în fiecare zi de viațã.

Ochii lui mari scãpãrau.

— Cu cît rãmîne mai mult în starea asta, cu atît mai mult îl va descrie istoria ca pe un conducãtor jalnic...

— Nu pot sã-i mai fac nimic tatãlui meu, rãspunse Shaddam. Mã tem de ce s-ar putea întîmpla.

Hasimir Fenring fãcu o plecãciune.

— Cum dorești, prințul meu!

Ieșirã, lãsînd cadavrul acolo unde se gãsea. Cineva îl va descoperi, mai devreme sau mai tîrziu. Nu era pentru prima oarã cînd Fenring fusese atît de ostentativ, dar celelalte concubine știau cã nu e bine sã se punã cu el. Pentru ele, era ca un avertisment, iar acum se vor întrece una cu alta pentru a deveni noua favoritã a bãtrînului impotent, folosindu-se cãt mai bine de situație, în avantajul lor.

Cînd totul va ajunge și la urechile împãratului, acesta probabil cã nu-și va mai aminti nici mãcar numele de Grera Cary.

Omul e doar o pietricică aruncată într-un iaz. Iar dacă omul nu-i decît o pietricică, atunci toate faptele sale nu pot fi mai mult de-atît.

Zicală zensunnită

Leto și Rhombur se antrenau îndelung si din greu, în fiecare zi, în stilul casei Atreides. Se lansau în rutina exercițiilor cu întregul entuziasm și toată hotărîrea de care erau capabili. Solidul print ixian îsi recăpătă vigoarea, pierdu ceva din greutate și-și întări mușchii.

Cei doi tineri descoperiră că se completau destul de bine și astfel puteau fi excelenți parteneri de antrenament. Pentru că aveau încredere totală unul în celălalt, Leto și Rhombur erau capabili să-și testeze limitele, încrezători că nu li se putea întîmpla nimic periculos.

Deși se antrenau în forță, bătrînul duce spera să realizeze mai mult decît transformarea printului exilat într-un luptător competent. Voia să-l facă fericit pe prietenul fiului său și să-l ajute să se simtă ca acasă. Paulus putea doar să-și imagineze prin ce spaime treceau părinții renegați ai lui Rhombur, cutreierînd coclaurile galaxiei...

Thufir Hawat îi lăsă pe cei doi să lupte cu temeritate si abandon, cizelîndu-le îndemînarea. Curînd, Leto remarcă o îmbunătățire remarcabilă, atît la el însuși, cît și la moștenitorul a ceea ce mai rămăsese din Casa Vernius.

Urmînd sfaturile Maestrului Asasin privind armele ulturii și ale diplomației, alături de mînuirea săbiei.

Rhombur începu să se intereseze de muzică. Încercă mai multe instrumente înainte de a se opri, în cele din urmă, la sunetele line dar complexe ale balisetului cu nouă coarde. Sprijinindu-se de un zid al castelului, ciupea strunele interpretînd cîntece simple, fredonînd melodii după ureche, așa cum și le amintea din copilărie, sau melodii plăcute, născocite pentru propria sa plăcere.

Adesea, sora lui, Kailea, îl asculta cîntînd, în timp ce-și învăța lecțiile de istorie și religie, ocupația tradițională a tinerelor nobile. Helena Atreides dădea ajutor la lecții, la insistențele ducelui Paulus. Kailea studia cu multă plăcere, resemnată cu situația lor de prizonieri politici în castelul Caladan, dar încerca să-și imagineze un viitor mai bun pentru ea însăși.

Leto știa că resentimentele mamei sale atingeau adîncimi invizibile sub apele liniștite ale imaginii sale publice. Helena era un instructor dur pentru Kailea, care îi răspundea cu o și mai mare hotărîre.

Într-o seară, tîrziu, Leto urcă în încăperea din turn, după ce părinții săi se duseseră la culcare. Intenționase să-l roage pe tatăl său să-i dea voie să ia una dintre goeletele Atreides pentru o excursie de o zi, în sus și-n jos pe coastă. Dar, cînd se apropie de ușa de lemn a apartamentelor ducale, îi auzi pe Paulus și Helena angajați într-o discuție aprinsă.

— Ce-ai făcut ca să le găsești un alt loc celor doi?

Din modul în care pronunțase mama lui aceste cuvinte, Leto își dădu seama imediat ce însemnau.

— În mod sigur, vreuna din Casele Minore de la graniță i-ar primi dacă ai plăti un pesches destul de mare...

— Nu intenționez să-i trimit nicăieri pe acești copii și tu știi foarte bine asta! Sînt oaspeții noștri, la adăpost de scîrboșii tleilaxu...

Vocea lui scăzu pînă la nivelul unui mormăit.

— Nu înțeleg însă de ce Elrood nu-și trimite sardaukarii pentru a mătura viermii ăștia din peșterile de pe Ix?

Doamna Helena răspunse bătoasă:

— În pofida însusirilor neplacute, tleilaxu vor readuce, fără nici o îndoială, fabricile de pe Ix pe calea cea dreaptă și se vor supune restrîngerilor impuse de Jihadul Butlerian.

Paulus pufni exasperat, dar Leto stia că mama lui vorbea cît se putea de serios, iar asta îl înspăimîntă și mai mult. Vocea ei crescu în intensitate, pe cînd încerca să-si convingă sotul.

— Nu-ți dai seama că e posibil ca toate aceste evenimente să fi fost menite să se întîmple? N-ar fi trebuit să-l trimiți niciodată pe Leto pe Ix — a fost deja corupt de stilul lor de viață, de gîndirea lor mîndră, de ignoranța lor arogantă în ceea ce privește legile Domnului. Doar cucerirea Ix-ului ni l-a adus pe Leto înapoi... Nu mai repeta aceeași greșeală!

— Greșeală? Sînt chiar încîntat de tot ce-a învățat băiatul nostru. Într-o bună zi, va deveni un bun duce.

Leto auzi bufnitura unei cizme aruncate într-un colț al încăperii.

— Nu mai fi îngrijorată. Nu-ti pare rău deloc pentru bietii Rhombur și Kailea?

Neînduplecată, ea răspunse:

— În mîndria lor, oamenii de pe Ix au încălcat Legea și au plătit pentru asta. Să-mi pară rău pentru ei? Cred că nu.

Paulus izbi puternic, cu pumnul, o piesă de mobilier, iar Leto auzi lemnul frecîndu-se de piatră — un scaun tras deoparte.

— Iar eu trebuie să cred că *tu* ești atît de bine pusă la punct cu detaliile despre Ix încît să poți emite astfel de judecăți? Ori, poate, ai ajuns deja la o concluzie trăgînd-te numai pe ceea ce dorești să auzi, fără să te deranjeze lipsa de dovezi?

Rîse, iar tonul vocii sale se îmblînzi.

— În afară de asta, se pare că lucrezi foarte bine cu mătușa Kailea. Îi place compania ta. Cum poti spune

astfel de lucruri despre ea în fața mea și, apoi, să te pretinzi prietenoasă cînd te afli în prezența ei?

Helena păru foarte rezonabilă.

— Copiii nu-si pot schimba soarta, nu pot schimba ceea ce sînt, Paulus — n-au cerut ei să se nască acolo, să fie crescuți acolo, expuși la altceva decît învățăturile cuvenite. Crezi că au pus mîna, vreodată, pe Biblia Catolică Portocalie? Nu-i greșeala lor. Ei sînt ceea ce sînt, iar eu nu-i pot urî pentru asta.

— Atunci ce...

Ea se repezi la el cu o asemenea vehemență încît Leto, surprins, făcu un pas îndărăt, pînă în umbra holului.

— *Tu* ești cel care a făcut o alegere, Paulus... Și e una greșită! Alegerea asta vă va costa, pe tine și pe toată Casa, foarte scump.

El făcu un zgomot brutal.

— N-am avut de ales, Helena. Pe onoarea mea și pe cuvîntul meu — n-am avut de *ales*!

— Totuși, a fost numai decizia ta, în ciuda avertismentelor mele, în ciuda sfaturilor mele. Numai decizia ta, Paulus Atreides!

Vocea ei devenise înspăimîntător de rece.

— Va trebui să trăiești cu consecințele și să fii osîndit de ele.

— Oh, calmează-te și du-te la culcare, Helena...

Tulburat, Leto se strecură afară, uitînd complet de întrebarea pe care voise să o pună, fără să se mai uite cît de repede vor stinge luminile

În ziua următoare, o dimineață calmă și însorită. Leto stătea lîngă Rhombur la o fereastră deschisă, admirînd cheiurile de la baza promontoriului. Oceanul se întindea sub ochii lor ca o cîmpie verde-albastră, curbîndu-se spre orizontul îndepărtat.

— O zi perfectă, spuse Leto, dîndu-și seama că prietenului său îi era dor de orașul subteran pierdut, Vernii.

si probabil obosit de atîta meteorologie. Acum este rîndul meu să te conduc pe Caladan.

Coborîră amîndoi pe cărarea îngustă de pe coasta dealului și pe scări, ținîndu-se de balustrade și săltînd peste treptele roase, evitînd muschiul alunecos și spuzeala albicioasă a spumei sărate.

Ducele avea mai multe ambarcatiuni ancorate la doc, iar Leto alese luntrea sa pescărească preferată, o ambarcațiune albă, cu motor, de vreo cincisprezece metri lungime. Cu o carenă albă, strălucitoare, avea o cabină spatioasă în partea din față și locuri de dormit în partea din spate, la care se putea ajunge printr-o scară în spirală. În spatele cabinei se găseau două punți, la mijlocul navei și în spate, la pupa, cu o cală pentru marfă dedesubt; un foarte izbutit aranjament pentru escapade la pescuit sau croaziere.

Module suplimentare, depozitate pe țărm, puteau fi instalate pentru modificarea funcțiilor ambarcațiunii; se putea adăuga mai mult spațiu în cabină sau se puteau converti una sau chiar ambele cale în dormitoare sau spații de cazare.

Servitorii le împachetară masa de prînz, în timp ce trei ajutoare de marinari verificară toate sistemele de a bord, pregătind călătoria de o zi. Rhombur îl privi pe Leto cum îi tratează pe acești oameni ca pe niște prieteni, în timp ce ei încărcau echipamentul.

— Pe soția ta o mai doare piciorul, Jerrik? Ai terminat acoperișul afumătorii, Dom?

În cele din urmă, pe cînd Rhombur privea curios si nerăbdător, Leto îl bătu cu mîna pe umăr.

— Îți amintești de colecția ta de roci? Tu si cu mine vom face scufundări după nestemate de coral.

Aceste pietre prețioase, aflate în interiorul recifelor de corali, erau foarte populare pe Caladan, dar periculos de manevrat. Despre nestematele de coral se spunea că aveau mici creaturi vii care făceau ca focul lor interior să danseze și să pîlpîie. Din cauza riscurilor și a costurilor depozitării lor, nestematele nu prea aveau piață

de export în afara planetei, ținînd cont că exista alternativa mult mai viabilă a pietrelor-de-apă de pe Buzzell. Însă nestematele de coral locale erau, fără îndoială, încîntătoare...

Leto se gîndi să-i ofere lui Kailea una, în dar. Cu bogăția Casei Atreides, si-ar fi permis să-i cumpere surorii lui Rhombur multe alte comori dacă dorea, însă darul ar fi putut însemna mult mai mult dacă-l procura prin propriile forte. Probabil, l-ar fi apreciat oricum...

După ce toate pregătirile fură încheiate, el si Rhombur se urcară la bordul ambarcațiunii de răchită. Un steag al Casei Atreides era arborat la pupa, fluturînd în bătaia vîntului. Cînd ajutoarele de marinari aruncară parîmele, unul dintre ei întrebă:

— Puteți să vă descurcati cu asta, stăpîne?

Leto rîse și-i făcu un semn liniștitor.

— Jerrik, știi că manevrez astfel de bărci de ani de zile. Marea este calmă și avem la bord echipament de comunicații cu uscatul. Dar îți mulțumesc pentru preocupare... Nu te teme, nu ne aventurăm prea departe, doar pînă la recife.

Rhombur se plimbă pe punte și încercă să fie de ajutor, făcînd orice-i spunea Leto. Nu mai fusese niciodată pe o navă deschisă. Motoarele îi purtau departe de țărm, dincolo de portul ferit, în largul mării. Lumina soarelui sclipea ca niste licurici pe suprafața ondulată a mării.

Prințul ixian se opri la prova, în timp ce Leto se ocupa de comenzi. Rhombur absorbea experiența apei, a vîntului și a soarelui, zîmbind. Inspiră adînc.

— Mă simt atît de singur și de liber aici...

Privind peste bord, Rhombur văzu mănunchiuri plutitoare de iarbă de mare cu frunze tari și fructe rotunde, ca niste dovleci, care mențineau plantele la suprafața apei, ridicate parcă de niște baloane.

— Pepeni paradan, îl lămuri Leto. Dacă vrei unul, apleacă-te peste bord și culege-l. Si dacă n-ai mai gustat pepene paradan proaspăt cules din mare, pregătește-te

pentru un festin aromat... deși eu cred că e puțin cam sărat pentru mine.

Departe, la babord, o turmă de murmoni pluteau ca niste bușteni îmblăniti — creaturi imense, dar inofensive, lăsîndu-se duse de curenții oceanici, cîntînd pentru ele însele cu sunete joase si ample.

Leto mai navigă aproape o oră, consultînd hărțile luate din satelit si pe cele marine, îndreptîndu-se spre un zid de recife îndepărtate. Îi dădu lui Rhombur un binoclu și-i arătă o portiune înspumată si tumultuoasă a mării. Creste de stîncă, negre și izolate, se iteau deasupra valurilor ca spinările unor leviatani adormiți.

— Iată reciful, zise Leto. Vom ancora la aproximativ jumătate de kilometru distanță ca să nu riscăm să ne sfărîmăm chila. Apoi, putem face scufundări...

Deschise un compartiment și scoase, pentru fiecare dintre ei, cîte un sac și un mic cuțit asemănător cu o spatulă.

— Nestematele de coral nu cresc la foarte mare adîncime. Putem să ne scufundăm fără rezervoarele de oxigen.

Îl bătu pe Rhombur pe spate:

— A cam sosit vremea să-ți cîstigi existența!

— Numai să te feresc de *necazuri*, si cere destul efort, contraatacă Rhombur.

După ce luntrea fu asigurată la ancoră, Leto aplecă un scaner peste bord pentru a trasa contururile recifului de dedesubt.

— Uită-te aici, rosti el, lăsîndu-și prietenul să vadă ecranul. Vezi crăpăturile și cavernele acelea mici? Acolo poți găsi nestematele de coral.

Rhombur se uită spre scaner, încuviințînd.

— Fiecare este acoperit cu o coajă, ca o crustă organică crescută în jurul lor. Nu arată cine stie ce, pînă nu deschizi una și vezi cele mai frumoase perle în toată splendoarea lor, ca niște picături topite dintr-o stea. Trebuie să le păstrezi umede tot timpul, pentru că atmosfera le oxidează imediat si devin extrem de pirofore.

— Oh, făcu Rhombur, nesigur de semnificația ultimului cuvînt, dar prea mîndru ca să întrebe.

Bîjbîind, își prinse centura de care atîrnau cuțitul-spatulă si o lanternă subacvatică, pentru explorarea cavernelor mai întunecoase.

— Am să-ți arăt cînd ajungem acolo, glăsui Leto. Cît de mult timp poti să-ți tii respiratia?

— Tot atît de mult ca și tine, fireste! zise prințul din Ix.

Leto își dădu jos cămașa si pantalonii, în vreme ce Rhombur se grăbi să facă la fel. Cei doi tineri se aruncară peste bord în același timp. Leto se avîntă în apa căldută, plonjînd în adînc pînă ce începu să simtă presiunea apei apăsîndu-i craniul.

Reciful imens era un peisaj întortocheat, aflat în permanență sub ape. Tufe de iarbă de corali se legănau în bătaia blîndă a curentilor, gurile minuscule ale frunzelor luînd cîte o înghițitură de plancton. Pesti colorați ca niste bijuterii intrau și ieseau din găurile straturilor de stîncă.

Rhombur îl luă de brat si arătă spre un țipar lung, violaceu, care plutea pe lîngă ei, legănîndu-si coada în formă de pană, în toate culorile curcubeului. Ixianul arăta caraghios, cu obrajii umflati, încercînd să-si țină respirația.

Apucînd coralul dur, Leto se trase mai aproape si privi în adîncimea fisurilor si a crevaselor. Plimbă raza lanternei peste tot, în decursul căutării. Cu plăminii deja plesnindu-i, descoperi o umflătură de piatră decolorată și-i făcu semn lui Rhombur, care înotă spre el. Dar, în timp ce Leto scoase cutitul-spatulă ca să elibereze piatra de coral, Rhombur biciui apa cu bratele și se avîntă în sus cît putu de repede, pentru că rămăsese fără aer.

Leto rămase sub apă, desi pieptul îi bubuia. În cele din urmă, reuși să elibereze nodulul care ascundea probabil o piatră de coral de mărime medie. Înotă cu el spre suprafață, cu pieptul gata să-i explodeze, tîsnind deasupra apei foarte aproape de locul unde stătea agățat

Rhombur, respirînd sacadat si ținîndu-se de marginea luntrei.

— Am găsit una, anunță Leto. Uite...

Ținînd piatra sub apă, o lovi cu muchia boantă a cuțitului pînă ce învelisul exterior se sparse. Înăuntru, un ovoid ușor diform strălucea cu o văpaie sidefie, de sine stătătoare. Mici puncte strălucitoare se miscau în interior ca niște grăunte de nisip topit, captive în plexiglas transparent.

— Minunată, comentă Rhombur.

Șiroind de apă, Leto ieși la suprafață, cățărîndu-se pe puntea din mijloc, în apropierea bărcii de salvare. Azvîrli peste bord o găleată, umplînd-o cu apă de mare, si lăsă nestemata de coral înăuntru, înainte să apuce să se usuce în mîinile sale.

— Acum va trebui să găsești si tu una, pentru tine!

Cu părul blond lipit de frunte din cauza apei, prințul dădu din cap, luă cîteva guri de aer, apoi plonjă din nou sub apă. Leto se aruncă după el.

În decurs de o oră, cei doi adunaseră deja o jumătate de găleată de nestemate splendide...

— Bună recoltă, zise Leto, zgribulindu-se pe punte, lîngă Rhombur, care — fascinat de comoara găsită — își tot afunda degetele în găleată. Îti plac astea?

Rhombur mîrîi. În ochi îi dansa o bucurie copilărească.

— Mi s-a făcut o foame de lup, continuă Leto. Mă duc să pregătesc niște porții de mîncare.

— Și mie mi-e foame, răspunse Rhombur. Ăăă... n-ai nevoie de-ajutor?

Leto se ridică, înălțîndu-și în aer nasul acvilin

— Domnule, rosti el emfatic, sînt moștenitorul ducal al acestui loc, cu o vastă experiență în pregătirea unor simple pachete de hrană!

Păși țanțoș spre copertină, în vreme ce Rhombur se apucă să scotocească printre nestematele de coral ude, ca un copil jucîndu-se cu bile colorate.

Unele erau perfect sferice, altele neregulate și găurite. Rhombur se întrebă de ce unele aveau o strălucire interioară aprinsă, în vreme ce — prin comparație — altele aveau aspect șters. Aseză în mijlocul punții trei pietre mai mari și privi cum lumina soarelui lucea pe ele, umbră palidă a strălucirii lor interioare. Observă diferențele dintre ele, întrebîndu-se ce-ar putea face el și Leto cu o asemenea comoară.

Suferea de pe urma pierderii propriei sale colecții de pietre și cristale, agate și geode de pe Ix. Cotrobăise după ele prin caverne, tuneluri si galerii. Învățase atît de mult despre geologie în acest fel... apoi tleilaxu îi goniseră din propria lor lume, pe el și familia lui. Fusese nevoit să lase totul în urmă. Deși nu o spusese niciodată, Rhombur hotărîse că dacă-și va mai vedea, vreodată, mama, îi va face un dar măreț...

Leto apăru în pragul ușii bucătăriei.

— E gata masa! Vino să mănînci, înainte să dau totul la pești!

Rhombur se grăbi înăuntru si se aseză la masa mică, în timp ce Leto îl servi cu două castroane cu supă aburindă de stridii de Caladan, asezonată cu un vin nou din podgoriile Casei Atreides.

— Bunică-mea a inventat această retetă. E una dintre preferatele mele!

— Nu-i rea deloc, chiar dacă ai făcut-o tu.

Rhombur sorbi din castron și-si linse buzele.

— Este, hmm... un lucru bun că nu a venit și soră-mea cu noi, adăugă el, încercînd să ascundă tonul glumeț. Probabil ar fi încercat să poarte haine sofisticate și știi că n-ar fi mers niciodată să înoate cu noi...

— Sigur, răspunse Leto, deloc convins. Ai dreptate.

Era limpede pentru toată lumea acum că el și Kailea flirtau, deși Rhombur înțelegea — politic vorbind — că o legătură romantică între ei era nepotrivită, în cel mai bun caz, si periculoasă, în cel mai rău.

Pe puntea din mijloc, chiar în spatele lor, bătea soarele, încălzind scîndurile de lemn, uscînd apa împrăști-

ată — și expunînd pietrele fragile de coral aerului oxidant. Simultan, cele trei pietre mari izbucniră în flăcări incandescente, contopindu-se într-o supernovă miniaturală de căldură intensă, suficient de intensă cît să topească metalul cochiliei navei.

Leto sări în picioare, azvîrlind la o parte castronul cu supă. Prin hublourile largi ale cabinei putea vedea flăcările albastre-portocalii ridicîndu-se în văzduh, arzînd întreaga punte, inclusiv barca de salvare. Una dintre nestematele de coral se spulberă, aruncînd fragmente fierbinți în toate direcțiile, fiecare stîrnind cîte un nou focar de incendiu.

În cîteva secunde, alte două pietre străpunseră complet puntea ambarcatiunii, căzînd în cala de dedesubt, unde-și făcură loc printre cutii. Una incendie un container suplimentar de combustibil, aprinzîndu-l cu o răbufnire explozivă, în timp ce o a doua nestemată trecu prin coca și se stinse cînd ajunse din nou în apa mării. Coca de lemn, deși tratată cu o substanță ignifugă, nu putea rezista multă vreme unei călduri atît de intense. Leto și Rhombur țîsniră din bucătărie strigînd unul la celălalt, fără să știe însă ce-aveau de făcut.

— Focul! Trebuie să stingem focul!

— Astea-s nestemate de coral!

Leto se uită după ceva cu care să stingă flăcările.

— S-au încins și nu pot fi apucate prea usor!

Flăcări tot mai mari lingeau puntea, iar luntrea se zgudui în urma exploziilor de sub punte. Agățată în suportul ei, salupa de salvare era pierdută, învăluită complet în flăcări.

— S-ar putea să ne scufundăm, zise Leto, si sîntem prea departe de țărm.

Înșfăcă un extinctor chimic cu care stropi flăcările.

El și companionul său aduseră furtunurile si pompele din compartimentul din față si înecară nava în apă de mare, dar cala de sub punte era deja compromisă. Un fum negru și unsuros ieșea din crăpături pe puntea

de sus. Un semnal sonor îi avertiză că luau la bord cantități mari de apă.

— Ne scufundăm! strigă Rhombur, citind instrumentele.

Tușea din cauza fumului amărui. Leto îi aruncă prietenului său o vestă plutitoare si-și fixă și el una în jurul pieptului.

— Du-te la aparatul de comunicații. Anunță-ne poziția și trimite un semnal de ajutor. Știi cum să lucrezi cu el?

Rhombur îngăimă un răspuns afirmativ, în vreme ce Leto înșfăcă un alt extinctor chimic, dar foarte curînd îl goli fără nici un efect. El și Rhombur vor rămîne prinși aici, înotînd alături de resturile navei. Trebuiau să ajungă la țărm si să caute un loc unde să aștepte.

Își aminti ce-i spusese tatăl său: „Atunci cînd te afli în mijlocul unei crize care pare fără ieșire, ai grijă, în primul rînd, de ceea ce poți rezolva. Apoi, după ce ai eliminat toate posibilitățile, lucrează la cele mai dificile aspecte ale problemei".

Îl auzi pe Rhombur strigînd în comunicator, repetînd mesajul de alarmă. Leto ignoră cu totul focul. Nava se scufunda și nu peste mult timp avea să ajungă complet sub apă, transformîndu-i în naufragiați. Se uită spre babord și remarcă apa înspumată din jurul recifului. Alergă spre cabină.

Înainte ca incendiul să atingă motoarele din spate, porni luntrea și folosi procedura de urgență pentru a scăpa de ancoră, gonind spre recif. Ambarcațiunea în flăcări arăta ca o cometă pe apă.

— Ce faci?! strigă Rhombur. Unde mergem?

— Reciful! tipă Leto. Am să încerc să eșuez nava acolo, ca să nu se scufundăm. Apoi, noi doi ne-am putea ocupa de foc.

— Ai de gînd să ne izbești de recif? Asta-i nebunie!

— Vrei, mai degrabă, să ne scufundăm aici? Nava asta tot se va duce la fund, într-un fel sau altul...

Ca pentru a-i sublinia punctul de vedere, ur alt rezervor mic de combustibil explodă sub punte, cu tremurînd tot vasul. Rhombur se apucă strîns de masa de bucătărie, fixată în podea, pentru a-și putea păstra echilibrul.

— Fie cum spui tu...

— Ai primit vreun răspuns prin comunicator?

— Nu. Eu sper ca totuși... să ne fi auzit careva.

Leto îi spuse să încerce în continuare, dar nu primi nici de astă dată vreun răspuns.

Valurile se încolăceau în jurul lor, aproape de margine. Fum negru urca spre cer. Focul atinse compartimentul motorului, în vreme ce nava se afundă și mai mult, tîrîndu-se parcă, luînd rapid cantități mari de apă. Leto forță motoarele, dirijînd nava spre stînci. Nu știa dacă va cîștiga această cursă. Dar dacă reușea să eșueze nava pe recif, atunci el și Rhombur ar fi putut rămîne în siguranță pe epavă. Nu știa cît timp va trece pînă ce vor ajunge la ei echipele de salvare...

Conduse parcă de un demon, valurile înspumate se ridicară dinaintea lor, amenințînd cu formarea unei adevărate bariere. Însă Leto menținu direcția și nu slăbi accelerația.

— Ține-te bine!

În ultimul moment, motoarele își dădură duhul, pe cînd focul le cuprinsese cu totul. Luntrea continuă să lunece înainte, în virtutea inerției, dar se izbi de recifful neregulat. Oprirea bruscă îi aruncă pe Leto și pe Rhombur mai departe, pe punte. Rhombur se lovi la cap și abia se ridică în picioare, clipind buimăcit. Pe fruntea lui se ivi o șuviță de sînge, nu departe de vechea sa rană, primită în timpul evadării de pe Ix.

— Hai! Peste bord! strigă Leto.

Apucă brațul prietenului său și-l trase afară din cabină. Din compartimentul din față, Leto aruncă furtunuri și pompe portabile direct în apă.

— Scufundă capătul ăsta al furtunului, cît de adînc poți. Și încearcă să nu te tai în recif!

Rhombur se repezi peste balustradă iar Leto îl urmă, încercînd să-si mențină echilibrul în marea agitată și printre valurile năpraznice. Nava era avariată, dar pentru moment nu trebuiau să-și facă griji cu înecul, ci doar cu neplăcerile produse de apa sărată.

Pompele intrară în funcțiune si apa de mare țîșni din cele două furtunuri ținute de băieți. Căzu ca o perdea groasă peste flăcări. Rhombur își șterse sîngele ce-i intra în ochi și continuă să îndrepte furtunul într-acolo unde era nevoie. Udară ambarcațiunea cu torente nesfîrșite de apă pînă cînd, în sfîrșit, flăcările începură să se retragă încet.

Rhombur arăta pleoștit și jalnic, însă Leto se simțea ciudat de vioi.

— Capul sus, Rhombur! Ia gîndește-te... Pe Ix a trebuit să ne salvăm din mijlocul unei revoluții care aproape că a distrus întreaga planetă. Pe lîngă asta, micul nostru neajuns pare o joacă de copii, nu-i așa?

— Ăăă... așa-i... — răspunse celălalt, posomorît. Nu m-am mai distrat în felul ăsta de ani de zile.

Stăteau amîndoi în apa pînă la șold, ținînd furtunurile în direcția focului. Fumul continua să se ridice spre cerul senin de pe Caladan, ca un semnal de alarmă...

Nu peste mult timp auziră sunetul îndepărtat, dar tot mai amplu, al unor motoare puternice, și peste cîteva clipe o ambarcatiune de mare viteză se ivi sub ochii lor — o navă cu cocă dublă, capabilă să atingă viteze ametitoare la suprafața apei. Se opri în apropierea lor, dar se ținu la distantă de stînci. Pe puntea din fată stătea Thufir Hawat, clătinînd dezaprobator din cap către Leto.

Între responsabilitățile de comanda apare și necesitatea de a pedepsi... dar numai atunci cînd victima o cere.

PRINTUL RAPHAEL CORRINO, Discursuri despre conducere într-un Imperiu Galactic, editia a 12-a

Cu părul ciocolatiu în dezordine, cu hainele sfîșiate si total nepotrivite pentru deșert, femeia alerga peste dune, încercînd să scape.

Janess Milam privi în urmă, peste umăr, clipind des ca să scape de lacrimile încinse din ochi. Văzînd umbra platformei suspendate pe care se aflau baronul Harkonnen și nepotul său, Rabban, începu să alerge mai repede. Picioarele i se afundau în nisipul fin, făcînd-o să-și piardă echilibrul. Se îndrepta clătinîndu-se spre spațiul deschis, unde totul era mai fierbinte, mai uscat si mai mortal. Îngropat la adăpostul unei dune apropiate, un toboșar lovea solul, pulsînd... chemînd.

Janess încercă să-și afle refugiul sub stînci, în caverne răcoroase, ba chiar la umbra unui bolovan. În cele din urmă, nu-și mai dori decît să moară departe de privirile lor, ca să nu poată să-și rîdă de ea. Însă Harkonnenii o lăsaseră într-o mare de dune foarte vizibile. Janess alunecă și nisipul îi intră în gură.

Din locul lor sigur, pe platforma suspendată, baronul și nepotul său îi urmăreau zbaterile, lupta zadarnică a unei nevolnice ființe umane cu nisipul. Urmăritorii ei purtau distraie; măștile le atîrnau desfăcute.

Se întorseseră pe Arrakis de pe Giedi Prime cu numai cîteva săptămîni în urmă, iar Janess ajunsese

în ziua precedentă la bordul unei nave penitenciar. Prima oară, baronul se gîndise s-o execute pe femeia trădătoare la Baronia, însă Rabban voia să o facă să sufere dinaintea ochilor săi, între dunele încinse, drept pedeapsă că-l ajutase pe Duncan Idaho să scape.

— Pare atît de insignifiantă, acolo jos, nu-i așa? comentă baronul, dezinteresat.

Uneori, nepotul său avea idei unice, desi îi lipsea hotărîrea de a le duce la îndeplinire.

— Mi se pare mult mai satisfăcător decît o simplă decapitare si au si viermii un beneficiu: hrană pentru ei.

Din gîtul lui gros, Rabban emise un sunet grav, amintind foarte mult cu un mîrîit de animal.

— N-ar trebui să mai dureze mult. Tobosarii ăstia cheamă întotdeauna un vierme. *Întotdeauna.*

Baronul se înălță pe platformă, simțind soarele fierbinte și broboane lucitoare de transpirație pe piele. Trupul îl durea, se simțea astfel de cîteva luni. Mută platforma suspensoare mai în față, pentru a-și vedea mai bine victima. Pufni.

— Băiatul acela este acum un Atreides, din cîte am auzit. Lucrează cu taurii salusani ai ducelui.

— E mort, dacă mai dau vreodată cu ochii de el.

Rabban își sterse transpirația sărată de pe fruntea arsă de soare.

— El si toti cei din Casa Atreides pe care-i prind singuri...

— Esti ca un taur, Rabban.

Baronul strînse umărul puternic al nepotului său.

— Dar nu-ți risipi energiile pe lucruri insignifiante. Casa Atreides este dușmanul nostru adevărat — nu un neînsemnat băiat de grajd! *Băiat de grajd...* hmm...

Jos, Janess căzu cu fața în jos pe panta dunei și se ridică din nou în picioare. Rîzînd gros, baronul spuse:

— Nu va putea fugi niciodată destul de departe de tobosar...

Rezonanța vibrațiilor continua să cutremure solul, ca o bătaie îndepărtată de tobă a unui cîntec al morții.

— E prea cald aici, mormăi Rabban. Nu puteai s-aduci și tu un baldachin?

Trăgînd spre buze tubul de apă al distraiului, Rabban sorbi mohorît o gură de apă călîie.

— Mie-mi place să transpir. Face bine la sănătate, elimină otrăvurile din corp.

Rabban se foi nervos. Cînd se săturâ să se uite la fuga deznădăjduită a femeii, aruncă o privire peste peisajul ars de soare, căutînd urmele gigantului care se apropia.

— Apropo, ce s-a întîmplat cu planetologul acela pe care împăratul ni l-a vîrît pe gît? L-am luat odată la vînătoare de viermi...

— Kynes? Cine știe...

Baronul pufni.

— E mai tot timpul afară, prin deșert, vine prin Carthag ca să-și depună rapoartele ori de cîte ori are poftă, după care dispare din nou. N-am mai auzit nimic de el, de la o vreme încoace.

— Ce s-ar întîmpla dac-ar fi rănit? N-am da de necazuri pentru că n-am avut mai multă grijă de el?

— Mă îndoiesc. Mintea lui Elrood nu mai e ce-a fost odată.

Baronul rîse subțire, cam pe nas, într-un fel batjocoritor.

— Nu că mintea împăratului ar fi fost cine știe ce, de la bun început...

Femeia cu părul întunecat, acoperit acum de un strat de praf lipicios, își croia în continuare drum printre dune. Izbea nisipul, căzînd și luptîndu-se să se ridice din nou în picioare, refuzînd să se dea bătută.

— Începe să mă plictisească, glăsui Rabban. Nimic interesant, doar să stăm aici și să privim.

— Unele pedepse sunt ușor de aplicat, remarcă baronul, dar ușor nu înseamnă întotdeauna și suficient. Eliminarea acestei femei nu contribuie cu nimic la ștergerea petei negre pe care a lăsat-o pe blazonul Casei Harkonnen... cu ajutorul Casei Atreides.

— Atunci să mai facem ceva, zise Rabban cu un rînet subțire, pentru Atreides.

Baronul simți dogoarea soarelui pe fața lui expusă, absorbind liniștea asurzitoare care domina deșertul calcinat. Cînd zîmbi, pielea de pe obraji aproape că plesni.

— Poate că vom face...

— Ce, unchiule?

— Poate că a venit vremea să scăpăm de bătrînul duce. Nu mai avem nevoie de spini în coastă.

Rabban fremătă de nerăbdare.

Cu un calm menit să-l provoace și mai mult pe nepotul său, baronul focaliză oleobiectivele binoclului și cercetă întinderea deșertului, la diferite rezoluții. Spera să observe el primul semn de vierme, mai degrabă decît să se bazeze pe vigilența ornitopterelor de securitate. În cele din urmă, simți cum se apropie zguduiturile. Își simți pulsul sincronizîndu-se cu tobosarul: *bum... bum... bum...*

Urme în formă de semilună lăsau dîre pînă la orizont — o movilă alungită, mișcătoare, o coamă de nisip ca un pește mare înotînd imediat sub suprafața apei. În aerul încins și nemișcat, baronul auzi sunetul scrîșnit si abraziv al animalului alunecînd pe nisip. Încîntat, îl apucă pe Rabban de cot și-i arătă.

Capsula comunicatorului de la urechea lui Rabban țiui, iar o voce filtrată se auzi atît de tare încît pînă și baronul putu distinge, în surdină, cuvintele. Raban lovi comunicatorul cu palma.

— Știm, l-am văzut.

Baronul își continuă cugetările, în timp ce viermele se apropia ca o locomotivă.

— Stii, mi-am păstrat conťactele cu... *persoane* de pe Caladan. Bătrînul duce este o creatură cu tabieturi, iar tabieturile pot fi extrem de periculoase.

Zîmbi, cu buzele întărite, strîngînd pleoapele din cauza strălucirii soarelui.

— Am plasat deja agenți operativi si am conceput un plan.

Departe, între dunele din fata lor, Janess se răsuci și fugi mînată de panică. Văzuse viermele care se apropia. Unduirea progresivă a nisipului ajunse la toboșar, la adăpostul dunei ca o spinare de balenă. Într-o explozie ca de maree care înghite un doc, toboșarul dispăru în gura imensă, tivită cu dinti de cristal.

— Mută platforma, strigă baronul. Urmărește-o!

Rabban acționă comenzile sistemului de suspensie, deplasînd platforma deasupra deșertului pentru o vedere mai bună a acțiunii.

Urmînd vibrațiile pașilor femeii, viermele își schimbă direcția. Nisipul se văluri din nou pe cînd monstrul plonjă dedesubt și porni în urmărire ca un rechin în căutarea unei prăzi noi.

Janess se prăbuși pe culmea unei dune, tremurînd si ținîndu-și genunchii lipiți de bărbie și încercă să nu mai scoată nici un sunet care ar fi putut atrage viermele. Nisipul alunecă în jurul ei. Femeia îngheță, cu respirația tăiată.

Monstrul se oprise. Janess se ghemui terorizată, rugîndu-se în tăcere. Rabban aduse platforma deasupra femeii încoltite. Janess se uită în sus spre Harkonneni, cu maxilarul înclestat, cu ochii ca niște pumnale — un animal încoltit, temîndu-se să se mai miște.

Baronul Harkonnen se aplecă să apuce o sticlă goală de lichior de mirodenie, băută în timpul lungii asteptări a executiei ei. Ridică rînjind recipientul maroniu, de parcă ar fi ținut un toast.

Viermele de nisip aștepta dedesubt, atent la cea mai mică mișcare. Baronul azvîrli sticla spre femeia cu pielea întunecată. Sticla se rostogoli în aer, reflectînd strălucirea soarelui de la un capăt la altul. Atinse nisipul la cîțiva metri de picioarele lui Janess, cu o bufnitură zgomotoasă.

Viermele se puse în mișcare spre ea. Urlînd blesteme către Harkonneni, Jannes se avîntă în jos pe dună, urmată de o mică avalanșă de nisip. Solul îi alunecă însă de sub picioare precum trapa unei capcane.

Gura viermelui se ridică în aer, o cavernă plină de dinți strălucind în lumina soarelui, pentru a o înghiți pe Jannes si tot ce se găsea în jurul ei. Un nor de praf se risipi în văzduhul încins pe cînd uriașul vierme căzu înapoi între nisipuri, ca o balenă în mare.

Rabban atinse comunicatorul cerînd să știe dacă nava de recunoaștere care evolua deasupra lor reușise să înregistreze imaginile holografice de înaltă rezoluție.

— Nici măcar nu i-am văzut sîngele, n-am auzit-o urlînd...

Părea dezamăgit.

— Uite, poți să sugrumi unul dintre servitorii mei, se oferi baronul, dacă asta te face să te simți mai bine. Dar numai pentru că sunt eu în toane bune!

De pe platforma suspendată, privi în jos spre dunele liniștite, cunoscînd pericolul și moartea care cutreierau pe dedesubtul lor. Își dori ca vechiul său rival, ducele Paulus Atreides, să fi fost acolo în locul femeii. Pentru așa ceva, ar avea pregătite toate holorecorderele Casei Harkonnen, în așa fel încît să se bucure de spectacol din toate unghiurile posibile și să savureze experiența ori de cîte ori vroia, gustînd de fiecare dată o bucățică de carne de om, așa cum făcuse viermele.

Nu contează, își spuse baronul. *Pentru bătrîn pregătesc ceva la fel de interesant!*

Spune adevărul. Este întotdeauna mult mai ușor și, adesea, este cel mai puternic argument.

Axioma Bene Gesserit

Printre razele cîmpului de forță al cuștii, Duncan Idaho se uita țintă la monstruosul taur salusan, privirea lui de copil întîlnind ochii multifatetați ai ferocei creaturi. Taurul avea o piele neagră, solzoasă, mai multe coarne și două creiere care erau capabile de un singur gînd: *distruge tot ce mi*scă.

Băiatul lucra la grajduri de cîteva săptămîni, dîndu-si toată străduința chiar si cu cele mai mizerabile dintre sarcini, hrănind și adăpînd taurii de luptă, tesălîndu-i, curățîndu-le cuștile murdare, în timp ce animalele erau împinse în spatele unor cîmpuri de forță pentru a le împiedica să-l atace.

Îi plăcea ceea ce făcea, indiferent ce credeau alții despre umilința degradantă a sarcinilor care trebuiau duse la îndeplinire. Duncan nici măcar nu se gîndea la asta ca la o slujbă penibilă, desi știa că mai multi dintre băieții de grajd așa luau lucrurile. Pentru el, erau simple treburi de rutină si considera că libertatea și fericirea pe care le primise erau o plată mai mult decît suficientă. Din pricina generozității fără opreliști a binefăcătorului său, ducele Paulus Atreides, îl iubea foarte mult pe bătrîn.

Duncan mînca acum bine și avea un loc cald unde să pună capul și haine curate ori de cîte ori avea nevoie de ele. Desi nimeni nu-i ceruse, lucra oricum din greu,

hotărît si devotat. Găsea chiar și timp să se relaxeze, căci el și ceilalți lucrători aveau o sală de sport și de distracții numai pentru ei. Mai putea merge să se bălăcească în apa mării ori de cîte ori vroia, iar un bărbat prietenos de la docuri îl mai lua, din cînd în cînd, la pescuit. În prezent, ducele ținea cinci tauri mutanți pentru jocurile sale. Duncan încercase să se împrietenească cu animalele, aducîndu-le în dar smocuri de iarbă dulce sau fructe, dar seful de grajd, Yresk, îl prinsese asupra faptului.

— Bătrînul duce îi folosește în luptele cu tauri — crezi că i-ar vrea *îmblînziți*?

Ochii lui umflați scăpărau de furie. Seful de grajd, un ins cu părul alb, îl acceptase pe lîngă el la ordinul ducelui, dar bombănind și fără să-i acorde lui Duncan vreun tratament special.

— Vrea ca aceste animale să atace. Nu-și dorește să înceapă să toarcă, atunci cînd el apare în Plaza de Toros. Ce-ar crede oamenii?

Duncan își coborîse privirile si încetase să mai facă asta. Întotdeauna ascultător, nu mai încercă niciodată să transforme animalele în prietenii săi.

Văzuse înregistrări holografice ale spectacolelor mai vechi ale ducelui, precum si performantele altor matadori renumiți; deși era întristat să vadă masacrul rezultat în urma unuia dintre magnificele sale atacuri, era uimit de curajul si încrederea arătate de ducele Atreides.

Ultima *corrida* de pe Caladan fusese organizată pentru celebrarea plecării lui Leto Atreides la studii pe altă planetă. Acum, după atîtea luni, va mai avea loc una; bătrînul duce anuntase o nouă mare luptă cu taurii, de data asta ca distracție pentru oaspeții săi din Ix, care veniseră să stea pe Caladan ca exilati. *Exilati*... Într-un fel, și Duncan era tot un exilat.

Deși avea propriul său loc de dormit, într-o clădire comună unde locuiau mulți dintre lucrătorii de la castel, uneori Duncan se culca la grajduri, unde putea asculta sforăitul si freamătul animalelor. Petrecuse noaptea în

condiții mult mai rele de-a lungul vieții lui. Grajdurile erau confortabile și îi plăcea să fie singur cu animalele.

Ori de cîte ori dormea acolo, asculta prin vis mișcările făcute de tauri. Se simțea tot mai mult acordat cu stările si instinctele lor. De cîteva zile, creaturile deveniseră tot mai irascibile și capricioase, gata să facă ravagii în staul — de parc-ar fi știut că dușmanul lor de moarte, bătrînul duce, pregătea o nouă luptă cu taurii.

Aflat lîngă cuști, tînărul Duncan remarcă urmele proaspete și adînci în locurile unde taurii salusani se izbiseră de țarc, încercînd să scape si să spintece adversari imaginari.

Nu era în regulă, Duncan știa asta. Petrecuse mult prea mult timp privind taurii si simtea că le poate înțelege instinctele. Știa cum ar trebui să reacționeze, știa cum să-i provoace și cum să-i linistească — dar comportamentul lor de acum era neobișnuit.

Cînd pomeni de asta șefului grajdurilor, Yresk, bărbatul ciolănos păru dintr-o dată alarmat. Își scărpină smocul de păr alb, rărit, de pe creștet, dar expresia feței sale se schimbă. Își pironi ochii bulbucați și bănuitori asupra lui Duncan.

— Stii, nu-i nimic rău cu taurii ăstia. Dacă nu te-as cunoaste, aș crede că ești un Harkonnen care încearcă să creeze necazuri. Acum, ia-ți tălpășița!

— Harkonnenii... Îi urăsc!

— Ai trăit printre ei, șobolan de grajd de ești! Noi, Atreizii, suntem învătati să fim mereu cu ochii-n patru...

Îi dădu un ghiont.

— N-ai treburi de făcut? Sau ar trebui să-ți mai găsesc vreo cîteva?

Auzise că Yresk venise de fapt de pe Richese, cu mulți ani în urmă, așa că nu era chiar un Atreides. Cu toate astea, Duncan nu-l contrazise, dar refuză să se dea bătut.

— Am fost sclavul lor. M-au hăituit ca pe un animal.

Yresk își încruntă sprîncenele stufoase; deșirat, cu un păr încîlcit și deschis la culoare, arăta ca o sperietoare.

— Chiar și între oamenii obișnuiți, vechile rivalități dintre Case sunt adînc înrădăcinate. De unde să știu ce ascunzi în mînecă?

— Nu de asta v-am vorbit de tauri, domnule, zise Duncan. Sunt doar îngrijorat. Nu știu nimic despre rivalitățile dintre Case.

Yresk rîse, fără să-l ia în serios.

— Ruptura dintre Atreides și Harkonnen are o istorie de mii de ani. Nu știi nimic despre bătălia de la Corrin, de marea trădare, de Podul Hrethgir? Cum un strămoș Harkonnen laș aproape că a făcut ca omenirea să piardă lupta cu mașinăriile gînditoare? Corrin era ultimul nostru bastion și am fi pierit cu toții într-un măcel generalizat, dacă cei din Casa Atreides n-ar fi salvat situația.

— N-am citit prea multă istorie, zise Duncan. Era destul de greu si să-mi găsesc ceva de mîncare...

În mijlocul pielii încrețite, ochii șefului de grajduri erau mari și expresivi, de parcă ar fi încercat să dea impresia că era un bătrîn de treabă.

— Ei bine, cîndva, Casa Atreides și Casa Harkonnen erau aliate, chiar *prietene*, dar nu și după comiterea trădării. Conflictul s-a tot încins de atunci — și tu, băiete, vii de pe Giedi Prime. Din lumea de baștină a *Harkonnenilor*!

Yresk ridică din umerii lui osoși.

— Doar nu te-așteptai s-avem încredere totală în tine, nu? Fii mulțumit că bătrînul duce are încredere, atîta cît se poate.

— Dar eu n-am nimic de-a face cu bătălia de la Corrin, glăsui Duncan, încă nelămurit. Ce legătură are asta cu taurii? Totul s-a petrecut cu mult timp în urmă...

— Asta-i toată vorbăria pe care mi-o pot permite în această după amiază!

Yresk luă dintr-un cui de pe perete o răzuitoare pentru gunoi, cu coada lungă.

— De-acum înainte să-ți păstrezi bănuielile pentru tine. Aici, toată lumea știe ce are de făcut...

Desi Duncan muncea din greu și făcea tot ce-i stătea în putere să-și cîștige existența, faptul că venea din lumea Harkonnenilor continua să-l supere. Unii dintre cei care lucrau cu el la grajduri, nu numai Yresk, îl tratau de parcă era un spion cu o acoperire jalnică... deși, ce-ar fi putut aștepta Rabban de la un infiltrat în vîrstă de nouă ani, Duncan nu-si putea imagina.

Pînă acum totuși, nu se simțise atît de jignit de aluzii.

— Este ceva în neregulă cu taurii, domnule, insistă el. Ducele trebuie să afle înainte de luptă!

Yresk rîse din nou.

— Cînd voi avea nevoie de sfaturile unui copilandru în ceea ce privește slujba mea, am să apelez la tine, tinere Idaho!

Șeful grajdurilor plecă, iar Duncan se întoarse la staul pentru a se uita la ferocii si agitații tauri salusani. Îl priviră și ei, scăpărînd din ochii multifațetați.

Ceva nu era bine deloc. Stia asta, dar nu-l asculta nimeni.

Imperfecțiunile, privite într-o lumină corespunzătoare, pot fi extrem de valoroase. Marile Școli, cu neîncetata lor căutare a perfecțiunii, găsesc adesea greu de înțeles acest postulat, pînă cînd li se dovedește că nimic din univers nu este la voia întîmplării.

Din Filosofiile Vechii Terra,
unul dintre manuscrisele recuperate

În întunericul dormitorului ei izolat și protejat din complexul Școlii Maicilor, Mohiam stătea în capul oaselor, ținîndu-se de pîntecul umflat. Pielea ei era netedă și tare, dar fără elasticitatea tinereții. Așternutul era leoarcă de transpirație, iar coșmarul îi rămăsese proaspăt în minte. În adîncul minții i se cuibăriseră viziuni însîngerate, cuprinse de flăcări.

Fusese o prevestire, un mesaj... o presimțire vie pe care nici o Bene Gesserit n-o putea ignora.

Se întrebă cît de mult melanj îi dăduse sora medicală și dacă nu cumva s-ar fi putut să interacționeze cu alte medicamente pe care i le administraseră. Încă mai simțea în gură gustul amărui de scorțișoară. Cît de multă mirodenie putea lua o gravidă? Mohiam se trezi străbătută de frisoane. Indiferent de cît de mult încerca să-și controleze teroarea, nu putea ignora puterea mesajului.

Vise... coșmaruri... previziuni — anunțînd evenimente îngrozitoare, care vor zgudui imperiul timp de milenii. Un viitor care nu trebuia să se petreacă niciodată! Nu îndrăznea să ignore avertismentul... dar se

putea bizui pe propriile sale forte pentru a-l interpreta cum se cuvine?

Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam nu era decît o pietricică de la începutul avalansei.

Știa, într-adevăr, Comunitatea ce face? Și ce era cu copilul care-i creștea în pîntec si care mai avea o lună pînă la soroc? Viziunea fusese orientată asupra fiicei sale. *Ceva important, ceva îngrozitor...* Cucernicele Maici nu-i spuseseră totul, iar acum chiar si surorile din Celelalte Memorii se temeau.

Încăperea mirosea a umezeală de la ploaia de-afară; vechea țencuială de pe pereți era umedă și poroasă. Deși radiatoarele îi menținеau camera privată la o temperatură confortabilă, căldura cea mai plăcută provenea de la jăraticul din șemineul scund, de pe peretele opus patului ei — un anacronism ineficient, deși aroma fumului de lemn și lucirea galben-portocalie a cărbunilor îi inspirau un soi de satisfacție primară.

Focurile distrugerii, flacăra unui infern cotropind planetă cu planetă de-a lungul galaxiei. Jihad! Jihad! Asta avea să fie soarta omenirii dacă ceva mergea prost cu planurile privitoare la fiica sa.

Mohiam se ridică în capul oaselor, se calmă și execută o verificare rapidă a stării organismului ei. Nu apărură semnale de alarmă, totul funcționa normal, biochimia ei era optimă.

Fusese doar un cosmar... sau era ceva mai mult?

Mai multă rațiune. Știa că nu era nevoie să-și găsească scuze, dar trebuia să ia în seamă ceea ce-i arătase propria ei premoniție. Celelalte Memorii stiau adevărul.

Mohiam rămăsese sub supravegherea atentă a surorilor — lucru ce se petrecea probabil chiar și acum. O lumină purpurie, într-un colț al încăperii, dezvăluia prezența unei camere pentru vedere pe timp de noapte. La celălalt capăt al conexiunii, se aflau supraveghetoare care-i raportau direct Cucernicei Maici Anirul Sadow Tonkin — tînăra femeie ce părea să aibă o importanță mult mai mare decît lăsau să se întrevadă

anii săi. În cele din urmă totusi, în visul lui Mohiam vocile secretoase ale Celorlalte Memorii îi dăduseră un indiciu despre locul ocupat în proiect de Anirul. Coșmarul le stîrnise pe toate, transformînd amintirile reticente în explicații voalate.

Kwisatz Haderach. Calea cea scurtă. Îndelung căutatul Mesia al Bene Gesserit, super-ființa...

Surorile aveau numeroase programe genetice, construite pe baza diferitelor caracteristici ale omenirii. Multe dintre ele nu erau importante, unele serveau ca diversiuni sau ținte false. Nici una nu avea însă o atît de mare importanță ca programul Kwisatz Haderach.

Drept străveche măsură de siguranță, la începutul planului de o sută de generații, Cucernicele Maici care cunoșteau schema juraseră tăcere deplină, chiar și în Celelalte Memorii, jurînd să nu divulge toate detaliile planului decît cîtorva alese, foarte puține în fiecare generație.

Anirul era una dintre alese, Maica Kwisatz. Știa totul despre program. *De aceea chiar și Maica Superioară trebuie să asculte de ea!*

Mohiam însăși fusese ținută în nestiință, deși copilul care-i crestea în pîntec trebuia să fie cu doar trei pași înainte de punctul culminant. De-acum, adevăratul program genetic fusese deja ferm stabilit — finalul a mii de ani de încercări și planuri... Viitorul se baza pe acest nou copil. Prima sa fiică, cea tarată, fusese un pas greșit, o eroare...

Orice greșeală ar fi putut aduce acel viitor îngrozitor, pe care-l văzuse în viziuni.

Cosmarul îi arătase lui Mohiam ce se putea întîmpla cu destinul omenirii dacă planul dădea greș. Premoniția fusese ca un dar și, indiferent cît de dificilă era decizia, nu putea să ezite să acționeze conform ei. Nu îndrăznea.

Cunoaște si Anirul gîndurile mele, îngrozitoarele fapte prevăzute în visul meu? Un avertisment, o promisiune — sau o poruncă?

Gînduri... Celelalte Memorii... mulțimea celor vechi dinlăuntrul ei îi dăruiau sfaturile lor, temerile și avertismentele lor. Nu mai puteau păstra tăcerea asupra programului Kwisatz Haderach, așa cum făcuseră întotdeauna. Mohiam le putea invoca acum, iar ele soseau după voia lor, individual sau în siruri. Putea să le ceară o îndrumare colectivă, dar nu voia asta. Îi dezvăluiseră, deja, destul pentru a o face să se trezească cu un țipăt pe buze.

Nu erau îngăduite greșeli.

Mohiam trebuia să ia propria ei decizie, să-și aleagă calea în viitor și să afle cum să evite mai bine acea soartă oribilă, scăldată în sînge, pe care o întrevăzuse.

Ridicîndu-se din pat și netezindu-și cămașa de noapte, Mohiam păși cu greutate prin întuneric, intrînd în încăperea alăturată, creșa unde erau ținuți copiii. Pîntecul umflat îi făcea mersul și mai dificil. Mohiam se întrebă dacă surorile supraveghetoare o vor opri.

Propriile ei gînduri agitate o făcură să se oprească. În interiorul creșei slab luminate, dar bine încălzite, detectă respirația neregulată, imperfectă, a primei sale fiice Harkonnen, care acum avea nouă luni. Între timp, în pîntec, sora nenăscută lovea și se răsucea — oare ea era cea care-o făcea să meargă înainte? Nu cumva copila din pîntec îi declanșase premoniția?

Comunitatea avea nevoie de o fiică perfectă, sănătoasă și puternică. Progeniturile cu deficiente nu mai contau. În orice alte circumstante, Bene Gesserit ar fi putut găsi o folosință chiar și pentru acest copil bolnăvicios și olog. Însă Mohiam își văzuse locul vital în programul Kwisatz Haderach și mai văzuse ce urma să se întîmple dacă programul o lua pe calea greșită.

Visul era încă proaspăt în mintea ei, ca o schemă holografică. Trebuia, pur și simplu, să-l urmeze fără să se mai gîndească. *Fă-o!* Consumul masiv de melanj oferea adesea viziuni premonitorii, iar Mohiam nu mai avea dubii asupra a ceea ce văzuse. Viziunea fusese la fel de clară ca un cristal de pe Hagal — milioane de

morți, imperiul spulberat, Bene Gesserit aproape distrus, un alt Jihad răvășind galaxia, măturînd totul în calea lui!

Toate acestea se vor întîmpla dacă planul genetic va da greș. Ce conta o viață nedorită în fața unor asemenea amenințări epocale? Prima sa fiică bolnăvicioasă, făcută cu baronul Harkonnen, stătea în cale, reprezenta un risc. Copila avea puterea de a spulbera succesiunea ordonată de-a lungul scării genetice. Mohiam trebuia să înlăture orice posibilitate de eroare, altfel se va trezi cu mîinile mînjite de sîngele a milioane de oameni.

Dar chiar copilul meu?

Își reaminti că nu era chiar copilul ei; era un produs al indexului de împerecheri Bene Gesserit si proprietatea tuturor surorilor care se angajaseră — cu sau fără știința lor — în programul genetic de ansamblu. Ea adusese pe lume și alte progenituri în serviciul surorilor, dar numai două purtau o astfel de combinație periculoasă de gene.

Două... Dar nu putea fi decît una. Altfel, riscurile erau prea mari.

Această copilă firavă nu se va potrivi niciodată în planul principal. Surorile renunțaseră deja la ea. Poate, cîndva, copila ar fi putut fi educată pentru a deveni servitoare sau bucătăreasă la Școala Maicilor, dar n-ar fi putut ajunge ceva important. Oricum, Anirul se uita rareori la copila care produsese atîta dezamăgire și care primea prea puțină atenție din partea celorlalte surori.

Mie-mi pasă de tine, se gîndi Mohiam, apoi se mustră pentru o asemenea emoție. Trebuiau luate decizii dificile, trebuia plătit prețul. Ca o răsuflare înghețată, amintirea viziunii de coșmar o cuprinse din nou, întărindu-i hotărîrea.

În creșă, aplecată deasupra copilului, îi masă cu blîndețe gîtul și tîmplele... apoi se trase înapoi. O Bene Gesserit nu simtea sau arăta *dragoste* — nici romantică, nici familială; emoțiile erau considerate periculoase și nepotrivite.

Dînd vina încă o dată pe schimbările chimice din trupul său de femeie însărcinată, Mohiam încercă să priceapă ceva din simțămintele ei, să le împace cu ceea ce fusese învățată o viață întreagă. Dacă nu-l iubea pe acest copil... pentru că dragostea era interzisă... atunci de ce nu... Înghiti cu greutate, incapabilă să-și formuleze în cuvinte gîndurile cumplite. Iar dacă-l iubea pe acest copil — în pofida tuturor preceptelor — atunci avea și mai multe motive să facă ceea ce era pe cale să facă.

Elimină tentația.

Simțea oare dragoste pentru acest copil, sau doar milă? Nu dorea să împărtășească aceste gînduri cu niciuna dintre surori. Se simțea rusinată pentru că le avea, dar nu și pentru ceea ce avea să facă.

Mișcă-te repede. Termină cu asta!

Viitorul cerea ca Mohiam să o facă. Dacă nu ar fi acționat în urma avertismentului premonitoriu, planete întregi urmau să moară. Noul copil va fi o fiică al cărei destin era copleșitor, iar pentru a asigura acest destin, altii trebuiau să fie sacrificați.

Cu toate acestea, Mohiam ezita, de parcă o greutate apăsătoare, maternă, o împiedica să acționeze, încercînd să înăbuse viziunea care-o animase.

Mîngîie gîtul copilului. Pielea caldă... respirația înceată și regulată. În întuneric, Mohiam nu putea distinge oasele faciale deformate și umărul strîmb. Pielea era palidă... copilul părea atît de fragil! Se mișcă și gînguri.

Mohiam simțea pe mînă respiratia fierbinte a fiicei sale. Strîngînd pumnul, Cucernica Maică se luptă din greu să-și recapete controlul asupra ei și șopti:

— Nu trebuie să mă tem. Teama este ucigașul minții...

Tremura.

Cu coada ochiului văzu o altă cameră de luat vederi, licărind roșiatică pentru a străpunge bezna din creșă. Se așeză între camera de luat vederi și copil, cu spatele spre supraveghetoare. Privea spre viitor, nu spre ceea

ce făcea. Dar chiar și o Cucernică Maică avea uneori constiință...

Mohiam săvîrși ceea ce-i poruncise visul să facă, ținînd o pernă pe fata copilului pînă ce orice sunet si mișcare din partea lui încetă. La sfîrșit, tremurînd încă, aranjă așternutul în jurul trupusorului, apoi așeză perna sub capul copilului mort si-i acoperi mîinile mici si umărul deformat cu o pătură. Dintr-o dată, se simți foarte, foarte bătrînă... Îmbătrînită mai mult decît anii ei.

S-a întîmplat. Mohiam își așeză palma dreaptă pe pîntecul rotunjit. *Acum să nu ne lași, fata mea.*

Cel care conduce își asumă o responsabilitate irevocabilă pentru cei condusi. Esti un gospodar. Asta cere, din cînd în cînd, acte de dragoste dezinteresată, care s-ar putea să-i amuze numai pe cei asupra cărora domnești.

DUCELE PAULUS ATREIDES

În Plaza de Toros, în loja cu locurile rezervate pentru Casa Atreides, Leto alese un scaun îmbrăcat în verde, lîngă Rhombur și Kailea. Doamna Helena Atreides, căreia nu-i plăceau astfel de spectacole publice, avea să sosească mai tîrziu. Pentru această ocazie, Kailea Vernius purta mătăsuri si panglici, voaluri colorate și o rochie opulentă, lungă, pe care croitoresele Casei Atreides o făcuseră special pentru ea. Leto considera că fata era răpitoare.

Cerul mohorît nu amenința cu nici o ploaie, dar aerul se menținea răcoros și încărcat de umezeală. Chiar și de aici, de sus, putea simti mirosul de praf si de sînge uscat din arenă, trupurile înghesuite ale mulțimii, piatra coloanelor si băncile.

În proclamația purtată de rețeaua strigătorilor de vesti pe tot cuprinsul Caladanului, ducele Paulus Atreides îsi dedicase lupta de tauri copiilor exilați ai Casei Vernius. Va lupta chiar el în onoarea lor, simbolizînd, astfel, protestul față de preluarea ilegală a lumii lor, Ix, si față de prețul de sînge fixat pe capul părinților lor, contele Dominic și doamna Shando.

Lîngă Leto, Rhombur se aplecă nerăbdător în față, tinîndu-si bărbia pătrată în palme în timp ce se uita în

jos, spre arena acoperită cu nisip. Părul său blond fusese pieptănat și tuns, dar tot mai arăta oarecum zburlit. Cu o nerăbdare teribilă, dar și oarecum îngrijorați pentru siguranța bătrînului duce, asteptau *paseo*, parada de deschidere care preceda lupta propriu-zisă.

În aerul umed atîrnau steaguri multicolore, iar flamurile cu șoimii Casei Atreides fluturau peste loja regală. În acest caz însă, conducătorul Casei Atreides nu era pe locul său central: era în arenă, ca luptător și nu ca spectator.

Peste întreaga Plaza de Toros plutea murmurul conversatiilor a mii de spectatori. Oamenii făceau semne cu mîna și ovationau. O orchestră locală cînta la balisete, flaute de os si instrumente de suflat de alamă — o muzică plină de energie, care însuflețea spiritele.

Leto se uită de jur împrejur, spre lojele păzite, ascultînd muzica și zumzetul fericit al multimii. Se întrebă de ce întîrzia mama lui atît de mult. În curînd, oamenii vor remarca absența ei.

În cele din urmă, în mijlocul unui cortegiu de servitoare, sosi si doamna Helena, făcîndu-si loc prin multime. Păsea lin, ținîndu-și capul sus, deși pe chipul ei pluteau umbre. Doamnele de onoare o lăsară la intrarea în loja ducală și se întoarseră, coborînd la locurile desemnate, un nivel mai jos.

Fără să-i adreseze nici un cuvînt fiului ei, sau măcar să se uite spre oaspeți, Helena se așeză în scaunul înalt și sculptat, de lîngă locul gol unde stătea ducele în acele ocazii cînd îi urmărea pe matadori. Cu o oră înainte se dusese la capelă, pentru a se ruga la Dumnezeul ei. Conform tradiției, înainte de luptă, matadorul trebuia să petreacă un oarece timp în meditație religioasă, însă ducele Paulus era mai preocupat de testarea echipamentului său și de exerciții.

— A trebuit să mă rog pentru ca tatăl tău să fie salvat de propria lui prostie, murmură ea privindu-l pe Leto. A trebuit să mă rog pentru noi toți. Cineva trebuie s-o facă...

Zîmbindu-i timid mamei sale, Leto răspunse:

— Sunt sigur că apreciază asta.

Ea dădu din cap, oftă și apoi privi în jos, spre arenă, unde cînta o fanfară zgomotoasă de trompete; sunetele explodau și se întretăiau în ecouri reverberate, din difuzoarele care înconjurau Plaza de Toros.

Băietii de grajd circulau în jurul arenei, în vesminte elegante cu care nu erau obisnuiți, agitînd steaguri și flamuri strălucitoare în timp ce alergau pe nisipul bătătorit. Cîteva clipe mai tîrziu, într-o intrare în scenă grandioasă, pe care o executa atît de superb, își făcu aparitia ducele Paulus Atreides, călare pe un armăsar alb, dichisit. Pene verzi ieșeau din harnașamentul de pe capul calului, iar de coamă îi atîrnau panglici fluturînd pe lîngă brațele călărețului.

Cu această ocazie, ducele purta un costum elegant, negru cu purpuriu, brodat cu paiete, o eșarfă verde și o pălărie tradițională de matador, ornamentată cu mici blazoane Atreides, pentru a indica numarul de tauri uciși. Mînecile si pantalonii bufanti ascundeau aparatul scutului său protector. O capă de un purpuriu strălucitor îi cădea pe umeri.

Leto examină siluetele de jos, încercînd să-l descopere pe băiatul de grajd Duncan Idaho, care obținuse cu atîta îndrăzneală o slujbă la curtea ducelui. Ar fi trebuit să defileze la *paseo*, însă Leto nu-l văzu.

Armăsarul alb sforăi si porni în jurul arenei într-un galop usor, în timp ce Paulus ridică mîna înmănușată pentru a-și saluta supușii. Apoi se opri în fața lojii ducale și se înclină adînc spre soția lui, care stătea teapănă în scaunul ei. Așa cum era de așteptat, ea flutură o floare roșie ca sîngele și-i trimise un sărut. Publicul strigă si ovaționa, imaginîndu-și o poveste romantică, de basm, între duce și doamna sa.

Rhombur se aplecă înainte în scaunul său, tapisat dar incomod, și zîmbi spre Leto.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva. Ăăă... de-abia aștept.

La grajduri, în spatele barelor cîmpului de forță, taurul salusan ales scoase un muget înfundat și se repezi la perete. Lemnul crăpă. Suporții întăriți, din oțel, scrîșniră.

Duncan se dădu înapoi înspăimîntat. Ochii fațetați ai creaturii ardeau cu o văpaie rosiatică, arămie, de parcă în orbite se aprinseseră niște tăciuni. Taurul părea furios și înrăit, un coșmar de copil, devenit realitate.

Pentru *paseo*, băiatul era îmbrăcat în haine de mătase merh, alb cu verde, pe care ducele le dăduse tuturor băieților de la grajduri pentru spectacolul de astăzi. Duncan nu mai purtase niciodată, nici măcar nu visase să atingă, veșminte atît de elegante și se simțea stînjenit că trebuise să vină în grajdurile murdare cu ele. Dar acum simțea o si mai acută stare de neliniște.

Mătasea aluneca moale pe pielea lui curată și parfumată. Servitorii îl frecaseră din greu, îi tunseseră părul și-i curățaseră unghiile. Trupul îl ardea de atîta curățat. La încheieturi, deasupra palmelor lui bătătorite, avea dantelă albă. În grajduri, ținuta lui imaculată nu va rezista prea mult.

Aflat la distanță sigură de taur, Duncan își potrivi pălăria pe cap. Privi animalul care sforăia, lovind dușumeaua și repezindu-se din nou asupra custii. Duncan clătină din cap, neîncrezător și îngrijorat.

Întorcîndu-se, dădu de Yresk, care apăruse brusc lîngă el. Cu ochii lui bulbucați chinuiți și obosiți, șeful grajdurilor dădu rece din cap, privind ferocele taur salusan,.

— Pare că este nerăbdător să-l înfrunte pe duce.

— Totuși, ceva nu mi se pare în regulă, domnule, insistă Duncan. Nu am mai văzut un animal atît de iritat.

Yresk înălță din sprîncenele stufoase și se scărpină în smocul de păr alb de pe creștet.

— Oh, asta în toți anii tăi de experiență, nu? Ți-am mai spus să nu-ți bați capul...

Duncan se înfrînă la auzul sarcasmului.

— Nu vedeți și singur, domnule?

— Sobolan de grajd, taurii salusani sunt crescuti să fie răi. Ducele știe prea bine ce face.

Yresk își încrucișă pe piept mîinile de sperietoare, dar nu se apropie mai mult de cuscă.

— În afară de asta, cu cît este mai întărîtat specimenul acesta, cu atît mai bine va lupta, iar ducelui îi place să ofere spectacole de calitate. Supușii lui adoră asta!

Ca și cum ar fi vrut să întărească vorbele lui Yresk, taurul se aruncă asupra cîmpului de forță, scoțînd un răget profund din pieptul masiv. Capul plin de coarne si pielea netedă erau zdrelite pe alocuri, acolo unde taurul se rănise încercînd să distrugă tot ce-i căzuse sub ochi.

— Cred că ar trebui să alegem un alt taur, meștere Yresk.

— Prostii, răspunse celălalt, pierzîndu-și răbdarea. Veterinarul grajdurilor Atreides a făcut teste de țesut și totul a fost verificat. Ar trebui să te pregătești pentru *paseo*, nu să fii aici si să-mi faci necazuri. Du-te acum, repede, înainte să ratezi șansa.

— Încerc să *împiedic* necazurile, domnule, insistă Duncan, privindu-l sfidător pe Yresk. Am să vorbesc direct cu ducele, poate că el mă va asculta.

— N-ai să faci așa ceva, sobolan de grajd!

Mișcîndu-se cu agilitatea unui țipar, Yresk îl apucă de veșmintele alunecoase.

— Am avut destulă răbdare cu tine, de dragul ducelui, dar nu te pot lăsa să-i strici lupta de tauri. Nu vezi toți oamenii de-acolo?

Duncan se zbătu și strigă după ajutor, însă ceilalți se aliniaseră deja la porți pentru marea paradă din jurul arenei. Fanfara răsuna asurzitor, iar mulțimea ovationa nerăbdătoare.

Fără să fie cu adevărat brutal, Yresk îl aruncă într-unul din staulele goale, pornind cîmpul de reținere pentru a-l ține acolo. Duncan ateriză peste mormanele de lături, presărate cu excremente verzi-maronii.

— N-ai decît să asiști de acolo la evenimente, îi zise Yresk. Ar fi trebuit să-mi dau seama că voi avea necazuri din cauza ta, simpatizant al Harkonnenilor.

— Dar îi urăsc pe Harkonneni!

Duncan se ridică, tremurînd de furie. Hainele lui din mătase erau compromise. Se repezi la gratii, așa cum făcuse și taurul, dar nu avea nici o șansă să scape.

Nețezindu-și hainele ca să arate din nou prezentabil, Yresk se îndreptă spre ieșirea boltită pentru a lua parte la *paseo*. Șeful grajdurilor aruncă o privire peste umăr.

— Singurul motiv pentru care te afli aici, șobolan de grajd, este faptul că ducele te simpatizează. Dar eu conduc grajdurile lui de aproape douăzeci de ani și știu exact ce fac. Așa că las-o baltă — am treabă de făcut.

În cusca de lîngă Duncan, taurul salusan fierbea ca un boiler pe cale să explodeze.

Ducele Paulus Atreides stătea în centrul arenei. Se întoarse încet, sorbind energia din entuziasmul mulțimii; din tribunele ticsite se înălța o căldură reziduală. Le oferi tuturor un zîmbet strălucitor și plin de încredere. Tribunele îl ovaționară aprobatoare. Cît de mult îi plăcea poporului său să fie distrat!

Paulus porni scutul individual, la un nivel parțial. Va trebui să manevreze cu grijă pentru a se proteja. Elementul de pericol îl menținea în formă și aducea în rîndurile publicului un element mai mare de suspans. Ținea în mînă *muleta*, o eșarfă viu colorată, prinsă pe un băț, pe care-o va folosi pentru a distrage atenția de la corpul său animalului lansat în atac.

Cîngi cu zimți, *banderillas* înmuiate în otravă erau pregătite în apropierea lui Paulus, pentru a le folosi în caz de nevoie. Se va apropia de creatură și le va înfige în mușchii gîtului, injectînd o neurotoxină care-l va slăbi încet, încet, pe taurul salusan, în așa fel încît să-i poată da lovitura de grație.

Paulus mai dăduse astfel de spectacole de zeci de ori pînă acum, în special cu ocazia sărbătorilor importante

de pe Caladan. Era în plină formă acum, în fața mulțimii, și-i plăcea să-și arate curajul și iscusința. Era modul lui de a-și răsplăti supușii pentru devotamentul lor. De fiecare dată, calitățile sale fizice păreau să ajungă la apogeu cînd păsea pe pragul îngust dintre viața trăită la extrem și riscarea ei în lupta cu o bestie întărîtată. Spera că Rhombur și Kailea vor aprecia spectacolul si se vor simți mai mult ca acasă.

Doar o dată, cînd era mai tînăr, se simțise Paulus cu adevărat amenințat: un taur leneș, greoi, îl păcălise, făcîndu-l să-si decupleze scutul în timpul unei lupte de antrenament, pentru a se transforma apoi într-o bestie numai coarne și copite. Aceste creaturi mutante nu erau doar violente, dar, avînd două creiere, erau și istețe, iar Paulus făcuse greseala de a uita asta — însă doar o singură dată. Taurul îl izbise cu coarnele, sfîsiindu-i un șold. Paulus căzuse în nisip și ar fi fost tocat pînă la moarte dacă nu s-ar fi antrenat, în acel moment, cu un mult mai tînăr Thufir Hawat.

Observînd pericolul, războinicul mentat abandonase imediat orice aparență de protocol și sărise de unul singur în arenă, să atace și să gonească taurul. În timpul luptei care urmase, ferocea creatură crestase o rană lungă pe piciorul lui Hawat, lăsîndu-l cu o cicatrice curbată, permanentă. Rana devenise pentru toți un simbol al devotamentului intens al mentatului pentru duce.

Acum, sub cerul înnorat și înconjurat de supușii săi, ducele Paulus făcu un semn cu mîna și trase adînc aer în piept. Fanfara semnală că lupta era pe cale să înceapă.

Casa Atreides nu era cea mai puternică familie din Landsraad, nici cea mai bogată. Totusi, Caladan oferea multe resurse: cîmpurile cu orez pundi, abundența de peste în mări, recoltele de kelp, toate fructele și legumele de pe terenurile agricole și instrumentele muzicale lucrate manual, sculpturile în os făcute de popoarele aborigene din sud. În ultimii ani se înregistrase o

creștere a cererii de tapiserii țesute de Surorile din Sihăstrie, o grupare religioasă retrasă între dealurile terasate din estul continentului. Într-un cuvînt, Caladan putea oferi tot ce si-ar fi dorit locuitorii săi, iar ducele Paulus știa că averea familiei sale era în siguranță. Era foarte încîntat de ideea că, într-o bună zi, i le va putea lăsa pe toate fiului său, Leto.

Taurul mutant salusan atacă.

— Ho, ho!

Ducele rîse si flutură muleta multicoloră, retrăgîndu-se grăbit cînd taurul trecu pe lîngă el. Capul bestiei se zbătea într-o parte și-n alta, împungînd aerul cu creștetul țepos. Unul dintre coarne i se mișcă suficient de încet si de aproape încît să pătrundă prin scutul pulsatoriu Holtzman, iar ducele se trase în lături exact atît cît trebuia pentru ca vîrful ascuțit al osului să zgîrie doar armura exterioară.

Băgînd de seamă cît de aproape ajunsese cornul față de iubitul său conducător, publicul scoase un oftat colectiv. Ducele se dădu la o parte din fața taurului, cînd acesta atacă din nou, stîrnind nisipul fin. Animalul derapă și se opri brusc. Paulus ținea *muleta* într-o mînă, agitînd eșarfa, și apucă una dintre banderillele zimțate.

Aruncă o privire în sus, spre loja ducală și salută atingîndu-și fruntea cu vîrful încîrligat al banderillei. Leto și prințul Rhombur se ridicară în picioare entuziasmați, însă Helena rămase neclintită în scaun, cu o expresie neutră, ținîndu-și mîinile strînse în poală.

Taurul se roti, apoi se reorientă. În mod normal, taurii salusani deveneau nesiguri după ce-si ratau ținta, dar acesta nu încetini nici o clipă. Ducele Paulus își dădu seama că monstruosul său adversar avea mult mai multă energie decît văzuse el vreodată, o acuitate vizuală mai mare, o furie mai devastatoare. Cu toate acestea, zîmbi. Înfrîngerea acestui adversar valoros va fi momentul său cel mai înălțător și un omagiu potrivit pentru exilatii ixieni aflați în grija sa.

Ducele se mai jucă cu taurul preț de vreo cîteva șarje, dansînd dincolo de atingerea coarnelor, oferind spectacolul așteptat de publicul înfierbîntat. În jurul lui, scutul parțial scînteia.

Văzînd că taurul nu era obosit după aproape o oră și că rămăsese decis să-l ucidă, ducele Paulus deveni suficient de îngrijorat încît să se gîndească să pună capăt competiției cît se putea de repede. Își va folosi scutul, un truc pe care-l învătase de la unul dintre cei mai buni matadori din imperiu.

Cînd creatura șarjă din nou pe lîngă el, cu copitele bătătorind nisipul tasat, coarnele sale ricoșară de scutul individual al ducelui, o coliziune care, în sfîrșit, reuși să dezorienteze bestia.

Ducele strînse banderilla și o înfipse în spatele taurului ca pe o țepușă, împingînd capătul încîrligat în mușchii groși ai gîtului. Un sînge vîscos țîșni din rană ajungînd pînă la mîner. Paulus lăsă mînerul armei otrăvite si se dădu la o parte. Otrava din vîrful zimțat ar fi trebuit să-și facă imediat efectul, arzînd neurotransmițătorii din creierul dublu al animalului.

Mulțimea ovațională, iar taurul mugi de durere. Se răsuci și se împletici, pe cînd picioarele păreau să-i cedeze. Ducele crezu că acesta era efectul otrăvii dar, spre surprinderea sa, taurul izbuti să se pună din nou pe picioare și țîșni spre el. Paulus se feri din calea animalului, însă taurul, cu coarnele sale multiple, reuși să-i smulgă muleta, scuturînd din cap si sfîșiind în bucăți esarfa multicoloră de ceremonie.

Ducele plecă pleoapele și dădu drumul aerului din piept. Aceasta va fi o provocare mai mare decît se așteptase. Publicul striga nevenindu-i să creadă, iar el nu se putu opri să nu le ofere un zîmbet încurajator. *Da, luptele cele mai grele sunt și cele mai valoroase, iar oamenii de pe Caladan și-o vor aminti pe asta pentru multă, multă vreme.*

Paulus ridică cea de-a doua banderilla, biciuind aerul cu ea de parcă ar fi fost o spadă de scrimă și se întoarse

să dea piept cu taurul musculos care gonea spre el. Nu mai avea nimic cu care să distragă atenția animalului, asa că îi va oferi ca țintă propriul său trup. Avea numai o lance scurtă, zimtată, ca unică armă si scutul parțial, drept protecție.

Văzu gărzile Casei Atreides și chiar pe Thufir Hawat stînd la marginea arenei, gata să intervină pentru a-l asista. Însă ducele își ridică mîna, obligîndu-i să se retragă. Trebuia s-o facă el însuși. Pur si simplu, nu se cădea să lase un pîlc de luptători să alerge în ajutorul său în momentul cînd lucrurile deveneau nițel mai complicate.

Taurul salusan lovi solul, privindu-l cu ochii săi multipli, iar ducele avu o clipă impresia că văzuse o umbră de inteligență în ei. Creatura știa exact cine era și intenționa să-l ucidă. Dar și ducele avea gînduri asemănătoare...

Taurul se repezi direct spre el, accelerînd. Paulus se întrebă de ce nu-l încetinise încă neurotoxina. Prin minte îi fulgerară întrebări grave: *Cum se poate așa ceva? Am înmuiat eu însumi banderillele în otravă. Dar a fost, într-adevăr, otravă?*

Întrebîndu-se dacă nu cumva era vorba de un sabotaj, ducele ridică banderilla, zimții ei ascuțiți strălucind în lumina spălăcită a soarelui. Taurul se apropie, fornăind si împroșcînd cu bale. Spuma de la bot i se împrăștie pe fața neagră și solzoasă.

Apropiindu-se la cîțiva metri unul de altul, taurul se trase spre dreapta. Ducele Paulus repezi lancea scurtă, dar animalul sări dintr-o dată în lături si-l atacă dintr-o altă direcție. De data asta, ascuțișul lovi pielea scorțoasă a taurului, dar nu reuși s-o străpungă. Lancea fu smulsă din mîna ducelui și azvîrlită pe nisip, în timp ce taurul trecea de el.

Pentru o clipă, Paulus rămase dezarmat. Se retrase în grabă și se îndreptă spre banderilla căzută la pămînt. Întorcîndu-se cu spatele spre taur, îl auzi cum se oprește, se răsuceste și vine spre el. Pe cînd se apleca spre

armă, taurul ajunse lîngă el cu o viteză imposibilă, cu coarnele coborîte.

Ducele se aruncă într-o parte, încercînd să se ferească, însă taurul era deja în interiorul zonei de siguranță, aplecîndu-se sub scutul parțial și lovind. Coarnele sale lungi și curbate se înfipseră adînc în spatele ducelui, străpungîndu-i coastele, plămînii si inima.

Taurul răgea triumfător. Spre oroarea mulțimii, îl ridică pe Paulus în aer, scuturîndu-l într-o parte și-n alta. Sîngele se împrăștie pe nisip — picături roșii, întîrziate de suprafața concavă a micului scut. Ducele înfrînt se zbătu spasmodic, străpuns de pădurea de coarne.

Tăcerea se pogorî peste public.

În cîteva secunde, Thufir Hawat și gărzile Atreides se repeziră în arenă iar armele lor laser îl transformară pe taurul salusan într-o masă de carne arsă. Zbaterile creaturii făcură ca bucăți din trupul ei să zboare în diferite direcții. Capul — separat de trup, dar intact — căzu la pămînt. Corpul ducelui se învîrti în aer și ajunse pe spate, în nisipul răscolit.

Sus, în loja ducală, Rhombur strigă coplesit. Kailea suspina. Doamna Helena își lăsă capul în piept, plîngînd...

Leto se ridică în picioare, cu obrajii goliți de sînge. Deschise și închise gura, dar nu putu găsi cuvintele care să exprime șocul resimțit. Ar fi vrut să coboare în fugă în arenă, dar văzu, din starea în care era tatăl său, că n-avea nici o sansă să ajungă lîngă el la timp. Nu vor exista ultime cuvinte șoptite și întretăiate.

Ducele Paulus Atreides, acest conducător măreț al poporului său, era mort.

Din rîndurile spectatorilor erupse un vaiet asurzitor. Leto putea simti vibrația zguduind loja ducală. Nu-si putea dezlipi ochii de la tatăl său, zăcînd la pămînt, frînt și însîngerat, și știu că era o imagine de coșmar care va rămîne cu el pentru tot restul vietii.

Thufir Hawat stătea lîngă bătrînul duce căzut, dar chiar si un războinic mentat nu mai putea face nimic pentru el acum.

În mod neașteptat, vocea joasă a mamei sale străbătu larma din jur, iar Leto îi auzi vorbele foarte limpede, pătrunzătoare ca niste cuțite de gheață.

— Leto, fiul meu, zise Helena, acum *tu* esti ducele Atreides.

Principiul devirusării masinilor: fiecare sistem tehnologic contine în interior instrumentele opusului său, precum si propria sa distrugere.

GIAN KANA, Seful Patentelor Imperiale

Invadatorii nu avură nevoie de prea multă vreme ca să facă schimbări permanente în interiorul prosperelor orașe subterane. Mulți ixieni nevinovați fură uciși și mulți dispărură, în vreme ce C'tair aștepta să-l găsească și pe el cineva si să-l ucidă.

În timpul scurtelor escapade din ascunzișul său protejat, C'tair află că Vernii, fosta capitală a planetei Ix, fusese rebotezată Hilacia de către tleilaxu. Uzurpatorii fanatici modificaseră chiar și arhivele imperiale pentru a denumi cea de-a noua planetă a sistemului Alkaurops Xüttuh, și nu Ix.

C'tair ar fi vrut să sugrume orice tleilaxu peste care-ar fi dat, însă puse la cale un plan mult mai subtil.

Se îmbrăcă precum un muncitor din categoria de jos și-și confecționă documente care arătau că fusese cândva un insignifiant supraveghetor de linie — o treaptă mai sus decît un suboid, care avusese în subordine o echipă de doisprezece oameni. Citise destul despre sudarea plăcilor de fuzelaj si despre nituire, așa că putea pretinde că asta fusese meseria lui. Nimeni nu s-ar fi așteptat la prea multe de la el.

Peste tot în jur, Bene Tleilax distrugeau orasul său si-l reconstruiau sub forma unui iad întunecos.

Detesta schimbările și ura *îngâmfarea* tleilaxu. Și din cîte putuse vedea, sardaukarii imperiali ajutaseră de fapt la producerea acestei blasfemii.

Pe moment, C'tair nu putea face nimic; trebuia să cîștige timp. Era singur aici; tatăl său, exilat pe Kaitain și temîndu-se să revină, mama sa — ucisă, fratele său geamăn — luat de lîngă el de către Ghildă. Numai el rămăsese pe Ix, ascunzîndu-se între ziduri ca un șobolan.

Dar chiar și șobolanii puteau face pagube semnificative.

În ultimele luni, C'tair învățase să se piardă în mediul înconjurător, să pară doar un cetățean neînsemnat și înspăimîntat. Își ferea privirile, avea mîinile murdare, hainele și părul neîngrijite. Nu-și putea permite să se afle că era fiul fostului ambasador al Kaitainului, că servise cu credință Casa Vernius si că ar mai fi făcut-o din nou, dacă ar fi găsit o cale. Se plimbase liber prin Marele Palat, o însoțise pe însăși fata contelui. Astfel de fapte, dacă ar fi fost aflate, ar fi însemnat condamnarea lui la moarte.

Mai presus de toate, nu-i putea lăsa pe invadatorii turbati împotriva tehnologiei să descopere ascunzișul său ecranat sau aparatura adusă de el acolo. Rezervele acelea puteau fi ultima speranță pentru viitorul planetei Ix.

Peste tot, în cavernele orașului, C'tair văzu însemnele date jos, străzi și cartiere rebotezate și piticaniile — numai bărbați, nici o femeie — ocupînd marile complexe de cercetare pentru îndeletnicirile lor secrete și perfide. Străzile, trotuarele și toate facilitățile erau păzite de sîrguinciosii sardaukari, abia deghizați, sau de schimbătorii de formă ai invadatorilor, Dansatorii-Fețe.

La scurt timp după ce se asiguraseră de victorie, se arătaseră Maeștrii tleilaxu în persoană și-i încurajaseră pe suboizii rebeli să-și dirijeze furia asupra unor ținte atent selecționate și aprobate. Ținîndu-se deoparte,

îmbrăcat într-o salopetă de simplu muncitor, C'tair privise cum muncitorii cu pielea netedă se îngrămădiseră în jurul atelierelor care fabricaseră noile automate de luptă auto-programabile.

— Casa Vernius a abătut singură toate acestea asupra sa! striga un agitator suboid carismatic, mai mult ca sigur un Dansator-Față infiltrat. Voiau să aducă înapoi masinăriile gînditoare. Distrugeti acest loc!

În vreme ce supravietuitorii ixieni neajutorați privau îngroziti, suboizii spărgeau geamurile exterioare, folosind bombe termice pentru a da foc micii fabrici. Plini de fervoare religioasă, urlau si aruncau cu pietre.

Un Maestru teilaxu, aflat pe o tribună ridicată în grabă, li se adresă prin difuzoare si amplificatoare.

— Noi suntem noii voștri stăpîni si ne vom asigura că instalațiile de productie de pe Ix concordă pe deplin cu restricțiile impuse de Marea Convenție.

Flăcările continuau să trosnească, iar unii dintre suboizi ovaționaseră, dar majoritatea nu păreau să asculte.

— Cît mai curînd posibil, trebuie să reparăm toate stricăciunile și să reluăm activitatea normală pe această planetă — în condiții mai bune pentru suboizi, desigur.

C'tair se uită de jur împrejur, privi cum ardeau clădirile și se simți îngrețoșat.

— Întreaga tehnologie ixiană va trebui să fie examinată de către o comisie foarte strictă de evaluare religioasă, pentru a ne asigura că este adecvată. Orice tehnologie dubioasă va fi eliminată. Nimeni nu vă va cere să vă periclitați sufletele, lucrînd cu mașinării eretice!

Se auziră si mai multe ovații, încă niște geamuri sparte, cîteva strigăte.

C'tair își dăduse totuși seama că, pentru tleilaxu, costurile acestei preluări forțate vor fi enorme, chiar și cu tot sprijinul imperial. Din moment ce Ix fusese una dintre principalele motoare ale economiei imperiului.

noii conducători nu și-ar fi permis să lase liniile de producție de izbeliște. Tleilaxu vor distruge, de ochii lumii, cîteva dintre produsele problematice, cum ar fi manechinele reactive, dar se îndoia că vreuna dintre liniile de productie pentru dispozitivele ixiene cu adevărat profitabile va fi deconectată.

În ciuda promisiunilor noilor stăpîni, suboizii fură puși din nou la lucru — așa cum fuseseră crescuți s-o facă — dar, de această dată, executau numai ordinele și proiectele tleilaxu. C'tair își dădu seama că, destul de repede, fabricile vor începe să producă iarăși mărfuri; încărcăturile de solari vor curge din nou, de data asta în cuferele Bene Tleilax, pentru plata costisitoarei lor aventuri militare.

Acum însă, secretele și măsurile de securitate aplicate de Casa Vernius timp de mai multe generații acționau împotriva sa. Ix se învăluise dintotdeauna în mistere, așa încât cine să bage de seamă diferențele? O dată ce clienții plătitori erau mulțumiți de calitatea exporturilor, nimănui din imperiu nu-i păsa cîtuși de puțin de problemele politicii interne ixiene. Toți cei din afară vor uita probabil ceea ce s-a întîmplat aici. Totul va fi măturat frumos sub covor.

Probabil pe asta contează și tleilaxu, se gîndi C'tair. Întreaga lume de pe Ix — nu se va referi *niciodată* la ea cu numele de Xuttuh, nici măcar în gînd — fusese considerată o enigmă în cadrul imperiului... la fel ca și majoritatea lumilor native ale Bene Tleilax, timp de secole.

Noii stăpîni restricționară călătoriile în afara planetei și impuseră interdicții de circulație pe timpul nopții, cu o brutalitate mortală. Dansatorii-Fețe îi scoaseră pe „trădători" din ascunzișuri similare cu încăperea lui C'tair și-i executară fără prea multă zarvă sau ceremonial. Nu întrezărea nici un final al represiunii, însă își promise să nu renunțe. Era propria sa lume și va lupta pentru ea, în orice fel îi stătea în putință.

C'tair nu dezvălui nimănui numele său, atrase cît se putu de puțin atenția asupra sa — însă ascultă, absorbi orice poveste soptită sau zvon si continuă să facă planuri. Neștiind în cine să se încreadă, consideră că toți cei din jur erau informatori, fie un Dansator-Față, fie un trădător, pur și simplu. Uneori, informatorii erau usor de recunoscut din cauza întrebărilor directe pe care le puneau: *Unde lucrezi? Ce faci pe strada asta?*

Dar altii nu erau atît de usor de depistat, cum ar fi femeia asta noduroasă și bătrînă, cu care intrase în vorbă. Nu intenționase decît să-i ceară să-i arate drumul pînă la șantierul unde fusese repartizat. Ea nu-i căutase deloc compania, străduindu-se doar să pară inofensivă... cam la fel ca un copil cu o grenadă în buzunar.

— Ce alegere de cuvinte interesantă, observase ea, fără ca el să-și amintească măcar ce spusese. Și inflexiunile vocii... ești, probabil, nobil ixian?

Aruncă o privire plină de înțelesuri spre unele dintre clădirile stalactite distruse de pe tavanul peșterii.

El se străduise să bîbîie un răspuns:

— N... nu, deși am fost servitor toată viața și probabil că am învățat ceva din afectarea dezgustătoare a nobilimii. Scuzele mele!

Se înclinase în fața ei, plecînd imediat de acolo, fără să mai astepte să i se spună pe unde s-o ia.

Răspunsul dat fusese unul neîndemînatic și poate chiar incriminator, așa că-și azvîrli hainele pe care le purtase și nu o mai luă niciodată pe străduța aceea ingustă. După ziua respectivă, acordă mult mai mare atenție decît înainte ascunderii caracteristicilor identității sale vocale. Ori de cîte ori era posibil, evita să se adreseze străinilor. Pe C'tair îl îngrozea că atât de mulți ixieni oportuniști deveniseră loiali noilor stăpîni și uitaseră de Casa Vernius, în mai puțin de un an.

În primele zile ale confuziei de după cucerirea planetei, C'tair adunase resturi ale tehnologiei abandonate, din care construise un transmițător „Rogo" interdimensional. Foarte curând însă, întreaga tehnologie ixiană.

cu excepția celei mai primitive, fu confiscată și declarată ilegală. C'tair încă mai punea mîna pe ce putea, cotrobăind prin gunoaie după tot ceea ce s-ar fi putut dovedi de valoare. Considera că merită riscul.

Lupta lui aici ar putea continua ani de zile, dacă nu chiar decenii.

Se gîndi la copilăria pe care o trăise alături de D'murr și de inventatorul infirm, Davee Rogo, care se împrietenise cu băieții. În laboratorul său privat, ascuns într-un filon de cărbune nebăgat în seamă, de la suprafață, bătrînul Rogo îi învățase pe tineri multe principii interesante, arătîndu-le și cîteva dintre prototipurile sale nereușite. Inventatorul chicotise, scăpărînd din ochii săi strălucitori, pe cînd îi îmboldea pe băieți să demonteze și să remonteze unele dintre cele mai complicate invenții ale sale. C'tair învătase multe sub tutela bărbatului beteag.

Acum C'tair își aminti de lipsa de interes a fratelui său navigator, cînd îi spusese despre viziunea aceea nesigură, avută de el între ruine. Poate că fantoma lui Davee Rogo nu se ridicase din morți ca să-i ofere instrucțiuni... Nu mai văzuse niciodată o apariție asemănătoare, nici înainte, nici după. Însă acea experiență, fie că fusese un mesaj supranatural sau doar o halucinație, îi permisese lui C'tair să atingă un obiectiv foarte uman: rămînerea în contact cu fratele său geamăn, menținerea unei legături a dragostei, pe cînd D'murr se pierdea tot mai mult în misterele Ghildei.

Prizonier în diferitele sale ascunzișuri, C'tair fusese nevoit să trăiască prin interpusi, străbătînd universul prin mintea fratelui său ori de cîte ori se puteau contacta prin transmițător. După cîteva luni aflase cu emoție și mîndrie de primele călătorii de unul singur ale lui D'murr prin hiperspațiu în calitate de pilot aspirant, pe propria sa navă a Ghildei. Apoi, în urmă cu zece zile, îi fusese aprobată cea dintîi misiune comercială, navigînd cu o navă de transport colonială, fără echipaj uman, care plia spațiul mult dincolo de granițele imperiului.

Dacă munca lui remarcabilă pentru Ghildă continua, aspirantul navigator care fusese D'murr Pilru avea să fie promovat, urmînd să transporte mărfuri și personal între lumile principale ale Caselor Mari, poate chiar pe rutele atît de râvnite spre Kaitain. Avea să devină navigator deplin, poate chiar să avanseze pînă la rangul de timonier.

Însă dispozitivul de comunicare avea probleme continue. Cristalele de silicați trebuiau tăiate cu o rază-bisturiu și conectate într-o manieră precisă; apoi funcționau puțină vreme înainte să se dezintegreze din cauza tensiunii. Fisuri cît firul de păr le făceau inutilizabile. C'tair folosise aparatul de patru ori, pentru a-și contacta fratele, și de fiecare dată după aceea trebuise să se chinuiască să taie și să reașeze alte cristale.

C'tair își făcuse unele relații prudente cu grupuri de pe piața neagră, care-i furnizau ceea ce avea nevoie. Cristalele de silicați de contrabandă purtau inscripționări false cu aprobările Comisei Religioase de Evaluare. Plini de resurse, ca întotdeauna, contrabandiștii aveau propriile lor mijloace de contrafacere a aprobărilor și le plasau peste tot, zădărnicind eforturile de control ale forțelor de ocupație.

Cu toate acestea, trata cu viclenii negustori cît mai rar posibil, pentru a reduce riscurile de a fi prins... dar asta limita și numărul ocaziilor cînd putea vorbi cu fratele său.

C'tair stătea în spatele unei baricade, împreună cu alți oameni neliniștiți și transpirați, care refuzau cu încăpățînare să se recunoască unul pe altul. Privea afară, de-a lungul podelei grotei, spre șantierele de construcții unde zăcea scheletul unui transspatial terminat doar parțial. Deasupra, porțiuni din proiecția cerului artificial rămăseseră întunecate și avariate, iar tleilaxu nu dădeau nici un semn că s-ar grăbi să facă reparații.

Reflectoare si difuzoare pe suspensii pluteau deasupra mulțimii care aștepta un anunț și noi instrucțiuni. Nimeni nu voia să întrebe și nimeni nu dorea să audă.

— Acest transspațial constituie un proiect Vernius neaprobat, bubui din difuzoarele plutitoare o voce asexuată, reflectându-se în pereții de stîncă, și nu îndeplinește cerințele Comisiei Religioase de Evaluare. Stăpînii voștri tleilaxu revin la proiectul anterior, așa încît acest aparat va fi demontat imediat.

O reacție de neîncredere, ca un susur ușor, străbătu mulțimea.

— Materiile prime vor fi recuperate și vor fi stabilite noi echipe de lucru. Construcția reîncepe în cinci zile.

Mintea lui C'tair lucra cu febrilitate în timp ce organizatorii în robe maro traversau multimea, alegînd echipele. Ca fiu de ambasador, avusese acces la informații la care alții de vîrsta lui nu ajungeau. Stia că vechile transspațiale aveau o capacitate de încărcare semnificativ mai mică și operau cu mai puțină eficiență. Dar ce obiecții de natură religioasă ar fi putut avea invadatorii față de creșterea profitului? Ce aveau de cîștigat tleilaxu dintr-un transport spațial mai putin eficient?

Apoi își aminti ce-i povestise tatăl lui, ambasadorul, într-un moment de trufașă siguranță, și anume că împăratul Elrood fusese deranjat de inovație, pentru că îi reducea veniturile din tarife. Piesele începură să se așeze la locul lor. Casa Corrino oferise trupe de sardaukari deghizate pentru ținerea populației ixiene cu o mînă de fier, iar C'tair își dădu seama că revenirea la vechiul design al transspațialelor ar putea fi modul în care tleilaxu intenționau să-l răsplătească pe împărat pentru ajutorul militar acordat.

Rotițe înăuntrul unor rotițe, înăuntrul altor rotițe...

I se făcu greață. Dacă era adevărat, atunci era un motiv atât de meschin pentru pierderea atîtor vieți, pentru distrugerea glorioaselor tradiții ixiene, pentru răsturnarea unei întregi familii nobile și a modului de

viață al unei întregi planete... Era furios pe toți cei implicați — chiar și pe contele Vernius, care-ar fi trebuit să prevadă toate astea și să ia măsuri să nu-și facă asemenea dușmani puternici.

Chemarea la muncă răsună prin sistemul de amplificare, iar C'tair fu trimis să se alăture echipelor de suboizi care demontau nava neterminată de la șantier și puneau deoparte piesele recuperate. Străduindu-se să-și mențină pe figură o expresie placidă în timp ce mînuia un laser de construcții pentru tăierea unor piese, își șterse transpirația de pe părul întunecat. Ar fi vrut să poată folosi laserul ca să-i atace pe tleilaxu. Alte echipe demontau grinzile și plăcile fuzelajului, depozitîndu-le pentru următorul proiect.

Cu atîta gălăgie în jurul lui, C'tair își aminti de vremuri mai bune, mai ordonate, cînd stătuse cu D'murr și Kailea pe platforma de observație de sus. Părea că trecuse atîta timp... Priviseră cum un navigator dirijase ultimul transspațial afară din grotă. Poate că era ultima navă de acest fel construită vreodată... doar dacă nu cumva C'tair ar putea pune umărul la alungarea acestor nemernici!

Măreața navă ajunse treptat bucăți, iar zgomotele reverberate și mirosurile de chimicale erau îngrozitoare. Așa lucrau suboizii tot timpul? Dacă era adevărat, putea să-și imagineze că ar fi fost suficient de nemulțumiți ca să se gândească la răscoală. Însă C'tair nu putea crede că violența fusese în întregime rodul nemulțumirilor muncitorilor.

Fusese totul o parte din planurile împăratului? Să distrugă Casa Vernius și să înăbușe progresul? Unde și cum intrau Bene Tleilax în această schemă de influențe, C'tair nu era sigur. Dintre toate rasele, aceștia erau cei mai detestați în întreaga galaxie cunoscută. Desigur, Elrood ar fi putut găsi oricîte Case Mari pentru preluarea operațiunilor pe Ix, fără a perturba mecanismul economic al imperiului. Ce altceva mai avea de

gînd Împaratul Padisah cu acesti fanatici religiosi? De ce si-ar murdări mîinile cu ei?

În timp ce continua să lucreze la dezmembrarea tran spatialului, C'tair urmări dezgustat alte schimbări în grotă, alte instalatii modificate. Noii stăpîni tleilaxu erau niste mici creaturi cu un aer ocupat, grabindu-se mereu, într-o manieră misterioasă, punînd la cale operatiuni clandestine în cele mai mari clădiri de pe Ix, zăvorînd fabrici în zone accesibile, tăgînd obloanele, ridicînd garduri paralizante si plantînd cîmpuri de mine... *Pastrîndu-și micile lor secrete murdare.*

C'tair își asumă misiunea de a descoperi toate acele secrete prin orice mijloace disponibile, indiferent cît de mult i-ar fi luat. Tleilaxu trebuiau să cadă!

Întrebarea supremă: De ce există viața? Răspunsul: De dragul vieții.

ANONIM, considerat de origine Zensunni

Pe o colină lipsită de orice copac discutau două Cucernice Maici: una bătrînă si una tînără. În spatele lor, soarele Laojin, aproape de apus, proiecta pe panta colinei umbrele lungi ale robelor lor negre cu glugă. În decursul veacurilor, un număr nestiut de Cucernice Maici stătuseră în acelasi loc, sub acelasi soare, discutînd chestiuni grave, importante pentru vremurile lor.

Dacă ar fi dorit-o, cele două femei ar fi putut rememora crizele din trecut prin intermediul Celorlalte Memorii. Cucernica Maică Anirul Sadow Tonkin călătorea astfel cu gândul mai mult decît oricine; fiecare împrejurare era doar un pas mic pe un drum lung, foarte lung. În ultimul an îsi lăsase să crească părul arămiu, si acum buclele îi ajungeau până la bărbia îngustă.

La baza colinei se construia o clădire din albeton. Ca niste albine lucrătoare, muncitoarele, având fiecare în minte partea ei din planuri, manevrau echipamentul greu, pregătindu-se să pună la locul lor modulele acoperisului. Pentru rarii observatori din afară, Wallach IX, cu bibliotecile si scolile sale Bene Gesserit, ar fi părut mereu o planetă neschimbată, însă Comunitatea se schimba si crestea, se adapta întotdeauna pentru a supravietui.

— Lucrează prea încet. Aș fi vrut să fi terminat deja, zise Anirul, masîndu-și fruntea; în ultima vreme, avea migrene cronice.

Pe măsură ce lui Mohiam i se apropia sorocul, responsabilitățile lui Anirul în calitate de Maică Kwisatz erau copleșitoare.

— Îți dai seama cît de puține zile au mai rămas pînă la nașterea copilului?

— Nu da vina pe nimeni altcineva decît pe tine, Anirul. Ai cerut ca aceasta să nu fie o maternitate obișnuită, zise pe un ton plat Maica Superioară Harishka.

Maica Kwisatz se înroși și privi stînjenită în altă parte.

— Toate surorile știu cît e de important. Multe dintre ele nu cred că este doar un alt copil care se va pierde în păienjenișul programului nostru genetic. Unele chiar au început să vorbească despre Kwisatz Haderach...

Anirul își trecu după ureche o buclă rebelă de păr arămiu.

— Inevitabil... Toate surorile cunosc visul nostru, dar numai unele bănuiesc cît de aproape suntem de a-l realiza.

Își suflecă fustele si se așeză în iarba moale de pe colină. Arătă spre construcție, unde zgomotele tîmplarilor se ridicau în aer cu claritate.

— Mohiam va naște într-o săptămînă, Maică Superioară. N-am ridicat nici măcar acoperișul!

— Vor termina, Anirul. Calmează-te! Fiecare face tot ce poate pentru a-ți îndeplini ordinele...

Anirul reactionă de parcă ar fi primit o palmă, apoi încercă să-și înăbușe reacția. *Mă vede Cucernica Maică ca pe o copilă neastîmpărată și impetuoasă?* Poate că fusese prea insistentă cu instrucțiunile ei pentru maternitate și Maica Superioară o privise uneori cu un anume resentiment. *E geloasă că Celelalte Memorii m-au ales pe mine să conduc un program atît de ambițios? Invidiază cunoștintele mele?*

— Nu sunt chiar atît de tînără pe cît socotești, zise Anirul, împotriva sfatului vocilor.

În foarte puține dintre surorile Bene Gesserit, istoria avea greutatea pe care-o avea înăuntrul ei. Foarte puține cunoșteau fiecare mașinațiune, fiecare pas din programul Kwisatz Haderach, fiecare esec sau succes înșirate de-a lungul mileniilor, fiecare deviatie de la plan, timp de mai mult de nouăzeci de generații...

— Am cunoștințele necesare pentru a reuși!

Maica Superioară se încruntă spre ea.

— Atunci acordă-i mai multă încredere lui Mohiam a noastră. A dăruit deja Comunității nouă fiice... Am încredere în ea să controleze momentul exact cînd dorește să nască, ba chiar să întîrzie travaliul dacă e nevoie.

O șuviță de păr fragil se desprinse din locul său și căzu pe obrazul bătrînei.

— Rolul ei este mai important decît orice sală de nașteri!

Anirul înfruntă tonul critic.

— Este adevărat. Dar nu trebuie să esuăm încă o dată, ca data trecută.

Nici măcar o Cucernică Maică nu putea stăpîni toate aspectele dezvoltării embrionului. Prin procesele sale interne își putea regla propriul metabolism, dar nu și metabolismul copilului. Selectarea sexului acestuia era doar o ajustare a proceselor bio-chimice ale mamei, ea alegînd cu precizie ovulul și spermatozoidul care se vor uni. Dar, o dată ce zigotul începea să crească în pîntec, progenitura era practic pe cont propriu, începînd un proces de evoluție independent de mamă. Anirul spuse:

— Simt că această fiică va fi vitală. Un moment de răscruce...

Dedesubt se auzi o bufnitură puternică și Anirul se strîmbă. Una dintre secțiunile acoperișului căzuse în interiorul clădirii, iar surorile lucrătoare se grăbiră să corecteze greșeala.

Maica Superioară slobozi o înjurătură.

Prin eforturi herculeene, maternitatea fu isprăvită la timp, în vreme ce Maica Kwisatz Anirul păşea nerăbdătoare de colo colo. Cu numai cîteva ore înainte de naşterea prevăzută, lucrătoarele si robotii terminară ultimele finisaje. Echipamentul medical fu adus înăuntru şi conectat. Licurigloburi, paturi, pături... chiar şi vîlvătaia fierbinte dintr-un şemineu arhaic, unde ardeau buşteni, aşa cum ceruse Mohiam.

În timp ce Anirul si Harishka inspectau lucrările încă mirosind a praf şi a materiale de construcţii, se opriră să privească intrarea zgomotoasă a unei tărgi motorizate, purtînd-o pe Gaius Helen Mohiam, enormă din cauza sarcinii. Era vioaie, aşezată în capul oaselor; primele contractii începuseră deja. O escortau Cucernice Maici şi asistente medicale în alb, cotcodăcind surescitate, ca nişte găini.

— A fost mult prea aproape, Maică Superioară, zise Anirul. Nu-mi place stresul suplimentar într-o operaţiune deja complicată.

— De acord, făcu Harishka. Surorile vor fi pedepsite pentru letargia lor. Deşi, dacă proiectele tale ar fi fost mai puţin ambiţioase...

Lăsă ideea să plutească în aer.

Ignorînd-o pe Maica Superioară, Anirul observă eleganţa şi decoraţiunile interioare ale încăperii, cu inserţiile complicate de fildeş şi perle şi sculpturile ornamentale din lemn. Poate că ar fi trebuit să le ceară să se concentreze mai mult asupra aspectelor funcţionale decît asupra extravaganţelor...

Harishka îşi încrucişă pe piept mîinile ei subţiri.

— Proiectul acestei clădiri noi seamănă destul de bine cu ceea ce aveam deja. Chiar a fost necesară?

— Dar nu-i deloc asemănătoare, glăsui Anirul.

Fata i se aprinse ca focul si renunţă la orice urmă de deferenţă din cuvintele ei.

— Vechea maternitate pur şi simplu nu mai era funcţională.

Maica Superioară schiță un zîmbet condescendent: înțelegea nevoia unei clădiri neprihănite, fără nici un fel de amintiri, fără fantome.

— Anirul, prin intermediul Missionariei Protectiva manipulăm superstițiile oamenilor înapoiați... dar noi, surorile, n-ar trebui să fim superstițioase.

Anirul luă comentariul ca pe o glumă bună.

— Vă asigur, Maică Superioară, că o asemenea presupunere e ridicolă!

Ochii căprui ai femeii mai vîrstnice sclipiră.

— Alte surori spun că tu crezi că vechea sală de nașteri e blestemată, că asta a cauzat diformitățile primului copil... și moartea sa misterioasă!

Anirul își îndreptă umerii.

— Nu cred că este cel mai potrivit moment să discutăm astfel de lucruri, Maică Superioară...

Urmări pregătirile frenetice: așezarea lui Mohiam pe patul de nașteri, surorile adunînd prosoape calde din țesătură de khartan, lichide, vată. Monitoarele unei incinte de incubator licăreau pe perete. Moașe de prima clasă umblau de colo pînă colo, pregătindu-se pentru complicații neprevăzute.

Pe targa sa, Mohiam arăta perfect calmă, cu gîndurile concentrate în interior, meditativă. Anirul observă totuși cît de îmbătrînită părea, de parcă ultimele rămășițe ale tinereții îi secaseră în întregime.

Harishka puse o mînă vînjoasă pe antebrațul ei, într-un gest brusc și surprinzător de apropiere.

— Toate avem superstițiile noastre primitive, însă trebuie să le stăpînim. Deocamdată, nu te mai îngriji de nimic altceva, în afară de copil. Comunitatea are nevoie de o fiică sănătoasă, cu un viitor puternic!

Personalul medical verifică echipamentul și făcu cerc în jurul lui Mohiam, care se culcă pe pat, inspirînd profund; obrajii ei se înroșiră din cauza efortului. Două dintre moașe o sprijiniră în poziția veche de cînd lumea a nașterii. Gravida începu să fredoneze ceva pentru sine.

permițîndu-și doar o strîmbătură de disconfort atunci cînd simți contracții din ce în ce mai puternice.

Stînd deoparte, dar foarte atentă, Anirul se gîndi la ce-i spusese mai devreme Maica Superioară. Pe ascuns, Anirul consultase un maestru Feng Shui asupra caracteristicilor vechii săli de nașteri. Bătrînul uscățiv, cu trăsături terrasiene, era un practicant al unei vechi filozofii zensunnite, care susținea că arhitectura, așezarea mobilierului și utilizarea la maxim a culorilor si luminii lucrau împreună la bunăstarea locatarilor unor clădiri. Dînd din cap cu înțelepciune, maestrul declară că vechea maternitate fusese amplasată incorect și-i arătă lui Anirul ce trebuia făcut. Avuseseră la dispoziție numai o lună înainte de sorocul așteptat, iar Maicii Kwisatz nu-i mai rămăsese nici o clipă de pierdut.

Acum, remarcînd abundența luminii care se revărsa asupra patului lui Mohiam prin ferestre și lucarne, în loc să fie dată de licurigloburi artificiale, Anirul se încredință că nu fusese deloc „superstițioasă". Feng Shui însemna alinierea corectă a sinelui cu natura si o atenție sporită la mediul înconjurător — o filozofie care semăna, în cele din urmă, cu modul de gîndire Bene Gesserit.

Prea multă zarvă în jurul acestei singure nașteri... Dacă era vreo șansă, oricît de mică, Anirul nu voia s-o piardă. Folosindu-se de prerogativele funcției sale, ceruse o nouă maternitate, construită conform recomandărilor bătrînului maestru Feng Shui. Apoi îl lăsase să plece, făcîndu-le pe celelalte surori să creadă că nu era decît un grădinar aflat în vizită.

Acum se apropie de patul lui Mohiam, privind în jos, spre pacienta gata să nască din clipă în clipă. Anirul spera că bătrînul avusese dreptate. Această fiică era ultima și cea mai bună șansă pe care o aveau!

Totul se petrecu repede, în momentul în care Mohiam se hotărî s-o facă. Un plîns insistent de bebeluș umplu încăperea, iar Anirul ridică în sus o fetiță perfectă, pentru ca Maica Superioară să o poată vedea.

Chiar și vocile Celorlalte Memorii ovaționară victoria. Toată lumea radia de fericire, încîntată de nașterea mult așteptată. Agitat, copilul se zbătea si lovea cu piciorușele.

Surorile șterseră copila și pe mamă cu prosoapele, oferindu-i lui Mohiam o porție mare de suc, pentru a-si reface fluidele corporale. Anirul îi întinse copilul. Respirînd încă cu greutate, din cauza efortului nasterii, Mohiam luă fetița și o privi, lăsînd să-i înflorească pe față un zîmbet de mîndrie, care nu-i stătea în obicei.

— Acest copil va purta numele de Jessica, ceea ce înseamnă „belșug", anunță Mohiam victorioasă, încă gîfîind.

Cînd celelalte surori se îndepărtară, Mohiam privi spre Anirul și Harishka, care stăteau în picioare lîngă ea. Soptind în asa fel încît numai ele să audă, zise:

— Știu că acest copil face parte din programul Kwisatz Haderach. Vocile din Celelalte Memorii mi-au spus. Am avut o viziune și cunosc viitorul îngrozitor care ne așteaptă dacă dăm gres cu ea.

Anirul și Maica Superioară schimbară între ele priviri stînjenite. Harishka răspunse cu o singură șoaptă, privind piezis, de parcă ar fi sperat că revelația spontană putea slăbi controlul Maicii Kwisatz asupra programului.

— Ești obligată să păstrezi secretul... Copila ta va fi bunica lui Kwisatz Haderach!

— Bănuiam asta.

Mohiam se prăbusi înapoi pe pernă, gîndindu-se la greutatea acestei dezvăluiri.

— Așa de curînd?...

În afara clădirii, răsunară aplauze și ovații, imediat ce vestea nașterii se răspîndi în toate zonele de antrenament. Balcoanele de deasupra sălilor de lectură și a încăperilor de dezbateri erau pline de adepte și de profesoare care sărbătoreau fericitul eveniment, deși numai cîteva cunoșteau întreaga semnificație a acestei copile pentru programul genetic.

Gaius Helen Mohiam dădu copilul moașelor, refuzînd să creeze o legătură maternă, interzisă de Bene Gesserit. Desi își păstra calmul, se simțea istovită și *bătrînă*. Jessica era cea de-a zecea ei fiică pentru Comunitate și spera ca îndatoririle sale materne să fi luat sfîrșit. Privi spre tînăra Cucernică Maică Anirul Sadow Tonkin. Ce putea face mai bine decît făcuse deja? Jessica... viitorul lor!

Sunt într-adevăr norocoasă că iau parte la acest moment, se gîndi Anirul, privind spre proaspăta mămică, stoarsă de oboseală. I se părea ciudat că dintre toate surorile care lucraseră timp de mii de ani pentru acest scop, dintre toate cele care priveau avide din Celelalte Memorii, *ea* fusese cea care supraveghease nașterea Jessicăi. Anirul însăși va îndruma acest copil de-a lungul anilor de instructaj, pînă la momentul critic al uniunii sexuale care-i era hărăzită, pentru a aduce programul genetic în penultima sa fază.

Înfășurată într-o pătură, copila se oprise în sfîrșit din plîns și stătea liniștită, în căldura ocrotitoare a patului ei închis.

Privind prin plazul protector, Anirul încercă să-și imagineze cum va arăta Jessica la maturitate. Își închipui chipul de bebeluș alungindu-se și îngustîndu-se și văzu în minte o tînără înaltă, de o mare frumusețe, cu trăsăturile aristocratice ale tatălui ei, baronul Harkonnen, cu buze senzuale si piele fină. Baronul nu-și va întîlni niciodată fiica și nu-i va cunoaște numele, pentru că acesta va fi unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale Bene Gesserit.

Într-o bună zi, cînd Jessica va ajunge la o anumită vîrstă, i se va cere să dea naștere unei fiice, iar acea copilă va fi prezentată fiului lui Abulurd Harkonnen, fratele vitreg mai tînăr al baronului. În acest moment, Abulurd și soția lui aveau un singur fiu, Rabban — însă Anirul pusese în mișcare mijloacele de a le sugera să mai facă și alți copii. Acest lucru va mări șansele de supraviețuire a unuia dintre băieți pînă la maturitate;

va îmbunătăți și selecția genetică și șansele unei mai bune sincronizări sexuale.

Anirul întrevăzu un vast mozaic, fiecare dintre piesele sale fiind un eveniment separat din incredibilul program genetic Bene Gesserit. Mai trebuiau puse la locul lor doar cîteva componente și Kwisatz Haderach va deveni o realitate în carne și oase — bărbatul atotputernic, capabil să unească spațiul si timpul, arma supremă menită să fie folosită de Bene Gesserit.

Anirul se întrebă acum, așa cum o făcuse adesea fără a îndrăzni să vorbească despre asta, dacă nu cumva un astfel de bărbat va face ca Bene Gesserit să-si regăsească fervoarea religioasă originară, precum fanatismul familiei cruciate Butler. Ce se va întîmpla dacă-i va face pe ceilalți să-l venereze ca pe un zeu?

Imaginează-ți așa ceva, se gîndi ea. Bene Gesserit — care se folosiseră de religie numai ca să-i manipuleze pe alții — prinse în capcana propriului lor lider mesianic. Se îndoia că așa ceva se putea întîmpla.

Cucernica Maică Anirul plecă să sărbătorească împreună cu celelalte surori.

Cel mai sigur mod de a păstra un secret este să-i faci pe oameni să creadă că știu deja răspunsul.

Veche filozofie fremenă

— Umma Kynes, ai realizat foarte multe, zise Heinar chiorul, pe cînd cei doi bărbați ședeau pe un promotoriu stîncos, de deasupra sietchului lor.

Naibul îl trata acum ca pe egalul său, arătîndu-i chiar un respect exagerat. Kynes renunțase să se mai chinuie să-i contrazică pe oamenii deșertului, de fiecare dată cînd i se adresau cu „Umma", cuvîntul lor pentru „profet".

El si Heinar priveau apusul stacojiu al soarelui aruncîndu-și razele pe deasupra cîmpului întins de dune al Marelui Erg. Departe, la mare distanță, o pîclă difuză dăinuia la orizont — ultimele rămășițe ale unei furtuni de nisip iscate în ziua precedentă.

Vînturi puternice măturaseră dunele și le răscoliseră suprafața, redesenînd întregul peisaj. Kynes se sprijini de stînca aspră, sorbind dintr-o ceașcă de cafea cu mirodenie, cu iz înțepător.

Văzînd că soțul ei era pe cale să urce la suprafață, în afara sietchului, Frieth, acum însărcinată, se grăbise după cei doi bărbați în timp ce aceștia asteptau să-și ia rămas bun de la soare, pînă în ziua următoare. Un serviciu de cafea din alamă cu lucrătură delicată stătea între ei, pe o piatră netedă. Frieth îl adusese, împreună cu cîteva prăjituri crocante cu susan, care-i plăceau la

nebunie lui Kynes. Pînă cînd își aminti el să-i mulțumească pentru atențiile afectuoase, Frieth dispăruse deja, ca o umbră, înapoi în cavernă.

După o vreme, Kynes dădu din cap, dus pe gînduri la comentariile naibului.

— Da, am realizat multe, dar mai am încă o mulțime de făcut.

Se gîndi la planurile extrem de complexe necesare pentru împlinirea visului său de renaștere a Dunei, un nume foarte puțin cunoscut pe întinderea imperiului.

Imperiul. Rareori se mai gîndea acum la bătrînul împărat — propriile sale priorități, sensul vieții sale, se schimbaseră atît de mult! Kynes nu s-ar mai fi putut întoarce niciodată la situația de simplu planetolog imperial, nu după ce trecuse prin atîtea, împreună cu acești oameni ai deșertului...

Heinar își apucă de încheietură prietenul.

— Se spune că apusul soarelui este timpul potrivit pentru reflecție și bilanțuri, prietene. Să vedem ce-am realizat, mai degrabă decît să lăsăm hăul gol al viitorului să ne copleșească. Ești pe această planetă abia de ceva mai mult de un an, dar deja ți-ai găsit un nou trib, o soție...

Heinar zîmbi.

— Si în curînd vei avea un copil, poate un fiu...

Kynes îi întoarse, gînditor, zîmbetul. Frieth era aproape de soroc... Se simțea întrucîtva surprins că se întîmplase să rămînă însărcinată, din moment ce el fusese plecat atît de des. Nu stia încă prea bine cum să reacționeze în fața iminentului său rol de tată. Nu se gîndise niciodată la asta, pînă atunci.

În orice caz, nașterea copilului se va potrivi de minune cu planul general pe care-l avea pentru această planetă uluitoare. Acest vlăstar, crescut pentru a-i conduce pe fremeni la mult timp după ce Kynes însusi nu va mai fi, putea ajuta la continuarea eforturilor sale. Planul principal era prevăzut să dureze timp de secole.

În calitate de planetolog, trebuia să gîndească pe termen lung, ceva ce fremenii nu obisnuiau să facă — deși, ținînd cont de trecutul lor îndelungat și tulbure, ar fi trebuit să deprindă acest lucru. Oamenii deșertului aveau o istorie orală veche de cîteva mii de ani; basmele povestite în sietch descriau rătăcirile fără de sfîrșit din planetă în planetă, un popor înrobit și persecutat pînă cînd, în cele din urmă, își făcuse cămin aici, unde nimeni altcineva nu îndura să trăiască.

Tradiția fremenă era conservatoare, puține lucruri se schimbau de la o generație la alta, iar oamenii aceștia nu erau obișnuiți să se gîndească la orizontul mai larg al progresului. Presupunînd că mediul lor nu putea fi adaptat, rămîneau prizonierii, mai degrabă decît stăpînii lui.

Kynes spera să poată schimba toate astea. Își trasase mărețul plan, inclusiv programul estimativ pentru împăduriri și acumularea de apă, jaloane pentru fiecare dintre realizările succesive. Hectar cu hectar, Dune trebuia recuperată din ghearele deșertului...

Echipele sale de fremeni cutreierau suprafața planetei, luînd eșantioane de adîncime din zona Marelui Bled, recoltau specimene geologice din Ergul Mic și Cîmpia Funebră — dar mulți factori ai terrafomării rămîneau încă variabile necunoscute.

Piesele mozaicului se așezau la locul lor în fiecare zi. Cînd își exprimase dorința de a avea hărți mai bune ale suprafeței planetare, avu surpriza să afle că fremenii dispuneau deja de scheme topografice precise și chiar de hărți climatice.

— De ce n-am văzut toate astea înainte? întrebase Kynes. Eram planetologul imperial, iar hărțile primite de la cartografierea prin satelit erau îngrozitor de imprecise...

Bătrînul Heinar îi zîmbise, scrutîndu-l cu singurul lui ochi.

— Plătim Ghildei Spațiale o mită substanțială pentru a-i convinge să nu se uite la noi prea de-aproape. Prețul e mare, însă fremenii sunt liberi — iar Harkonnenii rămîn în ceață, împreună cu o mare parte a imperiului.

Kynes fusese la început uluit, apoi pur și simplu încîntat să capete o mare parte dintre informațiile geografice de care avea nevoie. Imediat, trimise negociatori să trateze cu contrabandiștii și să obțină semințe modificate genetic ale unor plante viguroase de deșert. Trebuia să proiecteze si să construiască un întreg ecosistem, din nimic!

În marile întruniri de consiliu, fremenii îl întrebaseră pe noul lor „profet" care era următorul pas, cît de mult va dura fiecare etapă, cînd va deveni Dune verde și luxuriantă. Kynes își revăzuse estimările și se uitase calm în josul cifrelor. Cu aerul unui dascăl răspunzînd unui copil care întreabă ceva absurd de simplu, Kynes ridicase din umeri și le spusese:

— Va dura cam între trei sute și cinci sute de ani. Poate puțin mai mult...

Unii dintre fremeni își înghițiră gemete de disperare, în timp ce alții îl ascultară pe Umma cu resemnare, după care se apucară să facă ce li se ceruse. *Între trei sute și cinci sute de ani!* Gîndire pe termen lung, dincolo de durata vieții lor personale. Fremenii trebuiau să-și schimbe felul de a fi.

Primind o viziune dumnezeiască, asasinul desemnat, Uliet, se sacrificase pentru acest om. Începînd din acel moment, fremenii fuseseră convinși pe deplin de inspirația divină a lui Kynes. Nu trebuia decît să ceară si oricare fremen din sietch făcea așa cum dorea...

Oricine altcineva ar fi profitat de sentimentul puterii. Însă Pardot Kynes îl acceptă cu calm și-și văzu mai departe de treabă. Judeca viitorul în termeni de eoni si lumi, nu de indivizi sau de mici parcele de pămînt.

Acum, cînd soarele dispărea dincolo de nisip, într-o simfonie de tonuri roșiatice, Kynes sorbi ultimele picături din cafeaua sa cu mirodenie, apoi își șterse cu dosul mîinii barba de culoarea nisipului. În ciuda a ceea ce spusese Heinar, găsea dificil să mediteze cu răbdare asupra ultimului an... Exigențele planurilor pentru secolele care vor veni păreau mult mai importante, mult mai solicitante pentru atenția lui.

— Heinar, cîți fremeni există? întrebase el scrutînd deșertul plat și monoton.

Auzise relatări despre multe alte sietchuri, văzuse fremeni pe ici, pe colo, în orașele și satele Harkonnen... dar păreau doar umbrele unei specii pe cale de dispariție.

— Cîți sunt pe întreaga planetă?

— Dorești să ne numărăm, Umma Kynes? întrebase Heinar, nu din neîncredere, ci pentru că voia să știe precis ce i se ceruse.

— Am nevoie să știu numărul populației ca să pot proiecta activitățile de terraformare. Trebuie să știu cîți lucrători sunt disponibili.

Heinar se ridică în picioare.

— Se va face. Vom număra sietchurile și-i vom aduna pe locuitorii lor. Voi trimite călăreți ai nisipurilor și lilieci distrans către toate comunitățile și vom avea cît de curînd un calcul pentru tine.

— Mulțumesc.

Kynes își luă ceașca, dar înainte să strîngă singur serviciul, Frieth ieși în grabă din umbrele cavernei — pesemne că așteptase acolo ca ei să termine — și adună piesele serviciului de cafea. Sarcina n-o încetinise deloc.

Primul recensămînt fremen, se gîndi Kynes. *O ocazie extrem de importantă.*

Cu ochii strălucitori, plin de nerăbdare, Stilgar sosi la caverna lui Kynes în dimineața următoare.

— Ne pregătim pentru lunga ta călătorie, Umma Kynes. Departe, în sud... Avem lucruri importante să vă arătăm.

De cînd se refăcuse de pe urma rănii de cuțit Harkonnen, Stilgar devenise unul dintre cei mai devotați adepți ai lui Kynes. Părea să fi căpătat un anumit statut în urma relațiilor sale cu planetologul, cumnatul său. Stilgar nu făcea nimic pentru el însuși, ci pentru binele tuturor fremenilor.

— Cît de lungă o să fie călătoria? se interesă Kynes. Și unde mergem?

Tînărul bărbat zîmbi, arătîndu-și dinții de un alb sclipitor.

— Surpriză! E ceva ce trebuie să vezi cu ochii tăi, altfel n-o să-ți vină să crezi. Consideră asta ca pe un dar din partea noastră, pentru tine.

Curios, Kynes își cercetă firida în care lucra. Trebuia să-și ia cu el caietele de note pentru a înregistra această călătorie.

— Dar cît timp o să dureze?

— Douăzeci de tobosari, răspunse Stilgar, folosind terminologia din adîncul deșertului, apoi aruncă peste umăr, pe cînd pleca: Departe, în sud.

Soția lui Kynes, Frieth, acum cu sarcina foarte vizibilă, petrecea totuși ore întregi lucrînd la războiul de țesut și la bancurile de reparare a distraielor. În această dimineață, Kynes își luase cafeaua și micul dejun alături de ea, deși își vorbiseră foarte puțin. Frieth îl privise, pur și simplu, iar el simți că n-o înțelegea deloc.

Femeile fremenilor păreau să aibă propria lor lume separată, propriul lor loc în societatea acestor locuitori ai deșertului, fără nici o legătură cu tipul de relații pe care Kynes le găsise în alte părți ale imperiului. Se supunea totuși că femeile fremene erau printre cele mai crude dintre luptătorii de pe un cîmp de bătălie și că, în caz că un dușman rămînea rănit pe cîmpul de luptă.

la mila acestor femei atît de feroce, era cu siguranță mai bine pentru el să se sinucidă.

Apoi mai exista si misterul nerezolvat al Sayyadinelor, femeile sfinte ale sietchului. Pînă acum, Kynes văzuse doar una singură, îmbrăcată într-o robă lungă și neagră, ca o Cucernică Maică Bene Gesserit — si nici un fremen nu părea dispus să-i spună prea multe despre ele. *Lumi diferite, mistere diferite.*

Kynes se gîndea că într-o bună zi ar putea fi interesantă alcătuirea unui studiu sociologic despre cum reacționau si se adaptau diferitele culturi la un mediu extrem. Se întrebă ce efect puteau avea realitătile aspre dintr-o lume, asupra instinctelor naturale și asupra rolurilor traditionale ale sexelor. Însă avea deja prea multe de făcut. În afară de asta, era planetolog, nu sociolog.

Terminînd de mîncat, Kynes se aplecă și-și sărută soția fremenă. Zîmbind, o bătu ușor pe pîntecul rotunjit sub robă.

— Stilgar mi-a spus că trebuie să-l însoțesc într-o călătorie. Mă întorc cît pot de repede.

— Cît durează? întrebă ea, gîndindu-se la apropiata naștere a copilului.

După cît se părea, Kynes, obsedat de viziunea lui pe termen lung asupra evenimentelor de pe această planetă, nu observase că se apropia sorocul nașterii propriului său copil și uitase să țină cont de asta, în planurile sale.

— Douăzeci de toboșari, zise el, deși nu stia exact ce însemna asta în materie de distanțe.

Frieth îsi arcui sprîncenele, într-o surpriză tăcută, apoi își plecă pleoapele și începu să spele vasele de la micul dejun.

— Chiar si cea mai îndelungată dintre călătorii poate trece repede, cînd inima este mulțumită.

Tonul ei trădase doar o dezamăgire ușoară.

— Îți voi aștepta întoarcerea, sot al meu.

Ezită o clipă apoi adăugă:

— Să alegi un vierme bun!

Kynes nu știa ce voia să spună cu asta.

Cîteva momente mai tîrziu, Stilgar si alți optsprezece tineri fremeni, îmbrăcați în echipament complet de deșert, îl conduseră pe Kynes în jos, prin pasajele întortocheate, dincolo de bariera muntoasă, spre imensa mare de nisip din vest. Kynes simți o undă de îngrijorare: întinderea pîrjolită părea prea departe și prea periculoasă. Acum era bucuros că nu pleca singur.

— Vom trece de ecuator și dincolo de el, Umma Kynes, acolo unde noi, fremenii, avem alte teritorii și propriile noastre proiecte secrete. Vei vedea!

Kynes făcu ochii mari; auzise numai povești sumbre și îngrozitoare despre teritoriile nelocuibile din regiunile sudice. Scrută distanța amenințătoare, în timp ce Stilgar verifica în grabă distraiul planetologului, strîngînd legăturile și ajustînd filtrele pînă cînd se declară mulțumit.

— Dar cum vom călători?

Stia că sietchul avea propriul său ornitopter, un mic aparat utilitar care nu putea lua la bord atîția oameni.

Stilgar privi spre el cu o expresie nerăbdătoare.

— Vom *călări*, Umma Kynes.

Arătă spre tînărul care, cu mult timp în urmă, îl dusese pe Stilgar înapoi la sietch, cu vehiculul de teren al lui Kynes.

— Ommun va deveni, astăzi, călăreț al nisipurilor. Pentru poporul nostru este un mare eveniment...

— Sunt convins de asta, zise Kynes căruia îi fusese stîrnită curiozitatea.

În robele lor de culoarea desertului, fremenii mărșăluiau pe nisip, în șir indian. Sub robe purtau distraie, iar în picioare aveau încălțări temag de desert. Ochii cu albastru-indigo scrutau depărtările.

O siluetă întunecată alerga pe coama unei dune, cu cîteva sute de metri în fața restului grupului. Acolo

scoase un țăruș lung și negru și-l înfipse în nisip, reglînd comenzile pînă cînd, în cele din urmă, Kynes auzi ecoul unor bufnituri repetate.

Kynes mai văzuse un astfel de lucru în timpul frustrantei vînători de viermi a lui Glossu Rabban.

— Încearcă să atragă un vierme de nisip?

Stilgar încuviință.

— Dacă vrea Dumnezeu...

Îngenunchind pe nisip, Ommun scoase o boccea de unelte înfășurată în pînză. Le sortă și le aranjă cu grijă în fața lui. Cîrlige lungi din fier, greutăți ascuțite, colaci de frînghie.

— Acum ce face? întrebă Kynes.

Toboșarul își bătea ritmul în nisip. Grupul de fremeni aștepta, ducînd ranițe și provizii.

— Vino, trebuie să fim gata pentru sosirea lui Shai-Hulud, vorbi Stilgar, îndemnîndu-l pe planetolog să-l urmeze, tîrîndu-și picioarele pe dunele arse de soare, către locul potrivit. Fremenii șușoteau între ei.

Dintr-o dată, Kynes detectă ceva ce nu mai trăise decît o singură dată: șuieratul de neuitat, urletul grăbit al apropierii unui vierme de nisip, inexorabil atras de pulsațiile toboșarului.

Pe creasta dunei, Ommun se lăsă pe vine, adunîndu-și cîrligele și cîngile. La brîu îi atîrnau colaci lungi de frînghie. Rămase perfect nemișcat. Semenii săi fremeni așteptau pe creasta dunei apropiate.

— Acolo! Îl vezi? exclamă Stilgar, abia putîndu-și stăpîni emoția.

Arătă spre sud, unde nisipul se încrețea de parcă o navă subterană de luptă s-ar fi îndreptat direct spre toboșar.

Kynes nu știa ce se petrece. Avea, oare, Ommun de gînd să se lupte cu imensul animal? Era vreun soi de ceremonie sau de sacrificiu, înaintea îndelungatei lor călătorii prin deșert?

— Fii gata, spuse Stilgar și-l apucă pe Kynes de mînă. Te vom ajuta în orice fel putem.

Înainte ca planetologul să apuce să mai pună o întrebare, un vîrtej urlător de nisip se ridică în jurul toboșarului. Ommun, atent și gata de luptă, se trase repede înapoi, lăsîndu-se pe vine, gata să sară.

Apoi, gura enormă a viermelui de nisip țîșni din adîncuri și înghiți toboșarul. Spatele inelat al monstrului se înălță în deșert.

Ommun țîșni, alergînd din toate puterile pentru a ține pasul cu viermele în miscare, dar se poticni în nisipul înșelător. Apoi sări pe spatele arcuit, segmentat, folosindu-se de cîrligele și ghearele de oțel pentru se urca pe unul dintre segmentele viermelui.

Kynes privea uluit, incapabil să-și pună gîndurile în ordine sau să înțeleagă ce făcea acest tînăr îndrăzneț. *Nu se poate întîmpla așa ceva*, se gîndi el. *Nu e posibil!*

Ommun înfipse unul dintre cîrligele ca un căuș în spațiul dintre segmentele viermelui și trase puternic, separînd inelele bine protejate și expunînd carnea rozalie de dedesubt.

Viermele se răsuci, încercînd să-și ferească segmentul sensibil, descoperit, de efectul abraziv al nisipurilor. Ommun se cocotă și înfipse un alt cîrlig, deschizînd un al doilea segment, forțînd viermele să se ridice și mai mult din lumea lui secretă de sub suprafața desertului. În cel mai înalt punct de pe spinarea monstrului, în spatele capului uriaș, tînărul fremen înfipse un țăruș si dădu drumul frînghiilor lungi, în așa fel încît să atîrne în lateral. Se ridică în picioare, drept si mîndru în spatele viermelui, făcîndu-le celorlalți semn să vină.

Ovaționînd, fremenii începură să alerge, luîndu-l și pe Kynes cu ei. Se împletici încercînd să țină ritmul. Trei dintre tineri urcară pe frînghii adăugînd mai multe dintre ceea ce ei numeau „cîrlige de făuritor", pentru a-l forța pe vierme să rămînă deasupra dunelor. Imensa creatură începu să se deplaseze înainte, dar cu un aer

nesigur, incapabil parcă să înțeleagă de ce-l tot împungeau aceste creaturi sîcîitoare.

Alergînd pe lîngă vierme, fremenii azvîrliră sus proviziile; pachetele fură fixate pe spatele viermelui cu alte frînghii. Primii călăreți înjghebară cît de repede puteau o mică structură. Îmboldit de Stilgar, Kynes, complet uluit, alerga pe lîngă viermele imens. Planetologul putea simți înălțîndu-se de dedesubt căldura frecării cu nisipul și încercă să-și imagineze ce focuri chimice uluitoare ardeau în furnalul dinlăuntrul viermelui.

— Urcă, Umma Kynes! strigă Stilgar, ajutîndu-l să-și pună picioarele în buclele făcute din frînghii. Neîndemînatic, Kynes se cățără cum putu, ghetele sale de deșert găsind aderență pe pielea zgrunțuroasă a viermelui. Urca și iar urca. Energia mocnită a lui Shai-Hulud îi tăia respirația, dar Stilgar îl ajută să ajungă pînă sus, unde se adunaseră deja ceilalti călăreți fremeni.

Înjghebaseră o platformă rudimentară și un fel de scaun pentru el, un palanchin. Ceilalți fremeni stăteau în picioare, ținînd strîns frînghiile agățate de viermele imens, de parcă ar fi fost doar un armăsar puternic. Recunoscător, Kynes se așeză pe locul oferit si se ținu cît reușea de bine. Avea un sentiment tulburător, aici sus, de parcă nu avea ce căuta acolo și putea fi dat jos si strivit cu ușurință. Mișcarea rostogolită a viermelui îi făcea stomacul să joace.

— În mod normal, astfel de scaune sunt rezervate pentru Sayyadinele noastre, îl lămuri Stilgar. Noi știm însă că nu ești antrenat să călărești pe Shai-Hulud, așa că acesta va fi locul de onoare pentru profetul nostru. Nu-i nici o rușine!

Kynes dădu absent din cap și privi înainte. Ceilalți fremeni îl felicitau pe Ommun, care-și dusese la bun sfîrșit acest important ritual de trecere. Acum era un

călăreț respectat al nisipurilor, un adevărat bărbat al sietchului.

Ommun trase de frînghii și de cîrlige, îndrumînd viermele.

— Haiiii-oh!

Uriașa creatură unduitoare gonea peste nisipuri, îndreptîndu-se spre sud...

Kynes călători întreaga zi, cu vîntul uscat, plin de praf, bătîndu-i în față, și cu strălucirea soarelui reflectîndu-se în nisip. Nu avea nici un mijloc de a estima viteza cu care se deplasa viermele, dar știa că trebuie să fie uluitoare.

În timp ce vîntul fierbinte biciuia aerul în jurul lui, putea mirosi revărsările de oxigen si izul de cremene arsă al trecerii viermelui. În absența unui covor bogat de vegetație pe Dune, planetologul își dădu seama că viermii înșiși generau probabil o mare cantitate din oxigenul atmosferic.

Tot ce putea Kynes să facă era să se țină cît mai bine de palanchin. Nu avea cum să ajungă la notițele și la înregistrările din rucsacul de pe spatele său. Ce raport magnific ar fi putut scrie — deși știa, în adîncul inimii, că nu putea oferi împăratului asemenea informații... Nimeni în afară de fremeni nu mai stia acest secret și așa si trebuiau să rămînă lucrurile. *Chiar călărim un viierme!* Acum avea alte obligații, loialități noi și mult mai importante.

Cu secole în urmă, imperiul instalase stații biologice de testare în punctele strategice de pe Dune, însă aceste facilități se părăginiseră. În ultimele luni, Kynes le redeschisese, folosind cîțiva soldați imperiali detașați pe planetă doar pentru a menține aparențele; în cea mai mare parte, personalul stațiilor era recrutat dintre oroprii săi fremeni. Era uluit de abilitatea fraților săi din sietch de a se infiltra în sistem, de a afla informații și de a folosi tehnologia. Erau o rasă extraordinar de

adaptabilă — și adaptarea era singura cale de supraviețuire într-un loc ca Dune.

Sub îndrumarea lui Kynes, lucrătorii fremeni demontaseră echipamentul tehnic al stațiilor biologice izolate, aducînd în sietchurilor lor piesele necesare, apoi completaseră formulare pentru raportarea pierderii sau distrugerii componentelor; imperiul, neatent, înlocuise piesele pierdute cu altele noi, pentru ca supraveghetorii stațiilor să-și poată continua munca...

După cîteva ore de mers prin Marele Șes, enormul vierme încetini, arătînd o oboseală evidentă, iar Ommun avu dificultăți în a-l controla. Viermele dădea semne că ar fi vrut să se îngroape în nisip, fiind gata să-și rănească țesuturile sensibile expuse.

În cele din urmă, Ommun reuși să strunească leviatanul istovit, pînă cînd îl opri cu totul. Trupa de oameni ai deșertului coborî, iar Kynes alunecă pe segmentele aspre ale viermelui, aterizînd pe nisipul moale. Ommun aruncă jos pachetele care mai rămăseseră și coborî și el, lăsînd viermele — mult prea epuizat acum ca să se mai întoarcă și să-i atace — să-și sape drumul în adîncul nisipurilor. Fremenii desprinseră cîrligele pentru ca viermele, Shai-Hulud al lor, să-și poată reveni.

Oamenii alergară spre un șir de stînci, unde se aflau caverne și adăposturi, iar Kynes fu surprins să vadă un mic sietch care-i primi peste noapte, oferindu-le hrană și conversație. Vestea despre visurile planetologului se răspîndise în toate ascunzătorile secrete de pe Dune, iar liderul sietchului le spuse că era o mare cinste pentru ei să-l găzduiască pe Umma Kynes.

În ziua următoare, grupul plecă din nou, pe un alt vierme de nisip, apoi pe altul. Curînd, Kynes înțelese mai bine ce voise să spună Stilgar apreciind că va fi o călătorie de „douăzeci de tobosari".

Vîntul era proaspăt și nisipul strălucitor, iar fremenii se bucurau enorm de marea lor aventură. Kynes stătea în palanchinul său ca un împărat, privind peisajul

deșertului. Dunele nu încetau să-l fascineze, dar, în mod straniu, erau la fel la orice latitudine.

În apropierea sietchului lui Heinar, cu o lună mai devreme, Kynes zburase singur cu ornitopterul său imperial, explorînd fără țintă zona. Fusese abătut de la curs de o mică furtună. Menținuse controlul, chiar și în fața rafalelor de vînt, dar fusese uimit să zărească jos, pe suprafața nisipului, un loc unde furtuna dezgolise un teren neted și albicios — un bazin de sare.

Kynes mai văzuse astfel de lucruri și înainte, dar niciodată pe Dune. Formațiunea geologică arăta ca o oglindă albă, ovală, marcînd limitele a ceea ce fusese, cu mii de ani înainte, o mare deschisă. Din estimările sale, bazinul avea o lungime de trei sute de kilometri. Simțise o emoție puternică la gîndul că, în trecut, acest bazin fusese un ocean de interior.

Kynes aterizase cu topterul și ieșise afară în distrai, ghemuindu-se și mijindu-și ochii din cauza prafului adus de vînt. Se așezase în genunchi și își înfipsese degetele în suprafața albă și pufoasă. Gustase vîrful degetului pentru a-și confirma ceea ce bănuia. Sare amăruie. Acum nu se mai putea îndoi că în această lume existase cîndva apă de suprafață. Dintr-un anumit motiv însă, dispăruse în întregime...

În timpul în care mai mulți viermi de nisip îi duseră unul după altul dincolo de ecuator și în în interiorul zonei sudice a planetei deșertice, Kynes observă multe alte lucruri care-i amintiră de descoperirea sa: depresiuni sclipitoare, care puteau fi urmele unor vechi lacuri sau ale altor forme de apă de suprafață. Le vorbi despre asta ghizilor săi fremeni, dar ei puteau explica totul doar sub forma unor mituri și legende, fără nici un sens din punct de vedere științific. Tovarășii săi de călătorie păreau mai concentrați asupra destinației lor.

În cele din urmă, după zile lungi și istovitoare, lăsară în urmă ultimul vierme de nisip. Fremenii înaintară în grabă prin peisajul stîncos al regiunilor sudice de pe

Dune, în apropierea cercului arctic, unde marele Shai-Hulud refuza să meargă. Deși cîțiva negustori de apă exploraseră calotele polare nordice, latitudinile mai joase rămăseseră, în mare parte, nelocuite, ocolite, învăluite în mister. Nimeni nu venea aici — cu excepția fremenilor.

Din ce în ce mai emoționată, trupa mărșălui o zi întreagă pe terenul pietros, pînă ce, în final, Kynes văzu ce țînuseră cu atîta ardoare să-i arate. Acolo, fremenii creaseră și păstraseră o comoară imensă.

Nu departe de minuscula calotă polară, într-o regiune unde i se spusese că temperaturile erau prea scăzute și zona prea inospitalieră pentru a fi locuită, fremenii din diferite sietchuri înființaseră o tabără secretă. Mergînd de-a lungul unei albii secate, pătrunseră într-un canion accidentat. Solul era compus din pietre rotunjite, cu multă vreme în urmă, de o apă curgătoare. Aerul era răcoros, dar mai cald decît s-ar fi așteptat atît de departe în interiorul cercului polar.

De pe o stîncă înălțată deasupra capetelor lor, unde gheața și vîntul rece cedau în fața aerului mai cald de jos, apa se scurgea pur și simplu din crăpăturile pietrei, urmînd cursul albiei pe care o străbătuseră pentru a ajunge aici. Cu mare pricepere, echipele de fremeni instalaseră oglinzi solare și lupe în pereții versantului pentru a încălzi aerul și a topi gheața de pe sol. Iar acolo, pe solul stîncos, cultivaseră plante.

Kynes rămase fără grai. Era visul lui, chiar în fața ochilor săi!

Se întrebă dacă nu cumva sursa de apă nu erau izvoarele termale, dar atingînd-o, văzu că era rece. Gustă și descoperi că nu era sulfuroasă, ci apă proaspătă — de departe cea mai bună pe care o băuse de la venirea pe Dune. Apă curată, nu reciclată de o mie de ori, prin filtre si distraie.

— Privește secretul nostru, Umma Kynes, îi spuse Stilgar. Am făcut toate astea în mai putin de un an!

În porțiunile umede de pe fundul pîrîiașului creșteau smocuri de iarbă viguroasă, flori colorate de deșert, ba chiar și lujere tîrîtoare ale unui dovleac rezistent. Dar, lucrul cel mai uluitor, Kynes zări siruri de curmali pitici, agățîndu-se de viață, absorbind umezeala care-și făcea drum prin crăpăturile rocii poroase sau se infiltra dintr-un strat de apă freatică de sub platoul canionului.

— Palmieri! exclamă. Ați început deja!

— Da, Umma, încuviință Stilgar. Putem vedea aici o fărîmă din viitorul Dunei. Așa cum ne-ai promis, poate fi înfăptuit. Fremenii de pe toată planeta au început deja să facă ce le-ai cerut, împrăștiind ierburi pe pantele adăpostite ale dunelor, pentru a le fixa.

Kynes radia. Așa deci, chiar îl ascultaseră! Acele ierburi își vor întinde reteaua de rădăcini, reținînd apa și stabilizînd dunele. Cu echipamentul furat din stațiile de testare biologică, fremenii își puteau continua munca de săpare a bazinelor de colectare, puteau construi mori de vînt si puteau găsi alte mijloace de a capta fiecare picătură de apă adusă de vînt...

Grupul rămase la adăpostul canionului pentru cîteva zile. Kynes era năucit de ceea ce vedea acolo. În timpul petrecut în tabără, dormind sau plimbîndu-se printre plantatiile de palmieri, veneau din cînd în cînd fremeni din alte sietchuri. Acest loc părea să fie un nou punct de întîlnire pentru poporul ascuns. Soseau și emisari care priveau înfiorați spre palmierii și plantele care creșteau sub cerul liber, spre petele slabe de umezeală iesind cu zgîrcenie dintre stînci.

Într-o seară, un călăret al nisipurilor veni la ei abia tîrîndu-și echipamentul, căutîndu-l pe Umma Kynes. Cu răsuflarea tăiată, călătorul nou-venit ținea ochii plecați, de parcă n-ar fi vrut să întîlnească ochii planetologului.

— La ordinele tale, am terminat numărătoarea fremenilor, anunță el. Am primit răspuns de la toate sietchurile, iar acum stim cît de mulți suntem.

— Grozav, zise Kynes zîmbind. Am nevoie de o cifră aproximativă pentru a putea pregăti ceea ce avem de făcut...

Apoi așteptă întrebător.

Tînărul ridică privirile și-l fixă cu ochii săi albastru-în-albastru.

— Sietchurile au fost socotite ca fiind peste cinci sute.

Kynes inspiră scurt. Mult mai mult decît se aștepta el!

— Iar numărul de fremeni de pe Dune este de aproximativ zece milioane. Vrei să calculez numărul exact, Umma Kynes?

Planetologul făcu un pas înapoi, clătinîndu-se și icnind. Incredibil! Estimările imperiale și rapoartele Harkonnenilor sugeraseră că nu erau mai mult de cîteva sute de mii de fremeni, cel mult un milion.

— Zece milioane!

Îl îmbrățișă pe tînărul mesager uluit. Atît de mulți lucrători dornici de treabă... *Cu o asemenea armată de muncitori, putem într-adevăr să refacem o întreagă planetă.*

Mesagerul fremen se lumină la față și apoi se dădu îndărăt, plecîndu-se în fața planetologului care-i arătase o asemenea onoare.

— Si mai sunt și alte vești, Umma Kynes, urmă el. Am fost instruit să-ți spun că soția ta, Frieth, a dat nastere unui fiu puternic, care va fi cu siguranță, într-o bună-zi, mîndria sietchului său!

Lui Kynes i se tăie din nou răsuflarea, neștiind ce să spună. Era tată! Privi spre Ommun și Stilgar și spre membrii echipei sale de explorare. Fremenii își ridicară mîinile și-l felicitară. Nu fusese conștient de asta pînă acum dar, pe lîngă surpriză, simți un val de mîndrie copleșindu-l.

Gîndindu-se la binecuvîntarea care coborîse asupra lui, Kynes se uită la palmieri, la ierburile și florile

crescute, apoi la fîșia îngustă de cer albastru, mărginită de peretii canionului. Frieth născuse un fiu!

— Iar acum fremenii numără zece milioane plus unul, zise el.

Ura este o emoție la fel de periculoasă ca și dragostea. Capacitatea de a simți una dintre ele înseamnă capacitatea de a simți și opusul ei, în aceeași măsură.

Instructiuni preventive pentru Comunitate,
Arhivele Bene Gesserit, Wallach IX

Cei doi sori spălăciți ai sistemului binar Kuentsing răzbăteau prin cerurile întunecate ale planetei Bela Tegeuse. Soarele sîngeriu, mai apropiat, arunca o lumină purpurie pe cerul după-amiezii, în vreme ce steaua primară, de un alb înghețat — prea departe pentru a da prea multă căldură și lumină — plutea ca o gaură de lumină în veșnicul crepuscul. O planetă neprimitoare, acoperită de vegetație pitică... Nu era una dintre destinațiile principale ale Ghildei, iar transspațialele nu se opreau prea des aici.

În acest loc trist, doamna veghea asupra grădinilor ei de la suprafață și încerca să-și aducă aminte că era vorba doar de un adăpost temporar. Chiar și după aproape un an de zile, se simțea tot ca o străină!

Privi întunericul înghețat și terenurile agricole, privi spre muncitorii angajați dintre localnici... Sub nume fals, cheltuise o parte din bogățiile pe care le putuse salva pentru a cumpăra o mică proprietate, sperînd să poată trăi aici — și să supraviețuiască pînă cînd se va putea reîntîlni cu ceilalți. De la fuga sa disperată, nu-i mai văzuse și nu mai auzise de ei, dar nici nu coborîse garda vreun moment. Elrood mai trăia încă și vînătorii erau tot pe urmele ei...

Licuridiscuri plate scăldau terenurile agricole în întregul spectru al luminii vizibile, răsfățînd șirurile de legume și fructe exotice care vor fi vîndute funcționarilor bogați la prețuri astronomice.

Dincolo de marginile terenurilor agricole, vegetația locală de pe Bela Tegeuse se înălța aspră si țepoasă, deloc îmbietoare. Lumina naturală de pe Kuentsing nu era suficient de puternică pentru a susține procesul de fotosinteză necesar plantelor delicate de pe culturile doamnei.

Simți pe față pișcătura frigului. Pielea ei sensibilă, cîndva mîngîiată de un împărat, era acum crăpată si aspră din cauza climei severe. Jurase însă că se va ține tare, că se va adapta și va îndura. Și i-ar fi fost mult mai ușor să îndure dacă ar fi putut să le spună oamenilor la care ținea că era în viață și în siguranță. Simțea dureros dorința de a-i vedea, însă nu îndrăznea să-i contacteze din cauza riscurilor pentru ea însăși și pentru cei care scăpaseră o dată cu ea.

Mașinile de recoltat zdrăngăneau de-a lungul șirurilor ordonate de legume, scoțîndu-le pe cele coapte. Licuridiscurile strălucitoare aruncau umbre alungite ca niște creaturi care se furișau pe cîmp, în căutare de pradă. Unii dintre muncitorii pletoși, angajați pentru lucrul la cîmp, începură să murmure o melopee, în timp ce culegeau legumele prea sensibile pentru recoltarea mecanică. Coșuri suspensoare, pregătite pentru piață, așteptau la stația de recoltare.

Numai cîtorva dintre cei mai loiali servitori li se îngăduise s-o însoțească aici, în această nouă viață. Nu voia să lase nimic la voia întîmplării, nimeni care putea să raporteze spionilor imperiali — nici să-și pună în pericol însoțitorii credincioși.

Numai după precauțiuni extreme îndrăznea să stea de vorbă cu cei cîțiva cunoscuți care locuiau în apropierea ei, pe Bela Tegeuse. Cîteva conversații pe furiș, priviri rapide și zîmbete erau tot ce putea îndrăzni. Camerele de securitate și spionii puteau fi peste tot.

Cu ajutorul unui șir de documente atent plasate, doamna devenise o femeie respectabilă pe nume Lizett, o văduvă al cărei bărbat fictiv — un negustor local și funcționar de rang inferior al CHOAM — îi lăsase suficiente mijloace financiare pentru a dobîndi această modestă proprietate.

Întreaga sa existență se modificase: fără distracții de curte, fără muzică, ospețe și recepții, fără funcții în Landsraad — nici măcar plictisitoarele ședințe de Consiliu. Trăia, pur și simplu, de pe o zi pe alta, amintindu-și vremurile trecute și tînjind după ele, în timp ce accepta faptul că această nouă viață era fi cel mai bun lucru pe care-l putea obține acum.

Cel mai rău era să nu-i mai vadă niciodată pe cei dragi...

Ca un general care trece trupele în revistă, doamna trecu prin fața parcelelor cultivate examinînd fructele țepoase, de un roșu aprins, care atîrnau de vițele suspendate. Făcuse eforturi considerabile ca să memoreze numele produselor exotice pe care le cultiva. Era important să creeze o imagine convingătoare si să poată purta discuții banale cu oricine, fără să stîrnească bănuieli.

Ori de cîte ori se aventura în afara conacului, purta la gît un colier minunat, de fabricație ixiană, un hologenerator mascat. Îi învăluia fața într-un cîmp care îi distorsiona trăsăturile fine, îi atenua pomeții, îi lărgea bărbia delicată și-i schimba culoarea ochilor. Se simțea în siguranță... oarecum.

Oprindu-se, privi în sus și văzu la orizont o ploaie strălucitoare de stele căzătoare. Undeva departe, licăreau luminile altor ferme și ale unui sat aflat la mare distanță. Însă asta era cu totul altceva. Luminile artificiale — să fi fost nave de transport sau navete?

Bela Tegeuse nu era o planetă foarte populată. Bogățiile și resursele sale naturale erau reduse, iar principala ei contribuție istorică era una întunecată și sîngeroasă: cu multă vreme în urmă găzduise colonii de sclavi, sate îndîrjite, care luptau pentru existență,

de unde erau adunați sclavii și duși după aceea în alte lumi. Ea însăși se simțea ca o prizonieră... dar avea măcar propria-i viață și știa că familia ei era în siguranță.

„Indiferent ce se întîmplă, să nu cobori niciodată garda, dragostea mea", o avertizase soțul ei la despărțire. „Niciodată!"

În această stare constantă de alertă, doamna observă luminile de căutare a trei ornitoptere care se apropiau dinspre spațioportul îndepărtat. Aparatele zburau la joasă înălțime, deasupra peisajului plat și secetos. Își aprinseseră farurile de căutare de noapte la putere maximă, deși asta era una dintre cele mai luminoase zile pe care Bela Tegeuse le putea oferi, în miezul unei amiezi duble.

Doamna simți degete de gheață încleștîndu-i inima, dar rămase dreaptă, înfășurîndu-și în jurul trupului pelerina albastru-închis. Ar fi preferat culorile Casei sale, dar nu mai îndrăznea nici măcar să păstreze asemenea lucruri în garderobă.

O voce strigă din interiorul corpului principal al casei:

— Madame Lizett! Vine cineva și refuză să răspundă saluturilor noastre!

Întorcîndu-se, văzu silueta cu umeri înguști a lui Omer, unul dintre servitorii ei cei mai importanți din vremurile bune, un om care o însoțise aici neștiind prea bine ce altceva ar fi putut face. Cu siguranță, nimic nu putea fi mai important și mai plăcut decît să o servească pe stapînă, o asigurase Omer, iar ea îi era recunoscătoare pentru acest devotament.

Doamna se gîndi să se ascundă de topterele care se apropiau, însă renunță la idee. Dacă acești intruși veneau de unde se temea ea că ar fi putut veni, nu avea nici o șansă de scăpare. Iar dacă intuiția sa era greșită, nu avea nevoie să fugă.

Stolul de ornitoptere ajunse deasupra capului ei, bătînd din aripi și cu motoarele urlînd. Aterizară de-a

dreptul, fără să țină cont de parcelele cultivate, smulgînd licuridiscurile din aliniere și zdrobind recolta.

Cînd ușile celor trei aparate de zbor se deschiseră și ieșiră soldații, știu că soarta îi era pecetluită.

Ca prin vis, își aminti de vremurile mai fericite din viața ei, de sosirea unor soldați cu totul diferiți. Se întîmplase în anii tinereții de la curtea imperială, cînd entuziasmul datorat faptului că era curtezană imperială începuse să pălească. Pentru o vreme, împăratul petrecuse mult timp cu ea, dar după ce interesul lui se topise, trecuse mai departe la alte concubine. Era de așteptat. Nu se simțise jignită, din moment ce Elrood continuase să aibă grijă de ea.

Dar, într-o zi, după ce revolta de pe Ecaz fusese zdrobită, privise parada victoriei trupelor imperiale pe străzile din Kaitain. Flamurile erau atît de strălucitoare încît o duruseră ochii, uniformele arătau perfecte și curate, soldații — atît de curajoși... În fruntea coloanei, îl zărise pentru prima oară pe viitorul ei soț, un războinic mîndru, cu umeri lați și zîmbet deschis. Chiar și de la distanță, îi luase ochii, își simțise pasiunea trezindu-se și-l privise ca pe cel mai brav dintre toți soldații care se întorseseră acasă...

Soldații sosiți acum pe Bela Tegeuse erau totuși de un alt soi — mult mai înspăimîntători în uniformele lor gri-negre, de sardaukari.

Un comandant burseg păși înaintea ei, cu însemnele de grad strălucind. Retezînd aerul cu mîna, făcu semn oamenilor săi să-și ocupe pozițiile.

Continuînd să se prefacă, dar avînd numai o fărîmă de speranță în suflet, doamna păși spre el cu capul sus.

— Sunt Madame Lizett, proprietara acestei moșii...

Cu voce aspră, arătă încruntată spre recolta distrusă.

— Dumneata sau patronii dumitale aveți de gînd să plătiți despăgubiri pentru pagubele pe care neîndemînarea voastră tocmai le-a adus proprietății mele?

— Ține-ți gura! i-o tăie unul dintre soldați, ridicîndu-și arma laser.

Neghiobul, se gîndi doamna. *As fi putut avea un scut protector. Dacă aveam si dacă ar fi tras, această porțiune de pe Bela Tegeuse ar fi dispărut într-o explozie pseudo-nucleară.*

Comandantul burseg ridică mîna, reducîndu-l pe soldat la tăcere, însă ea recunoscu schema: un soldat pripit, necontrolat, care s-o intimideze, apoi un comandant ferm, dovedindu-se rațional. Soldatul bun și soldatul rău...

— Am venit aici cu ordine imperiale, zise bursegul. Căutăm locul unde s-ar putea afla niște trădători supraviețuitori ai unei Case renegate. Potrivit dreptului la informatii, vă cerem să cooperați!

— Nu sunt familiarizată cu chestiunile legale, răspunse doamna. Și nu știu nimic despre renegați. Eu sunt doar o văduvă care încearcă să conducă o fermă modestă. Îngăduiți avocaților mei să se consulte cu dumneavoastră. Voi fi încîntată să cooperez în orice fel voi putea, deși mă tem că veți fi dezamăgiți...

— Nu vom fi dezamăgiți, mîrîi soldatul cel repezit.

Peste tot în jurul ei, angajații încetaseră orice fel de activitate, încremeniți pe locurile lor. Bursegul păși înainte și se opri drept în fața doamnei, care nici nu se clinti. Îi cercetă chipul încruntîndu-se. Ea știa că masca ei holografică nu se potrivea cu ce se aștepta el să vadă. Se uită sfidătoare în ochii lui, întîlnindu-i privirea neutră.

Înainte să-i înțeleagă intențiile, mîna lui smulse colierul ixian și-l aruncă. Ea nu se simți deloc diferit, dar știa că deghizarea ei dispăruse.

— Așa mai merge, zise bursegul. Nu știi nimic despre renegați, ai?

Rîse batjocoritor.

Ea îl țintui cu privirile. Sardaukarii coborau în continuare din cele trei toptere, ocupînd poziții în jurul femeii. Unii dintre soldați dădură buzna în conac, în

timp ce alții se apucară să caute în hambar, în silozul solar și în alte clădiri anexe. Se așteptau ca ea să găzduiască o forță militară numeroasă? În comparație cu stilul său de viață obișnuit, se părea că de-abia își putea permite haine noi și mîncare caldă.

Un alt sardaukar cu chip feroce o apucă de mînă. Încercă să se elibereze, însă el trase de mîneca hainei și, cu o mișcare fulgerătoare, o zgîrie cu un mic scalpel. Icni, crezînd că soldatul o otrăvise, dar sardaukarul se dădu cu un pas înapoi, începînd să analizeze, calm, proba de sînge pe care i-o luase.

— Identitate confirmată, domnule, zise el, uitîndu-se spre bursegul său. Doamna Shando Vernius de pe Ix.

Soldații se traseră înapoi, dar Shando nu mișcă. Știa ce va urma...

De mai bine de un an, bătrînul împărat devenise tot mai irațional, cu mintea năruindu-i-se, cu trupul tremurîndu-i continuu. Elrood suferea de pe urma mai multor halucinații decît de obicei, simțind mai multă ură decît ar fi putut suporta un om. Dar rămăsese împărat, iar decretele sale erau aplicate întocmai.

Singura întrebare pe care-o mai avea era dacă o vor tortura mai întîi, pentru a-i smulge informațiile pe care nu le avea despre locul unde se afla Dominic. Sau dacă nu cumva se vor mulțumi să termine treaba...

Omer ieși pe una dintre ușile laterale ale conacului, strigînd, cu părul său negru în neorînduială. Agita o armă rudimentară de vînătoare, pe care-o găsise într-un dulap din depozit. *Ce smintit*, se gîndi ea. *Curajos, drag, credincios — dar, fără nici o îndoială, un smintit!*

— Doamnă! strigă Omer. Lăsați-o în pace!

Cîțiva dintre soldații sardaukari își îndreptară armele spre el și spre muncitorii pletoși de pe cîmp, dar majoritatea le țineau ațintite asupra doamnei. Ea privi în sus, spre cer, și se gîndi la soțul său iubitor și la copii și speră ca aceștia să nu-i împărtășească soarta. Chiar si în acest moment, trebuia să admită că, dacă ar fi avut

de ales, ar fi procedat la fel. Nu-i părea rău după pierderea prestigiului sau a bogățiilor, datorată părăsirii Curții Imperiale. Shando cunoscuse dragostea așa cum doar puțini dintre membrii caselor nobiliare avuseseră ocazia...

Biet Roody, se gîndi ea cu un licăr de milă. *N-ai înțeles niciodată acest fel de dragoste!* Ca de obicei, Dominic avusese din nou dreptate. Cu ochii minții, îl văzu pe contele Casei Verniuș ca atunci cînd îl întîlnise pentru prima dată: un tînăr și chipeș soldat, întors victorios din război.

Shando ridică o mînă pentru a atinge, pentru ultima dată, chipul lui Dominic din mintea ei...

Apoi, toți sardaukarii deschiseră focul.

Trebuie să domnesc cu ochiul și cu ghearele — ca un șoim printre păsările mai slabe.

DUCELE PAULUS ATREIDES, Declaratia Atreides

Ducele Leto Atreides...

Conducătorul planetei Caladan, membru al Landsraadului, capul unei Case Mari... Aceste titluri nu însemnau nimic pentru el. Tatăl lui era mort.

Leto se simțea prea mic. Înfrînt și năucit, nu era încă pregătit pentru sarcinile care tocmai îi fuseseră lăsate în cîrcă atît de brutal, la numai cincisprezece ani. Stînd cufundat în scaunul incomod si supradimensionat, din care bătrînul duce condusese adesea întrunirile oficiale și neoficiale ale curții, Leto se simțea nelalocul său, un impostor.

Nu sunt gata să fiu Duce!

Decretase șapte zile de doliu oficial, timp în care reușise să evite cele mai dificile îndatoriri în calitatea sa de cap al Casei Atreides. Numai acceptarea condoleanțelor trimise de Casele Mari se dovedi a fi prea mult pentru el, în special scrisoarea oficială de la împăratul Elrood IX, scrisă — fără îndoială — de sambelanul său, dar semnată de mîna paralitică a bătrînului. „A căzut un mare om dintre popoare", scria împăratul. „Primiți cele mai sincere condoleante si rugăciunile mele pentru viitorul vostru".

Din motive inexplicabile, aceste cuvinte sunaseră pentru Leto ca o amenințare — ceva sinistru în încli-

narea semnăturii, poate, sau în alegerea cuvintelor. Leto arsese mesajul în șemineul din apartamentul său privat.

Dar, cel mai important pentru el, Leto primise și dovezile de durere neprefăcută ale oamenilor de pe Caladan: flori proaspete, coșuri cu pește, steaguri brodate, poezii și cîntece scrise de barzii în devenire, sculpturi sau chiar desene și picturi care-l reprezentau pe bătrînul duce în deplină glorie, victorios în arena cu tauri...

În intimitate, acolo unde nimeni nu-i putea vedea slăbiciunea, Leto plîngea. Stia cît de mult îl iubiseră oamenii pe ducele Paulus si-și amintea de simtămîntul de putere care-l învăluise în ziua cînd el și tatăl său ridicaseră trofeul, capul de taur, în Plaza de Toros. La acea vreme, tînjise să devină duce, simțise dragostea și credința înconjurîndu-l. *Casa Atreides!*

Acum și-ar fi dorit orice altă soartă în univers...

Doamna Helena se încuiase în apartamentul ei și nu-i băga de seamă pe servitorii care încercau să-i fie de folos. Leto nu remarcase niciodată prea multă iubire sau afecțiune între părinții lui, iar acum n-ar fi putut spune dacă durerea mamei sale era sinceră sau doar juca teatru. Singurii oameni pe care-i primea erau preoții și consilierii ei spirituali personali. Helena se agăța de înțelesurile subtile pe care le deslușea printre versetele Bibliei Catolice Portocalii.

Leto știa că trebuia să se smulgă singur din smîrcurile deprimării — că trebuia să-și caute forța adînc în sinea lui și să se apuce de treburile conducerii Caladanului. Ducele Paulus l-ar fi disprețuit pentru nevolnicia sa si l-ar fi pedepsit pentru că nu a făcut față imediat priorităților noii sale existențe. „Jeleste în timpul tău liber, băiete", i-ar fi spus, „dar să nu dezvălui niciodată vreun semn de slăbiciune a Casei Atreides".

În tăcere, Leto jură că va face tot ce-i stătea în putință. Acesta va fi primul dintre multele sacrificii pe care va trebui, fără îndoială, să le facă în noua sa poziție

Prințul Rhombur veni alături de Leto, care stătea în masivul scaun ducal, în sala de întruniri, acum goală. Leto medita cu privirile ațintite asupra unui portret de mari dimensiuni, atîrnat pe peretele din fața lui, care-l înfățișa pe tatăl său învești mîntat într-un costum complet de matador. Rhombur puse mîna pe umărul colegului său și-l strînse.

— Leto, ai mîncat ceva? Trebuie să-ți păstrezi forțele...

Inspirînd adînc, Leto se întoarse să-l privească pe prietenul său din Ix, a cărui față lată era plină de îngrijorare.

— Nu, n-am mîncat. N-ai vrea să luăm împreună micul dejun?

Se ridică țeapăn din scaunul neprimitor. Era vremea să-și vadă de treabă.

Thufir Hawat îi însoți la masa de dimineață, care se întinse preț de cîteva ore cu discuțiile despre planurile și strategiile noii domnii. În timpul unei pauze, războinicul mentat făcu o plecăciune și-l privi pe Leto în ochi.

— Dacă n-am spus-o încă, domnule duce, vă ofer acum întreaga mea loialitate și-mi reînnoiesc jurămîntul făcut Casei Atreides. Voi face orice ca să vă ajut și să vă îndrum.

Apoi, expresia i se înăspri.

— Trebuie să înțelegeți însă că toate deciziile sunt ale dumneavoastră și numai ale dumneavoastră. Sfatul meu ar putea să le contrazică pe ale prințului Rhombur, pe ale mamei dumneavoastră, sau ale altor consilieri pe care vi-i veți alege. Domnia-voastră va trebui să decideți de fiecare dată. *Domnia-voastră* sunteți ducele. Domnia-voastră sunteți Casa Atreides!

Leto tremura, simțind apăsarea responsabilităților ca pe un transspațial al Ghildei pe cale să se prăbușească.

— Sunt conștient de asta, Thufir, și voi avea nevoie de tot sprijinul pe care-l voi putea obține.

Își îndreptă spatele și gustă din crema dulce din bolul cu budincă de orez pundi, caldă, pregătită de unul dintre bucătarii care știau că acest desert fusese preferatul său, încă de cînd era copil. Acum, totusi, nu mai avea același gust; papilele sale gustative păreau amorțite.

— Cum merge ancheta asupra morții tatălui meu? A fost un accident, așa cum pare? Sau a fost aranjat să fie așa?

Mentatul se încruntă și chipul său bătut de vînt fu umbrit de tulburare.

— Ezit să spun asta, domnule duce, dar mă tem că a fost un asasinat. Se adună tot mai multe dovezi care indică un plan ascuns.

— Poftim? exclamă Rhombur, lovind cu pumnul în masă, aprins la față. Cine a făcut așa ceva ducelui? Cum?

Simțea afecțiune nu numai pentru Leto, dar și pentru bătrînul patriarh al Casei Atreides, care le oferise adăpost, lui și surorii sale. Un sentiment adînc îi spunea lui Rhombur că motivul ar fi putut fi pedepsirea lui Paulus pentru bunăvoința arătată exilaților ixieni.

— Eu sunt ducele, Rhombur, zise Leto, punîndu-și mîna pe brațul prietenului său. *Eu* va trebui să rezolv toate astea.

Leto aproape că putea auzi rotițele huruind în mintea complexă a mentatului. Hawat continuă:

— Analizele chimice ale țesutului muscular prelevat de la taurul salusan au dezvăluit ușoare urme de la două droguri.

— Eu am crezut că animalele sunt verificate înainte de fiecare luptă...

Leto plecă pleopele; pentru o clipă, nu reuși să-și alunge frînturile de amintiri de pe vremea cînd era copil, cînd se dusese să privească taurii uriași din staul, iar șeful grajdurilor, Yresk, cel cu ochii bulbucați, îl lăsase să dea de mîncare animalelor — spre groaza băieților de grajd.

— A fost implicat și veterinarul nostru?

— Testele obișnuite au fost efectuate, așa cum este regula, înainte de *paseo*.

Cu o strîmbătură pe buzele sale roșiatice, Thufir bătu darabana pe masă în timp ce-și punea ordine în gînduri și își pregătea răspunsul.

— Din nefericire, analizele prescrise au căutat alte lucruri. Taurul fusese înnebunit cu multe zile înainte, de un stimulent puternic, care s-a acumulat gradat în corpul său, eliberat în doze regulate.

— Dar asta n-ar fi fost suficient, zise Leto, pufnind înfuriat. Tatăl meu era un luptător bun. *Cel mai bun.*

Mentatul clătină din capul zburlit.

— Taurului i s-a mai injectat și un agent neutralizant, un compus chimic care a anihilat efectele neurotoxinei din banderillele ducelui și care, în același timp, a declanșat efectul stimulentului. În loc ca taurul să fie amorțit, stimulentul și-a amplificat efectele. Animalul devenea o mașinărie de ucis din ce în ce mai periculoasă, tocmai cînd bătrînul duce începea să obosească.

Leto se aprinse la față. Cu un zvîcnet furios, se ridică de la masă și ridică ochii spre omniprezentul detector de otrăvuri. Făcu cîțiva pași, lăsînd budinca de orez să se răcească. Apoi se întoarse și vorbi cu duritate, apelînd la toate tehnicile de control care îi fuseseră predate.

— Mentatule, fă-mi o analiză preliminară. Cine-ar fi putut îndrăzni asta?

Thufir rămase nemișcat, căzînd în transa profundă de mentat. Informațiile intrau și ieșeau în computerul din interiorul craniului său — un creier uman care simula capacitățile vechilor și detestaților dușmani ai omenirii.

— Cea mai probabilă ipoteză: un atac personal al unui inamic politic important al Casei Atreides. Datorită momentului ales, cred că a fost o pedeapsă administrată bătrînului duce pentru sprijinul acordat de el Casei Vernius.

— Exact cum am bănuit și eu, murmură Rhombur.

Fiul lui Dominic Vernius părea mult mai matur acum, oțelit și controlat, nu mai dădea impresia că este doar un simpatic tovarăș de studii, care trăise o viață în puf. De cînd venise pe Caladan, slăbise, întărindu-și mușchii. Ochii săi dobîndiseră o lucire de cremene.

— Dar nici o Casă nu ne-a declarat kanly, răspunse Leto. Conform vechiului rit al vendetei, există anumite reguli care trebuie urmate, nu-i așa, Thufir?

— Dar nu putem pretinde ca toți dușmanii bătrînului duce să adere la astfel de drăgălășenii! Trebuie să fim foarte prudenți...

Rhombur se înroși, gîndindu-se la izgonirea de pe Ix a propriei sale familii.

— Si mai există aceia care schimbă regulile pentru a le adapta propriilor lor scopuri!

— Avem și o a doua posibilitate, continuă mentatul. Ținta ar fi putut fi ducele Paulus *însuși* și nu Casa Atreides — rezultatul unei mici vendeta sau al unei dușmănii personale. Vinovatul ar putea fi un solicitant localnic căruia nu i-a plăcut vreo decizie luată de duce. Deși acest asasinat are consecințe galactice, cauza lui ar putea fi, culmea ironiei, un lucru de nimic!

Leto scutură din cap.

— Nu pot crede așa ceva. Am văzut cît de mult îl iubeau oamenii pe tata. Nici unul dintre supușii săi nu s-ar fi răzvrătit împotriva lui, nici măcar unul singur!

Hawat rămase impasibil.

— Ducele meu, nu supraestimați puterea dragostei si a loialității, dar nici nu subestimați puterea urii personale.

— Hm... Care-ar fi ipoteza cea mai plauzibilă? întrebă Rhombur.

Hawat îl privi pe duce drept în ochi.

— Un atac pentru slăbirea Casei Atreides. Moartea patriarhului vă lasă într-o poziție vulnerabilă, stăpîne. Sunteți tînăr și neinstruit...

Leto inspiră adînc, dar își controlă izbucnirile, continuînd să asculte.

— Dușmanii dumneavoastră vor considera acum Casa Atreides ca instabilă și ar putea declanșa și alte acțiuni împotriva acesteia. Aliații dumneavoastră ar putea să vă considere expus și să vă susțină cu un entuziasm să-i spunem... limitat. Acesta este un moment foarte periculos pentru dumneavoastră.

— Harkonnenii? întrebă Leto.

Hawat dădu din umeri.

— Posibil, sau vreunul dintre aliații lor.

Leto își apăsă palmele pe tîmple și inspiră iarăși adînc. Îl vedea pe Rhombur cum se uită încurcat la el.

— Continuă ancheta, Thufir, zise Leto. Din moment ce știm că drogurile au fost injectate taurului salusan, îți sugerez să-ți concentrezi investigațiile la grajduri.

Băiatul de grajd, Duncan Idaho, se afla în fața noului duce, înclinîndu-se mîndru, gata să-și rostească, din nou, jurămîntul de credință. Personalul de la curte îl primenise, deși purta hainele de la grajduri. Veșmintele zdrențuite care i se dăduseră pentru nefericita luptă cu taurul fuseseră distruse. Părul lui negru și creț era nepieptănat.

Înlăuntrul său ardea furia. Era sigur că moartea ducelui Paulus ar fi putut fi evitată dacă l-ar fi ascultat cineva. Durerea îl lovise necruțătoare și suferea gîndindu-se dacă nu cumva ar fi putut face mai mult; dacă ar fi insistat mai mult sau dacă ar fi vorbit cu altcineva decît cu șeful grajdurilor, Yresk? Se întrebă dacă nu cumva ar trebui să dezvăluie ce încercase să facă, dar, pentru moment, prefera să-și țină gura.

Arătînd prea mic în scaunul ducal, Leto Atreides își mîji ochii lui cenușii și-l țintui pe Duncan cu privirea.

— Băiete, îmi amintesc cînd te-ai alăturat curții...

Chipul lui apărea mai slab și mult mai în vîrstă decît atunci cînd Duncan pășise prima oară în sala castelului.

— A fost imediat după ce am scăpat de pe Ix, împreună cu Rhombur și Kailea.

Ambii refugiați ai Casei Vernius se aflau și ei în sala mare, la fel și Thufir Hawat cu un contingent de soldați de gardă. Duncan le aruncă o privire, apoi își întoarse privirile spre duce.

— Am auzit povestea evadării tale de la Harkonneni, Duncan Idaho, continuă Leto, despre cum ai fost torturat și închis. Tatăl meu a avut încredere în tine cînd te-a angajat aici, la castelul Caladan. Știi cît de neobișnuit era pentru el să facă așa ceva?

Leto se aplecă înainte, în scaunul din lemn întunecat.

Duncan încuviință.

— Da, stăpîne.

Simțea un val fierbinte de vinovăție pe chip, pentru că nu se ridicase la înălțimea așteptărilor binefăcătorului său, care fusese atît de bun cu el.

— Da, știu.

— Dar cineva a drogat taurii salusani înainte de ultima luptă a tatălui meu — și tu ai fost unul dintre cei care au avut grijă de animale. Ai avut nenumărate ocazii... De ce nu te-am văzut la *paseo*, cînd toți ceilalți au mărșăluit în jurul arenei? Îmi amintesc că m-am uitat după tine...

Vocea lui devenise mult mai tăioasă.

— Duncan Idaho, nu cumva ai fost trimis aici, arătînd inocent și revoltat, ca un asasin secret, în slujba Harkonnenilor?

Duncan se dădu înapoi, îngrozit.

— Nici vorbă, stăpîne duce! strigă el. Am încercat să-i avertizez pe toți. De zile întregi știam că nu era ceva în ordine cu taurii. I-am spus șefului de grajd Yresk nu o dată, dar n-a vrut să facă absolut nimic. A rîs de mine! M-am și certat cu el... De-asta n-am ajuns la paseo. Aveam de gînd să-l previn eu însumi pe bătrînul duce, dar șeful de grajd m-a închis într-unul din staulele acelea mizerabile în tot timpul luptei...

Din ochi îi țîșniră lacrimile.

— Toate veșmintele frumoase pe care mi le-a dăruit tatăl dumneavoastră s-au stricat. Nici măcar nu l-am văzut căzînd în arenă!

Surprins, Leto înălță umerii în scaunul imens al tatălui său. Se uită spre Hawat.

— Am să cercetez, stăpîne, zise mentatul.

Leto își pironi privirile asupra băiatului. Duncan Idaho stătea înaintea lui fără nici o teamă, arătînd doar o tristețe profundă. În timp ce îl studia, Leto crezu că recunoaște pe chipul tînăr un caracter deschis și un devotament izvorît din suflet. Judecînd după înfățișare, acest refugiat în vîrstă de nouă ani părea cu adevărat bucuros să facă parte din curtea castelului Caladan, în pofida slujbei sale umile și ingrate, de băiat de grajd.

Leto Atreides nu avea prea mulți ani de experiență în judecarea oamenilor prefăcuți și în cîntărirea inimilor celor din jur, dar avea o intuiție care-i spunea că putea avea încredere în acest băiat cinstit. Duncan era tenace, inteligent și aprig — dar nu trădător.

Fii prudent, duce Leto, își spuse el. Există multe vicleșuguri în imperiu, iar acesta poate fi unul dintre ele. Apoi se gîndi la bătrînul șef al grajdurilor; Yresk fusese la castelul Caladan încă de pe vremea căsătoriei aranjate a părinților săi... *Putea fi un astfel de plan gîndit cu atîția ani înainte?* Da, presupunea că era posibil. Se înfioră la gîndul implicațiilor.

Neînsoțită, doamna Helena păru să alunece, cu pași neauziți, în sala de recepții. Umbre adînci pluteau în jurul ochilor ei. Leto își privi mama strecurîndu-se în scaunul gol de lîngă el, cel rezervat pentru vremurile cînd stătea alături de soțul său. Dreaptă și fără să spună nici o vorbă, ea îl examină pe băiatul dinaintea lor.

Cîteva clipe mai tîrziu, șeful de grajd Yresk fu adus în sală de către gărzile Atreides, fără prea multă ceremonie. Smocul de păr alb îi stătea în dezordine, iar ochii încercănați păreau măriți și nesiguri. Cînd Thufir

Hawat termină de reprodus ceea ce povestise Duncan, șeful de grajd izbucni în rîs și umerii săi osoși se ridicară în semn de exagerată ușurare.

— După toți acești ani în care v-am servit, îl credeți pe acest sobolan de grajd, acest *Harkonnen*?

Își rostogoli indignat ochii bulbucați.

— Vă rog, stăpîne!

Dramatizează peste măsură, se gîndi Leto; Hawat văzu și el asta.

Yresk își trecu un deget peste buze, de parcă s-ar fi gîndit la ceva.

— Acum că ați pomenit de asta, stăpîne, ar fi posibil ca băiatul însuși să fi otrăvit taurul. Nu l-am putut supraveghea în fiece clipă...

— Asta-i o minciună! strigă Duncan. Am vrut să-i spun ducelui, dar tu m-ai închis în staul. De ce n-ai încercat să oprești lupta? Te-am prevenit și ți-am tot spus, iar acum Ducele este mort!

Hawat asculta, cu ochii pierduți, cu buzele umede și pătate de la o înghițitură proaspătă de suc de sapho. Leto își dădu seama că intrase din nou în starea de mentat, căutînd printre toate informațiile pe care le ceruse asupra evenimentelor legate de tînărul Duncan și Yresk.

— Ei bine? îl întrebă Leto pe șeful grajdurilor.

Se forță să nu se gîndească la vremurile de altă dată, petrecute împreună cu acest bărbat deșirat și mirosind întotdeauna a transpirație și a bălegar.

— Șobolanul ăsta de grajd a încercat să-mi bălmăjească ceva, stăpîne, dar îi era frică de tauri. Nu puteam să anulez o luptă, numai pentru că un copil crede că animalele sunt înspăimîntătoare!

Pufni.

— Am avut grijă de împielițatul ăsta, i-am oferit toate șansele...

— Cu toate astea, nu l-ai ascultat atunci cînd te-a avertizat cu privire la tauri, iar acum tatăl meu este

mort, zise Leto, observînd că Yresk arăta brusc înspăimîntat. De ce-ai făcut asta?

— Proiecție posibilă, anunță Hawat. Prin intermediul doamnei Helena, Yresk a lucrat o viață întreagă pentru Casa Richese. Richese au avut legături cu Harkonnenii în trecut, precum și relații adverse cu Ix. S-ar putea ca nici măcar să nu fie conștient de rolul jucat de el în acest plan.

— Poftim? Dar asta e o absurditate! insistă Yresk. Se scărpină prin părul alb.

— N-am nimic de-a face cu Harkonnenii!

Aruncă o ocheadă spre doamna Helena, însă ea refuză să-l privească în ochi.

— Nu-l întrerupe pe mentatul meu, îl avertiză Leto.

Thufir Hawat o studie pe doamna Helena, ale cărei priviri de gheață se îndreptaseră spre el. Apoi își întoarse atenția spre fiul ei, rămînînd așa în tot timpul în care Thufir continuă să-și expună proiecția.

— Rezumat: căsătoria lui Paulus Atreides cu Helena din Casa Richese a fost un fapt periculos, chiar și la vremea aceea. Landsraadul a văzut asta ca pe o cale de a slăbi legăturile Richese-Harkonnen, în vreme ce contele Ilban Richese a acceptat căsătoria ca pe un ultim efort de a salva o parte din averile familiei, într-un moment cînd pierdeau Arrakis. Cît despre Casa Atreides, ducele Paulus a primit un directorat CHOAM oficial și a devenit membru cu drept de vot al Consiliului — ceva ce familia sa n-ar fi obținut poate niciodată, prin alte mijloace. Cînd nuntasii au sosit aici cu doamna Helena, este posibil ca nu toți servitorii ei să fi devenit pe deplin loiali Casei Atreides. Ar fi putut avea loc contacte între agenții Harkonneni și șeful grajdurilor, Yresk... bineînțeles, fără ca doamna Helena să fi știut asta.

— Astea-s presupuneri nefondate, în special pentru un mentat, zise Yresk.

Căuta cu privirea un sprijin de la oricine din încăpere, observă Leto — cu excepția Helenei, ai cărei ochi părea să-i evite acum. Mărul lui Adam aluneca în sus si-n jos, pe gîtul lui sfrijit...

Leto se uită spre mama sa, care ședea tăcută lîngă el, la tremurul maxilarului ei. Un fior rece îi străbătu spinarea. Prin lemnul ușii sculptate a dormitorului părinților, Leto îi auzise cuvintele privitoare la politica tatălui său față de Casa Vernius. *Tu ești cel care a făcut o alegere, Paulus. Și e una greșită.* Cuvintele răsunau în mintea lui Leto. *Alegerea asta te va costa pe tine și toată Casa foarte scump!*

— Hmmm... nimeni nu supraveghează cu adevărat un șef de grajduri, Leto, sublinie Rhombur în șoaptă.

Însă Leto continuă să-si privească mama. Seful grajdurilor Yresk venise pe Caladan ca parte a suitei de nuntă a Helenei de pe Richese. Era posibil să fi apelat la el? Cu ce-l avea la mînă?

Gîtlejul i se uscă în clipa în care toate piesele se legară în mintea sa, cu o revelație fulgerătoare, care trebuie să fi fost similară cu ceea ce încerca un Mentat. *Ea* o făcuse! Doamna Helena Atreides însăsi pusese în mișcare roțile. Oh, poate că avusese un sprijin extern, posibil chiar din partea Harkonnenilor... și cu siguranță Yresk fusese cel care pusese la punct detaliile propriu-zise.

Însă ea însăși luase decizia de a-l pedepsi pe Paulus! Stia asta în adîncul sufletului său. Cu un fiu de numai cincisprezece ani, putea să controleze acum Caladan și să ia deciziile pe care *ea* le considera cele mai bune.

Leto, fiul meu, acum tu ești ducele Atreides. Acestea fuseseră cuvintele mamei sale la numai cîteva clipe după moartea soțului ei. O reacție ciudată pentru o femeie socată și îndurerată.

— Vă rog, opriti asta, zise Yresk frîngîndu-și mîinile. Stăpîne, eu nu aș trăda niciodată Casa pe care o servesc!

Arătă spre Duncan.

— Dar *știți* că acest șobolan de grajd trebuie să fie un Harkonnen! A venit de pe Giedi Prime nu cu mult timp în urmă...

Doamna Helena stătea țeapănă și, cînd luă în sfîrșit cuvîntul, voce ei hîrîi, de parcă n-ar fi folosit-o de cîteva zile. Aruncă o privire provocatoare în direcția fiului ei.

— Îl cunoști pe Yresk de cînd erai copil, Leto. Ai acuza un membru al anturajului meu? Nu fi ridicol!

— Încă nu acuz pe nimeni, mamă, zise Leto cu multă grijă. Deocamdată, este doar o discuție.

În calitate de lider al Casei Atreides, trebuia să muncească din greu pentru a se distanța cît mai mult de copilărie, de vremurile cînd era un băiat nerăbdător care-l întreba pe șeful cu părul alb al grajdurilor dacă poate vedea taurii. Yresk îl învățase cum să aibă grijă de diferite animale, să călărească unele dintre ele, să facă noduri și să așeze harnașamentul.

Însă copilul cu ochii mari, Leto, era noul duce al Casei Atreides!

— Trebuie să studiem dovezile înainte de a trage concluzii.

Pe chipul lui Yresk se succedau emoții variate, iar lui Leto i se făcu brusc teamă de ce-ar fi putut spune șeful grajdurilor. Prins la colț si temîndu-se pentru viața lui, n-ar implica-o el pe Helena? Gărzile din sală ascultau cu mare atenție. Kailea privea, sorbind fiecare detaliu. Alții, fără îndoială, auzeau și aveau să repete tot ceea ce se vorbea aici. Scandalul va zgudui Caladanul, poate chiar și Landsraadul însuși.

Chiar dacă mama lui pusese la cale accidentul de la lupta cu tauri, chiar dacă Yresk o făcuse în urma unor ordine — sau pentru că fusese cumva mituit ori șantajat — Leto nu îndrăznea să-l lase să mărturisească totul aici. Voia adevărul, dar în particular. Dacă se ducea vorba că doamna Helena fusese în spatele morții bătrînului duce, asta ar fi distrus Casa Atreides. Propria lui domnie ar fi fost afectată dincolo de orice șansă de

redresare... iar el n-ar mai fi avut altă șansă decît să aplice propriei sale mame cea mai dură formă de justiție.

Se înfioră gîndindu-se la piesa Agamemnon și la blestemul lui Atreus, care îi urmărise familia încă din zorii istoriei. Inspiră adînc, știind că trebuie să se arate puternic.

„Fă ce trebuie făcut, băiete", îi spusese tatăl său. „Nimeni nu te poate condamna pentru asta, atîta vreme cît iei deciziile corecte."

Dar care era acum decizia corectă?

Helena se ridică de pe scaun și-i vorbi lui Leto pe un ton calm, matern:

— Moartea soțului meu n-a fost o trădare — a fost o pedeapsă de la Dumnezeu.

Arătă spre Rhombur și Kailea, care păreau uluiți de evoluția lucrurilor.

— Dragul meu duce a fost pedepsit pentru prietenia sa cu Casa Vernius, pentru că le-a permis acestor copii să locuiască la castelul nostru. Familia lor a încălcat poruncile, iar Paulus i-a sprijinit în continuare. Mîndria sotului meu a fost cea care l-a ucis — nu un amărît de șef de la grajduri. Este foarte simplu...

— Am auzit destul, mamă, zise Leto.

Helena îi adresă o privire indignată și nimicitoare, de parcă ar fi fost un copil.

— Încă n-am terminat de vorbit! Există multe lucruri pe care nu le înțelegi încă în ceea ce privește rangul de duce...

Leto rămase așezat, adunîndu-și toată puterea în glas și în calmul exterior.

— Eu *sunt* ducele, mamă, iar tu vei păstra tăcerea, altfel voi pune gărzile să te scoată cu forța din sală și să te închidă într-unul dintre turnuri!!!

Helena păli, iar în ochii îi apăru o scînteie de nebunie, în timp ce se străduia să-și stăpînească șocul. Nu-i venea să creadă că propriul ei fiu îi vorbise în acest fel, dar se gîndi că era mai bine să nu împingă lucrurile mai

departe. Ca de obicei, se strădui să mențină aparențele. Văzuse expresii similare și pe chipul bătrînului duce și nu îndrăznea să atragă furtuna asupra sa.

Deși ar fi fost mai bine pentru el să rămînă tăcut, Yresk strigă:

— Leto, băiete, nu-l poți crede pe acest nenorocit de șobolan de grajd fără tată, iar pe mine nu...

Leto se uită spre bărbatul agitat, cu aspect de sperietoare, comparînd atitudinea lui cu cea mîndră a tînărului Duncan. Fața lui Yresk, cu ochii bulbucați, strălucea de broboane de transpirație.

— Îl socotesc mai credibil, Yresk, rosti Leto încet. Și să nu-mi mai spui niciodată „băiete"!

Hawat păși înainte.

— Am putea obține informații suplimentare printr-un interogatoriu de profunzime. Îl voi chestiona personal pe acest șef de grajduri.

Privirea lui Leto se întoarse către mentatul său.

— Cel mai bine ar fi s-o faci în particular, Thufir. Nimeni altcineva în afară de tine.

Închise ochii pentru o clipă și înghiți din greu. Mai tîrziu, știa asta, va trebui să-i trimită un mesaj lui Hawat, că șefului de grajduri nu i se putea permite să supraviețuiască interogatoriului... de teamă pentru ceea ce mai putea dezvălui. Semnul scurt din cap al mentatului îi spuse lui Leto că acesta înțelesese multe din ceea ce nu fusese rostit. Toate informațiile pe care le smulgea Hawat vor rămîne un secret între el si ducele său.

Yresk răcni cînd gărzile îl apucară de brațe. Înainte ca șeful grajdurilor să mai apuce să strige ceva, Hawat îi puse o palmă peste gură.

Apoi, de parcă ar fi fost programat ca evenimentul să se întîmple exact în acest moment de mare agitație, gărzile deschiseră ușile principale ale sălii pentru a permite intrarea unui bărbat în uniformă. Acesta păși înăuntru, cu ochii fixați pe Leto și numai pe Leto, care stătea așezat pe scaunul de la capătul celălalt al sălii.

Insigna sa electronică de identitate îl desemna drept curier oficial, proaspăt debarcat dintr-un transportor usor, pe spațioportul din Cala City. Leto încremeni, știind că acest bărbat nu putea aduce vești bune.

— Stăpîne al meu duce, aduc vești îngrozitoare...

Vorbele curierului trimiseră un fior ca un șoc electric prin întreaga asistență de la curte. Gărzile din sală care-l țineau pe Yresk stăteau nemișcate, iar Hawat le făcu semn să plece înainte de anunț.

Mesagerul păși spre scaun și se opri în poziție de drepți, apoi inspiră adînc de cîteva ori pentru a se pregăti. Cunoscînd situația de pe Caladan, cu noul duce si cu ixienii exilati, își alese cuvintele cu mare prudență.

— Am trista datorie de a vă informa că doamna Shando — declarată renegată și trădătoare de către împăratul Elrood al IX-lea — a fost depistată și, conform decretului imperial, executată de către trupele de sardaukari pe Bela Tegeuse. Toți membri anturajului ei au fost, de asemenea, uciși!

Rhombur, arătînd de parcă ar fi rămas fără aer, se prăbuși secerat de șoc pe treptele de marmură lustruită de lîngă scaunul ducal. Kailea, care privise întreaga procedură în tăcere, acum suspina. Lacrimile i se rostogoleau fără opreliști din ochii de smarald. Se sprijini de un perete, lovind o coloană de piatră cu pumnul ei mic, pînă ce mîna îi fu acoperită de sînge.

Helena se uită spre fiul ei cu tristețe și dădu din cap.

— Vezi, Leto? O altă pedeapsă... Am avut dreptate. Ixienii și toți cei care-i ajută sunt blestemați!

Întorcînd spre mama sa o privire încărcată de ură, Leto făcu semn gărzilor.

— Vă rog s-o duceți pe mama în apartamentul ei și să instruiți servitorii să-i pregătească bagajele pentru o călătorie îndelungată...

Se luptă să-și stăpînească tremurul din glas.

— Cred că încordarea din ultimele zile o obligă să se odihnească în liniște undeva, departe de aici!

În împrejurări ostile, orice creatură devine altceva, evoluînd sau involuînd. Ceea ce ne face pe noi oameni este că știm ce am fost odată și — să sperăm — ne vom aminti cum să ne schimbăm la loc, în ceea ce-am fost.

AMBASADORUL CAMMAR PILRU,
Mesaje în apărarea planetei Ix

Sistemul silențios de alarmă al camerei sale ascunse îl trezi din nou. Ud de transpirație, din cauza coșmarurilor care se tot repetau, C'tair se ridică în capul oaselor, gata să lupte și să-i respingă pe invadatorii care-l vînau.

Însă Bene Tleilax nu-i descoperiseră încă ascunzișul, deși se aflau prin apropiere, folosind blestematele lor de scanere. Vizuina sa, ecranată la transmisiuni, era echipată cu un monitor intern automat, care-ar fi trebuit să funcționeze cîteva secole fără nici un fel de probleme, însă investigatorii fanatici foloseau echipament de scanare care detecta funcționarea mașinilor fără autorizație. Mai devreme sau mai tîrziu, îl vor prinde.

Lucrînd eficient și fără nici un zgomot, se tîrî prin cameră să deconecteze totul: luminile, ventilația, elementele de încălzire... Apoi se așeză în bezna sufocantă, transpirînd și așteptînd. Nu auzea nimic, cu excepția propriei sale respirații. Nimeni nu bîjbîia la ușa mascată. Nimic...

După mult timp, își permise să se miște.

Scanerele aleatoare puteau provoca defecte grave capacității ecranului său de a-l ascunde pe el și rezervele

sale. C'tair știa că trebuia să fure unul dintre acele dispozitive. Dacă reușea să analizeze cum opera tehnologia tleilaxu, putea pune la punct un sistem de contracarare a efectelor sale.

În cele mai multe dimineți, sălile și spațiile publice din fostul Mare Palat (acum o clădire de birouri guvernamentale ale tleilaxu) erau pustii. C'tair se strecură afară, printr-o trapă de acces mascată într-un depozit din apropierea coridorului principal. De acolo, era o distanță foarte mică pînă la un liftub care ducea direct în exteriorul clădirii, traversa spațiul pînă la alte structuri de tip stalactită, și chiar spre nivelurile inferioare. Putea să se miște continuu, să păstreze aparențele — și să rămînă în viață. Însă șansele sale ar fi fost mult mai mari dacă ar fi putut combate scanerele tehnologice!

Investigatorul de serviciu putea fi încă în zonă, sau putea să se fi mutat deja la alt nivel. C'tair țîșni ca la vînătoare, ascultînd, scrutînd luminile coridoarelor, furișîndu-se. Învățase deja toate secretele acestei părți a clădirii.

Deși C'tair avea un pistol neutralizant și un laser la sold, se temea ca nu cumva rețelele de control tleilaxu să detecteze utilizarea lor. Atunci, echipe specializate ar fi fost trimise în mod special pentru a-l găsi pe el. De aceea, avea într-o mînă un pumnal cu lama lungă si ascuțită. Putea fi eficientă și tăcută. Cea mai bună alegere...

Pregătindu-și capcana, zări în cele din urmă chelia și fața ciupită a unui bărbat tleilaxu care se apropia pe coridor. Ținea cu ambele mîini un mic ecran de pe care se revărsau nuanțe și scheme ca niște focuri de artificii. Investigatorul era atît de absorbit de ceea ce citea, încît la început nici nu-l observă pe C'tair — nu, pînă cînd bărbatul cu păr întunecat se repezi la el, cu lama pumnalului scoasă.

C'tair ar fi vrut să-și strige ura, să urle o provocare, dar în loc de asta, șuieră. Gura bărbatului tleilaxu

rămase căscată, formînd un O care dezvăluia dinții mici și albi ca perlele. Înainte ca investigatorul să poată striga, C'tair îi tăie gîtul.

Bărbatul se prăbusi la podea, într-un suvoi de sînge, însă C'tair prinse dispozitivul de scanare înainte ca acesta să ajungă pe suprafața dură. Se uită la scaner cu lăcomie, abia observînd convulsiile dușmanului său muribund, în timp ce un lac de sînge se răspîndea încet pe dalele șlefuite, ornamentate, ale ceea ce fusese înainte Marele Palat al Casei Vernius.

C'tair nu simțea nici un fel de remușcări. Comisese deja destule crime pentru care ar fi fost executat, dacă acești fanatici l-ar fi prins vreodată. Ce mai conta încă una, atîta timp cît conștiința sa era curată? Cîți oameni nimiciseră tleilaxu? Cît de mult din istoria și cultura ixiană fuseseră distruse de invazia lor? Cît de mult sînge datorau ei deja ?

Mișcîndu-se cu repeziciune, C'tair tîrî cadavrul în tunelul de acces care ducea spre sălașul său secret, dinăuntrul stîncii masive, apoi curăță urmele de sînge. Epuizat, năclăit de lichidul rosu coagulat, C'tair se opri pentru o clipă, cînd un crîmpei din viața lui anterioară îi străbătu conștiința împietrită. Privind spre mîinile pline de sînge, se întrebă ce-ar fi crezut gingașa și frumoasa Kailea Vernius, dacă l-ar fi văzut acum. De fiecare dată cînd știa că se vor vedea, C'tair și fratele său aveau cea mai mare grijă să se îmbrace cum se cuvine, să aibă haine elegante, să pună un strop de colonie...

Își permise doar o clipă să regrete ceea ce-l siliseră tleilaxu să ajungă... apoi se întrebă dacă și Kailea se schimbase la fel de mult, datorită încercărilor prin care trecuse. Își dădu seama că nici măcar nu știa dacă ea mai trăia. C'tair înghiți cu greutate.

Dar nici el nu va trăi prea mult, dacă nu stergea urmele crimei sale și dacă nu dispărea înapoi în ascunzătoarea sa.

Investigatorul tleilaxu era surprinzător de greu pentru mărimea sa, ceea ce sugera o structură osoasă densă. Aruncă hoitul cu pielea cenușie într-o cuvă anentropică; soarele se va stinge pe cerul ixian înainte ca leșul să înceapă să putrezească...

După ce se spălă și-și schimbă hainele, C'tair se apucă de treaba cea mai importantă. Nerăbdător, duse scanerul furat la bancul său de lucru.

Era destul de ușor de descifrat cum funcționa unitatea. Comenzile se dovedeau rudimentare: un panou negru, sensibil la atingere, și un ecran chihlimbariu care identifica semnăturile tehnologice si mașinile. Simbolurile erau în limbajul codificat tleilaxu, pe care-l descifră cu ușurință, rostind cuvintele în decriptorul strecurat pe furiș în camera ecranată, în primele zile ale invaziei.

Înțelegerea mecanismului interior al scanerului tleilaxu ridica probleme mult mai mari. C'tair trebuia să lucreze cu cea mai mare grijă, din cauză că ar fi putut avea un sistem de protecție anti-invaziv, care să provoace topirea pieselor interne. Nu îndrăznea să folosească nici o unealtă pentru a forța deschiderea scanerului. Va trebui să aplice numai metode pasive.

Își dori ca spiritul lui Rogo să reapară, pentru a-i oferi sfaturi prețioase. C'tair se simțea foarte singur în această încăpere uitată și, din cînd în cînd, trebuia să lupte cu tentația de a se autocompătimi. Găsea putere în convingerea că făcea ceva extrem de important. Viitorul planetei Ix ar putea sta în bătăliile secrete pe care reușea el să le cîștige.

Trebuia să supraviețuiască si să-si păstreze ascunzătoarea intactă, din moment ce acest culcuș protector ascundea importantul comunicator hiperspațial. Nu peste multă vreme, ar fi putut să găsească o cale de a localiza supraviețuitorii Casei Vernius și de a le oferi ajutorul său prețios. Poate că era singurul supraviețuitor care putea elibera iubita lui lume...

Iar pentru a-și proteja camera ecranată, C'tair trebuia să-și dea seama cum funcționa blestematul de scaner!

În cele din urmă, după zile de frustrări, folosi un dispozitiv sonic, în speranța că va obține o schemă reflectată a interiorului scanerului. Spre surprinderea sa, se auzi un declic. Așeză scanerul pe bancul de lucru și se dădu la o parte. Apoi, apropiindu-se din nou pentru a examina aparatul mai amănunțit, C'tair descoperi că pe una dintre laturi se deschisese o fantă. Apăsă pe ambele laturi ale fantei și trase.

Scanerul se deschise fără să explodeze sau să se topească. Înaintea ochilor săi încîntați, apărură nu numai componentele unității, dar și un holoproiector activat cu un ac ce făcu să apară în aer imaginea unui ghid de utilizare — un bărbat dichisit, fericit să poată explica totul despre scaner.

Îndatoritor și vesel, ghidul de utilizare nu se îngrijora cîtuși de puțin că un adversar putea fura tehnologia de fabricație a aparatului, din moment ce depindea de o rară și prețioasă „oglindă richesiană", pe care nimeni din afară nu fusese în stare să o copieze. Construite din minerale neidentificate și polimeri, se credea că astfel de oglinzi conțineau prisme geodezice înăuntrul altor prisme.

În timp ce C'tair studia scanerul, îi admiră, fără tragere de inimă, construcția și, pentru prima dată, începu să bănuiască o implicare richesiană în lovitura urzită împotriva planetei Ix. Dușmăniile erau de durată și richesienii ar fi dat bucuroși o mînă de ajutor la distrugerea celor mai mari rivali ai lor...

Acum, C'tair trebuia să-și folosească propriile cunoștințe intuitive, componentele disponibile și oglinda richesiană pentru a crea un dispozitiv de neutralizare care să blocheze scanerele. După mai multe întrebări adresate agasant de îndatoritorului ghid, începu să pună la punct o soluție...

Întîlnirea de seară, cu reprezentantii pieții negre, îi pusese din nou nervii la încercare, cu multe priviri temătoare aruncate peste umăr, dar ce altă șansă avea C'tair? Acești negustori clandestini fuseseră singurii în stare să-i procure cele cîteva componente necesare pentru unitatea anti-scaner.

În cele din urmă, după ce făcu unele cumpărături, reveni în clădirea tăcută de sus, folosind un card care bruia datele biometrice de identitate pentru a păcăli stația de intrare, făcînd-o să creadă că era un tehnician tleilaxu. Pe cînd suia cu un liftub în fostul Mare Palat, spre încăperea sa de refugiu, C'tair se gîndi la numeroasele schițe pe care le lăsase împrăștiate pe bancul de lucru. Era nerăbdător să se apuce de treabă.

Cînd ieși pe coridor, C'tair își dădu seama că ajunsese la alt etaj. În loc de uși fără geamuri și debarale, la acest etaj se aflau mai multe birouri separate de plaz transparent. Lumini de noapte slabe, portocalii, ardeau în fiecare birou; pe uși și pe ferestre erau semne apăsate, amenințătoare, scrise într-un limbaj tleilaxu necunoscut.

Se opri, după ce recunoscu locul. Nu ajunsese destul de departe în straturile de rocă masivă. Cîndva, își aminti el mînios, aceste încăperi fuseseră săli de conferință, birouri diplomatice, camere de întîlniri pentru membrii curții contelui Vernius. Acum arătau atît de... atît de funcționale!

Înainte să se poată retrage, C'tair auzi ceva în stînga sa — un clinchet metalic și un zgomot ca un tîrșîit — și se trase înapoi spre liftub pentru a reveni la etajul său. Prea tîrziu! Fusese văzut!

— Tu, de colo, străine! strigă într-o Galach cu accent ixian un bărbat din umbră. Ieși de-acolo, să te putem vedea!

Era, probabil, vreunul dintre colaboraționiști — un trădător ixian care-și vînduse sufletul inamicului pe socoteala propriului său popor.

Căutîndu-și înfrigurat cardul de bruiaj biometric, C'tair se înfioră auzind bocăniturile grele ale unor ghete

care se apropiau. Trecu cardul prin cititorul de control al liftului. Se auziră alte voci, strigîndu-l. Se aștepta să se tragă asupra sa în orice moment.

După o clipă interminabilă, tunelul liftului se deschise — dar, cînd se repezi înăuntru, C'tair scăpă din greșeală geanta cu piese pe care tocmai le cumpărase. Nu mai apucă să le recupereze.

Bombănind o înjurătură, se aruncă în lift și ceru, în șoaptă dar apăsat, să fie dus la etajul corect. Tocmai la timp, ușa se închise brusc și zarva vocilor dispăru. Se temea că gardienii ar putea opri liftul sau că ar putea chema sardaukarii — așa că trebuia să iasă rapid. I se păru că trece o veșnicie pînă să ajungă la etajul său.

Ușa liftului se deschise și C'tair se uită prudent afară, uitîndu-se în dreapta și-n stînga. Nu ere nici un semn că ar mai fi fost cineva aici. Întorcîndu-se la liftub, îl programă să oprească la alte patru etaje, apoi îl expedie, gol, să urce și mai sus spre pasajele de suprafață.

Cîteva momente mai tîrziu, C'tair se afla, transpirat, în sanctuarul încăperii sale ecranate, mulțumit că scăpase cu viață, dar furios pe el însuși pentru neglijența sa. Pierduse prețioasele componente și le oferise inamicilor tleilaxu un indiciu a ceea ce încerca să facă.

De acum încolo, îl vor căuta în mod special.

Cu toții trăim în umbra predecesorilor noștri pentru o vreme. Dar noi, cei care hotărîm soarta planetelor, vom ajunge, în cele din urmă, în punctul în care vom deveni nu umbre, ci lumina însăși.

PRINȚUL RAPHAEL CORRINO,
Discursuri asupra puterii

În calitate de membru al Consiliului Federal al Caselor Mari și Mici, ducele Leto Atreides se îmbarcă la bordul unui transspațial și plecă spre Kaitain pentru următoarea întrunire a Landsraadului. Purtînd pentru prima dată în afara planetei mantia sa oficială, se gîndea că își revenise destul după pierderea tatălui său ca să-și facă o apariție publică importantă.

După ce Leto luase hotărîrea de a participa la întrunire, Thufir Hawat și alți cîțiva consilieri Atreides în materie de protocol se închiseseră împreună cu el în încăperile de întruniri din castel, pentru un curs rapid de diplomație. Consilierii se învîrtiseră în jurul lui ca niște profesori severi, insistînd ca el să fie pus la curent rapid cu toți factorii economici, sociali și politici pe care un duce trebuia să-i ia în considerare. Licurigloburi orbitoare luminau încăperea cu pereți de piatră, în timp ce briza mării intra prin fereastra deschisă, aducînd cu ea sunetul valurilor care se spărgeau de țărm și țipetele pescărușilor. În ciuda ispitelor care-i distrăgeau atenția, Leto fu prezent la lecții.

La rîndul său, noul duce insistase ca Rhombur să-i fie alături în timpul ședințelor de instruire. „Într-o bună

zi, va trebui să știe și el toate aceste lucruri, cînd Casa lui va fi repusă în drepturi", spusese Leto. Unii dintre consilieri se arătaseră sceptici, dar nu se împotriviseră.

La plecarea de pe spațioportul din Cala City, însoțit doar de Thufir Hawat, în calitate de escortă și confident, consilierii lui Leto îl preveniseră asupra comportamentului pripit. Leto își strînsese mai tare mantaua pe umeri. „Înțeleg", le spusese, „dar simțul onoarei mă determină să fac ceea ce trebuie să fac".

Printr-o veche tradiție, Leto avea dreptul să apară în forumul Landsraadului si să-și expună pretențiile. Cerea să se facă dreptate. În calitate de proaspăt duce, avea o agendă de lucru și suficientă mînie și naivitate tinerească pentru a crede că putea reuși, indiferent ce-i spuneau consilierii săi. Din nefericire însă, își amintea cele cîteva ocazii cînd tatăl său apelase la Landsraad; Paulus se întorsese întotdeauna roșu de furie, exprimîndu-și dezgustul și iritarea la adresa birocrației idioate...

Însă Leto începea cu forțe noi, cu mari speranțe.

Sub cerul mereu însorit al planetei Kaitain, uriașa Sală a Oratoriului Landsraadului se înălța impunătoare, cel mai înalt pisc al unui munte de edificii legislative și birouri guvernamentale care înconjurau un spațiu comun elipsoidal. Sala fusese ridicată prin contribuțiile tuturor Caselor, fiecare dintre familiile nobiliare încercînd să le depășească pe celelalte în grandoare. Reprezentanții CHOAM ajutaseră la procurarea de resurse de pe cuprinsul întregului imperiu și numai prin ordinul special al unui fost împărat — Hassik Corrino al III-lea — fuseseră reduse planurile exorbitante pentru construcțiile Landsraadului, ca nu cumva acestea să eclipseze chiar palatul imperial.

După holocaustul nuclear de pe Salusa Secundus și mutarea guvernului imperial, toată lumea fusese nerăbdătoare să se stabilească o nouă ordine optimistă. Hassik al III-lea dorise să arate că și după ce Casa

Corrino fusese aproape rasă de pe fața pămîntului, imperiul și afacerile sale vor continua la un nivel și mai înalt decît pînă atunci.

Flamuri ale Caselor Mari se unduiau ca un curcubeu de solzi de dragon de-a lungul zidurilor exterioare ale Sălii Landsraadului. Stînd acolo, în curtea comună plină de strălucire, înconjurată de clădiri înalte din metal și plaz, Leto se străduia să identifice drapelul verde cu negru al Casei Atreides și, în cele din urmă, îl găsi. Flamura violet-arămie a Casei Vernius fusese dată jos si arsă în public.

Thufir Hawat stătea lîngă tînărul duce. Leto simțea lipsa prietenului său, Rhombur, dar încă nu era sigur pentru prințul ixian exilat să părăsească sanctuarul de pe Caladan. Dominic Vernius nu ieșise încă din ascunzătoare, nici măcar după anunțul morții lui Shando; Leto știa că bărbatul cu ochi pătrunzători jelea în propriul lui fel. Și pregătea răzbunarea...

În orice caz, Leto va trebui să facă asta de unul singur. Tatăl său nu s-ar fi așteptat la mai puțin din partea lui. Asadar, sub strălucirea puternică a soarelui de pe Kaitain, își îndreptă umerii, se gîndi la istoria familiei sale si la tot ce se întîmplase din vremurile întunecate ale lui Atreus, îndreptîndu-si apoi privirea înainte. Păși pe aleile pietruite, împunîndu-și să nu se simtă mărunt în fața grandorii Landsraadului.

Intrînd amîndoi în Sala Oratoriului, împreună cu reprezentanții altor familii, Leto zări culorile Casei Harkonnen, cu grifonul albastru-deschis. Numai privind spre flamuri, putea recunoaște alte cîteva familii: Casele Richese, Mutelli, Ecaz, Dyvetz și Canidar. În centrul atîtor steaguri atîrna stindardul imperial, mult mai mare, al Casei Corrino, colorat izbitor în purpuriu și aur, cu simbolul leului în centru.

Fanfara care saluta intrarea reprezentanților era asurzitoare și cînta fără oprire. La intrarea bărbaților si a celor cîtorva femei, un crainic anunța cu voce tare

numele și rangul fiecărei persoane. Leto văzu numai cîțiva nobili adevărați; majoritatea celor sosiți erau ambasadori, lideri politici sau lingăi plătiți.

Chiar dacă purta un titlu regal, Leto nu se simțea puternic și important. În fond, ce era ducele unei Case de nivel mediu comparat chiar și cu primul ministru al uneia dintre familiile bogate? Deși el controla economia și populația de pe Caladan și de pe alte domenii Atreides, existau multe Case Mari care aveau în stăpînire lumi mult mai bogate și mai multe. Se văzu pentru o clipă ca pe un peștișor înotînd printre rechini, apoi alungă astfel de gînduri înainte să-i afecteze încrederea de sine. Bătrînul duce nu-și îngăduise niciodată luxul de a se simți lipsit de importanță.

Aflat în sala enormă, Leto se întrebă unde ar fi putut găsi locul lăsat liber de Casa Vernius; îl consola prea puțin gîndul că, deși deținea acum planeta Ix, Bene Tleilax nu avea să primească niciodată astfel de onoruri. Landsraadul n-ar fi permis ca reprezentanții disprețuiților tleilaxu să intre în acest club exclusivist. În mod normal, Leto n-ar fi răbdat o asemenea prejudecată nediferențiată, însă în acest caz făcea o excepție.

Întrunirea Consiliului începu cu formalități interminabile, asa că Leto luă loc într-o lojă căptușită cu plus negru și maro, aflată pe una din laturi, asemănătoare cu cele oferite demnitarilor altor Case. Hawat i se alătură, iar Leto privi cum se desfășurau lucrările, nerăbdător să învețe, gata să-și joace rolul. Însă trebuia să aștepte pînă ce numele lui avea să fie strigat.

Adevărații capi ai marilor familii nu puteau fi plictisiți cu toate aceste întîlniri și, cînd începu să se dea citire unui număr de chestiuni fără importanță — discuții care se tot prelungeau, mai mult decît era necesar — Leto începu să înțeleagă de ce. Se rezolvau puține probleme, în pofida vorbăriei, argumentelor prezentate sau analizei celor mai mărunte puncte din protocol sau din legile imperiale.

Nou învestit cu titlul său, Leto avea să facă din această adunare primirea lui oficială. Cînd ordinea de zi indică în sfîrșit că era rîndul său să ia cuvîntul, tînărul străbătu întinderea ametitoare a podelei lustruite din încăperea cavernoasă, fără a fi însoțit de războinicul mentat sau de oricare altul dintre asistenții săi, și urcă la tribuna centrală. Încercînd să nu arate ca un simplu adolescent, își aminti de prezența impunătoare a tatălui său și-și mai aduse aminte de ovatiile din arenă care izbucniseră cînd înălțaseră împreună capul taurului, arătîndu-l mulțimii.

Privind peste marea de reprezentanti plictisiți și demni, Leto inspiră adînc. Amplificatoarele îi vor capta toate cuvintele si le vor transmite în așa fel încît toți cei din public să le audă; se vor face înregistrări pe fibre shiga pentru scopuri documentare. Acesta va fi un discurs vital pentru el — majoritatea celor de aici nu aveau nici cea mai mic indiciu asupra personalității sale si foarte puțini îi știau măcar numele. Dîndu-și seama că-si vor face impresia despre el în funcție de cuvintele rostite în această zi, Leto simți și mai apăsat greutatea asupra umerilor săi.

Așteptă pînă fu sigur că reușise să capteze atenția tuturor, deși ședința de Consiliu se întinsese atît de mult incît se îndoia că mai avea cineva energia mentală necesară pentru a se concentra asupra unui lucru nou.

— Mulți dintre domniile-voastre ați fost prieteni și aliați ai tatălui meu, Paulus Atreides, — își începu el discursul, apoi aruncă bomba: — care a fost ucis recent, in urma unui atentat odios și laș!

Se uită cu înțeles spre locurile ocupate de împuterniciții Casei Harkonnen. Nu le cunostea numele sau titlurile celor doi bărbați care reprezentau aici casa dușmană.

Implicațiile erau destul de clare, desi nu formulase nici o acuzație precisă si nici nu avea vreo dovadă concretă. Șeful de grajd, Yresk, care nu supraviețuise inte-

rogatoriului, așa cum ceruse Leto, confirmase complicitatea Helenei, dar nu putuse da alte detalii despre conspiratori. Asa că noul duce Atreides folosi declaratia doar ca să capteze atenția publicului plictisit din încăpere — iar acum o căpătase cu siguranță.

Harkonnenii șușoteau între ei, aruncînd priviri nervoase și pline de furie spre podium. Leto îi ignoră și se întoarse spre grupul central de delegați.

Drept în fața lui, pe locul Casei Mutelli, îl recunoscu pe bătrînul conte Flambert, un domn extrem de bătrîn, despre a cărui ținere de minte se spunea că-l cam lăsase cu mulți ani înainte. Cum amintirile sale pe termen lung se duseseră, păstra în preajma sa un fost candidat mentat, îndesat și cu părul blond, pe post de memorie portabilă. Singura datorie a mentatului nereușit era acea de a-i reaminti bătrînului Flambert diferite lucruri, furnizîndu-i toate informațiile de care ar fi putut avea nevoie nobilul. Deși nu-și terminase niciodată antrenamentul de computer uman, mentatul eșuat servea destul de bine necesitățile senilului conte.

Vocea lui Leto pluti pe deasupra adunării la fel de clară și de concisă ca dangătul clopotelor de pe Caladan într-o dimineață rece.

— O inscripție aflată chiar pe ușa împăratului declară că „Legea este știința supremă". Astfel, stau aici nu spre folosul meu, ci în numele unei foste Case Mari, una care nu mai poate veni aici să vorbească pentru sine. Casa Vernius a fost un aliat apropiat al familiei mele...

Cîțiva dintre cei de pe locurile de lîngă el mormăiră. Alții se foiră nerăbdători. Auziseră deja prea multe despre Casa Vernius...

Plin de îndrăzneală, tînărul Atreides continuă:

— Contele Dominic Vernius si familia sa au fost obligați să se declare renegați după preluarea ilegală a planetei Ix de către Bene Tleilax — despre care știm cu toții că sunt o rasă depravată și dezgustătoare, ne-

demnă de a fi reprezentată în acest august organism. În timp ce Casa Vernius striga după ajutor și sprijin împotriva acestei invazii scandaloase, *domniile-voastre* v-ati ascuns în umbră și ati pierdut vremea pînă cînd ajutorul a devenit irelevant...

Leto avu grijă să nu-l arate cu degetul pe Elrood însuși, deși îi era foarte clar în minte că împăratul încurajase trasul de timp.

Din sala Landsraadului se ridică un murmur coplesitor, însoțit de expresii de confuzie și revoltă. Leto putea vedea că îl priveau cu toții ca pe un tînăr impertinent, un rebel lipsit de maniere si de tact, care nu cunoștea adevărata ordine a lucrurilor din imperiu. Avusese proasta inspirație de a scoate la lumină astfel de chestiuni neplăcute.

Leto era însă de neclintit.

— L-ați cunoscut cu toții pe Dominic Vernius ca pe un om onorabil și de încredere. Cu toții ați făcut comerț cu Ix. Cîți dintre voi nu l-ați numit pe Dominic Vernius prietenul vostru?

Aruncă o privire rapidă, de jur împrejur, si reluă discursul înainte ca vreunul dintre cei de față să aibă îndrăzneala de a ridica mîna în public.

— Desi nu sunt membru al familiei Vernius, invadatorii tleilaxu mi-au amenințat viața și am scăpat cu greu, numai cu ajutorul tatălui meu. Contele Vernius si soția sa au fugit, de asemenea, abandonîndu-și toate posesiunile — iar de curînd, doamna Shando Vernius a fost asasinată, vînată ca un animal!

Viziunea lui se depăna cu furie și tristete, dar inspiră adînc și continuă:

— Aflați, toti cei care mă puteți auzi, că exprim rezerve mari în legătură cu Bene Tleilax și cu recentele lor actiuni scandaloase. Prin orice mijloace, kanly sau altceva, ei trebuie aduși în fața justiției. Casa Atreides nu poate fi aliata guvernului ilegal de pe Ix — cum si-au permis să redenumească planeta Xuttuh? Mai este

imperiul civilizat sau ne înecăm acum într-un ocean de barbari?

Făcu o pauză. Își simțea pulsul bătîndu-i cu putere la tîmple.

— Dacă Landsraadul ignoră această tragedie incredibilă, nu vă dați seama că asta i s-ar putea întîmpla oricăruia dintre *voi*?

Un delegat al Casei Harkonnen luă cuvîntul, fără să aibă măcar curtoazia de a se ridica pentru a-si anunța intentia.

— Casa Vernius s-a declarat singură renegată. După vechea lege, sardaurkarii imperiali sau oricare vînător de recompense aveau dreptul s-o urmărească și s-o elimine pe soția renegatului. Ai grijă, tînără odraslă de duce... Îți acordăm dreptul de a oferi azil copiilor ei numai din bunătatea inimii noastre. Nimic nu ne-ar fi obligat să facem asta!

Leto era convins că delegatul Harkonnen greșea, dar nu dorea să-l contrazică asupra unui aspect legal, mai ales fără îndrumarea lui Thufir.

— Asadar, orice Casă poate fi persecutată, membrii săi pot fi asasinați de către sardaukari dintr-o toană, și nimeni de aici nu crede că e nedrept? Orice putere ar putea zdrobi o Mare Casă a Landsraadului, iar ceilalți nu vor face altceva decît să-și acopere ochii și să spere că nu vor fi următorii la rînd?

— Împăratul nu acționează după toane! strigă cineva. Cîteva glasuri aprobatoare i se alăturară, dar nu prea multe. Leto își dădu seama că această manifestare de patriotism și loialitate se datora probabil stării de sănătate din ce în ce mai grave a lui Elrood. Bătrînul nu mai fusese văzut îndeplinindu-și îndatoririle oficiale de cîteva luni și se credea că zace la pat, la doi pași de moarte.

Leto își puse mîinile în șolduri.

— Sunt eu tînăr, dar nu sunt și orb. Gîndiți-vă, membri ai Landsraadului, cu aliațele voastre nesta-

tornice și cu loialitățile false — ce jurăminte solemne vă mai puteți face dacă promisiunile voastre se spulberă ca pulberea?

Apoi repetă cuvintele cu care îl întîmpinase tatăl său, cînd ieșise din nava de salvare de pe Ix:

— Casa Atreides pretuieste loialitatea și onoarea cu mult mai mult decît politica!

Ridică o mînă, iar glasul său dobîndi o rezonanță autoritară și poruncitoare.

— Vă previn pe fiecare dintre voi: amintiți-vă de Casa Vernius! Vi se poate întîmpla și vouă, și chiar o să se-ntîmple dacă nu sunteți atenți. În cine mai puteți avea încredere dacă fiecare Casă se întoarce împotriva alteia cu prima ocazie?

Vedea că vorbele sale îi atinseseră pe unii dintre reprezentanți, dar știa în sinea lui că, atunci cînd va cere un vot pentru a sprijini ridicarea prețului de sînge pus pe Casa Vernius, puțini vor fi cei care vor fi de partea sa.

Leto inspiră adînc. Se întoarse, prefăcîndu-se că terminase de vorbit, dar aruncă peste umăr:

— Poate că ați face mai bine să vă gîndiți la propria voastră situație. Puneți-vă această întrebare: *În cine puteți avea cu adevărat încredere?*

Se retrase spre intrarea boltită al sălii Consiliului Landsraadului. Nu se auziră aplauze și nici rîsete. Numai o tăcere apăsătoare, dar Leto bănuia că reușise să-i impresioneze pe unii. Sau poate că era doar optimist? Ducele Leto Atreides mai avea multe de învățat despre treburile de stat — așa cum îi va spune fără îndoială Hawat pe drum spre casă — dar își făgădui să nu devină niciodată la fel ca negustorii de vorbe goale din acest for legislativ. Pentru tot restul zilelor sale, atîta timp cît va mai avea suflare, Leto va rămîne o persoană de încredere, loială și sinceră. În cele din urmă, vor vedea și ceilalți asta la el... poate chiar și dușmanii!

Thufir Hawat i se alătură la intrarea cu coloane și ieșiră amîndoi din enorma Sală a Oratoriului, pe cînd Landsraadul îsi continua treburile fără ei.

Istoria demonstrează că progresul tehnologic nu este o curbă constant crescătoare. Există perioade de stagnare, izbucniri ascendente și chiar regres.

Tehnologia Imperiului, cea de-a 532-a Ediție

În timp ce două personaje aflate în umbră îl priveau, amabilul doctor Yungar trecu un scaner Suk peste bătrînul cu față pămîntie care zăcea în pat, înecat parcă între cuverturile voluminoase, cearșafurile brodate și plasele diafane. Instrumentul de diagnosticare bîzîia.

N-o să mai aibă niciodată nevoie de concubine, se gîndi Shaddam.

— Împăratul este mort, anunță Yungar, aruncîndu-si pe umăr coada de cal, lungă și cenușie ca fierul.

— Ah, da. Cel puțin acum și-a regăsit pacea, comentă Shaddam cu un glas scăzut și răgușit, desi un fior superstitios îi străbătu șira spinării.

Aflase Elrood, măcar în ceasul al doisprezecelea, cine fusese responsabil de moartea lui? Chiar înainte de moarte, ochii reptilieni ai bătrînului se opriseră asupra fiului său. Cu un nod în stomac, prințul moștenitor își aminti de ziua îngrozitoare cînd împăratul descoperise complicitatea lui Shaddam la uciderea fiului său mai mare, Fafnir... și cum chicotise după ce aflase că odrasla sa mai tînără strecura anticoncepționale în mîncarea propriei sale mame, Habla, ca nu cumva femeia să dea nastere unui alt fiu și posibil rival.

Suspectase Elrood ceva? Își blestemase cumva propriul său fiu si moștenitor, cu ultimele sale gînduri?

Ei bine, era cu siguranță prea tîrziu ca să se răzgîndească acum. Bătrînul domnitor era mort, în sfîrșit, iar Shaddam fusese cauza sfîrșitului său. Nu, nu el... Fenring. Să fie el țapul ispășitor, dacă se va dovedi necesar. Un prinț moștenitor nu putea admite niciodată o asemenea vină!

În curînd, nu va mai fi prinț moștenitor — va fi, în sfîrșit, împărat. Împăratul Padișah al Universului Cunoscut... Era absolut necesar să nu cumva să-și arate emoția sau triumful. Va aștepta pînă după încoronarea oficială.

— Nu că nu ne-am fi asteptat la asta, zise Hasimir Fenring alături de el, plecîndu-și capul mare cu bărbia în piept. Bietul om începuse să degenereze de ceva vreme, hmmm...

Doctorul Suk își plie instrumentul de scanare și-l strecură într-unul dintre buzunarele tunicii sale largi. Toți ceilalți primiseră ordinul să iasă din încăpere: concubinele, soldații, chiar si șambelanul Hesban.

— Totuși, e ceva ciudat cu acest caz, zise Yungar. De mai multe zile am un sentiment de neliniște... că aici e ceva mai mult decît un om bătrîn care se stinge din cauze naturale. Trebuie să fim extrem de precauți cu analizele noastre, din moment ce este împăratul...

— *A fost* împăratul, zise Shaddam, cam prea repede. Fenring făcu un gest subtil de avertizare pentru a-i capta atenția.

— Exact ce voiam să spun! Doctorul Suk își trecu o mînă peste tatuajul cu diamant negru de pe fruntea sa. Shaddam se întrebă dacă nu cumva era doar îngrijorat că nu va mai încasa onorariile exagerate pentru continuarea tratamentului.

— Bunul meu doctor, împăratul Elrood era bătrîn și trăia într-o stare de tensiune puternică...

Ca într-o o binecuvîntare ciudată, Fenring se aplecă si atinse cu vîrful degetelor fruntea rece a bătrînului, care-i amintea lui Shaddam de o piatră acoperită cu un vechi pergament.

— Noi, cei care am fost cei mai apropiați de el, am văzut schimbări evidente ale stării sale de sănătate și ale capacității sale mintale din... să spunem, ultimii doi ani? Ar fi cel mai bine dacă nu ați da glas unor insinuări și suspiciuni nefondate care ar putea doar să dăuneze stabilității imperiului, în special în aceste vremuri dificile, hmm? Împăratul Padișah Elrood al IX-lea numără mai mult de o sută cincizeci de ani și a avut una dintre cele mai îndelungate domnii din istoria Casei Corrino. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt...

Shaddam își drese glasul.

— Ce altceva mai putea fi, doctore? Securitatea din jurul tatălui meu era impenetrabilă, cu paznici și adulmecătoare de otrăvuri peste tot. Nimeni nu s-ar fi putut atinge de el!

Yungar privi nesigur dincolo de prințul moștenitor, spre bărbatul cu aspect de nevăstuică din spatele lui.

— Identitate, motiv și ocazie... Acestea sunt întrebările și, deși nu sunt anchetator al poliției, sunt sigur că un mentat ar putea oferi răspunsuri pentru toate trei. Îmi voi aduna informațiile și le voi înainta unei comisii de anchetă. Este doar o formalitate, dar trebuie îndeplinită.

— Cine i-ar fi putut face ceva tatălui meu? întrebă Shaddam, apropiindu-se.

Francheța doctorului îl făcuse să devină încordat, dar acest medic Suk își dovedise deja natura pompoasă. Mortul de pe pat părea că-i privește pe toți, degetele sale încleștate ridicîndu-se acuzatoare.

— Întîi și întîi trebuie adunate mai multe probe, Sire.

— *Probe?* Ce fel de probe?

Se calmă. Transpirația i se prelinse pe sprîncene, și el își trecu o mînă prin părul roșcat, tuns cu grijă. Poate că mergea prea departe cu teatrul...

Fenring părea foarte calm și se mută de partea cealaltă a patului, acolo unde se afla ultimul pahar cu bere de mirodenie al împăratului.

Cu o șoaptă pe care numai Shaddam o putu auzi, doctorul spuse:

— Este datoria mea de Suk loial să vă avertizez, prințe Shaddam, că si domnia-voastră v-ati putea afla în mare pericol. Anumite forte... potrivit unor rapoarte pe care le-am citit... nu doresc ca familia Corrino să rămînă la putere!

— De cînd obține Școala Suk rapoarte despre aliații și intrigile imperiale? întrebă Fenring, trăgîndu-se mai aproape.

Nu auzise cuvintele, dar cu ani în urmă deprinsese valorosul talent de a citi de pe buze. Îl ajutase nespus de mult în activitățile sale de spionaj. Încercase să-l învete și pe Shaddam acest truc, însă prințul moștenitor nu prinsese încă secretul.

— Avem sursele noastre, răspunse doctorul Suk. Din păcate, astfel de legături sunt necesare, chiar și pentru o școală ca a noastră, dedicată vindecării.

Amintindu-și insistența doctorului de a fi plătit cu întreaga sumă, înainte măcar de a-l vedea pe pacient, Shaddam se încruntă la această ironie.

— Trăim vremuri primejdioase...

— Suspectezi pe cineva anume? întrebă Shaddam cu voce răgușită, urmărind privirea doctorului. Poate că-l puteau face pe șambelanul Hesban să scoată castanele din foc — să planteze dovezi, să lanseze zvonuri...

— În situația domniei-voastre, cel mai sigur ar fi să suspectați pe toată lumea, Sire. Aș dori să efectuez o autopsie a împăratului Elrood. Lucrînd împreună cu un coleg de la Școala Interioară, putem scana și analiza fiecare organ în parte, fiecare țesut și fiecare celulă... doar ca să fim siguri.

Shaddam se încruntă.

— Mi s-ar părea o îngrozitoare lipsă de respect față de tatăl meu să-l tăiem în bucăți mici. Avea o adevărată... oroare față de operațiile chirurgicale. Ah, da... Mai bine să-l lăsați să se odihnească în pace. Trebuie

să ne pregătim imediat pentru funeraliile de stat. Si pentru ceremonia încoronării mele!

— Dimpotrivă, insistă Yungar, arătăm respect pentru amintirea lui Elrood dacă încercăm să aflăm ce s-a întîmplat cu el. Poate că i-a fost implantat ceva în corp, cu cîtva timp în urmă, cînd comportamentul său a început să se schimbe — ceva ce i-a provocat moartea lentă. Un medic Suk ar putea găsi urmele cele mai vagi chiar și după doi ani!

— Fie și numai gîndul la o autopsie mă scîrbește, zise Shaddam. Eu sunt mostenitorul imperiului și interzic acest lucru!

Se uită în jos, spre bătrînul mort, si i se făcu pielea de găină, ca și cum fantoma bătrînei creaturi i-ar fi plutit deasupra capului. Privi tulburat spre umbrele din colțurile încăperii și spre șemineul rece.

Se așteptase să fie în al nouălea cer cînd tatăl său îi lăsase, în cele din urmă, tronul Leului de Aur — dar acum, știind bine că propriul său chaumurky fusese cauza morții împăratului, Shaddam se înfioră.

— Conform legii imperiale, aș putea să insist în mod oficial, Sire, îi explică doctorul Suk, păstrînd o voce joasă si calmă. Și, pentru binele domniei-voastre, trebuie să fac exact acest lucru. Văd că nu aveti experientă în materie de intrigi, din moment ce ați crescut la curte, protejat de rele. Fără îndoială, credeți că sunt smintit, dar vă asigur că nu mă înșel în legătură cu asta. O simt cu toată ființa mea.

— Poate că bunul doctor are dreptate, făcu Fenring.

— Cum poți să...

Zărind însă o sclipire ciudată în ochii lui Fenring, Shaddam se întrerupse, apoi privi spre doctor si îi spuse:

— Trebuie să mă sfătuiesc cu consilierul meu.

— Desigur!

Yungar îi privi cum se trag deoparte, spre ușă.

— Ești nebun? sopti Shaddam, cînd el și Fenring unseră la distanță.

— Cîntați-i în strună o vreme. Apoi, printr-o... — Fenring zîmbi, alegînd cuvîntul cel mai potrivit — neînțelegere, bătrînul Elrood va fi incinerat înainte ca ei să-l poată tăia.

— Aha, spuse Shaddam, pricepînd instantaneu.

Apoi i se adresă lui Yungar:

— Trimite după asociatul dumitalè și terminați autopsia. Tatăl meu va fi transportat la infirmerie, unde veți putea efectua procedura.

— Va fi necesară o zi pentru a-l aduce pe celălalt doctor, zise medicul Suk. Ați putea aranja ca trupul să fie păstrat la rece?

Shaddam zîmbi cu politicos.

— Se va face.

— Atunci vă părăsesc, cu permisiunea domniei-voastre, Sire, spuse medicul Suk, înclinîndu-se și retrăgîndu-se grăbit.

Medicul se precipită afară din încăpere, însoțit de foșnetul robei medicale. Părul său lung, cenușiu metalic, atîrna într-o coadă de cal, prinsă într-un inel de argint.

Cînd rămaseră singuri, Fenring comentă cu un surîs viclean:

— Ori așa, ori ar fi trebuit să-l ucidem pe ticălos, și nu ne puteam permite acest risc!

O oră mai tîrziu, printr-un nefericit concurs de împrejurări, împăratul Elrood al IX-lea fu transformat în cenușă la crematoriul imperial, iar rămășițele sale se rătăciră. Un sanitar de la Curte și doi infirmieri plătiră cu viața pentru această greșeală.

Memoria si Istoria sunt două fețe ale aceleiasi monede. Cu timpul însă, Istoria tinde să se orienteze spre o impresie favorabilă asupra evenimentelor, în vreme ce Memoria este condamnată să păstreze aspectele cele mai rele.

DOAMNA HELENA ATREIDES,
jurnalele ei personale

Tată, nu eram pregătit!

Noaptea, mările erau necrutătoare pe Caladan, iar ploaia adusă de vînt biciuia ferestrele turnului estic al castelului. O altă furtună se dezlănțuise înlăuntrul ducelui Leto: îngrijorare pentru viitorul propriei sale Case.

Își evitase responsbilitățile prea multă vreme... de luni de zile, de fapt. În această seară singuratică, nu-și dorea nimic altceva decît să stea într-o încăpere încălzită de un foc zdravăn, în compania lui Rhombur și a lui Kailea. În loc de asta, se hotărîse în sfîrsit să cerceteze unele dintre lucrurile personale ale bătrînului duce.

Cuferele care conțineau lucrurile tatălui său fuseseră aduse în încăpere și aliniate lîngă un perete. Servitorii umpluseră șemineul de bușteni care ardeau cu flăcări vii, iar o carafă cu vin fiert umplea încăperea cu arome picante de terrameg și un strop de melanj costisitor. Patru mici licurigloburi îi dădeau suficientă lumină, încît să vadă ce era în jurul său.

Kailea găsise o mantie de blană într-un cufăr. Punînd stăpînire pe ea, se învelise ca să se încălzească — dar asta o făcea, de asemenea, să arate uluitor. În ciuda schimbărilor radicale din viața ei, a prăbusirii visurilor

de a străluci la curtea imperială, fiica lui Vernius era o supravietuitoare. Prin pură voință, Kailea părea să-și supună mediul înconjurător, luînd lucrurile așa cum erau.

În pofida dezavantajelor politice ale unei legături romantice cu o familie renegată, ducele Leto — acum conducător al propriei sale Casei Mari — își dădea seama că era tot mai atras de fată. Își amintea însă de principalul avertisment al tatălui său: *Niciodată să nu te căsătorești din dragoste, căci vei aduce ruina Casei noastre.* Paulus Atreides insistase asupra acestui punct la fel de mult ca asupra oricărui alt principiu de guvernare. Leto știa că nu va putea niciodată să ignore poruncile bătrînului duce; făceau prea mult parte din el însuși...

Cu toate astea, era atras de Kailea, deși nu găsise încă pînă acum îndrăzneala de a-și exprima sentimentele față de ea. Credea că fata știe, chiar și așa; Kailea avea o minte foarte ageră si logică. Vedea asta în ochi ei de smarald, în arcuirea gurii sale ca de pisică, în privirile contemplative pe care i le arunca atunci cînd își închipuia că el nu observă.

Cu permisiunea lui Leto, Rhombur scotoci curios prin cîteva dintre cuferele masive, căutînd vechi suveniruri de război ale prieteniei dintre ducele Paulus și Dominic Vernius. Răscolind adînc într-unul din cufere, scoase o pelerină brodată și o despături.

— Ce-i asta? Nu l-am văzut niciodată pe tatăl tău purtînd-o...

Leto studie modelul și își dădu seama imediat ce era — șoimul Casei Atreides îmbrățișa lampa Richesiană a cunoașterii.

— Cred că asta-i mantia lui de nuntă, de cînd s-a căsătorit cu mama.

— Oh, făcu Rhombur pe un ton stînjenit. Îmi pare rău!

Împături mantia și o bagă înapoi în cufăr.

Clătinînd din cap, Leto trase adînc aer în piept. Știa că vor da peste multe astfel de amintiri triste, iar el va trebui să le îndure pe toate.

— Tatăl meu nu a ales singur să moară și să mă lase pe mine în locul lui, Rhombur. Mama a luat propriile sale decizii. Ar fi putut fi un sfetnic valoros pentru mine. În alte împrejurări, ajutorul și sfaturile ei înțelepte ar fi fost bine venite. În schimb...

Oftă și se uită cu amărăciune spre Kailea.

— Cum am spus, a luat propriile ei decizii...

Numai Leto și războinicul mentat stiau adevărul despre complicitatea Helenei la asasinat, iar acesta era un secret pe care Leto jurase că-l va duce cu el în mormînt. O dată cu moartea șefului de grajd în timpul interogatoriului, ducele Leto Atreides se trezise cu sînge proaspăt pe mîini — primul, dar cu siguranță nu și ultimul. Nici măcar Rhombur sau Kailea nu bănuiau adevărul.

O trimisese pe mama sa departe de castelul Caladan, cu doi dintre servitorii ei, aleși de el. Pentru propria sa „odihnă și siguranță", doamna Helena fusese dusă pe Continentul de Est, unde avea să trăiască în condiții primitive împreună cu Surorile din Sihăstrie, o comunitate religioasă retrogradă. Cu aroganță, dar fără să mai încerce să ceară explicații pentru comportamentul fiului ei, Helena își acceptase repudierea.

Deși se străduise să pară puternic, Leto deplîngea în sine pierderea mamei sale și era dezorientat văzîndu-se fără ambii părinți, în decurs de doar cîteva luni. Însă Helena comisese cel mai abominabil act de trădare împotriva propriei sale familii, a propriei sale Case, si stia că n-ar fi putut-o ierta niciodată, nici n-ar fi putut s-o mai vadă vreodată. Uciderea ei era în afară de orice discuție; acest gînd de-abia dacă-i trecuse prin minte. Era, la urma urmei, mama lui, iar el nu-i semăna. În plus, dispariția sa din preajmă era și o problemă practică, pentru că-i rămăseseră proprietăți vaste de administrat, iar bunăstarea cetățenilor de pe Caladan avea

prioritate. Trebuia să se apuce să conducă afacerile Casei Atreides!

Dintr-un cufăr plin cu diferite obiecte, Rhombur scoase un pachet de cărți de joc de modă veche, făcute de mînă, și cîteva dintre medaliile Bătrînului Duce, inclusiv insignele militare de onoare, un cuțit știrbit și o mică flamură însîngerată. Leto descoperi cochilii de scoici de mare, o eșarfă colorată, o poezie de dragoste nesemnată, o șuviță de păr castaniu-roșcat (nu era culoarea Helenei), apoi o altă șuviță blondă și brățările smălțuite de alamă ale unei femei, dar nu putu da nici o explicație pentru aceste lucruri.

Știa că tatăl său își luase amante, deși nu adusese nici una dintre ele la castel, în calitate de concubină oficială. Se mulțumise să se distreze și, fără îndoială, le copleșise pe femei cu podoabe, țesături sau dulciuri,

Leto lăsă deoparte toate aceste lucruri și închise capacul greu al cufărului. Ducele Paulus avea dreptul la propriile sale amintiri, la trecutul și la secretele sale. Nici unul dintre aceste suveniruri nu avea vreo legătură cu averile Casei Atreides. El trebuia să se ocupe de politică și de afaceri. Thufir Hawat, alți consilieri de la Curte și chiar prințul Rhombur făceau tot ce le stătea în puteri să-l îndrume, însă Leto se simțea ca un nou născut care trebuia să învețe totul de la început.

În timp ce afară continua să plouă, Kailea turnă o cană de vin fiert și i-o întinse lui Leto, apoi luă încă două, una pentru ea și alta pentru fratele ei. Ducele sorbi gînditor, savurînd aroma condimentată. Căldura îi pătrunse din nou în oase și el zîmbi cînd îi mulțumi fetei.

Ea privi în jos, spre mărunțișurile ciudate, și-și aranjă unul dintre pieptenii de aur în părul arămiu închis. Leto observă că buza de jos îi tremura.

— Ce s-a întîmplat, Kailea?

Fata inspiră adînc si se uită spre fratele ei, apoi spre Leto.

— Eu nu voi avea niciodată ocazia de a căuta printre lucrurile mamei mele, așa ca tine. Nici în Marele Palat

și nici măcar printre cele cîteva obiecte prețioase pe care le-a luat cu ea cînd a fugit...

Rhombur se apropie și o tinu pe sora lui în brate, dar ea continuă să se uite spre Leto.

— Mama mea avea amintiri chiar de la împărat, comori pe care i le-a dăruit cînd a plecat din serviciul său. Avea atîtea amintiri, atîtea povesti să-mi spună... N-am stat destul s-o ascult atunci cînd trăia.

—Totul va fi bine, spuse Rhombur, încercînd s-o consoleze. Ne vom face propriile noastre amintiri.

— Și-i vom face pe toți să-și amintească de *noi*, răspunse Kailea, cu o voce frîntă dintr-o dată.

Simțindu-se bolnav și extrem de obosit, Leto își feră inelul cu sigiliul ducal, de pe deget. Încă îl simțea relalocul lui și foarte greu, dar știa că nu-l va mai da jos decît într-un viitor foarte îndepărtat, cînd îl va transmite propriului său fiu, ca să continue tradițiile Casei Atreides.

Afară, furtuna revărsa si mai multă ploaie asupra zidurilor și ferestrelor vechiului castel de piatră, în vreme ce marea îngîna un cîntec de leagăn înspumat, pe falezele înalte din depărtare. Caladan părea foarte mare și copleșitor în jurul lui, iar Leto se simțea incredibil de mic. Deși era o noapte neospitalieră, cînd tînărul duce schimbă zîmbete cu Rhombur și Kailea, simti că la el acasă e totuși cald și confortabil.

Leto află de moartea împăratului în momentul în care, împreună cu trei servitori, se chinuia să atîrne capul taurului salusan în sala de mese. Lucrătorii folosiseră frînghii și scripeți pentru a ridica monstruosul trofeu la locul dinainte pregătit, pe pereții lipsiți de ornamente ai sălii.

Thufir Hawat stătea lîngă el înnegurat, privind totul cu mîinile strînse la spate. Absent, mentatul își atinse cicatricea prelungă de pe picior, o amintire din vremurile cînd îl salvase pe foarte tînărul Paulus de ur a-

taur furios. De data asta însă, nu acționase destul de repede...

Kailea se cutremură, ridicînd ochii spre capul urît al creaturii.

— Va fi greu să mîncăm în această sală, cu lucrul acela holbîndu-se la noi. Mai văd și-acum sîngele de pe coarnele sale...

Leto privi capul taurului cu un ochi cercetător.

— Eu îl privesc ca pe un memento care-mi spune să nu las niciodată garda jos. Chiar si un animal prost — mai ales dacă se amestecă niste conspiratori umani — poate răpune un lider al unei Case Mari din Landsraad.

Simți un fior.

— Gîndeste-te la această lectie, Kailea!

— Mă tem că nu este un gînd foarte încurajator, murmură ea, cu ochii verzi strălucindu-i de lacrimi abia reținute.

Clipind pentru a-și limpezi privirea, se întoarse la treburile sale.

Cu un dosar de rapoarte pe cristal ridulian deschis înaintea ei, pe masă, își dedica energia studierii contabilității Casei. Folosindu-se de cele învățate în Biroul Sferic de pe Ix, Kailea analiza fluxurile de venituri încasate de pe urma proprietăților Atreides pentru a afla cum erau distribuite activitățile și productivitatea pe continentele și mările de pe Caladan. Leto și cu ea discutaseră problema în amănunțime, în ciuda tinereții lor. Leto fusese încîntat să descopere că exilata Kailea Vernius avea o minte excelentă pentru afaceri.

„Să fii un bun duce nu înseamnă doar scrimă și lupte cu tauri", îi spusese cîndva Thufir Hawat, cu mult timp înainte de ultimele necazuri si provocări. „Administrarea lucrurilor mărunte este adesea o bătălie mult mai dificilă." Din cine știe ce motiv, afirmația se întipărise în mintea lui Leto, iar acum descoperea înțelepciunea acestor cuvinte.

...Cînd mesagerul imperial păși în sala de mese, abia coborît dintr-un transspațial al Ghildei, se opri în poziție

de drepți, îmbrăcat protocolar în culorile imperiale, purpuriu și auriu.

— Solicit o audiență la ducele Leto Atreides.

Leto, Rhombur si Kailea înghețaseră cu toții, amintindu-și de veștile îngrozitoare pe care le primiseră ultima dată cînd un crainic intrase în marea sală de recepții. Leto se rugă să nu se fi întîmplat nimic cu fugarul Dominic Vernius, care continua să se ascundă. Însă acest mesager oficial purta culorile Casei Corrino, și arăta de parcă își rostise anunțul de cîteva zeci de ori pînă atunci.

— Am datoria de a-i anunta pe toți membrii Caselor Mari si Minore din Landsraad că Împăratul Padișah Elrood Corrino al IX-lea a murit, răpus de o boală îndelungată, după o sută treizeci de ani de domnie. Fie ca istoria să amintească plină de mîndrie de lunga lui domnie și fie ca sufletul său să găsească pacea eternă!

Leto se dădu înapoi, uluit. Unul dintre muncitori aproape că lăsă capul de taur să alunece de pe locul fixat pe perete, însă Hawat strigă să-i atragă atenția, să fie atent la ceea ce face.

Împăratul fusese o constantă în galaxie pentru durata a două vieți normale de om. Elrood trăise pe Kaitain, înconjurat de paznici, protejat împotriva oricăror amenințări, și profund dependent de melanjul geriatric. Leto nu se gîndise niciodată că bătrînul ar putea muri într-o bună-zi, deși de un an sau doi auzise că Elrood devenise tot mai bolnăvicios.

Leto se întoarse spre mesager si dădu politicos din cap.

— Te rog, transmite-i prințului Shaddam condoleanțele mele. Cînd vor avea loc funeraliile de stat? Desigur, Casa Atreides va fi prezentă.

— Nu va fi necesar, răspunse curierul cu o voce seacă. La cererea tronului, nu se va ține decît o ceremonie privată, pentru membrii apropiați ai familiei.

— Înțeleg...

— Oricum, Shaddam Corrino, care va fi în curînd încoronat ca Împărat Padișah al Universului Cunoscut, sub numele de Shaddam al IV-lea, vă solicită respectuos prezența la încoronare și depunerea jurămîntului de fidelitate, cînd va urca în mod oficial pe Tronul Leului de Aur. Detaliile asupra ceremoniei de încoronare urmează să fie stabilite.

Leto se uită grăbit spre Thufir Hawat și răspunse:

— Se va face.

Cu un semn scurt din cap, mesagerul adăugă:

— Cînd protocolul va fi pus la punct și se va stabili programul, va fi trimis pe Caladan un mesaj corespunzător.

Făcu o plecăciune, fluturîndu-și în jurul brațelor mantia purpuriu-aurie, și se răsuci pocnindu-și cizmele. Ieși din sală, îndreptîndu-se spre un vehicul care să-l ducă înapoi la spațioport, pentru călătoria spre următoarea planetă imperială, unde va transmite același mesaj.

— Ei bine, ăă... asta a fost o veste bună, rosti Rhombur amar.

Avea chipul palid, dar împietrit. Rămase tăcut lîngă ușă, digerînd informația.

— Dacă n-ar fi fost gelozia meschină a împăratului și uneltirile sale, familia mea si-ar fi putut reveni din criza de pe Ix. Landsraadul ar fi trimis ajutoare...

— Elrood n-a vrut să ne revenim, zise Kailea, desprinzîndu-și privirea de pe înregistrările ei contabile. Îmi pare rău doar că mama nu a apucat să trăiască pentru a afla aceste vești.

Buzele lui Leto schițară un surîs de un optimism prudent.

— Stați puțin, asta ne dă o ocazie neașteptată. Ia gîndiți-vă... Elrood era singurul care nutrea o dușmănie specială față de Casa Vernius. El si cu mama voastră au împărtășit un trecut dureros, despre care știm că a fost adevăratul motiv pentru refuzul său de a șterge

prețul de sînge pus pe familia voastră. A fost ceva *personal*!

Stînd sub capul taurului, Hawat îl privi intens pe Leto. Asculta în tăcere, așteptînd să vadă ce sugera noul duce.

— Am încercat să discut această problemă în Consiliul Landsraadului, zise Leto, dar nu sunt buni de nimic, nu vor să se angajeze. Nu vor face nimic să ne ajute. Însă Shaddam, ca văr al meu pe linie feminină... Ne-am întîlnit doar de trei ori, însă bunica mea după mamă a fost tot un copil al lui Elrood. Pot invoca legăturile de sînge. Cînd Shaddam va deveni noul împărat, voi trimite o petiție în care să cer amnistierea voastră, ca un gest de iertare. Cînd voi jura loialitatea eternă a Casei Atreides, îi voi cere să-si amintească de trecutul măreț al Casei Vernius.

— De ce-ar accepta așa ceva? vru Kailea să știe. Ce avantaj ar avea?

— Ar fi lucrul cel mai corect pe care l-ar putea face, zise Rhombur. Asa ar fi drept.

Sora lui îl privi de parcă si-ar fi pierdut mințile.

— O va face pentru a statornici o tendință a domniei sale, explică Leto. Fiecare nou împărat doreste să creeze o identitate, să arate că este diferit de predecesorul său, că se îndepărtează de rînduielile și hotărîrile vechi. Shaddam s-ar putea să fie într-o dispozitie iertătoare. Se spune că nu era în cei mai buni termeni cu tatăl său si va dori, cu siguranță, să-și arate propriile sale păreri după mai mult de un secol de domnie a lui Elrood...

Kailea se aruncă în brațele lui Leto, iar el o îmbrățișă cu stîngăcie.

— Ar fi atît de minunat, Leto, să ne recăpătăm libertatea — și posesiunile familiei! Poate că, după toate astea, ar mai fi cîte ceva de salvat pe Ix...

— Să ne păstrăm speranța, Kailea, zise Rhombur cu un optimism precaut. Încearcă să-ți imaginezi toate astea și s-ar putea adeveri.

— Nu trebuie să ne fie teamă să cerem, zise Leto

— Prea bine, făcu Rhombur. Dacă cineva poate realiza așa ceva, acesta ești tu, prietene!

Înflăcărat de hotărîre si optimism, Leto începu să urzească planurile pentru ceremonia oficială de pe Kaitain.

— Vom face ceva la care nu se așteaptă nimeni, spuse el. Rhombur și cu mine vom apărea împreună la ceremonia încoronării!

Întîlni privirea alarmată a consilierului său mentat.

— Este periculos să-l duceți acolo pe fiul lui Vernius, stăpîne.

— ...și exact lucrul la care nu se așteaptă nimeni!

Ce simțuri ne lipsesc de nu putem vedea sau auzi o altă lume peste tot în jurul nostru?

Biblia Catolică Portocalie

Unii considerau frumoasă sălbăticia stîncoasă a Stației Gărzii Forestiere — o țară a minunilor, virgină și naturală. Dar baronului Vladimir Harkonnen îi displăcea să fie atît de departe de clădirile închise, de unghiurile drepte, de metal și de plaz. Aerul rece mirosea aspru și neplăcut, fără efluviile industriale familiare, datorate lubrefianților și mașinăriilor. Prea primitiv, prea ostil...

Baronul cunoștea totuși importanța destinației lor si se distra privind disconfortul încă și mai mare arătat de mentatul său strîmb. Cu roba murdară si părul încîlcit, Piter de Vries se străduia să facă față încercării. Deși mintea îi funcționa ca o masinărie puternică, trupul său era fragil, costeliv și slăbit.

— Totul este atît de *primitiv* aici, baroane, atît de murdar și rece, zise de Vries, cu privirea rătăcită. Sunteți sigur că trebuie să mergem atît de departe? N-avem altceva mai bun de făcut decît să hoinărim prin pădure?

— Unii oameni plătesc din greu ca să viziteze astfel de locuri, zise baronul. Le numesc *rezervații*.

— Piter, tacă-ti gura și ține pasul cu noi, îi aruncă Rabban.

Se opinteau să urce un deal abrupt, spre un perete de gresie acoperit cu gheată si presărat de caverne.

Încruntîndu-se, mentatul îi întoarse răutăcios împunsătura:

— Nu-i ăsta locul unde băieţelul te-a păcălit, pe tine şi întreaga ta echipă de vînători, Rabban?

Nepotul baronului se întoarse, cu ochii cu pleoape groase aţintiţi asupra lui de Vries, şi mîrîi:

— Data viitoare am să te vînez chiar pe *tine* dacă nu-ţi ţii gura.

— Chiar pe neprețuitul mentat al unchiului tău? întrebă de Vries pe un ton sfidător. Dar cum m-ar mai înlocui?

— Are dreptate, căzu de acord baronul, chicotind.

Rabban mormăi ceva în sine.

Mai devreme, gărzile baronului şi experţii în vînătoare pieptănaseră rezervaţia izolată de vînătoare, o verificare de securitate pentru ca ei trei să poată merge singuri, fără anturajul obişnuit. Cu un pistol maula la şold şi o armă calorică atîrnată pe umăr, Rabban insista că trebuie să aibă grijă de toţi ogarii sălbatici sau de alte animale de pradă care-i puteau ataca. Baronul nu avea o încredere atît de mare în nepotul său, luînd în considerare faptul că un băietel se dovedise mai deştept decît el — dar cel puţin aici erau departe de orice priviri indiscrete.

În vîrful unei faleze, cei trei se odihniră pe margine, apoi urcară pe o altă pantă. Rabban deschidea drumul, îndepărtînd tufişurile dese şi ţepoase, pînă cînd ajunseră pe un platou de gresie lipsit de vegetaţie. Acolo, o crevasă joasă lăsa să se vadă un spaţiu întunecat între pietrele sfărîmicioase şi sol.

— Aici este, zise Rabban. Veniţi.

Baronul îngenunchie şi îndreptă o lanternă-inel spre deschizătura cavernei.

— Urmează-mă, Piter.

— Nu sunt amator de speologie, răspunse mentatul, şi în afară de asta, sunt obosit.

— Nu esti destul de dotat fizic, asta-i tot, îl contrazise baronul trăgînd aer în piept ca să-si simtă muschii. Ai nevoie de mai mult exercitiu. Mentine-te în formă.

— Dar nu pentru așa ceva m-ați cumpărat, domnule baron.

— Te-am cumpărat ca să faci tot ce-ti *spun* eu să faci.

Se aplecă și se tîrî prin deschizătură; raza de lumină îngustă, dar puternică, de la degetul său, străpungea bezna din fata lor.

Deși baronul încerca să-si mențină trupul în stare perfectă, în ultimul an fusese afectat de dureri și slăbiciuni neașteptate. Nimeni nu observase — sau poate că nimeni nu îndrăznise să-i spună — faptul că începuse să si cîstige în greutate, desi nu-si schimbase regimul alimentar. Pielea i se îngroșase, arătînd albă și bolnăvicioasă. Se gîndise să discute problema cu niște experți medicali, poate chiar cu un doctor Suk, indiferent cît de exorbitant era onorariul pentru consultarea unuia. Viața, după cum se părea, era un sir nesfîrșit de probleme.

— Miroase a pișat de urs pe-aici, se plînse de Vries, pe cînd se strecura prin gaură.

— De unde știi tu cum miroase pișatul de urs? zise Rabban, împingîndu-l pe mentat si mai adînc pentru a-si face loc.

— Te-am mirosit pe *tine*. Un animal sălbatic nu poate fi mai puturos de-atît!

Cei trei bărbați se ridicară în picioare, iar baronul aprinse un mic licuriglob, care pluti încet în sus, pentru a străluci lîngă un perete din spatele cavernei joase. Locul era neprimitor, acoperit cu mușchi, plin de praf, fără nici un semn că ar fi fost vreodată locuit de oameni.

— O proiecție mimetică destul de reușită, nu-i așa? întrebă baronul. Cea mai bună treabă pe care au făcut-o oamenii nostri. Întinse mîna plină de inele si imaginea peretelui se învolbură, devenind neclară.

Rabban observă o mică protuberanță de piatră si o apăsă; întregul perete din spate alunecă înapoi si dispăru, dezvăluind un tunel de acces.

— O ascunzătoare foarte specială, zise baronul.

Se aprinseră niste becuri, luminînd pasajul care ducea în inima dealului. După ce păsiră înăuntru si închiseră în spatele lor proiecția zidului fals, de Vries privi în jurul său uluit.

— Ați ținut acest lucru secret chiar și față de mine, domnule baron?

— Rabban a descoperit această cavernă în timpul uneia dintre partidele sale de vînătoare. Noi am făcut unele... modificări, folosind o nouă tehnologie, o tehnică foarte interesantă. Cred că vei vedea și tu posibilitățile, o dată ce-ți voi explica totul.

— O ascunzătoare foarte complicată, căzu mentatul de acord. Nu poti fi niciodată destul de atent la spioni.

Baronul îsi ridică mîinile spre tavan și strigă din toată puterea plămînilor săi:

— Azvîrlit fie printul moștenitor Shaddam în hazna! Nu — aruncați-l în cel mai adînc hău de lavă si mizerie!

Izbucnirea trădătoare îl șocă pînă si pe de Vries, iar baronul chicoti.

— Aici, Piter — și nicăieri altundeva pe Giedi Prime — nu mă tem cîtusi de puțin că pereții ar putea avea urechi.

Îi conduse în camera principală.

— Noi trei am putea să ne ascundem aici și să rezistăm chiar și unui atac cu arme atomice de contrabandă. Nu ne-ar găsi nimeni. Containerele anentropice conțin provizii și arme care ar putea ține în veci. Am pus aici tot ce este vital pentru Casa Harkonnen, de la înregistrări genealogice la documente financiare si pînă la materialele noastre de santaj — toate detaliile josnice și fascinante pe care le avem despre alte Case.

Rabban luă loc la o masă foarte lustruită și apăsă un buton de pe un panou. Deodată, pereții deveniră

transparenți, strălucind gălbui pentru a ilumina trupuri chircite, douăzeci si unu la număr, atîrnînd la vedere în spațiile dintre panourile transparente.

— Iată si echipa de constructori, explică Rabban. Este... mausoleul nostru special pentru ei.

— Oarecum faraonic, zise baronul, pe un ton relaxat.

Carnea cadavrelor era decolorată și umflată, fețele contorsionate în grimase macabre ale mortii. Expresiile victimelor oglindeau mai mult o resemnare tristă decît teroarea morții iminente. Oricine construise o astfel de ascunzătoare secretă pentru Harkonenneni trebuie să-și fi dat seama de la bun început că fusese hărăzit pieirii.

— Vor fi o priveliște destul de neplăcută cînd vor începe să putrezească, glăsui baronul, dar pînă la urmă, vom avea niște schelete curate și frumoase pe care să le admirăm.

Ceilalți pereți erau acoperiți cu o ornamentație complicată, reprezentînd grifonii albaștri ai Casei Harkonnen, precum și imagini vulgare și pornografice cu împreunări dintre oameni sau cu animale, motive sugestive, și un ceas mecanic care ar fi ofensat orice privitor. Rabban se uită la el și chicoti văzînd organele femeiești și cele bărbătești interacționînd într-un ritm constant și etern.

De Vries se răsuci pe loc, analizînd detaliile și includzîndu-le în propria sa proiecție de mentat.

Baronul zîmbi.

— Încăperea este înconjurată de o proiecție de ecranare care face orice obiect invizibil pe toate lungimile de undă. Nici un scaner nu poate detecta această cavernă prin explorare vizuală, termică sau chiar tactilă. Noi numim asta *noncîmp*. Gîndește-te. Stăm în acest loc dar el nu *există* din punctul de vedere al restului universului. Este locul perfect ca să discutăm... delicioasele noastre planuri.

— N-am auzit niciodată de un astfel de cîmp — nici de la Ghildă, nici de pe Ix, zise de Vries. Cine l-a inventat?

— S-ar putea să ți-l amintești pe cercetătorul nostru... invitat de pe Richese.

— Chobyn? întrebă mentatul, apoi își răspunse de unul singur la întrebare. Da, asa îl cheamă.

— A venit la noi în secret, cu o descoperire de ultimă oră a richesienilor. Era o tehnologie nouă si destul de riscantă, dar prietenul nostru Chobyn a întrevăzut posibilitățile. Cu înțelepciune, a adus această tehnologie Casei Harkonnen, pentru a fi folosită numai de noi, cu condiția să-l plătim corespunzător.

— Și cu siguranță l-am plătit destul...

— A meritat fiecare solar, continuă baronul.

Bătu darabana cu degetele pe masă, în ritmul său obișnuit.

— Înăuntrul nonglobului, nici un suflet nu ne mai poate asculta, nici măcar un navigator al Ghildei, cu prestiința lui blestemată cu tot. Acum, l-am pus pe Chobyn să lucreze la... ceva chiar și mai bun pentru noi.

Rabban se lăsă nerăbdător într-unul dintre scaunele de la masă.

— Să-i dăm drumul cu ce-avem de discutat.

De Vries se așeză la masa cu auto-curățare, cu ochii învăpăiați, cu toate rotițele mintii sale de mentat învîrtindu-se deja și digerînd implicațiile unei tehnologii de invizibilitate. Cum putea fi ea folosită...

Baronul își mută privirile de la nepotul său cu trăsături greoaie la mentatul strîmb. *Ce contrast izbitor formează aceștia doi, la extremele spectrului intelectual.* Rabban si de Vries trebuiau supravegheați amîndoi în mod continuu, primul pentru că era tare de cap și iute la mînie, iar celălalt din cauză că inteligența sa sclipitoare putea fi la fel de periculoasă.

În pofida deficiențelor sale evidente, Rabban era singurul dintre Harkonneni care-i putea succede baronului. Cu siguranță, Abulurd nu era competent. În afară de cele două fiice bastarde pe care Bene Gesserit îl forțaseră să le procreeze, baronul nu avea copii. De aceea, era nevoit să-l instruiască pe nepotul său în exercitarea

corectă si incorectă a puterii, așa încît să poată muri împăcat cu gîndul că vechea Casă Harkonnen va continua ca întotdeauna.

Ar fi chiar mai bine, totusi, dacă Atreizii ar fi distrusi...

Poate că Rabban ar trebui să aibă doi mentați care să-l îndrume, în loc de unul, asa cum se obișnuia. Din cauza firii sale crude, conducerea lui Rabban va fi deosebit de brutală, poate că la o scară nemaivăzută pe Giedi Prime, în pofida îndelungatei istorii a Harkonnenilor, de tortură și tratament violent al sclavilor.

Expresia baronului deveni îndîrjită.

— Să trecem la afaceri. Acum ascultați, amîndoi. Piter, vreau să-ți folosești toate calitățile tale de mentat...

De Vries își scoase dintr-un buzunar interior al robei sticluța cu suc de sapho. Înghiți cu lăcomie și plescăi din buze într-o manieră care-l dezgustă pe baron.

— Spionii mei au raportat informații foarte neliniștitoare, zise baronul. Implică planeta Ix si unele dintre planurile pe care împăratul se pare că le-a pus la punct înainte de a muri.

Bătu cu degetele pe masă în ritmul melodiei care îi răsuna mereu în minte.

— Acest plan are implicatii serioase în ceea ce privește averea familiei. CHOAM și Ghilda nici măcar nu știu de asta...

Rabban mîrîi. De Vries își îndreptă umerii, așteptînd mai multe informații.

— Se pare că împăratul și Tleilaxu au făcut un fel de aliantă pentru a comite lucruri neortodoxe și ilegale în cel mai înalt grad.

— Limorcii si rahatul se amestecă întotdeauna, remarcă Rabban.

Baronul chicoti la auzul analogiei.

— Am aflat că iubitul nostru împărat, plecat de curînd dintre noi, a fost implicat personal în invazia de pe Ix. A obligat Casa Vernius să se declare renegată si a pus în loc pe tleilaxu pentru a începe cercetări...

adaptîndu-și metodele la instalațiile sofisticate ale ixienilor.

— Și ce fel de cercetări sunt astea, baroane? întrebă de Vries.

Baronul aruncă bomba.

— Caută o metodă biologică de a sintetiza melanj. Cred că-și pot produce ieftin propria lor mirodenie artificială, scoțînd astfel Arrakisul — *pe noi* — din rețeaua de distribuție.

Rabban pufni.

— Imposibil! Nimeni nu poate face asta!

Însă mintea lui de Vries lucra, pe măsură ce aseza la locul potrivit informatiile relatate.

— Eu n-aș subestima tleilaxu — mai ales în combinație cu fabricile si cu tehnologia de pe Ix. Vor avea tot ce le trebuie.

Rabban se ridică în picioare.

— Dar dacă împăratul poate face mirodenie sintetică, ce se va întîmpla cu averea noastră? Ce se va întîmpla cu toate rezervele de melanj pe care le-am adunat de ani de zile?

— Dacă noul produs sintetizat se dovedește a fi ieftin și eficace, averea bazată pe mirodenie a Casei Harkonnen se va evapora, explică de Vries împietrit. Practic, peste noapte.

— Exact, Piter!

Baronul lovi în masă cu pumnul său inelat.

— Recoltarea mirodeniei de pe Arrakis este incredibil de costisitoare. Dacă împăratul are propria sa sursă de melanj ieftin, piața se va prăbuși, iar Casa Corrino va controla restul — un nou monopol aflat în întregime în mîinile împăratului.

— CHOAM-ului n-o să-i placă asta, zise Rabban cu o intuiție surprinzătoare.

De Vries sugeră:

— Atunci va trebui să transmitem această informație Ghildei Spațiului. Trebuie să le dezvăluim ce făcea împăratul și să ne asigurăm că Shaddam încetează orice

fel de cercetări asemănătoare. CHOAM si Ghilda n-or să vrea să-si piardă investitiile în productia de mirodenie.

— Dar ce se va întîmpla dacă noul împărat încheie mai întîi un tratat cu ei, Piter? întrebă baronul. CHOAM este partial în posesia Casei Corrino. Shaddam va face tot ce va putea pentru a-și face un nume la începutul domniei sale. Dacă CHOAM îl presează să le dea acces la mirodenia sintetică la un preț extraordinar de mic, ca recompensă pentru cooperarea lor? Ghilda va fi încîntată să aibă o sursă mai ieftină si de calitate. Ar putea abandona Arrakisul cu totul, dacă e prea dificil.

— Atunci, noi vom fi singurii lăsați de-o parte, mormăi Rabban. Casa Harkonnen va fi călcată în picioare de toți.

Ochii mentatului aproape că se închiseră cînd vocea lui continuă să turuie:

— Nici n-am putea depune o plîngere oficială către Casele din Landsraad. Informatia despre un înlocuitor de mirodenie ar crea o adevărată frenezie lacomă printre familiile Federate. Aliațele politice s-au modificat recent, iar unele dintre Case n-ar avea nimic împotrivă dacă monopolul nostru s-ar prăbusi. Nu le-ar păsa nici cît negru sub unghie de o cădere a prețului melanjului. Singurii care ar pierde ar fi cei care au investit din greu în rezerve secrete și ilegale de melanj sau în operațiunile costisitoare de recoltare a mirodeniei pe Arrakis.

— Cu alte cuvinte, tot *noi* — si cîțiva dintre aliații noștri cei mai apropiați, observă baronul.

— Bene Gesserit și micuta ta iubită din rîndul vrăjitoarelor probabil că n-ar avea nimic împotriva unei surse ieftine de mirodenie.

Baronul se uită urît la nepotul său. Rabban chicotea sur si simplu.

— Deci, ce putem face?

De Vries răspunse fără să se mai consulte cu baronul:

— Casa Harkonnen va trebui să se ocupe de asta ea una singură. Nu ne putem aștepta la nici un fel de ajutor din afară.

— Amintește-ți că Arrakis nu este decît un cvasi-fief, zise baronul. Ne-a fost dat cu îngăduința CHOAM-ului si a împăratului. Iar acum e ca un cîrlig de care am fost agățați și puși la uscat. Trebuie să fim extrem de prudenți.

— N-avem destulă putere militară pentru a ne lupta cu toți dușmanii, observă Rabban.

— Va trebui să fim subtili, spuse de Vries.

— Subtili?

Baronul înălță sprîncenele.

— Prea bine, sunt dispus să încerc lucruri noi.

— Trebuie să subminăm aceste cercetări tleilaxu de pe Ix, continuă de Vries, sau mai bine să le distrugem. Aș sugera Casei Harkonnen să-și lichideze diverse bunuri, să-si creeze o rezervă de bani lichizi și să stoarcă din producția curentă de mirodenie un profit cît mai mare posibil, pentru că s-ar putea să dispară în orice clipă.

Baronul se uită spre Rabban.

— Trebuie să strîngem șurubul. Oh, și am să-l pun pe idiotul de taică-tu să mărească recolta de blănuri de balenă pe Lankiveil. Trebuie să ne umplem cuferele. Bătăliile care vor veni s-ar putea să fie destul de costisitoare pentru resursele noastre.

Mentatul își șterse o picătură roșie de pe buze.

— Trebuie să facem toate astea în cel mai deplin secret. CHOAM supraveghează activitatea noastră financiară cu mare atenție și ar observa dacă începem dintr-o dată să facem ceva neobișnuit. Deocamdată, cel mai bine ar fi dacă nu ne-am băga nasul în cercetările tleilaxu. Nu vrem ca CHOAM sau Ghilda să-și unească forțele cu noul împărat împotriva Casei Harkonnen.

— Trebuie să menținem imperiul dependent de noi într-un mod corespunzător, zise baronul.

Rabban mormăi, încercînd să priceapă implicațiile prin forță brută.

— Dar dacă tleilaxu s-au înfipt atît de bine pe Ix cum distrugem cercetările fără să dezvăluim ce semni-

ficație au? Fără să ne dăm de gol si fără să-i stîrnim pe toți dușmanii noștri?

De Vries se lăsă pe spate cu ochii ațintiți la desenele sexuale de pe pereți. Cadavrele în putrefacție atîrnau în vitrinele lor ca niste iscoade hidoase. Mintea lui fremăta printre calculele mentatice și, în cele din urmă, răspunse:

— Trebuie să punem pe altcineva să lupte pentru noi. De preferat, fără să stie.

— Pe cine? se interesă Rabban.

— De asta l-am adus pe Piter aici, replică baronul. Avem nevoie de sfaturi.

— O primă proiecție, zise de Vries. Casa Atreides.

Rabban rămase cu gura căscată.

— Atreizii nu vor lupta niciodată pentru noi!

De Vries răspunse pe un ton răstit:

— Bătrînul Duce e mort, iar Casa Atreides este instabilă acum. Succesorul lui Paulus, Leto, e un tinerel impulsiv. N-are prieteni în Landsraad, iar de curînd a rostit un discurs destul de jenant în fața Consiliului. A plecat acasă umilit.

Baronul așteptă, încercînd să vadă unde bătea mentatul său.

— Al doilea punct de referință: Casa Vernius, aliata [illegible]ială a Casei Atreides, a fost izgonită de pe Ix de către [illegible]ilaxu. Dominic Vernius se ascunde, cu un premiu pus [illegible] capul său, în timp ce Shando Vernius tocmai a fost [illegible]isă, în baza statutului ei de renegată. Casa Atreides [illegible] oferit sanctuar celor doi copii ai Casei Vernius. Sunt [illegible]rins legați de victimele tleilaxu.

De Vries ridică un deget pentru a pune punctele în [illegible]rdine.

— Prin urmare: impulsivul tînăr Leto este un prieten [illegible]ropiat al prințului exilat de pe Ix. Ducele Leto dă vina [illegible] tleilaxu pentru invazia de pe Ix, pentru uciderea [illegible]mei și pentru ruinarea familiei lor. „Casa Atreides [illegible]uieste loialitatea și onoarea cu mult mai mult decît [illegible]tica“, a spus Leto în Landsraad. S-ar putea să

considere de datoria lui să-l ajute pe Rhombur Vernius să-și recîștige poziția pe Ix. Cine ar putea fi mai bun să lovească pentru noi?

Baronul zîmbea acum, urmărind implicațiile.

— Așa deci... să stîrnim un război între Casa Atreides și tleilaxu! Să-i lăsăm să se sfîșie între ei. În acest fel, atît Casa Atreides cît și cercetările pentru mirodenia sintetică vor fi distruse.

Rabban întîmpina dificultăți vizibile în a-și imagina toate astea. Din privirea lui încordată, baronul își dădu seama că nepotul său gîndea cît de intens putea, încercînd să țină pasul.

Mentatul clătină din cap.

— Dacă procedăm cum trebuie, putem obține totul în așa fel încît să lase Casa Harkonnen complet în afara ostilităților. Obținem ceea ce vrem și rămînem cu mîinile curate.

— Excelent, Piter! Mă bucur că nu te-am executat în toate momentele în care deveneai atît de enervant...

— Și eu.

Baronul deschise unul dintre containerele anentropice pentru a scoate o sticlă de coniac kirana, extrem de scump.

— Trebuie să toastăm...

Apoi zîmbi viclean.

— ...deoarece tocmai mi-am dat seama cînd și cum vom face toate astea!

Cei doi interlocutori ai săi erau numai ochi și urechi.

— Noul duce este copleșit de dificultățile administrării proprietăților sale. Firește, va lua parte la ceremonia de încoronare lui Shaddam al IV-lea. Nici o Casă Mare nu poate risca să-l ofenseze pe noul Împărat Padișah, disprețuindu-l în cea mai mare zi a sa.

De Vries prinse imediat ideea din zbor.

— Cînd ducele Leto se va duce la încoronare... atunci va fi momentul să lovim.

— Pe Kaitain? întrebă Rabban.

— Ceva mult mai interesant, bănuiesc, comentă de Vries.

Baronul sorbi din dulceața arzătoare a coniacului învechit.

— Ah, va fi o răzbunare delicioasă. Iar Leto nici nu va vedea căzînd trăznetul, nu va ști de unde vine.

Ochii lui Rabban se luminară.

— Îl vom face să se zvîrcolească, unchiule?

Baronul întinse pahare de cristal cu coniac nepotului si mentatului său. Rabban îl dădu peste cap dintr-o singură înghititură, în vreme ce de Vries îl fixă pur și simplu de parcă ar fi făcut cu ochii o analiză chimică.

— Da, Rabban, se va zvîrcoli și se va zvîrcoli pînă cînd o ditamai cizmă imperială îl va strivi.

Nimeni, în afară de un tleilaxu, nu poate pune piciorul în Bandalong, orașul cel mai sfînt al Bene Tleilax, pentru că este un tărîm sacrosanct, păzit cu fanatism și purificat de Dumnezeul lor.

Diplomatia în Imperiu, o publicatie a Landsraadului

Clădirea cu urme de incendiu fusese cîndva o fabrică ixiană de manechine de luptă, una dintre industriile profanatoare care sfidaseră poruncile sfinte ale Jihadului Butlerian. Acum se terminase. Hidar Fen Ajidica privi spre șirurile de cuve și de îngrijitori, mulțumit să vadă că locul fusese complet curățat si folosit cum trebuie. *Dumnezeu va încuviința.*

După victoria tleilaxu, fabrica fusese golită de mașinăriile sale nefaste și binecuvîntată de Maeștrii în robe, ca să poată fi folosită pentru scopurile înălțătoare ale Bene Tleilax. În pofida ordinelor și sprijinului oferit de bătrînul împărat Elrood, mort acum, Ajidica nu considera că era un proiect imperial. Tleilaxu nu acționau în beneficiul nimănui în afară de ei înșiși și de dumnezeul lor. Aveau propriile lor scopuri, care n-ar fi putut fi înțelese niciodată de străinii impuri.

— Strategia tleilaxu este întotdeauna urzită într-o plasă de strategii, oricare dintre ele putînd fi cea reală. intonă el axioma poporului său. Minunile Dumnezeului nostru sunt salvarea noastră!

Fiecare cuvă axlotl continea ingredientele unui alt experiment, fiecare reprezentînd o cale alternativă pentru rezolvarea problemei melanjului artificial. Nici un

străin nu văzuse vreodată o cuvă axlotl tleilaxu și nici unul nu ar fi înțeles adevărata sa funcție. Pentru a produce prețioasa mirodenie, Ajidica știa că va trebui să folosească metode care nu fuseseră statornicite. *Alții vor fi oripilați, dar Dumnezeu va încuviința*, își repeta el în ungherul cel mai secret al sufletului său. În cele din urmă, vor produce melanj în masă.

Dîndu-și seama de complexitatea provocării, Maestrul Cercetător adusese experți în materie de tehnologie de pe Tleilax Unu — oameni învățați, care aveau vederi foarte diferite asupra modului în care putea fi atins acest obiectiv. În această fază timpurie a procesului, toate opțiunile trebuiau luate în considerare, toate probele studiate pentru indicii care să fie inserate direct în codul ADN al moleculelor organice, pe care tleilaxu îl numeau Limbajul lui Dumnezeu...

Toți experții căzuseră de acord că mirodenia artificială trebuia cultivată ca o substanță organică într-o cuvă axlotl, pentru că aceste cuve erau izvoare sacre de viață și de energie. Maestrul Cercetător se îngrijise de enumărate programe anterioare cu rezultate uluitoare, de la alimente la clone și ghola... desi existaseră și numeroase eșecuri nefericite.

Aceste recipiente exotice erau cele mai sacre dintre descoperirile tleilaxu, funcționarea lor fiind ascunsă chiar și față de prințul moștenitor Shaddam și de Sardaukarii săi. Secretul și securitatea de aici, de pe Ix — acum Xuttuh —, fuseseră impuse prin înțelegerea secretă cu împăratul Elrood. Cu un amuzament dispreț tor, bătrînul fusese de acord cu tot; își imaginase probabil că ar fi putut spulbera aceste secrete oricînd ar fi vrut el.

Mai făcuseră mulți astfel de presupuneri ridicole în legătură cu tleilaxu. Ajidica era obisnuit să fie desconsiderat de smintiți.

Nimeni altcineva în afara unui Maestru tleilaxu sau a unui cercetător tleilaxu de descendentă pură n-ar fi

putut avea vreodată acces la această știință. Ajidica trase adînc în piept mirosul bogat de chimicale, izul umed, neplăcut, care era consecinta inevitabilă a funcționării cuvelor. Mirosuri naturale. *Simt prezența Dumnezeului meu*, cugetă el, alcătuind cuvintele în Islamiyat — limba ezoterică niciodată vorbită cu glas tare în afara kehlsurilor, consiliile secrete ale rasei sale. *Dumnezeu e milostiv. Numai el singur mă poate povățui.*

Un licuriglob plutea în fața ochilor săi, clipind roșu... lung, lung, scurt, pauză... lung, scurt, culoarea se schimbă în albastru... cinci străfulgerări scurte și rapide, apoi din nou roșu. Emisarul prințului mostenitor era nerăbdător să-l vadă. Hidar Fen Ajidica știa că nu trebuie să-l facă pe Hasimir Fenring să aștepte. Deși nu avea un titlu nobiliar ereditar, nerăbdătorul Fenring era cel mai apropiat prieten al moștenitorului imperial și înțelegea manipularea puterii personale mai bine decît majoritatea marilor conducători din Landsraad. Ajidica nutrea chiar un oarecare respect pentru acest bărbat.

Resemnat, Ajidica se întoarse și trecu ușor de o zonă de identificare, mortală pentru oricine în lipsa unui permis adecvat. Nici măcar prințul moștenitor n-ar fi fost capabil să treacă pe acolo în siguranță. Ajidica zîmbi gîndindu-se la superioritatea metodelor poporului său. Ixienii folosiseră mașinării și cîmpuri de forță ca metode de securitate, după cum descoperiseră barbarii și neîndemînaticii suboizi rebeli... provocînd explozii hotice și pagube colaterale. Pe de altă parte, tleilaxu foloseau agenți biologici, eliberati prin interacțiuni ingenioase — otrăvuri si vapori neurotoxici care-i lăsau fără viață pe necredincioșii *powindah* în clipa în care puneau piciorul unde nu aveau ce căuta.

Afară, în zona sigură de așteptare, Hasimir Fenring îl salută zîmbind pe Ajidica în momentul în care cercetătorul ieșea din zona de identificare. Din unele unghiuri, bărbatul cu bărbia firavă arăta ca o focă, din

altele ca un iepure, era o arătare inofensivă, dar, oh, cît de periculoasă... Cei doi se găseau față în față în ceea ce fusese odată un hol ixian, conectat la o rețea complexă de liftuburi transparente. Acest ucigaș imperial, mortal, era mai înalt decît Maestrul Cercetător cu mai mult de un cap.

— Ah, dragul meu Fen Ajidica, susură Fenring, experimentele tale merg bine, hmmm? Prințul moștenitor Shaddam abia așteaptă să afle noutăți, acum cînd începe să se ocupe de imperiul său.

— Facem progrese importante, domnule. Presupun că împăratul nostru neîncoronat a primit darul de la mine, nu?

— Da, e foarte drăguț, si-ți trimite aprecierea sa.

Zîmbi discret, gîndindu-se la el: o hermavulpe argintie, capabilă să se reproducă singură, o neobișnuită jucărie vie fără nici o utilizare practică.

— De unde a ieșit o asemenea creatură interesantă?

— Noi suntem experți în forțele vieții, domnule.

Ochii, se gîndi Ajidica. *Privește-i ochii. Dezvăluie emoții periculoase. În clipa asta, chiar vicioase.*

— Îți place deci să de joci de-a Dumnezeu? zise Fenring.

Cu o indignare controlată, Ajidica răspunse:

— Nu există decît un singur Dumnezeu Preaînalt. N-aș îndrăzni să-I iau locul!

— Bineînțeles că nu.

Fenring plecă pleoapele.

— Noul nostru împărat îți trimite mulțumirile sale, însă adaugă că există un dar pe care l-ar fi preferat: un eșantion de mirodenie artificială.

— Lucrăm din greu la această problemă, domnule, dar i-am spus împăratului Elrood de la bun început că va dura mulți ani, poate chiar decenii, pentru a elabora un produs complet. O mare parte din munca noastră de aici a constat în consolidarea controlului tleilaxu pe Xuttuh și în adaptarea instalațiilor existente.

— Atunci, nu ați realizat nici un progres palpabil?

Disprețul lui Fenring era atît de mare încît nu reușea să-l mascheze.

— Există multe semne promițătoare...

— Bine, deci cînd pot să-i spun lui Shaddam că ar trebui să-și aștepte darul? I-ar plăcea să-l primească înainte de încoronare, adică în șase săptămîni!

— Nu cred că asta e posibil, domnule. Ne-ați adus o încărcătură de melanj pentru catalizator acum mai puțin de o lună standard...

— V-am dat destul cît să cumpărați mai multe planete.

— Desigur, desigur, iar noi ne mișcăm pe cît de repede putem. Însă cuvele axlotl trebuie să fie cultivate și modificate, probabil timp de câteva generații. Shaddam trebuie să aibă răbdare.

Fenring îl cercetă pe micul tleilaxu, căutînd semne de înșelăciune.

— Răbdare? Ține minte, Ajidica, un împărat nu are o răbdare nelimitată.

Bărbatului mărunțel nu-i plăcea deloc acest animal imperial de pradă. Ceva din ochii negri, prea mari, ai lui Fenring și din vorbirea sa aveau o nuanță amenințătoare, chiar și cînd discuta chestiuni banale. *Să nu fac nici o greșeală. Omul ăsta va fi noul vătaf imperial — cel care mă va ucide dacă eșuez.*

Ajidica inspiră adînc, dar ascunse asta cu un căscat, ca să nu-și arate frica. Cînd vorbi din nou, adoptă cel mai calm ton posibil:

— Cînd Dumnezeu va dori izbînda noastră, atunci se va întîmpla. Acționăm conform planurilor Sale, nu după ale noastre, și nici după cele ale prințului Shaddam. Așa merg lucrurile în univers.

Ochii uriași ai lui Fenring sclipiră periculos.

— Îți dai seama cît e de important? Nu numai pentru viitorul Casei Corrino și pentru economia imperiului... dar și pentru propria ta supraviețuire?

— Mai mult ca sigur.

Ajidica nu reacționă la amenințare.

— Poporul meu a învățat valoarea așteptării. Un măr cules prea curînd ar putea fi verde si acru, dar dacă aștepți pînă se coace, atunci fructul este dulce si delicios. Cînd va fi gata, mirodenia artificială va modifica întreaga structură de putere din imperiu. Nu se poate prepara o astfel de substanță peste noapte.

Fenring se încruntă.

— Am avut răbdare, dar asta nu mai poate continua.

Cu un zîmbet larg, Ajidica spuse:

— Dacă doriți, putem stabili întîlniri regulate pentru a ne arăta munca si progresele. Asemenea interferențe nu vor face însă decît să ne încetinească experiențele, analizele de substanțe și pregătirile.

— Nu, continuați, mormăi Fenring.

L-am adus pe ticălos unde-am vrut, gîndi Ajidica, *și nu-i place deloc.* Cu toate astea, avea impresia clară că asasinul ar fi isprăvit cu el fără nici o ezitare. Chiar și acum, în pofida celor mai minuțioase verificări de securitate, fără îndoială că Fenring avea un număr de arme ascunse în haine, sub piele și în păr.

Va încerca ceva imediat ce nu mai sunt necesar, cînd Shaddam va crede că a obținut tot ce-a vrut.

Si totusi, Hidar Fen Ajidica avea propriile sale arme ascunse. Pusese la punct planuri de urgență pentru a face față celor mai periculosi dintre străini... pentru a se asigura că tleilaxu vor avea controlul în permanență.

Laboratoarele noastre ar putea într-adevăr să realizeze un substitut pentru mirodenie, gîndi el. *Dar nici un powindah nu va afla vreodată cum se face.*

Programul nostru va dobîndi amploarea unui fenomen natural. Viata unei planete este ca o pînză vastă, strâns întretesută. Schimbările vegetatiei și ale lumii animale vor fi determinate, în primul rînd, de forțele fizice elementare pe care le manipulăm. Pe măsură ce se vor consolida totusi, schimbările noastre vor deveni ele însele influențe care dirijează mediul — si va trebui să ne ocupăm si de ele. Tineti minte că nu trebuie să controlăm decît trei procente din energia de suprafață — numai trei la sută — pentru a transforma întreaga structură într-un sistem autoîntreținut.

PARDOT KYNES, Visurile Arrakisului

Cînd fiul său, Liet, împlini un an si jumătate, Pardot Kynes și soția lui porniră într-o călătorie prin desert. Își îmbrăcară copilul cel tăcut cu un distrai special făcut și cu o robă, pentru a-i proteja pielea împotriva soarelui și a căldurii.

Kynes era încîntat să-și petreacă timpul alături de familia sa, să le arate ce realizase în procesul de transformare a Dunei. Întreaga lui viață se bazase pe împărtășirea viselor pe care le avea...

Cei trei ucenici ai săi, Stilgar, Turok și Ommun, insistaseră să meargă și ei, pentru a-l proteja și ghida, însă Kynes nici nu voise să audă.

— Am petrecut mai multi ani singur, în sălbăticie, decît a trăit oricare dintre voi. Mă descurc eu cu o călătorie de cîteva zile, împreună cu familia mea.

Făcuse un gest de a-i alunga.

— În afară de asta, nu v-am dat destulă treabă — sau trebuie să vă găsesc sarcini în plus?

— Dacă ai si altceva pentru noi, zisese Stilgar, vom face bucuroși orice pentru tine.

— Doar... găsiți-vă de lucru, mormăise Kynes încurcat, apoi plecase pe jos, împreună cu Frieth și cu micul Liet.

Copilul călărea unul dintre cei trei kuloni din sietch, un măgar de deșert domesticit, adus pe Dune de contrabandiști și prospectori.

Consumul de apă al unui astfel de animal era destul de mare, în ciuda adaptării sale înnăscute pentru mediul arid și ostil. Fremenii realizaseră pentru animal chiar și un distrai modificat, cu patru picioare, care conserva o parte din umezeala eliminată prin transpirație. Însă în această invenție, kulonul avea dificultăți la deplasare — pe lîngă faptul că arăta caraghios — iar Kynes se decisese să nu-și mai bată capul cu astfel de măsuri extreme. Asta însemna să ia mai multă apă în călătorie, pe care animalul o purta în litrugenele atîrnate la spatele său.

În umbra dimineții, Kynes, înalt si bărbos, își conducea micul grup pe o cărăruie întortocheată pe care numai un fremen ar fi numit-o potecă. Ochii lui, ca ai lui Frieth, erau albaștri, de Ibad. Măgarul de deșert călca atent pe o pantă abruptă, dar nu scotea nici un sunet de protest. Pe Kynes nu-l deranja mersul pe jos; făcuse asta o mare parte a vieții sale, în anii de cercetări ecologice pe Salusa Secundus și Bela Tegeuse. Mușchii i se întăriseră, devenind ca fibrele unui bici. În afară de asta, cînd mergea pe jos își putea concentra privirea asupra pietricelelor si grăunțelor diferite de nisip de sub ghetele sale mai bine decît asupra munților din depărtare sau asupra soarelui dogoritor.

Dornică să-i facă plăcere soțului ei, Frieth devenea atentă de fiecare dată cînd Kynes arăta spre o formatiune stîncoasă, studia compozitia vreunui loc de pe sol

sau evalua fisurile adăpostite în stîncă, posibile locuri pentru a planta vegetatia. După o perioadă de nesiguranță, începu și ea să-i arate unele lucruri.

— Cea mai mare forță a unui fremen stă în observație, zise Frieth, de parcă ar fi citat un vechi proverb. Cu cît observăm mai mult, cu atît stim mai mult. Aceste cunoștințe ne dau putere, mai ales cînd altii nu sunt capabili să vadă.

— Interesant...

Kynes știa prea puțin despre trecutul soției sale fremene. Fusese mult prea ocupat pentru a-i cere detalii despre copilărie sau despre pasiunile ei, dar Frieth nu păruse cîtuși de puțin jignită de preocupările lui pentru munca de terraformare. În cultura fremenă, soții și sotiile trăiau în lumi cu totul diferite, legate între ele doar prin cîteva punti înguste și fragile.

Oricum, Kynes știa că femeile fremenilor aveau o reputație de luptătoare pline de cruzime — mortale pe cîmpul de luptă și mai temute chiar decît soldații imperiali în lupta corp la corp. Pînă acum, reusise să evite dezvăluirea părții violente a lui Frieth și spera să n-o vadă niciodată îndreptată împotriva lui. De o loialitate feroce, putea fi la fel de formidabilă ca dușman precum era ca prieten.

În timp ce înainta cu greu, un smoc de vegetație îi atrase privirea. Oprind kulonul din spatele său, îngenunchie pentru a cerceta mica plantă de un verde palid care crescuse într-o depresiune umbrită, unde se adunase praf și nisip. Recunoscu specimenul drept o plantă rădăcinoasă rară și îndepărtă praful de pe frunzele mici si netede.

— Priveste, Frieth, exclamă el ca un profesor, cu ochii strălucind. Este extraordinar de tenace!

Frieth dădu din cap.

— Noi căutăm rădăcinoasele astea în vremuri de restriște. Se spune că un singur tubercul poate conține

pînă la jumătate de litru de apă — destul pentru ca o persoană să poată supraviețui cîteva zile!

Kynes se întrebă cîte cunostințe despre deșert avea sora lui Stilgar, în mintea ei de fremenă; pînă acum, nu-i împărtășise aproape nimic. Era vina lui, își spuse, pentru că nu-i dăduse destulă atenție.

Nerăbdător să mănînce frunzele proaspete ale plantei supraviețuitoare, kulonul își aplecă botul spre sol, cu nările fremătînd pe cînd adulmeca. Însă Kynes îl goni.

— Planta asta e prea importantă ca să ajungă micul tău dejun.

Cercetă solul, hotărît să găsească și alți tuberculi, dar nu mai observă nimic în imediata apropiere. Din cîte aflase, aceste plante erau autohtone pe Dune, supraviețuitoare ale misteriosului cataclism care uscase sau ascunsese umezeala din această lume.

Călătorii făcură o scurtă oprire pentru a-și hrăni copilul. În timp ce Frieth ridică un umbrar pe un platou, Kynes trecu în revistă munca din ultimele luni și progresul imens pe care el și cu oamenii săi îl înregistraseră deja, de cînd începuseră proiectul menit să dureze secole.

Dune fusese cîndva o stație botanică de testare, un avanpost izolat, cu cîteva eșantioane de plante plasate acolo cu secole în urmă, în zilele expansiunii imperiale. Asta se petrecuse chiar înainte să fi fost descoperite proprietățile de stimulare a capacităților prestiente și cele geriatrice ale melanjului... pe vremea cînd această lume era doar o gaură pustie de iad, fără nici o utilizare vizibilă. Dar statiile botanice fuseseră abandonate; putinele plante, ca și animalele si insectele, fuseseră lăsate să se descurce cum puteau în mediul dur.

Multe specii supraviețuiseră și se diversificaseră, demonstrînd o tenacitate remarcabilă si o mare putere de adaptare... rogoz mutant, cactusi și alte forme de vegetație pentru mediul arid. Kynes aranjase deja cu contrabandiștii să-i aducă încărcături întregi din semi-

țele și embrionii cei mai promițători. Lucrătorii fremeni erau pregătiți să semene nisipurile și să răspîndească prețioasele semințe — fiecare dintre ele un sîmbure de viață, un grăunte din viitorul Dunei...

De la un negustor de apă, Kynes aflase de moartea împăratului Elrood al IX-lea. Această veste îi trezise amintirea vie a audienței de pe Kaitain, cînd bătrînul conducător îi dăduse însărcinarea de a veni aici și de a cerceta ecologia de pe Arrakis. Planetologul își datora întregul viitor acelei întîlniri. Îi datora lui Elrood multă recunoștință, dar se îndoia că bătrînul împărat își mai amintise de el în ultimul an.

Auzind neașteptata veste, Kynes se gîndise să se ducă înapoi la Arrakeen, să-și cumpere un loc pe un transspațial și să participa la funeraliile de stat — dar hotărîse că s-ar fi simțit complet nelalocul lui. Acum era un locuitor al deșertului, asprit, tăbăcit și foarte departe de fineturile politicii imperiale. În plus, Pardot Kynes avea ceva mult mai important de terminat aici.

În sudul îndepărtat, la adăpost de ochii Harkonnenilor, fremenii plantaseră ierburi capabile să se adapteze la soluri sărace pe pantele anumitor dune, ancorîndu-le astfel în calea vînturilor dominante dinspre vest. O dată ce suprafețele opuse vântului deveneau stabile, laturile expuse creșteau tot mai mult, încercînd să depășească plantele, însă fremenii își mutau ierburile pentru a ține pasul, construind, în cele din urmă, bariere flexibile gigantice care șerpuiau pe kilometri întregi, unele dintre ele înalte de mai bine de o mie cinci sute de metri.

În timp ce contempla toate astea, Kynes își auzi soția mișcîndu-se sub umbrar. Îi vorbea cu blîndețe copilului, alăptîndu-l printr-o despărțitură a distraiului.

În continuare, Kynes se gîndi la cea de-a doua fază a procesului de transformare ecologică, în care el și echipa sa vor planta rogoz, vor adăuga îngrășăminte chimice rafinate, vor construi capcane de vînt și colec-

toare de rouă. Mai tîrziu, avînd grijă să nu forțeze noul sistem ecologic încă fragil, vor adăuga plante de adîncime, cum ar fi amarant, talpa-gîștei, grozamă și tamarisc pitic, urmate de prezențele familiare ale deșertului precum cactușii saguaro și cactușii-butoi. Agenda sa de lucru se desfășura spre orizont, decenii și secole de-acum înainte...

În regiunile locuite din nordul Dunei, fremenii fuseseră nevoiți să se mulțumească cu plantații mici și culturi subterane. Numeroasa lor populație cunoștea secretul terraformării si muncea dîndu-și sudoarea și sîngele — reușind astfel să continue acest program monumental și visul care-l însoțea, ferite de priviri curioase.

Kynes avea destulă răbdare să urmărească metamorfozele petrecute puțin cîte puțin. Fremenii arătau o credință fără limite în al lor „Umma". Încrederea lor necondiționată în visurile unui singur om și cooperarea lor la sarcinile foarte dificile îi încălzeau sufletul, dar Kynes era hotărît să le dăruiască mult mai mult decît discursuri mărețe și promisiuni desarte. Fremenii meritau să vadă o licărire de speranță — iar el reușise deja acest lucru!

Desigur, știau și alții despre locul lui din Bazinul de Ghips, însă dorea să fie primul care să i-l arate lui Frieth și fiului său, Liet.

— Vă duc să vedeți ceva incredibil, spuse Kynes în timp ce soția lui demonta mica tabără. Vreau să vă arăt exact ce ar putea deveni Dune. Atunci vei înțelege de ce lucrez atît de mult...

— Înțeleg deja, bărbate.

Frieth zîmbi înțelegătoare, apoi își închise bagajele.

— Nu poți ține nici un secret față de mine.

Îl privea cu o încredere stranie, iar Kynes își dădu seama că nu avea nevoie să-și explice visurile în fața fremenilor... În fața nici unui fremen.

Examinînd panta tot mai accentuată și riscurile drumului, Frieth nu mai urcase copilul în spatele kulonului, ci preferase să-l ia în brațe.

Căzut din nou pe gînduri, Kynes începu să vorbească cu glas tare cu nevastă-sa, ca și cum ar fi fost unul dintre studenții lui entuziaști:

— Lucrul pe care nu-l înțeleg ignoranții în probleme de ecologie, în legătură cu un ecosistem, este acela că este un *sistem*!

Se agață de un pietroi pe un perete stîncos și păsi înainte. Nu se mai uită în urmă, să vadă ce greutăți întîmpina kulonul ca să ia curba strînsă. Copitele alunecau pe roca sfărîmicioasă, dar animalul îl urma.

În brațele mamei sale, micul Liet scînci, apoi tăcu. Frieth continuă să-și asculte soțul.

— Un sistem menține o anumită stabilitate a fluidelor, care poate fi distrusă printr-o singură greșeală, într-o singură nișă. Totul cade la cea mai mică greșeală. Un sistem ecologic curge dintr-un punct în altul... dar dacă ceva blochează aceasta curgere, ordinea se prăbușește. Unei persoane neinstruite ar putea să-i scape colapsul iminent, pînă cînd este prea tîrziu...

Fremenii introduseseră deja în sistem insecte și populații de creaturi care sapă galerii, aerisind astfel solul. Vulpi pitice, șoareci-cangur și animale mai mari, cum ar fi iepuri de deșert și țestoase de nisip, laolaltă cu prădătorii potriviți, șoimi de deșert și bufnițe pitice, scorpioni, miriapode și păianjeni constructori de capcane... chiar și lilieci de deșert și viespi mușcătoare — fiecare punct, oricît de mic, era interconectat în reteaua vieții.

N-ar fi putut spune dacă Frieth înțelegea ce-i spunea, sau dacă era interesată. În tăcerea sa, Frieth era de acord cu el din toată inima. Își dorea totuși ca măcar o dată să discute chestiunile astea împreună cu sotia lui. Însă Pardot Kynes era soțul său și era considerat un profet printre fremeni. Propriile ei convingeri, adînc

fixate, erau prea puternice ca să poată pune sub semn... întrebării orice i-ar fi spus.

Kynes trase adînc aer în piept prin filtrele nazale și continuă să urce pe versantul muntelui. Dacă nu ajungeau la intrarea în peșteră înainte de amiază, soarele se va ridica deasupra capetelor lor și-i va prăji. Vor trebui să găsească un adăpost și nu vor ajunge la Bazinul de Ghips mai devreme de ziua următoare. Nerăbdător să-și arate comoara ecologică, planetologul mări pasul.

Stîncile se înălțau deasupra lor și în dreapta, ca spinarea noduroasă a unei șopîrle flămînde, aruncînd umbre și înăbușind zgomotele. Kulonul tropăia în urma lor, adulmecînd solul în căutarea a ceva de mîncare. Frieth, care ducea copilul fără să se plîngă, îngheță dintr-o dată. Ochii albaștri i se măriră, aruncînd priviri grăbite în dreapta și-n stînga. Înclină capul ca să asculte.

Kynes, obosit și înfierbîntat, dar pășind nerăbdător, mai parcurse încă cinci metri înainte de a observa că soția sa se oprise.

— Bărbate! îl chemă ea, cu o șoaptă repezită și tăioasă.

Frieth ridică ochii spre cerul alb-albastru, de parcă ar fi încercat să vadă prin baricada muntelui.

— Ce-i? întrebă el, clipind.

Un topter blindat de recunoaștere duduia dincolo de creastă și se înălța dinspre partea cealaltă a muntelui. Kynes rămase cu privirea ațintită asupra lui, stînd la vedere, pe cărăruia bătută de soare. Observă însemnele Harkonnen răzuite de furtunile de nisip, vopseaua zgîriată a grifonului albastru...

Frieth strînse copilul în brațe și se cățără să se pună la adăpost.

— Bărbate! Pe-aici!

Ascunse copilul într-o crăpătură adăpostită în stîncă, mult prea mică pentru oricare dintre adulți, ca

alergă să-l ia pe Kynes înainte ca acesta să apuce să reacționeze.

— Harkonennii — trebuie să ne ascundem!

Îl apucă de mîneca distraiului.

Topterul cu două locuri descria cercuri în apropierea versantului. Kynes își dădu seama că fuseseră văzuți; el și cu familia lui fuseseră ținte vizibile pe coasta deschisă Trupele Harkonnen se distrau adesea atacînd fremenii singuratici, vînîndu-i fără să le fie teamă de pedeapsă.

Din botul scurt al aparatului iesiră la iveală armele. Fereastra laterală de plaz a topterului glisă, permitându-i unui soldat în uniformă Harkonnen să-si întindă, rînjind, pusca laser. Avea destul spațiu ca să întoarcă arma și să ochească.

Trecînd pe lângă măgarul de deșert, Frieth scoase un țipăt care-ți îngheța sîngele în vine, plesnind cu putere kulonul pe crupă. Animalul speriat zbieră și lovi cu copitele, pornind în galop pe cărarea întortocheată si împrăștiind pietre cu copitele.

Frieth se întoarse în direcție opusă și-o luă pe pantă în jos, cu chipul încrîncenat și hotărît. Kynes se strădui din răsputeri s-o urmeze. Se poticniră alunecînd pe pantă, ferindu-se de vîrfurile de piatră, căutînd să rămînă în umbră. Lui Kynes nu-i venea să creadă că-l lăsase pe Liet singur, pînă cînd își dădu seama că băiatul lui era mult mai protejat decît oricare dintre ei. Copilul se ghemuise în umbră, tăcînd instinctiv si stînd nemișcat.

Se simtea neîndemînatic și expus, dar Frieth părea să știe ce era de făcut. Fusese crescută ca o fremenă și stia cum să te faci una cu deșertul.

Topterul hurui pe lîngă ei și ținti kulonul intrat în panică. Frieth trebuie să fi stiut că Harkonnenii vor urmări mai întîi animalul. Trăgătorul lateral se aplecă pe fereastra deschisă, cu un zîmbet pe fața bronzată. Trase cu laserul o rază aproape invizibilă, alb-portocalie, care tăie măgarul de desert în hălci mari de carne, dintre

care cîteva alunecară pe panta abruptă, în timp ce capul și picioarele din față se prăbușiră pe cărare, scoțînd aburi.

Salvele armei laser începură să lase urme pe zidul de stîncă, împrăștiind schije de piatră. De-abia putînd să mai țină pasul, Kynes și Frieth alergau dezordonat. Ea îl împinse în peretele de stîncă, în spatele unei protuberanțe de rocă vulcanică, iar fulgerele laserului ricoșară la cîțiva centimetri distanță. Kynes putea adulmeca în aer mirosul ozonului proaspăt și fumul pietrelor arse.

Topterul se apropie. Trăgătorul lateral se aplecă în afară, țintind cu arma și preferînd acest gen de sport, decît să-l lase pe pilot să tragă în ei cu armamentul greu de la bordul aparatului...

În acea clipă, trupele de pază ale lui Kynes deschiseră focul.

Din spatele unor parapete ascunse în peretele camuflat în stîncă de lîngă peșteră, trăgătorii fremeni loviră fuzelajul blindat al topterului. Raze laser orbitoare loviră parbrizul carlingii. Un apărător nevăzut folosi un lansator de artilerie de modă veche, fixat pe umăr, pentru a trage cu mici proiectile explozive, obținute de la contrabandiști. Obuzul lovi partea de dedesubt a aparatului de recunoaștere, făcîndu-l să se legene și să se cutremure în aer.

Șocul brusc îl aruncă din scaun pe trăgătorul aflat într-un echilibru precar. Se rostogoli din aparat urlînd și căzu, zdrobindu-se într-o explozie de carne și sînge, de stîncile de jos; arma laser abandonată zăngăni în urma lui.

Frieth se lipi de peretele stîncii, ținîndu-l strîns pe Kynes, uluită de apărarea neașteptată a fremenilor. El era sigur că ea se așteptase să lupte singură cu atacatorii — dar Kynes avea și alți protectori.

În timp ce topterul Harkonnenilor se rotea pe cer, apărătorii fremeni deschiseră focul asupra componer-

telor vulnerabile ale motoarelor. Aerul mirosea a foc și a metal ars. Pilotul încercă cu disperare să stabilizeze aparatul, în timp ce un fum negru țîșnea din eșapamentele motoarelor, iar lubrifianții vitali curgeau sfîrîind din conductele avariate. Aparatul se învîrti în aer, gemu prelung și se rostogoli spre pămînt.

Topterul izbi versantul muntos, se rupse și continuă să se rostogolească în jos pe pantă. Aripile articulate continuau să bată aerul în zadar, tresărind ca sub imboldul unor contracții musculare involuntare, pînă ce aparatul se zdrobi de baza stîncii.

— Nu știu să fie nici un sietch pe aici, spuse Frieth, buimăcită și cu respirația întretăiată. Cine sunt acești oameni? Din ce trib se trag?

— Sunt soldații mei, apără proiectul.

Uitîndu-se mai jos, observă că pilotul Harkonnen supraviețuise prăbușirii. O parte a carlingii se desfăcuse iar rănitul începuse să se tîrască afară, cu o mînă atîrnîndu-i fără vlagă. În cîteva clipe, luptătorii fremeni camuflați țîșniră dintre stînci și înconjurară epava.

Pilotul încercă să se întoarcă la siguranța precară oferită de epava aparatului său, dar doi dintre fremeni îl traseră afară. O strălucire alb-albastră al unui cristal, apoi o erupție purpurie și pilotul muri. Acvarii — mînuitori consacrați de cadavre — duseră trupul acolo unde apa din el putea fi recuperată. Kynes știa că fiecare picătură de apă sau de îngrășăminte chimice extrase din victima lor vor fi folosite pentru proiectul din Bazinul de Ghips și nu vor îmbogăți nici una dintre familiile din comunitate.

— Dar ce poate fi atît de important aici? întrebă Frieth. Ce faci aici, bărbate?

El o răsplăti cu un zîmbet strălucitor.

— Vei vedea. Am vrut ca tu să fii primul vizitator.

Frieth se întoarse în grabă să recupereze copilul din adăpostul ascuns. Luă bebelușul, verificînd ca nu cumva

să fie rănit. Micul Liet nici măcar nu începuse să plîngă...

— E un adevărat fremen, decretă ea cu mîndrie, ținîndu-l în așa fel încît să-l vadă și Kynes.

Mai jos, echipe organizate începură să desfacă epava topterului, demontînd metalul, motoarele și containerul cu provizii. Fremenii mai tineri se tîrîră spre vîrfurile periculoase ale stîncilor pentru a recupera arma laser.

Kynes își conduse soția pe lîngă resturile kulonului măcelărit. Oftă cu tristețe.

— Măcar vom avea carne — asta-i o raritate. Și cred că avem un motiv bun să sărbătorim, o dată ce ajungem la peșteră.

Fremenii lucrau cu febrilitate pentru a șterge toate urmele prăbușirii, tîrînd componentele grele în tuneluri ascunse, răzuind urmele lăsate pe stînci și chiar aranjînd nisipul de pe platoul deșertic. Desi Kynes petrecuse ceva timp cu acești oameni, eficiența lor de oțel încă îl uluia.

Păsind acum în frunte, o conduse pe Frieth spre deschiderea joasă, ecranată. Era la puțină vreme după prînz. Soarele ardea, razele lui de foc galben accentuînd crestele neregulate ale munților. Plutind afară din cavernă, izul de aer răcoros, de piatră umedă, era ca o briză înviorătoare.

Kynes își scoase filtrele nazale și inhală adînc, făcîndu-i semn soției sale să facă la fel, deși ea părea că ezită să renunțe la instinctele de supraviețuire în deșert. Apoi, zîmbi uluită, privind în adîncul umbrelor.

— Miros apă!

O luă de mînă.

— Vino cu mine... Vreau să vezi ceva!

După ce ocoliră un colț ascuțit, al cărui scop era să blocheze lumina și evaporarea din peșteră, Kynes făcu un gest grandios, arătînd Edenul pe care-l crease în Bazinul de Ghips.

Licurigloburi galbene pluteau lîngă tavan. Aerul era bogat în umiditate, parfumat de mirosul florilor, tufișurilor și copacilor. Sunetul încîntător al apei curgătoare clipocea din jgheaburile înguste. Într-o aparentă de dezordine bine calculată, straturile cu flori izbucneau în buchete purpurii și portocalii.

Sistemele de irigații picurau apă în rezervoarele ticsite cu alge, în vreme ce ventilatoarele agitau aerul, pentru a menține nivelul de umezeală constant. Peștera era animată de pete de culoare pîlpîitoare: fluturi, molii și albine, amețite de bogăția de polen și de nectar din jurul lor.

Lui Frieth i se tăie răsuflarea, și pentru o clipă Kynes putu vedea prin masca de porțelan a chipului ei mai mult decît putuse vedea vreodată.

— Acesta-i paradisul, dragostea mea!

Un colibri pluti în fața sa, într-o vibrație invizibilă a aripilor, apoi dispăru din nou. Cuprinși de euforie, grădinarii fremeni se ocupau de îngrijirea plantelor.

— Într-o bună zi, grădini ca aceasta vor creste peste tot pe Dune, sub cerul liber. Aceasta este o vitrină cu legume si plante și apă curgătoare, pomi fructiferi, flori decorative și iarbă verde. Avem aici un simbol pentru toți fremenii, ca să le putem arăta viziunea mea. Văzînd asta, își vor da seama ce pot îndeplini...

Pe pereții cavernei se scurgea umezeala, atingînd roca uscată care de nenumărate epoci nu cunoscuse nimic altceva decît setea.

— Nici măcar eu nu înțelesesem cu adevărat, zise Frieth — ...pînă acum.

— Vezi de ce merită să luptăm pentru toate astea? Și să murim pentru ele?

Kynes umbla încoace și-n colo, inhalînd mirosul frunzelor, adulmecînd parfumul florilor. Găsi un copac din care atîrnau globurile portocalii ale fructelor coapte. Culese unul, mare și auriu. Nici unul dintre lucrători nu i-ar fi pus la îndoială dreptul la produsele proaspete.

— Un portygul, zise, unul dintre fructele despre care vorbeam în sietchul Scutului Roșu.

I-l dădu lui Frieth în dar, iar ea îl primi cu deferentă, în mîinile sale bronzate, ca pe cea mai mare comoară ce i se oferise vreodată.

Kynes gesticulă de zor spre grota închisă.

— Amintește-si bine asta, draga mea soție. Toți fremenii trebuie să vadă asta. Dune, Dune *a noastră*, poate fi la fel în doar cîteva secole!

Chiar si nevinovații poartă în ei propria vină, în felul lor. Nimeni nu trece prin viată fără să plătească, într-un fel sau altul.

DOAMNA HELENA ATREIDES,
jurnalele ei personale

Imediat după anunțul primei ceremonii de încoronare a unui împărat, după aproape un secol si jumătate, Casa Atreides începu să facă pregătirile necesare familiei. Din zori și pînă la căderea întunericului, servitorii din castelul Caladan alergau de la garderobă la magazie, adunînd hainele, podoabele și cadourile necesare pentru călătoria oficială la curtea imperială.

Între timp, Leto hoinărea prin camerele sale, încercînd să-și perfecționeze planul și să hotărască cea mai bună cale de a obține o dispensă pentru Rhombur și Kailea. *Noul împărat Shaddam trebuie să-mi asculte rugămintea.*

Consilierii săi de protocol se ciorovăiseră ore în șir asupra culorilor potrivite pentru pelerine, asupra brasardelor și tunicilor din mătase merh... dacă bijuteriile ar trebui să fie țipătoare sau discrete, să fie pietre scumpe, importate de pe Ecaz, sau ceva mai simplu. În cele din urmă, în amintirea clipelor memorabile petrecute cu Rhombur, Leto insistă să poarte o mică nestemată de coral, suspendată într-o sferă transparentă, umplută cu apă.

Kailea voia cu disperare să meargă și ea. Vizitarea palatului de pe Kaitain, unde mama sa îl slujise cîndva

pe împărat, fusese visul ei de-o viață. Leto putea vedea dorința din ochii verzi, speranța de pe chipul fetei, dar, cu toate astea, nu avea de ales și trebuia să i-o interzică. Rhombur trebuia să facă parte din suită, pentru a susține cauza familiei sale, dar dacă dădeau greș, moștenitorul Casei Vernius putea fi executat pentru că-și părăsise sanctuarul. Viața Kaileei ar fi fost și ea pierdută.

Totuși, dacă misiunea lor urma să fie încununată de succes, Leto jură s-o ducă el însuși pe Kailea în capitala imperială, într-o vacanță minunată care să fie tot ce-și imaginase ea mai frumos...

Acum, în liniștea orelor de dinaintea zorilor, Leto mergea încoace și-ncolo pe podeaua de lemn a camerei sale de la etaj, ascultînd trosnetul grinzilor vechi. Era sunetul reconfortant al căminului. De cîte ori bătrînul duce nu pășise pe aceeași dușumea, cîntărind deciziile de stat? Ducele Paulus făcuse fără îndoială asta din cînd în cînd, tulburat de răscoalele primitivilor de pe continentul sudic, sau de pretențiile împăratului de a zdrobi revoltele spontane izbucnite în alte lumi. În acele vremuri, Paulus Atreides își înmuiase prima oară sabia cu sînge și devenise camarad de arme cu Dominic Vernius.

De-a lungul anilor, bătrînul duce muncise cu talent și rafinament, știind cînd să fie sever și cînd îngăduitor. Se folosise de un amestec de dăruire, etică și stabilitate economică pentru a face populația să fie cu adevărat loială și mîndră de Casa Atreides.

Cum putea spera Leto să facă același lucru?

Vocea sa umplu camera:

— Tată, mi-ai lăsat o pălărie prea mare pentru mine.

Trase adînc aer în piept, forțîndu-se, iritat, să scape de autocompătimire. Trebuia să facă tot ce putea, pentru Caladan și în amintirea bătrînului duce.

În alte dimineți, mai liniștite, s-ar fi dus cu Rhombur în curtea de exerciții să se antreneze în lupta cu pumnale și scuturi, sub privirile atente ale lui Thufir Hawat. Astăzi însă, Leto sperase să se poată odihni...

mult, o sperantă care nu se materializase. Dormise prost, apăsat de greutatea deciziilor care păreau să facă pietrele castelului înalt să se macine sub povara lor. Departe, jos, marea se spărgea de țărm într-un scrîsnet de dinți — apa agitată reflecta gîndurile învolburate ale lui Leto.

Înfășurîndu-se într-o mantie tivită cu blană scumpă de balenă, își strînse cordonul și coborî cu tălpile goale pe treptele circulare care duceau în sala mare. Simți mirosul de cafea amară, pusă la fiert, și izul slab al melanjului care urma să fie adăugat în ceașcă. Leto zîmbi, știind că bucătarul va insista ca tînărul duce să primească un adaos de energie.

Putea auzi zgomotele din bucătăria îndepărtată, alimentarea unităților de preparare a hranei, pregătirea micului dejun, aprinderea șemineelor de modă veche. Bătrînul duce preferase întotdeauna trosnetul focului adevărat în unele încăperi, iar Leto continuase tradiția.

Cînd trecu desculț prin Sala Săbiilor, în drum spre sala de ospețe, se opri întîlnind o persoană neasteptată.

Tînărul băiat de grajd, Duncan Idaho, luase din rastel una dintre săbiile mari si ornamentate ale lui Paulus. O ținea cu vîrful în jos, sprijinită pe podeaua șlefuită. Deși lama cea lungă era aproape la fel de înaltă ca și el, băiatul de zece ani o apucă hotărît de mîner. Modelul stil frînghie, încrustat pe mîner, îi oferea toată aderența de care avea nevoie.

Duncan se răsuci, speriat că fusese găsit aici. Lui Leto i se opri vocea în gît, la timp ca să-și retină un discurs dojenitor. Voia să întrebe ce făcea băiatul acolo, nesupravegheat și fără permisiunea nimănui. Apoi, Leto văzu ochii mari ai lui Duncan, cu urme de lacrimi curgîndu-i pe fată ca un obol sărat.

Stînjenit, dar plin de mîndrie, tînărul îsi îndreptă umerii.

— Vă rog să mă iertati, stăpîne duce.

Glasul său era plin de tristețe și mai grav decît s-ar fi cuvenit să fie vocea unui copil. Privi în jos, spre sabie

si apoi printre coloanele arcadelor sălii de banchet, unde un portret al neînfricatului Paulus Atreides atîrna pe peretele îndepărtat. Patriarhul cu chip de șoim privea din pictură cu ochi verzi, scăpărători; purta veșmintele tipătoare de matador de parcă nimic, în tot universul, nu l-ar fi putut abate din drumul ales.

— Mi-e foarte dor de el, zise Duncan.

Simțind un nod în gît, care crescu treptat, devenind o greutate de plumb care-i apăsa pieptul, Leto se apropie de băiat.

Paulus își lăsase amprenta asupra multor vieți. Chiar și acest tînăr, care lucra cu taurii, doar un băiețel care reușise, cumva, să-i păcălească pe vînătorii Harkonnen și să scape de pe Giedi Prime, simțea pierderea ducelui ca pe o rană mortală.

Nu sunt singurul care simte încă durerea dispariției tatălui meu, își dădu seama Leto. Îi puse lui Duncan o mînă pe umăr și, în tăcere, schimbară mai multe cuvinte decît s-ar fi putut spune în ore întregi de discuții.

În cele din urmă, Duncan se desprinse și se sprijini de sabia înaltă, de parcă ar fi fost o cîrjă. Pielea sa roșie reveni la culoarea normală si inspiră adînc.

— Am venit... am venit să vă întreb ceva, stăpîne, înainte să plecați pe Kaitain.

În depărtare se auzi clinchetul vaselor și forfota servitorilor. În scurtă vreme, cineva va intra în camera lui Leto, aducînd o tavă cu micul dejun. Vor găsi încăperea goală.

— Întreabă, zise el.

— E vorba despre tauri, domnule. Acum că Yresk nu mai este, am avut eu grijă de ei în fiecare zi, împreună cu alți cîțiva băieți de grajd — dar ce doriți să faceți cu ei? Vă veți lupta cu ei, la fel ca și tatăl dumneavoastră?

— Nu! răspunse Leto repede, străbătut de un fior de teamă.

Încercă să se controleze.

— Nu, repetă el mai calm. Nu cred. Zilele luptelor cu tauri de pe Caladan s-au terminat.

— Atunci, eu ce să fac, stăpîne? zise Duncan. Mai trebuie să îngrijesc animalele?

Leto se străduí să nu izbucnească în rîs. La vîrsta lui, acest băiat ar fi trebuit să se mai joace încă, să facă mici treburi prin casă și să-și umple mintea imaginîndu-și marile aventuri care-l așteptau în viață.

Însă cînd Leto privi în ochii lui Duncan, văzu că persoana dinaintea lui era mai mult decît un băiețel. În interior, era mult mai în vîrstă.

— Ai scăpat de Harkonneni în orașul lor închisoare, așa-i?

Duncan dădu din cap, mușcîndu-și buza inferioară.

— Ai luptat cu ei într-o rezervație forestieră, cînd aveai numai opt ani. Ai omorît cîțiva dintre ei și, dacă-mi amintesc eu bine, ți-ai scos din umăr un dispozitiv de urmărire și ai întins o capcană vînătorilor Harkonnen... L-ai umilit pe Glossu Rabban însuși...

Duncan dădu din nou din cap, fără mîndrie însă, confirmînd doar rezumatul evenimentelor.

— Și ai traversat imperiul pentru a veni aici, pe Caladan, pentru că aici ai dorit să vii. Nici chiar întinderea mai multor continente nu te-a împiedicat să ajungi pînă în pragul ușii noastre...

— Toate acestea sunt adevărate, stăpîne duce.

Leto arătă spre marea sabie de ceremonie.

— Tatăl meu a folosit-o pentru antrenament. E prea mare pentru tine, Duncan — cel puțin deocamdată — dar poate cu ceva instruire, ai putea deveni un luptător formidabil. Un duce are întotdeauna nevoie de paznici și de protectori de încredere.

Își umezi buzele, chibzuind.

— Crezi că ai putea fi omul potrivit pentru mine?

Ochi verzi-albaștri ai băiatului sclipiră; pe chip îi apăru un zîmbet larg, care-i încreți pielea în jurul urmelor de lacrimi uscate.

— Mă trimiteți la școlile de arme de pe Ginaz, ca să pot deveni maestru spadasin?

— Ho, ho!

Leto izbucni într-un hohot bubuitor care-l surprinse chiar și pe el însuși, pentru că suna atît de mult cu al tatălui său.

— Să nu ne grăbim, Duncan Idaho. Te vom antrena aici, pînă la limita capacității tale — apoi vom vedea dacă ești destul de bun pentru o asemenea răsplată.

Duncan dădu solemn din cap.

— Voi fi destul de bun.

Auzind servitorii agitîndu-se prin sala de mese, Leto ridică o mînă pentru a le atrage atenția. Va lua micul dejun cu acest băiat și vor mai sta de vorbă.

— Puteți conta pe mine, domnule duce.

Leto trase adînc aer în piept. Ar fi dorit să aibă aceeași încredere de nezdrucinat ca acest tînăr.

— Da, Duncan, te cred...

Invențiile par să aibă o viață și o conștiință proprii. Cînd condițiile sunt propice, o idee radical nouă — o modificare a paradigmei — poate apărea simultan în mai multe minți. Sau poate rămîne secretă în gîndurile unui singur om timp de ani de zile, decenii, secole... pînă cînd altcineva se gîndește la același lucru. Cîte descoperiri minunate se nasc moarte, sau zac în amorțire, fără a fi niciodată adoptate de imperiu în totalitatea lui?

FUNCTIONARII ÎNSĂRCINATI CU SONDAREA OPINIEI PUBLICE DE PE RICHESE,
Replică dată Lansdraadului, Adevăratul domeniu intelectual — Proprietate privată, sau resurse pentru Galaxie?

Transportorul subteran își aduse cei doi pasageri în adîncul fortăreței Harkonnen, apoi, cu o precizie programată, îi propulsă spre o linie de acces.

Capsula, cu baronul și Glossu Rabban în interior, goni spre furnicarul mocirlos din Harko City, o pată afumată în peisajul planetei, în care clădirile se înghesuiau una într-alta. Din cîte știa baronul, nu exista nici o hartă amănunțită a subteranelor orașului, deoarece acesta creștea continuu, ca o ciupercă. Nu era prea sigur unde mergeau.

În timp ce uneltea împotriva Atreizilor, insistase ca Piter de Vries să găsească un spațiu întins, dar confidențial, pentru laboratoare și instalațiile de producție, undeva aproape de centrul influenței Harkonnen. Mentatul îi comunicase că făcuse asta, iar baronul nu mai pusese alte întrebări. Capsula transportorului, trimisă de către de Vries, îi ducea acolo.

— Vreau să știu întregul plan, unchiule, zise Rabban, foindu-se nervos în compartiment, lîngă el. Spune-mi ce-o să facem în continuare...

În față, în cabina de pilotaj, un mecanic surdo-mut conducea cu mare viteză. Baronul nu dădu nici o atenție clădirilor întunecate și masive care goneau pe lîngă ei, nici norilor de reziduuri care ieșeau din hornurile fabricilor. Giedi Prime producea destule bunuri pentru a se putea susține singură și obținea sume frumușele din comerțul cu blănuri de balenă de pe Lankiveil și din exploatările miniere de pe diferiți asteroizi. Totuși, profiturile cu adevărat importante ale Casei Harkonnen — care le făceau pe toate celelalte laolaltă să pară neînsemnate — proveneau din extracția de mirodenie de pe Arrakis.

— Planul, Rabban, e simplu, răspunse el în cele din urmă, și intenționez să-ți ofer un rol cheie. Dacă te poți descurca...

Ochii cu pleoape grele ai nepotului său se luminară, iar buzele sale groase se strîmbară într-un rînjet. În mod surprinzător, își dădu seama că trebuia să-și țină gura și să aștepte ca baronul să continue. *Poate că pînă la urmă avea să învețe.*

— Dacă reușim asta, Rabban, averile noastre vor crește spectaculos. Mai mult chiar, putem avea și satisfacția de a ști că am reușit în sfîrșit să ruinăm Casa Atreides, după toate aceste secole de vrajbă.

Rabban își frecă mîinile, încîntat, dar privirea sumbră a baronului se înăspri în timp ce continuă:

— Dar dacă dai greș, mă voi îngriji să ajungi înapoi pe Lankiveil, unde vei fi instruit în orice fel dorește tatăl tău — inclusiv incantații și recitări de poeme despre dragostea frățească.

Rabban se încruntă.

— Nu voi da greș, unchiule.

Capsula ajunse la un laborator blindat, de înaltă securitate, iar mecanicul surdo-mut le făcu semn să [illegible]

Baronul n-ar mai fi reușit să se întoarcă la fortăreața Harkonnen nici dacă viața lui ar fi depins de asta.

— Ce-i locul ăsta? întrebă Rabban.

— Un centru de cercetări, zise baronul, împingîndu-l înainte. Unul în care pregătim o surpriză tare neplăcută!

Rabban o luă înainte, nerăbdător să vadă instalatia. Locul mirosea a aliaj de sudură și a deșeuri uleioase, a siguranțe arse și a transpirație. Piter de Vries apăru din dezordinea cumplită împrăștiată pe podea, pentru a-i saluta, zîmbind cu buzele sale pătate. Pașii mărunți si mișcările unduitoare și spasmodice îl făceau să semene cu o șopîrlă.

— Ai avut deja săptămîni întregi la dispoziție, Piter. Ar fi bine să ai ce arăta. Ti-am spus că nu vreau să-mi pierd vremea.

— Nu vă temeți, domnule baron, răspunse mentatul, făcîndu-le semn să avanseze pe sub arcada înaltă a clădirii. Scumpul nostru cercetător, Chobyn, s-a depășit pe sine!

— Și eu care credeam că richesienii sunt mai buni la imitații ieftine decît la invenții adevărate, comentă Rabban.

— Există excepții peste tot, zise baronul. Hai să vedem ce are Piter de arătat...

Ceea ce-i promisese, în secret, de Vries baronului ocupa aproape întreaga hală: o navă de război Harkonnen modificată, cu un diametru de 140 de metri. Perfect lustruit, aparatul fusese folosit cu succes în bătălii convenționale pentru a lovi puternic și a dispărea rapid. Acum fusese modificată conform indicațiilor exigente ale lui Chobyn, cu aripile dorsale micșorate, motoarele înlocuite și o secțiune a cabinei trupelor tăiată pentru a face loc dispozitivelor necesare. Toate înregistrările privind existența acestei nave fuseseră șterse din catastifele Harkonnen. Piter de Vries era foarte priceput la astfel de urzeli...

Un bărbat corpolent, cu țeasta pleșuvă si un barbișon încărunțit, iesi din compartimentul motoarelor navei de atac, murdar de vaselină și de alti lubrifianti.

— Baroane, domnule, sunt încîntat că ati venit să vedeți ce-am realizat pentru domnia-voastră...

Chobyn îndesă o unealtă în buzunarul salopetei.

— Instalația e gata. Non-cîmpul meu va funcționa perfect. L-am sincronizat cu aparatura de pe această navă.

Rabban ciocăni cu degetele în coca navei, în apropierea cabinei de pilotaj.

— De ce-i atît de mare? Carcasa asta e destul de masivă încît să poată transporta un transportor blindat. Cum o să facem operatiuni secrete cu asta?

Chobyn înălță din sprîncene, nerecunoscîndu-l pe tînărul mătăhălos.

— Dumneavoastră sunteți...?

— E Rabban, nepotul meu, zise baronul. A pus o întrebare de bun-simț. Eu am cerut o navă mică și nedetectabilă.

— Asta-i cea mai mică pe care-am putut-o face, răspunse Chobyn iritat. O sută patruzeci de metri este cea mai mică zonă de invizibilitate pe care generatorul de non-cîmp o poate produce. Constrîngerile tehnice sunt... incredibile. Am...

Inventatorul își drese vocea, devenind brusc nerăbdător.

— Trebuie să învățați să gîndiți dincolo de prejudecăți, domnule. Dați-vă seama ce avem aici. Firește, invizibilitatea compensează cu mult reducerea capacității de manevră.

Își încreți din nou fruntea.

— Ce importanță are mărimea, dacă oricum nu vă poate vedea nimeni? Această navă de atac va intra ușor în cala unei fregate.

— Da, Chobyn, va intra, se învoi baronul. Dacă funcționează.

De Vries păşea repede, înainte şi înapoi, de-a lungul navei.

— Dacă nimeni nu ştie că trebuie să *caute* nava, Rabban, nu te paşte nici un pericol. Imaginează-ţi haosul pe care-l poţi stîrni! Ai fi ca o fantomă mortală.

— Oh, da!

Rabban tăcu, în timp ce înţelegerea începea să-i lumineze faţa.

— *Eu*?

Chobyn închise o trapă de acces din spatele motoarelor.

— Totul este simplu şi funcţional. Această navă va fi gata mîine, cînd plecaţi la încoronarea Împăratului Padisah.

— Am verificat eu însumi, baroane, zise de Vries.

— Excelent, răspunse baronul. Te-ai dovedit mai mult decît util, Chobyn.

— *Eu* am s-o pilotez? întrebă, din nou, Rabban, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Vocea lui tremura de emoţie. Baronul Harkonnen încuviinţă. Nepotul său, în ciuda lipsurilor sale, era un pilot şi un trăgător neîntrecut, în afară de faptul că era moştenitorul prezumtiv al baronului.

Inventatorul zîmbi.

— Cred că am făcut alegerea corectă venind direct la dumneavoastră, domnule baron. Casa Harkonnen a văzut imediat aplicaţiile descoperirii mele...

— Cînd noul împărat va afla de asta, va cere o non-navă pentru el, glăsui Rabban. S-ar putea chiar să trimită gărzile Sardaukar să ne-o ia pe asta!

— Atunci trebuie să ne asigurăm că Shaddam nu află nimic. Cel puţin, nu încă, observă Piter de Vries. frecîndu-şi palmele.

— Cred că eşti un geniu, Chobyn, zise baronul. Pentru că ai venit la noi cu invenţia asta...

— De fapt, am adaptat doar un cîmp Holtzman pentru scopurile noastre. Cu secole în urmă, calculele lui Tio Holtzman au fost dezvoltate pentru cîmpurile

de protecție și motoare care pliază spațiul. Eu am dus, pur și simplu, aceste principii cu cîțiva pași mai departe.

— Iar acum te aștepți să te îmbogățești mai mult decît ai visat vreodată? cugetă baronul.

— Cred că merit asta, nu sunteți de acord, domnule baron? făcu Chobyn. Uitați ce-am făcut pentru dumneavoastră. Dacă rămîneam pe Richese și mergeam pe canalele obișnuite, ar fi trebuit să suport ani întregi de formalități, căutări de titluri, investigări de patente, după care guvernul meu și-ar fi luat partea leului din profiturile aduse de propria mea invenție — fără să mai vorbim de imitatorii care s-ar fi pus pe treabă o dată ce ar fi apărut zvonuri despre ceea ce fac. O schimbare minoră aici, alta dincolo, apoi cineva scoate un alt patent, unul care se referă de fapt la același lucru.

— Așadar, ai ținut totul secret pînă ai venit la noi? întrebă Rabban. Nu mai știe nimeni de tehnologia asta?

— Ar fi trebuit să fiu smintit să mai pomenesc cuiva de ea. Aveți singurele generatoare de non-cîmp din univers!

Chobyn își încrucișă brațele pe salopeta lui pătată.

— Poate pe moment, glăsui baronul, însă ixienii sunt destul de isteți, și la fel și tleilaxu. Mai devreme sau mai tîrziu, altcineva tot va avea așa ceva, dacă nu cumva s-a întîmplat deja!

Rabban se apropie discret de richesianul prea încrezător.

— Vă înțeleg punctul de vedere, baroane, zise Chobyn ridicînd din umeri. Nu sunt lacom, dar mi-ar plăcea să profit de pe urma invenției mele.

— Ești un om înțelept, zise baronul, aruncînd o privire plină de miez spre masivul său nepot. Și meriți să fii răsplătit din plin!

— Este bine să păstrezi secretul asupra lucrurilor importante, se băgă Rabban.

Stătea chiar în spatele inventatorului pîntecos, care se lumină la față la auzul laudelor, ștergîndu-și palmele de pantaloni.

Rabban se mișcă fulgerător ca șfichiuirea unui bici, punîndu-și brațul musculos în jurul gîtului lui Chobyn și strîngînd ca o menghină. Inventatorul horcăi, dar nu mai putu scoate nici un sunet. Fața lui Rabban se înroși de efort cînd strînse cu brațul pînă cînd auzi pocnetul sonor al unui gîtlej frînt.

— Trebuie să fim foarte prudenți cu secretele noastre, Chobyn, murmură baronul zîmbind. Tu n-ai fost destul de prudent!

Ca o păpușă stricată, Chobyn căzu pe podeaua mînjită cu ulei, doar cu un fosnet slab al hainelor. Rabban fusese atît de puternic, încît Chobyn nu mai scoase nici un horcăit de moarte, nu mai bolborosi nici un ultim blestem...

— A fost oare înțelept, baroane? întrebă de Vries. N-ar fi trebuit să testăm mai întîi nava, să fim siguri că putem reproduce tehnologia?

— De ce? Oare n-ai încredere în inventatorul nostru... *răposatul* Chobyn?

— Funcționează, zise Rabban. În afară de asta, l-am avut sub supravegherea camerelor si avem toate planurile în detaliu, plus înregistrările holografice făcute în timpul procesului de construcție.

— Eu am avut deja grijă de muncitori, zise mentatul, încuviințând din cap. Nu mai există nici o șansă să scape ceva de aici.

Rabban zîmbi pofticios.

— Mi-ai păstrat și mie unul?

De Vries ridică nervos din umeri.

— Păi, m-am distrat și eu, dar nu sunt porc. Ți-am lăsat și ție cîtiva...

Arătă spre un șir de uși masive.

— A doua ușă la dreapta. Acolo sunt cinci dintre ei, pe tărgi, sedați. Distracție plăcută!

Mentatul îl bătu pe umeri pe vînjosul Harkonnen.

Rabban făcu cîtiva pași spre ușă, apoi ezită și se întoarse să privească spre unchiul său, care încă nu-i dăduse voie să plece. Baronul îl cerceta pe de Vries.

Mentatul strîmb se încruntă.

— Suntem primii care au o non-navă, domnule baron. Avînd avantajul surprizei, nimeni nu va bănui vreodată ce intenționăm să facem.

— Ce-am să fac *eu*, comentă Rabban iritat.

De Vries folosi un emițător portabil pentru a le vorbi celor cîțiva lucrători încremeniți prin laborator:

— Curățați mizeria asta și duceți nava de atac la bordul fregatei familiei, înainte de plecarea prevăzută pentru mîine.

— Vreau ca toate notițele și înregistrările tehnice să fie confiscate și sigilate, ordonă baronul, în timp ce mentatul închise emițătorul.

— Da, baroane, zise de Vries. Mă voi ocupa eu însumi.

— Poți să pleci acum, îi zise baronul nepotului său nerăbdător. O oră sau două de relaxare n-or să-ți strice... te vor pregăti pentru sarcinile importante care te așteaptă.

Ele dovedesc abilități subtile, extrem de eficiente, în artele înrudite ale observării si culegerii de date. Informatia este capitalul lor de bază.

Raport imperial asupra Bene Gesserit,
folosit în scopuri educative

— Este de-a dreptul impresionant, zise sora Margot Rashino-Zea, uitîndu-se la clădirile impozante de pe ambele părți ale enormului oval al complexului imperial al Landsraadului. Un spectacol pentru toate simțurile...

După ani de zile petrecuți în lumea înnorată, bucolică, de pe Wallach IX, o dureau ochii de atîtea priveliști.

O ceață fină, înviorătoare, se ridica din fîntîna aflată în centrul complexului, o compoziție artistică extraordinară, care se înălța la peste o sută de metri de sol. În mijlocul unei nebuloase strălucitoare, fîntîna era plină cu planete supradimensionate și alte corpuri cerești care împrăștiau jeturi parfumate în mii de culori. Razele înguste ale reflectoarelor se refractau în apă, creînd cercuri de curcubee care dansau tăcute în aer.

— Ah, da, tu n-ai mai fost niciodată pe Kaitain, din cîte văd, zise prințul moștenitor Shaddam, hoinărind alături de frumoasa blondă Bene Gesserit. Gărzile de sardaukari pîndeau în spate, cu sarcina de a sta destul de aproape ca să prevină orice amenințare la adresa moștenitorului imperial. Margot își reținu un zîmbet, întotdeauna încîntată să vadă cît de mult subestimau alții Comunitatea.

— Oh, l-am mai văzut și înainte, Sire, dar obișnuința nu-mi scade admirația pentru măreața capitală a imperiului.

Îmbrăcată într-o robă nouă, neagră, care foșnea la fiecare mișcare, Margot era încadrată de Shaddam, pe o parte, și de Hasimir Fenring, de cealaltă parte. Nu-și ascundea părul lung, auriu, chipul proaspăt sau frumusețea pură. De cele mai multe ori, oamenii se așteptau ca surorile Bene Gesserit să fie niște cotoroanțe bătrîne, înfofolite în straturi de haine cernite. Dar multe, la fel ca și Margot Rashino-Zea, puteau fi uluitor de atrăgătoare. Cu o emisie bine controlată de feromoni și cu flirturi bine alese, ea-și putea folosi sexualitatea ca pe o armă.

Dar nu aici, nu acum. Comunitatea avea alte planuri pentru viitorul împărat.

Margot era aproape la fel de înaltă ca Shaddam și mult mai înaltă decît Fenring. În urma lor, la o distanță de la care nu puteau auzi discuțiile, se aflau trei Cucernice Maici, femei care fuseseră verificate și primiseră permisiunea de la Fenring însuși. Prințul moștenitor nu știa ce aveau ele în comun cu întîlnirea, dar Margot urma să-i comunice în curînd motivele acelei prezențe.

— Ar trebui să vezi aceste grădini noaptea, zise Shaddam. Apa seamănă cu o ploaie de meteoriți.

— Oh, da..., răspunse Margot cu un zîmbet vag.

Ochii ei verzi-cenușii străluciră.

— E locul meu favorit pe timp de seară. Am fost aici de două ori de cînd am sosit... anticipînd această întîlnire privată cu domnia-voastră, Sire.

Deși încerca să poarte o conversație neoficială cu această reprezentantă a puternicelor Bene Gesserit, Shaddam se simțea stingherit. Fiecare voia ceva de la el, fiecare avea propriile lui planuri — și fiecare grup considera că i se datorau favoruri, sau că aveau destul material de șantaj pentru a-i influența opiniile. Fenring

avusese, deja, grijă de cîțiva dintre acești paraziți, dar și mai mulți vor urma.

Stinghereala lui avea mai puțin de-a face cu sora Margot, cît cu propriile lui griji legate de neîncrederea si hărțuielile crescînde printre Marile Case. Chiar și fără autopsia cerută de medicii Suk, o serie de membri importanți ai Landsraadului ridicaseră întrebări incomode privind moartea lentă și misterioasă a împăratului. Aliațele se schimbau și se refăceau; taxe și zeciuieli importante, provenind de la cîteva lumi bogate, fuseseră amînate fără nici o explicație plauzibilă.

Iar tleilaxu afirmau că le mai trebuiau ani de zile pînă să producă mirodenia sintetică promisă!

Shaddam și consiliul său privat vor discuta din nou, în această dimineață, despre criza pe cale să izbucnească, o continuare a întîlnirilor care aveau loc de o săptămînă încoace. Lungimea domniei lui Elrood forțase stabilitatea (dacă nu chiar stagnarea) în tot imperiul. Nu-și mai amintea nimeni cum să implementeze o tranziție liniștită.

Pe toate planetele, forțele militare fuseseră mărite și puse în stare de alertă. Sardaukarii lui Shaddam nu făceau excepție. Spionii erau mai ocupați ca oricînd, în toate sectoarele. Din cînd în cînd, se întreba dacă nu cumva mutarea în altă parte a credinciosului șambelan al lui Elrood, Aken Hesban, fusese o greșeală. Hesban se afla acum într-un birou cu pereți de piatră, adînc în hăul unei mine de pe un asteroid, gata să fie rechemat dacă lucrurile se înrăutățeau.

Dar se va lăsa frigul pe Arrakis înainte să se întîmple asta.

Stînjeneala îl făcea pe Shaddam nervos, poate și puțin superstițios. Bătrînul vultur, tatăl său, era mort — trimis în iadul cel mai adînc descris în Biblia Catolică Portocalie — dar el încă mai simțea sîngele invizibil de pe mîinile sale.

Înainte de a pleca de la palat s-o întîlnnească pe sora Margot, Shaddam apucase, fără să se gîndească prea mult, o pelerină, pentru a-și încălzi umerii în fața răcorii imaginare a dimineții. Mantia aurie atîrnase în garderobă lîngă multe alte veșminte pe care nu le purtase niciodată. Numai acum își amintise că acest articol anume fusese preferatul tatălui său.

Dîndu-și seama de asta, Shaddam își simți pielea încrețindu-se. Simți materialul fin parcă înțepîndu-l dintr-o dată, dîndu-i un frison. Lanțul fin de aur părea să-l strîngă la gît ca un laț...

Ridicol, își spuse. Obiectele neînsuflețite nu poartă în ele spiritele morților, nu-l puteau vătăma. Încercă să-și alunge din minte astfel de griji. O Bene Gesserit era capabilă cu siguranță să-i descifreze disconfortul si nu-i putea permite acestei femei să dobîndească un astfel de ascendent asupra lui!

— Îmi place măiestria picturilor de aici, zise Margot.

Arătă spre schelele fixate pe fațada Sălii Oratoriului Landsraadului, unde pictori de fresce lucrau la o compoziție murală înfățișînd peisaje naturale și imagini ale realizărilor tehnologice din întreg imperiul.

— Cred că stră-străbunicul dumneavoastră, Vutier Corrino al II-lea, a fost responsabil pentru o mare parte din asta, nu?

— A, da... Vutier a fost un mare patron al artelor, răspunse Shaddam cu oarecare greutate.

Împotrivindu-se cu greu dorinței de a-și da jos mantaua bîntuită și de a o arunca la pămînt, jură ca de acum încolo să poarte numai hainele sale.

— Obișnuia să spună că priveliștea lipsită de căldură sau creativitate nu înseamnă nimic...

— Cred că ar trebui să vă expuneți problema, soră, sugeră Fenring, observînd jena prietenului său, dar interpretînd greșit cauza. Timpul prințului moștenitor este foarte prețios. E mare agitație după moartea împăratului...

Shaddam și Fenring îl asasinaseră pe Elrood al XI-lea! Acest fapt nu putea fi șters niciodată, iar ei nu scăpaseră cu totul de bănuieli, dacă se luau după zvonuri. În afară de cazul în care prințul moștenitor își consolida poziția, și asta foarte repede, putea izbucni un război între Landsraad si Casa Corrino.

Margot insistase atît de mult asupra importanței unei anumite probleme, folosind toate mijloacele tăcute de persuasiune ale Bene Gesserit, încît îi fusese acordată o audiență într-un răstimp foarte scurt. Singurul moment liber erau plimbările de dimineață ale lui Shaddam, o oră pe care, în mod normal, o rezerva pentru tihna meditațiilor sale personale („durere pentru tatăl său mort", potrivit bîrfelor întreținute la Curte chiar de Fenring).

Margot îi dărui bărbatului cu chip de nevăstuică de lîngă ea un zîmbet amabil și o scuturare nepăsătoare a șuvițelor blonde ca mierea. Ochii săi verzi-cenușii îl studiau.

— Știi foarte bine ce doresc să discut cu prietenul dumitale, Hasimir, zise ea adoptînd un ton familiar care-l surprinse pe moștenitorul imperial. Nu l-ai pregătit?

Fenring scutură brusc din cap, iar Shaddam îl văzu înmuindu-se în prezența ei. Mortalul bărbat nu arăta forța lui obișnuită. Delegația Bene Gesserit se afla aici de cîteva zile, așteptînd, iar Margot Rashino-Zea petrecuse mult timp împreună cu Fenring în discuții confidențiale. Shaddam își ridică privirile, simțind o urmă de afecțiune — sau, cel puțin, un respect reciproc — între cei doi. Imposibil!

— Hmm... ăă... mă gîndeam că ai putea să formulezi totul mai bine decît mine, soră, replică Fenring. Sire. încîntătoarea Margot are o propunere interesantă pentru domnia-voastră. Cred că ar trebui s-o ascultați!

Reprezentanta Bene Gesserit îl privi pe Shaddam cu o expresie ciudată. *Mi-o fi observat agitația?* se în-

rebă el, îngrozit dintr-o dată. *Cunoaste motivele simțămintelor mele?*

Susurul fintînii le înghiți cuvintele. Margot luă mîna ui Shaddam și el îi simți palmele moi si calde. Privind n ochii senzuali ai femeii, le simti forta — inundîndu-l, reconfortîndu-l.

— Vă trebuie o soție, Sire, spuse ea. Iar Bene Gesserit vă poate oferi cea mai potrivită partidă, pentru domnia-voastră și pentru Casa Corrino.

Uluit, Shaddam se uită peste umăr la prietenul său și-si trase mîna înapoi. Fenring zîmbi nesigur.

— În curînd, veți fi încoronat împărat, continuă Margot. Comunitatea vă poate ajuta să vă consolidați baza de putere — mai mult decît o alianță cu o singură Casă Mare din Landsraad. De-a lungul vieții, tatăl domniei-voastre și-a luat soții din familiile Mutelli, Hagal și Ecaz, ca și pe mama voastră de pe Hassika V. Totuși, în aceste vremuri dificile, credem că ati obține cele mai mari avantaje încheind o alianță cu puterea și resursele Comunității Bene Gesserit.

Vorbea cu fermitate și multă convingere.

El remarcă faptul că suita de surori se oprise la distanță și îi privea de acolo. Tot prea departe ca să audă, sardaukarii rămîneau vigilenți, dar neclintiți ca niște statui. Se uită la chipul perfect conturat al lui Margot, la părul auriu, la prezența sa hipnotică...

Îl luă prin surprindere, întorcîndu-se și arătînd spre suită.

— O vedeți pe femeia din centrul grupului? Cea cu părul arămiu?

Observînd gestul, Cucernica Maică îmbrăcată în robă neagră făcu un pas înainte. Shaddam aruncă o privire cu coada ochiului, examinîndu-i trăsăturile, figura ca de căprioară. Chiar și de la distantă, o găsi destul de atrăgătoare, deși nu era chiar o frumusețe clasică. Din păcate, nu era tot atît de frumoasă ca si Margot. dar părea tînără și proaspătă.

— Numele ei este Anirul, o Bene Gesserit de Grad Ascuns.

— Ce înseamnă asta?

— E doar unul dintre titlurile noastre, Sire, destul de obișnuit în Comunitate. Nu înseamnă nimic în afara ordinului și este irelevant pentru domnia-voastră, ca împărat.

Margot făcu o pauză.

— Trebuie să știti doar că Anirul e una dintre cele mai bune dintre noi. V-o oferim pentru căsătorie!

Shaddam simți o tresărire de surpriză.

— Ce-e?

— Știți, Bene Gesserit sunt destul de influente. Putem acționa în culise pentru a aplana orice dificultăți pe care le întîmpinați acum în Landsraad. Asta vă va da mînă liberă să vă faceți treaba de împărat și să vă asigurați locul în istorie. Unii dintre strămoșii domniei-voastre au făcut asta, cu urmări chiar foarte bune...

Ea își plecă pleoapele peste ochii verzi-cenușii.

— Suntem la curent cu problemele pe care le întîmpinați acum, Sire.

— Da, da, știu toate astea...

Se uită spre Fenring, de parcă bărbatul cu înfățișare de nevăstuică ar fi trebuit să se explice. Apoi, Shaddam îi făcu semn lui Anirul să se apropie. Soldații de gardă se priviră șovăitori unii pe alții, nestiind dacă era nevoie s-o însoțească.

În fata lui, privirea lui Margot deveni mai intensă.

— Sunteti acum cel mai puternic om din întregul univers, Sire, însă puterea voastră politică este împărțită între voi și Consiliul Landsraadului, forța Ghildei Spațiale și Bene Gesserit. Căsătoria domniei-voastre cu una dintre surorile mele ar fi... reciproc avantajoasă.

— În afară de asta, Sire, adăugă Fenring, cu ochii chiar mai mari ca de obicei, o alianță cu oricare altă Mare Casă ar aduce cu ea și anumite... poveri. V-ați

alătura unei mari familii, cu riscul de a le jigni pe celelalte. N-ar fi de dorit să se declanșeze încă o rebeliune!

Deși surprins de sugestie, lui Shaddam îi plăcea cum sună. Una dintre maximele tatălui său despre conducere spunea că un lider trebuia să fie atent la propriile sale instincte. Mantia bîntuită atîrna pe umerii lui ca o greutate zdrobitoare. Poate că puterile magice ale Comunității surorilor puteau goni forțele malefice care locuiau veșmîntul si chiar palatul.

— Acestă Anirul a voastră are ceva atrăgător în ea...

Shaddam urmări cum femeia oferită păsi înainte și rămase pe loc, tăcută, cu ochii plecați, la cinci pași de augusta sa persoană.

— Atunci, Sire, vă veți gîndi la propunerea noastră? întrebă Margot și făcu un respectuos pas înapoi, așteptînd decizia.

— Să mă gîndesc? zîmbi Shaddam. Am făcut-o deja. În situația mea, hotărîrile trebuie luate rapid și decisiv...

Îl privi pe Fenring printre gene.

— Nu ești de acord cu mine, Hasimir?

— Hmmm... depinde dacă vă alegeți o haină nouă sau o soție.

— Înțelept sfat, la prima vedere, îi zise Shaddam lui Fenring. Dar nu tocmai sincer, cred eu. Evident, ești prieten cu sora Margot si *tu* ai aranjat această întîlnire, stiind foarte bine ce propunere îmi va face. De aceea, trebuie să presupun că susții poziția expusă de Bene Gesserit.

Fenring se înclină.

— Hotărîrea vă apartine, Sire, indiferent ce opinii personale am sau ce simt pentru această frumoasă femeie de lîngă mine.

— Foarte bine, răspunsul meu este... da.

Auzind asta din locul unde se afla, Cucernica Maică Anirul nici măcar nu surîse.

— Crezi că am făcut alegerea corectă, Hasimir?

Neobișnuit să fie luat prin surprindere, Fenring își drese glasul de mai multe ori.

— Este o femeie frumoasă, Sire, și nu mă îndoiesc că va fi o soție superbă. Iar Bene Gesserit vor fi niște aliate excelente, mai ales în aceste momente dificile de tranziție.

Prințul moștenitor rîse.

— Ai vorbit ca unul dintre diplomații noștri. Spune-mi „da" sau „nu", fără nici un fel de echivoc.

— Da, maiestatea voastră. Adică, vă spun „da", fără nici cea mai mică ezitare. Anirul e o femeie dintr-o familie bună și cu o fire blîndă... puțin cam tînără, dar înzestrată cu o mare înțelepciune.

Aruncîndu-i o ocheadă lui Margot, aflată lîngă el, Fenring continuă:

— Mă asiguri că poate avea copii ?

— Moștenitorii imperiali îi vor curge dintre coapse, glumi Margot.

— Ce imagine! exclamă Shaddam, cu un alt hohot zgomotos. Aduceți-o la mine, ca s-o cunosc.

Margot ridică mînă și Anirul se grăbi spre prințul moștenitor. Restul anturajului Bene Gesserit era prins în murmurul conversației.

Shaddam privi de aproape la tînăra femeie, observînd că Anirul — viitoarea sa soție — avea trăsături delicate. Remarcă totuși liniile fine din jurul ochilor de căprioară, deși altfel avea privirea tinerească și mișcările suple. Deocamdată, ea continua să-și țină plecat capul cu părul arămiu. Ca din sfială, se uită o clipă la prințul moștenitor, apoi întoarse din nou ochii.

— Tocmai ați luat una dintre cele mai bune decizii din viața domniei-voastre, Sire, zise Margot. Domnia voastră va avea o fundație solidă.

— Avem un motiv să sărbătorim, cu toată pompa si splendoarea pe care-o poate oferi imperiul, exclamă Shaddam. De fapt, am de gînd să anunț că mariajul va avea loc în aceeași zi cu încoronarea.

Fenring radia.

—Va fi cel mai mai grandios spectacol din istoria imperiului, prietene!

Shaddam și Anirul își zîmbiră si-și atinseră mîinile pentru prima dată, cînd el întinse brațul spre ea.

Cînd centrul furtunii nu se mișcă, înseamnă că ești în calea ei.

Veche cugetare fremena

Fregata Atreizilor plecă de pe spatioportul din Cala City spre încoronarea Împăratului Padișah, încărcată din abundență cu flamuri, veșminte scumpe, bijuterii și daruri. Ducele Leto voia să fie sigur că va contribui vizibil la măreția ceremoniei Imperiale.

— E o tactică bună, căzu de acord Thufir Hawat, dînd mohorît din cap. Lui Shaddam i-au plăcut întotdeauna zorzoanele rangului său. Cu cît purtați haine mai elegante și-i duceți mai multe daruri, cu atît va fi mai impresionat... și deci mai dispus să vă îndeplinească dorințele.

— Pare să prețuiască mai mult forma decît fondul, cugetă Leto. Însă aparențele pot fi înșelătoare, iar eu nu îndrăznesc să-l subestimez.

Kailea îmbrăcase frumoasa sa rochie cu azuriu și liliachiu pentru a-i conduce, dar rămînea la castel, fără ca cineva să-i poată admira eleganta. Leto își dădea seama cît de mult își dorea fata să meargă la curtea imperială, însă refuză să-și schimbe hotărîrea. Bătrînul Paulus îl învățase și încăpățînarea, pe lîngă celelalte.

Rhombur intră în scenă îmbrăcat în pantaloni, o cămașă de mătase merh sintetică și o mantie moale, în nuanțe de violet și arămiu, culorile pierdutei Case Vernius. Pășea mîndru, în timp ce Kailea suspina văzînd curajul fratelui ei de a etala moștenirea familiei.

Acum părea mult mai matur, musculos și bronzat, fără rotunjimile grăsuțe de copil.

— Unii ar putea interpreta asta drept aroganță, domnule ducele, observă Hawat, arătînd spre hainele lui Rhombur.

— Nu-i decît un joc, Thufir, răspunse Leto. Trebuie să le reamintim grandoarea pierdută de cînd trădarea tleilaxu a obligat această nobilă familie să devină renegată. Trebuie să arătăm miopia deciziei răzbunătoare a împăratului Elrood. Trebuie să-l ajutăm pe Shaddam să vadă ce aliat important poate fi Casa Vernius, pentru tronul imperial. La urma-urmei, gesticulă el spre mîndrul Rhombur, l-ați prefera pe *acest bărbat* ca aliat sau pe împuțiții de tleilaxu?

Maestrul Asasin îi acordă un zîmbet mic, reținut.

— Eu n-aș apărea acolo să-i spun asta direct lui Shaddam.

— O vom spune fără cuvinte, răspunse Leto.

— Veți fi un duce formidabil, stăpîne, zise Hawat.

Merseră împreună de la zona pentru ceremonii spre terenul de decolare, unde de două ori mai mulți soldați Atreides decît de obicei tocmai terminaseră îmbarcarea la bordul fregatei care avea să-i ducă pe toți în transspațialul aflat în așteptare.

Kailea făcu un pas înainte și îl îmbrățișă pe Leto scurt, oficial. Rochia pastelată foșnea la fiecare mișcare, iar el simți pe obraz unul dintre pieptenii de aur din părul ei arămiu-închis. Remarcă încordarea din brațele fetei, dîndu-și seama că amîndoi ar fi vrut să se îmbrățișeze cu mai multă pasiune.

Apoi, cu lacrimi în ochi, fiica lui Dominic și Shando Vernius își strînse în brate fratele, cu și mai multă disperare.

— Ai grijă, Rhombur. E atît de periculos!

— S-ar putea ca asta să fie singura cale prin care să redăm numele familiei noastre, răspunse Rhombur. Trebuie să ne lăsăm la mila lui Shaddam. Poate că e altfel decît tatăl său. N-are nimic de cîștigat mertnin

sentința împotriva noastră, dar are multe de pierdut — în special cu tulburările din imperiu. Are nevoie de toți prietenii și de toată forta pe care-o poate obține.

Zîmbi și-și flutură mantia purpuriu-arămie.

— Ix se distruge sub stăpînirea Bene Tleilax, comentă Kailea. Ei n-au cîtuși de puțin habar cum să conducă o afacere galactică...

Leto, Rhombur și Hawat aveau să fie reprezentanții planetei Caladan. Poate că erau nesăbuiți și țipători în obrăznicia lor — sau purtarea lor putea fi considerată încredere calmă? Leto spera să fie așa.

În calitate de duce, știa că a sfida politica de la curte nu era o dovadă de înțelepciune. Dar inima îi spunea să riște atunci cînd miza era suficient de importantă. cînd era de partea dreptății — unde intenționa să se afle întotdeauna. Bătrînul duce nici nu-l învătase altceva...

Tatăl său îi arătase că o mișcare temerară aducea adesea avantaje mult mai substanțiale decît un plan conservator și lipsit de imaginație... așa că, de ce nu? Ar fi făcut bătrînul duce la fel sau, îndrumat de soția lui, ar fi urmat o cale mai prudentă? Leto nu avea nici un răspuns pentru asta, dar era bucuros că nu-i mai stătea în cale nimeni care să semene cu severa și inflexibila doamnă Helena. Cînd se va decide să se căsătorească, nu va alege niciodată pe cineva ca ea!

Trimisese un curier oficial la așezămîntul Surorilor din Sihăstrie de pe Continentul Estic, anunțînd-o pe mama sa că el și Rhombur vor călători spre Kaitain. Nu-și expusese planul, nici nu comentase riscurile evidente pe care și le asuma, dar voia ca ea să fie pregătită pentru tot ce putea fi mai rău. În lipsa unui alt moștenitor, dacă lucrurile se vor termina prost, dacă Leto va sfîrși executat sau omorît printr-un „accident", doamna Helena va deveni conducătoarea Casei Atreides. Deși știa că ea provocase asasinarea tatălui său, nu avea de ales în astfel de circumstanțe. Era doar o chestiune de formă...

Ultimele bagajele si cufere ale Casei Atreides fură încărcate la bord și, în cîteva secunde, imensa fregată țîșni spre cerul cenușiu și înnorat de pe Caladan. Va fi o călătorie diferită de cele de dinainte — viitorul spiței lui Rhombur atîrna în balanță... și poate chiar și al Atreizilor.

Cu toate ceremoniile și defilările, Leto era norocos că primise o audientă imperială la doar patru zile după încoronare. În acel moment, el si Rhombur vor depune o petiție oficială către Shaddam, susținîndu-și pledoaria și lăsîndu-se la mila lui.

În primele zile glorioase ale regimului său, va risca noul Împărat Padișah să întunece festivitățile prin reînnoirea unei sentințe de condamnare la moarte? Multe dintre Case vedeau semne în orice acțiune, iar despre Shaddam se zvonea că era la fel de superstițios ca oricare dintre ei. Acest semn va fi destul de limpede. Prin propria decizie, Shaddam va da tonul regimului său. Va dori împăratul să înceapă totul tăgăduind dreptatea ? Leto spera că nu...

Fregata ducală îsi luă locul stabilit în cala cavernoasă, dar aglomerată, a transspațialului. În apropiere, navete pline cu pasageri se deplasau cu prudență spre pozitiile lor, alături de nave de transport și comerciale, pline cu mărfuri de pe Caladan: orez pundi, medicamente din ierburi marine prelucrate, tapiserii făcute manual și produse din pește conservat. Nave private usoare încă mai încărcau mărfuri în cală, făcînd curse între sol și transspațial. Această uriașă navă a Ghildei călătorise de la o lume la alta în ruta ei ocolită spre Kaitain, iar cala de mărimea unei provincii era presărată cu nave de pe alte planete ale imperiului, toate în drum spre încoronare.

În timp ce așteptau, Thufir Hawat examină cronometrul instalat pe unul dintre pereții despărțitori ai fregatei.

— Mai avem trei ore pînă ce transspațialul termină de încărcat și descărcat și va fi gata de plecare. V-

sugera să folosim acest răgaz pentru a vă antrena, stăpîne.

— Asta sugerezi întotdeauna, Thufir, zise Rhombur.

— Pentru că sunteți tînăr și aveți nevoie de foarte multă instrucție, contracară mentatul.

Fregata luxoasă a lui Leto era plină de lucruri distractive cu ajutorul cărora puteau uita cu toții chiar și că erau în spațiu. Dar avusese parte de suficientă relaxare, iar neliniștea provocată de evenimentele iminente îl umpleau cu o energie tensionată, pe care dorea să o descarce.

— Ai vreo propunere, Thufir? Ce-am putea face aici?

Ochii Maestrului Asasin se luminară.

— În spațiu, există multe lucruri pe care un duce... și un prinț, completă el, înclinîndu-se spre Rhombur, le-ar putea învăța.

Un modul de luptă fără aripi, de mărimea unui ornitopter, ieși din cala fregatei Atreides și se îndepărtă de transspațial, în spațiul deschis. Leto manevra comenzile, avîndu-l pe Rhombur în scaunul copilotului, din dreapta sa. Pentru o clipă, asta îi reaminti lui Leto de scurta încercare de antrenament pe nava orbitală ixiană, care fusese aproape un dezastru.

Hawat stătea în spatele lor, purtînd un dispozitiv mobil de protecție în caz de coliziune. Încotoșmănat în harnașamentul său, semăna cu un stîlp al înțelepciunii, încruntîndu-se la cei doi tineri care bîjbîiau pentru prima dată printre sistemele de control ale modulului de luptă. Un panou pentru anularea de urgență a comenzilor plutea în fața lui Hawat.

— Acest aparat e diferit de o ambarcațiune pe mare, tinerii mei domni, zise Hawat. Spre desebire de navele mai mari, aici ne aflăm în imponderabilitate, cu toată flexibilitatea, dar și cu restricțiile pe care le implică acest lucru. Ați făcut amîndoi simulările, acum sunteți pe cale să descoperiți cum arată adevărata luptă în spațiu.

— Eu am să trag primul cu armele, zise Rhombur, repetînd înțelegerea lor anterioară.

— Iar eu pilotez, adăugă Leto, dar schimbăm rolurile în jumătate de oră.

Din spatele lui, Hawat vorbi cu o voce monotonă:

— E puțin probabil, domnule duce, că vă veți găsi vreodată într-o situație care să ceară o luptă în spațiu, însă...

— Da, da, trebuie să fiu întotdeauna pregătit, răspunse Leto. Dacă am învățat ceva de la tine, Thufir, atunci asta este...

— În primul rînd, trebuie să învățați manevrele. Hawat îl îndrumă pe Leto printr-o serie de volute și viraje strînse. Se ținu la o oarecare distanță de enormul transspațial, dar destul de aproape ca să-și dea seama că acesta constituia un adevărat obstacol la viteza lor. O dată, Leto reacționă prea rapid și împinse modulul de luptă într-o rotire necontrolată, din care ieși doar pornind motoarele reactive, oprind nava fără să o trimită undeva, învîrtindu-se în spirală în direcția opusă.

— Acțiune și reacțiune, zise Hawat, aprobator.

Dispozitivul său mobil anti-coliziune, acum înclinat, se îndreptă.

— Cînd domnia-voastră și Rhombur ați avut acel accident pe mare, pe Caladan, ati reușit să eșuați pe un recif pentru a evita ca lucrurile să se înrăutățească. Aici însă nu aveti nici o plasă de siguranță în care să cădeți. Dacă intrați în vrie, veți continua așa pînă cînd luați măsurile corespunzătoare de corecție. Puteți să cădeți și să ardeți în atmosferă, iar în adîncul spațiului vă puteți pierde în vid.

— Ăăă... hai să nu facem nimic de acest fel astăzi, zise Rhombur.

Se uită spre prietenul său.

— Aș vrea să încerc să trag la țintă, Leto, dacă poți face chestia asta să meargă drept vreo cîteva minute.

— Nici o problemă, răspunse Leto.

Aplecîndu-se spre stația de armament aflată între cei doi băieti, Hawat le spuse:

— Am încărcat în cală niste tinte-robot. Rhombur, încearcă să tragi si să distrugi cît de multe poti. Ai mînă liberă să folosesti ce arme vrei tu... lasere, explozive conventionale sau proiectile multifazice. Dar mai întîi, stapîne — Hawat strînse umărul lui Leto — duceti-ne vă rog pe partea cealaltă a planetei, unde nu trebuie să ne temem că vom lovi transspatialul cînd salvele lui Rhombur o vor lua razna.

Chicotind, Leto făcu ceea ce i se ceruse, navigînd pe deasupra norilor de pe Caladan spre partea aflată în [illegible] unde planeta era cufundată în beznă, cu excep[illegible] iragurilor de lumini ale oraselor de pe coaste. În [illegible]tele lor, strălucirea soarelui sistemului Caladan f[illegible]ma un halo în jurul eclipsei întunecate a planetei.

Hawat lansă o duzină de globuri strălucitoare, care [illegible] împrăstiară pe traiectorii aleatorii. Rhombur luă [illegible]anda armamentului — un panou cu manete si e[illegible]ne multicolore — si începu să tragă în toate direc[illegible], ratind de cele mai multe ori, desi reusi să anihileze [illegible]nta [illegible] un nor de proiectile multifazice. Stiau cu totii [illegible]ita fusese doar o întîmplare, iar Rhombur nu se [illegible]nă cu asta.

— [illegible] sînge rece, printe, zise Hawat. Trebui [illegible] [illegible]alvă de parcă ar fi ultima. Fiecare [illegible] O dată ce ati învătat să loviti tintele, [illegible] generos cu munitia...

[illegible] tinte, în timp ce Rhombur trăgea [illegible] ne aflate la dispozitia sa. Cînd [illegible] din urmă, să elimine toate tin[illegible] Leto si efectuară alte manevre [illegible]

[illegible] de, pînă cînd, în final, menta[illegible] la transspațialul Ghildei, [illegible] mainte ca navigatorul să [illegible] spre Kaitain.

Asezat confortabil, tolănit în scaunul său de plus împodobit cu soimul Atreizilor, Leto se uita pe hublou spre navele înghesuite în cala transspatialului. Sorbea dintr-o cană de vin fiert care-i amintea de Kailea si de noaptea furtunoasă cînd răscolisera printre lucrurile bătrînului duce. Tînjea după răgazurile pasnice si după căldura unei prietenii, dar stia că va mai trece mult timp pînă ce viata lui se va reintra pe făgasul normal.

— Navele sunt aici atît de apropiate una de alta, comentă el. Mă nelinisteste...

Privi cum două nave de transport tleilaxu se instalară lîngă fregata Atreides. Dincolo de ele, o fregată Harkonnen stătea ancorată în locul ei, desemnat de Ghildă.

— Nu trebuie să-ti faci griji, domnule duce, zise Hawat. Prin regulile războiului, stabilite de Marea Convention, nimeni nu poate deschide focul în interiorul unui transspatial. Orice Casă care încalcă această regulă se confruntă cu interdictia permanentă de acces la navele Ghildei. Nimeni nu risca asa ceva.

— Oricum, avem scuturile activate, nu? întreba Leto.

— Iaduri purpurii! Fără scuturi, Leto! exclama Rhombur, cu un ton alarmat, apoi rîse. Ar fi trebuit sa afli mai multe despre transspatiale pe Ix — sau te uitai tot timpul numai la sora mea?

Leto se înroşi, dar Rhombur se grăbi să explice:

— La bordul unui transspatial, scuturile interferează cu sistemul de propulsie Holtzman al navei, împiedicîndu-l să plieze spatiul. Un scut activ blochează capacitatea navigatorului de a-si mentine transa. Am muri cu toţii în spatiu!

— Este interzisă de contractul de transport al Ghildei, explică Hawat, de parcă motivul legal ar fi cîntărit mai mult.

— Deci, stăm cu totii aici, neprotejati, dezgoliti si încrezători, mormăi Leto, cu ochii atintiti pe nava Harkonnen, prin hublourile de plaz transparent.

Rhombur răspunse cu un zîmbet defensiv.

— Mă faci să-mi amintesc cît de mulți mă vor mort...

— Toate navele din acest transspațial sunt la fel de vulnerabile, prințe, continuă Hawat. Dar nu trebuie să fiți îngrijorat, deocamdată. Cel mai mare pericol vă așteaptă pe Kaitain. Acum, chiar și eu am să mă odihnesc puțin. Aici, la bordul fregatei, suntem în siguranță, atît cît se poate.

Leto privi afară, spre tavanul îndepărtat al calei transspațialului. Departe, sus, într-o minusculă cameră de pilotaj, un singur Navigator — aflat într-un rezervor de gaz portocaliu, de mirodenie — controla enormul corp al navei.

În ciuda asigurărilor date de Hawat, Leto se simțea neliniștit. Lîngă el, Rhombur se foia și el, dar se străduia să-și ascundă anxietatea. Cu un oftat agitat, tînărul duce se lăsă pe spate, încercînd să-și elibereze tensiunea și să se pregătească pentru criza politică pe care urma s-o declanșeze pe Kaitain.

Furtunile nasc furtuni. Mînia naște mînie. Răzbunarea naște răzbunare. Războaiele nasc războaie.

Joc de cuvinte Bene Gesserit

Trapele de acces exterioare ale transspațialului Ghildei erau sigilate, imensele porți — închise, iar nava — gata de plecare. Curînd, navigatorul va intra în transă și-și va începe călătoria. Următoarea destinație de pe ruta sa, cea finală, era Kaitain, unde reprezentanții Caselor Mari și Minore din Landsraad începuseră deja să se adune la încoronarea Împăratului Padișah Shaddam al IV-lea.

Navigatorul manevră imensa navă, scoțînd-o din cîmpul gravitațional al planetei Caladan și intrînd în spațiul deschis, pregătindu-se să activeze marile motoare Holtzman, ce aveau să-i ducă în salturi instantanee prin cutele spațiului.

Pasagerii de la bordul fregatelor familiale din cala navei nu remarcară nici un fel de mișcare, nici o vibrație a motoarelor, nici o schimbare de poziție sau vreun sunet. Navele înghesuite stăteau în spațiile lor izolate precum pachetele de date într-o bibliotecă securizată. Toate Casele urmau aceleași reguli, punîndu-și toată încrederea în capacitatea unei singure creaturi mutante de a găsi un curs sigur.

Ca giedi-vitele într-un țarc de abator, se gîndi Rabban, urcînd în nava lui invizibilă de atac.

Ar fi putut spulbera o duzină de fregate, înainte să bage cineva de seamă ce se întîmplă. Dacă i s-ar fi dat

mînă liberă, Rabban s-ar fi bucurat să provoace un asemenea haos, s-ar fi înfruptat cu senzația de violență extravagantă...

Dar asta nu era în plan, cel puțin *nu încă*.

Unchiul său pusese la punct o schemă de o subtilitate minunată. „Fii atent și învață", îi spusese. *Bun sfat*, admise Rabban. Descoperise, deja, beneficiile subtilității și satisfacția unei răzbunări îndelung savurate.

Asta nu însemna că Rabban se lepăda de formele de violență mai rudimentară, în care excela; din contră, adăuga pur și simplu metodele baronului la propriul său repertoriu criminal. Va fi o persoană multilaterală la vremea cînd va lua conducerea Casei Harkonnen!

Cu mișcări discrete, trapele fregatei Harkonnen se deschiseră, iar cîmpul de blocare slăbi doar atît cît să permită lucioasei nave de luptă a lui Rabban să coboare în vidul etanș din cala transspatialului.

Încet, în tăcere, cu răbdare...

Înainte ca cineva să poată vedea nava sa de luptă, activă non-cîmpul, acționînd comenzile așa cum îi arătase Piter de Vries. Nu simti nimic deosebit, nu remarcă nici o schimbare în imaginile transmise de monitoare. Dar acum era o fantomă ucigașă: invizibil, *invincibil*...

Din punctul de vedere al oricui altcuiva și din datele senzorilor externi, toate semnalele electromagnetice care se loveau de non-cîmp ricoșau și se curbau în jurul navei, transformînd-o într-un loc gol. Motoarele navei de atac, mai silentioase decît cea mai slabă șoaptă, nu emiteau nici un sunet sau vreo vibrație care să poată fi detectate.

Nimeni nu bănuia nimic. Nimeni nu-și putea măcar imagina o navă invizibilă.

Rabban activă jeturile de poziție, dirijînd în tăcere aparatul mortal dincolo de nevinovata fregată Harkonnen, spre cea a Casei Atreides. Această navă de atac era prea mare pentru gustul lui, nu foarte manevrabilă și cam greoaie pentru un vînător rapid, dar invizibilitatea și silentioziratea sa schimbau cu totul lucrurile.

Degetele lui groase dansau pe panoul de control. Simti o parte din încîntarea, din puterea, gloria si satisfacția care aveau să vină. Curînd, o navă plină de scîrboasele brute tleilaxu va fi distrusă. Sute dintre ei vor muri.

Întotdeauna pînă atunci, Rabban îsi folosise poziția în Casa Harkonnen pentru a obtine fără discuții ceea ce voia, pentru a-i manipula pe alții și a-i omorî pe cei cîtiva destul de ghinionisti să-i stea în cale. Dar toate astea fuseseră un joc pentru distracția sa personală. Acum îndeplinea o îndatorire vitală, un act de care depindea viitorul Casei Harkonnen. Baronul îl alesese pentru această misiune și el jură că o va duce la bun sfîrșit. Cu siguranță, nu-si dorea să fie expediat înapoi, acasă, la tatăl său...

Rabban manevră nava, asezînd-o la locul ei, lent si usor — fără grabă, acum... Avea la dispozitie întreaga călătorie transspațială ca să declanșeze un război.

Cu non-cîmpul în jurul navei sale de atac, se simțea ca un vînător ascuns în beznă. Dar era un alt fel de vînătoare, necesitînd o sofisticare mai mare decît aruncarea în aer a viermilor de nisip de pe Arrakis și rafinament mai mult decît vînarea copiilor prin rezervația forestieră Harkonnen... Aici, trofeul însemna o schimbare în politica imperială. La sfîrșit, va atîrna pe perete trofeele — gata împăiate si pregătite — ale unei puteri si unei averi mult mai mari pentru Casa Harkonnen.

Nava de atac invizibilă se apropie de fregata Atreides, cît pe ce să o atingă.

Fără nici un sunet, Rabban își activă sistemele de armament, asigurîndu-se că toată gama de proiectile multifazice este gata de lansare. Într-un asemenea caz, urma să se bazeze pe ochirea manuală.

De la distanta asta, în linie dreaptă, nu avea cum să rateze...

Rabban întoarse non-nava, îndreptînd lăcasurile de tragere spre două dintre navele apropiate, transportoare

tleilaxu care, printr-o mită substanțială plătită de Harkonneni Ghildei, primiseră ordin să ancoreze lîngă fregata Atreides.

Venite de pe Tleilax Șapte, navele transportau fără îndoială produse genetice, o specialitate a Bene Tleilax. Fiecare navă era comandată de Maeștrii tleilaxu, cu un echipaj de Dansatori-Față, servitorii lor schimbători de formă. Încărcătura putea consta din carne de limorc, grefe animale sau cîțiva dintre monstruosii ghola — clone create din carnea oamenilor morți, copii crescute în cuvele axlotl, pentru ca familiile îndoliate să-i mai poată vedea încă o dată pe cei dragi. Asemenea produse aveau prețuri extrem de ridicate și îi îmbogățiseră enorm pe gnomii tleilaxu, în ciuda faptului că, fără nici o îndoială, nu aveau să primească niciodată statutul de Casă Mare.

Era perfect! În auzul întregului Landsraad, ducele Leto Atreides declarase vendetta împotriva tleilaxu, jurînd răzbunare pentru ceea ce-i făcuseră Casei Vernius. Leto nu fusese deloc precaut în privința declarațiilor rostite în cadru oficial. Toată lumea știa cît de mult îi ura pe ocupanții acestor nave tleilaxu.

Pe deasupra, renegatul Rhombur Vernius se găsea în acel moment la bordul fregatei Atreides — încă o persoană menită să fie prinsă în plasa Harkonnen, încă o victimă în ceea ce va fi în curînd un război sîngeros între Atreizi si tleilaxu.

Landsraadul îl va acuza pe ducele Leto că este un cap înfierbîntat — pripit, impetuos și violent, împins spre fapte nefericite de către prietenia lui nepotrivită cu ixienii și de durerea neconsolată pentru moartea tatălui său. Bietul, bietul de Leto, atît de prost pregătit să facă față presiunilor care-l striveau...

Rabban știa prea bine ce concluzii vor trage Landsraadul și imperiul, pentru că unchiul său și mentatul strîmb îi explicaseră totul în amănunțime.

Plutind în fața fregatei Atreides, invizibil și învăluit în anonimat, Rabban ochi navele tleilaxu din apropierea sa. Cu un zîmbet pe buzele sale groase, se întinse spre comenzi...

Și deschise focul.

Tio Holtzman a fost unul dintre cei mai productivi inventatori ixieni din toate timpurile. Intra adesea în stări frenetice de creativitate, zăvorîndu-se luni de zile ca să poată lucra fără întrerupere. Uneori, la ieșirea din aceste stări, avea nevoie de tratament medical si stîrnea în mod constant îngrijorare față de starea sa mentală si de sănătatea sa. Holtzman a murit tînăr — de-abia trecuse de treizeci de ani standard — însă rezultatele eforturilor sale au schimbat galaxia pentru vecie

Capsulele Biografice o filmocarte imperială

Cînd Rabban se desprinse de fregata Harkonnen, plin de importanta misiunii lui, baronul se așeza în fotoliul său înalt de observare, privind spre imensa câlă a transspatialului. Navigatorul inițiase deja aprinderea motoarelor si trimisese nava gigantică prin spatiul pliat. Navele mai mici stăteau aranjate ca surcelele, nebănuind ce foc se îndrepta spre ele.

Chiar dacă stia unde să se uite, de sigur că nu putea vedea nici el nava invizibila. Baronul își consultă însă cronometrul si știu că se apropia clipa. Se uită spre fregata Atreides care nu banuia nimic, tăcută si arogantă în docul ei desemnat, si urmări nava tleilaxu din apropiere. Bătînd darabana pe bratul fotoliului, privea si astepta..

Minutele se tîrau cu greu.

Plănuind atacul, baronul Harkonnen dorise ca Rabban să folosească un tun laser asupra transportoarelor tleilaxu hărăzite distrugerii — dar Chobyn, proiectantul richesian al navei experimentale, lăsase un avertisment

sumbru mîzgălit printre notitele sale. Noul non-cîmp avea oarece legătură cu efectul Holtzman original, care stătea la baza scuturilor. Orice tînc stia că atunci cînd o rază laser lovea un scut, explozia declansata semăna cu o deflagratie nucleară.

Baronul nu îndrăznise să-si asume acest risc si, din moment ce inventatorul richesian fusese deja lichidat, nu mai putea să ceară lămuriri suplimentare. Poate că ar fi trebuit să se gîndească la asta din vreme...

Nu mai conta. Oricum, tunurile laser nu erau necesare pentru a putea distruge navele tleilaxu, din moment ce navelor transportate în cala unui transspațial le era interzis să-și pornească scuturile. În schimb, proiectilele multifazice — obuze de artilerie de mare putere recomandate de Marea Convenție pentru limitarea distrugerilor colaterale — își vor face treaba. Astfel de proiectile penetrau fuzelajul navei-tintă și-i distrugeau interiorul cu detonatii controlate, după care explozile în lanț, secundare si tertiare, stingeau incendiile de la bord si crutau restul fuzelajului. Nepotul său nu înțelesese detaliile tehnice ale atacului; Rabban știa doar să tintească si să tragă cu armele. Era tot ce avea nevoie să cunoască!

În sfirsit, baronul văzu o mică străfulgerare alb-gălbuie si două proiectile multifazice letale tîsniră, părînd trase din botul fregatei Atreides. Proiectilele trecură ca două sfere de foc vîscos, apoi loviră. Navele de transport tleilaxu condamnate se zguduiră si interiorul lor străluci roșu aprins.

Oh, cît îsi dorea baronul ca si celelalte nave să fi văzut asta!

O lovitură directă într-una dintre nave o transformă într-o carcasă incendiată, golită de continut, în doar cîteva secunde. În mod intentionat, celălalt proiectil lovi sectiunea dorsală a celei de-a doua nave tleilaxu, avariind-o, fără să-i omoare pe toti cei de la bord. Acest lucru va oferi victimelor ocazia excelentă de a r[illegible]

cu foc împotriva agresorilor Atreides. Apoi, conflictul va evolua cum nu se poate mai bine.

— În regulă, zîmbi baronul, de parcă s-ar fi putut adresa direct echipajului tleilaxu înnebunit. Acum știți ce aveți de făcut... Urmați-vă instinctul!

După ce lansase proiectilele, non-nava lui Rabban țîșni din loc, trecînd printre fregatele ancorate care ocupau spațiul de deasupra sa.

Pe una dintre frecvențele de urgență auzi cum nava tleilaxu avariată transmitea un mesaj urgent de ajutor: „Pașnicele nave transportoare ale Bene Tleilax au fost atacate de fregata Atreides! A fost încălcată legea Ghildei! Se cere asistență urgentă!"

În acel moment, transspațialul Ghildei se afla în afara spațiului — în tranzit printre dimensiuni. Nu se puteau aștepta la nici un contraatac și nici la întăriri, pînă cînd nu ieșeau din spațiul pliat și ajungeau pe Kaitain. Dar atunci va fi mult prea tîrziu...

Rabban spera ca asta să fie mai mult decît o încăierare de cîrciumă; el și prietenii săi mergeau adesea în localurile cu băuturi din satele mărginașe de pe Giedi Prime, stîrneau scandal, spărgeau cîteva capete si astfel se distrau de minune.

Un ecran de pe panoul de control din non-navă îi arătă un grafic al imensei cale, unde fiecare navă era reprezentată de un punct cenușiu. Punctele deveniră oranj cînd navele diferitelor Case Mari își activară armele, pregătite să se apere în ceea ce părea să devină un război total.

Simțindu-se ca un șoarece nevăzut pe podeaua unei săli de dans aglomerate, Rabban își pilotă non-nava în spatele unui cargo Harkonnen, într-un loc de unde nimeni din celelalte nave nu putea vedea deschiderea unei trape de acces care să permită intrarea aparatului de luptă.

La adăpostul navei-mamă, Rabban dezactivă non-cîmpul, făcînd aparatul vizibil pentru echipajul

Harkonnen. Sasul navei se deschise și el ieși afară pe platformă, stergîndu-și transpiratia de pe frunte. Ochii îi scăpărau de entuziasm.

— Au început să tragă și celelalte nave?

Peste tot răsunau sirenele. Conversatii panicate ieșeau din sistemul de comunicații ca schijele dintr-un pistol maula. Voci febrile în galach imperial și sunetele codurilor de luptă se împrăștiau prin toate rețelele de comunicații aglomerate din transspațial:

— Atreizii au declarat război contra tleilaxu! S-a tras!

Extaziat de succesul atacului său, Rabban strigă echipajului:

— Activați întregul armament al fregatei noastre. Asigurați-vă că nimeni nu trage în noi — acești Atreizi sunt necruțători, știți doar!

Chicoti.

Dispozitivul de manipulare a mărfii prinse mica navă, apoi o coborî în spațiul dintre doi pereti falși. Panouri mobile se închiseră peste ascunzătoarea pe care nici măcar scanerele Ghildei nu o putuseră detecta. Desigur, nimeni n-ar fi căutat oricum aparatul, din moment ce nu exista un asemenea lucru cum erau navele invizibile!

— Apărați-vă! strigă un alt pilot prin sistemul de comunicații.

Urmă glasul plîngăret al unui tleilaxu:

— Anunțăm pe această cale că intenționăm să ripostăm. Avem toate drepturile. Fără nici o provocare... e o desconsiderare flagrantă a regulilor Ghildei!

O altă voce, aspră și profundă:

— Dar fregata Atreides n-a scos nici o armă. Poate că nu ei au fost agresorii...

— Un șiretlic! țipă vocea tleilaxu. Una dintre navele noastre a fost distrusă, o alta grav avariată. Nu puteti vedea cu ochii vostri ? Casa Atreides trebuie să plătească!

Perfect, gîndi Rabban, admirînd planul unchiului său. De la acest moment-cheie începînd, se puteau întîmpla mai multe siruri de evenimente, dar planul urma să functioneze în continuare. Ducele Leto era cunoscut ca fiind impetuos, si toată lumea credea acum că el săvîrsise un act odios și las. Cu puțin noroc, nava îi va fi distrusă într-un atac de represalii, iar numele Atreides se va prabusi în infamie pentru trădarea comisă de Leto.

Sau acesta putea fi doar începutul unui conflict îndelungat si sîngeros, între Casa Atreides si tleilaxu..

În orice caz, Leto nu va reusi niciodată să iasă cu bine din încurcătură.

Pe puntea de comandă a fregatei Atreides, ducele Leto se lupta să-si păstreze calmul. Deoarece stia că nava sa nu deschisese focul, avusese nevoie de doar cîteva secunde pentru a întelege acuzatiile care-i erau strigate acum.

— Salva a venit de foarte aproape, domnule duce zise Hawat, chiar de sub prova noastră.

— Deci n-a fost un accident? întrebă Leto, coplesit de un sentiment întunecat.

Nava tleilaxu distrusă avea încă o lucire portocalie, în timp ce pilotul celeilalte nave continua să strige la el.

— Iaduri purpurii! Cineva chiar a tras asupra navelor Bene Tleilax, exclamă Rhombur, uitîndu-se prin hubloul de plaz blindat. Era si timpul, dacă vrei părerea mea ..

Leto auzea cacofonia din traficul radio, inclusiv mesajele indignate, de ajutor, ale tleilaxu. La început, se întrebase dacă n-ar trebui să ofere asistentă navelor avariate. Apoi pilotul tleilaxu începuse să urle numele de *Atreides* si să ceară sîngele *lui*.

Observă carcasa arsă a navei tleilaxu distruse — si văzu armele însotitoarei sale rănite îndreptîndu-se *către el*!

— Thufir! Ce face?

Prin sistemul de comunicatii deschis, bubuia con-
rsatia furioasă dintre tleilaxu si cei care refuzau să
eadă în vinovatia Casei Atreides. Din ce în ce mai
ulte voci sprijineau însă pozitia tleilaxu. Unii pretin-
au că văzuseră ce se întîmplase, sustineau că asista-
ră la momentul cînd nava Atreides trăsese asupra
ansportoarelor Tleilaxu... Se apropia un moment
riculos

— Iaduri purpurii, ăstia cred că tu ai făcut-o, Leto!
e Rhombur.

Hawat se repezise deja spre panoul sistemelor de-
nsive.

— Tleilaxu si-au activat armamentul pentru riposta
potriva domniei-voastre, domnule duce!

Leto alergă spre sistemul de comunicatii si deschise
n canal. În numai cîteva secunde gîndurile i se acce-
raseră si se comprimaseră într-o manieră care-l sur-
rinse, pentru că nu era un mentat cu puteri intelec-
ale avansate. Îsi dădu seama că era o comprimare ca
... sau ca sirul incredibil de viziuni despre care se
unea că aleargă prin mintea cuiva în pragul mortii
mente. Era un gînd sinistru. Trebuia să găseasca o
le de iesire!

— Atentie! strigă el prin sistemul de amplificare
nt ducele Leto Atreides. Nu noi am atras asupra
ve or tleilaxu. Neg toate acuzatiile!

Stia că nu-l vor crede, că nu se vor calma destul de
pede ca [illegible] evite o eruptie a ostilitătilor deschise, care
r fi [illegible] tut transform [illegible] într-un război pe [illegible] ară mare
[illegible] într-o strafulgerare [illegible] dădu [illegible] trebuia [illegible]
[illegible]...

Chipuri din trecut [illegible] perindară prin mint[illegible], [illegible]
[illegible] la amintirea bunicului [illegible] au patern, Kean Atreides
re-l privea întrebător, cu chipul brăzdat de expe-
ntele de-o viata. Ochii blînzi ai cenusii, la fel [illegible]
, reflectau o fortă dezarmantă, pe care dusman[illegible]
gnoraseră deseori, spre propria lor nenor[illegible]

Dac-aș putea fi măcar la fel de puternic ca străbunii mei...

— Nu trage, se adresă el pilotului tleilaxu, sperînd că-l ascultau toți ceilalți căpitani.

O altă imagine prinse contur în mintea sa: tatăl lui, bătrînul duce, cu ochii verzi și aceeași expresie, dar pe un chip care avea vîrsta de acum a lui Leto, în anii adolescenței... Într-o strălucire, apărură și alte imagini: unchii, mătușile și verișorii de pe Richese, slujitorii credincioși din casă, din guvern, militarii... Cu toții aveau aceeași expresie neutră, de parc-ar fi fost un organism multiplu, studiindu-l din diferite perspective, așteptînd să-l judece. Nu vedea nici dragoste, nici aprobare sau lipsă de respect pe fețele lor — doar un neant, ca și cum ar fi comis într-adevăr o faptă oribilă și acum nu ar mai fi existat.

Apăru și figura disprețuitoare a mamei sale, apoi se risipi.

Nu te încrede în nimeni, își spuse.

Leto fu copleșit de un sentiment de descurajare, urmat de o singurătate extremă și amară. Adînc înlăuntrul său, într-un loc lipsit de viață și pustiu, Leto își văzu propriii ochi cenușii, lipsiți de emoții, cum îl fixau. Era rece acolo, și se înfioră.

„Guvernarea este o povară singuratică."

Oare neamul Atreides se va opri aici, cu el, în acest moment-cheie? Sau Leto va apuca să fie tatăl unor copii ale căror voci se vor alătura celor ale tuturor Atreizilor, încă din vremurile vechilor greci? Încercă să-și asculte copiii în toată acea învolburare, însă nu le putu simți prezența.

Ochii acuzatori nu se clătinară...

Leto rosti pentru el însuși: *Guvernarea este un parteneriat protector; oamenii sunt în grija ta, pentru a prospera sau pentru a muri în funcție de deciziile tale.*

Imaginile și sunetele se risipiră, iar mintea lui deveni un loc tăcut și întunecat.

Nu trecuse mai mult de o secundă de cînd începuse călătoria mentală născută de încordare, iar Leto știu exact ce trebuia să facă, indiferent de consecințe.

— Activați scuturile! strigă el.

Privind spre un ecran de observație din pîntecele aparent nevinovatei nave Harkonnen, Rabban fu surprins de ceea ce vedea. Alergă în sus, de pe o punte pe alta, pînă cînd — cu fața congestionată și gîfiind — ajunse, în sfîrșit, dinaintea unchiului său. Mai înainte ca indignatul, dar timidul pilot tleilaxu să poată deschide focul, un scut de protecție începuse să sclipească în jurul navei Atreides!

Dar scuturile erau interzise de contractul de transport al Ghildei, pentru că întrerupeau transa navigatorilor și perturbau cîmpul spațiului pliat. Enormele generatoare Holtzman ale transspatialului nu puteau funcționa corect din cauza interferentelor. Rabban si baronul înjurară la unison.

Transspațialul se zgudui în jurul lor, cînd fu azvîrlit din spațiul pliat...

În cabina de navigație, aflată mult deasupra compartimentului de marfă, navigatorul veteran simți cum transa i se spulbera. Undele cerebrale ale creierului său deviau și se întorceau, învîrtindu-se și răsucindu-se, scăpate de sub control.

Motoarele Holtzman gemeau, iar spațiul pliat vălurea în jurul lor, pierzîndu-și stabilitatea. Ceva nu era în regulă cu nava. Navigatorul se răsuci în rezervorul său de melanj. Picioarele și mîinile palmate i se zbătură, iar el simți bezna dinaintea lui.

Nava masivă se abătu de la cursul său, aruncată înapoi, în universul real.

În timp ce Rhombur fu azvîrlit pe covorul care acoperea puntea fregatei, într-o învălmășeală de violet și arămiu, Leto se prinse de o bară fixată pe un perete

pentru a-si păstra echilbrul. Rosti în tăcere o rugăciune. El si bravul său echipaj nu puteau decît să spere că vor scăpa cu bine si că transspatialul nu va iesi din spatiul pliat în interiorul unei stele...

Aflat lîngă Leto, drept ca un copac, Thufir [illegible] se cumva echilibrul prin simpla [illegible] vointă. Profesorul lor mentat intrase în transă, sondînd regiuni tainice ale logicii si analizei Leto nu era sigur cum puteau să-i ajute acum a[illegible]emenea proiectii. Poate că problema — sansele declansarii unui dezastru în urma activării unui scut în interiorul unui transspatial — era atît de complexă, încît erau necesare serii după serii de calcule mentatice

— O primă proiectie, anuntă Hawat, după lunga lı tăcere. Îsi linse buzele vinetii cu o limbă cam de aceeas nuantă. Aruncati din spatiul pliat la întîmplare, sansele de a întılni un corp ceresc sunt calculate la una din...

Fregata se zdruncină, iar ceva bufni sub punti. Cuvintele lui Hawat fură acoperite de harmălaie, iar el aluneca din nou pe tărîmul secret al transei de mentat.

Rhombur căzu la picioarele lui, trăgîndu-și o cască cu apărătoare de urechi peste părul său blond.

— Să activezi scuturile într-un transspatial aflat în miscare? Asta-i ceva la fel de smintit ca si... [illegible] să tragă cineva în tleilaxu!

Îsi privea prietenul cu ochii mari.

Trebuie să fie o zi a evenimentelor smintite...

Leto se aple[illegible] spre un șir de instrumente de bord făcu o serie de ajustări.

— Nu am [illegible]vut de ale[illegible], zi[illegible] el. Acum înteleg. Cineva în[illegible]rcă [illegible] să [illegible] para [illegible] noi i-am ata[illegible] pe tleilaxu — [illegible]n incident care-ar putea declansa [illegible]n război de [illegible] vergură între factiunile din Landsraad. Prevăd cum [illegible] dusmanii [illegible] la [illegible] linia frontului se [illegible] aici, în transspatial!

[illegible] frun[illegible] de transpiratı Intuiti[illegible] [illegible] din [illegible] instinctelor sale, cam la fel ca la un mentat.

— Trebuia să opresc totul acum, Rhombur, înainte ca lucrurile să se amplifice

Miscările haotice ale transspatialului încetară. Zgomotul de fond pieri.

În sfirsit, Hawat iesi din transă.

— Aveti dreptate, domnule duce. Aproape fiecare casă e reprezentată la bordul acestui transspatial de navă în drum spre încoronarea si nunta împăratului. Liniile frontului trasate aici s-ar întinde în tot imperiul; s-ar aduna consiliile de război, planete si armate ar trece de o parte sau de alta... Inevitabil, ar apărea si mai multe factiuni, precum crengile unui arbust jacaranda. De la moartea lui Elrood, aliantele au început deja să se modifice, Casele căutînd noi oportunităti.

Fata lui Leto se înrosi puternic; inima-i bătea puternic.

— Sunt butoaie cu pulbere peste tot în imperiu, iar unul dintre ele e chiar aici, în această cală. Mai bine să moară toti din acest transspatial — pentru ca nimic nu se poate compara cu alternativa: conflagratii în toate colturile universului... miliarde de morti...

— Ni s-a înscenat ceva? întrebă Rhombur.

— Dacă începe aici un război, n-o să-i pese nimănui dacă am trs într-adevăr sau nu. Trebuie să oprim nava si să folosim timpul pentru a afla adevarul!

Leto deschise un canal de comunicatii si începu să vorbească, cu glas aspru si poruncitor:

— Ducele Leto Atreides îl chemă pe navigatorul Ghildei. Răspunde, te rog!

Legătura păcăni, apoi se auzi o voce unduitoare, [illegible] ată si distorsionată, de parcă navigatorul nu-si mai aminte[illegible] [illegible] cu simplii murito[illegible]

– Putem fi cu totii morti. *Atreides*!

Modul ciudat în care pronuntase numele [illegible] [illegible] lui Leto cuvîntul „trădat[illegible]"

Am [illegible] într-un [illegible] [illegible] Sp[illegible]

d[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] p[illegible]

[illegible]hide imediat scuturile, Atreides!

— Cu tot respectul, trebuie să refuz, răspunse Leto

Prin sistemul de comunicații putea auzi celelalte mesaje trimise către cabina de navigație — acuzații s cereri de la navele aflate la bord. Voci înăbușite s furioase.

Navigatorul vorbi din nou.

— Atreides, trebuie să dezactiveze scuturile. Supune-te legilor și prevederilor Ghildei!

— Refuz!

Leto rămase ferm pe poziție, însă pielea-i devenise albă și rece și știa că expresia feței sale abia dacă-i ascundea spaima.

— Nu cred că ne poți scoate de aici, atîta vreme cît am scuturile activate, așa că vom sta aici, indiferent unde ne aflăm, pînă îmi satisfaci... cererea.

— După ce-ai distrus o navă Bene Tleilax și ți-a activat scuturile, nu mai ești în postura de a face nici un fel de *cereri*! țipă o voce cu accent tleilaxu.

— Ești impertinent, Atreides.

Era vocea gîlgîită a navigatorului mutant, sunînd ca și cum ar fi vorbit de sub apă.

Se auziră și mai multe intervenții înăbușite, pe care navigatorul le întrerupse brusc.

— Spune... cererea... Atreides.

Ezitînd, Leto întîlni privirile întrebătoare, dar pline de respect, ale prietenilor săi, apoi vorbi în comunicator:

— În primul rînd, te asigurăm că nu noi am tras asupra navei tleilaxu și avem intenția de a dovedi asta. Dacă dezactivăm scuturile, Ghilda trebuie să garanteze siguranța navei mele și a echipajului si să transfere Landsraadului jurisdicția acestui caz.

— Landsraadul? Această navă se află sub jurisdicția Ghildei Spațiale.

— Ești legat de cuvîntul de onoare, zise Leto, așa cum sunt toți membrii Landsraadului, așa cum sunt și eu. Există o procedură legală în Landsraad, cunoscută drept „proces prin renunțare la privilegii".

— Stăpîne! protestă Hawat. Nu puteți sacrifica numai Casa Atreides, atîtea secole de tradiție nobilă...

Leto decuplă receptorul. Punînd mîna pe umărul războinicului mentat, spuse:

— Dacă trebuie să moară miliarde de oameni numai să ne păstrăm noi fieful, atunci Caladan nu merită pretul.

Thufir își plecă ochii în semn de încuviințare.

— În afară de asta, știm că nu noi am făcut-o — un mentat de calibrul tău n-ar trebui să aibă vreo dificultate dovedind asta.

Reactivînd canalul de comunicații, Leto reveni:

— Mă voi supune unui proces prin renunțare, dar toate ostilitățile trebuie să înceteze imediat. Nu va exista nici un fel de ripostă sau voi refuza să-mi dezactivez scuturile, iar acest transspațial va rămîne aici, în necunoscut...

Leto se gîndise să blufeze, să amenințe că va trage cu tunurile laser asupra propriilor sale scuturi, provocînd înspăimîntătoarea interacțiune nucleară care-ar fi transformat giganticul transspațial în fragmente de metal topit. În loc de asta, încercă să fie rezonabil:

— Ce rost are să mai discutăm? M-am predat și mă voi supune Landsraadului pe Kaitain, pentru un proces prin renunțare. Încerc doar să previn un război pe scară largă, izbucnit din cauza unei presupuneri eronate. Nu am comis noi această crimă. Suntem pregătiți să ne confruntăm cu acuzațiile și consecințele, dacă vom fi găsiți vinovați.

Linia rămase tăcută, apoi păcăni din nou.

— Ghilda Spațială este de acord cu aceste condiții. Garantez siguranța navei și a echipajului!

— Atunci aflați cu toții, continuă Leto. Conform regulilor procesului prin renunțare la privilegii, eu, ducele Leto Atreides, intenționez să cedez toate drepturile legale asupra fiefului meu și să mă supun îndurării tribunalului. Nici un alt membru al Casei mele nu va fi arestat sau supus oricărei alte proceduri legale.

Recunosti jurisdictia Landsraadului în această chestiune?

— O recunosc, îl asigură Navigatorul, cu un ton ma ferm, cu o voce deja mai obisnuită cu vorbirea.

În cele din urmă, încă nervos, Leto dezactivă scuturile fregatei si se lăsă în fotoliu, tremurînd. Celelalte nave din imensa cală îsi dezactivară si ele armele, de. nervozitatea echipajelor continua să se manifeste.

De-abia acum începea adevărata lupta...

In [illegible] a Casei [illegible], am fost mereu umbriti de N[illegible]rocire de pare am fi fost prado[illegible]i. Cin[illegible] va aproap[illegible] ca ar putea crede in bl[illegible]mul lui Atr[illegible] din vremurile [illegible] [illegible]sti, de pe Vechea Terra.

DUCELE PAULUS ATREIDES,
dintr-un discurs catre generalii sai

[illegible] promenada mărginită de prisme a palatului [illegible]erial, noua logodnică a printului mostenitor, Anirul, [illegible]nsotitoarea ei, Margot Rashino-Zea, trecură pe lîngă [illegible] grup de trei tinere, membre ale curtii imperiale. [illegible]ul expozitiv al imperiului se intindea pînă la orizont [illegible]structii masive umpleau străzile si clădirile — [illegible]ătiri colorate pentru spectacul[illegible] ceremonie de [illegible]oronare [illegible]i pentru nunta împăratului.

Cele trei tinere femei de la curte flecăreau emotio[illegible] de-abia putîndu-se mi[illegible]a in rochiile încărcate cu [illegible] ornamentale sclipitoare si kilograme de bijuterii [illegible]toare. Tăcură însă imediat ce se apropiară surorile [illegible] Gesserit, în robele lor negre.

— O clipa, Margot!

Oprindu-se în fata femeilor cu coafuri sofisticate, [illegible]irul suiera cu doar un strop de Glas.

— Nu vă mai pierdeti vremea cu birfele. Mai faceti [illegible]va constructiv... Avem multe de pregătit înainte de [illegible]rea tuturor reprezentantilor!

Una dintre tinerele femei [illegible] frumusete [illegible] [illegible]ru, o săgetă pentru o clipă cu ochii sai mari [illegible]

apoi se răzgîndi. Expresia și tonul ei deveniră mai conciliante.

— Aveți dreptate, doamnă, rosti ea, apoi se întoarse brusc, conducîndu-și însoțitoarele pe promenadă spre intrarea largă, boltită, din lavă poroasă de pe Salusa. care ducea spre apartamentele ambasadorilor.

Schimbînd zîmbete cu Maica Kwisatz, Margot comentă cu sarcasm:

— Dar oare nu sunt curțile imperiale făcute numai pentru bîrfe, Anirul? Nu asta este ocupația lor principală? Aș spune că acele doamne își făceau datoria în mod admirabil...

Anirul se aprinse la față, părînd acum mult mai în vîrstă decît arătau trăsăturile sale tinere.

— Ar fi trebuit să le dau instrucțiuni precise. Aceste femei sunt doar niște elemente decorative, ca și fîntînile împodobite cu pietre prețioase. N-au nici cea mai mică idee despre *cum* să se facă utile....

După anii petrecuți pe Wallach IX, știind, prin intermediul Celorlalte Memorii, cît de multe realizaseră Bene Gesserit în peisajul istoriei imperiale, considera prețioase viețile oamenilor, fiecare dintre ele însemnînd o mică scînteie în rugul eternității. Însă aceste curtezane nu aspirau să fie altceva decît... decît firmituri de la marele ospăț al bărbaților puternici!

În realitate, Anirul nu avea nici o jurisdicție asupra acelor femei, nici măcar în calitate de viitoare soție a prințului moștenitor. Margot îi puse mîna cu blîndețe pe antebraț.

— Anirul, trebuie să fii mai puțin impulsivă. Maica Superioară îți recunoaște talentele și priceperea, dar spune că trebuie să fii mai temperată. Toate formele de viață care au succes se adaptează la mediu. Acum te afli la curtea imperială, așa că adaptează-te la noul tău mediu. Noi, Bene Gesserit, trebuie să lucrăm rămînînd *invizibile*!

Anirul răspunse cu un zîmbet amar:

— Am considerat întotdeauna că franchețea este unul dintre principalele mele atuuri. Maica Superioară Harishka știe asta. Îmi permite să discut chestiuni de interes major și să învăț lucruri pe care, altfel, poate că nu le-aș afla...

— *Dacă* ceilalți sunt în stare să asculte!

Margot își înălță sprîncenele palide pe fruntea fără cusur.

Anirul continuă să meargă de-a lungul promenadei, cu capul sus, ca o adevărată împărătească. Pietre prețioase sclipeau în podoaba care-i acoperea părul arămiu a o pînză de păianjen. Știa că toate femeile de la curte șușoteau despre ea, întrebîndu-se ce misiuni secrete îndeplineau aici vrăjitoarele Bene Gesserit, ce farmece urziseră ca să-l ademenească pe Shaddam. *Ah, dacă ar ști...* Bîrfele și speculațiile lor nu făceau altceva decît să sporească misterul din jurul lui Anirul.

— Se pare că avem și noi cîte ceva de șușotit, spuse.

Margot își alungă din ochi o buclă de păr blond ca mierea.

— Bineînțeles. Copila lui Mohiam?

— Și problema Atreides.

Pătrunzînd într-o grădină dintr-o curte interioară, Anirul trase adînc în piept mireasma unei tufe de trandafiri de safir. Parfumul dulce îi trezi simțurile. Ea și Magot se așezară împreună pe o bancă, de unde puteau observa pe oricine s-ar fi apropiat de ele, deși vorbeau în soapte îndreptate direct spre urechea celeilalte, la adăpost de orice spioni.

— Ce au în comun Atreizii cu fiica lui Mohiam?

Fiind una dintre cele mai capabile agente ale Bene Gesserit, sora Margot deținea informații, provenite din cercurile inițiatelor, despre următorul stadiu al programului Kwisatz Haderach, iar acum și Mohiam fusese pusă în temă.

— Gîndește pe termen lung, Margot, gîndește-te la modelele genetice, la scara generațiilor pe care am schițat-o. Ducele Leto Atreides e prizonier, în pericol să-și

piardă viața și titlul. Pare doar un nobil oarecare, aparținînd unei Case Mari care nu impresionează cu nimic. Dar te-ai gîndit ce dezastru ar fi pentru noi o asemenea situație?

Margot inspiră adînc, văzînd piesele așezîndu-se în fața ochilor săi.

— Ducele Leto? Doar nu vrei să spui că este necesar pentru...

Nu putea nici măcar să pronunțe cel mai secret nume, *Kwisatz Haderach*.

— Trebuie să introducem gene Atreides în următoarea generație! zise Anirul, făcîndu-se ecoul vocilor agitate din mintea ei. Oamenii se tem să-l sprijine pe Leto în acest caz și știm cu toții de ce. Unii dintre magistrații-cheie pot fi convinși să fie favorabili cauzei sale din motive politice, dar nimeni nu crede cu adevărat în nevinovăția lui Leto. Dar de ce-a făcut tînărul smintit așa ceva? Este dincolo de înțelegerea mea...

Margot clătină din cap cu tristețe.

— Deși Shaddam și-a exprimat în mod public neutralitatea, în particular se exprimă împotriva Casei Atreides. Cu siguranță, nu crede nici el în nevinovăția lui Leto. zise Anirul. Dar s-ar putea să mai fie și altele. Prințul moștenitor pare să aibă unele relații cu tleilaxu, ceva ce nu este dezvăluit nimănui. Crezi că e posibil?

— Hasimir nu mi-a spus nimic despre asta...

Margot își dădu seama că folosise numele mic și zîmbi spre însoțitoarea sa.

— Și îmi împărtășește unele secrete. Cu timpul, și bărbatul tău va face la fel.

Anirul se încruntă, gîndindu-se la Shaddam și Fenring. cu uneltirile lor fără de sfîrșit, ca niște jocuri politice.

— Deci pun ceva la cale... Împreună. Poate că soarta lui Leto e o parte din planurile lor?

— Poate.

Anirul se aplecă înainte, pe banca de piatră, pentru a se ascunde mai mult în spatele barierei de trandafiri.

— Margot, bărbații noștri vor prăbusirea Casei Atreides, din anumite motive... însă Comunitatea are nevoie de linia genetică a lui Leto pentru atingerea punctului culminant al programului. E cea mai bună speranță a noastră și munca noastră de secole atîrnă de asta!

Fără să înțeleagă în întregime, Margot Rashino-Zea o privi insistent pe Anirul cu ochii ei verzi-cenușii.

— Necesitatea noastră de a avea o progenitură Atreides nu depinde de statutul lor de Casă Mare.

— Nu depinde?

Anirul explică, răbdătoare, cele mai mari temeri ale sale:

— Ducele Leto nu are frați sau surori. Dacă dă gres în gambitul lui — procesul prin renuntare la privilegii — ar putea foarte bine să se sinucidă. E un tînăr cu o mîndrie coplesitoare și ar fi o lovitură îngrozitoare pentru el, atît de curînd după pierderea tatălui său.

Margot privi sceptică printre gene.

— Acest Leto este deosebit de puternic. Avînd caracterul pe care-l are, va lupta în continuare, indiferent de rezultat.

Pe deasupra capetelor lor, cu un ciripit de cristal spart, zburau păsări-zmeu. Anirul ridică ochii spre cerul fără nori si le urmări.

— Si dacă răzbunătorii tleilaxu îl vor asasina, chiar dacă împăratul îl iartă? Dacă un Harkonnen vede o ocazie de a provoca un „accident"? Leto Atreides nu-si poate permite cîtuși de puțin să piardă protecția statutului său nobiliar. Trebuie să-l mentinem în viață, de preferat în pozitia sa actuală de putere.

— Înteleg ce vrei să spui, Anirul.

— Acest tînăr duce trebuie protejat cu orice preț — si. pentru început, trebuie să protejăm statutul Casei sale Mari. Nu poate pierde acest proces.

— Hm... ar fi o cale, zise Margot, cu un zîmbet stinut.

Continuă cu o voce joasă, meditativă.

— Hasimir s-ar putea chiar să-mi admire ideea, dacă află de ea, în ciuda opoziției sale instinctive. Bineînțeles, nu îndrăznim să suflăm nici un cuvînt față de el sau față de Shaddam. Dar îi va arunca pe toți jucătorii într-o confuzie totală.

Anirul aștepta în tăcere, dar ochii ei ardeau de o curiozitate puternică. Margot se apropie și mai mult de colega ei Bene Gesserit.

— Bănuiala noastră privind... legătura cu tleilaxu... Putem să ne folosim de asta pentru o cacialma înfășurată într-o altă cacialma... Dar putem face asta fără să-i lezăm pe Shaddam sau Casa Corrino?

Anirul se crispă.

— Viitorul meu soț — și chiar Tronul Leului de Aur însuși — sunt de importanță secundară în programul nostru genetic.

— Bineînțeles că ai dreptate, dădu din cap Margot, resemnată, de parcă ar fi fost socată de propria sa gafă. Dar cum să procedăm?

— Începem cu un mesaj pentru Leto.

Adevărul este un cameleon.

Aforism Zensunni

În cea de-a doua dimineață de la încarcerarea lui Leto în închisoarea Landsraadului de pe Kaitain, sosi un funcționar cu documente importante la semnat — cererea oficială pentru un proces prin renuntare și predarea formală de către Leto a tuturor proprietătilor deținute de Casa Atreides. Pentru el, era momentul adevărului, punctul în care trebuia să confirme cursul periculos al acțiunii pe care o solicitase.

Desi era fără îndoială o închisoare, celula sa avea două încăperi, o canapea confortabilă, un birou slefuit, din lemn de jacaranda de pe Ecaz, un lector de filmocărți si alte cîteva facilitati de lux. Aceste asa numite „atenții" ii fuseseră acordate din cauza statutului său în Landsraad. Nici un lider al unei Mari Case nu putea fi tratat ca un delincvent de rînd — cel puțin, nu înainte de a fi pierdut totul, în urma unui proces, sau de se declara renegat, precum Casa Vernius. Leto știa că s-ar putea să nu mai fie înconjurat niciodată de asemenea fleacuri elegante dacă nu-și dovedea nevinovăția.

Celula era călduroasă, hrana suficientă si gustoasă, patul confortabil — deși abia dacă dormise vreun pic in timp ce se pregătea pentru confruntare. Avea putine sperante că această chestiune se va rezolva simplu si rapid. Curierul nu putea decît să-i aducă si mai multe necazuri.

Funcționarul, un tehnician de curte al Landsraadului, cu permis de intrare în închisoare, purta o uniformă maro cu albastru închis, cu epoleți de argint. I se adresă lui Leto cu „monsieur Atreides", fără titlul ducal obișnuit, de parcă documentele de renunțare fuseseră deja aprobate.

Leto se decise să nu comenteze această gafă, deși din punct de vedere oficial, rămînea duce pînă cînd hîrtiile erau semnate si sentința pecetluită de magistrati, cu amprenta degetului mare. În toate secolele de cînd dura imperiul, procesul prin renuntare fusese invocat numai de trei ori înaintea lui; în două din cazuri, acuzatii pierduseră, iar Casa lor sfîrsise ruinată.

Leto spera să învingă nesansa. Nu putea îngădui prăbusirea Casei Atreides la mai putin de un an de la moartea tatălui său. Asta i-ar aduce un loc permanent în analele Landsraadului, acela de cel mai incompetent conducător de Casă din întreaga istorie înregistrată.

Purtînd uniforma Atreides, negru cu roșu, Leto se așeză la masa de plaz albastru. Thufir Hawat, acționînd în calitate de consilier-mentat, se lăsă greoi pe scaunul de lîngă ducele său. Examinară împreună teancul de documente legale. La fel ca cele mai multe documente oficiale din imperiu, formularele pentru probe si documentele procesului erau inscripționate pe file ultrasubțiri de hîrtie de cristal ridulian, înregistrări permanente. care puteau rezista mii de ani.

La atingerea lor, fiecare foaie se lumina, astfel încît Leto și Hawat puteau studia textul fin. Bătrînul mentat își folosi talentele pentru a-și imprima în memorie fiecare pagină; va absorbi si va înțelege totul mai tîrziu. Documentele explicau precis ce urma să se întîmple în timpul pregătirilor și al procesului propriu-zis. Fiecare pagină purta semnele de identificare ale diferitilor funcționari ai curții, inclusiv ale propriilor avocați ai lui Leto.

Ca parte a procedurii neobișnuite, echipajul fregatei Atreides fusese eliberat și i se permisese revenirea pe

Caladan, desi mulți dintre slujitorii loiali rămaseseră pe Kaitain, pentru a-și oferi sprijinul tacit. Orice culpabilitate individuală sau colectivă fusese preluată în întregime de comandant, ducele Atreides. În plus, sanctuarul garantat pentru copiii Casei Vernius era acceptat în continuare, indiferent de statutul Casei. Chiar și în cazul celui mai prost rezultat posibil la proces, Leto se putea consola cu această mică victorie. Prietenii lui vor rămîne în siguranță.

Conform clauzelor renunțării — pe care nici măcar mama lui nu o putea revoca din adăpostul ei de la Surorile din Sihăstrie — ducele Leto preda toate bunurile familiei sale (inclusiv armele atomice ale Casei și administrarea planetei Caladan însăși) controlului general al consiliului Landsraadului, în timp ce se pregătea pentru un proces în fața egalilor săi.

Un proces care putea fi aranjat împotriva sa...

Fie că pierdea sau cîștiga, Leto știa totuși că evitase un război major și salvase miliarde de vieți omenești. Acțiunea lui fusese cea corectă, indiferent de consecințele asupra lui însuși. Nici chiar bătrînul duce Paulus n-ar fi făcut altfel, avînd în vedere alternativele.

— Da, Thufir, totul este corect, zise Leto întorcînd si ultima pagină de cristal ridulian strălucitor. Își scoase inelul cu sigiliul ducal, tăie șoimul roșu heraldic de pe uniformă și predă obiectele tehnicianului curții. Se simțea de parcă tocmai ar fi tăiat bucăți din sine însuși.

Dacă pierdea acest gambit disperat, proprietățile de pe Caladan vor deveni trofeul unei curse fără scrupule pentru cei din Landsraad, iar cetățenii lumii oceanice nu vor fi altceva decît niște spectatori neajutorați. Fusese complet dezbrăcat, iar viitorul și averea sa, plasate undeva în anticamera iadului. *Poate că vor da Caladanul Harkonnenilor,* se gîndi Leto disperat, *numai ca să ne facă în ciudă.*

Tehnicianul îi înmînă un magnastilou. Leto apăsă cu arătătorul pe partea moale a dispozitivului de scris si semnă documentele de cristal, folosind o caligrafie

largă și cursivă. Simti un pocnet ușor de electricitate statică pe foaia de deasupra, sau poate că era doar propria sa neliniște. Tehnicianul curtii adăugă propriul său semn de identificare, ca martor la semnarea documentelor. Cu o reținere evidentă, Hawat făcu la fel.

Cînd tehncianul curții părăsi încăperea, fluturîndu-și livreaua maro cu albastru, Leto anunță din capătul mesei:

— Acum sunt și eu om de rînd, fără vreun titlu sau fief.

— Doar pînă la victoria noastră, replică Hawat.

Cu un tremur ușor al vocii adăugă:

— Indiferent de rezultat, pentru mine veți fi întotdeauna onoratul meu Duce.

Mentatul păsi prin celulă înainte si-napoi ca o panteră de mlastină captivă. Se opri cu spatele la o mică fereastră care dădea spre imensa întindere plată și neagră a unei dependinte a palatului imperial. Soarele dimineții, luminîndu-l din spate, lăsa în umbră chipul lui Hawat.

— Am studiat dovezile oficiale, datele culese de scanerele din cala transspațialului si declarațiile martorilor oculari. Sunt de acord cu avocații că arată foarte prost pentru domnia-voastră, stăpîne. Trebuie să începem de la presupunerea că nu ați provocat acest act în nici un fel și să extrapolăm de aici.

Leto oftă.

— Thufir, dacă *tu* nu mă crezi, n-avem nici cea mai mică șansă în tribunalul Landsraadului.

— Consider nevinovăția domniei-voastre ca un fapt. Acum există mai multe posibilități, pe care le voi enumera începînd cu cea mai putin probabilă. Mai întîi, desi e o posibilitate îndepărtată, distrugerea navei tleilaxu *ar fi putut fi* un accident.

— Avem nevoie de ceva mai bun de-atît, Thufir. Nimeni nu va crede așa ceva.

— Mai probabil, tleilaxu și-au aruncat în aer propria lor navă numai ca să vă încrimineze. Stim cît de puțin

prețuiesc ei viața. Pasagerii și echipajul navei distruse putea fi alcătuit numai din ghola, care pot fi sacrificați. Pot crește oricînd alte copii în rezervoarele lor axlotl...

Hawat începu să se joace nervos cu degetele.

— Din nefericire, problema este lipsa unui motiv. Ar născoci tleilaxu un plan atît de complex și de scandalos doar pentru o răzbunare măruntă, pentru că i-ați acceptat pe copiii Casei Vernius? Ce-ar avea ei de cîștigat din asta?

— Amintește-ți, Thufir, mi-am declarat clar dușmănia față de ei în Sala Landsraadului. Și ei mă consideră un inamic.

— Tot nu cred că e o provocare suficientă, domnule duce. Nu, e ceva mult mai mare, ceva pentru care vinovatul era dispus să rișteun război generalizat!

Se opri, apoi continuă:

— Nu sunt capabil să determin ce ar putea avea de cîștigat Bene Tleilax prin ponegrirea sau distrugerea Casei Atreides. În cel mai bun caz, pentru ei nu sunteți decît un dușman secundar...

Leto se străduia si el să descifreze șarada, dar dacă nici mentatul nu putea găsi un lant de asocieri, un simplu duce nu ar fi fost capabil să urmărească astfel de ițe subtile.

— Bine, si altă posibilitate?

— Poate... un sabotaj ixian. Rezultatul acțiunii unui renegat ixian care a dorit să riposteze împotriva invadatorilor tleilaxu. O tentativă neinspirată de a-l ajuta pe exilatul Dominic Vernius. De asemenea, este posibil ca Dominic însuși să fi fost implicat, deși nu l-a mai văzut nimeni de cînd s-a declarat renegat.

Leto analiză informația, însă întrebările practice nu-i dădeau pace:

— Sabotaj? Prin ce mijloace?"

— Greu de spus... Incendierea interiorului navei tleilaxu sugerează un proiectil multifazic. Analizarea reziduurilor chimice confirmă asta.

Leto se lăsă pe spate în scaunul său incomod.

— Dar cum? Cine putea trage un asemenea proiectil? Să nu uităm că martorii susțin că au văzut salve trase din direcția navei *noastre*. Cala transspațialului era goală în vecinătatea noastră. Ne-am uitat amîndoi. Fregata noastră era singura destul de apropiată.

— Cele cîteva răspunsuri pe care le pot sugera mi se par extrem de neplauzibile, domnule duce. O mică navă de atac ar fi putut trage aceste proiectile, dar nu este posibil să ascunzi o asemenea navă. N-am văzut nimic. Chiar si un singur individ dotat cu un aparat de respirat ar fi fost observat imediat în cala transspațialului, așa că asta scoate din discuție lansatoarele portabile de rachete. În afară de asta, nimănui nu-i este permis să părăsească navele în timpul tranzitului prin spațiul pliat!

— Eu nu sunt mentat, Thufir... dar îi miros pe Harkonneni în toate astea, rosti Leto cu un aer meditativ, desenînd cercuri cu degetul pe suprafața netedă și rece a mesei de sticlă albastră.

Trebuia să se gîndească, trebuia să fie puternic.

Hawat îi oferi o analiză concisă:

— Cînd se petrec lucruri urîte, trei motive principale duc invariabil la cei vinovați: banii, puterea sau răzbunarea. Acest incident a fost o înscenare aranjată ca să distrugă Casa Atreides — posibil legată de complotul care l-a ucis pe tatăl domniei-voastre.

Leto slobozi un oftat prelung.

— Familia noastră a avut parte de cîțiva ani de liniște în timpul domniei lui Dmitri Harkonnen si a fiului său, Abulurd, cînd Harkonnenii păreau că ne vor lăsa să trăim în pace. Acum mă tem că vechea vrajbă a ieșit din nou la suprafață. Din cîte am auzit, baronul se delectează cu asta.

Mentatul zîmbi amar.

— Exact la ce mă gîndeam și eu, stăpîne. Sunt complet uluit de modul *cum* ar fi putut realiza o asemenea ambuscadă, cu atîtea alte nave în jur, care observau

totul. Dovedirea unei asemenea ipoteze în curtea Landsraadului se va dovedi chiar si mai dificilă.

Un soldat de gardă apăru în fața celulei închise cu un cîmp de forță si intră, aducînd un mic pachet. Fără să spună nici un cuvînt, fără să se uite măcar în ochii lui Leto, puse pachetul pe masa lucioasă și plecă.

Hawat verifică pachetul suspect cu un scaner.

— Un cub pentru mesaje, zise.

Făcîndu-i semn lui Leto să stea deoparte, mentatul desfăcu ambalajul și scoase la iveală un obiect întunecat. Nu găsi nici un fel de marcaje, nici o indicație asupra expeditorului, dar părea important.

Leto ridică obiectul, care se lumină după recunoașterea amprentei sale digitale. Cuvintele alunecară pe suprafața cubului, sincronizate cu mișcările ochilor, două propoziții care conțineau tone de informații incendiare.

„Prințul moștenitor Shaddam, ca si tatăl său înaintea lui, menține o alianță secretă si ilegală cu Bene Tleilax. Această informatie s-ar putea dovedi valoroasă pentru apărarea ta — dacă îndrăznești s-o folosesti ".

— Thufir! Ia uite!

Dar cuvintele se dizolvară înainte ca el să întoarcă suprafața cubului spre mentat. Apoi, cubul însusi se fărîmiță, transformîndu-se în resturi fragile. N-avea nici o idee despre cine-i putuse trimite o asemenea bombă. *E posibil să am aliați secreți pe Kaitain?*

Brusc neliniștit, chiar paranoid, Leto trecu la limbajul Atreides al degetelor, limbajul secret în care ducele Paulus îi inițiase numai pe membrii apropiați ai Casei sale. Figura de șoim a tînărului se întunecă atunci cînd reproduse mesajul citit și întrebă cine l-ar fi putut trimite.

Mentatul se gîndi o clipă și apoi răspunse cu propriile lui gesturi rapide: „Tleilaxu nu sunt cunoscuți pentru bravura lor militară, dar această legătură ar putea lămuri cum i-au putut zdrobi atît de ușor pe ixieni si tehnologia lor de apărare. S-ar putea ca sardaukarii să

menține, în mod secret, controlul asupra populației oprimate din subterane." Thufir încheie: „Shaddam este amestecat și el cumva, și nu dorește ca acest lucru să iasă la suprafață."

Degetele lui Leto izbucniră într-o întrebare: „Dar ce au de-a face toate astea cu atacul din transspațial? Nu văd legătura."

Hawat își strînse buzele pătate și vorbi într-o șoaptă răgușită:

— Poate că nu există nici una. Dar s-ar putea să nici nu conteze, atîta vreme cît putem folosi această informație în momentul cel mai dificil. Vă propun să blufăm. duce. Un bluf spectaculos și disperat... .

Într-un proces prin renunțare la privilegii, regulile normale ale dovezilor nu se aplică. Nu există nici o cerință de a dezvălui probele și părții adverse sau magistraților, înainte de procedurile din fața curții. Acest fapt plasează persoana care deține informații secrete într-o poziție unică de forță — proporțional cu riscurile extreme pe care și le asumă.

Regulile lui Rogan cu privire la dovezi, Ediția a 3-a

Cînd prințul moștenitor Shaddam citi neașteptatul mesaj-cub venit din partea lui Leto Atreides, un val de furie îi înroși fața.

„Sire, documentația mea de apărare include o dezvăluire completă a relației domniei-voastre cu tleilaxu".

— Imposibil! De unde putea el să știe?

Urlînd o înjurătură obscenă, Shaddam zdrobi cubul de perete, ciobind marmura cu vinișoare vinețiu. Fenring se grăbi să culeagă bucățile din cub, nerăbdător să păstreze dovezile și să citească și el mesajul. Shaddam îi aruncă o căutătură urîtă consilierului său, de parcă ar fi fost cumva vina lui Fenring.

Era la începutul serii, iar cei doi ieșiseră din palat ca să meargă în apartamentul privat al lui Fenring, pentru a se bucura de cîteva momente de liniște. Acum, Shaddam măsura cu pasul perimetrul încăperii spațioase, cu Fenring mergând tiptil în urma lui ca o umbră. Shaddam, deși nu era încoronat oficial, se așeză pe un fotoliu masiv de pe balcon, de parcă ar fi fost un tron. Prințul moștenitor își fixă prietenul cu o răceală imperială.

— Așadar, Hasimir, cum crezi tu că a aflat vărul meu despre tleilaxu? Ce dovezi are?

— Hmmm... s-ar putea să blufeze, pur și simplu.

— O astfel de afirmație nu poate fi o simplă coincidență. Nu vom îndrăzni să spunem că blufează — dacă este așa. Nu putem risca să lăsăm să iasă adevărul la iveală în instanța Landsraadului.

Shaddam gemu.

— Nu aprob deloc chestia asta cu procesul prin renunțare. Nu mi-a plăcut niciodată. Scoate responsabilitatea alocării resurselor Marilor Case din mîinile tronului Imperial, din mîinile mele. Cred că e o procedură foarte proastă.

— Dar nu puteți face nimic, Sire. E o lege statornicită, care datează din era Butleriană, cînd Casa Corrino a fost însărcinată să conducă civilizația umană. Ar trebui să vă încurajeze faptul că, în cîteva mii de ani. e doar a patra oară cînd a fost invocat dreptul la proces prin renunțare, hmmm. Se pare că jocul de-a totul sau nimic nu e foarte popular...

Shaddam continua să privească încruntat peste cerul serii, cu ochii atintiți în gol, spre domurile prismatice ale palatului îndepărtat.

— Dar de unde putea să afle? Cine-a vorbit? Ce ne-a scăpat? E un dezastru!

Fenring se opri la marginea balconului, privind spre stele printre gene, cu ochii strălucitori. Coborî vocea pînă la o șoaptă de rău augur:

— Poate că ar trebui să-i fac lui Leto Atreides o mică vizită în celula lui, hmmm? Să descopăr exact ce știe și cum a aflat. Mie mi se pare cea mai evidentă soluție la dilema noastră.

Shaddam lăsă într-o rînă în fotoliul de pe balcon, dar spătarul i se păru prea tare.

— Ducele nu-ți va spune absolut nimic. Are prea mult de pierdut. Poate că se agață și el de un pai, dar nu am nici un dubiu că se va ține de cuvînt cu amenințarea.

Ochii lui uriași se întunecară.

— Cînd pun eu întrebări, Shaddam, obțin răspunsuri.

Fenring își încleștă pumnii.

— Ar trebui să știi deja asta, după cîte am făcut pentru tine.

— Mentatul acela, Thufir Hawat, nu va pleca de lîngă Leto, și e un adversar formidabil. E numit Maestrul Asasinilor.

— Și eu am talente, Shaddam. Putem găsi o cale să-i despărtim. Tu ordonă, iar eu mă voi îngriji de execuție.

Își arăta nerăbdarea în fata perspectivei de a ucide, cu o plăcere amplificată de provocarea din fața lui. Ochii lui Fenring străluceau, dar Shaddam i-o reteză scurt.

— Dacă-i atît de deștept pe cît pare, Hasimir, și-a asigurat spatele de mai multe ori. Ah, da. În clipa în care bănuieste vreo amenintare, poate să dea în vileag ceea ce știe — și nu se poate sti ce fel de asigurări și-a aranjat, mai ales dacă plănuise asta încă de la început.

...dezvăluire completă a relatiei domniei-voastre cu tleilaxu.

O adiere răcoroasă mătură balconul, dar prințul nu se întoarse în casă.

— Dacă scapă... un singur cuvînt despre... proiectul nostru, Casele Mari ar putea să-mi blocheze imediat accesul la tron și ar putea fi trimisă o forță de atac a Landsraadului împotriva planetei Ix.

— I-au schimbat numele în Xuttuh acum, Sire, murmură Fenring.

— Oricum i-or spune...

Prințul mostenitor își trecu degetele prin părul roscat, pomădat. Singurul rînd de text trimis de prizonierul Atreides îl zguduise mai tare decît prăbusirea a o sută de lumi. Se întrebă cît de mult l-ar fi tulburat asta pe bătrînul Elrood. Mai mult decît uriașa revoltă din sectorul Ecaz, de la începutul domniei sale?

Privește și învată.

Oh, tacă-ți gura, bătrîne vultur!

Fruntea lui Shaddam se încreți.

— Ia gîndește-te la asta, Hasimir — totul pare puțin prea bătător la ochi. Există cea mai mică șansă ca ducele Leto să nu fi distrus nava tleilaxu?

Fenring își frecă bărbia ascuțită.

— Mă îndoiesc foarte mult de asta, Sire. Nava Atreides a fost acolo, fapt confirmat de martori. S-a tras cu armele, iar Leto n-a făcut nici un secret din ura sa față de Bene Tleilax. Vă amintiți de discursul său din Landsraad? *E vinovat.* Nimeni n-ar putea crede altceva.

— Cred că pînă și un puștan de șaisprezece ani ar fi fost mai subtil. De ce-ar cere atunci un proces prin renunțare?

Shaddam detesta să nu-i poată înțelege pe oameni și acțiunile lor.

— E un risc ridicol!

Fenring lăsă să treacă o pauză lungă înainte să-și lanseze ideea, ca pe o bombă:

— Deoarece Leto știa de la bun început că vă va trimite *acest mesaj*?

Arătă spre cioburile mesaj-cubului. Trebuia să atragă atenția asupra lucrurilor evidente, pentru că Shaddam lăsa adesea ca furia să-i anihileze capacitatea de gîndire. Continuă grăbit:

— Poate că gîndiți invers, Sire. N-ar fi posibil ca Leto să fi lovit intenționat navele tleilaxu știind că va putea folosi incidentul ca pretext pentru a cere un proces prin renunțare — un forum public în tribunalul Landsraadului, în care ar putea expune ceea ce știe despre noi? Întregul imperiu o să asculte.

— Dar de ce? *De ce?*

Shaddam își cercetă unghiile atent îngrijite, roșu de tulburare.

— Ce are el cu mine? Sunt vărul lui!

Fenring oftă.

— Leto Atreides este în relații strînse cu prințul exilat de pe Ix. Dacă a aflat de amestecul nostru în răsturnarea regimului de acolo și de munca tleilaxu la

mirodenia sintetică, n-ar fi un motiv suficient? De la tatăl lui a moștenit un simțământ foarte acut si prost înțeles al onoarei. Gîndiți-vă atunci la asta: Leto și-a asumat el însuși sarcina de a-i pedepsi pe Bene Tleilax. Dar dacă-l lăsăm să fie judecat în fața Landsraadului, plănuieste să scoată la iveală implicarea noastră și să ne tragă după el. Este cît se poate de simplu, hmmm? A comis crima, știind tot timpul că vom fi obligați să-l protejăm... pentru a ne proteja pe noi însisi. În orice caz, ne-ar pedepsi. Cel putin, a lăsat o cale de iesire.

— Ah, da, însă asta e...

— Șantaj, Sire?

Shaddam trase în piept aerul înghețat.

— Lua-l-ar naiba!

Se ridică în picioare, arătînd în sfîrșit imperial.

— Lua-l-ar naiba! Dacă ai dreptate, Hasimir, n-avem de ales, trebuie să-l ajutăm!

• *Legea scrisă a imperiului nu poate fi schimbată, indiferent care Casă Mare deține guvernarea sau care împărat stă pe Tronul Leului de Aur. Documentele Constituției Imperiale au fost stabilite pentru mii de ani. Asta nu înseamnă că fiecare regim este la fel din punct de vedere legal; variațiile își au originea în subtilitățile de interpretare și datorită fisurilor microscopice, care au devenit destul de mari încît să poată trece prin ele chiar și un transspațial.*

Legea imperiului: comentarii si contraargumente

Leto stătea culcat pe spate pe patul elastic din celula sa, simțind vibrația caldă a unui aparat de masaj instalat sub el, care îi frămînta mușchii de la ceafă și de pe spate, încordați din cauza tensiunii. Încă nu știa ce urma să facă.

Pînă acum, nu primise nici un răspuns de la prințul moștenitor, și era convins acum că bluful său îndrăznet nu va functiona. Faptul că se bazase pe un mesaj secret fusese oricum o mare îndrăzneală, iar Leto însusi nu avea nici o idee ce însemna aceasta. El și mentatul continuaseră să discute părtile bune și pe cele rele ale cauzei lor și necesitatea de a se baza pe propriile lor talente.

Articole personale si de lux îl înconjurau spre a le folosi în lungile ore de așteptare, contemplare și plictiseală: filmocărti, veșminte fine, instrumente de scris. ba chiar și curieri, care așteptau la ușa celulei pentru a-i duce mesaj-cuburile personale oricui ar fi vrut el.

Toată lumea stia cît de multe erau în joc la procesul său, dar nu toată lumea de pe Kaitain dorea ca Leto să cîstige.

Tehnic vorbind, din cauza procedurilor legale în care era implicat, el nu mai poseda nici un fel de lucruri personale; totusi, aprecia posibilitatea de a le folosi. Filmocărtile si hainele îi dădeau un sentiment de stabilitate, o legătură cu ceea ce el numea „viața de dinainte". De la misteriosul atac din interiorul transspatiaului, fusese aruncat într-un haos total.

Întregul viitor al lui Leto, soarta Casei sale, proprietătile sale de pe Caladan, atîrnau în mod primejdios de un proces prin renuntare: totul sau nimic. Dacă dadea gres acum, Marea sa Casă o va sfîrsi mai prost si decît familia renegată, Vernius. Casa Atreides nu va mai exista — deloc.

Măcar atunci, se gîndi el cu o strîmbătură, *nu va mai rebui să-mi fac probleme pentru negocierea unei căsătorii potrivite, care să-mi ofere cele mai bune legături în Landsraad.* Scoase un oftat adînc, gîndindu-se la Kailea cea cu părul arămiu si la visurile ei despre un viitor care nu se va împlini niciodată. Dacă era deposedat de toate titlurile si posesiunile sale, Leto Atreides ar putea alege să se căsătorească cu ea fără a mai tine cont de dinastii si politică... dar ea, cu visele ei despre Kaitain si curtea imperială, îl va mai vrea dacă nu va mai fi duce?

Cumva, reusesc întotdeauna să găsesc avantaje, îi spusese Rhombur. I-ar fi fost de folos acum putin din optimismul prietenului său.

La biroul aglomerat, din plaz albastru, Thufir Hawat — aflat într-o stare de concentrare profundă — răsfoia holopaginile proiectate în fata ochilor săi — o compilație a dovezilor probabile care urmau să fie folosite împotriva lui Leto, precum si niste analize ale legii Landsraadului. Aceste informatii includeau si comen-

tariile avocatilor Casei Atreides si proiectiile mentatice făcute de Hawat însusi.

Procesul se baza în întregime pe dovezi circumstantiale, dar era extrem de riguros, începînd cu declaratia furioasă a lui Leto, făcută în fata Consiliului Landsraadului. Avea un motiv evident, după ce declarase verbal război împotriva Bene Tleilax.

— Toate indică vinovătia mea, nu-i asa? întrebă Leto.

Se ridică în capul oaselor în pat, iar aparatul de masaj se opri automat.

Hawat încuviință.

— Este prea perfect, stăpîne. Iar dovezile continuă să se înrăutătească. Lansatoarele de proiectile multifazice de pe capsulele noastre de luptă au fost verificat în timpul investigațiilor si s-a descoperit că se trăsese cu ele. Un rezultat cît se poate de incriminator, care se adaugă restului dovezilor.

— Thufir, *știm* că au fost trase proiectile. Am raportat asta de la început. Rhombur si cu mine am iesit l- un antrenament cu ținte-robot înainte ca transspatialul să plieze spatiul. Orice membru al echipajulu nostru poate declara asta.

— S-ar putea ca magistrații să nu ne creadă. Exp catia sună prea convenabil, de parcă ar fi un ali inventat. Vor crede că am făcut antrenament ca să av un motiv pentru rezultatele testelor armelor, pentru *stiam că* vom trage asupra navelor tleilaxu. Un tr destul de simplu!

— Ai fost întotdeaua priceput la detaliile încîlcit zise Leto cu un zîmbet politicos. Din cauza antren mentului tău în corpul de securitate, studiezi totul mai multe ori, examinezi fiecare strat, făcînd calcul proiectii...

— Asta este exact ceea ce ne trebuie acum, domn duce.

— Nu uita că avem *adevărul* de partea noas Thufir, iar el este un aliat puternic. Dacă tinem frun

sus, vom sta în fata tribunalului egalilor nostri și le vom povesti tot ceea ce s-a petrecut si, mai ales, ceea ce *nu* s-a petrecut. Trebuie să ne creadă, altfel, secole întregi de onoare si cinste ale Casei Atreides nu vor mai însemna nimic.

— As vrea să am forța domniei-voastre... optimismul domniei-voastre, răspunse Hawat. Dovediti o fermitate si un calm remarcabile.

Pe figura sa bătătorită se ivi o expresie dulce-amară.

— Tatăl domniei-voastre v-a învățat foarte bine. Ar fi mîndru de dumneavoastră!

Hawat stinse holo-proiectorul si paginile plutitoare cu probe dispărură în aerul greu al închisorii.

— Pînă acum, printre magistratii si membrii cu drept de vot din juriul Landsraad, avem cîțiva dispusi să vă declare nevinovat, asta multumită unor loialități trecute.

Leto zîmbi, dar observă cît de nelinistit era mentatul său. Coborî din pat pe podea. Purtînd o robă albastră, păși prin cameră cu tălpile goale. Un fior de răcoare îi urcă pe brațe și Leto ajustă temperatura în celulă.

— Vor fi mai multi care mă vor crede după ce-mi vor auzi declarația și vor vedea dovezile.

Hawat se uită la Leto de parcă ar fi redevenit copil.

— Unul dintre avantajele pe care le avem este acela că cei mai mulți dintre aliații vostri vor vota pentru achitare numai pentru că-i disprețuiesc pe tleilaxu. Indiferent de ce cred ei că ați făcut, sunteti de vită nobilă, dintr-o familie respectată a Landsraadului. Sunteți unul dintre ei si nu vă vor distruge numai pentru a recompensa Bene Tleilax. Mai multe Case ne-au oferit sprijin din respect pentru memoria tatălui domniei-voastre. Cel puțin unul dintre magistrati a fost impresionat de curajul primei voastre înfățișări în fața consiliului Landsraadului de acum cîteva luni.

— Dar toată lumea încă mai crede că am făcut un asemenea lucru îngrozitor? se încruntă Leto descurajat. Celelalte motive sunt pur întîmplătoare.

— Sunteti un necunoscut pentru ei, abia ceva mai mult decît un băietandru, cu reputatia de a fi repezit si impulsiv. De acum înainte, domnule duce, trebuie să fim preocupati mai mult de verdictul însusi decît de motive. Dacă reusiti, veti avea multi ani la dispozitie ca să vă refaceti reputatia.

— Iar dacă pierd, nu va conta nici cît negru sub unghie.

Dînd solemn din cap, Hawat se ridică în picioare ca un monolit.

— Nu există reguli prestabilite pentru derularea unui proces prin renuntare. Este un forum liber, fără reguli pentru depunerea probelor sau pentru aplicarea procedurilor, un recipient fără continut. În absenta procedurii de dezvăluire, nu vom fi obligati să divulgăm curtii ce dovezi vom prezenta — dar nici altii nu sunt obligati s-o facă. Nu putem sti ce minciuni vor spune adversarii noștri, sau ce dovezi ar fi putut ei fabrica. Nu vom vedea înainte de vreme ce presupusă dovadă vor prezenta tleilaxu, cum vor depune mărturie principalii lor martori. Despre Casa Atreides se vor spune multe lucruri urîte. Pregătiti-vă pentru asta!

Ridicînd ochii la auzul unui zgomot, Leto văzu un gardian dezactivînd cîmpul restrictiv care bîzîia usor, pentru a-l lăsa pe Rhombur să intre. Printul ixian purta o cămasă albă cu o spirală Vernius pe guler. Avea chipul înrosit din cauza exercitiilor din sala de sport si părul umed de la dus. În mîna sa dreaptă licărea inelul cu piatră-de-foc.

Leto se gîndi la asemănările dintre situatia sa si si cea a prietenului său, cu Casele în derută si în pragul dezastrului. Rhombur, care primise protectie temporară din partea curtii, venea în fiecare zi la aceeasi oră.

— Ți-ai terminat exercițiile? se interesă Leto, silindu-se să adopte un ton vesel, în ciuda pesimismului sumbru al lui Hawat.

— Astăzi am stricat masina pentru exerciții fizice, răspunse Rhombur cu un zîmbet de drăcusor. Aparatul trebuie să fi fost contruit de una dintre acele Case Minore de proastă reputație. Nici un control de calitate. În mod sigur, nu de calibrul produselor ixiene.

Leto izbucni în rîs, în timp ce își uni vîrfurile degetelor cu Rhombur, în jumătatea de strîngere de mînă din imperiu.

Rhombur se scărpină în părul său blond, ud și nepieptănat.

— Exercițiile grele mă ajută să gîndesc. În zilele astea e destul de dificil să te concentrezi asupra lucrurilor. Ăăă... pentru că veni vorba, sora mea îți trimite tot sprijinul ei, printr-un nou curier de pe Caladan. Mă gîndeam că ai vrea să stii asta. Poate că te mai înveseleste...

Chipul îi deveni apoi serios, lăsînd să se vadă efectele încordării datorate lungului său calvar, semnele subtile de stres si maturizarea bruscă pe care un băiat de saisprezece ani n-ar fi trebuit s-o îndure. Leto stia că prietenul său era îngrijorat de soarta lui și a Kaileei în cazul în care Casa Atreides pierdea procesul... două mari familii nobile distruse într-un timp înspăimîntător de scurt. Poate că Rhombur si Kailea vor pleca în căutarea tatălui lor renegat...

— Thufir și cu mine tocmai discutam părtile bune si cele proaste ale dosarului nostru, zise Leto. Sau, cum ar putea spune el, doar părtile proaste.

— Eu n-aș spune asta, domnule duce, protestă Hawat.

— Ei, atunci eu aduc vesti bune, anuntă Rhombur. Bene Gesserit doresc să ofere Dreptvorbitoare pentru proces. Aceste Cucernice Maici pot scoate la lumină toate minciunile spuse de cineva.

— Excelent, glăsui Leto. Vor pune capăt problemelor într-o clipă. O dată ce voi începe să vorbesc, pot verifica faptul că spun adevărul. Oare chiar asa de simplu să fie?

— În mod normal, mărturia unei Dreptvorbitoare este inadmisibilă, avertiză Hawat. S-ar putea admite o excepție în acest caz, dar mă îndoiesc. Vrăjitoarele au propriile lor planuri, iar analistii legali sustin că, în consecință, pot fi mituite.

Leto clipi surprins.

— Mituite? Atunci acești analiști nu cunosc prea multe Cucernice Maici.

Începu să se gîndească mai intens la asta, cîntărind diferite posibilități.

— Planuri secrete? De ce *ar face* Bene Gesserit o astfel de ofertă? Ce au de cîștigat prin nevinovătia — sau vinovăția mea, pentru că veni vorba?

— Fiți prudent, domnule duce, zise Hawat.

— Merită să încercăm, spuse Rhombur. Chiar dacă nu este acceptată, mărturia unei Dreptvorbitoare va conferi greutate versiunii lui Leto asupra evenimentelor. Tu si toți oamenii din jurul tău — incluzîndu-l pe Thufir, pe mine, echipajul fregatei si chiar servitorii tăi de pe Caladan — pot fi examinați de Dreptvorbitoare. Și știm cu totii că depozitiile vor fi consecvente. Ele vor dovedi nevinovătia ta, dincolo de orice umbră de îndoială.

Rînji.

— Vom fi înapoi pe Caladan cît ai zice peste.

Cu toate astea, Hawat rămase sceptic.

— Mai exact, cine v-a contactat, tinere print? Cine dintre Bene Gesserit a făcut această *generoasă* ofertă? Si ce a cerut ca plată?

— Păi, ea... nu a cerut nimic, zise Rhombur surprins.

— Poate că nu *încă*, remarcă Hawat, dar aceste vrăjitoare gîndesc pe termen lung.

Printul ixian se scărpină la tîmplă.

— Numele ei este Margot. Face parte din suita doamnei Anirul, venită aici pentru nunta imperială, bănuiesc...

Leto își tinu respirația o clipă cînd îi veni o idee.

— O Bene Gesserit se va căsători cu împăratul. Atunci, nu cumva e mîna lui Shaddam? Ca răspuns la mesajul nostru?

— Bene Gesserit nu fac comisioane pentru nimeni, observă Hawat. Indepedența lor este notorie. Au făcut această ofertă pentru că au vrut ele, pentru că le servește la ceva, într-un fel oarecare.

— Nu încetez să mă întreb de ce, dintre toți, a venit tocmai la mine, explică Rhombur. Dar gînditi-vă la asta: oferta ei nu ne-ar putea avantaja în nici un fel, decît dacă Leto este, într-adevăr, nevinovat.

— Sunt!

Hawat zîmbi admirativ spre Rhombur.

— Desigur, dar acum avem dovada că și Bene Gesserit știu că Leto spune adevărul, altfel n-ar fi făcut niciodată o asemenea propunere.

Se întrebă ce știau surorile și ce sperau să cîstige.

— Poate că mă pun la încercare, sugeră Leto. Doar prin faptul că accept Dreptvorbitoarea, ele pot ști că nu mint. Dacă le-aș refuza oferta, ar fi convinse că am ceva de ascuns.

Stînd lîngă perete, Hawat privi prin fereastra de plaz blindat.

— Aveti în minte si faptul că avem un proces care este doar o cochilie goală. Există prejudecăți împotriva Bene Gesserit, ca și fată de căile lor ciudate si misterioase. Dreptvorbitoarele si-ar putea trăda jurămintele, ar putea minți pentru scopuri mai înalte. Vrăjitorii, farmece... Poate că n-ar trebui să fim atît de grăbiți în a accepta ajutorul lor.

— Crezi că e un truc? întrebă Leto.

— Eu întotdeauna suspectez o înselătorie, răspunse mentatul.

Ochii îi scăpărară.

— E în firea mea mea să fac asta.

Trecu la limbajul Atreides al mîinilor si-i semnali lui Leto: „Aceste vrăjitoare ar putea face, în fond, ur comision imperial. Ce aliante ne mai sunt ascunse?"

Cel mai rău soi de aliante este cel care ne slabeste. Încă si mai rău este cînd un împărat nu reusese să recunoască o astfel de aliantă drept ceea ce este.

PRINTUL RAPHAEL CORRINO,
Discursuri despre conducere

Printul mostenitor Shaddam se străduí cît mai puțin posibil ca reprezentantul tleilaxu să se simtă confortabil venit în Palat. Shaddam detesta si numai ideea de a se afla în aceeasi încăpere cu el, dar această întîlnire nu putea fi evitată. Sardaukari puternic înarmați o escortară pe Hidar Fen Ajidica printr-un pasaj secundar, prin coridoarele folosite de servitori, pe scări neobservate, si, în cele din urmă, dincolo de o întreagă succesiune de usi cu gratii.

Shaddam alesese cea mai ascunsă dintre încăperile sale, o cameră atît de discretă încît nu apărea pe nici unul dintre planurile tipărite ale nivelului. Cu mult timp în urmă, la cîtiva ani după moartea prințului mostenitor Fafnir, Hasimir Fenring descoperise acest loc în timpul uneia dintre scotocirile lui obișnuite. Se pare că încăperea ascunsă fusese folosită de Elrood în primii ani ai interminabilei sale domnii, cînd avea numeroase concubine neoficiale, pe lîngă cele primite oficial la curtea sa.

În camera înghetată mai rămăsese o singură masă luminată de licurigloburi nou-noute, aduse special pentru această ocazie. Peretii si podeaua miroseau a proaspăt. Asternuturile și păturile de pe patul îngust, de [illegible]

perete, erau acum doar ceva mai mult decît fibre și scame roase. Un buchet de flori străvechi, acum pietrificat într-un mănunchi de tulpini și frunze înnegrite. zăcea într-un colț, unde fusese azvîrlit cu decenii în urmă. Locul transmitea impresia dorită, desi Shaddam știa că Bene Tleilax nu erau prea atenți la subtilități.

Pe partea cealaltă a mesei banale, înfofolit în roba sa maro, Hidar Fen Ajidica își încrușișă mîinile cenusii pe suprafața de lemn. Clipi din ochii săi apropiați și se uită în aceia ai lui Shaddam.

— M-ați chemat, Sire? Sosesc de la cercetările mele la ordinul vostru...

Shaddam ciuguli dintr-o farfurie cu carne de limorc glasată, pe care i-o adusese unul dintre soldații de gardă, pentru că nu avusese timp să prînzească în acea zi. Savură sosul gros de ciuperci, apoi împinse în silă farfuria spre Ajidica, pentru a-i oferi oaspetelui său cîteva resturi.

Bărbatul miniatural se trase înapoi si refuză să se atingă de hrană. Shaddam se încruntă.

— Carnea de limorc este produsă chiar de voi. Voi, tleilaxu, nu mîncați propriile voastre delicatese?

Ajidica scutură din cap.

— Deși creștem aceste creaturi, nu le consumăm. Vă rog să mă iertați, Sire. Nu e nevoie să-mi oferiți nici un fel de atentii. Haideți să discutăm ceea ce trebuie. Sunt nerăbdător să mă întorc pe Xuttuh, la laboratoarele mele.

Shaddam oftă, ușurat că nu mai era obligat să mai facă si alte eforturi de a fi politicos. Nu avea nici un interes să-l trateze pe acest individ conform etichetei corespunzătoare. În loc de asta, își masă tîmplele, acolo unde migrena persistentă amenința să devină și mai rea în ora următoare.

— Trebuie să-ți cer ceva — nu, să-ți ordon, în calitate de împărat al tău...

— Iertați-mă, stăpîne prinț, îl întrerupse Ajidica, dar nu ați fost încoronat încă!

Gărzile de la intrare se crispară. Ochii lui Shaddam se căscară de uimire.

— Are ordinul dat de altcineva mai multă greutate decît al meu? În întregul imperiu?

— Nu, stăpîne. Corectam doar o chestiune de semantică.

Shaddam împinse platoul cu mîncare la o parte și se aplecă peste masă, ca un animal de pradă, atît de aproape încît putea simti mirosurile neplăcute ale bărbatului din fața lui.

— Ascultă-mă, Hidar Fen Ajidica... Oamenii tăi trebuie să-și retragă acuzațiile în procesul lui Leto Atreides. Nu vreau ca tărășenia asta să ajungă într-o instanță publică!

Se așeză la loc, mai luă o înghițitură de carne de limorc, apoi continuă cu gura plină:

— Așa deci, renunțați la acuzațiile voastre, eu am să trimit ceva substanțial pentru voi și totul se va aranja.

Făcuse ca soluția problemei să sune foarte simplu. Cînd bărbatul tleilaxu nu răspunse imediat, Shaddam continuă să bată cîmpii, încercînd să fie binevoitor:

— După ce am discutat asta cu sfetnicii mei, am decis că tleilaxu pot primi o compensație, bani de sînge pentru pierderile lor...

Shaddam își împreună sprîncenele roșcate, încruntîndu-se cu asprime.

— Dar numai pentru pierderile reale. Ghola nu intră în calcul.

— Înțeleg, Sire, dar îmi pare rău să spun că ceea ce-mi cereți este imposibil.

Vocea lui Ajidica rămăsese joasă și calmă.

— Nu putem ignora o asemenea crimă comisă împotriva poporului tleilaxu. Ne loveste în onoarea noastră cea mai adîncă!

Shaddam aproape că se înecă cu o altă înghițitură de mîncare.

— „Tleilaxu" și „onoare" nu sunt cuvinte folosite de obicei în aceeași conversație...

Ajidica trecu insulta cu vederea.

— Cu toate acestea, întregul Landsraad este la curent cu acest oribil eveniment. Dacă ne retragem plîngerile, Casa Atreides ne va ataca în mod deschis — ne va distruge navele și oamenii — fără nici o teamă de pedeapsă.

Vîrful ascuțit al nasului său tresări.

— Sire, în mod sigur vă pricepeți destul la treburile statului ca să știți că nu putem da înapoi în această chestiune...

Shaddam răbufni. Durerea sa de cap se înrăutățea.

— Nu-și cer asta. Îți *ordon*!

Omulețul se gîndi o vreme, cu ochii lui întunecați sclipind.

— Aș putea întreba de ce soarta lui Leto Atreides este atît de importantă pentru domnia-voastră, Sire? Ducele reprezintă o Casă relativ puțin însemnată. De ce nu-l aruncați în groapa leilor, dîndu-ne satisfactie?

Shaddam mîrîi din fundul gîtului.

— Pentru că Leto a aflat cumva de activitățile voastre legate de mirodenia artificială de pe Ix!

În sfîrșit, pe chipul ca o mască al lui Ajidica se putu ghici teama.

— Imposibil! Am menținut acolo maximum de securitate...

— Atunci de ce mi-a trimis un mesaj? întrebă Shaddam, pe jumătate ridicat din scaun. Leto folosește această informație ca pe o monedă de schimb, pentru a mă santaja. Dacă va fi găsit vinovat la proces, va dezvălui toată munca ta și înțelegerile secrete dintre noi. Mă voi trezi cu o rebeliune în Landsraad. Gîndește-te — tatăl meu, cu ajutorul meu, a permis *să fie răsturnată* o Casă Mare din Landsraad. E ceva fără precedent! Si nu de către o Casă rivală oarecare, ci de către voi... tleilaxu!

Acum, cercetătorul păru să se simtă într-adevăr jignit, dar încă nu răspunse.

Shaddam mormăi, apoi își aminti de aparențe și se lumină la față.

— Dacă se află că am făcut toate astea pentru a avea acces la o sursă privată de mirodenie artificială, tăind astfel profiturile Landsraadului, ale Bene Gesserit și ale Ghildei, domnia mea nu va dura nici măcar o săptămînă!

— Atunci suntem în impas, stăpîne.

— Nu, nu suntem! răcni Shaddam. Pilotul navei tleilaxu care a supraviețuit este martorul tău cheie. Fă-l să-și schimbe declarația. Poate că nu a văzut totul atît de clar pe cît a crezut la început. Vei fi bine recompensat, atît din cuferele mele, cît și din cele ale Casei Atreides.

— Nu este suficient, Sire, zise Ajidica afișînd o expresie de o impasibilitate înnebunitoare. Casa Atreides trebuie să fie umilită pentru ce-a făcut. Trebuie să fie făcută de rușine. Leto trebuie să plătească!

Împăratul privi în jos, cu dispreț, spre cercetătorul tleilaxu.

— Vrei să trimit mai mulți sardaukari pe Ix? Sunt sigur că încă vreo cîteva legiuni trimise să patruleze pe străzi vor putea supraveghea foarte bine activitățile tale de-acolo...

Ajidica nu lăsă să se întrevadă nici o emoție.

Privirea lui Shaddam se aspri.

— Am tot așteptat, lună de lună, iar tu tot nu ai produs ceea ce-mi trebuie. Iar acum îmi spui că va dura decenii întregi... Nici unul dintre noi nu va trăi atîta, dacă Leto ne dă de gol!

Prințul moștenitor termină de mîncat carnea de limorc și împinse farfuria la o parte. Deși mîncarea fusese perfect pregătită, abia dacă-i simțise gustul pentru că mintea lui era în altă parte, distrasă de pulsatia din capul său. De ce trebuia să fie atît de greu să fii împărat?

— Faceți ce doriți, Sire, zise Ajidica, cu o voce mai stridentă decît auzise vreodată Shaddam. Leto Atreides nu va fi iertat și trebuie pedepsit!

Strîmbînd din nas, Shaddam îl concedie pe omuleț, făcînd un gest spre sardaukari să-l ducă afară. Din moment ce în curînd va fi împăratul Universului Cunoscut, avea multe alte lucruri de făcut, lucruri importante...

Numai dacă ar putea scăpa de blestemata asta de migrenă!

Cea mai proastă formă de protecție este încrederea. Cea mai bună apărare este suspiciunea.

HASIMIR FENRING

Thufir Hawat și Rhombur Vernius puteau părăsi celula după voie, în vreme ce Leto era legat prin cuvîntul de onoare să rămînă acolo, în parte pentru propria lui siguranță. Mentatul și prințul ixian ieșeau adesea pentru a discuta depozițiile cu diferiți membri ai echipajului fregatei Atreides și cu oricine altcineva i-ar fi putut ajuta în vreun fel să-și susțină cauza.

Între timp, Leto stătea la birou, singur în celulă. Deși bătrînul mentat îl învățase să nu stea niciodată cu spatele la ușă, Leto credea că ar trebui să fie destul de bine apărat într-o celulă de maximă securitate.

Deocamdată, se bucura de cele cîteva momente de liniște și de concentrare, în timp ce examina proiecțiile cu probe, foarte numeroase, care fuseseră pregătite pentru el. Chiar și escortat de sardaukari, ar fi ezitat să străbată palatul imperial știind că umbra acuzațiilor plutea încă asupra sa. Se va confrunta, foarte curînd, cu egalii săi și-și va proclama nevinovăția.

Auzi un zgomot în dreptul cîmpului restrictiv din spatele său, dar întîrzie să arunce o privire. Cu un inscriptor zumzăitor în mînă, tocmai termina un paragraf despre distrugerea completă a primei nave tleilaxu. observînd un detaliu tehnic la care nu se gîndise înainte.

— Thufir? întrebă Leto. Ai uitat ceva?

Nepăsător, aruncă o privire peste umăr.

Un gardian înalt al Landsraadului stătea acolo, în uniforma sa colorată și fluturîndă, cu o expresie stranie pe chipul lat si, mai ales, în ochii întunecați. Pielea lui arăta albicioasă, de parc-ar fi fost pictată. Iar Leto remarcă ceva ciudat și cu trupul lui, o anumită greutate în mișcările sacadate ale omului. Pielea mîinilor avea o nuanță cenusie, neplăcută, dar nu și fața...

Întinzînd mîna sub birou, Leto atinse cu degetele mînerul cuțitului pe care Thufir i-l strecurase în celulă, special pentru el. Nu fusese un lucru prea dificil pentru războinicul mentat. Leto pipăi mînerul, îl strînse, dar fără a-și schimba poziția sau expresia calmă și nedumerită de pe față.

Toate lecțiile pe care i le predase maestrul de arme îi fremătau în mușchii ageri si pregătiți. Încordat ca un arc, Leto nu scoase nici un cuvînt, nu-l provocă pe intrus. Stia însă că era ceva în neregulă și că viața lui se afla în pericol.

Într-o clipă, bărbatul înalt ieși din uniforma voluminoasă, manevrînd butonii statici care țineau vesmîntul în forma sa — iar cînd țesătura alunecă în jos, la fel se întîmplă si cu fata placidă, lipsită de expresie. *O mască!* Palmele si antebrațele căzură si ele, aterizînd într-un morman pe podeaua celulei.

Uluit și nedumerit, Leto se aruncă într-o parte, căzu de pe scaun la podea și se ghemui în spatele adăpostului firav al biroului. Ținea cuțitul pregătit, încă în afara cîmpului vizual al intrusului, si evalua optiunile.

Trupul gardianului înalt se frînse din talie, de parcă s-ar fi rupt în două bucăți — și doi bărbati tleilaxu se întoarseră spre el, amîndoi niște pitici cu fețele tăbăcite. Unul sări jos de pe umerii celuilalt si se rostogoli pe podea. Amîndoi erau îmbrăcati în haine negre, mulate pe corp, care dezvăluiau fiecare unduire a muschilor îngrosați.

Asasinii tleilaxu se despărțiră, înconjurîndu-l. Ochii lor mici sclipeau ca alicele. Ceva licări în mîinile lor —

patru arme, neclare, dar fără îndoială mortale. Sărind cu sălbăticie spre Leto, unul dintre tleilaxu chităi:

— Mori, diavole *powindah*!

Într-o străfulgerare, Leto se gîndi să se tîrască sub birou sau sub căruciorul holo-proiectorului, dar mai întîi se decise să echilibreze șansele ucigîndu-l pe unul dintre atacatorii săi... să-i împiedice să acționeze după un plan coordonat. Cu o dexteritate bine antrenată, Leto azvîrli cuțitul lui Hawat. Își găsi ținta, străpunse jugulara piticului și-l aruncă pe spate.

O săgeată arginitie zbîrnîi pe lîngă urechea lui Leto, iar el se rostogoli în spatele căruciorului holo-proiectorului care continua să proiecteze imagini deasupra biroului. O a doua săgeată lovi peretele din spatele capului său, ciobind piatra.

Apoi auzi zumzetul unei arme laser. Un arc de lumină purpurie inundă încăperea.

Trupul celui de-al doilea tleilaxu lovi căruciorul, răsturnîndu-l. Fața piticului începu să se scurgă pe podea, lichefiată de raza intensă de lumină. Cadavrul se prăbuși în apropierea locului unde se ascunsese Leto.

Thufir Hawat și un căpitan din garda Landsraadului pășiră în celulă si se uitară spre Leto. În urma lor, soldații inspectară cele două cadavre îmbrăcate în negru. În aer plutea o duhoare de carne arsă.

— Au trecut, cumva, de securitatea noastră, glăsui căpitanul.

— Eu n-aș numi asta *securitate*, se răsti Hawat.

Unul dintre soldații de gardă observă:

— Acesta are un cuțit înfipt în gît. Al cui este cuțitul?

Căpitanul îl ajută pe Leto să se ridice în picioare.

— Dumneavoastră l-ați aruncat, domnule?

Leto se uită spre mentat, dar îl lăsă pe Hawat să răspundă.

— Cu toată *securitatea* voastră, căpitane, zise Hawat cu un șuierat biciuitor, cum ar putea cineva să introducă arme aici?

— L-am smuls de la unul dintre atacatori, explică Leto, cu o expresie nevinovată. Apoi l-am ucis cu el.

Clipi din ochii cenușii. Trupul îi tremura după descărcarea de adrenalină.

— Cred că Bene Tleilax nu au mai putut aștepta să se termine procesul.

— Iaduri purpurii! exclamă Rhombur, intrînd și privind în jur, la urmele încăierării. Ăăă... partea bună a lucrurilor e că asta nu va arăta prea bine pentru tleilaxu la proces. Dacă erau atît de siguri că vor cîștiga, de ce s-au grăbit să ia legea în propriile lor mîini?

Înroșindu-se de jenă, căpitanul de gardă se întoarse spre oamenii săi și le ordonă să ia cadavrele și să curețe tot.

— Asasinii au tras două săgeți, zise Leto, arătînd spre locul unde se înfipseseră acele.

— Aveți grijă cum umblați cu ele, interveni Hawat. Probabil sunt otrăvite...

Cînd Leto, Rhombur și Hawat rămaseră din nou singuri, mentatul introduse în sertarul de jos al biroului un pistol maula, strecurat pînă acolo nu se știe cum.

— Pentru orice eventualitate, explică el. Data viitoare, un pumnal s-ar putea să nu mai fie de ajuns.

Văzută de pe orbită, planeta Ix e virgină si pasnică. Dar sub suprafata ei sunt întreprinse proiecte imense si se înfăptuiesc lucruri mărete. În acest fel, planeta noastră este o metaforă pentru imperiul însuși.

DOMINIC VERNIUS, Lucrările secrete de pe Ix

Plin de sine și foarte satisfăcut, Hasimir Fenring îi întinse lui Shaddam un teanc de documente secrete, scrise în limbajul personal pe care-l inventaseră el si prințul moștenitor în copilărie. Marea sală de audiențe reflecta orice șoaptă și orice sunet, dar puteau avea încredere în secretele lor. Shaddam se așeză obosit pe tronul masiv, iar podiumul de cristal de pe Hagal sclipea de o lumină interioară ca un acvamarin în flăcări.

Fenring fremăta cu suficientă energie nervoasă cît pentru doi.

— Acestea sunt dosarele Caselor Mari din Landsraad care vor fi prezente la procesul prin renunțare al Casei Atreides...

Ochii săi mari se căscau ca niste găuri negre în labirintul minții lui.

— Cred că am găsit cîte ceva jenant sau ilegal despre fiecare dintre ele. Una peste alta, cred că avem acum mijloacele de-convingere care ne trebuiau...

Legănîndu-se pe tron, Shaddam arăta de parcă ar fi fost luat complet prin surprindere. Ochii săi deveniră agitați si îngrijorați, injectați din cauza lipsei de somn si aprinsi de mînie.

Fenring îl mai văzuse si altă dată în pragul panicii, de pildă atunci cînd puseseră la cale moartea fratelui său mai mare, Fafnir.

— Liniștește-te, Shaddam, hmmm..., zise el încet. Am avut grijă de tot.

— Lua-te-ar naiba, Hasimir! Dacă se află de tentativele de mituire, asta va aduce ruinarea Casei Corrin. Nu putem permite nimănui să vadă legătura dintre noi și *asta*!

Shaddam scutură din cap de parcă imperiul se prăbușea deja în jurul lui, iar el nici nu fusese încoronat.

— Se vor întreba cu toții de ce fac atîtea eforturi pentru a salva un duce insignifiant...

Fenring zîmbi, încercînd să-l calmeze pe Shaddam cu încrederea sa.

— Landsraadul este alcătuit din Case Mari, multe dintre ele fiindu-vă deja aliate, Sire. Cîteva sugestii atent formulate printre nobili, cîteva schimburi de melanj, cîteva mite și amenințări atent plasate...

— Ah, da. Ți-am acceptat întotdeauna planurile — poate că prea adesea, de parcă n-aș avea propriul meu cap. În curînd, voi fi împăratul a un Milion de Lumi și va trebui să gîndesc și singur. Fac asta chiar acum!

— Împărații au consilieri, Shaddam. *Întotdeauna.*

Fenring își dădu seama dintr-o dată că trebuia să fie mai prudent. Ceva îl tulburase pe Shaddam, ceva petrecut recent. *Ce știe el și eu nu știu?*

— De data asta, nu vom mai folosi metodele tale, Hasimir.

Era ferm, insistent.

— Interzic asta. Vom găsi o altă cale.

Încordat acum, Fenring urcă treptele pentru a sta alături de prințul mostenitor, ca un egal. Dintr-un anumit motiv, atmosfera se schimbase într-un mod neplăcut. Ce mersese rău? Ca bebeluși, nu supseseră ei de la același sîn, cînd mama lui Fenring devenise doica lui Shaddam? Ca băieți, nu fuseseră instruiți împreună?

Nu puseseră ei la cale comploturi și intrigi, cînd înaintaseră în vîrstă? De ce refuza dintr-o dată Shaddam să-i mai asculte sfatul?

Fenring se aplecă spre urechea printului moștenitor. Vocea lui sună pe cît de plină de căință îi stătea lui în putere:

— Scuzele mele, Sire, dar... hmmm... totul e deja făcut. Am fost sigur de acordul vostru, așa că înștiințările au fost transmise cu abilitate anumitor reprezentanți, cerîndu-li-se să-si sprijine împăratul cînd va veni timpul să voteze la proces.

— Ai îndrăznit așa ceva? Fără să mă întrebi mai întîi *pe mine*?

Shaddam se înrosi de furie si, pentru cîteva clipe, nu-și mai regăsi glasul.

— Ai crezut pur și simplu că am să mă iau după tine? În indiferent ce uneltiri ai fi putut născoci?

Shaddam devenea tot mai furios, *prea* furios. Ce altceva îl deranja oare? Fenring se dădu înapoi cu o treaptă, depărtîndu-se de tron.

— Vă rog, Sire... Exagerați, pierdeți perspectiva corectă...

— Din contră, cred că încep să *cîstig* perspectivă.

Nările i se dilatară.

— Nu crezi că sunt prea isteț, nu-i așa, Hasimir? Cînd eram copii, aveai modul acela nesuferit de a-mi explica diverse lucruri în sala de clasă, ori de a mă ajuta la examene. Și ai fost întotdeauna cel care gîndea mai repede, cel mai inteligent, mai necrutător — sau, cel puțin, așa ai lăsat impresia. Dar, crezi sau nu, *pot* să mă descurc și singur.

— Nu m-am îndoit niciodată de inteligența ta, prietene.

Capul supradimensionat al lui Fenring se clătina înainte și înapoi pe gîtul subțire.

— Cu poziția ta în Casa Corrino, viitorul tău a fost întotdeauna garantat, pe cînd eu a trebuit să lupt pentru

locul meu pas cu pas. Vreau să fiu placa ta de rezonantă si confidentul tău.

Shaddam rămase aplecat pe tronul masiv de cristal care răspîndea sclipiri de foc în lumina licurigloburilor răspîndite prin sală.

— Ah, da. Te gîndeai să fii puterea din umbra tronului, cu mine pe post de marionetă?

— Marionetă? În mod sigur, nu.

Fenring mai coborî o treaptă. Shaddam devenise înfricosător de instabil, iar Fenring nu știa cum nimerise pe un teren atît de nesigur. *Știe ceva ce eu nu știu.* Shaddam nu mai pusese niciodată la îndoială actiunile prietenului său, nu voise să știe niciodată amănuntele legate de mite și violențe.

— Hmmm... M-am gîndit întotdeauna cum ar fi mai bine să te ajut să devii un mare conducător.

Shaddam se ridică în picioare, încet și cu un aer regal, uitîndu-se de sus spre bărbatul cu chip de nevăstuică care stătea la picioarele podiumului. Fenring se hotărî să nu mai facă nici un pas înapoi. *Ce știa? Ce vești primise?*

— Dar n-aș face nimic pe socoteala ta, prietene. Noi... ăăă... ne știm de prea multă vreme. Într-adevăr, avem amîndoi prea mult sînge pe mîini!

Își puse mîna pe inimă, în stilul imperial.

— Stiu cum gîndesti si îti cunosc... limitele, hmmm... nu? De fapt, esti extraordinar de destept. Problema este însă că adesea îți este greu să iei deciziile dificile, dar absolut necesare.

Shaddam coborî de pe Tronul Leul de Aur și păsi cu arogantă pe dalele lustruite provenite dintr-un milion de lumi imperiale.

— E nevoie de o decizie dificilă chiar acum, Hasimir, si se referă la locul tău în serviciul meu, în viitorul imediat!

Fenring aștepta, temîndu-se de ideile nesăbuite care i-ar fi putut intra în cap prințului moștenitor. Însă nu îndrăzni să-l contrazică.

— Ia aminte — n-am să uit supărătoarea încălcare a regulilor pe care ai comis-o. Dacă schema ta cu mitele se întoarce împotriva noastră, capul tău va cădea. Nu voi avea nici un scrupul în a-ți semna ordinul de execuție pentru trădare.

Fenring păli, și expresia surprinsă de pe fața sa îngustă îl făcu pe printul mostenitor să simtă un val de plăcere. În starea de spirit actuală a lui Shaddam, Fenring își dădu seama că prietenul său ar fi perfect capabil să dea un asemenea ordin.

Micul bărbat agitat își înclestă maxilarul si se decise să pună capăt imediat acestei nebunii.

— Ce ți-am spus despre prietenie este adevărat, Shaddam.

Își măsura cu grijă cuvintele.

— Dar aș fi fost nebun dacă n-aș fi luat anumite precauțiuni care să dea în vileag implicarea ta în anumite... hmmmm... să le spunem, aventuri? Dacă mi se întîmplă ceva, totul va fi dezvăluit public: cum a murit de fapt tatăl tău, activitățile pentru obținerea de mirodenie artificială de pe Ix, ba chiar și asasinarea lui Fafnir, pe vremea cînd erai doar un adolescent. Dacă nu ți-as fi otrăvit fratele, el ar sta acum pe tron, nu tu. Suntem legati unul de celălalt, tu si cu mine. Sus sau jos... împreună!

Shaddam părea că nici nu se așteptase să audă altceva.

— Ah, da. Foarte previzibil, Hasimir. M-ai avertizat întotdeauna să nu fiu previzibil...

Fenring avu politetea de a se arăta stînjenit. Păstră tăcerea.

— În primul rînd, tu esti cel care m-a împins în urzeala asta riscantă, și cine stie cînd vom vedea vreun folos din periculoasa noastră investiție de pe Ix.

Ochii lui Shaddam revărsau flăcări.

— Ei, da, mirodenia sintetică!. As vrea să nu ne fi aliat niciodată cu tleilaxu. Iar acum, suport consecintele neplăcute. Vezi unde ne-au dus uneltirile tale?

— Hmmm ... N-am de gînd să mă las tîrît într-o ceartă cu tine, Shaddam. N-ar fi productiv. Ai stiut de la început care sînt riscurile, ca si enormele cîstiguri posibile. Te rog, ai răbdare.

— Răbdare? În acest moment ne confruntăm cu două variante posibile.

Shaddam se așează la loc și se aplecă în față, ca o pasăre de pradă.

— Cum ai spus, fie că voi fi încoronat, iar tu si cu mine putem urca la vîrf împreună — fie că ne prabusim împreună... în exil sau în moarte.

Expiră lent, cu un fluierat usor.

— În acest moment, ne aflăm amîndoi în pericol de moarte, totul din cauza uneltirilor tale infernale cu mirodenie.

Fenring insistă pe ultima sa idee disperată, cu ochii mari rătăcind de colo pînă colo în căutarea unei căi de scăpare.

— Ati primit de curînd niște vești tulburătoare, Sire... Simt asta. Spuneți-mi ce s-a întîmplat!

Puține lucruri se petreceau la palatul imperial sau în capitală fără ca Fenring să nu afle imediat.

Shaddam îsi împreună mîinile cu degete lungi. Fenring se înrosi si se aplecă spre el, cu ochii întunecati măriti de nerăbdare. Prințul moștenitor oftă resemnat.

— Tleilaxu au trimis doi asasini să-l omoare pe Leto Atreides în celula sa protejată.

Inima lui Fenring tresări, iar el se întrebă dacă ceea ce auzise era o veste bună sau rea.

— Si au reusit?

— Nu, nu. Tînărul nostru duce a reusit cumva să strecoare o armă înăuntru si să se apere. Tocmai acest lucru mă îngrijorează foarte tare.

Fenring se ghemui, uluit de veste.

— Este imposibil. Eu am crezut că ati vorbit cu intermediarul nostru tleilaxu și i-ati spus în termeni categorici...

— Am făcut-o, i-o tăie Shaddam. Dar se pare că nu esti singurul care nu mai ascultă ordinele mele. Ori Ajidica mi-a ignorat instructiunile, ori nu are nici o putere în a-si controla propriii oameni...

Fenring mîrîi, fericit să abată asupra altcuiva mînia prințului moștenitor.

— Trebuie să contraatacăm în acelasi fel: să-l facem pe Hidar Fen Ajidica să afle că trebuie să țină seama de toate ordinele împăratului său, altfel pretul va creste foarte mult.

Shaddam se uită la el, însă acum avea ochii obosiți, nu calzi si deschisi ca pe vremuri.

— Stii exact ce ai de făcut, Hasimir.

Fenring prinse sansa de a reintra în grațiile printului mostenitor.

— Stiu întotdeauna, Sire.

O luă la fugă prin sala de receptii.

Shaddam păsea de colo pînă colo pe podeaua lustruită, în fata tronului de cristal, încercînd să se calmeze si să-si pună gîndurile în ordine. Chiar în momentul cînd Fenring ajunse la intrarea boltită, îl strigă:

— Nu s-a terminat în ceea ce ne priveste, Hasimir. Lucrurile se vor schimba, o dată ce voi fi încoronat.

— Da, Sire. Trebuie să... hmmm... să faceti cum credeti că e bine.

Făcînd o plecăciune adîncă, Fenring iesi cu spatele înainte din sala de audiențe, usurat că scăpase cu viată.

Cînd ești pus în fața unor acțiuni necesare, ai întotdeauna de ales. Atîta vreme cît treaba este făcută.

CONTELE HASIMIR FENRING, Mesaje de pe Arrakis

Pilotul tleilaxu care supraviețuise atacului din interiorul transspațialului era martor ocular la proces și de aceea fusese silit să rămînă pe Kaitain. Nu era prizonier și era bine îngrijit, deși nimeni nu-i dorea compania. Bene Tleilax nici măcar nu-i făcuse numele cunoscut. Voia să se întoarcă înapoi pe nava lui, înapoi la muncă.

Totuși, din cauza fluxului masiv de oaspeți care soseau pentru apropiata ceremonie de încoronare a lui Shaddam și pentru nunta imperială, locurile de cazare erau greu de găsit. Funcționarii de la protocol al lui Shaddam găsiseră o mare plăcere în a-i oferi pilotului o cameră austeră și neplăcută.

În mare parte spre disperarea celor de la protocol, pilotului tleilaxu nu părea să-i pese. Nu se plînse de nimic în timp ce astepta, era doar îmbufnat și agitat, nerăbdător să-l aducă pe criminalul de Leto Atreides în fața justiției.

Nopțile de pe Kaitain erau perfecte, limpezi si pline de stele și de luni. Prin cortinele strălucitoare de aurore nu se lăsa niciodată o beznă completă. Chiar și așa, capitala imperiului dormea la anumite ore...

Hasimir Fenring se strecură cu ușurință în încăperea sigilată care-l găzduia pe bărbatul tleilaxu. Se mișca tiptil, ca o umbră pe un lift cu suspensoare, și nu scotea

nici un sunet, nu folosea nici o lumină. Era obișnuit cu noaptea; era prietena lui.

Fenring nu mai văzuse niciodată un tleilaxu dormind — dar, cînd se apropie de pat, se pomeni că pilotul era în capul oaselor, pe deplin treaz. Bărbatul cu pielea cenușie îl privea fix prin întuneric, de parcă putea vedea mai bine chiar decît acolitul lui Shaddam.

— Am un pistol cu săgeți ațintit direct asupra corpului tău, zise tleilaxul. Cine ești? Ai venit să mă ucizi?

— Hmmm... nu.

Fenring își reveni repede și-și folosi glasul său cel mai dulce și catifelat pentru a se prezenta:

— Sunt Hasimir Fenring, tovarăș de chef al prințului moștenitor Shaddam, și aduc un mesaj și o rugăminte.

— Despre ce-i vorba? întrebă pilotul.

— Prințul moștenitor Shaddam te imploră să reconsideri detaliile depoziției tale, hmmm...? El dorește pacea între Casele din Landsraad și nu vrea ca o astfel de umbră să cadă asupra Casei Atreides, ai cărei membri i-au servit pe Împărații Padișahi încă de pe vremea Marii Revolte.

— Prostii, i-o tăie tleilaxul. Leto Atreides a tras asupra navelor noastre suverane, distrugînd una și avariind-o pe a mea. Au murit cîteva sute de inși... A declansat cea mai mare furtună politică din ultimele decenii.

— Da, da, zise Fenring. Iar tu poți evita ca aceasta să se amplifice, hmmm... ? Shaddam dorește să-și înceapă domnia în pace și prosperitate. Nu poți vedea mai departe de lungul nasului?

— Eu mă gîndesc numai la poporul meu, răspunse pilotul, și la felul în care *un singur om* ne-a făcut o mare nedreptate. Toată lumea știe că Atreides este vinovat si va trebui să plătească prețul. Numai atunci vom fi satisfăcuți!

Zîmbi cu buzele lui subtiri. Pistolul cu săgeți din mîna sa nu se clintise nici măcar un milimetru. Fenring putea vedea cum ajunsese acest om să se înalțe la gradul

de pilot; în mod clar, avea curajul necesar pentru a comanda nave.

— După ce se întîmplă acest lucru, Shaddam poate avea o domnie cît de linistită poftește.

— Mă întristezi, zise Fenring, lăsînd impresia unei mari dezamăgiri. Îi voi comunica răspunsul tău printului mostenitor...

Își încrucișă brațele pe piept si făcu o plecăciune în semn de ramas bun, întinzîndu-si palmele în fata. Mișcarea declansă două pistoale cu ace, fixate la încheieturi. În tăcere, armele traseră două săgeți paralizante mortale, care se înfipseră în gîtul pilotului.

Tleilaxul strînse pumnul într-un spasm, trăgînd într-un act reflex cu pistolul cu săgeti. Fenring se feri cu usurintă. Țepusele lungi izbită peretele si se înfipseră în el vibrînd. O secundă mai tîrziu, ocupantul încăperii alăturate bătu în perete, cerînd să se facă liniste.

Rămas încă în beznă, Fenring își cercetă opera. Dovezile erau toate aici, iar Bene Tleilax vor pricepe ce se întîmplase. După scandaloasa tentativă de asasinare a lui Leto Atreides — în ciuda ordinelor precise ale lui Shaddam ca povestea să fie abandonată — Hidar Fen Ajidica avea multe pentru care să se căiască.

Tleilaxu se mîndreau cu abilitatea lor de a păstra secretele. Fără îndoială că vor înlătura discret numele pilotului de pe lista martorilor si nu vor mai pomeni niciodată de el. Fără mărturia lui, cazul lor era mult mai vulnerabil.

Fenring spera totusi că această crimă nu-i va face si mai răzbunători pe acesti pitici. Cum va reacționa oare Hidar Fen Ajidica?

Plecînd din camera zăvorîtă, Fenring se strecură printre umbre. Lăsase cadavrul, în cazul în care Bene Tleilax voiau să-l reînvie sub forma unui ghola. În fond, în pofida micilor scăderi ale sale, individul trebuie să fi fost un pilot bun!

Cînd pui la cale orice formă de răzbunare, trebuie să savurezi faza de anticipare și toate momentele sale, pentru că executarea efectivă diferă adesea foarte mult de planul originar.

HASIMIR FENRING, Mesaje de pe Arrakis.

Baronul Vladimir Harkonen nu putea fi mai încîntat de întorsătura pe care o luau evenimentele. Plăcerea ar fi fost si mai mare dacă restul imperiului ar fi putut *aprecia* delicioasa complexitate a ceea ce realizase — dar, desigur, nu va putea niciodată să dezvăluie asta.

În calitatea de Casă importantă, ca si de administratori actuali ai productiei de mirodenie de pe Arrakis, Harkonnenii primiseră spatii elegante de cazare într-o aripă îndepărtată a palatului imperial. Biletele cu locurile rezervate la încoronare si la nuntă le fuseseră deja trimise.

Si, desigur, înainte de toată pompa și toate ceremoniile, va fi îndatorirea tristă a baronului să urmărească teribilul proces al lui Leto Atreides. Bătu darabana pe picior si-si strînse buzele groase. Ah, poverile nobleții!

Se întinse într-un fotoliu de plus albastru-violet, legănînd o sferă de cristal în poală. Din adîncimea sferei transparente străluceau imagini holografice ale jocurilor de artificii si ale demonstratiilor de lumini, o avanpremieră a spectacolului care va coplesi Kaitainul peste numai cîteva zile. Într-un colt al încăperii, un șemineu muzical soptea melodii linistite, care-l făceau să caste. În ultima vreme se simțea adesea obosit, cu trupul slăbit si tremurător.

— Vreau să pleci de pe planetă, îi spuse baronul lui Glossu Rabban fără să-si ridice privirile de pe sfera de cristal. Nu te vreau aici în timpul procesului sau al încoronării...

Bărbatul cu umerii largi si buze groase se zbîrli. Părul său castaniu fusese tuns scurt, însă fără eleganță, pentru aparitia în public. Purta o vestă matlasată din piele-dra, care-l făcea să pară, mai mult decît de obicei, ca un butoiaș.

— De ce? Am făcut tot ce mi-ai cerut, iar planurile noastre au ieșit minunat. De ce mă trimiți de aici?

— Pentru că nu te *vreau* aici, îi răspunse baronul, trecîndu-și palma peste părul de pe frunte, pentru a-si netezi ciuful. Nu vreu ca cineva să se uite după tine și să se gîndească că ai putea avea un amestec în necazurile bietului Leto. Ai... stilul ăsta de a-ti afisa încîntarea...

Nepotul baronului se încruntă și inspiră adînc, continuînd să se poarte sfidător.

— Dar vreau să fiu acolo, să mă uit în ochii lui cînd se va pronunța sentința.

— Este exact motivul pentru care trebuie să pleci. Nu poți să înțelegi? Pînă la urmă, tot ai să ne dai de gol...

În cele din urmă, inspirînd adînc și cu un mîrîit, Rabban cedă.

— Pot să vin măcar la executie?

Era periculos de aproape de a se înfuria.

— Depinde de program.

Baronul se uită spre degetele sale acoperite de inele si ciocni metalul de suprafata netedă a sferei din poala sa, în ritmul său obișnuit.

— În cel mai rău caz, voi avea grijă ca evenimentul să fie înregistrat, pentru bucuria ta.

Baronul părăsi cu greutate scaunul si strînse cordonul în jurul robei mai strîmte ca de obicei. Scoțînd un oftat, înconjură cu picioarele goale încăperea somptuoasă, zări cada plină de aparate complicate de

control al temperaturii si pentru masaj. Deoarece trupul său continua să fie afectat de dureri misterioase, se hotărî să facă o baie lungă si voluptuoasă — dacă putea găsi pe cineva să-l servească asa cum trebuie, aici, pe Kaitain.

Rabban, încă nemulțumit, stătea în pragul opulentei camere de oaspeți a baronului.

— Atunci ce să fac, unchiule?

— Ia o navă ușoară si îmbarcă-te la bordul primului transspațial disponibil. Vreau să mergi pe Arrakis si să supraveghezi producția de mirodenie de acolo. Continuă să ne mărești profiturile!

Baronul zîmbi, apoi își flutură degetele ca să-l gonească pe nepotul său.

— Oh, nu fi atît de posomorît... Du-te și mai vînează vreo cîtiva fremeni dacă poftesti, ca să te distrezi. Ți-ai jucat deja rolul în acest complot si ai făcut-o foarte bine!

Baronul continuă cu glas liniștitor:

— Dar trebuie să fim foarte prudenți... În special acum. Fii atent la ce fac eu și încearcă să înveti...

Însfăcînd ceva de mîncare de pe tava cu gustări care plutea lîngă intrarea boltită, Rabban plecă. Rămas în sfîrșit singur, baronul începu să cugete cum ar fi mai bine să facă pentru a găsi un băiat tînăr, cu pielea catifelată, care să aibă grijă de el în cadă. Voia să fie complet relaxat și pregătit pentru ziua următoare.

A doua zi, nu va mai avea nimic de făcut decît să observe și să se bucure de eveniment, în timp ce tînărul Leto Atreides se va găsi prins în mai multe capcane decît putea el pricepe.

În curînd, nu va mai exista nici o Casă Atreides...

Ce contează mai mult, forma pe care o ia justitia sau rezultatul efectiv? Indiferent cum analizează o instantă dovezile, fundamentul adevărului concret rămîne neatins. Din nefericire pentru mulți dintre acuzati, astfel de adevăruri concrete sunt cunoscute adeseori numai de victimă si de făptas. Toți ceilalti trebuie să ia doar o hotărîre.

Legea Landsraadului, codiciluri si analize

În dimineata procesului de la curtea Landsraadului, Leto Atreides îsi alese cu mare grijă garderoba. Altii, aflați în aceeasi situație, s-ar fi îmbrăcat în cele mai scumpe si fine veșminte, alegînd grandoarea cămăsilor de mătase merh, pandantive si cercei, împreună cu mantiile tivite cu blană de balenă, sau pălării elegante, ornate cu pene și zorzoane.

În schimb, Leto îmbrăcă o pereche de pantaloni simpli din stambă, o cămasă cu dungi alb-albastre si o sapcă bleumarin de pescar — hainele simple pe care ar fi trebuit să le poarte dacă n-ar mai fi fost duce. La centura din talie avea un săculeț cu momeală pentru pescuit și o teacă goală pentru un cutit. Nu purta nici un fel de însemne Atreides si nici inelul cu sigiliul ducal. Un om de rînd — ceea ce va deveni dacă va fi găsit vinovat... Leto arăta astfel Landsraadului, prin comportarea sa modestă. că va supravietui într-un fel. Chiar si lucrurile cele mai simple îi erau îndeajuns.

Urmînd exemplul tatălui său, încercase întotdeauna să-i trateze bine pe cei credinciosi lui, într-o asemenea manieră că multi dintre servitori si soldati îl considerau

pe Leto unul dintre ei, un camarad de arme. Acum, în timp ce se îmbrăca pentru proces, începu să se gîndească la el însusi ca la un om simplu... si descoperi că nu era chiar atît de rău. Îl făcea să-si dea seama de teribila povară a responsabilitătii pe care o purta de la moartea bătrînului duce.

Într-un fel, ar putea fi chiar o usurare să ajungă un pescar sărac. N-ar mai fi trebuit să-si facă griji pentru comploturi, schimbări de alianțe si trădări din imperiu. Din nefericire, totuși, Kailea nu va dori niciodată să fie sotia unui pescar...

Iar eu nu-mi pot abandona poporul.

Printr-o scrisoare concisă trimisă de pe Caladan, mama lui îsi exprimase dezacordul total față de cererea sa de a avea un proces prin renuntare la privilegii. Pentru ea, pierderea statutului asociată cu distrugerea Casei Atreides ar fi fost o lovitură cruntă, chiar dacă (fie și numai temporar, după cum gîndea ea) ducea o viață austeră printre Surorile din Sihăstrie.

Cînd începuse declinul Casei Richese, Helena se măritase cu un membru al Casei Atreides pentru a stabiliza averea în declin a familiei sale, după ce împăratul Elrood le retrăsese cvasi-fieful Arrakis, predîndu-l Casei Harkonnen.

Cît despre zestrea Helenei, Casa Atreides primise putere politică, un directorat CHOAM, privilegii de vot în Landsraad... Însă ducele Paulus nu-i adusese niciodată sotiei sale bogătiile fabuloase pe care aceasta le visase, iar Leto stia că ea nutrea sperante de revenire la gloria trecută a familiei sale. Toate acestea vor fi pe veci imposibile dacă gambitul lui esua...

După ce primi citația de dimineată, Leto se întîlni cu echipa sa juridică pe coridorul de lîngă celulă: două avocate sclipitoare de pe Elacca, Clere Ruitt si Bruda Viol — ambele renumite pentru munca de apărare în procesele penale. Fuseseră oferite de către ambasadorul ixian în exil, Cammar Pilru, si temeinic interogate de Thufir Hawat.

Avocatele purtau costume întunecate, protocolare si urmau să respecte procedurile legale, deși Leto stia că într-un asemenea proces neobișnuit, totul va depinde în primul rînd de el si de propria sa personalitate. Nu avea nici un fel de dovadă zdrobitoare în favoarea sa.

Clere Ruitt îi înmînă o coală subțire de cristal ridulian, care conținea o scurtă declarație legală.

— Îmi pare rău, stăpîne Leto. Asta ne-a sosit de-abia acum cîteva clipe...

Simțindu-se deja înspăimîntat, Leto examină cuvintele. Lîngă el, umerii lui Hawat se încovoiară, de parcă ar fi ghicit ce conținea documentul. Rhombur se trase mai aproape, încercînd să citească inscriptiile de pe suprafața cristalului.

— Ce-i, Leto? Lasă-mă să văd.

— Tribunalul de magistrați a decis că nici o Dreptvorbitoare Bene Gesserit nu poate lua cuvîntul în apărarea mea. O astfel de depozitie nici nu va fi inițiată.

Rhombur pufni indignat, împrăștiind particule de salivă.

— Iaduri purpurii! Dar totul poate fi admis într-un proces prin renunțare! Nu pot lua o astfel de decizie...

Cealaltă avocată de pe Elacca dădu din cap, iar expresia feței ei rămase neutră.

— Au adoptat poziția conform căreia greutatea tuturor celorlalte legi imperiale pledează împotriva acestui lucru. Numeroase reguli și statute interzic explicit depoziția Dreptvorbitoarelor. Cerințele obținerii de dovezi pot fi îmblînzite într-o procedură de renunțare ca aceasta, dar magistratii au hotărît că relaxarea regulilor nu trebuie să meargă prea departe.

— Deci... fără Dreptvorbitoare, mormăi Rhombur, profund amărît. Era cel mai bun lucru pe care-l puteam folosi în favoarea noastră.

Leto își tinu capul sus.

— Atunci, va trebui să ne descurcăm singuri.

Privi spre prietenul său.

— Hei, de obicei nu eu trebuie să-ți susțin *tie* optimismul!

— Partea bună a lucrurilor, zise Bruda Viol, este că tleilaxu au scos de pe lista martorilor pilotul fregatei lor avariate. N-au dat nici un fel de explicație.

Leto scoase un lung suspin de usurare, însă Hawat îl temperă:

— Vom avea însă destule alte depoziții acuzatoare, domnule duce.

În tăcere, Leto își însoți consilierii în aglomerata sala de judecată a Landsraadului, aflată la capătul culoarului. Luă loc între ei la masa apărării, situată la picioarele impunătoarei mese a magistratilor care urmau să audieze cazul. Ruitt îi sopti ceva în ureche, dar Leto nu reusi să se concentreze la cuvintele ei. În schimb, studie cu atenție numele magistratilor desemnați: șapte duci, baroni, viconți, conți si nobili, alesi la întîmplare dintre membrii Caselor Mari și Minore din Landsraad.

Acești oameni îi vor hotărî soarta.

Din moment ce tleilaxu nu aparțineau nici unei Case regale și calitatea de membri li se respinsese cu dispreț chiar după preluarea planetei Ix, nu erau reprezentați în Landsraad. În zilele de dinaintea procesului, demnitari Bene Tleilax scandalizați strigaseră prin curțile palatului, cerînd să li se facă dreptate — însă după tentativa de asasinat asupra lui Leto, gărzile sardaukar îi făcuseră să tacă.

Acum, într-un fosnet de robe și uniforme oficiale, magistrații aleși intrară solemni în încăpere. Se asezară la masa lor curbată din lemn-de-piatră care domina masa apărării. Flamurile colorate și însemnele Caselor lor atîrnau în spatele fiecărui scaun.

Pentru că fusese instruit de avocații săi și de Thufir Hawat, Leto îi putu recunoaște pe toti. Doi dintre magistrati, baronul Terkillian Sor de pe Anbus IV și lordul Bain O'Garee de pe Hagal, fuseseră parteneri comerciali importanti ai Casei Atreides. Al treilea, ducele Prad Vidal de pe Ecaz, cel cu părul negru, fusese

un dușman declarat al bătrînului duce, un aliat al Harkonnenilor. Un altul, contele Anton Miche, avea reputația de a fi sensibil la mită, devenind astfel foarte usor adaptabil la necesitățile Harkonnenilor, din moment ce nici Rhombur, nici loialul mentat nu discutaseră primii cu el..

Doi la doi, se gîndi. Ceilalți trei magistrați puteau decide într-un fel sau altul. Simtea în aer izul pătrunzător al trădării; o putea vedea în expresiile reci ale completului de judecată, în felul în care îi evitau privirea. *Au hotărît deja că sunt vinovat?*

— Mai avem niște vești proaste, duce Leto.

Bruda Viol ezitase înainte de a folosi fostul său titlu. Avea un chip colțuros și sever, dar ciudat de lipsit de emotii, de parcă ar fi văzut atîtea nedreptăți și manevre încît nimic nu o mai putea suprinde.

— Tocmai am descoperit că unul dintre cei trei magistrați nehotărîți, Rincon, din Casa Fazeel, a pierdut o avere imensă pe Ix într-un război comercial secret. Era o afacere legată de mineritul pe inelul de asteroizi din sistemul Klytemn. Acum cinci ani, consilierii lui Rincon de-abia l-au putut opri să declare un război sîngeros împotriva lui Dominic Vernius.

Cealaltă avocată dădu din cap și rosti cu o voce șoptită:

— Am auzit un zvon, monsieur Atreides, cum că Rincon vede prăbușirea dumneavoastră personală ca pe singura lui șansă de a se răfui cu Ix, acum că familia Vernius a devenit renegată.

Leto simți o transpirație rece și scoase o exclamație de dezgust.

— Oare procesul ăsta are ceva de-a face cu ce s-a petrecut pe transspațial?

Atît Bruda Viol, cît și Clere Ruitt îl priviră de parcă ar fi spus cel mai ridicol lucru posibil.

— Trei la doi, domnule duce, zise Hawat. Trebuie deci să-i cîștigăm de partea noastră pe ambii judecători

indecişi şi să nu pierdem nimic din sprijinul nesigur pe care contam deja.

— O sa fie bine, îi încurajă Rhombur.

Sala de judecată blindată, lipsită de ferestre, fusese cîndva o cancelarie ducală în timpul lucrărilor de construcţie de pe Kaitain. Tavanul său boltit, gotic, era acoperit cu picturi pe teme militare si cu blazoanele Caselor Mari. Leto îsi aţinti privirea asupra însemnului soimului roşu al Casei Atreides, aflat printre celelalte steme şi blazoane. Deşi încerca să-şi păstreze stoicismul, îl coplesi un sentiment îngrozitor de pierdere, o dorinţă pentru ceea ce s-ar putea să nu mai aibă niciodată. Într-un timp scurt, reuşise să distrugă tot ceea ce îi lăsase tatăl său, iar Casa Atreides se prăbusea în ruine.

Cînd simţi lacrimile umezindu-i ochii, îşi blestemă slăbiciunea de moment. Nu era totul pierdut. Încă mai putea cîştiga! *Va cîştiga!* Îşi adună tot sîngele rece si stăvili valul ameninţător de disperare. Landsraadul îl privea, iar el va trebui să fie suficient de puternic să infrunte orice trebuia făcut aici. Nu-si putea permite disperarea sau orice altă emoţie.

În spatele lui, observatorii umpleau sala de judecată, vorbind cu voci joase şi agitate. Două mese mai mari o încadrau pe cea a apărării, unde stătea el. Duşmanii săi luară loc la masa din stînga — reprezentanţii desemnaţi ai tleilaxu, finanţaţi probabil de Harkonneni si de alţi duşmani ai Casei Atreides. Însă detestatul baron şi suita lui se aşezaseră mult în spate, pe locurile simplilor spectatori, ca pentru a nu-şi păta mîinile cu această chestiune. La cealaltă masă stăteau aliaţii şi prietenii Casei Atreides. Leto făcu un semn din cap către fiecare dintre ei, cu un zîmbet încrezător.

Însă gîndurile sale erau departe de fi atît de curajoase şi trebuia să admită că nu avea prea multe argumente, chiar şi acum. Acuzatorii vor prezenta dovezile privind armele cu care se trăsese din capsula de luptă Atreides, mărturiile directe ale zecilor de spectatori neutri ai incidentului, care afirmau că salvele n

putuseră proveni de nicăieri altundeva decît de la micul aparat de luptă adăpostit în fregata lui Leto. Chiar și fără pilotul tleilaxu ca martor, ceilalți observatori vor fi de ajuns. Declarațiile favorabile ale însotitorilor și echipajului său nu vor fi suficiente, nici numeroșii prieteni de familie care vor acționa în calitate de garanți ai caracterului său.

— Poate că respingerea Dreptvorbitoarelor ne va oferi motive suficiente pentru un apel, sugeră Clere Ruitt, însă Leto nu se simti mai bine auzind asta.

Apoi, dintr-un pasaj lateral, sumbra echipă de acuzatori tleilaxu intră împreună cu proprii săi avocați și cu mentații strîmbi. Intrară cu puțină pompă, dar cu multă zarvă și zdrăngănit, provenite de la o mașină cu aspect diabolic adusă de ei. Aluneca pe roți scîrțiitoare, cu un zornăit de balamale si țevi. Tăcerea se pogorî asupra încăperii pe cînd publicul se întinse să vadă mai bine cea mai înspăimîntătoare inventie pe care-o întîlnise vreodată.

Asta trebuie să fie intenționat, se gîndi Leto, ca să mă sperie și mai mult.

Tleilaxu traseră cu greutate mașinăria amenințătoare pe lîngă masa apărării unde stătea Leto; bărbații cu pielea cenușie îl priveau cu ochi arzători, întunecati. Publicul începu să șușotească si să zumzăie. În acel moment, echipa tleilaxu se opri, lăsîndu-și dispozitivul în mijlocul estradei principale, la picioarele mesei de lemn-de-piatră a judecătorilor desemnați.

— Ce-i asta?

Unul dintre magistrații din mijloc, baronul Terkillian Sor, se aplecă încruntat.

Conducătorul echipei tleilaxu, un bărbat slab, al cărui nume nu fusese anunțat, aruncă spre Leto o privire încărcată de ură, apoi ridică ochii spre cel care pusese întrebarea.

— Domnilor, în toate analele înregistrate ale legii imperiale, subsecțiile legate de procesul prin renunțare la privilegii sunt foarte puține, dar clare. „Dacă acuzatul

nu reușește să-și susțină cauza, va pierde tot ceea ce posedă, fără nici o excepție". *Totul!*

— Știu să citesc, replică Terkillian Sor, încă încruntat. Și ce are asta de-a face cu instalația voastră de aici?

Purtătorul de cuvînt tleilaxu inspiră adînc.

— Noi intenționăm să pretindem nu numai posesiunile Casei Atreides, dar și persoana fizică a criminalului odios, a ducelui Leto Atreides însuși, inclusiv celulele și materialul său genetic!

În timp ce publicul murmura șocat, asistenții tleilaxu începuseră să umble la comenzile mașinii, făcînd să huruie niște lame ascunse de fierăstrău, iar arcurile electrice începură să trosnească de la un ac lung la altul. Oribila mașinărie era cît se poate de jignitoare și exagerată — evident, cu intenție.

— Cu ajutorul acestui dispozitiv îl vom goli de sînge pe ducele Leto Atreides chiar în această sală de judecată, colectînd fiecare picătură din sîngele său. Îi vom jupui pielea de pe trup și-i vom scoate ochii pentru testele și experiențele noastre. Fiecare celulă va fi a noastră, pentru oricare scop va socoti tleilaxu că trebuie utilizată...

Pufni.

— Este dreptul nostru!

Apoi, omulețul cenușiu zîmbi către Leto.

El se ținu tare și încercă disperat să nu-și dezvăluie spaima care se dezlănțuise în sinea lui. Un fir de transpirație rece i se prelinse pe șira spinării. Ar fi vrut ca avocații săi să spună ceva, însă aceștia păstrară blestemata lor de tăcere.

— Poate că acuzatul ar putea vedea chiar avantajul acestei soarte, sugeră vorbitorul tleilaxu cu un rînjet crud, din moment ce nu are urmași. Dacă pierde, nu va mai exista Casa Atreides. Dar cu celulele sale, vom avea posibilitatea de a-l resuscita ca ghola!

Și să fiu la ordinele voastre, se gîndi Leto cu groază.

La masa apărării, Rhombur privea sfidător spre tleilaxu, în vreme ce Thufir Hawat stătea lîngă el ca o

statuie. De-o parte și de alta a lui Leto, cele două avocate de pe Elacca luau notițe.

— Ajunge cu acest spectacol, bubui vocea lordului Bain O'Garee. Vom decide asta mai tîrziu. Să începem procesul. Vreau să aud ce are de spus Atreides, în apărarea sa!

Deși se lupta să nu o arate, Leto știu dintr-o dată că era pierdut. Toată lumea din sală știa că își declarase ura față de tleilaxu și sprijinul pentru familia ixiană izgonită. Putea cita martori ai caracterului său, dar nimeni de aici nu-l *cunoștea* cu adevărat. Era tînăr și fără experiență, aruncat în rolul de duce printr-o tragedie. Singura dată cînd acești membri ai Landsraadului îl văzuseră pe Leto Atreides fusese atunci cînd vorbise în fața Consiliului, dezvăluind un strop din temperamentul său aprins.

Mașinăria tleilaxu pentru vivisecții și execuții sctea scîntei, ca un monstru flămînd și nerăbdător. Leto știa că nu va fi nici un apel.

Înainte să fie convocat primul martor, imensele porți încrustate cu alamă din spatele sălii se deschiseră izbindu-se de pereții de piatră. În sală se lăsă tăcerea. iar Leto auzi cadența sacadată a unor ghete cu tocuri de metal pe podeaua de marmură.

Întorcînd capul spre ușile impunătoare de la intrare, îl văzu pe prințul moștenitor Shaddam, îmbrăcat în satin imperial stacojiu cu auriu, în loc de obișnuita uniformă de sardaukar. Urmat de o escortă formată din trupele lui de elită, viitorul împărat păsi înainte. atrăgînd atenția tuturor celor din sală. Patru oameni puternic înarmați scrutară mulțimea în toate direcțiile, cu fiecare mușchi pregătit pentru violență.

Procesul prin renunțare era deja extrem de ciudat pentru instanța Landsraad — însă apariția viitorului Împărat Padișah însuși era fără precendent.

Shaddam își făcu loc pe culoarul lung și trecu pe lîngă Leto fără să-i arunce nici o privire. Sardaukarii

luară poziție în spatele mesei apărării, amplificînd sentimentul de neliniște al lui Leto.

Figura lui Shaddam era de piatră, cu buza superioară ușor crispată. Nu dădea nici un semn al intentiilor sale. *L-o fi jignit mesajul meu?* se întrebă Leto. *Vrea să-mi dea în vileag cacealmaua? Mă va zdrobi aici, în sală, în fața întregului Landsraad? Cine i se poate opune dacă face asta?*

Apropiindu-se de tribuna înaltă, Shaddam se uită în sus și proclamă:

— Înainte ca acest proces să înceapă efectiv, am o declarație de făcut. Mă va recunoaște Curtea în acest moment?

Deși Leto nu avea nici o încredere în vărul său dinspre mamă, trebuia să admită că Shaddam avea un aspect deosebit de regal și de elegant. Pentru prima dată, îl văzu pe acest om ca pe o prezență imperială autentică, prin el însuși, nu doar ca pe o imitație a bătrînului său tată, Elrood. Încoronarea lui Shaddam era programată peste două zile, fiind urmată, imediat, de magnifica sa nuntă cu Anirul — evenimente pe care Leto s-ar putea să nu mai trăiască să le vadă. Puternica facțiune Bene Gesserit își oferise sprijinul domniei lui Shaddam și toate Casele Mari și Minore din Landsraad voiau să fie de partea lui.

Se simte amenințat de mine?

Șeful magistraților făcu o plecăciune adîncă, adăugînd un gest amplu.

— Sire, suntem onorați de prezența voastră și de interesul pe care-l arătați acestui caz. Desigur, tribunalul Landsraad vă va asculta.

Leto știa doar cîteva lucruri elementare despre acest magistrat, baronul Lar Olin, de pe planeta bogată în titan, Risp VII.

— Vă rog, vorbiți.

Shaddam arătă peste umăr, în direcția lui Leto.

— Cu permisiunea Curții, aș dori ca vărul meu, Leto Atreides, să fie alături de mine. Vreau să lămuresc

chestiunea acestor acuzații ticăloase și să scutesc Curtea, sper eu, de pierderea timpului prețios al tuturor membrilor săi.

Mintea lui Leto alerga nebunește. Privi spre Hawat. *Ce face? „Văr?" În modul în care l-a pronunțat, a sunat ca un termen afectuos... însă noi doi n-am fost niciodată apropiați.* Leto era doar nepotul uneia dintre fiicele lui Elrood, prin cea de-a doua sotie a împăratului, care nici măcar nu era mama lui Shaddam. Arborele genealogic al Casei Corrino își întinsese ramurile prin toate Casele din Landsraad; orice legătură de sînge însemna foarte puțin pentru Shaddam.

Seful magistratilor încuviință. La masă, lîngă Leto, avocatele sale erau uluite, neștiind cum să reacționeze. Prudent, Leto se ridică în picioare. Cu genunchii tremurînd, păși înainte, pentru a se alătura prințului moștenitor, oprindu-se la un pas în stînga lui. Desi aveau o statură și trăsături asemănătoare, cei doi erau îmbrăcați într-un stil total diferit, reprezentînd două extreme sociale. Leto purta hainele lui simple de pescar, simțindu-se ca un grăunte de nisip în mijlocul unui vîrtej.

Făcu o plecăciune formală, înainte ca Shaddam să reducă distanța dintre ei, punîndu-și o mînă pe umărul lui Leto. Tunica largă, de mătase, a prințului moștenitor alunecă în cascadă pe bratul tînărului Atreides.

— Vorbesc din inima Casei Corrino, sîngele Împăratilor Padisahi, începu Shaddam, avînd în sprijinul meu glasurile tuturor strămosilor mei care au avut vreodată legături cu Casa Atreides. Tatăl acestui om, ducele Paulus Atreides, a luptat cu vitejie pentru cauza imperială împotriva rebelilor de pe Ecaz. Prin bătălii si mari pericole, familia Atreides nu a comis niciodată, după stiinta mea, nici un act dezonorant sau trădător — începînd cu eroismul si sacrificiul de la Podul de peste Hegthgir, în timpul Jihadului Butlerian. Niciodată! Niciodată n-au fost niste criminali lași! Vă provoc pe toti să demonstrati contrariul!

Privi printre gene, iar magistratii întoarseră nelinistiți ochii.

Shaddam îi privi în ochi pe magistrati, unul după altul.

— Cine dintre voi, cunoscînd istoria Caselor voastre, poate pretinde acelasi lucru? Cine a mai arătat aceasi loialitate, aceasi onoare nepătată? Foarte puțini dintre noi, dacă e să spunem adevărul, se pot compara cu nobila Casă Atreides...

Lăsă linistea să coboare în sală, tulburată doar de trosnetele electrostatice ale amenintătoarei mașini tleilaxu de vivisectie.

— Ah, da. De asta suntem astăzi aici, nu-i asa, domnilor? Pentru adevăr si onoare.

Leto văzu cum unii dintre magistrati dădeau aprobator din cap, pentru că asta se astepta de la ei. Însă arătau cu totii perplecși. Conducătorii imperiali nu se adresaseră niciodată din proprie inițiativă tribunalelor Landsraad. De ce se implica Shaddam într-o chestiune relativ minoră?

Mi-a citit mesajul! se gîndi Leto. *Iar acesta e răspunsul.*

Cu toate astea, se astepta la o capcană. Nu întelegea în ce intrase, dar Shaddam nu putea avea doar intenția să apară si să-l salveze. Dintre toate Casele Mari din Landsraad, Corrino era printre cele mai prefăcute.

— Casa Atreides a ales întotdeauna calea cea mai dreaptă, continuă Shaddam, cu vocea sa regală devenind si mai puternică. Întotdeauna! Iar tînărul Leto, aici de față, a fost îndoctrinat cu codul etic al familiei sale, forțat să preia rangul nobiliar din cauza mortii absurde a marelui său tată...

Shaddam își luă brațul de pe umărul lui Leto si făcu un pas înainte, apropiindu-se de magistrati.

— După părerea mea, este imposibil ca acest tînăr, din această Casă, să fi tras în mod intenționat în navele tleilaxu, asa cum este acuzat că a făcut. Un astfel de

act ar fi în contradicție cu tot ceea ce crede Casa Atreides. Orice dovadă contrară trebuie să fie falsă. Dreptvorbitoarele mele au confirmat asta după ce au discutat cu Leto și cu martorii săi.

O minciună, se gîndi Leto. *N-am discutat cu Dreptvorbitoarele!*

— Dar, alteța voastră, zise magistratul Prad Vidal, cu o căutătură întunecată care-i coborîse sprîncenele negre, armele de pe fregata sa arătau dovezi că s-a tras. Sugerați cumva că navele tleilaxu au fost avariate de un accident convenabil? O coincidentă nebunească?

Shaddam ridică din umeri.

— În ceea ce mă privește pe mine, ducele Leto a explicat acest lucru în mod satisfăcător. Eu însumi am luat o capsulă de luptă pe orbită pentru exerciții cu tintele-robot. Restul anchetei este inconcludentă. Poate că a fost un accident, da, însă nu a fost provocat de Atreides. Trebuie să fi intervenit o defecțiune mecanică.

— Dar cu *două* nave tleilaxu? făcu Vidal pe un ton neîncrezător.

Leto se uită în jur fără grai, privind cum evenimentele se derulau de la sine. Shaddam era pe cale să-și înceapă domnia. Dacă împăratul însuși își punea sprijinul incontestabil în favoarea lui Leto, se va declara vreunul dintre reprezentanti dușman al coroanei? Repercusiunile ar fi fost severe si de durată.

Totul e politică, jocuri de putere din Landsraad, schimburi de favoruri, se gîndi Leto, străduindu-se să-și păstreze chipul calm. *Nimic din toate astea nu are nimic de-a face cu adevărul.* Acum că prințul mostenitor îsi făcuse foarte clar poziția, orice magistrat care vota pentru condamnarea lui Leto îl înfrunta deschis pe viitorul împărat. Chiar și dușmanii Casei Atreides ar ezita să riste asa ceva.

— Cine poate spune? făcu Shaddam cu o clătinare a capului care făcu întrebarea să pară irelevantă. Poate că resturile primei explozii accidentale au lovit nava însotitoare, avariind-o mai putin grav.

Nimeni nu crezu nici măcar o clipă această explicație, însă prințul mostenitor le oferise o cale de ieșire, un fundament de hîrtie pe care se puteau sprijini.

Magistrații discutau între ei cu voci joase. Unii dintre ei acceptară că raționamentul lui Shaddam era plauzibil — *voiau* să găsească o modalitate de a fi de acord cu noul împărat — însă Vidal nu se număra printre ei. Transpirația îi curgea pe frunte.

Privind peste umăr, Leto îl văzu pe purtătorul de cuvînt tleilaxu clătinînd din cap într-o dezaprobare tăcută. În scaunul înalt, pregătit pentru el la masa acuzării, arăta ca un copil îmbufnat.

Prințul mostenitor continuă:

— Mă aflu aici, asa cum este dreptul si îndatorirea mea de comandant suprem al vostru, ca să ofer o garantie personală pentru eminetul meu văr, ducele Leto Atreides. Vă cer cu insistență încheierea acestui proces și restituirea titlului si proprietăților sale. Dacă îmi satisfaceți această... cerere, promit să trimit un grup de diplomați imperiali la tleilaxu pentru a-i convinge să-si retragă plîngerile si să nu ia nici un fel de măsuri de represalii împotriva Casei Atreides.

Shaddam aruncă o privire lungă spre tleilaxu, iar Leto avu impresia clară că împăratul îi avea la cheremul lui si pe acești gnomi, într-un fel sau altul. Văzînd că Shaddam susținea Casa Atreides, semeția lor se spulberă.

— Si dacă reclamanții nu sunt de acord? se interesă Vidal.

Shaddam zîmbi.

— Oh, vor fi de acord. Sunt dispus chiar să deschid cuferele imperiale pentru plata unei... ăăă... compensații generoase pentru dezastru, pentru ceea ce a fost, fără nici o îndoială, un accident nefericit. Este de datoria mea, fiind noul vostru conducător, să mentin pacea si stabilitatea în cadrul imperiului. Nu pot permite ca un astfel de conflict să distrugă tot ceea ce a construit scumpul meu tată, de-a lungul îndelungatei sale domnii...

Leto surprinse privirea lui Shaddam și detectă o sclipire de frică sub fațada de om de stat si de bravură. Fără cuvinte, Shaddam îi spunea lui Leto să-și țină gura, făcîndu-l pe Leto chiar și mai curios asupra alertei pe care o stîrnise misteriosul său bluf.

Așa că-și ținu gura. Dar își putea Shaddam permite să-l lase în viață după aceea, neștiind ce dovezi avea Leto împotriva lui?

După o scurtă consultare între magistrați, baronul Lar Olin își drese glasul și anunță:

— Concluzia acestui Consiliu legat prin jurămînt al Landsraadului este că toate probele împotriva lui Leto Atreides sunt circumstanțiale si nedovedite. Avînd în vedere existența unor dubii atît de serioase, considerăm că nu există un temei suficient pentru a continua un proces cu consecințe atît de devastatoare, în special în lumina mărturiei extraordinare a prințului moștenitor Shaddam Corrino. De aceea, declarăm că Leto Atreides este pe deplin exonerat de orice vină și i se restituie titlul și proprietățile.

Uluit de norocul său neașteptat, Leto se pomeni felicitat de viitorul împărat și apoi copleșit de prietenii si sprijinitorii săi. Mulți dintre ei erau încîntați să-l vadă că învinsese dar, în ciuda tinereții sale, Leto nu era un naiv; stia că destui dintre ei erau încîntați doar să vadă că tleilaxu pierduseră.

Peste tot în jurul său, în sala de judecată, izbucniră strigăte de bucurie si ovații asurzitoare, cu exceptia cîtorva dintre cei prezenți, care păstraseră o tăcere izbitoare. Leto și-i însemnă în minte pentru a se gîndi mai tîrziu la ei și știu că Thufir Hawat făcea acelasi lucru.

— Leto, mai este un lucru pe care trebuie să-l fac, zise Shaddam, cu vocea sa străbătînd vacarmul.

Cu coada ochiului, Leto văzu ceva sclipind în lumină. Mîna lui Shaddam se mișcă, scoțînd din mînecă un pumnal cu mînerul împodobit de bijuterii — de un verde-albastru translucid, asemănător cuarțului de

Hagal al Tronului Imperial. Îl ridică, mișcîndu-se foarte rapid.

Pe banca sa, Thufir Hawat sări în picioare, dar era prea tîrziu. Mulțimea rămase instantaneu mută.

Apoi, cu un zîmbet, Shaddam strecură pumnalul în teaca goală de la șoldul lui Leto.

— Este darul meu de felicitare, vere, zise el cu cel mai plăcut ton. Poartă această lamă ca pe o amintire a serviciului pe care mi l-ai făcut.

Facem ceea ce trebuie. Prietenia și loialitatea fie blestemate. Facem ceea ce trebuie!

DOAMNA HELENA ATREIDES, jurnalele ei personale

Hasimir Fenring se frămînta în apartamentele sale personale, în stare de șoc. *Cum poate Shaddam să-mi facă așa ceva?*

Capsula-mesaj, cu sigiliul oficial imperial — leul de ceară al Casei Corrino — zăcea aruncat pe patul său. Sfîșiase în bucăți decretul oficial semnat de Shaddam, dar nu înainte de a memora fiecare cuvînt.

O nouă însărcinare — o pedeapsă sau o promovare?

„Hasimir Fenring, drept recunoaștere a serviciilor tale nepretuite aduse imperiului și tronului Împăratului Padisah, esti numit prin aceasta în noua funcție creată de noi, de Observator Imperial pe Arrakis.

Datorită importanței vitale a acestei planete pentru economia imperială, vei avea toate resursele necesare disponibile la postul tău."

Bla, bla, bla...

Cum de îndrăznea să-i facă asta? Ce risipă batjocoritoare a talentului său... Ce răzbunare meschină, să-l trimită pe Fenring într-o gaură de nisip colcăind de viermi si de nespălați... Spumega, dorindu-si să discute această chestiune cu fascinanta Margot Rashino-Zea, în care avea mai multă încredere decît s-ar fi cuvenit. Era, în fond, o vrăjitoare Bene Gesserit...

Datorită importanței vitale a planetei! Pufni cu dezgust, apoi se puse să spargă tot ce-i cădea în mînă.

Stia că Shaddam îl surghiunise într-un acces de furie. Pentru cineva cu abilitățile lui Fenring, noua funcție era o insultă și îl smulgea din centrul puterii imperiale. El trebuia să rămînă *aici*, pe Kaitain, în ochiul uraganului politicii, nu pierdut în cine știe ce colț uitat din spațiu.

Însă decretul lui Shaddam nu putea fi nici discutat, nici refuzat. Fenring avea treizeci de zile ca să se prezinte la post pe o planetă notorie pentru ariditatea sa. Se întrebă dacă se va mai întoarce vreodată.

Toți oamenii se regăsesc într-unul singur, așa cum întregul timp este continut într-o clipă și întregul univers într-un grăunte de nisip.

Zicală fremenă

În ziua încoronării și a nuntii lui Shaddam al IV-lea, în toate lumile din imperiu domnea un aer de carnaval. Mulțimi entuziaste se cufundară în băutură, dans, întreceri sportive și jocuri de artificii. Bătrînul împărat Elrood rămăsese pe tron atît de mult timp, încît prea putini îsi mai puteau aminti ultima dată cînd fusese încoronat un conducător.

În capitala de pe Kaitain, mulțimile se adunaseră pe marile bulevarde, aliniindu-se de-a lungul rutei pe care avea s-o urmeze procesiunea imperială. Era o zi însorită — ca de obicei — iar vînzătorii făceau afaceri strălucite vînzînd suveniruri, obiecte comemorative si răcoritoare.

Drapele imperiale Corrino fluturau în bătaia vîntului: toată lumea purta stacojiu si auriu, pentru a marca evenimentul. Soldații sardaukari păzeau traseul sinuos, purtînd brocartul aurit de ceremonie peste uniformele de gală negru cu cenușiu. Încremeniți ca niste paznici de piatră, soldații țineau puștile laser în pozitia de prezentare a armei, indiferenți la fanfarele asurzitoare sau la vuietul mulțimii. Erau însă gata să reactioneze cu o forță mortală la cel mai mic semn de amenintare la adresa persoanei imperiale.

Urale puternice se înălțară din mii de guri la apariția prințului moștenitor Shaddam și a logodnicei sale, doamna Anirul, într-o caleașcă tapisată cu catifea, trasă de sase lei aurii de pe Harmonthep; împletite cu pietre prețioase, coamele magnifice ale animalelor se unduiau în adierea blîndă. Infanteristi și lăncieri imperiali mărșăluiau pe lîngă calearsca ușor întunecată de licărirea transparentă a unui cîmp de protecție.

Cu o ținută într-adevăr regală, Anirul făcea semne cu mîna si zîmbea: renuntase la roba ei neagră Bene Gesserit și purta o cascadă de dantele, volane și perle. Tiara ei lua ochii, plină de cristale si de pietre scumpe, captînd lumina cerului mereu senin. Lîngă ea, Shaddam arăta magnific, cu părul său roscat pomădat impecabil, cu uniforma militară împodobită cu trese, epoleți si medalii sunătoare.

Deoarece căsătoria prințului moștenitor nu favoriza nici una dintre Casele Mari sau Minore, Landsraadul o acceptase pe Anirul în calitate de consoartă imperială, deși mulți puseseră sub semnul întrebării originea sa misterioasă și „rangul ascuns" din cadrul Bene Gesserit. Totuși, după moartea lui Elrood, urmată de această încoronare grandioasă și de nuntă, imperiul se scălda într-o mare de schimbări. Shaddam spera să folosească acest lucru în avantajul său.

Cu un zîmbet patern întipărit pe chip, arunca mulțimii monede si pachetele cu praf de nestemate, urmînd o traditie a dărniciei imperiale despre care se credea că aduce binecuvîntarea asupra noii domnii. Poporul îl iubea; era înconjurat de bogătii; cu un pocnet din degete, putea nimici lumi întregi. Exact asa își imaginase că va fi rolul de împărat.

O izbucnire a trompetelor scoase un sir de sunete vesele.

— Nu vrei să stai lîngă mine, Hasimir? întrebă gratioasa blondă, dăruindu-i un zîmbet cochet în timpul recepției de dinaintea încoronării. Fenring nu putea

spune dacă Margot Rashino-Zea folosise dinadins o voce atît de senzuală sau era ceva natural pentru ea. El ținea o farfurie cu niste antreuri exotice. Adulmecătoarele de otrăvuri zumzăiau ca niste păsări colibri pe deasupra invitatilor înghesuiti. Ceremoniile zilei aveau să dureze ore în sir, iar oaspetii se puteau relaxa si puteau gusta ceva înviorător după pofta inimii.

Sora Margot Rashino-Zea era mai înaltă decît Fenring si se apleca spre el într-o manieră foarte intimă, atunci cînd îi vorbea. Rochia ei de culoarea coralului cu negru lucea învăluind perfectiunea uluitoare a siluetei si a trăsăturilor ei. Purta un colier de perle caladaniene si o broșă de aur, încrustată cu pietre pretioase. Pielea ei avea nuanta laptelui cu miere.

În jurul lor, în holul cu balcon al Teatrului Mare, doamne și nobili elegant îmbrăcati flecăreau si beau vinuri vechi din pahare cu picior înalt. Cristalul-octavă fredona cînd paharele erau ciocnite în toasturi repetate. În cel mult o oră, adunarea urma să fie martora dublului eveniment culminant care avea să se producă în centrul estradei: încoronarea Împăratului Padisah Shaddam Corrino al IV-lea si nunta sa cu doamna Anirul Sadow Tonkin, din Bene Gesserit.

Fenring dădu din capul său mare si făcu o scurtă plecăciune în fața femeii.

— As fi onorat să stau alături de tine, încîntătoare Margot.

Tinîndu-si farfuria în echilibru, Fenring se lăsă pe bancă, lîngă ea. Margot cercetă aperitivele pe care si le alesese si, fără să-l întrebe, întinse mîna să ia unul.

Era o adunare veselă, se gîndi Fenring, fără susotelile nemultumite care otrăviseră atît de mult atmosfera de la palat în ultimele luni. Era satisfăcut de propriile sale eforturi în această privintă. Se consolidaseră aliante cheie, iar Casele Federate nu mai vorbeau serios de o revoltă împotriva lui Shaddam. Bene Gesserit îsi exprimaseră public sprijinul pentru regimul Corrino, deși fără îndoială că vrăjitoarele îsi continuaseră masina-

tiunile în spatele cortinei, împotriva altor Case Mari. Fenring găsi ciudat că multi dintre cei mai suspicioși si mai deschiși dintre nobili nu se mai numărau printre cei vii — si, chiar mai ciudat, el nu avusese nimic de-a face cu asta!

Procesul lui Leto Atreides se terminase prin decret, iar singurii care-și manifestaseră deschis nemulțumirea față de verdict fuseseră Bene Tleilax. El și Shaddam vor avea grijă să fie redusi repede la tăcere... Însă cel mai mare mister din mintea lui Fenring era faptul că nimeni nu părea să stie exact ce *se întîmplase* în interiorul transspațialului Ghildei.

Cu cît cerceta mai atent lucrurile și cu cît se gîndea mai mult la ciudatul curs al evenimentelor, cu atît mai mult începea să creadă în posibilitatea ca tînărului Leto Atreides să i se fi înscenat totul, în cele din urmă — *dar cum și de către cine?* Nici o altă Casă nu-și exprimase satisfactia și, din moment ce practic toată lumea crezuse în vinovătia lui Leto Atreides, nici chiar cele mai pline de imaginatie si slobode la gură personaje nu se mai obosiseră să împrăștie alte zvonuri.

Fenring ar fi dat orice să afle ce se întîmplase, fie și numai ca să adauge o tehnică nouă la propriul său repertoriu. Dar, o dată plecat la noul său post, pe Arrakis, se îndoia că va mai avea ocazia de a dezlega secretul.

Înainte de a putea continua plăcuta sa conversatie cu Margot, auzi tunetul multimilor de afară si sunetul de trîmbițe.

— Sosesc Shaddam si suita imperială, zise Margot fluturîndu-si părul de culoarea mierii. Ar fi mai bine să ne găsim locurile.

Fenring stia că trăsura printului mostenitor va intra acum în patrulaterul format de teatru și de clădirile guvernului imperial. Încercă să-si ascundă dezamăgirea.

— Draga mea, dar vei fi în sectorul rezervat pentru Bene Gesserit!

O privi cu ochii negri licărind, pe cînd scufunda o felie de fazan de Kaitain într-un bol cu sos de prune.

— Vrei să mă îmbrac într-unul dintre acele costume si să mă prefac că sunt o soră din Comunitate?

Înghiți îmbucătura, savurîndu-i dulceața.

— As face-o, ca să fiu alături de tine, hmmm... ?

Ea îl lovi usor pe piept, în joacă.

— Nu ești ceea ce pari, asta-i sigur, Hasimir Fenring!

Ochii lui prea mari se îngustară.

— Adică?

— Adică... avem multe în comun, tu și cu mine.

Apăsă pe brațul lui unul dintre sînii ei moi.

— Poate că ar fi mai înțelept ca noi doi să continuăm — și să oficializăm — această alianță pe care se pare că o formăm.

Fenring se uită de jur împrejur pentru a vedea dacă nu cumva cineva trăgea cu urechea. Nu-i plăceau deloc curioșii. Aplecîndu-se spre ea, îi vorbi cu un glas lipsit de patimă:

— N-am intenționat niciodată să-mi aleg o soție. Sunt un eunuc genetic și nu pot avea copii.

— Atunci s-ar putea să fie necesar să facem anumite sacrificii, fiecare în felul său. Nu trebuie să fie nimic personal.

Își înălță sprîncenele aurii.

— În afară de asta, îmi imaginez că ai propriile tale metode de a face plăcere unei femei, nu? Si eu am un... antrenament foarte vast.

Pe fața lui apăru un zîmbet crud.

— Ah... hmmm... Asa deci? Draga mea Margot, mi se pare că-mi propui un plan de afaceri.

— Iar tu, Hasimir, pari să fii un om care preferă pragmatismul în locul romantismului. Cred că ne potrivim foarte bine, zise ea. Amîndoi ne pricepem să recunoastem planurile complicate, căile întortocheate în care acțiuni în aparentă fără legătură una cu alte sunt de fapt conectate.

— Rezultatele sunt adesea destul de tragice, nu-i asa?

Ea întinse mîna să-i steargă urmele de sos de prune din coltul buzelor cu servetul ei.

— Ei, cineva trebuie să aibă grijă de tine.

El o cercetă atent, stilul de domnisoară de pension în care-si tinea bărbia sus, perfectiunea si ritmul egal al vorbirii sale — contrastînd izbitor cu gîngăvelile lui ocazionale si ezitările verbale. Ochii ei verzi-cenusii îl fixau fără nici un ascunzis aparent. Putea zări însă licărirea secretelor păstrate în spatele acelor pupile fermecătoare... atît de multe secrete!

Si putea petrece ani si ani desfătîndu-se cu provocarea de a le descoperi.

Fenring îsi reaminti cît de viclene erau aceste vrăjitoare; nu actionau niciodată individual. Nimic nu era ceea ce părea a fi.

— Tu si Comunitatea ta aveti un scop mult mai vast în minte, draga mea Margot. Stiu si eu cîte ceva despre Bene Gesserit. Sunteți un organism de grup.

— Ei bine, am informat organismul despre ceea ce intentionez să fac.

— Le-ai informat ori le-ai întrebat? Sau ele te-au trimis la mine de la bun început?

Conducătoarea Casei Venette trecu agale pe lîngă ei, tinînd în lesă doi cîini mici, coafati. Rochia sa împodobită era atît de voluminoasă, încît ceilalti invitati erau nevoiti să se dea la o parte din calea ei. La fiecare pas, aristocrata îsi atintea privirea goală în fată, de parcă s-ar fi concentrat să-si mentină echilibrul.

Margot privi spectacolul, apoi se întoarse spre Fenring.

— Există avantaje evidente pentru toti, iar Maica Superioară Harishka mi-a dat, deja, binecuvîntarea ei. Tu ai cîstiga o legătură valoroasă si stabilă cu Comunitatea, desi nu-ti voi dezvălui neapărat *toate* secretele noastre.

Îl înghionti în glumă, aproape făcîndu-l să-si verse farfuria cu mîncare.

— Hmmm... zise el, privind perfecțiunea siluetei ei. iar eu sunt o cheie spre puterea lui Shaddam. Nu are încredere în nimeni mai mult decît în mine!

Surprinsă, Margot înălță din sprîncene.

— Oh, de aceea te-a trimis pe Arrakis? Pentru că îi ești atît de apropiat? Mi s-a spus că nu ești deloc încîntat de noul post.

— Cum ai aflat de asta? se încruntă Fenring, avînd neplăcuta senzație că-și pierde echilibrul. Abia am aflat eu de post, acum două zile...

Această vrăjitoare isteață avea încă multe de spus. iar el aștepta.

— Hasimir Fenring, trebuie să înveți să folosești orice împrejurare în avantajul tău. Arrakis este cheia către melanj, iar mirodenia deschide universul. Noul nostru împărat s-ar putea gîndi că doar te-a repartizat într-un alt post, dar în realitate ți-a încredințat ceva de importanță vitală. Gîndeste-te... observator imperial pe Arrakis!

— Da, iar baronului Harkonnen n-o să-i placă nici cît negru sub unghie. Cred că a ascuns tot timpul multe mici amănunte.

Ea îi dărui un surîs larg, generos.

— Nimeni nu poate ascunde astfel de lucruri de tine, dragul meu. Sau de mine.

El îi răspunse tot cu un zîmbet.

— Atunci ne-am putea petrece zilele mizerabile dibuindu-i secretele.

Ea își plimbă degetele lungi, fine, de-a lungul mînecii lui.

— Arrakis nu e cel mai plăcut loc unde să locuiești. dar... poate că ți-ar plăcea mai mult în compania mea?

Începu să fie îngrijorat, cum îi stătea în fire. Deși mulțimea gemea de costume extravagante și penaje exotice, Margot era cea mai frumoasă femeie din întreaga sală.

— S-ar putea... Dar de ce ai vrea tu să mergi acolo? E un loc oribil, din toate punctele de vedere.

— Surorile mele îl descriu drept o planetă a misterelor străvechi, iar dacă aș petrece ceva timp acolo, asta mi-ar ridica mult prestigiul în Bene Gesserit. Ar putea fi un pas important în pregătirea mea pentru a deveni Cucernică Maică. Folosește-ți imaginația: viermi de nisip, fremeni, mirodenie... Ar putea fi și mai interesant dacă tu și cu mine am putea rezolva împreună aceste mistere. Compania ta mă stimulează, Hasimir.

— Îți promit că voi reflecta la... propunerea ta!

Se simtea atras de această femeie, fizic si emoțional... un sentiment supărător. Cînd mai avusese de-a face în trecut cu asemenea emotii puternice, se simțise obligat să refuze atracția, să scape de ea prin orice mijloace posibile. Această soră Margot Rashino-Zea era totuși altfel — sau cel puțin așa părea. Numai timpul va lămuri asta.

Auzise povești despre programele genetice Bene Gesserit dar, din cauza diformității sale congenitale, Comunitatea nu putea urmări linia sa genetică; trebuia să fie altceva aici. În mod evident, motivele lui Margot depășeau sentimentele ei personale — dacă simtea într-adevăr ceva pentru el. Această femeie văzusese *posibilitățile* pe care le reprezenta el, atît pentru ea, cît si pentru ordinul ei de surori.

Iar Margot îi oferea și lui ceva — o nouă cale spre putere la care nici nu visase măcar! Pînă acum, singurul său avantaj îl reprezentase Shaddam, întîmplătorul său tovarăș din copilărie. Însă acest statut fusese afectat recent, cînd prințul moștenitor începuse să se comporte ciudat. Shaddam pășise dincolo de posibilitățile lui, încercînd să ia deciziile de capul lui și să gîndească singur. Era un curs periculos si nesăbuit al lucrurilor, iar el nici măcar nu părea să-și dea seama încă.

Avînd în vedere împrejurările, Fenring avea nevoie de contacte noi, în cercuri importante. Cum erau Bene Gesserit.

La sosirea în curte a calestii imperiale, invitatii începură să se îndrepte spre Teatrul Mare. Fenring îsi lăsă farfuria pe o masă alăturată, iar Margot îl luă de brat, spunîndu-i:

— Deci, vei sta lîngă mine, da?

— Da, zise el făcîndu-i cu ochiul, si poate puțin mai mult de-atît.

Îi zîmbi galesă, iar el se gîndi cît îi va fi de greu s-o ucidă pe această femeie. Dacă se va ajunge, vreodată, la asta...

Fiecare Casă Mare primise cîte o duzină de bilete pentru dublul eveniment de la Teatrul Mare, în vreme ce restul populatiei imperiului urmărea totul prin releele planetare. Toată lumea avea să vorbească despre detaliile magnificei ceremonii pentru cel putin un deceniu de acum înainte — exact cum dorea și Shaddam.

În calitate de reprezentant al Casei sale repuse în drepturi, ducele Leto Atreides stătea cu suita lui pe scaunele de plaz negru de pe rîndul al doilea, la parter. „Iubitul văr" al împăratului păstrase aparentele după terminarea procesului din Landsraad, însă Leto nu credea că prietenia prefăcută va mai dura mult după întoarcerea sa pe Caladan — în afară, desigur, de cazul în care Shaddam intenționa să-și ceară răsplata pentru favoare. *Ai grijă ce cumperi,* spunea bătrînul duce, *pentru că s-ar putea să existe costuri ascunse.*

Thufir Hawat stătea în dreapta lui Leto, iar mîndrul si exuberantul Rhombur Vernius, în stînga. De cealalta parte a lui Rhombur se afla sora lui, Kailea, care se alăturase delegatiei după eliberarea lui Leto. Se grăbise să ajungă pe Kaitain pentru a vedea încoronarea si pentru a sta lîngă fratele ei — iar ochii săi de smarald erau orbiti la fiecare nouă aparitie. Nu trecea nici o clipă fără să nu i se taie respirația sau să nu exclame încîntată de o nouă minunătie. Sufletul lui Leto se încălzea descoperind la ea o bucurie atît de completă, pentru prima dată de la fuga lor de pe Ix.

În timp ce Rhombur purta culorile violet si arămiu ale Casei Vernius, Kailea alesese să-si acopere umerii catifelați cu o mantie Atreides împodobită cu semnul heraldic al soimului rosu, la fel ca și Leto. Ținîndu-l de brat si lăsîndu-l s-o conducă la locurile lor, Kailea îi spusese cu un zîmbet usor:

— Am ales aceste culori din respect pentru cel care ne-a oferit adăpst si pentru a sărbători restituirea proprietătilor Casei Atreides!

Apoi îl sărutase pe obraz.

Avînd în vedere că sentința de condamnare la moarte a Casei Vernius încă atîrna ca un nor gros la orizont, cei doi frati veniseră la festivitâti asumîndu-si riscuri personale considerabile. În actuala atmosferă sărbătorească totusi, Thufir Hawat era de părere că erau probabil în siguranță, cu conditia să nu stea mai mult decît se cuvenea. Cînd Leto auzise prima oară de asta, îl apucase rîsul.

— Thufir, mentatii dau vreodată garanții?

Hawat nu găsi deloc amuzant acest lucru.

Desi în timpul încoronării si al căsatoriei imperiale aici era cel mai sigur loc din univers, din cauza atenției publice extrem de vii, Leto se îndoia că Dominic Vernius se va arăta la față. Chiar si acum, după moartea răzbunătorului Elrood, tatăl lui Rombur nu se aventurase afară din ascunzisul său si nu le trimisese nici un fel de mesaje.

Peste tot, în partea din spate a sălii imense a teatrului, atît la parter cît si la balcoane, stăteau reprezentanți ai Caselor Minore si ai diverselor fațiuni din CHOAM, ai Ghildei Spațiale, ai mentaților, doctorilor Suk si ai altor baze de putere răspîndite în cele un milion de lumi. Casa Harkonnen avea propriul ei sector separat, într-un balcon de sus; baronul, prezent la festivitâti fără nepotul său, Rabban, refuza să arunce măcar o privire în directia locurilor Casei Atreides.

— Culorile, sunetele, parfumurile mă amețesc, comentă Kailea, inspirînd adînc si aplecîndu-se spre Leto.

N-am mai văzut niciodată asa ceva — nici pe Ix, nici pe Caladan.

Leto răspunse:

— Nimeni din imperiu n-a mai văzut asa ceva de aproape o sută patruzeci de ani...

În primul rînd, chiar în fata Atreizilor, stătea un grup de femei Bene Gesserit, în robe negre identice, între care se afla si bătrîna Maică Superioară Harishka. Pe partea cealalta a culoarului fata de femeile tăcute si intrigante stăteau soldati sardaukari complet înarmati, îmbrăcati în uniforme de ceremonie.

Delegatia Bene Gesserit o saluta pe Cucernica Maică Anirul, cea cu chipul proaspăt, viitoarea împărăteasă, în timp ce aceasta trecu pe lînga grup însotită de numeroasa gardă de onoare si de doamne de companie îmbracate în rochii care-ti luau ochii. Rhombur o cautî cu privirea pe fermecătoarea blondă care-i daduse misteriosul mesaj-cub, si o descoperi stînd alături de Hasimir Fenring, în loc să fie împreună cu celelalte surori.

Sub cupola înaltă a sălii cu siruri de balcoane pînă sus plutea un aer de nerăbdare. În cele din urmă, se făcu liniste în Teatrul Mare, si toată lumea se ridică în picioare, cu respect, dîndu-si jos pălăriile si sepcile.

Printul mostenitor Shaddam, îmbrăcat într-o uniformă de mare tinuta de comandant sardaukar, cu epoleti de argint [illegible] stema Leului de Aur a Casei Corrino [illegible] ar, pe corsetul de catifea si damasc. Păr[illegible] pomădat cu pulbere sclipitoare. Membri[illegible] [illegible]iale îl urmau, purtînd cu totii culorile [illegible]

[illegible] venea Marele Preot din Dur, care [illegible] în traditie, pe toti împaratii încă de la [illegible] gînditoare. În pofida sortii schim[illegible] [illegible] religii, Marele Preot presăr[illegible] [illegible] ruginie de pe Dur, în stînga si-n dreapta [illegible] publicului.

[illegible] al lui Shaddam si uniform[illegible] [illegible] printul moștenitor

pasise pe un alt culoar cu numai cîteva zile înainte, pentru a depune mărturie în sprijinul său. Într-un fel, i se părea că vărul său cu cinge albastru arătase atunci mai imperial, împodobit cum era cu mătăsurile fine și giuvaierurile unui împărat. Acum arăta mai mult a soldat — comandantul suprem al tuturor forțelor imperiale.

— O mișcare politică evidentă, zise Havat, aplecîndu-se să-i șoptească la ureche. Ați observat? Shaddam le arată gărzilor de sardaukari că noul împărat se consideră un membru al organizației lor, că ei sunt importanți pentru domnia sa.

Leto dădu din cap, înțelegînd perfect metoda. Ca și tatăl său, tînărul duce tranșeriza cu oamenii săi, luînd masa împreună cu ei și alăturîndu-li-se în sarcinile de fiecare zi, pentru a arăta că nu va cere niciodată trupelor sale să facă ceva ce el n-ar face.

— Mie mi se pare mai mult spectacol decît substanță, comentă Rhombur.

— În conducerea unui mare imperiu există loc și pentru spectacol, zise Kailea.

Pe Leto îl străfulgeră amintirea înclinației bătrînului duce pentru lupte cu tauri și alte spectacole.

Lui Shaddam îi plăcea grandoarea, se îmbăia în glorie. Făcu o plecăciune trecînd tantos pe lîngă viitoarea sa soție și grupul Bene Gesserit. Încoronarea avea loc prima. Shaddam se opri la locul destinat și se întoarse cu fața spre Marele Preot din Dur, care acum ținea pe o pernă aurită coroana imperială strălucitoare.

În spatele printului moștenitor se deschise o cortină simplă pentru a dezvălui podiumul imperial, adus pînă aici. Masivul tron, deocamdată gol, fusese sculptat dintr-o singură bucată de cuarț verde-albăstrui — cea mai mare care fusese găsită vreodată, datînd din vremea împăratului Hassik al III-lea. Proiectoare ascunse emiteau raze laser perfect acordate în adîncimea blocului de cristal, refractîndu-se într-o explozie de curcubee. Publicului i se tăie respirația în fața frumusetii translucide a tronului.

Într-adevăr, există loc pentru ceremonii între treburile zilnice ale imperiului, se gîndi Leto. *Exercită o influenta unificatoare, făcîndu-i pe oameni să simtă că sunt o parte din ceva însemnat.*

Astfel de ceremonii cimentau impresia că Umanitatea, nu Haosul, domnea în univers. Chiar si un împărat preocupat de propriile interese, cum era Shaddam, putea fi bun la ceva, simtea Leto... si spera cu ardoare.

Prințul mostenitor urcă solemn treptele podiumului imperial si se așeză pe tron, privind fix înainte. Urmînd procedura uzuală, Marele Preot se deplasă în spatele său și ridică în aer coroana acoperită cu pietre prețioase.

— Print moștenitor Shaddam Raphael Corrino al IV-lea, juri fidelitate Sfîntului imperiu?

Vocea preotului se răspîndi în tot teatrul, prin difuzoare de o calitate atît de bună încît toti cei din public puteau auzi sunetele perfect naturale, fără distorsiuni. Aceleași cuvinte erau transmise pe întreaga planetă Kaitain si urmau să fie împrăstiate în întregul imperiu.

— Jur, bubui glasul lui Shaddam.

Marele Preot coborî simbolul funcției pe fruntea barbatului așezat, iar către demnitarii prezenți spuse:

— Vi-l dăruiesc pe noul Împărat Padisah Shaddam al IV-lea, fie ca domnia sa să strălucească la fel de mult ca stelele!

— Fie ca domnia sa să strălucească la fel de mult ca stelele! intonă publicul într-un răspuns tunător.

Cînd Shaddam se ridică de pe tron, cu coroana învăpăiată pe cap, era deja Împăratul Universului Cunoscut. Miile de oameni din interiorul sălii aplaudară si-l ovationară. El se uită spre publicul care era un microcosmos reprezentînd tot ceea ce stăpînea, si ochii îi căzură pe Anirul, cea cu ochi de căprioară, care se afla chiar la picioarele podiumului, alături de garda sa de onoare si de doamnele de companie. Împăratul întinse o mînă, făcîndu-i semn miresei lui.

Harishka, Maica Superioară a Bene Gesserit, o conduse pe Anirul lîngă Shaddam. Superbele femei se miscau cu mersul plutit, fără de cusur, al Comunității, de parcă Shaddam ar fi fost un magnet care le atrăgea cu prezența sa. Apoi, bătrîna Harishka se întoarse la locul ei, lîngă celelalte surori Bene Gesserit.

Preotul rosti cîteva vorbe deasupra cuplului imperial, în timp ce împăratul strecură două inele cu diamant pe inelarul lui Anirul, urmate de o splendidă brătară cu pietre-de-apă roșii, o amintire care-i aparținuse bunicii sale dinspre mamă.

Cînd fură proclamați împărat și împărătească-consoartă, Marele Preot din Dur îi prezentă adunării. În mijlocul multimii, Hasimir Fenring se aplecă spre Margot si sopti:

— Ce-ar fi să înaintăm și noi să vedem, poate că Marele Preot ar putea improviza încă o ceremonie rapidă?

Ea chicoti, înghiontindu-l în glumă.

În acea seară, hedonismul din metropola capitală atinse o culme febrilă a revărsării de adrenalină, feromoni și muzică. Cuplul imperial luă parte la un somptuos banchet de prînz urmat de un mare bal și apoi de o magnifică orgie culinară, care făcu ospețele de dinainte să pară nimic mai mult decît un aperitiv. Cînd proaspăt căsătoriții plecară spre palatul imperial, fură acoperiți de o ploaie de trandafiri de mătase merh și urmați de nobili.

În cele din urmă, împăratul Shaddam al IV-lea și doamna Anirul se retraseră în patul nuptial. În afara camerei, nobili și doamne care băuseră prea mult sunau din clopoței de cristal și făceau să plutească licurigloburi strălucitoare la ferestre — tradiționala serenadă grotescă menită să aducă binecuvîntarea fertilității asupra celor doi.

Festivitățile continuară la fel ca în ultima mie de ani, încă de pe vremurile pre-Butleriene, pînă la rădăcinile imperiului însuși. Mai mult de o mie de daruri

costisitoare fură îngrămădite pe pajistea din fața palatului imperial. Acestea urmau să fie adunate de servitorii curții și împărtite mai tîrziu multimii, în timpul săptămînii de festivități de pe Kaitain.

După ce toate sărbătorile se vor sfîrsi, Shaddam va fi în sfîrsit în stare să se întoarcă la slujba lui de a conduce Imperiul de Un Milion de Lumi.

Conform analizei finale, evenimentul legendar numit Gambitul lui Leto a devenit baza imensei popularități a tînărului duce Atreides. El s-a înfățisat pe sine cu succes ca pe un far strălucitor al onoarei într-o mare galactică a beznei. Pentru mulți dintre membrii Landsraadului, cinstea și naivitatea lui Leto au devenit un simbol al onoarei, care i-a făcut să rosească pe multi din Casele Mari si Minore, determinîndu-i să-și modifice comportamentul unii față de alții... pentru scurtă vreme cel putin, pînă ce vechile tipare familiare au reapărut.

Originile Casei Atreides: Semintele viitorului în imperiul galactic, de Bronso din Ix

Furios că planurile sale dăduseră gres, baronul Harkonnen tuna și fulgera prin sălile fortăreței familiei sale de pe Giedi Prime. Răcni ordine ca personalul clădirii să-i găsească un pitic pe care să-l tortureze; avea nevoie de o creatură pe care să o domine, ceva ce putea fi zdrobit în întregime.

Cînd Yh'imm, unul dintre supraveghetorii distracțiilor baronului se plînse că nu era chiar ceva foarte sportiv pntru el să persecute un om numai din cauza mărimii sale fizice, baronul ordonă ca picioarele lui Yh'imm să fie amputate de la genunchi. În acest fel, supraveghetorul de distractii hărăzit scurtării, se va potrivi perfect în patul lui Procust.

În timp ce omul, care urla și implora, fu tîrît afară pentru a fi dat pe mîna chirurgilor Harkonnen, baronul convocă pe nepotul său, Glossu Rabban, si pe mentatul

Piter de Vries să se prezinte la el pentru o discuție vitală în camera de lucru a baronului.

Așteptîndu-i asezat la o un birou plin de hîrtii s rapoarte scrise pe cristal ridulian, baronul tună cu vocea lui de bas:

— Lua-i-ar naiba pe Atreizi, de la țîncul duce la strămoșii lui bastarzi! Aș vrea să fi crăpat cu toții la bătălia de la Corrin...

Se răsuci cînd de Vries se arătă în pragul camere de lucru, și aproape că-și pierdu echilibrul din cauza unei contracții musculare necontrolate. Se apucă de marginea biroului pentru a se putea ține pe picioare.

— Cum a reușit Leto să supraviețuiască procesului? Nu avea nici o dovadă, nici o apărare...

Licurigloburi estompate pluteau la înălțime prin încăpere.

— Nici acum n-are idee despre ce s-a întîmplat cu adevărat...

Urletele baronului răsunau în încăpere și, prin ușa deschisă, în holurile cu podele din piatră șlefuită s ornamente de alamă. Rabban alergă pe coridor.

— Și fie Shaddam blestemat pentru că s-a amestecat! Ce drept are el să ia partea cuiva, numai pentru că este împărat? Ce are de cîștigat?

Atît Rabban, cît și de Vries ezitară în fața intrări cu cadru de fier a camerei de lucru, deloc doritori să intre în vîrtejul mîniei baronului. Mentatul închise ochii și-și frecă sprîncenele groase, încercînd să se gîndească ce să spună sau să facă. Rabban se duse spre o firidă și-și turnă un pahar mare de coniac kirana. Bău, plescăi ca un animal.

Baronul se îndepărtă de masă și începu să pășească de colo pînă colo, cu mișcări ciudat de sacadate, ca cum avea dificultăți în a-și menține echilibrul. Haine sale păreau strîmte pe el, din cauză că mai pusese în greutate în ultima vreme.

— Trebuia să înceapă un război din senin, iar după masacru, cine urma să culeagă resturile? Dar blestema

de Atreides au reusit cumva să-i împiedice pe toți să se omoare între ei. Insistînd asupra unui proces prin renunțare riscant — la naiba și cu ritualurile astea vechi! — și cu dorința lui de a se sacrifica numai ca să-și protejeze prețiosii prieteni si echipajul, Leto Atreides a obținut o impresie favorabilă în Landsraad. Popularitatea lui crește spectaculos!

Piter de Vries își drese glasul.

— Domnule baron, poate că a fost o greșeală să-i asmuțim împotriva tleilaxu. Nimănui nu-i pasă de tleilaxu. Era greu să trezim un sentiment general de indignare între membrii Caselor. N-am plănuit niciodată ca această chestiune să ducă la un proces...

— N-am făcut nici o greseală! grohăi Rabban, sărind imediat în apărarea unchiului său. Îți prețuiesti viața, Piter?

De Vries nu răspunse, dar nici nu arătă vreun pic de teamă. Era el însuși un luptător formidabil, cu viclesuguri și o experientă care putea, fără îndoială, să înfrîngă puterea muschilor lui Raban, dacă ar ajunge la o luptă corp la corp.

Baronul îi aruncă nepotului său o privire dezamăgită. *Nu prea pari să poti pricepe ceva ascuns chiar și sub o umbră de subtilitate...*

Rabban se holbă la mentat.

— Ducele Leto este doar un tînăr conducător impetuos, dintr-o familie fără pretenții. Casa Atreides își scoate cîstigurile vînzînd... orez pundi!

Scuipase cuvintele.

— Adevărul este, Rabban, zise mentatul strîmb, cu un glas moale ca de sarpe, că ceilalti membri ai Consiliului Landsraadului chiar par *să-l placă*. Ei admiră ceea ce a realizat pustiul duce. Am reușit să-l transformăm într-un erou!

Rabban își termină băutura, își turnă încă un pahar și-l sorbi și pe acesta.

— De cînd a devenit *altruist* Consiliul Landsraadului? pufni baronul. Asta-i chiar si mai incredibil decît faptul că Leto a cîstigat procesul...

Dinspre sălile chirurgicale însirate pe holurile întunecoase, puteau fi auzite zgomote oribile, strigăte de agonie care se reverberau pe coridoare pînă în camera de lucru a baronului. Licurigloburile voalate clipeau, dar îsi păstrau nivelul scăzut de luminozitate.

Baronul îl străpunse pe de Vries cu privirea, apoi arătă spre sălile de operații.

— Poate că ar trebui să te ocupi de asta chiar tu, Piter. Vreau să mă asigur că idiotul acela de supraveghetor supraviețuieste intervenției... cel puțin pînă cînd mă voi fi servit suficient de el.

— Da, domnule baron, zise mentatul și se grăbi spre sălile medicale. Țipetele deveniseră mai ascuțite, aproape feminine. Baronul auzea sunetul sfîrîit al bisturielor calorice și al unui ferăstrău mecanic.

Se gîndi la proaspăt scurtata lui jucărie si la ce va face cu Yh'imm după ce tranchilizantele își vor înceta efectul. Sau poate că medicii reusiseră să-si facă treaba fără să folosească nici un fel de anestezice? Poate...

Rabban îsi închise pleoapele grele într-o plăcere supremă, doar ascultînd si savurînd sunetele. Dac-ar fi fost după el, l-ar fi vînat mai degrabă pe individ prin rezervatia naturală de pe Giedi Prime. Baronul considera însă că era mult prea complicat — toată alergătura si urmărirea si cocotatul pe stîncile acoperite de zăpadă... Putea găsi căi mult mai bune de a-si petrece timpul. În afară de asta, membrele si încheieturile îl dureau tot mai tare pe baron în ultima vreme, mușchii îi slăbiseră si tremurau, trupul îsi pierdea forța.

Deocamdată, baronul îsi născocea propriile sale sporturi. O dată ce cioturile lui Yh'imm aveau să fie cauterizate si vindecate, îsi va imagina că nefericitul supraveghetor era ducele Atreides însusi. Asta va fi distractiv.

Baronul se opri și-si dădu seama ce prostie era să-și facă sînge rău din cauza eșecului unui singur plan. Timp de nenumărate generații, Harkonnenii întinseseră capcane subtile pentru dușmanii lor de moarte. Însă Atreizii erau dificil de ucis, mai ales cînd se găseau cu spatele la zid. Conflictul data de pe vremea Marii Revolte, ca și trădarea și acuzațiile de lașitate. De atunci, Harkonenni îi urîseră dintotdeauna pe Atreizi, și viceversa...

Și așa va fi întotdeauna.

— Încă avem Arrakisul, zise baronul. Încă mai controlăm producția de melanj, chiar dacă suntem sub cizma CHOAM și sub privirile atente ale Împăratului Padișah. Rînji spre Rabban, care-i întoarse rînjetul, din pură obișnuință.

Adînc, în inima măreției întunecate și murdare a fortăreței Harkonnen, baronul își strînse pumnul și-l ridică sus în aer.

— Atîta vreme cît noi controlăm Arrakis, ne controlăm propriul nostru destin!

Își coborî palma pe umărul vătuit al nepotului său.

— Vom stoarce atîta mirodenie din nisipuri pînă ce din Arrakis nu va rămîne decît o coajă goală!

Universul conține surse neexplorate și pînă acum neimaginate de energie. Ele se află chiar sub ochii tăi și totusi nu le poți vedea. Sunt în mintea ta, dar nu te poți gîndi la ele. Dar eu pot!

TIO HOLTZMAN, Culegere de Conferinte

Pe planeta Junction a Ghildei Spațiale, cel care fusese odată D'murr Pilru fu adus dinaintea unui tribunal al navigatorilor. Nu îi comunicară motivele și, cu toată intuiția și înțelegerea sa conceptuală a universului, nu putu descoperi ce voiau de la el.

Nici unul dintre cursanți nu i se alătură lui D'murr. nici unul dintre noii piloți, care învățaseră împreună cu el despre căile spațiului pliat. Pe uriașul teren de paradă, acoperit cu iarbă-neagră pitică, containerele etanșe cu mirodenie ale înaltului tribunal erau aliniate în semicerc pe dalele de piatră ale pavajului, unde urmele miilor de sesiuni anterioare puteau fi încă văzute.

Containerul mai mic al lui D'murr era așezat în fața lor, singur în centrul semicercului. Navigator doar de puțin timp, încă pilot de rang inferior, își păstrase în interiorul containerului mult din aspectul său omenesc. Membrii tribunalului — cu toții timonieri, fiecare în propriul său container — arătau doar capete mărite și ochi monstruos modificați, cu care priveau prin penumbra cafeniu-portocalie.

Voi fi ca ei, într-o bună zi, se gîndi D'murr. Cîndva, s-ar fi dat înapoi îngrozit; acum accepta asta ca pe ceva

inevitabil. Se gîndea la toate noile revelații pe care le va avea o dată cu schimbarea.

Tribunalul Ghildei i se adresă în limbajul prescurtat al matematicii superioare, gînduri și cuvinte comunicate prin țesătura spațiului însuși — mult mai eficient decît orice conversație umană. Grodin, instructorul-șef, juca rolul de purtător de cuvînt.

— Ai fost monitorizat, zise Grodin.

Printr-o procedură stabilită cu multă vreme în urmă, instructorii Ghildei instalau dispozitive de înregistrare holografică în cabina de pilotaj a fiecărui transspațial și în fiecare container de instruire pentru piloții noi și netestați. Periodic, pe traseele sinuoase ale navelor printre stele, aceste înregistrări erau scoase din transportoare și din navele de mărfuri și aduse apoi pe Junction.

— Toate probele sunt examinate în amănunțime, ca o procedură de rutină.

D'murr știa că functionarii Băncii Ghildei și partenerii lor economici din CHOAM trebuiau să se asigure că regulile importante ale navigatiei și măsurile de siguranță erau respectate. Nu pusese la îndoială nici una dintre ele.

— Ghilda este nedumerită de transmisiunile direcționate și neautorizate, destinate cabinei tale de navigație.

Dispozitivul de comunicare al fratelui său! D'murr se răsuci în containerul său, plutind liber, întrevăzînd toate posibilitătile neclare, pedepsele și sancțiunile pe care le putea primi. Putea deveni unul dintre acei jalnici navigatori eșuați, piperniciți și inumani — plătind prețul fizic, fără să fi cules și beneficiile. Dar D'murr știa că avea capacități puternice! Poate că timonierii îl vor ierta...

— Sîntem curioși, zise Grodin.

D'murr le spuse totul, le explică tot ceea ce știa, le dădu toate amănuntele. Încercînd să-și amintească ce-i transmisese C'tair, relată despre conditiile de pe planeta

izolată Ix și despre decizia tleilaxu de a reveni la proiectele mai primitive de construcție a transspațialelor. Amănutul legat de transspațiale îi tulbură, însă tribunalul era mult mai interesat de funcționarea „transmițătorului Rogo".

— N-am realizat niciodată transmisiuni instantanee în spațiul pliat, comentă Grodin.

De secole, toate mesajele fuseseră duse de curieri, în forma lor fizică, la bordul unor nave fizice care călătoreau prin spațiul pliat mult mai rapid decît orice metodă de transmisiune cunoscută care putea străbate spațiul.

— Putem folosi această inovație?

D'murr își dădu seama de potențialul militar si economic al unui asemenea dispozitiv, dacă se putea dovedi realizabil. Deși nu cunoștea toate detaliile tehnice, fratele său crease un sistem fără precedent, extrem de șocant pentru Ghilda Spațială. Îl voiau pentru ei înșisi.

Un membru important al tribunalului sugeră posibilitatea folosirii unui navigator evoluat din punct de vedere mental la ambele capete ale comunicării, în locul unei simple ființe umane precum C'tair Pilru. Un altul se întrebă dacă legătura nu era mai mult mentală decît tehnologică, o conexiune îmbunătățită datorită apropierii din trecut dintre cei doi gemeni și a similarității tiparelor lor cerebrale.

Poate că în vastul rezervor de piloți, navigatori și timonieri, Ghilda ar putea găsi și alții cu conexiuni mentale asemănătoare... deși probabil că era ceva rar. Cu toate acestea, în ciuda costurilor și dificultăților, această metodă de comunicație era poate un serviciu care putea fi testat, iar apoi oferit împăratului, la un pret foarte ridicat.

— Îți poți menține statutul de pilot, conchise Grodin, eliberîndu-l de sub anchetă.

Timp de cîteva săptămîni după întoarcerea triumfală de pe Kaitain, ducele Leto Atreides și Rhombur Vernius

așteptaseră un răspuns din partea noului împărat referitor la cererea lor pentru o audiență imperială. Leto era pregătit să urce la bordul unei navete si să călătorească spre palatul imperial în clipa sosirii unui curier cu o confirmare a unei date în agenda împăratului. Jurase să nu pomenească de mesajul-bluf, hotărît să nu mai continue chestiunea legăturii Corrino-tleilaxu... dar Shaddam al IV-lea trebuia să fie curios.

În orice caz, dacă mai trecea încă o săptămînă fără nici un răspuns, Leto avea să se ducă acolo chiar și fără audiență...

Încercînd să profite de creșterea prestigiului si a popularității sale, Leto dorea să discute despre o amnistie și niște compensații acordate Casei Vernius. Credea că aceasta ar fi fost cea mai bună șansă pentru a rezolva situația într-un mod favorabil, dar pe măsură ce zilele se scurgeau într-o tăcere imperială deplină, vedea cum ocazia i se scurgea printre degete ca nisipul. Chiar și optimistul Rhombur deveni mai agitat si frustrat, în timp ce Kailea se resemna tot mai mult cu opțiunile lor limitate în viață.

În cele din urmă, într-un comunicat standard transmis prin intermediul unui curier uman care aducea un cilindru cu mesaje, împăratul sugeră că — avînd în vedere că puținul timp liber disponibil pentru discutii cu vărul său — ar putea folosi o nouă și neverificată încă metodă de comunicații oferită de Ghilda Spațială, un procedeu instantaneu numit Ghildlink. Implica legătură mentală a doi navigatori ai Ghildei, poziționați în sisteme stelare diferite; un transspațial aflat pe orbită în apropierea planetei Caladan și un altul staționat lîngă Kaitain, ar fi putut, teoretic, facilita o conversatie între ducele Leto Atreides și împăratul Shaddam al IV-lea.

— Cel puțin, voi putea să spun ce am de spus, zise Leto, deși nu mai auzise niciodată de o astfel de metodă de comunicații. Shaddam părea totuși nerăbdător s-o încerce pentru propriile lui scopuri, plus că în acest fel

nu-l putea vedea nimeni întîlnindu-se efectiv cu ducele Leto Atreides.

Ochii verzi ai lui Kailea se aprinseră; reusi să ignore chiar și dezagreabilul cap de taur care atîrna pe peretele din sala de mese. Se duse să-si schimbe hainele în mîndrele culori Vernius, desi era puțin probabil că va fi văzută în timpul transmisiei. Rhombur veni la ora stabilită, însoțit de Thufir Hawat. Leto îi expedie din încăpere pe toți servitorii, soldații și restul personalului casei.

Transspațialul care-l adusese pe curier rămase pe o orbită geostațională deasupra Caladanului; un altul aștepta deja lîngă Kaitain. Timonierii sofisticați ai Ghildei de la bordul fiecărei nave — separați unul de altul de distanțe enorme — vor folosi o procedură de nepătruns care le prmitea să-și extindă mintea prin spațiul vid, unindu-și gîndurile pentru a realiza o legătură. Ghilda testase sute dintre navigatorii săi înainte să găsească doi care puteau stabili o legătură directă experimentală — prin telepatie, premoniții alimentate de melanj sau prin altă metodă, ce urma a fi determinată.

Leto inspiră adînc, dorindu-și să fi avut mai mult timp să-și repete discursul. Deși așteptase deja mult prea mult, nu îndrăznea să solicite încă o amînare...

Dintr-un parc magnific de lîngă palatul imperial, mărginit de un gard viu, Shaddam vorbi într-un microfon miniatural de lîngă bărbie, care transmise cuvintele în difuzoarele din cabina de navigație a transspațialului de pe orbita planetei sale.

— Mă poți auzi, Leto Atreides? Aici e o vreme însorită și abia m-am întors din plimbarea de dimineață...

Luă o înghițitură din pocalul cu sirop dulce.

Cînd cuvintele împăratului ajunseră în cabina de navigație a navei care gravita în jurul Kaitainului, timonierul de pe celălalt transspațial de lîngă Caladan le percepu în minte, ca un ecou a ceea ce auzise colegul său. Întrerupînd pentru un moment legătura, timonierul

de lîngă Caladan repetă cuvintele împăratului în globul strălucitor al receptorului care plutea în cabina sa plină cu mirodenie. La rîndul său, Leto, aflat în sala de mese străbătută de ecouri din castelul Caladan, auzi cuvintele în propriul său sistem de difuzoare, distorsionate și lente, fără nici o nuanță emoțională. Dar, cu toate acestea, erau chiar vorbele împăratului.

— Am preferat întotdeauna soarele matinal de pe Caladan, vere, răspunse Leto, folosind o formulă familiară de adresare, încercînd să înceapă în termeni prietenoși. Ar trebui să vizitezi umila noastră planetă într-o bună-zi...

În momentul cînd Leto spuse aceste cuvinte, navigatorul de deasupra Caladanului intră din nou în Ghildlink cu partenerul său, iar cuvintele lui Leto fură auzite în cealaltă navă, apoi transmise jos, pe Kaitain.

— Acest nou sistem de comunicare este uluitor, zise Shaddam, evitînd să comenteze invitația făcută de Leto.

Părea foarte încîntat de posibilitățile oferite de Ghildlink, ca de o nouă jucărie.

— Mult mai rapid decît mesagerii umani, deși va fi probabil extraordinar de scump. Ah, da, avem aici începutul unui nou monopol al Ghildei. Sper că nu vor taxa prea mult mesajele urgente.

Ascultînd cuvintele în sala sa de mese, Leto se întrebă dacă acest mesaj era adresat lui, ori urechilor ciulite ale Ghildei.

Shaddam tuși neliniștit, sunete care nu se repetară în procesul de transmitere.

— Există atîtea probleme importante pe planetele imperiului și atît de puțin timp în care să mă ocup de ele. Am prea puțină vreme pentru prieteniile pe care aș dori să le întrețin, cum ar fi cea cu tine, vere. Despre ce vrei să-mi vorbești?

Leto trase aer în piept, iar trăsăturile ca de soim ale chipului său îngust se înăspriră.

— Slăvite împărate Shaddam, vă implorăm să acordați o amnistie Casei Vernius și să le redați locul de

drept în Landsraad. Planeta Ix este vitală din punct de vedere economic și nu trebuie să rămînă în mîinile tleilaxu. Deja au distrus instalații industriale importante si au eliminat produse vitale pentru securitatea imperiului.

Apoi adăugă, cu o mică aluzie la cacealmaua sa:

— Știm amîndoi prea bine ce se petrece acolo, chiar în acest moment.

Din nou legătura cu tleilaxu, se gîndi Leto. *Să vedem dacă pot să-l fac să creadă că știu mai mult decît știu cu adevărat.* Aflat lîngă el, în sală, Rhombur îl fixă cu o privire îngrijorată.

— Nu pot discuta astfel de chestiuni prin intermediari, răspunse repede Shaddam.

Leto făcu ochii mari auzind ce greseală comisese Shaddam.

— Sugerati că Ghilda nu este de încredere, Sire? Ei transportă armate întregi pentru imperiu si Casele Mari; cunosc sau intuiesc planuri de bătălie chiar înainte ca acestea să fie aplicate. Această Ghildlink este mult mai sigură decît discutiile față în față din camera imperială de audiențe...

— Dar nu am studiat, încă, avantajele și dezavantajele acestei metode, protestă Shaddam, eschivîndu-se

Urmărise cresterea popularității și influenței ducelui Leto Atreides. Avea oare acest parvenit legături care să se extindă chiar și în Ghilda Spațială? Se uită în jur. prin grădina pustie, dorindu-și ca Fenring să fie cu el, însă omul cu chip de nevăstuică se pregătea pentru călătoria spre Arrakis. *La urma urmei, poate că a fost o greșeală că l-am salvat pe Leto...*

Păstrîndu-și exprimarea cît mai simplă și la obiect, Leto prezentă cauza nobilă a ixienilor, afirmînd că niciodată Casa Vernius nu fabricase tehnologie interzisă. În pofida promisiunilor făcute, tleilaxu nu predaseră nici un dosar și nici o probă organismului de conducere al Landsraadului, dar luaseră lucrurile în propriile mîini, mînați de lăcomia lor pentru bogătiile

de pe Ix. Bazîndu-se pe discuțiile pe care le avusese cu Rhombur, Leto oferi o estimare a valorii fiefului și a pagubelor provocate de tleilaxu.

— Asta mi se pare exagerat, zise Shaddam, cam prea repede. Rapoartele de la Bene Tleilax indică valori mult mai scăzute.

A fost acolo, se gîndi Leto, *și ascunde asta.*

— Bineînțeles că tleilaxu ar încerca să reducă cifrele, Sire, cu scopul de a plăti cît mai puține compensații, dacă vor fi vreodată siliți să le achite.

Leto continuă să estimeze pierderile în vieți omenești de pe Ix și chiar făcu unele comentarii despre prețul de sînge nejustificat oferit de Elrood pentru moartea doamnei Shando. Apoi, cu o voce înecată de emoție, vorbi despre situația grea a contelui Vernius, care rămăsese ascuns pe vreo planetă necunoscută și îndepărtată.

În timpul unei pauze mai lungi de la capătul său de conexiune, Shaddam începu să clocotească. Se întrebă cu disperare cît știa cu adevărat despre problema tleilaxu acest duce obraznic. Lansase anumite aluzii, nuanțe... dar nu cumva blufa? Ca nou împărat, Shaddam trebuia să facă urgent ceva, să țină situația sub control — dar nu-și putea permite să lase Casa Vernius să revină la căminul său ancestral. Cercetările tleilaxu pentru mirodenia artificială erau vitale și deloc ușor de mutat în altă parte. Familia Vernius era o victimă nefericită — lui Shaddam nu-i păsa de mîndria rănită a tatălui său sau de răzbunările meschine — însă acești oameni nu puteau fi salvați acum, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

În cele din urmă, împăratul își drese glasul și spuse:

— Cea mai bună ofertă pe care o putem face este o amnistie limitată. Din moment ce Rhombur și Kailea Vernius sunt în grija ta personală, duce Leto, le garantăm protecția deplină și iertarea. De acum înainte, nu mai există nici un preț pus pe capul lor. Sunt absolviți de orice vină. Ai garanția mea pentru asta.

Văzînd pe chipurile fericite ale celor doi exilați ixieni că nu le venea să creadă, Leto continuă:

— Vă mulțumim, Sire, dar cum rămîne cu compensatiile pentru proprietățile familiei?

— Nici un fel de compensații! răspunse Shaddam, pe un ton mult mai sever decît reuși ghildarul să reproducă. Și nici restabilirea Casei Vernius pe vechea sa poziție de pe Xuttuh, fostă Ix. Ah, da... Bene Tleilax mi-au prezentat de fapt o documentație foarte vastă, convingătoare, și eu sunt satisfăcut de veridicitatea ei. Din motive de securitate imperială nu pot divulga detalii. Mi-ai pus destul răbdarea la încercare!

Leto mormăi iritat.

— Toate dovezile care nu pot fi examinate nu sînt dovezi, Sire. Ar trebui prezentate în fața unei curți.

— Ce se întîmplă cu tatăl meu și cu alți supraviețuitori ai Casei Vernius? întrebă Rhombur în microfonul folosit de Leto. Pot beneficia și ei de amnistie, oriunde ar fi ? Nu ar face nici un rău nimănui...

Răspunsul lui Shaddam, destinat lui Leto, fu rapid și dureros ca mușcătura unui șarpe veninos:

— Am fost îngăduitor cu tine, vere — dar te previn să nu întinzi prea mult coarda. Dacă nu aveam sentimente personale atît de favorabile ție, nu m-aș fi deranjat niciodată să depun mărturie în apărarea ta, nici nu ți-aș fi acordat această audiență improvizată de astăzi — nici concesii prietenilor tăi. Aministie pentru cei doi copii, atît!

Ascultînd cuvintele aspre retransmise lui, Leto începu să fiarbă, dar își păstră calmul. Era clar că nu putea să-l mai preseze pe Shaddam în continuare.

— Vă sugerăm să acceptați acești termeni cît timp mai sunt încă dispus să-i garantez, zise Shaddam. În orice clipă îmi pot fi prezentate noi dovezi împotriva Casei Vernius, care m-ar putea face să fiu mai puțin binevoitor.

Departe de microfon, Leto se sfătui cu Rhombur și Kailea. Fără prea multă tragere de inimă, cei doi frați înclinau spre acceptare.

— Cel puțin, acum am repurtat o mică victorie, Leto, zise Kailea cu vocea ei dulce. Măcar, vom avea viețile noastre și libertatea — dacă nu și moștenirea. În afară de asta, traiul aici, alături de tine, nu e ceva atît de groaznic. Așa cum spune Rhombur întotdeauna, putem trage maximum de foloase din situația noastră.

Rhombur o luă de umăr pe sora lui.

— Dacă asta e destul pentru Kailea, atunci va fi destul de bine și pentru mine.

— Atunci, înțelegerea rămîne așa, glăsui Shaddam — acordul lor îi fusese trimis prin intermediarii din Ghildlink. Vor fi pregătite și actele oficiale...

Apoi vorbele îi deveniră tăioase ca niște lame.

— Și mă aștept să nu mai aud niciodată de problema asta!

Brusc, împăratul întrerupse comunicarea prin Ghildlink, iar cei doi navigatori întrerupseră legătura lor mentală. Leto îi trase spre el pe Rhombur si Kailea, îmbrățișîndu-i, știind că în sfîrșit cei doi erau în siguranță.

Numai smintitii lasă martori în urma lor.

HASIMIR FENRING

— Îmi va fi dor de Kaitain, zise Fenring, pe un ton ciudat, sumbru.

În cursul zilei, trebuia să se prezinte pe Arrakis, în calitate de observator imperial al lui Shaddam. *Exilat în desert!* Însă Margot îi spusese să vadă oportunitătile... Fenring era bun la așa ceva. Nu cumva împăratul avea în minte mai mult decît o simplă pedeapsă? Putea face din asta o poziție puternică?

Fenring crescuse alături de Shaddam — amîndoi cu douăzeci de ani mai tineri ca Fafnir, fostul mostenitor prezumtiv al Tronului Leului de Aur. Avînd un print mostenitor mai în vîrstă la locul potrivit și o mulțime de fiice de la diferite soții, Elrood nu se așteptase la prea multe de la prințul mai tînăr și, la sugestia discretă a mamei sale Bene Gesserit, lui Fenring i se permisese să studieze împreună cu acesta.

De-a lungul anilor, Fenring se transformase într-un „executor", o persoană dispusă să îndeplinească toate sarcinile necesare pentru prietenul său, Shaddam, indiferent cît de neplăcute ar fi fost — inclusiv uciderea lui Fafnir. Cei doi companioni împărtășeau multe secrete întunecate, prea multe ca să se despartă acum fără repercusiuni serioase... si amîndoi stiau asta.

Shaddam mi-e îndatorat, fir-ar să fie!

Lăsat să se mai gîndească la asta, noul împărat va întelege că nu-si putea permite să-l aibă pe Fenring ca

dusman, sau măcar ca slujbaș imperial nemulțumit. Nu va trece mult și Shaddam îl va chema înapoi de pe Arrakis. Era doar o chestiune de timp...

Va găsi el cumva o cale să transforme orice împrejurare într-un avantaj.

Doamna Margot, cu care se căsătorise printr-o ceremonie simplă cu trei zile în urmă, luă comanda sub-șambelanilor si a servitorilor disponibili. Dînd cîte un ordin la fiecare pas, declanșă un adevărat iures de împachetat si expediat bagaje. Ca soră Bene Gesserit, avea putine nevoi si nici un fel de preferințe extravagante. Intelegînd însă importanța zorzoanelor și a aparițiilor oficiale, aranjă să trimită o navă de marfă plină de obiecte de lux, inclusiv îmbrăcăminte și mobilier ale Casei Corrino, tacîmuri imperiale, tapiserii și asternuturi fine. Astfel de obiecte vor îmbunătăti statutul soțului ei la Arrakeen, unde își vor stabili reședința privată, la mulți kilometri distanță de centrul puterii Casei Harkonnen, Carthag. Această etalare de independență si lux va arăta guvernanților Harkonnen si funcționarilor lor puterea lui Shaddam și a omniprezenților săi ochi scrutători.

Zîmbind, Fenring o privi pe Margot umblînd de colo-colo, să-si termine treaba. Era o erupție de culori deschise si păr fermecător de culoarea mierii, zîmbete încurajatoare și cuvinte tăioase pentru oricine se mișca prea încet. *Ce femeie minunata!* El și noua lui soție ascundeau secrete fascinante unul față de altul, iar procesul descoperirilor reciproce se dovedea cel mai plăcut dintre toate.

Pînă la căderea noptii vor fi plecati deja pe planeta deșertică, pe care locuitorii ei o numeau Dune.

Mai tîrziu în cursul zilei, în timpul unei ore de relaxare în care nici împăratul, nici prietenul său de-o viată nu pronunțară scuzele care-ar fi trebuit rostite, Fenring se așeză în fata consolei de minge-scut așteptînd ca Împăratul Padisah Shaddam al IV-lea să facă

următoarea mutare. Stăteau singuri într-o camera retrasă, cu pereții de plaz, în vîrful unuia dintre turnurile palatului. Toptere-liliac bîzîiau în depărtare, mai sus decît zmeele ornate cu panglici și baloanele sclipitoare.

Fenring fredona o melodie, deși știa că Shaddam detesta astfel de maniere. În cele din urmă, noul împărat trecu o tijă prin scutul licăritor, exact cu viteza potrivită — nici prea repede, nici prea încet. Tija ațintită antrenă rotirea unui disc interior, făcînd ca bila neagră din centrul globului să plutească în aer. Concentrîndu-se intens, Shaddam smulse tija, iar mingea căzu în receptaclul cu numărul 9.

— Ați exersat, Sire... hmmm...? zise Fenring. Nu are un împărat îndatoriri mai presante? Dar va trebui să fiți mai bun de-atît ca să reușiți să mă bateți.

Împăratul se holbă la tija pe care tocmai o folosise de parcă i-ar fi înșelat așteptările.

— Vreți să schimbăm bețele, Sire? se oferi Fenring amabil, pe un ton ironic. Este ceva în neregulă cu acesta?

Shaddam scutură din cap cu încăpățînare.

— Rămîn cu ăsta, Hasimir — asta va fi ultima noastră partidă, pentru ceva vreme.

Trase adînc aer în piept, dilatîndu-și nările.

— Ți-am spus că pot să mă descurc și singur.

Ezită puțin.

— Dar asta nu înseamnă că nu mai prețuiesc sfaturile tale.

— Firește, Sire. De aceea m-ați trimis într-o gaură prăfuită, populată de viermi de nisip și barbari nespălați...

Fără nici un fel de emoții, privi la Shaddam prin consola de minge-scut.

— Cred că e o mare greșeală, Alteța Voastră. În aceste prime zile ale domniei voastre, veți avea nevoie de sfaturi bune și obiective mai mult ca niciodată pînă acum. Nu vă puteți descurca singur, și în cine altcineva v-ați putea încrede decît în mine?

— Ei bine, m-am descurcat foarte bine cu criza Atreides. Am evitat singur un dezastru.

Întîrziindu-și mutarea pe consola de minge-scut, Fenring rosti:

— Sunt de acord că rezultatul a fost favorabil — însă tot n-am aflat ce știe despre noi și tleilaxu.

— N-am vrut să par prea îngrijorat...

— Uhmmm... Poate că aveți dreptate, dar dacă ați rezolvat problema, atunci spuneți-mi și mie: dacă nu Leto, cine altcineva a tras asupra navelor tleilaxu? Și cum?

— Mă gîndesc la unele alternative.

Ochii prea mari ai lui Fenring fulgerară.

— Leto e acum incredibil de popular, poate că într-o zi va deveni chiar o amenințare pentru tronul domniei-voastre. Indiferent dacă el a pus la cale criza sau nu, ducele Atreides a transformat-o într-o victorie de netăgăduit pentru el însuși și pentru onoarea Casei sale. A depășit un obstacol insurmontabil și s-a comportat cu o grație remarcabilă. Membrii Landsraadului observă imediat astfel de lucruri.

— Ah, da, adevărat, adevărat... dar nu avem nici un motiv de îngrijorare.

— Eu nu sînt atît de sigur, Sire. Nemulțumirile dintre Case s-ar putea să nu se fi risipit în întregime, așa cum am fost făcuți să credem.

— Le avem pe Bene Gesserit de partea noastră, mulțumită soției mele.

Fenring pufni.

— Cu care v-ați căsătorit la sugestia mea, Sire — dar numai pentru că vrăjitoarele spun ceva, nu înseamnă că este și adevărat. Și dacă alianța nu este de ajuns?

— Ce vrei să spui?

Shaddam se îndepărtă de consola jocului și-i făcu nerăbdător semn lui Fenring să mute.

— Gîndiți-vă la ducele Leto, cît este de imprevizibil. Poate că pune la cale alianțe militare secrete pentru un asalt asupra Kaitainului. Teribilul său succes se traduce

pentru el în termeni de negocieri de putere, și este evident ambitios. Lideri ai Caselor Mari sunt nerăbdători să discute cu el chiar acum. Domnia-voastră, pe de altă parte, nu aveți o bază de sprijin atît de largă...

— Îi am pe sardaukarii mei!

Însă pe fața împăratului apărură urme de îngrijorare.

— Verificați-vă legiunile, să fiti sigur că nu sunt infiltrate. Eu voi fi plecat pe Arrakis, si lucrurile astea mă îngrijorează. Stiu că ati spus că vă puteti descurca și vă cred. Vă ofer doar cel mai bun sfat — asa cum am făcut întotdeauna, Sire.

— Apreciez asta, Hasimir. Dar nu pot să cred că vărul meu, Leto, a declansat criza de pe transspațial pentru a atinge acest scop anume. A fost prea stîngaci. prea riscant. N-avea de unde să stie că voi depune mărturie pentru el.

— Stia însă că veți face ceva, o dată ce ați aflat că detine informații secrete.

Shaddam clătină din cap.

— Nu. Sansele de esec erau enorme. Aproape că a pierdut toate posesiunile familiei sale...

Fenring înălță degetul lung.

— Dar luati în considerare gloria potentială pe care a dobîndit-o, hmmm? Ca dovadă, priviți ce s-a întîmplat cu el între timp. Mă îndoiesc că ar fi putut plănui lucrurile chiar asa, dar Leto e acum un erou. Poporul lui îl iubeste, toti nobilii îl admiră — iar tleilaxu au fost făcuti să pară niste tîmpiți plîngăreti. Aș sugera, Sire — din moment ce insistati să faceti asta de unul singur — să stati cu ochii pe ambitiile Casei Atreides.

— Îti multumesc pentru sfat, Hasimir, zise Shaddam întorcîndu-se la studierea consolei de joc. Oh, apropo. ti-am spus că te-am... avansat?

Fenring pufni scurt.

— N-as numi postul de pe Arrakis o promovare. Observator imperial nu sună teribil de impresionant, nu-i asa?

Shaddam zîmbi si-și înălță bărbia cu un gest foarte imperial. Intenționase de la bun început să facă asta.

— Ah, da... dar cum sună „*contele* Fenring"?

Fenring fu luat prin surprindere.

— Mă... faceți *conte*?

Shaddam încuviință.

— Conte Hasimir Fenring, observator imperial detasat pe Arrakis... Averea familiei tale se mărește, prietene. În cele din urmă, vom avea grijă să te instalăm în Landsraad.

— Si cu un directorat în CHOAM?

Shaddam rîse.

— Toate la vremea lor, Hasimir.

— Atunci, înseamnă că Margot este contesă, presupun?

Ochii săi mari străluciră cînd Shaddam încuviință. Încercă să-si ascundă plăcerea, dar împăratul i-o putea vedea clar pe față.

— Iar acum am să-ți spun de ce este atît de importantă această numire, pentru tine si pentru imperiu. Îti amintești de un om cu numele Pardot Kynes — planetologul pe care tatăl meu l-a trimis acolo acum cîțiva ani?

— Desigur.

— Ei bine, nu ne-a prea fost de folos în ultima vreme. Cîteva rapoarte neregulate, incomplete si aparent cenzurate... Unul dintre spionii mei a trimis chiar vorbă că acest Kynes s-a apropiat prea mult de fremeni, că s-ar putea să fi trecut pragul si să fi devenit unul dintre ei. S-ar fi transformat în băștinas!

Sprîncenele lui Fenring se înălțară.

— Un slujbas imperial care să se amestece cu semintia aceea murdară de primitivi?!?

— Eu sper că nu, dar as dori să descoperi adevărul. În esentă, te numesc despotul meu imperial al mirodeniei, care să controleze în secret productia de melanj de pe Arrakis, ca si progresele experimentelor noastre de pe Xuttuh privind mirodenia sintetică. Vei f

naveta între aceste planete si palatul imperial. Vei transmite numai mesaje codificate, și numai mie!

Pe măsură ce înțelegea magnitudinea misiunii sale si repercusiunile sale, Fenring simți o fervoare renăscută care-i sterse orice urmă de nemulțumire. Da, acum vedea posibilitățile. De-abia astepta să-i spună lui Margot — cu mintea ei de Bene Gesserit, va vedea cu siguranță si alte avantaje.

— Asta sună foarte incitant, Sire. O provocare demnă de talentele mele speciale. Uhmmm... s-ar putea chiar să-mi placă foarte mult.

Revenind la joc, Fenring actionă discul rotitor din interior și dirijă mingea ecranată. Căzu pe receptacolul cu numărul 8. Dădu din cap dezamăgit.

— Păcat, zise Shaddam. Cu o mișcare abilă, aruncă bila sa finală în numărul 10, cîstigînd partida.

Progresul si profitul cer o investitie substantială în personal, echipament și resurse financiare. Totuși, resursa trecută cel mai adesea cu vederea, dar care poate furniza de multe ori cea mai mare răsplată, este investiția în timp.

DOMINIC VERNIUS, Activitătile secrete de pe Ix

Nu mai avea nimic de pierdut...

Absolut nimic.

Contele si eroul de război renegat, cunoscut cîndva sub numele de Dominic Vernius, era mort, șters din arhive și înlăturat de la sînul imperiului. Dar omul însuși continua să trăiască sub alte măști. Era genul de persoană care n-avea să renunțe niciodată.

Dominic luptase cîndva pentru gloria împăratului său. În război, ucisese mii de dusmani cu aparate de luptă si lasere de mînă; simțise de asemenea sîngele victimelor sale de aproape, cînd folosise arme albe sau chiar mîinile goale. Lupta mult, muncea mult si iubea mult.

Iar răsplata pentru investiția lui de-o viață era dezonoarea, surghiunul, moartea soției, dizgrația copiilor...

În ciuda tuturor acestor lucruri, Dominic era un supraviețuitor, un om cu un țel. Stia cum să-si aștepte vremea.

Desi înverșunatul vultur Elrood era deja mort, Dominic nu simțea nici o scînteie de iertare în sufletul lui. Însăși puterea tronului imperial dădea prilejul pentru asemenea abuzuri si asemenea suferințe. Nici măcar noul conducător Shaddam nu se va dovedi mai bun...

Privise Caladanul de la depărtare. Rhombur si Kailea păreau în siguranță; sanctuarul lor rezista, chiar și fără prezența carismatică a bătrînului duce. Plînsese moartea prietenului său Paulus Atreides, dar nu îndrăznise să participe la funeralii sau măcar să trimită mesaje codificate tînărului duce Leto.

Fusese totuși extrem de tentat să meargă pe Kaitain în timpul procesului prin renunțare la privilegii. Rhombur părăsise nesăbuit Caladanul și venise la curtea imperială pentru a-i acorda sprijin colegului său, deși făcînd asta riscase să fie făcut prizonier și executat rapid. Dacă lucrurile ar fi mers prost, Dominic s-ar fi dus acolo și s-ar fi sacrificat să cumpere viața fiului său.

Dar nu fusese nevoie. Leto fusese eliberat, amnistiat, iertat într-un fel imposibil — și la fel Rhombur și Kailea. Cum se întîmplase totul? Mintea lui Dominic era cuprinsă de un vîrtej, și fruntea i se încreți pe capul complet ras. Shaddam însuși îl salvase pe tînărul Leto. Shaddam Corrino al IV-lea, fiul detestabilului împărat Elrood care distrusese Casa Vernius, respinsese — aparent dintr-un capriciu — cazul. Dominic bănuia că în acea hotărîre se amestecaseră mite și constrîngeri enorme, dar nu-si putea imagina ce putea folosi un duce lipsit de experiență, în vîrstă de șaisprezece ani, ca să-l șantajeze pe Împăratul Universului Cunoscut?

Dominic decisese totuși că trebuia să-și asume un anumit risc. Contrar bunului-simț, dar orbit de durere, se îmbrăcase în haine ponosite, își colorase fața într-un arămiu-roșcat și plecase de unul singur spre Bela Tegeuse. Înainte să plece oriunde altundeva, se simțea obligat să vadă locul în care fusese măcelărită soția lui de către sardaukarii lui Elrood.

Folosind vehicule aeriene și terestre, cercetă planeta în tăcere, fără să îndrăznească să pună întrebări, deși multe rapoarte dădeau indicii despre zona în care avusese loc masacrul. În cele din urmă găsi un loc fără însemne, unde culturile fuseseră făcute una cu

pămîntul, răsturnate cu plugul și apoi presărate cu sare, astfel încît să nu mai crească acolo nimic, niciodată. Un conac fusese ars pînă la temelii și apoi acoperit cu synbeton. Nu exista nici o urmă a mormîntului lui Shando, dar el îi simțea prezența.

Dragostea mea a fost aici!

Sub sorii dubli aproape stinși, Dominic îngenunchie pe pămîntul distrus și plînse pînă cînd pierdu socoteala timpului. Iar cînd lacrimile îi secară, în inimă mai simțea doar un gol imens, de plumb.

Măcar era gata, în sfîrșit, pentru pasul următor...

Și astfel, Dominic Vernius cutreieră lumile gata să dea în clocot ale imperiului, adunînd oameni loiali care scăpaseră de pe Ix — oameni care preferau să lucreze cu el, indiferent de scopuri, decît să moțăie ducînd o viață liniștită pe planete agricole, lungindu-și zadarnic traiul lumesc.

Strînse laolaltă ofițeri care luptaseră cu el în timpul rebeliunii de pe Ecaz, oameni cărora le datora viața de zeci de ori. Căutîndu-i, știa că se pune într-un mare pericol, dar Dominic avea încredere în foștii săi camarazi. În ciuda marii recompense care încă mai era pusă pe capul său, știa că nici unul dintre ei nu era dispus să plătească prețul conștiinței de a-și fi trădat fostul comandant.

Dominic spera că noul Împărat Padișah Shaddam al IV-lea, copleșit de treburi, nu se va gîndi să urmărească mișcările subtile și disparițiile unor oameni care luptaseră sub comanda lui Vernius în vremea în care Shaddam abia dacă intrase în adolescență și nici măcar nu era moștenitorul prezumtiv al tronului... în zilele cînd prințul moștenitor Fafnir era primul în ordinea succesiunii.

Trecuseră mulți ani, destui pentru ca cea mai mare parte a acestor veterani să taie frunză la cîini, vorbind despre zilele de glorie, convingîndu-se singuri că războiul și vărsarea de sînge fuseseră mai palpitante și mai glorioase decît în realitate. Cam o treime dintre ei

preferară să nu i se alăture, dar ceilalți se înrolară în tăcere și așteptară ordine viitoare.

Cînd Shando plecase în ascunzătoare, șterse toate înregistrările, își schimbase numele, folosise credite nemarcate pentru a cumpăra o mică proprietate pe lumea posomorîtă care era Bela Tegeuse. Singura ei greșeală fusese aceea că subestimase perseverența sardaukarilor împăratului.

Dominic nu avea să repete greseala soției sale. Pentru ceea ce intenționa, avea să meargă undeva unde să nu-l vadă nimeni... un loc din care putea face incursiuni asupra Landsraadului și putea fi un ghimpe în coasta împăratului.

Asta era aproape singura armă care-i rămăsese...

Gata să-și înceapă adevărata muncă, Dominic Vernius preluă comenzile de pilotaj ale unei nave de contrabandă neînregistrate, încărcate cu o duzină de oameni credincioși. Acesti camarazi adunaseră bani lichizi și echipament, în scopul de a i se alătura pentru a da o lovitură pentru glorie și onoare — si poate si pentru răzbunare, pe lîngă toate celelalte.

Apoi se duse la depozitul de arme atomice al familiei Vernius — arme interzise, păstrate cu toate acestea în rezervă de fiecare Casă Mare din Landsraad. Strict limitate de articolele Marii Convenții, armele atomice ixiene fuseseră tăinuite timp de generații, îngropate pe partea întunecată a unui mic satelit orbitînd în jurul celei de a cincea planete din sistemul Alkaurops. Paraziții tleilaxu de pe Ix nu stiau nimic despre asta.

Acum, nava de contrabandă a lui Dominic ducea destulă putere de foc apocaliptică pentru a distruge o lume...

„Răzbunarea stă în mîinile Domnului", proclama Biblia Catolică Portocalie. Dar, după toate prin cîte trecuse, Dominic nu se simțea grozav de religios și nici nu se îngrijea prea mult să respecte finețurile legii. Era un renegat acum, în afara atingerii — sau protecției — sistemului legal.

Se considera cel mai mare dintre contrabandiști, ascunzîndu-se acolo unde nu-l putea găsi nimeni, și de unde reusea să provoace totuși mari pagube economice tuturor Caselor deținătoare ale puterii care-l trădaseră si îi refuzaseră ajutorul.

Cu aceste arme atomice, își putea pune pecetea asupra istoriei.

Ecranat fată de sateliții meteorologici învechiti, mentinuți de ghildă, Dominic își duse nava și rezerva atomică într-o regiune polară nelocuită de pe planeta-desert Arrakis. Un vînt proaspăt, răcoros, biciui uniformele ponosite ale oamenilor săi cînd păsiră pe pămîntul pustiu. Arrakis... Noua lor bază de operații.

Va trece multă vreme pînă cînd cineva să audă din nou de Dominic Vernius. Dar cînd va fi pregătit... întreg imperiul îsi va aduce aminte!

O lume este susținută de patru lucruri: îndrumarea celui înțelept, dreptatea celui măreț, rugăciunile celui virtuos și curajul celui brav. Dar toate acestea nu înseamnă nimic fără un conducător care știe arta guvernării.

PRINTUL RAPHAEL CORRINO,
Discursuri despre Conducerea Galaxiei

Leto făcu singur drumul pînă jos, pe țărm, coborînd pe cărarea întortocheată și pe treptele abrupte care duceau către vechiul chei de la poalele castelului Caladan.

Printre norii răzleți, soarele amiezii făcea să licărească stins marea calmă ce se întindea pînă la orizont. Leto zăbovi pe faleza de stîncă neagră, umbrindu-și ochii pentru a privi dincolo de pădurile acvatice de kelp, dincolo de bărcile flotei de pescuit cu echipajele lor care cîntau, dincolo de bariera de corali care schița o topografie solidă pe întinderea mării...

Caladan — lumea sa, bogată în mări și în jungle, în ogoare fertile și resurse naturale. Aparținea Casei Atreides de douăzeci și șase de generații. Acum îi aparținea lui, fără putință de contestare.

Iubea locul acesta, mireasma aerului, sarea oceanului, izul înțepător de kelp și de pește. Oamenii de aici munciseră mereu din greu pentru ducele lor, iar Leto încerca și el să facă tot ce îi stătea în putință pentru ei. Dacă ar fi pierdut procesul prin renunțare, ce s-ar fi întîmplat cu bunii cetățeni ai Caladanului? Ar fi observat măcar dacă aceste proprietăți ar fi fost lăsate

în seama guvernării provizorii, să zicem, a Casei Terranos, a Casei Mutelli sau a altui membru onorabil al Landsraadului? Poate că da... Poate că nu.

Totuși, Leto nu-și putea închipui cum ar fi fost să trăiască în altă parte. Locul Atreizilor era aici. Chiar dacă ar fi pierdut totul, s-ar fi întors pe Caladan ca să-și ducă viața în apropierea mării.

Deși se știa nevinovat, Leto tot nu înțelegea ce se întîmplase cu navele tleilaxu în interiorul transspațialului. Nu avea nici o cale de-a dovedi că altcineva, și nu el, lansase încărcăturile explozive care fuseseră cît pe ce să declanșeze un război major. Dimpotrivă, el ar fi avut destule motive și, din cauza asta, celelalte Case ezitaseră să-i țină partea cu putere, fie că-i erau aliate sau nu. Luîndu-i apărarea, ar fi riscat să-și piardă partea de pradă, în cazul în care proprietățile Atreizilor ar fi fost confiscate și împărtite. Și totuși, chiar în acele momente, multe Case îi trimiseseră semne tacite de aprobare pentru felul în care Leto își apărase echipajul și prietenii.

Și apoi, ca prin minune, împăratul Shaddam îl salvase...

Pe tot parcursul călătoriei de întoarcere de pe Kaitain, Leto discutase îndelung cu Thufir Hawat, dar nici tînărul duce și nici războinicul mentat nu reușiseră să descopere motivul care-l determinase pe împăratul Shaddam să sară în ajutorul Casei Atreides, si nici de ce se speriase atît de tare de cacealmaua disperată a lui Leto. Chiar de cînd era doar un băiețandru, Leto învățase să nu aibă încredere în explicațiile bazate pe purul altruism, indiferent ce spusese Shaddam în mișcătoarea alocuțiune din fața curții de judecată. Un lucru era sigur: noul împărat avea ceva de ascuns. Ceva legat de tleilaxu...

La îndemnul lui Leto, Hawat trimisese spioni Atreides pe mai multe planete, sperînd să descopere informații suplimentare. Dar împăratul, avertizat de mesajul

misterios și provocator al lui Leto, avea să fie fără îndoială mai precaut ca niciodată.

În largul spectru al imperiului, Casa Atreides nu era deosebit de puternică și nu avea la mînă familia Corrino în nici un fel, prin urmare nici un motiv aparent să se bucure de protecție. Legătura de sînge în sine nu era de-ajuns. Deși Leto era văr cu Shaddam, destule familii din Landsraad își puteau trasa arborele genealogic pînă la Casa Corrino, mai ales dacă se cobora în timp pînă în vremea Marii Revolte.

Și unde se potriveau Bene Gesserit? Erau ele aliatele lui Leto sau adversarele sale? De ce se oferiseră să-l ajute? Cine îi transmisese informația referitoare la implicarea lui Shaddam? Mesajul-cub codat se dezintegrase. Leto se așteptase să aibă inamici ascunși — dar nu aliați atît de secretoși!

Și lucrul cel mai misterios dintre toate: cine *distrusese* de fapt navele tleilaxu?

Deocamdată singur, dar încă tulburat, Leto se îndepărtă de stînci și traversă panta lină prin pietrișul negru-cenușiu pînă la malul apei, pe cheiul cufundat în liniște. Toate bărcile ieșiseră în larg încă din zori, cu excepția unei bărci mici trase pe uscat și a unui iaht aflat la ancoră, care arbora un pavilion uzat cu însemnul șoimului Atreizilor.

Șoimul ajunsese periculos de aproape de dispariție...

În lumina strălucitoare a soarelui, Leto se așeză la capătul debarcaderului, ascultînd clipocitul valurilor ce se loveau de țărm și țipetele pescărușilor cenușii. Adulmecă mirosul de sare, de pește și de aer proaspăt, dulce. Își aminti de ziua în care el si Rhombur plecaseră să facă scufundări în căutare de nestemate de coral... de incendiul accidental și de dezastrul evitat în ultima clipă, pe îndepărtatul recif. Un incident neînsemnat, în comparație cu ceea ce se întîmplase mai tîrziu.

Privind în apa de sub el, urmări un crab de stîncă agățîndu-se de stîlpii debarcaderului, apoi dispărînd în adîncurile verzi-albăstrii.

— Ei, ești mulțumit să fii duce sau ai prefera să fii un simplu pescar?

Vocea puternică a prințului Rhombur răsuna veselă, explodînd de bună dispoziție.

Leto se întoarse, simțind sub pantaloni scîndurile încălzite de soare ale debarcaderului. Rhombur și Thufir Hawat înaintau spre el prin pietrișul care scîrțiia. Leto știa că maestrul asasin avea să-l mustre fiindcă se așezase cu spatele spre plajă, loc unde vuietul valurilor putea ascunde pașii furișați ai cuiva.

— Poate reușesc să fiu și una, și alta, răspunse Leto, ridicîndu-se și scuturîndu-și hainele. Ar fi mai ușor să-mi înțeleg poporul.

— „A-ți înțelege supușii deschide calea spre înțelegerea guvernării", recită Hawat o veche maximă a Atreizilor. Sper că te gîndeai la treburile statului. Avem multe de făcut acum, cînd totul revine la normal.

— La normal? oftă Leto. Nu cred. Cineva a încercat să pornească un război cu tleilaxu și să dea vina pe familia mea. Împăratul se teme de ceea ce *crede* că știu. Casa Vernius e în continuare renegată, iar Rhombur și Kailea rămîn exilați aici, chiar dacă au fost grațiați de împărat si recompensa pusă pe capetele lor a fost ridicată. Mai mult, numele meu n-a fost niciodată cu adevărat spălat de acuzații — sunt destui care încă mai cred că *eu* am atacat acele nave!

Scoase o piatră de lîngă debarcader si-o azvîrli departe în apă, unde nu-i auzi clipocitul căderii.

— Dacă-i o victorie pentru Casa Atreides, Thufir, e una amară, în cel mai bun caz...

— Poate, încuviință Rhombur, stînd lîngă luntrea trasă pe uscat. Dar e mai bună decît o înfrîngere.

Bătrînul mentat îl aprobă. Pielea sa tăbăcită reflecta lumina aspră a soarelui.

— Te-ai descurcat cu onoare si noblețe autentică, domnule duce, iar Casa Atreides a cîștigat respectul multora. Aceasta e o victorie pe care nu trebuie s-o disprețuiești.

Leto ridică ochii spre turnurile înalte ale castelului Caladan, cocoțate în vîrful falezei. Castelul *lui*, căminul *lui*...

Se gîndi la tradițiile străvechi ale Casei sale Mari și la cum va clădi totul pe baza lor. În poziția sa ducală, el era un ax în jurul căruia gravitau viețile a milioane de oameni. Viața unui pescar putea să fie mai simplă, mai pașnică — dar nu pentru el. Avea să fie mereu ducele Leto Atreides. Avea un nume, un titlu, avea prieteni. Iar viața era frumoasă...

— Veniți, tinerii mei stăpîni, îi îndemnă Hawat. E vremea pentru o nouă lecție!

Binedispuși, Leto și Rhombur îl urmară pe maestrul asasin către castel.

POSTFAȚĂ

Vreme de mai bine de un deceniu, s-a zvonit că aveam intenția să scriu un roman a cărui acțiune ar fi urmat să fie situată în universul Dunei, creat de tatăl meu, o urmare a celei de-a sase cărți a seriei, *Canonicatul Dunei*. E drept, cele cîteva romane science fiction pe care le publicasem se bucuraseră de succes, dar nu eram convins că aș fi putut face față unei provocări atît de vaste. În fond, *Dune* e o capodoperă considerată unanim drept unul dintre cele mai complexe romane scrise vreodată. O versiune modernă a mitului comorii păzite de un dragon, *Dune* e povestea uriașilor viermi de nisip care veghează asupra melanjului, neprețuita mirodenie cu proprietăți geriatrice. Romanul în sine e o adevărată perlă, cu striații superbe care pătrund dincolo de suprafață, pînă în adînc.

La vremea morții sale premature, în 1986, tata începuse să se gîndească la un roman care purta un titlu de lucru prozaic, *Dune 7*. Semnase un contract cu Berkley Books pentru această carte, dar nimeni nu avea cunoștință de existenta unui plan sau a unor însemnări legate de acest proiect. Discutasem în repetate rînduri cu tata despre o posibilă colaborare a noastră la un roman situat în universul din *Dune*, dar numai în linii generale, fără a stabili detalii precise sau măcar o direcție anume. Plănuiam să ne apucăm de lucru după ce el ar fi dus la bun sfîrșit *Dune 7* și alte cîteva proiecte.

În anii care au urmat m-am gîndit adesea la seria rămasă neterminată după moartea tatei, mai ales după ce am petrecut cinci ani scriind *Dreamer of Dune*, o biografie a acestui personaj complex și enigmatic. În vreme ce mă documentam, am fost nevoit să analizez originile și tematica seriei *Dune*. După mult timp de gîndire, am ajuns la concluzia că ar fi fost fascinant să scriu o carte bazată pe evenimentele pe care tata le descrisese atît de ispititor în Anexa primului roman, o carte cu totul nouă, în care să mă întorc în timp în epoca Jihadului Butlerian, legendara Revoltă împotriva mașinilor gînditoare. Aceasta era o eră mitică într-un univers mitic, o eră care fusese martora creării Marilor Caste: Bene Gesserit-ul, Mentații și Asasinii.

Aflînd despre intențiile mele, mai mulți autori cunoscuți m-au abordat, oferindu-și colaborarea. Pe parcursul schimburilor de idei pe care le-am avut cu acestia nu am avut însă, nici măcar pentru o clipă, o viziune finală a acestui proiect. Vina nu le-a aparținut lor; erau scriitori valoroși, dar nu m-am simțit îndeajuns de inspirat pentru a purcede la edificarea unei construcții epice monumentale. Prin urmare, mi-am îndreptat atenția, de fiecare dată, spre alte proiecte, evitînd confruntarea cu Marele Proiect. Pe de altă parte, deși tata lăsase deschise nenumărate portițe de natură să dea naștere la idei provocatoare în ultimele volume ale seriei, în postfața *Canonicatului* el îi aducea un minunat omagiu răposatei mele mame, Beverly Herbert, care îi fusese alături vreme de aproape patru decenii. Împreună, alcătuiseră o echipă; ea era cea care îi redacta manuscrisele și slujea drept ecou năvalnicului său flux de idei. Nici unul dintre ei nu mai era în viață și, ca urmare, mi se părea că era mai bine ca proiectul unei atari continuări să rămînă în suspans.

Exista însă un impediment major, întruchipat de un personaj pe nume Ed Kramer. Acesta, editor de science fiction și sponsor a numeroase convenții dedicate genului, voia să alcătuiască o antologie de povestiri

situate în universul *Dune* — fiecare dintre ele urmînd a fi scrisă de către un autor cunoscut de science fiction. Ed a reușit să mă convingă că proiectul unei astfel de antologii era viabil și am început să discutăm despre o posibilă colaborare, în postura de editori. Detaliile colaborării noastre erau departe de a fi puse la punct, existînd numeroase aspecte, de ordin juridic și artistic deopotrivă, care urmau să fie rezolvate. La un moment dat, Ed mi-a spus că primise o scrisoare de la Kevin J. Anderson, autorul a numeroase best-seller-uri, care se număra printre cei invitați să contribuie la proiectata antologie. Kevin J. Anderson făcea o propunere pe care o numea „o aruncare în necunoscut", interesîndu-se de posibilitatea unei lucrări mai ample, de preferință o urmare a *Canonicatului Dunei*.

Entuziasmul lui Kevin pentru universul *Dune* reieșea limpede din paginile scrisorii trimise. Cu toate acestea, am amînat vreme de aproape o lună răspunsul, neștiind care ar fi trebuit să fie acesta. În ciuda faptului că Kevin își dovedise din plin talentul, ezitam. Nu era deloc o hotărîre ușor de luat. De-acum, știam cu certitudine că voiam să fiu o parte importantă a acestui proiect și că aveam să mă implic în asemenea măsură încît să pot asigura producerea unui roman integru, care să se încadreze cu fidelitate în seria originală. Alături de *Stăpînul Inelelor* al lui J.R.R. Tolkien și de alte cîteva opere, *Dune* se numără printre cele mai mari realizări creative ale tuturor timpurilor, fiind, în opinia multora, cel mai bine realizat exemplu de lume ficțională din întreaga istorie a literaturii. De dragul memoriei tatălui meu, nu-mi puteam permite să fac o alegere greșită. Am citit toate cărțile lui Kevin pe care le-am putut găsi și am încercat să aflu cît mai multe despre el. Mi-am dat seama foarte curînd că aveam de-a face cu un scriitor de primă mărime, cu o reputatie ireprosabilă. În sfîrșit, m-am hotărît să-i telefonez.

Ne-am plăcut reciproc din prima clipă, atît din punct de vedere personal cît și profesional. L-am îndrăgit

deîndată pe Kevin, dar nu era vorba doar de-o simplă simpatie. Simțeam între noi un flux remarcabil de idei, o energie aparte, care nu putea fi decît benefică. După ce am obținut acordul familiei mele, Kevin și cu mine am decis să așternem pe hîrtie un preludiu, dar nu unul îndepărtat, situat în antichitatea evenimentelor din *Dune*. Aveam să ne întoarcem în timp doar treizeci sau patruzeci de ani, pentru a dezvălui povestea de dragoste a părinților lui Paul, felul în care planetologul Pardot Kynes ajunsese să fie trimis pe Arrakis, precum și motivele teribilei dușmănii atotdistrugătoare dintre Casa Atreides si Casa Harkonnen, între altele.

Înainte de a așterne pe hîrtie un plan detaliat, am convenit să recitim cele șase cărți ale seriei Dune pe care tata le publicase. În ceea ce mă privește, m-am angajat să asamblez un masiv *Dicționar Dune*, o enciclopedie a tuturor personajelor, locurilor și minunilor de tot felul din universul Dunei. În primul și în primul rînd, trebuia să stabilim care erau intențiile tatei în ceea ce privește încheierea seriei. Era limpede că avea de gînd să ofere cititorilor un final grandios; fără să vrea, ne pusese în fata unui mister de nepătruns. Nu aveam cunoștință de nici un fel de însemnări sau alte indicii; îmi aminteam doar că, la puțină vreme înaintea morții sale, tata folosise un marker de culoare galbenă pentru a sublinia anumite paragrafe-cheie din *Ereticii Dunei* si *Canonicatul Dunei*. După moartea sa, exemplarele respective. ediții ieftine de buzunar, dispăruseră.

În 1997, la începutul lunii mai, cînd i-am întîlnit în sfîrșit pe Kevin J. Anderson și pe soția sa, scriitoarea Rebecca Moesta, am avut parte de o adevărată explozie de idei noi pentru povestea noastră. Le-am așternut cu frenezie pe hîrtie sau, în grabă, le-am înregistrat pe bandă. Din aceste însemnări răzlețe, diverse scene detaliate au început să se desfășoare în imaginația noastră înflăcărată. Și totuși, continuam să ne întrebăm încotro se îndrepta povestea tatei...

În ultimele două volume pe care le publicase, *Ereticii Dunei* și *Canonicatul Dunei*, Frank Herbert înfățișa o nouă amenințare la adresa universului pe care îl crease: temutele Onorate Matres. În cele două romane, acestea treceau prin foc și sabie o bună parte a Galaxiei. În finalul *Canonicatului*, protagoniștii erau înfrînți, încolțiți... iar cititorii aveau să afle că, la rîndul lor, Onoratele Matres fugeau din calea unei amenințări și mai mari... o primejdie misterioasă care îi păștea de-acum și pe protagoniști, cei mai mulți dintre acestia fiind Cucernice Maici Bene Gesserit.

La vreo două săptămîni după întîlnirea cu Kevin și Rebecca, avocatul care se ocupase de chestiunile juridice referitoare la moștenirea tatei si a mamei mi-a telefonat. M-a anunțat că se descoperiseră două cutii de valori apartinînd lui Frank Herbert, la o bancă dintr-o suburbie din Seattle. Nici unul dintre membrii familiei nu avusese cunoștință de existența acestora. Am convenit să mă întîlnesc cu conducerea băncii și, în timp ce inima îmi bătea nebuneste, am deschis cutiile. Înăuntru se aflau teancuri de hîrtii și mai multe floppy-disk-uri de tip vechi, continînd note detaliate și fragmente dintr-un roman inedit intitulat *Dune 7*: mult-așteptata continuare a *Canonicatului Dunei!* Acum, Kevin și cu mine aveam certitudinea cunoașterii intențiilor tatei și aveam posibilitatea de a țese intriga preludiului în direcția viitorului final grandios al seriei.

Cu entuziasm, ne-am pus pe treabă pentru a alcătui un plan care să poată fi prezentat potențialilor editori interesați. Pentru vara aceea programasem de multă vreme, împreună cu soția mea Jan, o călătorie în Europa, pentru a sărbători aniversarea căsătoriei noastre. Am luat cu mine un laptop nou-nouț și o imprimantă de buzunar și, toată vara, eu și Kevin am făcut schimb de pachete. În toamnă, la întoarcerea mea, aveam gata o propunere masivă pentru o viitoare trilogie: 141 de pagini care, laolaltă, alcătuiau cel mai detaliat plan pe care îl văzusem vreodată eu și Kevin. *Dicționarul Dunei*,

acea proiectată enciclopedie a minunatelor comori din universul Dunei, era doar pe jumătate completat. Mai aveam luni bune de muncă intensă pînă cînd acesta avea să fie terminat.

În timp ce așteptam reacțiile editorilor, mi-am amintit de numeroasele ședințe de scris de care mă bucurasem, alături de tata, si de romanele mele de început, din anii optzeci, în a căror scriere beneficiasem din plin de observațiile sale atente, detaliate și afectuoase. Aveam să am nevoie de tot ceea ce mă învătase — și de multe altele — pentru a duce la bun sfîrșit proiectul monumental al trilogiei-preludiu.

Brian Herbert

Nu-l întîlnisem niciodată pe Frank Herbert, dar îl cunoșteam bine de tot, din ceea ce scria. Am citit pentru întîia oară *Dune* cînd aveam zece ani și, de-a lungul anilor, am recitit-o de nenumărate ori; am citit toate urmările și mi-au plăcut la nebunie. Proaspăt-apăruta *God Emperor of Dune* a fost prima carte pe care mi-am cumpărat-o în ediție de lux (eram în primul an la colegiu). Cu timpul, i-am citit toate cărțile, bifînd cu atenție titlurile care figurau pe versoul primei pagini, sub inscriptia „de același autor": *The Green Brain. Hellstrom's Hive, The Santaroga Barrier, The Eyes of Heisenberg, Destination: Void, The Jesus Incident* și toate celelalte.

Pentru mine, scrierile lui Frank Herbert erau chintesența a tot ceea ce era mai bun în literatura science fiction: poveștile lui erau ample și complexe, incitau la meditație, erau ambițioase, bine documentate și amuzante totodată. Alte romane science fiction pe care le citisem reușeau să mă satisfacă într-una sau mai multe privințe, dar *Dune... Dune* avea toate acestea la un loc.

La vîrsta de cinci ani, eram deja hotărît să devin scriitor. Împlinisem doisprezece ani atunci cînd m-am hotărît să scriu cărți asemenea celor ale lui Frank Herbert.

În anii de colegiu am publicat cîteva povestiri, apoi am început să trudesc la primul meu roman, *Ressurection, Inc.*, o poveste complexă situată într-o lume a viitorului în care morții sunt resuscitați pentru a-i sluji pe cei vii. Cartea era plină de aluzii sociale, conținea speculații de natură religioasă, avea un număr mare de personaje și, bineînțeles, o intrigă complexă. În momentul respectiv, întruneam criteriile necesare pentru a mă înscrie în Societatea Scriitorilor de Science Fiction din America (SFWA)... și, o dată devenit membru, am avut acces la Anuarul Membrilor. Acolo, în fața ochilor mei, se afla adresa poștală a lui Frank Herbert. Mi-am făgăduit că, imediat ce romanul meu avea să fie publicat, aveam să-i trimit primul exemplar, cu autograful meu. Romanul a fost cumpărat aproape imediat de către Signet Books, dar, cu puțin înainte de apariția sa, Frank Herbert a încetat din viață.

Citisem cu nesaț ultimele două volume ale seriei *Dune*, *Ereticii...* și *Canonicatul*, în care Herbert lansa o vastă nouă saga, culminînd cu distrugerea oricărei urme de viață pe Arrakis și aducînd specia umană în pragul nimicirii. În acest punct, povestea fusese întreruptă de moartea autorului. Știam că Brian, fiul lui Frank Herbert, era el însuși scriitor profesionist și publicase mai multe romane science fiction. Am așteptat, sperînd că Brian avea să completeze manuscrisul lăsat neterminat de părintele său ori avea să confere substanță planului pe care, cu siguranță, Frank Herbert îl lăsase în urmă. În curînd, eram convins, cititorii fideli ai seriei *Dune* aveau să afle deznodămîntul dramatic al poveștii rămase în suspans.

Între timp, cariera mea de scriitor a intrat pe o pantă ascendentă. Am fost nominalizat la premiile Bram Stoker și Nebula; drepturile de ecranizare pentru două dintre romanele mele au fost cumpărate de către

studiourile din Hollywood. Am continuat să public romane originale, dar succesul cel mai mare l-am cunoscut din momentul în care m-am implicat în dezvoltarea unor universuri ficționale bine cunoscute, precum *Star Wars* și *X-Files* (și mi-a plăcut la nebunie!). Am învățat să studiez regulile prestabilite și personajele acestor universuri, să-mi pun imaginația la lucru în contextul dat și, în cele din urmă, să spun povești care să-mi aparțină în întregime, fără a dezamăgi așteptările cititorilor.

În primăvara lui 1996, mi-am petrecut o săptămînă în Valea Morții din California, unul dintre locurile în care mi-a plăcut dintotdeauna să mă retrag pentru a scrie. Într-o după-amiază, am pornit în drumeție printr-un canion izolat, departe de orice urmă de civilizație. Absorbit de gînduri și, în răstimpuri, dictînd în reportofon, mi-am dat seama, la un moment dat, că apucasem pe un drum greșit și că aveam de parcurs kilometri buni pentru a mă întoarce în locul unde-mi lăsasem mașina. Pe drumul de întoarcere, traversînd superbul peisaj deșertic, mi-am adus aminte de *Dune*.

Trecuseră zece ani de la moartea lui Frank Herbert și, de-acum, mă resemnasem la gîndul că n-aveam să aflu niciodată sfîrșitul poveștii. Și totuși, îmi doream cu ardoare să aflu care era deznodămîntul... chiar dacă aveam să fiu nevoit să mi-l imaginez eu însumi.

Nu-l întîlnisem niciodată pe Brian Herbert și n-aveam nici un motiv să cred că va lua în serios o propunere venită din partea mea. Însă, așa cum am spus mai devreme, *Dune* a fost dintotdeauna cartea mea preferată și nu-mi venea în minte nici un alt univers ficțional în care mi-ar fi făcut mai multă plăcere să creez. Am hotărît, prin urmare, că merita să îmi încerc norocul.

Sperăm că v-a făcut plăcere să vă cufundați din nou în universul Dunei, așa cum l-am văzut noi. A fost pentru noi o onoare să răsfoim miile de pagini de însemnări originale ale lui Frank Herbert, astfel încît să putem re-crea cîteva din minunatele peisaje și situații

inspirate din cercetările, imaginația și chiar din viața sa. Chiar și acum, universul Dunei mi se pare la fel de proaspăt, de incitant si de provocator ca atunci, cu atîția ani în urmă, cînd l-am descoperit pentru întîia oară.

Kevin J. Anderson

„Experienta creativității contribuie, în mod necesar, la schimbare. Esența ei e cea care-l menține în viață pe creator."

FRANK HERBERT, Însemnări inedite

MILLENNIUM PRESS | COLECȚIA EPIC
UN IMPRINT AL GRUPULUI EDITORIAL TRITONIC

Operă complexă și profetică, cronica planetei deșertice Dune, așa cum a fost ea imaginată de către Frank Herbert în urmă cu mai bine de patruzeci de ani, a înflăcărat mințile a milioane de cititori din întreaga lume. La moartea sa, în 1986, Frank Herbert publicase șase romane din seria DUNE. O mare parte a amplei sale viziuni a rămas nescrisă.

Pornind de la însemnările tatălui său, Brian Herbert a colaborat cu romancierul Kevin J. Anderson pentru a așterne pe hârtie un episod inedit din vasta epopee, îngăduindu-ne să privim în trecutul acestui strălucit univers fictional... cu decenii înainte ca Paul Muad'Dib Atreides să fi păsit pentru întâia oară pe nisipurile fierbinți ale planetei Arrakis...

ÎN CURÎND, ÎN ACEEAȘI COLECȚIE:

DUNE : CASA HARKONNEN
DUNE : CASA CORRINO
DUNE : JIHADUL BUTLERIAN
DUNE : CRUCIADA MAȘINILOR
DUNE : BĂTĂLIA FINALĂ

WWW.MILLENNIUMPRESS.RO

ISBN 973-87590-4-8
ISBN 978-973-87590-4-6